

Đồ Chơi Của Tổng Tài

Contents

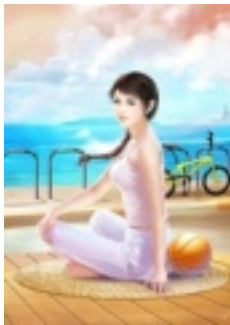
Đồ Chơi Của Tổng Tài	4
1. Chương 1: Tai Họa Bất Ngờ 1	4
2. Chương 2: Tai Họa Bất Ngờ 2	5
3. Chương 3: Thất Tình 1	7
4. Chương 4: Thất Tình 2	8
5. Chương 5: Công Việc Mới 1	9
6. Chương 6: Công Việc Mới 2	10
7. Chương 7: Thang Máy Chuyên Dụng 1	12
8. Chương 8: Thang Máy Chuyên Dụng 2 Edit: Ái Phi	13
9. Chương 9: Bị Người Vu Oan 1	14
10. Chương 10: Bị Người Vu Oan 2	15
11. Chương 11: Cùng Hắc Đàm Phán 1	16
12. Chương 12: Cùng Hắc Đàm Phán 2	18
13. Chương 13: Bất Ngờ 1	19
14. Chương 14: Bất Ngờ 2	22
15. Chương 15: Châm Chọc 1	23
16. Chương 16: Châm Chọc 2	25
17. Chương 17: Đêm Mất Hồn	27
18. Chương 18: Độc Dược	28
19. Chương 19: Gặp Được Quý Nhân	31
20. Chương 20: Ra Sân Bay Đón Người	34
21. Chương 21: Tình Yêu Gõ Cửa	36
22. Chương 22: Quái Nhân	38
23. Chương 23: Ra Mắt Cha Mẹ	40
24. Chương 24: Gặp Lại	42
25. Chương 25: Dùng Cơm	44
26. Chương 26: Hệ Trọng	46
27. Chương 27: Ý Muốn Yêu Thương	48
28. Chương 28: Ngày Nghỉ	50
29. Chương 29: Nghi Vấn	51
30. Chương 30: Trêu Đùa	53
31. Chương 31: Khách Nhân	57
32. Chương 32: Xấu Xa	59
33. Chương 33: Ác Nhân	61
34. Chương 34: Hiểu Lầm	63
35. Chương 35: Lời Thú Nhận	65
36. Chương 36: Vết Nứt	68
37. Chương 37: Kể Lại	70
38. Chương 38: Lại Bị Đùa Giỡn	72
39. Chương 39: Mời Cơm	74
40. Chương 40: Sóng Ngầm	76
41. Chương 41: Bùng Phát	78

42. Chương 42: Trầm Luân	80
43. Chương 43: Phản Bội	82
44. Chương 44: Đã Hiểu	84
45. Chương 45: Đắm Mình	86
46. Chương 46: Trầm Luân	88
47. Chương 47: Tỉnh Giác	90
48. Chương 48: Chuẩn Bị Dạ Vũ	92
49. Chương 49: Bắt Đầu Dạ Tiệc	94
50. Chương 50: Không Hiểu Tình Ý	96
51. Chương 51: Hung Tin	98
52. Chương 52: Lên Mặt Báo	100
53. Chương 53: Tức Giận	102
54. Chương 54: Tai Bay Họa Gửi	104
55. Chương 55: Tuyệt Vọng	106
56. Chương 56: Điều Kiện	108
57. Chương 57: Đi Làm	110
58. Chương 58: Thông Tin Bất Ngờ	112
59. Chương 59: Chính Thức Gặp Lại	114
60. Chương 60: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm	117
61. Chương 61: Đêm Đen	119
62. Chương 62: Sinh Bệnh	121
63. Chương 63: Tức Giận	123
64. Chương 64: Đêm Hoan	125
65. Chương 65: Lạ Lẫm	127
66. Chương 66: Xin Nghỉ Phép	129
67. Chương 67: Gặp Gỡ	131
68. Chương 68: Tâm Sự	133
69. Chương 69: Trượt	135
70. Chương 70: Chim Trong Lồng	137
71. Chương 71: Điều Kiện	139
72. Chương 72: Dùng Cơm	140
73. Chương 73: Buồn Bực	142
74. Chương 74: Đưa Người	144
75. Chương 75: Hiểu Lầm	146
76. Chương 76: Kinh Hoảng	148
77. Chương 77: Tức Giận	150
78. Chương 78: Đùa Giỡn	152
79. Chương 79: Tin Đồn	156
80. Chương 80: Châm Chọc	158
81. Chương 81: Trừng Phạt	161
82. Chương 82: Mang Thai ?	164
83. Chương 83: Hấp Dẫn	168
84. Chương 84: Sự Tức Giận Của Hắc	171
85. Chương 85: Gặp Lại	175
86. Chương 86: Chiếm Lấy	178
87. Chương 87: Sinh Bệnh	181
88. Chương 88: Chăm Sóc	184
89. Chương 89: Tâm Sự Của Đỗ Thiên Trạch	187
90. Chương 90: Dự Dỗ	190
91. Chương 91: Có Tin	194
92. Chương 92: Phản Kháng	197
93. Chương 93: Hành Động Khó Hiểu	199
94. Chương 94: Hiểu Lầm	203
95. Chương 95: Bị Đánh	206

96. Chương 96: Quá Phận	210
97. Chương 97: Ép Sát Cửa Hắc 1	213
98. Chương 98: Ép Sát Cửa Hắc 2	216
99. Chương 99: Sóng Ngầm	219
100. Chương 100: Bóng Đêm Khêu Gọi	221
101. Chương 101: Đêm Triền Miên	224
102. Chương 102: Rất Rối Trong Tiệc Rượu	227
103. Chương 103: Trời Mưa Sai Chuyện	231
104. Chương 104: Đêm Khó Ngủ	234
105. Chương 105: Địch Ý	238
106. Chương 106: Hiểu Lắm Sâu Sắc	242
107. Chương 107: Trừng Phạt	245
108. Chương 108: Tranh Đấu Gay Gắt	249
109. Chương 109: Bắt Buộc?	252
110. Chương 110: Tâm Tư Phức Tạp	256
111. Chương 111: Tình Cảnh Xấu Hổ	260
112. Chương 112: Bóng Tối Mập Mờ	263
113. Chương 113: Không Hiểu Không Vui	267
114. Chương 114: Giải Trừ Giao Ước	270
115. Chương 115: Bực Bội Nương Theo	273
116. Chương 116: Tình Đơn Phương	276
117. Chương 117: Một Lần Nữa Hiểu Lắm	279
118. Chương 118: Hai Người Vui Vẻ	282
119. Chương 119: Đi Leo Núi	286
120. Chương 120: Bị Người Khinh Thường	290
121. Chương 121: Thỏ Lộ	294
122. Chương 122: Không Hiểu Lòng Mình	298
123. Chương 123: Nhà Hàng Gặp Lại	302
124. Chương 124: Một Phát Hiện Buồn Cười	306
125. Chương 125: Hội Nghị Náo Loạn	310
126. Chương 126: Bị Người Uy Hiếp	313
127. Chương 127: Áp Lực Quấn Thân	317
128. Chương 128: Trò Đùa	321
129. Chương 129: Tổn Thương Lẫn Nhau	324
130. Chương 130: Bị Khi Dễ	328
131. Chương 131: Đi Chung	332
132. Chương 132: Không Hiểu Tim Đáp Nhanh	336
133. Chương 133: Âm Muội Trên Phi Cơ	339
134. Chương 134: Xấu Hổ Ở Sân Bay	343
135. Chương 135: Tuyệt Vọng Sau Khi Về Nước	347
136. Chương 136: Gặp Nhau Lần Nữa	350
137. Chương 137: Tình Cờ Chạm Mặt	354
138. Chương 138: Đêm Đoạn Chuyện	357
139. Chương 139: Trên Bãi Cỏ Mặt Hôn	360
140. Chương 140: Dạ Tiệc	364
141. Chương 141: Thân Mật	368
142. Chương 142: Hậu Quả Phóng Túng	372
143. Chương 143: Tổn Thương Lẫn Nhau	374
144. Chương 144: Làm Người Thật Phức Tạp	377
145. Chương 145: Gặp Gỡ Ngoài Ý Muốn	381
146. Chương 146: Thời Khắc Vui Vẻ	384
147. Chương 147: Chân Tướng	388
148. Chương 148: Khiếp Sợ	392
149. Chương 149: Hắc Đã Đến	395

150. Chương 150: Chết Vần Cửa Hầm	399
151. Chương 151: Lời Nói Kinh Ngạc	402
152. Chương 152: Tâm Tư Đã Rất Rõ Ràng	405
153. Chương 153: Trở Lại Mỹ	408
154. Chương 154: Đầu Đường, Một Bức Tranh Đẹp	411

Đồ Chơi Của Tổng Tài

Giới thiệu

Vì muốn cứu cha đang trong cơn bệnh nặng cần tiền mà gia đình không ai giúp đỡ cô, người mà cô y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-choi-cua-tong-tai>

1. Chương 1: Tai Họa Bất Ngờ 1

Giữa buổi trưa của đô thị phồn hoa là những tiếng huyền ảo ồn ào trên đường phố, những chiếc xe thay nhau nối đuôi tấp nập, mặt trời rọi xuống những ánh nắng chói chang nhất, làm cho mọi người đều có chung một cảm giác buồn bực cáu tiết, Hạ Cảnh Điềm một thân váy hoa màu vàng tươi mát, thanh thoát, uyển chuyển đứng trong đám người đông đúc, nhưng rất dễ dàng nhận thấy nàng, tóc dài cao cao thắt đuôi ngựa, vai đeo một chiếc ba lô nhỏ, trông rất xinh xắn, nàng một tay cầm cốc trà sữa luôn miệng hút, mắt to lung liếng kiên nhẫn đếm những con số trên tín hiệu đèn giao thông, hôm nay đối với nàng mà nói, có thể nói là việc vui liên tục, buổi sáng vừa mới nhận được lời mời nhận việc, giữa trưa lại nhận được điện thoại của người bạn tốt ở nước Mỹ sắp trở về, hai việc vui, làm cho khuôn mặt nàng vốn đã xinh đẹp nay càng thêm tươi mát, bởi nụ cười luôn hiện diện trên môi.

Rất cục, đợi xong 60 giây đèn xanh, những chiếc xe đã giảm tốc độ và bắt đầu dừng lại, bởi vì lo lắng người bạn chờ quá lâu, đèn xanh mới vừa tắt, nhìn lên thấy tuyến xe phía trên đã dừng hẳn, Hạ Cảnh Điềm không thể chờ đợi được nữa liền đi lên lối dành cho người đi bộ.

Vừa nhìn đồng hồ, vừa nhanh băng qua đường lớn, lúc nàng đi đến nửa đường thì đằng sau xông đến một chiếc xe màu đen, lao về hướng Hạ Cảnh Điềm với vận tốc kinh hồn, nguy hiểm thấy rõ trong chớp mắt, nhanh đến làm cho người ta hít thở không thông, ngay khi chiếc xe cách nơi Hạ Cảnh Điềm đứng không đến ba thước, người ta mới nghe được tiếng phanh xe phát ra sắc nhọn, Hạ Cảnh Điềm đồng tử trợn to, liền cảm giác sợ hãi cũng chưa kịp có, cả người đã bị đánh bật ra ngoài, phịch một tiếng, té xuống giữa trung tâm đường rồi lăn lông lốc thêm vài vòng, cho đến khi Hạ Cảnh Điềm cảm thấy ngũ tạng lục phủ như muốn rời đi chính mình, nàng liền rơi vào hôn mê bất tỉnh.

“A. . .” Tai nạn xe đột nhiên xảy ra, lập tức làm ai nấy đều khiếp sợ, tất cả ánh mắt của người đi đường đều chú ý, và vội vàng quan tâm đến Hạ Cảnh Điềm vừa bị ngã xuống, ánh mắt lại phần nộ trừng cổ xe BMW đang dừng ở ngã tư đường trước mặt, kiêu ngạo cuồng vọng mà không hề có động tĩnh gì.

Khoảng mười giây sau, đang lúc có ba bốn người thăm dò xem tình hình của Hạ Cảnh Điềm thì cửa xe được mở ra, bước xuống xe là một bóng dáng thon dài, người mặc tây trang, gương mặt như tượng tạc nhưng sắc mặt âm trầm khó coi, mắt đeo kính râm tựa một bức tường thành vô hình, che giấu ánh mắt chỉ trích của người chung quanh.

Hạ Cảnh Điềm hoàn toàn ngất đi, toàn thân nơi da thịt trắng tuyết lộ ra giờ đã rướm máu vì ma sát với mặt đường, đang lúc mọi người đang bối rối không biết là nên đưa đi bệnh viện hay gọi 120, đã có một đôi tay hữu lực ôm lấy Hạ Cảnh Điềm đang mê man bất tỉnh. . .

Mọi người chỉ thấy, sau khi tai nạn phát sinh trong ngắn ngủi mấy giây, chiếc xe BMW đen chói mắt đã lao đi mặc cho giao thông đang hỗn loạn, để lại đám người vẫn còn đang trợn mắt há mồm nhìn theo.

Qua kính xe nhìn đến cô bé đang hôn mê bất tỉnh, đôi mắt dưới lớp kính râm của Kỷ Vĩ Thần híp lại một chút, có chút buồn bực mím bạc môi, cầm lên điện thoại hân bắt đầu liên lạc với bác sĩ riêng của Kỷ gia.

Ngay khi đem Hạ Cảnh Điềm đưa đến trong nhà bác sĩ, Kỷ Vĩ Thần chỉ là phân phó Y Sinh sau khi trị liệu hoàn toàn thì cho nàng rời đi, thậm chí cũng không muốn biết tình hình nàng đang như thế nào, bởi vì đối với Kỷ Vĩ Thần mà nói, rất nhiều chuyện là có thể dùng tiền đến giải quyết , đáng thương cho Hạ Cảnh Điềm đang một mình trong bóng tối giãy dụa, nhằn lấy thống khổ để giành lấy cuộc sống.

Kỳ thật tình hình của Hạ Cảnh Điềm cũng không phải rất nghiêm trọng, ngay khi phát hiện có vật cản, trong chớp mắt Kỷ Vĩ Thần liền giảm nhanh phanh lại, cho nên, Hạ Cảnh Điềm chỉ là bởi vì quán tính né tránh, té bị thương đầu gối chân trái, nhưng toàn thân cũng bị trầy da một số chỗ, may mà khuôn mặt xinh xắn chỉ bị trầy phần trán mà thôi.

Trải qua hơn mười tiếng sau, Hạ Cảnh Điềm mới tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy toàn màu trắng, nàng còn tưởng rằng mình đang ở bệnh viện, nhưng khi cẩn thận quan sát sau nàng mới phát hiện, hình như là đang trong nhà của người khác, mà trên người mình đã thay đổi quần áo bệnh nhân, lộ ra nửa phần cánh tay được băng bó vải trắng, mà chỗ đầu gối cũng truyền đến loại đau đớn như xé da thịt, làm nàng vô ý thức thấp giọng rên lên tiếng.

“Chết tiệt hỗn đản. .” Nàng cắn răng chữ nhỏ, cẩn thận nghĩ muốn chuyển động hai chân, nhưng chân trái đang bị nẹp chặt, làm cho nàng hành động thập phần chậm chạp. Đầu tiên, nàng muốn biết rõ ràng mình đang ở chỗ nào, thứ hai, nàng nghĩ lập tức mắng tên hỗn đản vượt đèn đỏ, cũng không biết người kia có phải là tiến đến đầu thai, thì 60 giây đèn đỏ thời gian, không nên đem tính mạng người khác ra đùa giỡn, lần này nàng xác định sẽ không để người nọ yên ổn.

Đang lúc nàng thật vất vả xuống giường mang xong dép, bỗng nhiên, cánh cửa trắng đóng chặt bị người đẩy ra, một người phụ nữ trung niên mặc blue trắng vội vàng tiến lên, dịu dàng nói!”Tiểu thư, cô tạm thời vẫn không thể xuống giường.”

“Nơi này là chỗ nào?” Hạ Cảnh Điềm nhíu mày hỏi! Xoay người một lần nữa ngồi trở lại trên giường.

“Nơi này là bệnh viện tư của Kỷ gia, tiểu thư bị Kỷ tiên sinh đụng bị thương, xế chiều hôm nay được đưa tới.” Nữ bác sĩ đem hết sự tình nói ra.

“Kỷ tiên sinh? Bệnh viện tư gia?” Hạ Cảnh Điềm chỉ cảm thấy đầu như nổ mạnh một cái, tên hỗn đản kia, đụng bị thương người còn không đưa nàng đi bệnh viện công, mà ném nàng đến cái này cái gì bệnh viện tư gia, chẳng lẽ là muốn giải quyết riêng? Nàng mới sẽ không dễ dàng như vậy cho hắn.

2. Chương 2: Tai Họa Bất Ngờ 2

Nữ bác sĩ tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Hạ Cảnh Điềm, lập tức gương mặt cười, “Tiểu thư họ gì? Chúng tôi là chuyên chăm sóc sức khỏe cho người của Kỷ gia, đạo đức nghề nghiệp và về phương diện an toàn phương, tiểu thư có thể yên tâm.”

Hạ Cảnh Diễm hoài nghi nhú mày, nhưng..., đúng là thiết bị cao cấp xác thực có sức thuyết phục, nghĩ thông, nàng mới nghĩ đến thương thế của mình, tranh thủ thời gian nàng chỉ vào chân trái bị bó, vội hỏi!”Chân của tôi bị gì vậy? Có phải là bị tàn phế rồi không?”

Nữ bác sĩ chậm rãi cười, kiên nhẫn nói!”Tiểu thư không cần lo lắng, thương thế của cô không phải rất nặng, chỉ là đầu gối chân trái bị nặng một chút, những thứ khác đều là bị thương ngoài da, tôi giúp cô cố định tốt, bất quá một tháng có thể hoàn toàn hồi phục.”

“Cái gì? Một tháng?” Hạ Cảnh Diễm mở to hai mắt, gần không được kêu to lên tiếng, trời ạ! Này làm sao có thể? Ngày mai nàng phải đi làm, đừng nói một tháng, muộn nửa ngày cũng không được a! Chẳng lẽ lại muốn nàng vất vả tranh thủ tìm được việc làm, mà giờ vì tai họa bất ngờ này mà bị hớ sao? Giờ khắc này, nàng thực sự hận không thể xách dao giết cái người đụng nàng bị thương kia.

Bác sĩ trên mặt lộ ra ý cười hiểu được, giọng điệu thân thiết mà hiền hoà nói!”Tiểu thư, cô yên tâm, Kỹ tiên sinh đã nói qua, bất luận tiểu thư có cái gì tổn thất, Kỹ tiên sinh đều có thể bồi thường.”

Hạ Cảnh Diễm trừng mắt lần nữa trước bác sĩ, nàng chỉ cảm thấy đáy lòng bốc lên ngọn lửa, người trước mắt này hoàn toàn là giúp đỡ tên họ Kỹ nói chuyện, cho là có tiền là rất giỏi sao? Cho rằng đụng người bị thương dùng tiền là được rồi sao? Một câu thực xin lỗi cũng không có, lấy tiền là nghĩ đuổi nàng đi được rồi sao? Nàng cười nhạt kéo môi, “Phải không? Hẳn sẽ bồi thường hết thấy tổn thất của tôi? Được, bà nói với hân cầm một trăm ngàn tới, tôi lập tức rời đi.”

Bác sĩ khẽ giật mình, không thể tưởng được cô gái khả ái trước mắt này lại ra giá một trăm ngàn, trên mặt lập tức lộ ra ý cười quen thuộc, không nhanh không chậm lên tiếng, Tiểu thư, cô hiểu lầm, đối với chuyện này, Kỹ tiên sinh cũng rất xin lỗi, tiểu thư lần này chỉ là bị thương ngoài da, một trăm ngàn là quá nhiều, chúng tôi chỉ tiếp thụ bồi thường hợp lý.”

“Bà không phải là người làm chủ được việc này, để cho tôi cùng cái tên họ Kỹ nói chuyện.” Hạ Cảnh Diễm cũng không nhượng bộ, nói một trăm ngàn cũng chỉ là nàng hờn dỗi mà thôi, thật sự là muốn làm cho cái tên họ Kỹ cúi đầu nhận lỗi mới được, lần này chỉ là đụng bị thương người, vạn nhất đâm chết người, hẳn cho rằng một cái giá có thể bãi bình hết thấy sao? Cái này hoàn toàn là một loại ô nhục và châm chọc của người có tiền đối với người dân bình thường.

“Tiểu thư muốn gặp Kỹ tiên sinh chỉ sợ có chút khó khăn, Kỹ tiên sinh xế chiều hôm nay phải bay sang Newyork.” Bác sĩ về mặt tốt bụng nói, thân là bác sĩ của Kỹ gia lâu như vậy, bà biết rõ làm như thế nào có thể theo ý người bệnh, mà cũng không phiền đến Kỹ gia.

Hạ Cảnh Diễm mới không tin lời bà ấy nói, đi Newyork chỉ là lấy cớ, tránh né mới là chính a! Nhưng xem bà ấy về mặt chân thành, nàng sẽ không so đo, tự mình đi ra ngoài, thân nhiên nói!”Cho tôi điện thoại của hân, tôi muốn tự mình cùng hân nói chuyện.”

“Có lẽ tiểu thư không biết, Kỹ tiên sinh bận rộn hơn người, sẽ không có khả năng nghe ngài điện thoại của cô, nếu như cô có cái gì cần, có thể trực tiếp nói.” Bác sĩ cũng không dám nói cho nàng biết Kỹ gia thực sự rất có thể lực, lại không dám nói cho nàng biết, người đụng nàng chính là tổng giám đốc của tập đoàn Thương Thành của Kỹ thị – Kỹ Vĩ Thần.

Lần này Hạ Cảnh Diễm thật sự bức tức, người nào biết tâm tình của nàng lúc này? Bây giờ là xã hội văn minh, hôm nay bị đụng, gặp xui xẻo, vạn xui thì nàng nhận, thống khổ cũng nhin, nhưng không được tôn trọng bởi cái loại người có tiền kia làm nàng thật sự khó chịu, lần đầu muốn giết người.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm cùng bác sĩ nói chuyện có chút cứng ngắc thì cánh cửa đóng chặt lại một lần nữa được mở ra, một người thanh niên trẻ tuổi đi tới, trong tay cầm điện thoại, hướng bác sĩ lên tiếng nói!”Lưu bác sĩ, điện thoại của Kỹ tiên sinh.”

Lưu bác sĩ vừa liếc nhìn Hạ Cảnh Diễm đang thở phì phì vì giận, vừa nhận lấy điện thoại, giọng điệu cung kính, “Kỹ tiên sinh.”

Chỉ nghe trong điện thoại truyền đến một thanh âm trầm thấp, ngữ điệu có chút lười biếng, “Cô bé kia thế nào?”

“Cô ấy đã tỉnh, tình hình cũng đã ổn.” Lưu bác sĩ đơn giản báo cáo lại.

Đang lúc này, ngồi ở trên giường Hạ Cảnh Diễm nhanh chóng đứng lên, đoạt lấy điện thoại trong tay Lưu bác sĩ, không nói hai lời, đề cao thanh âm liền hướng đầu bên kia điện thoại rống lên, “Này, người là tên hỗn đản đáng chết, đừng bị thương người, người cho rằng trốn đi là có thể trốn tránh trách nhiệm sao? Ta cho người biết, chuyện này ta không dễ yên.”

Gầm xong, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy màng tai đều nhận lấy chấn động, có chút ong ong vang lên, rất ít khi phát giận, nàng thiếu chút nữa thở gấp không thuận, đầu bên kia điện thoại trầm mặc, thật lâu không nói chuyện, Hạ Cảnh Diễm cho rằng đối phương bị mình dọa sợ, nhưng không ngờ, nửa ngày, đầu bên kia điện thoại truyền đến một câu hơi có vẻ khàn khàn, thanh âm trầm thấp, “Ta cũng không có trốn tránh trách nhiệm, về phần bồi thường, luật sư của tôi sẽ cùng cô tính toán kỹ lưỡng.”

Thanh âm trầm thấp từ tính làm cho Hạ Cảnh Diễm cả người giật mình, trong khoảng thời gian ngắn lại quên nên nói cái gì, ngẩn ngừ thất thần sau, nàng hừ nhẹ một tiếng, lại một lần nữa bùng lửa giận!”Ta bắt kể, bởi vì người ta bị mất việc, điểm này làm sao người cũng bồi không được.”

Đầu bên kia điện thoại lại một lần nữa trầm mặc, cũng mất nửa ngày, đầu kia truyền đến hơi có vẻ thanh âm hỗn loạn, khàn khàn thanh âm vang lên, “Cô muốn công việc, tôi đáp ứng.” Sau đó là tiếng ngắt của máy truyền đến.

Hạ Cảnh Diễm nhìn qua điện thoại trong tay, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, “Đáng giận, dám cúp điện thoại của tôi, cho tôi công việc sao? Vậy cũng muốn xem là công việc gì, không phải việc văn phòng thì tôi mặc kệ.”

“Tiểu thư, Kỹ tiên sinh đáp ứng cho cô công việc, thì nhất định sẽ làm cô thỏa mãn.” Một bên Lưu bác sĩ không khỏi tươi cười rạng rỡ nói, đồng thời dưới đáy lòng có chút hâm mộ nàng.

3. Chương 3: Thất Tình 1

Vốn không phải bị thương rất nghiêm trọng, Hạ Cảnh Diễm liền đi về nhà, trước khi đi, bác sĩ đưa cho nàng một phong bì tiền, Hạ Cảnh Diễm có chút buồn cười, bên trong là mười ngàn tệ, tiền này là bồi thường của Hạ Cảnh Diễm sao, nhưng có lỗi thì phải xin lỗi, nàng nhất quyết phải nghe được từ này, về phần công việc, nàng ôm một tâm trạng chờ kịch vui diễn ra, nên đã để lại số điện thoại, nàng cũng muốn nhìn xem, những người này rốt cuộc muốn diễn trò tới khi nào.

Sáng sớm hôm sau, nàng được đặc biệt đưa về nhà, cha mẹ nhìn Hạ Cảnh Diễm thấy con gái được người đỡ vào, hơn nữa đầy người đều buộc đầy vải trắng, họ sợ tới mức con mắt đều tròn tròn, Hạ Cảnh Diễm xảy ra tai nạn xe cộ cũng không kịp thông báo một tiếng, chứng kiến bộ dạng nàng thế này, hai lão nhân gia không bị dọa gât đã cảm ơn trời đất rồi.

“Hạ Cảnh Diễm! Chỉ là đi ra ngoài gặp bạn thôi, làm sao có thể biến thành như vậy? Một đêm không có trở về, cũng không điện thoại gì cả, chúng ta còn tưởng rằng. . .” Hạ bà đang muốn nói tiếp, lại bị Hạ ông dùng ánh mắt ngăn trở, nếu để cho con gái biết rõ là mình hoài nghi nó ở bên ngoài qua đêm cùng nam sinh, sẽ bị chê cười chết thôi, tuy nhiên con gái cũng đã hai mươi bốn tuổi, đã trưởng thành, rất nhiều chuyện bọn họ cũng không cần biết, nhưng, dù sao cũng là con mình, cho nên phải trông nom nghiêm chút.

“Mẹ, không có chuyện gì đâu, hai người không nên lo lắng, chỉ là bị đụng phải một tên đang gấp đi đầu thai mà thôi.” Vừa nghĩ tới cái người hỗn đản kia, nàng đã ngăn không được giận dữ.

” Cái tên hỗn đản nào dám đụng làm bị thương con gái ta? Là người đàn bà đưa con trở về đó sao?” Hạ bà hoàn toàn lộ ra bộ dạng phát hỏa, muốn chạy đuổi theo đòi công đạo.

“Không phải bà ấy, bà ta chỉ là bác sĩ tư thôi, cùng người đụng con không quan hệ, người xấu xa là một tên họ Kỷ.” Nói đến họ Kỷ, Hạ Cảnh Diễm không khỏi nhớ lại giọng nói nam tính trầm thấp đã nghe được trong điện thoại, mặc dù nói rất êm tai, nhưng cũng không đại biểu là nàng sẽ nguôi giận.

“Họ Kỷ? Vậy hắn có nói cái gì chưa, mà đã đem con đưa về đến đây?” Hạ bà tức giận bất bình!

Hạ Cảnh Diễm héch môi, lấy ra trong ba lô xuất một xấp tiền, lên tiếng nói!”Hắn không nói chuyện, bắt quá, cho tiền.”

Hạ bà đưa tay nhận lấy, cầm lên dày một chồng, vốn tinh thông tính toán bà lập tức đoán được số lượng, tức giận trên mặt cũng vì vậy mà giảm xuống một nửa, đứng ở bên cạnh một mực hút thuốc không nói gì, Hạ ông cuối cùng cũng lên tiếng, “Người ta bồi thường tiền, việc này coi như xong, nhưng Cảnh Diễm ngày mai sẽ phải đi làm, giờ biến thành như vậy, sợ là không đi được.”

Nói đến công việc, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy bất đắc dĩ, một công việc lương cao cứ như vậy bị tuột mất, mà chỉ có thể than một tiếng đáng tiếc, nhưng nghĩ đến họ Kỷ sẽ cho nàng công việc khác, nàng lại cười nhạt, cũng không có ôm gì hi vọng, cho là tự mình nghe xong một truyện cười.

Trở lại phòng, nàng cùng người bạn mới về nước nói chuyện điện thoại, vừa nghe đến nàng bị thương, hắn nói sẽ lập tức đến nhà xem nàng, kỳ thật Hạ Cảnh Diễm trước kia thăm mền người bạn này, chỉ là lúc cao trung, cả nhà của hắn di cư ra nước ngoài, thường là dựa vào điện thoại liên lạc, tâm tư Hạ Cảnh Diễm đối với hắn, cũng một mực chôn dấu dưới đáy lòng không dám biểu lộ, hôm nay, sau khi trở về, vốn định nghênh đón hắn bằng bộ dạng xinh đẹp, còn chưa gặp, nàng đã biến thành như vậy, thật sự là không mặt mũi gặp người mà.

Đi vào phòng thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, nhưng nghĩ tới cái tên đầu sỏ gây tội kia, nàng lại tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bốn năm nàng mới tìm được công việc văn phòng nhân nhả, nay đã bị vị ôn thần này đụng bay mất.

Càng đáng giận hơn là, tên kia còn có bệnh ngôi sao a! Thân phận làm gì thần bí như vậy, muốn người khác thay hắn xử lý thì nói thẳng, tất nhiên như vậy thì hắn phải là người có tiền, ngay cả danh thiếp cũng không cho, thật. . . Hạ Cảnh Diễm vừa cố gắng nhịn đau đem băng trắng tháo xuống bớt, vừa nhịn không được lăm bầm mắng.

4. Chương 4: Thất Tình 2

Cuối cùng, nàng tùy ý chọn một áo sơmi dài, như vậy có thể che khuất vết thương trên cánh tay, chỉ còn lại băng trắng trên mu bàn tay cùng trán thôi, bởi vì miệng vết thương quá sâu, nên phải dùng vải trắng che lại, so với giập xuống thì để lại nhìn tốt hơn nhiều, nếu không sẽ dọa người khác giập mình mất, mặc dù có thương tích nhưng cũng nhìn phong nhã một chút chứ.

Sau nửa giờ, chuông cửa nhà Hạ Cảnh Diễm vang lên, người tới đúng là đồng học cũ của nàng, một thanh niên cao cao gầy gầy trông rất thư sinh – là Chí Văn, đồng thời, đứng bên cạnh hắn còn có một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn như búp bê, lúc này trong tay Chí Văn mang theo một giỏ trái cây, hướng Hạ mẹ lễ phép chào, “Chào Bác gái.”

Hạ mẹ mỉm cười nhiệt tình gọi, ” Chí Văn a! Mau vào.” Đồng thời, ánh mắt cũng rơi vào cô gái xinh đẹp bên cạnh hắn, vô thức hỏi!”Vị này chính là. . .”

“Cô ấy là bạn gái cháu Tiểu Nhu.” Chí Văn cười giải thích, sau đó, ánh mắt nhìn qua một lượt phòng khách rồi lên tiếng nói!”Hạ Cảnh Diễm có ở đây không bác?”

“Đang . . . trong phòng!” Hạ bà cười lên tiếng, dẫn hai người đi về hướng phòng của Hạ Cảnh Diễm.

Lúc này Hạ Cảnh Diễm ngồi ngay ngắn tựa trên gối, nhưng, liếc nhìn thì thần thái không có gì, mà trong lòng như đang ăn khổ qua dở khóc dở cười, Chí Văn và mẹ ở phòng khách nói chuyện, nơi đây thì cách âm thô sơ, nên toàn bộ câu chuyện nàng có thể nghe rõ ràng, khi Chí Văn cùng bạn gái đứng ở trước giường Hạ Cảnh Diễm, tâm hồn yếu ớt của nàng đã thật sự bị giáng xuống một đao.

Cố gắng tỏ ra vui vẻ, nàng mời, “Chí Văn, đã lâu không gặp.” Nói xong, còn hướng nhìn cô gái có chút ngượng ngùng ân cần thăm hỏi, “Bạn gái của cậu thật xinh đẹp.”

Chí Văn nhìn vết thương trên trán Hạ Cảnh Diễm, quan tâm lên tiếng, “Hạ Cảnh Diễm, vết thương của cậu như thế? Có nghiêm trọng không? Sao nhanh như vậy đã trở về nhà? mà không ở lại bệnh viện để tiếp tục theo dõi!”

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ, về nhà nghỉ ngơi thì tốt rồi, chỉ là ngày hôm qua thật xấu hổ, hai người nhất định chờ đến sốt ruột đi!” Hạ Cảnh Diễm đẩy lòng đột nhiên cảm giác có chút thất lạc, thì ra ngày hôm qua Chí Văn bào nàng ra ngoài gặp mặt, là muốn đem bạn gái giới thiệu cho nàng, nàng đúng là tự mình suy nghĩ quá nhiều.

“Chúng tôi đều rất lo lắng cậu.” Một bên Tiểu Nhu nói khẽ, ánh mắt tinh khiết ngây thơ.

Hạ Cảnh Diễm đẩy lòng ít nhiều có chút tự ti, trước kia nàng thích Chí Văn là vì yêu mến vẻ tươi mát trong phong cách sống của hắn, mà hôm nay, nàng mới biết được, cái gì gọi là “hợp nhau.”

“Cám ơn sự quan tâm của hai người, tớ chỉ có chút ít vết thương thôi, sẽ khôi phục rất nhanh, chỉ tiếc phải ở nhà một thời gian ngắn.” Hạ Cảnh Diễm gượng cười lên tiếng.

Hàn huyên trong chốc lát, bởi vì Tiểu Nhu có việc nên cùng Chí Văn rời đi trước, đưa mắt nhìn bóng lưng của bọn họ, Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, ngày hôm qua thì việc vui nhân đôi, chỉ trong một ngày, liền biến thành chuyện xấu nhân đôi, công việc tốt không còn, người mình yêu mến lại có bạn gái, thở ra một hơi, nàng ngoảnh mặt nhìn ngoài cửa sổ, nguyên bản nghĩ là bầu trời bao la nắng ấm còn bây giờ chỉ thấy một màu đen kịt.

5. Chương 5: Công Việc Mới 1

Một tháng sau, Hạ Cảnh Diễm đã hoàn toàn khôi phục, không hề nghi ngờ là công việc của nàng đã được người khác thay thế, một tháng này, nàng đều ở nhà quả thực là muốn điên rồi, bất quá, vị bác sĩ tư của Kỷ gia thấp phần tận tâm với tình trạng vết thương của nàng, thẳng đến khi hoàn toàn khôi phục, ngày hôm qua đã đưa cho nàng lời mời nhận việc, khi thấy phía trên kia viết địa chỉ công ty, Kỷ thị Cao ốc tầng thứ sáu, chức vị trợ lý tổng giám, nàng cả người đều như mộng du.

Tập đoàn Kỷ thị? Tập đoàn mà tất cả sinh viên ra trường đều khát vọng được vào? Là Kỷ thị đứng đầu tất cả các tập đoàn thương mại, uy danh hiển hách sao? Tập đoàn trả lương hậu hĩnh nhất trong nước à? Sau khi xác định tin tức này, miệng Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn biến thành hình chữ O.

Không sai, chỗ nàng sắp đi làm đúng là một trong nhiều chi nhánh của Kỷ thị, hơn nữa, chức vị cũng không phải nhỏ là tổng giám trợ lý a, tiền lương đương nhiên nhiều, công việc này nếu so sánh với việc nàng bị mất trước đây có thể gọi là tốt hơn gấp nhiều lần.

Ôm thư mời, Hạ Cảnh Diễm cực kỳ vui vẻ, giờ phút này nếu như có ai lỡ mạo phạm đến nàng, nàng cũng có thể mỉm cười lại, lo lắng một tháng nay trong nháy mắt đã biến mất, nhưng hưng phấn qua đi, lo lắng lại đến, nàng chỉ là một sinh viên mới ra trường, kinh nghiệm còn chưa có, trong trường học cũng nghe qua công ty này chưa bao giờ dùng người mới, mà lần này, nàng lại xui xẻo đụng phải may mắn thế này.

Trong đầu nàng nhớ lại, lần trước nghe cái người kia họ Kỷ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ! Hắn sẽ không phải là cậu hai của Kỷ thị – Kỷ Vi Hạo! Vậy lần trước người dụng nàng bị thương? Có thể là Kỷ Vi Hạo sao? Loại công tử ăn chơi mỗi ngày đều được đăng báo kia ư? Loại mê người chết không đền mạng? Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy tim mình càng ngày đập càng nhanh, trên mặt vui rạo rực giờ như thế giới sắp đảo lộn, trời ạ! Đây không phải cho nàng tiến vào ổ sặc lang sao?

Bất quá, sức hấp dẫn của Kỷ Vi Hạo kia đúng là rất lớn a! Trên thế giới không biết có bao nhiêu thiếu nữ cam nguyện trở thành con mồi của hắn! Lắc lắc đầu, làm dừng lại ý nghĩ bậy bạ, Hạ Cảnh Diễm bĩu môi thầm mắng, giống như tự trách mình bằng với nhan sắc của nàng mà có thể làm cho hắn để mắt đến sao? Trên báo thông thường thì những mỹ nữ bên cạnh hắn, mỗi người đều có thể nói là đáng người như quyền

rủ cả ma quỷ cộng với khuôn mặt thiên sứ, mà nàng thì miễn cưỡng cao thì 1m61 gì đó! Nàng là đi làm việc, không phải đi phục người ta.

Mang tinh thần bất an, nàng bắt đầu chăm chú nhìn thư mời, chỉ thấy trên đấy viết buổi trưa hôm nay đến nhận việc, cũng không rõ thời gian, cất kỹ lá thư, Hạ Cảnh Diễm bắt đầu lục tung tìm cho mình một bộ quần áo phù hợp, loại công ty lớn như Kỷ thị, chỉ có thể mặc tây trang đi làm, nhưng, đem tất cả quần áo bày ra, cuối cùng cũng chỉ tìm được một bộ tạm được, đây là chuẩn bị cho lần đầu đi nhận việc trước đây.

Chuẩn bị tốt hết thấy, nàng thuê xe đến tầng cao nhất của cao ốc Kỷ thị, lần cuối cùng ngắm mình trên cửa xe, khá tốt, thời tiết mặc dù có chút nóng, nhưng nàng trang điểm cũng không quá dày, hít sâu một hơi, nàng bước vào cánh cửa thủy tinh sang trọng.

Đi đến chỗ tiếp tân, đem thư mời đưa tới, sau khi lễ tân tiếp nhận, đầu chưa nâng lên bỗng ngược lên nhìn Hạ Cảnh Diễm, gọi điện thoại bảo Hạ Cảnh Diễm chờ, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đang đổ mồ hôi, trong lòng vạn phần khẩn trương.

Chỉ chốc lát sau, một cái cô gái họ Hoàng đi đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, tươi cười rạng rỡ hỏi! “Cô chính là thư ký mới tới Hạ Cảnh Diễm tiểu thư ?!”

Nhất thời còn chưa có thích ứng với xưng hô thể này, Hạ Cảnh Diễm thềm nuốt từng ngụm nước bọt, tranh thủ thời gian mỉm cười nói!”Xin chào, tôi chính là Hạ Cảnh Diễm.”

“Đi theo tôi!” Cô gái dùng ánh mắt dò xét Hạ Cảnh Diễm, dưới đáy lòng không khỏi thầm than, nghe người ta nói thư ký mới tới chắc cũng là người rất kinh nghiệm, nàng còn tưởng rằng là một phụ nữ trung niên khó tính, không nghĩ tới lại còn trẻ như vậy, hơn nữa. . . Đảo mắt xuống trang phục hơi quê mùa của Hạ Cảnh Diễm, liền tỏ ra ánh mắt khinh bỉ.

Đi theo cô gái lần lượt qua nhiều cánh cửa, Hạ Cảnh Diễm một mực lộ vẻ mỉm cười, rất khách khí lên tiếng, “Tôi là đồng sự mới tới, rất nhiều thứ còn không hiểu, từ nay về sau xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn.”

“Chỉ giáo thì không dám nhận, Hạ tiểu thư còn trẻ như vậy, ở công ty tiền đồ vô lượng a!” Cô gái dẫn đường nói châm chọc, cô ta vào Kỷ thị làm đã ba năm rồi, cũng chỉ mới là trợ lý của quản lý, mà trước mắt này cùng lắm là một con nhóc, vừa vào đã tăng liền ba cấp trở trợ lý của tổng giám, thật là làm cho người phải mở to mắt mà nhìn.

Hạ Cảnh Diễm có chút nghe ra ẩn ý trong câu nói, nhưng cũng phản bác không được, chỉ có thể gượng cười mấy tiếng, “Hoàng tiểu thư nói đùa.”

Thang máy dừng ở lầu sáu, Hạ Cảnh Diễm đi theo cô ta vào một phòng làm việc rất to và đẹp, lúc Hạ Cảnh Diễm xuất hiện, lập tức làm cho tất cả mọi người phải chú ý, nàng bị cái trợn trợn này dọa sợ tới mức đi đứng có chút mất tự nhiên, khóe môi cong lên, miễn cưỡng làm cho tự mình bình tĩnh.

6. Chương 6: Công Việc Mới 2

Vì cái gì ánh mắt mọi người đều chú ý Hạ Cảnh Diễm ? Đây là văn phòng đặc biệt rất hay chú ý chuyện người khác, bởi vì trợ lý tổng giám trước đây làm việc rất tốt, lại đột nhiên tuyên bố từ chức, nguyên nhân thì không ai hiểu, mặc cho ai đi đoán già đoán non, nhưng nhìn đến thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp như Hạ Cảnh Diễm, tất cả mọi người như bưng tỉnh đại ngộ, tổng giám dung tình riêng trong công việc, đây cũng không phải là bí mật gì, Hạ Cảnh Diễm xuất hiện làm cho mọi người đều suy đoán không thôi, hơn nữa cũng rất tò mò, cô bé này rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì để tiến vào Kỷ thị.

Hạ Cảnh Diễm tuy nhiên cảm giác ánh mắt mọi người rất quái dị, thực sự không phải là ánh mắt hoan nghênh, mà là lộ ra vẻ đang đánh giá cái gì đó, bất quá, Hạ Cảnh Diễm đương nhiên không hiểu nguyên do trong đó rồi, đang lúc cảm giác nụ cười đã muốn cứng ngắc, cô gái dẫn đường đẩy ra một phòng làm việc riêng biệt, vừa đi vào gian phòng này, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy một cỗ mùi thơm thanh nhã phát tới, cả gian phòng màu xám trắng rất trang nhã, trong phòng bài trí rất sang trọng lịch sự, ở cạnh cửa sổ là bàn

làm việc rất to chiếm cứ một nửa không gian, trên bàn tư liệu chỉnh tề, đặt hai bên chiếc máy tính xách tay, cửa kéo hơi mở đủ để một tia nắng chiếu vào.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm có chút sững sờ thì cô gái chỉ một bàn làm việc nhỏ dựa tường bên trái, lên tiếng nói! "Hạ tiểu thư, đây là chỗ làm việc của cô, tổng giám đang trong phòng họp, cô trước ngồi xuống xem tư liệu và sắp xếp lịch trình, có thể sẽ cần dùng trong chốc lát."

Những lời này hoàn toàn làm cho Hạ Cảnh Diễm phần chấn tinh thần, ánh mắt nhìn đến bàn làm việc, thân là trợ lý tổng giám, thì bàn làm việc cũng sa hoa hơn bên ngoài văn phòng vài phần, một máy tính LCD cùng vài văn kiện, cô gái liếc nhìn Hạ Cảnh Diễm liền xoay người rời đi.

Người vừa ra ngoài, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm giác đầu óc trống rỗng, chưa bao giờ có kinh nghiệm làm trợ lý, vào lúc này nàng hoàn toàn trợn tròn mắt, đứng giữa văn phòng ngây người, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên như thế nào bắt tay vào làm, quay đầu lại, thì cô gái họ Hoàng đã ra khỏi phòng, chỉ còn lại một mình nàng.

Thảm, ta bây giờ nên làm gì a? Hạ Cảnh Diễm mờ mịt nghĩ, đi đến trước bàn làm việc, tiện tay cầm lấy trước văn kiện xem, tìm một ít lịch trình gặp khách hàng, Hạ Cảnh Diễm lật ra tư liệu khác, đáy lòng càng héo, liền ngay cả một chút về giao tiếp cũng không có, Hạ Cảnh Diễm nói thầm xong đời, một bên ngồi xuống, bắt đầu tìm kiếm trong máy vi tính, cũng may, đây là một công ty cẩn mật, trong website nội bộ, nàng tìm đến tư liệu của trợ lý tổng giám trước kia.

Hạ Cảnh Diễm chăm chú nhìn tư liệu đến nhập thần, vừa cố gắng nhớ kỹ vừa dọn dẹp lại tư liệu trên bàn một chút, đang lúc cảm thấy khát nước, nàng định đi lấy nước uống thì cửa bị đẩy ra, bóng dáng thon dài ưu nhã tiến vào, Hạ Cảnh Diễm giơ mắt lên nhìn đến khuôn mặt vô cùng mỹ hoặc kia thì trái tim nàng chột nẩy liên hồi, người này không phải là Kỷ Vĩ Hạo sao?

Trong khoảng thời gian ngắn nàng bối rối đứng người lên, hướng về phía người đàn ông vừa bước vào gấp người chào hỏi, thanh âm ngăn không được có chút run lên, "Kỷ tổng giám xin chào, tôi là trợ lý mới đến Hạ Cảnh Diễm. . ."

Thời điểm Kỷ Vĩ Hạo bước qua trước mặt nàng bước chân bỗng dừng lại, đột nhiên xuất hiện thanh âm này làm cho hắn cũng thấy quái lạ, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn nàng, vừa đi về bàn làm việc vừa hướng nàng mỉm cười, "Cô đã đến rồi."

"Phải. . ." Hạ Cảnh Diễm trấn định tinh thần, mỉm cười đáp lại, nhưng đáy lòng đồng thời lại lo lắng không an, nàng lần trước còn rống to với hắn trong điện thoại! Thật sự là thất lễ a, Hạ Cảnh Diễm nghĩ người đứng nàng, đúng là Kỷ Vĩ Hạo, cho nên cảm kích hắn về sự giúp đỡ này, và cũng vì thái độ của mình lần trước mà ảo não không thôi.

Kỷ Vĩ Hạo tư thế ngồi ưu nhã dựa vào lưng ghế, ánh mắt mang theo một tia thú vị đánh giá Hạ Cảnh Diễm, thẳng đến khi Hạ Cảnh Diễm bởi vì ánh mắt nóng bỏng của hắn mà đỏ bừng mặt hắn mới thu hồi ánh mắt, ngón tay thon dài đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói! "Cô không cần quá khẩn trương, tất nhiên khi gia nhập tập đoàn Kỷ thị, tôi hi vọng sẽ nhìn thấy thành tích của cô."

Kỷ Vĩ Hạo không nói lời nào thì khá tốt, lời vừa nói ra lại làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm giác áp lực, cúi thấp đầu, lấy hết dũng khí đề cao thanh âm, "Tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực làm tốt công việc này, sẽ không để cho tổng giám thất vọng."

"Tốt, tôi mong chờ biểu hiện của cô, cái gì không hiểu được có thể tới hỏi tôi." Kỷ Vĩ Hạo mỉm môi cười, tay cầm lấy một phần tư liệu trên bàn, trên báo chí chỉ nói Kỷ Vĩ Hạo phong lưu đa tình, nhưng không có nói hắn thật ra cũng là một người rất dễ thân cận, rất ôn hòa.

Hạ Cảnh Diễm dạ một tiếng, liền ngồi trở lại ghế của mình, vừa xem xét tư liệu trên mạng, vừa vãn tai tùy thời chờ lệnh.

Không khí có chút nặng nề, Hạ Cảnh Diễm thở mạnh cũng không dám, cái trán trắng noãn đổ một mảnh mồ hôi, di chuyển con chuột máy tính cũng có chút cứng ngắc lại, đột nhiên thấy Kỷ Vĩ Hạo đang xem tư liệu bỗng ngừng đầu lên, giọng điệu hơi quan tâm nói! "A! Đúng rồi, thương tích của cô không có việc gì chứ!"

Đột nhiên hỏi làm cho Hạ Cảnh Diễm thần kinh như muốn nổ tung, nàng ngẩng đầu lên mỉm cười đón nhận ánh mắt Kỷ Vĩ Hạo, mím môi nói! "Đa tạ tổng giám quan tâm, đã không có việc gì ." Nàng vốn định đổi với thái độ trước kia mà áy náy, nhưng thấy Kỷ Vĩ Hạo lại quay về nhìn tài liệu trong tay, nàng quyết định dứt khoát bỏ đi ý nghĩ này.

Chỉ chốc lát sau, Kỷ Vĩ Hạo cho nàng một đồng tư liệu phân phát cho bên ngoài, rốt cuộc đã được giải thoát khỏi không khí khẩn trương, Hạ Cảnh Diễm âm thầm thở dài một hơi, ôm tư liệu ra cửa đưa cho mọi người.

7. Chương 7: Thang Máy Chuyên Dụng 1

Đi phát một vòng tài liệu, Hạ Cảnh Diễm ít nhiều đã có chút hiểu được trình tự công việc, bởi vì là trợ lý tổng giám, nàng tuy là người mới nhưng cũng không có người nào làm khó dễ, một ngày làm việc xem như thắng lợi, nhưng thật vất vả ngồi chờ đến qua cả giờ tan sở, vì Kỷ Vĩ Hạo cũng chưa có về phòng nên nàng cũng không dám mạo muội tan tâm, liền một mực ngồi một mình trong văn phòng rộng lớn chờ đến chín giờ tối.

Có rất nhiều tư liệu cần nàng nghiên cứu, trong khi chăm chú làm việc nàng cũng không cảm thấy thời gian qua đi chậm chạp, đợi sau khi phát hiện, thời gian đã đến chín giờ lúc nào không hay, duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh mắt nhìn về phía ngọn đèn ngoài cửa sổ tinh xảo, nàng mới cảm giác đã đói đến nổi bụng dãn cả vào lưng, khát và đói, bởi vì là người mới nên việc tìm nơi gọi cơm cũng khó khăn, nàng phải một bên chờ Kỷ Vĩ Hạo, một bên gặm nhấm cảm giác đói, ánh mắt tiếp tục trở lại nhìn tư liệu.

Kể từ lúc đó, bây giờ đã là mười giờ, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, đáy lòng âm thầm quyết định, qua nửa giờ nữa, nếu như Kỷ Vĩ Hạo vẫn chưa trở lại, nàng nhất định sẽ về.

May mắn thay ngay khi nàng vừa quyết định, đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, tiếp theo Kỷ Vĩ Hạo đã xuất hiện ở trước mắt Hạ Cảnh Diễm, hần đẩy cửa, trong nháy mắt nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm vẫn ngồi ở văn phòng, cũng có chút giật mình, không khỏi nhướng mày hỏi! "Sao cô còn chưa về?"

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm thấy mình rất ngu, vốn nên tan tâm lại chờ ở chỗ này, nàng mím môi e lệ cười cười, "Tôi. . ."

Chữ "tôi" mới nói ra, chỉ thấy Kỷ Vĩ Hạo lông mày nháy lên, mím môi cười nói! "Cô là đang đợi tôi?"

Vốn định nói không phải, nhưng Kỷ Vĩ Hạo mang ánh mắt cười làm cho nàng nói không nên lời, chỉ phải gật đầu đáp, "Phải"

Kỷ Vĩ Hạo giương lên chìa khóa xe trong tay, môi mỏng dẫn ra một vòng đường cong, "Cô có thể tan việc, lần sau nếu như tôi không có trở về, cô cứ ra về, không cần chờ tôi, nếu có việc tôi tự nhiên sẽ liên lạc."

"Vâng." Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác muốn chạy nhanh đi, thật sự là mất mặt chết, nàng đỏ mặt, rất nhanh dọn dẹp xong tư liệu, sau đó vội vàng nói một tiếng chào, nhìn cũng không dám nhìn Kỷ Vĩ Hạo liền đẩy cửa chạy vội ra ngoài, đứng ở cửa thang máy nhấn nút chờ, Hạ Cảnh Diễm nhắm mắt lại tay vô thức vuốt trán mình, tận đáy lòng thầm mắng thật là ngu ngốc.

"Thang máy đến rồi, sao còn không đi vào?"

Đột nhiên một tiếng nói trầm thấp vang lên làm cho Hạ Cảnh Diễm cả người chấn động mạnh, nàng ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Kỷ Vĩ Hạo đang ở trước mắt, Hạ Cảnh Diễm cũng may là không có té xỉu tại chỗ, mà lúc này cửa thang máy đã muốn đóng lại, nàng theo bản năng đưa tay chặn cửa nhưng Kỷ Vĩ Hạo đã nhanh hơn một bước nhấn nút đợi nàng.

"Cám ơn." Nàng cười nói lời cảm tạ, bước vào thang máy Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Hạo hai người song song đứng trong thang máy yên tĩnh, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đầu chóng mặt nặng nề, nguyên nhân là vì có vị soái ca này đang đứng bên người gây áp lực, cùng mùi hương trên người hần nhàn nhạt mà dễ ngửi,

bởi vì đang ở lầu sáu, thang máy năm giây lại hạ xuống một tầng, Hạ Cảnh Điềm vốn định cho Kỷ Vĩ Hạo ra trước, nhưng hần cũng rất ga lăng vươn tay trừu ghẹo cười nói!”Lady first”

Những lời này tựa như có thể làm giãn thần kinh đang căng thẳng của nàng, Hạ Cảnh Điềm gương mặt cười, không khí tự nhiên không ít, “Tổng giám muện như vậy mới quay lại, là có việc sao?”

Kỷ Vĩ Hạo nhún nhún vai, gương lên tài liệu trong tay nói, “Chỉ là trở về lấy một vài tư liệu bị thiếu, sáng mai tôi phải bay sang Mỹ, sợ là không có thời gian.”

“Như vậy a! Lần sau có thiếu tài liệu nào cứ nói với tôi, tôi sẽ đưa qua cho ngài.” Hạ Cảnh Điềm tận tâm lên tiếng.

“Tôi trở về lấy không phải càng tốt sao? Nếu không chắc cô sẽ ở tại văn phòng qua đêm.” Kỷ Vĩ Hạo nhớ tới Hạ Cảnh Điềm vừa rồi đang đợi hần, không khỏi cảm thấy buồn cười, đồng thời, hần đã nghĩ, so với trợ lý trước đây về mặt luôn luôn cứng nhắc thì Hạ Cảnh Điềm này lại làm cho hần có cảm giác tự nhiên hơn một chút.

Hai người vừa nói vừa đi một mạch đến cửa công ty, Hạ Cảnh Điềm nhìn thấy chiếc xe thể thao của Kỷ Vĩ Hạo ở ngoài cửa, lập tức lên tiếng nói!”Tổng giám đi thông thả, trên đường lái xe chú ý.”

Kỷ Vĩ Hạo gật gù đầu, nghiêng đầu hướng nàng trả lời!”Hôm nay cô cũng mệt mỏi rồi, về sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Hạ Cảnh Điềm mỉm cười, nàng đứng ở cửa ra vào của công ty đưa mắt nhìn chiếc xe của Kỷ Vĩ Hạo hợp vào dòng xe cộ, mới đưa tay vẫy taxi, vừa lên xe ngồi, nàng toàn thân buông lỏng tựa trên chỗ ngồi nhìn qua ven đường những ngọn đèn rực rỡ, nghe âm thanh âm ỹ của dòng xe, nàng cảm thấy rất thư giãn, không thể tưởng được Kỷ Vĩ Hạo lại tốt như vậy.

8. Chương 8: Thang Máy Chuyên Dụng 2 Edit: Ái Phi

Về đến nhà đã gần mười một giờ rồi, Hạ Cảnh Điềm đã sớm đói gần chết, nàng lao vào ăn như sói như hổ, ăn xong thì cả người dính chặt vào giường ngủ như chết.

Ngày hôm sau, khi đồng hồ báo thức vang lên thì đồng thời tiếng gọi của Hạ mẹ cũng réo ầm ỹ, Hạ Cảnh Điềm vốn rất tham ngủ, nhưng nghĩ đến công việc còn chưa quen thì cả người phải cố bò xuống giường, vệ sinh cá nhân xong, Hạ mẹ đã chuẩn bị rất nhiều điểm tâm, nhưng nhìn thấy đồng hồ nàng thầm than một tiếng thẳm, không kịp thưởng thức bữa sáng rồi, nàng cầm theo một cái bánh bao rồi lấy áo khoác đi làm, buổi sáng đường rất hay kẹt xe, tuy nàng chín giờ mới đi làm, nhưng người mới mà đi muộn cũng không phải là chuyện tốt.

Đến công ty, đã gần chín giờ, lúc này đúng là giờ cao điểm của mọi người trong tòa nhà, nàng thấy bốn cửa thang máy đều đã có hàng dài người đợi, Hạ Cảnh Điềm đứng ở cuối cùng, vừa nhìn đồng hồ vừa lo lắng.

Đột nhiên, nàng phát hiện phía bên trong đại sảnh có một thang máy không có người nào cả, dưới tình thế cấp bách, nàng bất chấp tìm nguyên nhân, rời khỏi hàng chờ bên này mà hướng đến nó, đồng thời, ngay phía sau của nàng cũng có một bóng dáng thon dài ưu nhã cũng hướng về thang máy bên này.

Nhanh chân đi vào thang máy và ấn phím đóng cửa, Hạ Cảnh Điềm cuối cùng mới thở ra một hơi, đồng thời đáy lòng âm thầm khó hiểu, vì cái gì mà những người kia lại cứ xếp hàng chờ ở đó trong khi thang máy này lại không ai đi, đang suy nghĩ, cửa thang máy đang đóng đột nhiên mở ra, bóng dáng thon dài cao ngất bước vào.

Hạ Cảnh Điềm nhìn một lượt người đàn ông vừa đi vào này, cả người nàng như đang trong mộng, một giây sau đáy lòng nàng không khỏi tuôn ra một câu cảm thán, thật là rất hấp dẫn a!

Kỷ Vi Thần chú ý đến người trong thang máy đang nhìn chăm chăm hắn, lông mày đen rậm không khỏi nhăn lại, đây là thang máy chuyên dụng của hắn, bình thường trừ hắn và Kỷ Vi Hạo thì không có người nào dám tới nơi này, cô gái này thì ngược lại thật có gan lớn.

“Xin chào, tôi gọi là Hạ Cảnh Diễm, là nhân viên mới của tầng sáu.” Hạ Cảnh Diễm tự giới thiệu, cố gắng thu hồi ánh mắt đang dính chặt trên người người ta, mà bảo trì vẻ rụt rè của thiếu nữ.

Tên Hạ Cảnh Diễm không khỏi làm cho Kỷ Vi Thần phải liếc nhìn nàng, nếu như hắn nhớ không lầm thì người lần trước hắn đụng phải cũng gọi là Hạ Cảnh Diễm, thật đúng là xui xẻo, cô gái sao chổi, tay hắn đưa lên bóp trán, lông mày chau lên, nhàn nhạt lên tiếng nói! “Đây là thang máy chuyên dụng của tôi, phiền cô lần sau nên nhớ kỹ.”

Những lời này không thể nghi ngờ là đang cảnh cáo Hạ Cảnh Diễm, nàng mở to mắt, lòng thầm kêu, cái gì? Đây là thang máy chuyên dụng của hắn? Nàng than một tiếng mẹ ơi, Hạ Cảnh Diễm mới biết được vì sao những người kia tình nguyện chịu xếp hàng mà không tới chỗ này, thì ra, đây cư nhiên là thang máy riêng của hắn?

“Thực xin lỗi, bởi vì tôi mới tới, lần sau nhất định sẽ nhớ rõ.” Hạ Cảnh Diễm vừa nói xin lỗi vừa âm thầm cắn môi, khuôn mặt cũng bởi vậy mà hồng lên một mảnh, đứng bên cạnh người đàn ông cao lớn này áp lực thật lớn đến làm cho nàng như muốn hít thở cũng không thông, toàn thân càng giống như có đầy con kiến bò lên người, không được tự nhiên.

Tuy rầu rĩ, nhưng nàng cũng rất tò mò về thân phận của người đàn ông lịch lãm đang đứng cạnh mình, có được một thang máy riêng có thể thấy người này thân phận không bình thường, hơn nữa từ trên người hắn phát ra một uy lực mạnh mẽ quyết đoán, càng nói rõ thân phận của hắn không phải thiếu gia ngồi chơi ăn lương, Hạ Cảnh Diễm đối với tòa Cao ốc này không biết rõ lắm, cho nên nàng nghĩ đến vô đầu cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến được thân phận của Kỷ Vi Thần.

Ngắn ngủi một phút đồng hồ này đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, nó dài dằng dặc như một thế kỷ, càng làm cho nàng kinh ngạc là nơi người đàn ông này muốn đi cũng là tầng sáu, khi cửa thang máy mở ra Kỷ Vi Thần đi ra khỏi thang máy trước, mà Hạ Cảnh Diễm đứng bên trong chỉ cảm thấy mọi người chung quanh nhìn nàng chăm chăm như nhìn quái vật, trong mắt càng nhiều là những ngờ vực vô căn cứ cũng không dám tin, loại ánh mắt sắc bén làm Hạ Cảnh Diễm chột dạ không thôi, nàng cúi thấp đầu, đi như chạy trốn tới phòng làm việc của mình.

9. Chương 9: Bị Người Vu Oan 1

Hôm nay Cao ốc Kỷ thị tựa hồ phá lệ ồn ào sôi động hẳn lên, ngoại trừ công việc làm người ta sút đầu mẻ trán, thì tin tức lớn nhất hôm nay chính là một màn trong thang máy kia, tổng giám đốc Kỷ Vi Thần rất ít khi đến công ty, hôm nay lại cùng tổng giám trợ lý mới Hạ Cảnh Diễm đồng thời xuất hiện ở thang máy riêng của Kỷ Vi Thần, nó như một quả bom phát ra cả tòa Cao ốc Kỷ thị, tất cả các nhân viên đều xì xào bàn tán, nam đồng sự thì cổ tình thâm trầm, đồng thời dưới đáy lòng âm thầm trào phúng thói đời bạc bẽo, nữ đồng sự thì đổ kị cười lạnh, cũng có chút hâm mộ Hạ Cảnh Diễm.

Cửa nơi văn phòng Hạ Cảnh Diễm làm việc cách âm rất tốt, nên nàng không hay sự âm ỹ của bên ngoài văn phòng, ngồi một mình bên trong Hạ Cảnh Diễm chú ý xem lịch trình tiếp khách, thuận tay còn tiếp vài cuộc điện thoại tìm Kỷ Vi Hạo, ứng phó rất tốt.

Bởi vì uống nước cho tới trưa, nàng sớm đã cảm thấy muốn đi vệ sinh, nên phải tạm ngừng công việc, cấp tốc chạy tới toilet, trên đường đi, nàng rõ ràng cảm thấy nhiều ánh mắt liếc nhìn nàng rất không bình thường, nhưng phải lo giải quyết cái đã, nàng bất chấp tìm hiểu rồi đi ngay vào phòng vệ sinh.

Giải quyết xong, nàng đang muốn đẩy cửa đi ra ngoài, vừa nghe thấy có vài tiếng giày cao gót vang lên, theo đến là một thanh âm nữ với câu nói bao hàm châm chọc, khiêu khích như cổ ý nói rất lớn tiếng, “Ai.

. . Thế giới này thật sự là hạng người gì đều có, bề ngoài một bộ thuần khiết, bên trong thì lại là một con điểm.”

Hạ Cảnh Diễm không khỏi dựng thẳng lỗ tai, bởi vì là người mới, đối với tin tức trong văn phòng nàng cực kỳ thiếu thông tin, hơn nữa muốn sinh tồn, đầu tiên phải hiểu được cách quan sát sắc mặt người khác.

Ở bồn rửa mặt tiếng một cô gái hừ nhẹ, khinh miệt cười, “Người đứng đắn thường chết sớm là không thể nghi ngờ, người không biết xấu hổ rất được trời thương, sống dai và tốt nhỉ? Tôi không hiểu, tổng giám làm sao có thể vừa ý cô ta như vậy, hay là ăn chơi quá lâu, nay sửa đổi rồi?”

Cách buông vệ sinh của Hạ Cảnh Diễm vang lên tiếng xả nước kèm theo âm thanh, “Thời buổi này, chỉ cần cô gái nào có chút tư sắc, chủ động yêu thương nhưng nhớ, người đàn ông nào còn cự tuyệt được? Chồng cô không phải là một ví dụ điển hình sao?”

Âm thanh khó chịu nhưng dường như nhẹ giọng hô một câu, “Chị Từ. . .”

Được xưng là chị Từ liền đổi giọng, “Được được được, tôi không nói chồng cô là được!”

Có tiếng mở ra của hộp hóa trang, hai cô gái bên ngoài bắt đầu chăm chú lại lớp trang điểm, Hạ Cảnh Diễm tránh trong buồng vệ sinh cũng có chút tò mò, nghe hết lâu như vậy, cũng không có nghe ra là bọn họ đang nói cô gái vô địch tiện nhân kia là ai, nàng vừa muốn đi ra ngoài cùng bọn họ chuyện phiếm vài câu, thuận tiện giao lưu thêm với mọi người, nhưng lại nghe chị Từ gì đó lên tiếng lần nữa, “Cô biết không? Cô gái này thật đúng là không đơn giản, muốn nói cô ta cùng tổng giám không có liên quan, ai sẽ tin tưởng chứ! Tối hôm qua có đồng sự nói trông thấy cô ta trong phòng làm việc chờ tổng giám đến 11 giờ, không chừng tối hôm qua đã qua đêm ở nhà tổng giám.”

“A! Cái này khó trách cô ta buổi sáng hôm nay cùng tổng giám đốc đồng thời xuất hiện rồi, thật là vô sỉ mặt dày, một tổng giám còn không đủ nịnh bợ, thậm chí ngay cả tổng giám đốc cũng muốn, tôi chờ xem kết quả, cô ta sẽ thảm như thế nào.”

“Cô khoan hãy nói, lần này tổng giám đột nhiên xuất ngoại, hoàn toàn không phải đi nói chuyện làm ăn, nghe nói bạn gái người mẫu của anh ta ở Mỹ, tối hôm qua được giải thưởng mới, tổng giám nhất định là đi chúc mừng cô ấy.”

“Phải không? Chính là người mẫu Anne ! Tôi đã xem qua một lần trên báo, thật đúng là giống yêu tinh, cặp mắt thật câu hồn, không đem tổng giám chết mê mới là lạ.”

“Cũng không phải? tôi muốn nói là! Cô Anne mới là bạn gái danh chính ngôn thuận của tổng giám, Hạ Cảnh Diễm này chỉ là cỏ bên đường thôi, cùng lắm chỉ đổi được chức trợ lý, loại như vậy, trời sinh là bị tình phụ, thật đáng đời, quạ làm sao có thể xứng với Phượng Hoàng ?”

“Cô nói xem Lưu trợ lý trước kia tuy quy cũ cứng nhắc! Nhưng làm việc cần cù và thật thà, cũng không chậm trễ, cô nói tại sao phải đột nhiên xa thải chị ấy? Tôi thấy là tổng giám bị tiểu hồ ly này mê hoặc, chỉ mới là một cô gái mới lớn! Thật sự là không bỏ qua bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, lợi hại lắm nha!”

“Xuyết. . . Nói chuyện đừng lớn tiếng như vậy, chú ý tai vách mạch rừng, tổng giám đốc ghét nhất người khác trong phòng làm việc nói chuyện riêng.” Nói xong, tiếng giày cao gót lần nữa vang lên rồi biến mất trong toilet.

10. Chương 10: Bị Người Vu Oan 2

Lúc này, cửa được đẩy ra, Hạ Cảnh Diễm mặt thất thần bước ra ngoài, vừa rồi, thời khắc đó, những câu nói đó quả thực như một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân nàng, trong lòng ngực phảng phất như có nắm lửa đang thiêu đốt, nàng như thế nào cũng không ngờ được, tiện nhân trong miệng bọn họ chính là mình, hơn nữa, càng khó tin chính là đoàn người ở đây, trong nội tâm cũng chỉ có thể nghĩ được như thế, kinh ngạc, bị phản, ngạc nhiên cùng sợ sệt, đáy lòng nàng như ngũ vị pha trộn, nói không nên lời.

Ngạc nhiên đứng ở trước gương, nhìn trong kính khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, cắn chặt môi dưới, nàng chỉ cảm thấy tai mặt đều đỏ như táo, tay vọt tới mãnh liệt lấy nước dội vào mặt, nàng hiện tại mới chính thức hiểu được cái gì gọi là “Lời nói đáng sợ” không sai, tối hôm qua là nàng đợi tổng giám, có thể hoàn toàn là bởi vì mình là người mới, cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể làm đũa ngọc, còn có, buổi sáng hôm nay nàng là bởi vì sợ muộn mới có thể đi thang máy chuyên dụng, lại không nghĩ sẽ khoe khoang mình như thế nào, thành lời hồ ly trong lời của người khác, hơn nữa, nàng căn bản không biết người đi cùng thang máy với nàng là tổng giám đốc của Kỷ thị, những chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm.

Hạ Cảnh Diễm có cảm giác muốn khóc, đáy lòng ủy khuất lan tràn, thậm chí cũng đã có ý niệm muốn chết trong đầu, cái này gọi là đạo lý gì đây, việc tốt lại bị vạ vạ thành như vậy.

Trên đường đi về văn phòng, Hạ Cảnh Diễm một bên dùng ống tay áo che đi ánh mắt soi mói của người khác, một bên mặt mày xám xịt chạy vào văn phòng tổng giám, không có kinh nghiệm xã hội như nàng, làm sao có thể chịu nổi đả kích như vậy, nàng có thể chịu được người khác nói nàng bất tài, nhưng không thể chà đạp nhân cách của nàng như thế, mới ra cửa trường nàng cũng chỉ còn điểm tự tôn này, bây giờ, nàng hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, vĩnh viễn không cần phải đi ra gặp người.

Công việc tốt vốn nên tiền đồ sang lạng, lúc này lại bao phủ một màu âm u, mà ngay cả đơn thuần như Hạ Cảnh Diễm đều cảm giác được, mình đã không có thể ở chỗ này làm việc được, đầu tiên, công việc vốn sẽ không thuộc về nàng, nàng trong lúc vô tình đoạt bát cơm của người khác, thứ hai, nếu quả thật như bên ngoài đồn đại, nàng tìm được công việc là vì cùng tổng giám quan hệ bất chính, bỏ ra thân thể để trao đổi, nàng cũng chỉ biết rước lấy càng nhiều cười nhạo cùng khinh bỉ, phải biết rằng, một miệng như thế nào cũng đánh không lại một trăm cái mồm.

Thứ ba, theo như loại tình huống trước mắt, tự mình ra đi còn cứu được danh dự, thừa dịp tổng giám vẫn chưa về, nàng muốn sớm rời đi cái công ty này, nếu không, sự tình truyền ra bên ngoài, thanh bạch của nàng coi như bị hủy, tổng giám tốt bụng thiện ý cùng nàng làm việc, hôm nay thành tích còn chưa có, nhưng lại làm liên lụy danh dự của ngài, nàng thật sự là tội lỗi.

Hạ Cảnh Diễm lý trí phân tích chỗ tốt chỗ xấu, cuối cùng dứt khoát quyết định rời đi, dù sao nàng cũng chưa có chính thức tiếp nhận công việc, muốn đi muốn ở đều là tự do của nàng, hướng chi, nàng thật đúng là không có tin tưởng có thể làm tốt công việc này, tóm lại một câu, sớm rời đi là được rồi.

Rất nhanh thu thập xong tài liệu trong tay, tắt cả máy tính, nàng lấy hết dũng khí hướng ngoài cửa xông ra, cũng đang lúc này điện thoại trên bàn vang lên, tay muốn đẩy cửa dừng lại, Hạ Cảnh Diễm trừ trừ một chút, hay là cầm lên nghe, “Này, xin chào, đây là văn phòng tổng giám.”

“Đem cho tôi tư liệu của Trí Thắng, đưa đến phòng họp.” Đầu bên kia điện thoại phát ra mệnh lệnh trầm thấp mà từ tính, thanh âm ngắn gọn, rồi tắt máy.

11. Chương 11: Cùng Hắc Đàm Phán 1

Cầm điện thoại sững sờ năm giây sau Hạ Cảnh Diễm mới giật mình, trong điện thoại lúc này là Kỷ tổng, lòng lập tức trùng xuống, vô ý thức bỏ lại túi xách trên tay rồi đi đến kệ tư liệu, lấy xuống những tư liệu đã sớm phân loại tốt, sau đó nhanh nhanh đẩy cửa đi ra, hướng đến phòng họp cao cấp cuối hành lang.

Đứng ở cửa phòng hội nghị, sau khi hít thở sâu một hơi Hạ Cảnh Diễm mới gõ cửa, bên trong vang lên tiếng nói trầm thấp, “Vào đi.”

Đẩy cửa vào, Hạ Cảnh Diễm thăm dò nhìn một cái, chỉ thấy bên trong là một phòng họp rất lớn, chỉ có một mình Kỷ Vi Thần, nhìn một bên mặt vô cùng hoàn mỹ như tượng tạc, lông mi ngưng trọng, phảng phất như đang trầm tư.

Hạ Cảnh Diễm bước nhanh đi đến trước mặt hắn, đem tư liệu trong tay đưa cho hắn, trước mặt người đàn ông này, nàng luôn cảm thấy một ccoor áp lực to lớn, nhưng nghĩ đến muốn rời đi công ty này, tổng giám

độc hay là cái gì nữa nàng cũng sẽ không để vào mắt, rồi giương giọng nói! “Kỷ tổng, đây là tài liệu ngài cần.”

Kỷ Vĩ Thần nhắc mi nhìn sang tư liệu, khẽ nói, “Để xuống đi!”

Hạ Cảnh Diễm vốn định xoay người, nhưng dừng một chút, nàng đang lo lắng muốn hay không mở miệng, nếu đi mà không thông báo thì thật rất mất lịch sự, mà đối với những người soi mói nàng càng thêm khẳng định, vì chột dạ nên nàng mới đi như thế, nói thật ra, Hạ Cảnh Diễm rất chán ghét những người chỉ biết nói xấu sau lưng, cho nên, nàng không muốn để họ đắc ý, họ thích nói như thế nào thì như thế ấy, nàng có thể làm như không thấy, bất quá, người đàn ông trước mặt này là anh của Kỷ Dịch Hạo, hơn nữa lại là tổng giám đốc, cùng hân nói một tiếng cũng tốt.

“Kỷ tổng, có việc này tôi nghĩ nên cùng ngài nói một tiếng.” Hạ Cảnh Diễm cố gắng làm cho giọng điệu bình thản một ít, nhưng là hình như có vẻ kích động.

Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, cũng không có nhìn nàng, ngữ điệu có chút không để ý, “Cứ nói.”

“Tôi muốn rời Kỷ thị.” Hạ Cảnh Diễm lớn tiếng nói!

“Vì cái gì?” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt liếc nhìn nàng, dưới đáy lòng có chút kỳ quái, không phải muốn vào công ty sao, đây là nàng yêu cầu bồi thường, hơn nữa, hân cũng như nguyện cho nàng một phần công việc thỏa đáng, nhưng vừa mới đến một ngày đã muốn đi, đây là công ty của hân, đúng là không có trách nhiệm.

Vừa nghe đến hỏi vì cái gì, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy trong tay như có một cổ lực lượng ngưng tụ, vừa nói nàng vừa muốn ngăn không được lửa giận bốc lên, nàng khẽ cắn môi, vẻ mặt ngoắc đi ra ngoài biểu lộ, “Không tại sao, tôi không muốn làm.”

“Không muốn làm? Cô cho rằng công ty tôi là nhà của cô sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?” Kỷ Vĩ Thần lông mày nhíu lại, môi mỏng nhẹ mân thành một độ cong đẹp.

Hạ Cảnh Diễm tinh thần bỗng nhiên xiết chặt, cùng người này ở chung khiến nàng có loại cảm giác thở không nổi, từ trên người hân truyền lại cảm giác áp bức làm cho người ta hít thở không thông, đặc biệt cặp mắt kia sắc bén bắn phá tới, làm cho người ta không khỏi kinh hãi lạnh mình, Hạ Cảnh Diễm bây giờ chính là có cảm giác này, một câu nói cũng không thốt được, ánh mắt nhìn qua tư liệu trên bàn, nàng mím môi, lấp bắp lên tiếng, “Không phải, tôi sợ, tôi. . Không cách nào đảm nhiệm phần công tác này.”

Chuyện ứng xử xưa nay, việc đàm thọc người khác cho tới bây giờ cũng không phải là sở trường của nàng, cho nên, nàng không có ý định đem nguyên nhân nói ra, nàng biết rõ đắc tội với người khác là một việc chuyện rất đáng sợ.

“Không ai mới làm mà có thể đảm nhiệm phần công tác này, chỉ cần chịu cố gắng, có thể làm tốt, hơn nữa, cô có vẻ quên, cô cùng công ty đã từng ký qua một phần hợp đồng, trên hợp đồng cô phải ở công ty làm hết hai năm mới có thể từ chức.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng, đem tư liệu trong tay bỏ vào tủ bàn, nhướn lên lông mày, thần thái lười biếng tựa trên ghế dựa lớn, ánh mắt rạng rỡ tinh xảo khiếp người, chăm chú nhìn vào khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Hạ Cảnh Diễm.

Vừa nghe đến hai chữ hợp đồng, Hạ Cảnh Diễm đáy lòng khẽ giật mình, phút chốc chỉ cảm thấy thiên huyền biến chuyển, trong lòng bàn tay ngăn không được đổ mồ hôi lạnh, nàng ngược lại đã quên, đây là chính quy định của công ty, phần ký kết trên hợp đồng tự mình đã ký, hơn nữa, nếu nàng nhớ không lầm, nếu như trong hai năm, nàng mà đưa ra lời từ chức trước..., thì đã phạm vi ước phải bồi thường hai mươi vạn, trời ạ, hai mươi vạn, đối với một đứa mới ra cửa trường như nàng mà nói, không thể nghĩ ngờ là không thể trả được, nàng không khỏi thầm kêu một tiếng thảm, nhưng, dưới loại tình huống ác liệt này, nàng làm sao sinh tồn, đơn giản là so với lên trời còn khó hơn, nàng tình nguyện đi tìm chết cũng không muốn bị người khác nói thành như vậy, nhưng dưới ánh mắt như hai lưỡi đao lợi hại kia, nàng bắt đầu sinh ra xúc động muốn chạy trốn.

12. Chương 12: Cùng Hắc Đàm Phán 2

Cô còn có chuyện gì sao?” Kỷ Vĩ Thần thú vị, nhìn trước mắt khuôn mặt nhỏ nhắn xem ra rất khẩn trương còn đỏ mồm hời hợt, hắc còn nhớ rõ, nàng trong điện thoại đã rống tiếng với hắc thế nào, hung hãn như là người khác thiếu nàng một cái mạng, nhưng hiện tại nàng biểu lộ cái bộ dạng này, lại như là tù nhân đang đứng ở pháp trường chờ bị hành hình vậy. (hic, anh cũng tưởng tượng phong phú nhể __=)

Hạ Cảnh Diễm khẩn trương không chỉ là mồm hời hợt từ trên trán biểu hiện ra ngoài, da thịt trắng nõn từ lâu đã phi hồng một mảnh, nàng cắn môi dưới, chỉ cảm thấy tận thế đến nơi, tiến lui đều không được, nhưng, muốn đối mặt với lời đồn đãi đáng sợ kia, nàng càng nguyện ý ngã vào vực sâu còn hơn, ho nhẹ một tiếng, nàng hơi có vẻ dồn dập giải thích, nói như thế nào a!

“Khụ, là như vậy. . . Bởi vì công tác này mà tôi rước lấy một ít lời ra tiếng vào, tôi sợ ảnh hưởng tới danh dự công ty, cho nên, mới không thể không đi.” Đúng a! Nàng rời đi là vì danh dự công ty! Có thể thấy được nàng hy sinh cũng rất lớn.

“Lời ra tiếng vào?” Kỷ Vĩ Thần thon dài ngón trở khoát lên chiếc cằm đẹp, có chút hoài nghi nhìn qua nàng.

Hạ Cảnh Diễm vốn là không muốn nói, nhưng thấy Kỷ Vĩ Thần một mực truy vấn, mới há miệng lên tiếng!”Bởi vì tôi nghe được có người nói, tôi sợ dĩ có được công tác này, là dựa vào làm tình nhân của tổng giám mà có được. . . Như vậy không phải có tổn hại danh dự tổng giám sao?”

Chợt nghe đến những lời này, thiếu chút nữa làm cho Kỷ Vĩ Thần có tiếng không hề để lộ cảm xúc phải bật cười lớn, không thể tưởng được, nàng phải rời đi nguyên nhân dĩ nhiên là cái này, thật đúng là thú vị! Cố gắng ản nhẫn tiếng cười, giả bộ dáng nghiêm túc, nhứ mà nói!”Có loại sự tình này sao? Là ai nói?”

“Còn ai vào đây là. . .” Nói được một nửa, Hạ Cảnh Diễm liền ngừng miệng, không được, nàng như vậy không phải là đâm thọc sau lưng sao? Ý niệm trong đầu vừa thu lại, nàng lập tức đổi giọng, giọng điệu khẩn cầu!”Công ty quy định, không có gì hơn nhân tình, Kỷ tổng đại nhân đại lượng, giúp đỡ chút, để cho tôi đi! Được không?”

“Nếu như cô nguyện ý thanh toán tiền vi ước hợp đồng, cô bây giờ có thể đi.” Thanh âm mị nhân dẫn ra một nụ cười lạnh.

“Tiền vi ước?” Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, không khỏi rửa thầm, thật sự là lãnh huyết vô tình, nếu tôi có hai mươi vạn, còn bị công ty các người khinh bỉ làm gì?

Kỷ Vĩ Thần đã sớm ngờ tới nàng không có tiền, cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó ngẩng đầu hướng nàng nhàn nhạt ra lời đuổi khách, “Tốt lắm, nếu như không có đừng gây chuyện, cô có thể ra ngoài, tôi còn có chuyện phải xử lý.” Nói xong, bóng dáng cao thẳng đứng lên, cầm tư liệu trên bàn liền đi nhanh ra cửa.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy hi vọng cuối cùng cũng đã dập tắt, đáy lòng quặn lên, cắn môi dưới, bàn tay nhỏ bé bất an xoắn góc áo, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ, quả thực so với khóc còn khó coi hơn, bản năng chạy theo ra ngoài, ở phía sau lo lắng nói!”Kỷ tổng. . .”

Đuổi theo ra đến cửa thì đụng phải một đồng sự đang đi đến, lập tức, tài liệu bay đầy trên đất, Hạ Cảnh Diễm lú lú lên tiếng nói xin lỗi, luống cuống tay chân giúp đỡ nhặt lên, ngẩng đầu thì Kỷ Vĩ Thần đã biến mất trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm thở hỗn hển, khẽ nguyên rửa một tiếng đáng chết, phần nộ thiếu chút nữa đem tư liệu trong tay xé nát.

Ủ rũ đi về hướng văn phòng tổng giám, ánh mắt mọi người nhìn vào nàng hoàn toàn không thấy, lúc này đáy lòng chỉ có bất bình, phần hận, tức giận, còn có một tia không cam lòng cùng hối tiếc, Kỷ Vĩ Thần kia căn bản cùng những người nói xấu nàng là đồng dạng, trở mặt đứng ở một bên chê cười nàng, tốt! Các người muốn xem thì xem đi! Không có lý do muốn tôi đi a! Cây ngay không sợ chết đứng, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, một hồi an ủi sau, Hạ Cảnh Diễm ưỡn ngực ngẩng đầu, hăng hái hơn, ánh mắt không sợ hãi đáp lễ những người đang liếc trộm dè bỉu nàng.

13. Chương 13: Bất Ngờ 1

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm trái lo phải nghĩ, hay là nên bỏ đi ý nghĩ rời đi, nói sao thì hai mươi vạn tiền vì ước ngấm lại rất khủng bố a, tất nhiên quyết định muốn tiếp tục ở lại rồi, Hạ Cảnh Diễm một lần nữa mở ra máy tính, nhìn qua màn hình ngẩn người hết sức, điện thoại vang lên tiếng chuông quen thuộc, nàng cầm lấy điện thoại xem xét, dĩ nhiên của là bạn tốt Tiểu Lâm gọi nàng, Hạ Cảnh Diễm đang có một bụng tức không có chỗ giải, không khỏi nở nụ cười ẩn nút trả lời, giọng điệu cố tình lười biếng, “Này, Lâm đại tiểu thư, thời gian này quá là trọng sắc khinh bạn nha!”

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng Tiểu Lâm reu reo, “Mình nào có a! Đây không phải là đã gọi cho cậu rồi sao? Bây giờ ở đâu? Đi ra chơi không?”

Hạ Cảnh Diễm mặt đau khổ, “Mình làm sao có thời giờ chơi a! còn phải làm việc !”

“Oa? Cậu tìm được công việc? Ở nơi nào? Làm chút vị gì?” Tiểu Lâm kinh ngạc, sau đó là hàng loạt câu hỏi.

Hạ Cảnh Diễm bĩu môi, đối với Tiểu Lâm đang hưng phấn, nàng có vẻ tỉnh táo nhiều hơn, chỉ ra vị trí công ty, “Tại khu Trung Hoàn.”

Chỉ nghe Tiểu Lâm truyền âm tiếng ầm ỹ hơn, có thể thấy được nàng đang ở vào khu vực phồn hoa, “Thật vậy chẳng? Mình vừa vặn cùng LuLu đang ở Trung Hoàn, cậu muốn tới uống một chén không? Chúng ta đã lâu không có nói chuyện phiếm đi!”

“Hiện tại sao? Mình còn phải làm, tiểu thư.” Hạ Cảnh Diễm cười phiếm môi, cùng bạn bè cùng một chỗ mới là thời gian nàng buông lỏng tinh thần và vui vẻ nhất, Tiểu Lâm cùng LuLu là bạn từ tiểu học chơi đến đại học, trước kia ở trường học ba người cơ hồ như hình với bóng, mỗi ngày đều dính nhau, vượt qua khoảng thời gian đẹp nhất của đại học.

Cùng hai vị đồng học hàn huyên một hồi lâu, nói tới bạn trai mới của Tiểu Lâm, còn nói rất nhiều kiến thức thú vị khác, thuận tiện cũng tám chuyện của một số bạn đồng học khác, thậm chí còn tới chủ đề tư mật, đang trò chuyện hăng say thì trên bàn điện thoại của Hạ Cảnh Diễm vang lên, nàng tranh thủ thời gian vội vàng chấm dứt trò chuyện, “Không nói với các cậu nữa rồi, mình tiếp điện thoại.”

Cầm lấy điện thoại, là tiếp tân gọi tới, nói có một chuyển phát của Kỹ Dịch Hạo gọi nàng xuống dưới nhận, cùng bạn thân nói chuyện một hồi, Hạ Cảnh Diễm lại cảm thấy cuộc sống tràn đầy hương sắc, nàng sửa sang lại đồ đạc trên bàn, rồi đứng dậy đẩy cửa bước ra.

Trên đường như cũ vẫn bắt gặp những ánh mắt quái dị của đồng sự, nàng đã không còn trốn tránh, mà là dùng nụ cười bình thản đáp lại, dáng đi cũng bình tĩnh, trang phục màu xám nhạt cùng thân hình hoàn mỹ uyển chuyển biểu hiện ra ngoài, phối hợp cùng gương mặt tươi mát thanh nhã, tổng thể làm cho người ta một loại cảm giác tinh khiết, giống với hoa sen gần bùn nhưng vẫn thanh nhã thuần khiết, vẫn tỏa ra mùi thơm ngát mê người.

Đi đến đại sảnh ký nhận chuyển phát, nàng ôm một đồng văn kiện chờ thang máy, đếm thầm khi thang máy đến tầng trệt, đương khi cửa thang máy mở ra một ít, nàng chỉ thấy hai phụ nữ trung niên ôm thùng giấy, vẻ mặt màu xám tro, khi thấy Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa thang máy, cặp mắt khôn khéo lập tức nổi lên tức giận, hung hăng liếc nàng, Hạ Cảnh Diễm có chút khó hiểu, đang muốn đi vào trong thang máy, cánh tay bị một tay bắt lấy, nàng quay đầu lại, chỉ thấy trong đó một người trông tuổi tác có vẻ lớn hơn, giọng nịnh nọt nhìn qua nàng, hướng nàng thấp giọng nói xin lỗi!”Hạ tiểu thư, buổi trưa hôm nay thật sự là thực xin lỗi.”

Hạ Cảnh Diễm có chút nghi hoặc nhìn chằm chằm cô ta, có chút buồn cười!”Chị là..., chúng ta biết nhau sao?”

Chỉ thấy đứng ở một bên, người còn lại thần sắc tức giận hướng người lớn tuổi hơn giọng bất bình nói!”Chị Từ , tại sao phải nói xin lỗi? Cô ta hại chúng ta còn chưa đủ sao? Tại sao phải cầu loại tiểu nhân này?”

Hạ Cảnh Diễm nhú nhú mày, hai thanh âm này nghe rất quen tai, dường như đã nghe qua ở nơi nào, bỗng dưng, nàng chấn động, mới nhớ tới, hai người kia chính là người vu oan giá họa cho nàng trong cuộc nói

chuyện ở toilet, nàng có chút kinh ngạc nhìn qua hai người ôm ở trong tay thùng giấy, chỉ thấy trên đó là đồ dùng hằng ngày của hai người, giống như đóng gói rời đi, trong bụng nàng không khỏi ngạc nhiên, hai người kia bị xa thải sao?

Hạ Cảnh Diễm đang thầm giật mình, đã thấy người được xưng là chị Từ không để ý người bên cạnh, vẫn làm nét mặt tươi cười nói, “Hạ tiểu thư, cô đại nhân đại lượng, chuyện này là chúng tôi hiểu lầm cô, chúng tôi sai rồi, khẩn cầu cô thay chúng tôi trước mặt tổng giám đốc cầu giúp, nhà của tôi còn có hai con nhỏ cần tiền nuôi dưỡng, chồng tôi lại thất nghiệp, tôi thật sự không thể nghỉ việc a!”

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy vô cùng khiếp sợ, không thể tưởng tượng được lời nói của mình trước mặt Kỷ Vĩ Thần đã làm hấn sa thải họ, nói thật ra, nàng tuy chán ghét hai người kia, nhưng là, nàng cũng không có yêu cầu Kỷ Vĩ Thần đuổi họ nha? Hạ Cảnh Diễm đang suy tư, chỉ thấy chị Từ bộ dạng cơ hồ như muốn khóc, ánh mắt bất lực nhìn nàng, đáy mắt hết sức rõ ràng ý khẩn cầu, Hạ Cảnh Diễm vốn là người dễ mềm lòng, chứng kiến bộ dạng như vậy, đáy lòng nàng không khỏi đồng tình, chỉ là một người ngoài cuộc, nàng muốn như thế nào giúp?

Nghĩ nghĩ, nàng cắn môi dưới, có chút vô lực cười nói!”Chị Từ, tôi. . . Sợ không có năng lực giúp chị.”

“Làm sao có thể? Hạ tiểu thư, hôm nay có thể giúp chúng tôi chỉ có cô, cô giúp chúng tôi van cầu Kỷ tổng, nhất định có thể làm được, cô nói ngài ấy nhất định sẽ nghe.” Chị Từ thần sắc kích động nói, mà người đứng ở một bên kia thần sắc tức giận cũng đã giảm xuống rồi, giấu đi phần nộ nhìn Hạ Cảnh Diễm rồi cúi thấp đầu xuống, phần công việc này đối với họ mà nói thực sự rất trọng yếu.

Hạ Cảnh Diễm cười than một tiếng, biểu lộ có chút khó xử, hay là tận lực một lần, “Tôi tận lực thử xem, nhưng tôi không biết Kỷ tổng đang ở đâu?”

“Kỷ tổng lúc này hẳn là ở lầu 21 xử lý công việc, cô có thể đi lên tìm ngài.” Chị Từ rất nhanh trả lời!

Thấy bọn họ vội vàng biểu lộ, Hạ Cảnh Diễm cũng không nên trốn tránh, tuy nhiên đã từng vụng trộm chửi rủa họ, hôm nay cũng coi như nàng nhận lấy trừng phạt, nếu có thể giúp họ vượt qua khó khăn này, nàng sẽ tận lực giúp, ít nhất từ nay về sau, mọi người nếu như còn có thể cùng tồn tại trong một văn phòng, cũng sẽ không xét nét nhau, Hạ Cảnh Diễm bước vào thang máy, dưới hai ánh mắt bức thiết nhìn soi mói nàng ẩn lẫn hai mươi mốt, khi cửa thang máy đóng trong chớp mắt, Hạ Cảnh Diễm thầm thở ra một hơi.

Nhìn qua con số thang máy thay đổi, cả trái tim nàng cũng đi theo con số treo ở giữa không trung, từ việc sa thải hai người họ, nàng có thể thấy được Kỷ tổng là cỡ nào lãnh huyết nghiêm khắc không nói tình cảm, nếu như không phải vì chị Từ cầu khẩn nàng rất thương cảm, nàng mới sẽ không trêu chọc người đàn ông ấy lần nữa.

Share this:

Đồ chơi của tổng giám đốc – Chương 13: Bất ngờ 1

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm trái lo phải nghĩ, hay là nên bỏ đi ý nghĩ rời đi, nói sao thì hai mươi vạn tiền vì ước ngấm lại rất khủng bố a, tất nhiên quyết định muốn tiếp tục ở lại rồi, Hạ Cảnh Diễm một lần nữa mở ra máy tính, nhìn qua màn hình ngẩn người hết sức, điện thoại vang lên tiếng chuông quen thuộc, nàng cầm lấy điện thoại xem xét, dĩ nhiên của là bạn tốt Tiểu Lâm gọi nàng, Hạ Cảnh Diễm đang có một bụng tức không có chỗ giải, không khỏi nở nụ cười ẩn nút trả lời, giọng điệu cổ tình lười biếng, “Này, Lâm đại tiểu thư, thời gian này quá là trọng sắc khinh bạn nha!”

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng Tiểu Lâm trêu ghẹo, “Mình nào có a! Đây không phải là đã gọi cho cậu rồi sao? Bây giờ ở đâu? Đi ra chơi không?”

Hạ Cảnh Diễm mặt đau khổ, “Mình làm sao có thời giờ chơi a! còn phải làm việc !”

“Oa? Cậu tìm được công việc? Ở nơi nào? Làm chức vị gì?” Tiểu Lâm kinh ngạc, sau đó là hàng loạt câu hỏi.

Hạ Cảnh Diễm bĩu môi, đối với Tiểu Lâm đang hưng phấn, nàng có vẻ tỉnh táo nhiều hơn, chỉ ra vị trí công ty, “Tại khu Trung Hoàn.”

Chỉ nghe Tiểu Lâm truyền âm tiếng âm ỹ hơn, có thể thấy được nàng đang ở vào khu vực phồn hoa, “Thật vậy chăng? Mình vừa vặn cùng LuLu đang ở Trung Hoàn, cậu muốn tới uống một chén không? Chúng ta đã lâu không có nói chuyện phiếm đi!”

“Hiện tại sao? Mình còn phải làm, tiểu thư.” Hạ Cảnh Diễm cười phiết môi, cùng bạn bè cùng một chỗ mới là thời gian nàng buông lỏng tinh thần và vui vẻ nhất, Tiểu Lâm cùng Lulu là bạn từ tiểu học chơi đến đại học, trước kia ở trường học ba người cơ hồ như hình với bóng, mỗi ngày đều dính nhau, vượt qua khoảng thời gian đẹp nhất của đại học.

Cùng hai vị đồng học hàn huyên một hồi lâu, nói tới bạn trai mới của Tiểu Lâm, còn nói rất nhiều kiến thức thú vị khác, thuận tiện cũng tám chuyện của một số bạn đồng học khác, thậm chí còn tới chủ đề tư mật, đang trò chuyện hăng sai thì trên bàn điện thoại của Hạ Cảnh Diễm vang lên, nàng tranh thủ thời gian vội vàng chấm dứt trò chuyện, “Không nói với các cậu nữa rồi, mình tiếp điện thoại.”

Cầm lấy điện thoại, là tiếp tân gọi tới, nói có một chuyển phát của Kỹ Dịch Hạo gọi nàng xuống dưới nhận, cùng bạn thân nói chuyện một hồi, Hạ Cảnh Diễm lại cảm thấy cuộc sống tràn đầy hương sắc, nàng sửa sang lại đồ đạc trên bàn, rồi đứng dậy đẩy cửa bước ra.

Trên đường như cũ vẫn bắt gặp những ánh mắt quái dị của đồng sự, nàng đã không còn trốn tránh, mà là dùng nụ cười bình thản đáp lại, dáng đi cũng bình tĩnh, trang phục màu xám nhạt cùng thân hình hoàn mỹ uyển chuyển biểu hiện ra ngoài, phối hợp cùng gương mặt tươi mát thanh nhã, tổng thể làm cho người ta một loại cảm giác tinh khiết, giống với hoa sen gần bùn nhưng vẫn thanh nhã thuần khiết, vẫn tỏa ra mùi thơm ngát mê người.

Đi đến đại sảnh ký nhận chuyển phát, nàng ôm một đồng văn kiện chờ thang máy, đếm thầm khi thang máy đến tầng trệt, đương khi cửa thang máy mở ra một ít, nàng chỉ thấy hai phụ nữ trung niên ôm thùng giấy, vẻ mặt màu xám tro, khi thấy Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa thang máy, cặp mắt khôn khéo lập tức nổi lên tức giận, hung hăng liếc nàng, Hạ Cảnh Diễm có chút khó hiểu, đang muốn đi vào trong thang máy, cánh tay bị một tay bắt lấy, nàng quay đầu lại, chỉ thấy trong đó một người trông tuổi tác có vẻ lớn hơn, giọng nịnh nọt nhìn qua nàng, hướng nàng thấp giọng nói xin lỗi!”Hạ tiểu thư, buổi trưa hôm nay thật sự là thực xin lỗi.”

Hạ Cảnh Diễm có chút nghi hoặc nhìn chằm chằm cô ta, có chút buồn cười!”Chị là..., chúng ta biết nhau sao?”

Chỉ thấy đứng ở một bên, người còn lại thần sắc tức giận hướng người lớn tuổi hơn giọng bất bình nói!”Chị Từ, tại sao phải nói xin lỗi? Cô ta hại chúng ta còn chưa đủ sao? Tại sao phải cầu loại tiểu nhân này?”

Hạ Cảnh Diễm nhíu nhíu mày, hai thanh âm này nghe rất quen tai, dường như đã nghe qua ở nơi nào, bỗng dừng, nàng chấn động, mới nhớ tới, hai người kia chính là người vu oan giá họa cho nàng trong cuộc nói chuyện ở toilet, nàng có chút kinh ngạc nhìn qua hai người ôm ở trong tay thùng giấy, chỉ thấy trên đó là đồ dùng hằng ngày của hai người, giống như đồng gói rời đi, trong bụng nàng không khỏi ngạc nhiên, hai người kia bị xa thải sao?

Hạ Cảnh Diễm đang trầm tư, đã thấy người được xưng là chị Từ không để ý người bên cạnh, vẫn làm nét mặt tươi cười nói, “Hạ tiểu thư, cô đại nhân đại lượng, chuyện này là chúng tôi hiểu lầm cô, chúng tôi sai rồi, khẩn cầu cô thay chúng tôi trước mặt tổng giám đốc cầu giúp, nhà của tôi còn có hai con nhỏ cần tiền nuôi dưỡng, chồng tôi lại thất nghiệp, tôi thật sự không thể nghỉ việc a!”

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy vô cùng khiếp sợ, không thể tưởng tượng được lời nói của mình trước mặt Kỷ Vĩ Thần đã làm hấn sa thải họ, nói thật ra, nàng tuy chán ghét hai người kia, nhưng là, nàng cũng không có yêu cầu Kỷ Vĩ Thần đuổi họ nha? Hạ Cảnh Diễm đang suy tư, chỉ thấy chị Từ bộ dạng cơ hồ như muốn khóc, ánh mắt bất lực nhìn nàng, đáy mắt hết sức rõ ràng ý khẩn cầu, Hạ Cảnh Diễm vốn là người dễ mềm lòng, chứng kiến bộ dạng như vậy, đáy lòng nàng không khỏi đồng tình, chỉ là một người ngoài cuộc, nàng muốn như thế nào giúp?

Nghĩ nghĩ, nàng cắn môi dưới, có chút vô lực cười nói!”Chị Từ, tôi. . . Sợ không có năng lực giúp chị.”

“Làm sao có thể? Hạ tiểu thư, hôm nay có thể giúp chúng tôi chỉ có cô, cô giúp chúng tôi van cầu Kỷ tổng, nhất định có thể làm được, cô nói ngài ấy nhất định sẽ nghe.” Chị Từ thần sắc kích động nói, mà người

đứng ở một bên kia thần sắc tức giận cũng đã giảm xuống rồi, giấu đi phần nộ nhìn Hạ Cảnh Diễm rồi cúi thấp đầu xuống, phần công việc này đối với họ mà nói thực sự rất trọng yếu.

Hạ Cảnh Diễm cười than một tiếng, biểu lộ có chút khó xử, hay là tận lực một lần, “Tôi tận lực thử xem, nhưng tôi không biết Kỷ tổng đang ở đâu?”

“Kỷ tổng lúc này hẳn là ở lầu 21 xử lý công việc, cô có thể đi lên tìm ngài.” Chị Từ rất nhanh trả lời!

Thấy bọn họ vội vàng biểu lộ, Hạ Cảnh Diễm cũng không nên trốn tránh, tuy nhiên đã từng vụng trộm chửi rửa họ, hôm nay cũng coi như nàng nhận lấy trừng phạt, nếu có thể giúp họ vượt qua khó khăn này, nàng sẽ tận lực giúp, ít nhất từ nay về sau, mọi người nếu như còn có thể cùng tồn tại trong một văn phòng, cũng sẽ không xét nét nhau, Hạ Cảnh Diễm bước vào thang máy, dưới hai ánh mắt bức thiết nhìn soi mói nàng ẩn lầu hai mươi một, khi cửa thang máy đóng trong chớp mắt, Hạ Cảnh Diễm thở ra một hơi.

Nhìn qua con số thang máy thay đổi, cả trái tim nàng cũng đi theo con số treo ở giữa không trung, từ việc sa thải hai người họ, nàng có thể thấy được Kỷ tổng là cỡ nào lãnh huyết nghiêm khắc không nói tình cảm, nếu như không phải vì chị Từ cầu khẩn nàng rất thương cảm, nàng mới sẽ không trêu chọc người đàn ông ấy lần nữa.

14. Chương 14: Bất Ngờ 2

Nhưng đồng thời có một chút làm cho Hạ Cảnh Diễm nghi hoặc không thôi, Kỷ tổng sa thải họ đến tột cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì nàng? Ý nghĩ này làm cho Hạ Cảnh Diễm không khỏi mặt đỏ tim đập, được người coi trọng nên cảm xúc bay lên, cảm giác được bảo vệ.

Đứng ở tầng hai mươi một, đẩy ra cánh cửa lớn, xuất hiện ở trước mắt chính là văn phòng cao cấp, mà làm cho Hạ Cảnh Diễm khiếp đảm chính là hình ảnh người đàn ông nghiêng mình dựa vào bàn, bàn tay ưu nhã cầm ly rượu đỏ, gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ đùa giỡn, cặp mắt thâm thúy làm tăng thêm vẻ thần bí hấp dẫn.

“Kỷ tổng. . .” Cúi thấp đầu, Hạ Cảnh Diễm đè lại đập tim đang muốn nhảy xổ ra ngoài, cố gắng không cho tự mình khấn thề.

“Tìm tôi có việc sao?” Kỷ Vĩ Thần lắc lắc ly rượu trong tay, không đếm xỉa tới hỏi, hẳn cũng có chút ít ngạc nhiên khi gặp nàng xuất hiện trong lúc này.

“Tôi tới tìm ngài vì chuyện của chị Từ, tôi cho rằng họ mặc dù có sai, nhưng không đến mức bị sa thải. . . họ ở công ty làm lâu như vậy, tích lũy rất nhiều kinh nghiệm. . .”

Không đợi Hạ Cảnh Diễm nói xong, một câu hơi đùa cợt cắt đứt nàng, “Cô nghĩ vì họ muốn cầu tôi?”

“Tôi. . . Là có ý này, nếu như ngài là vì tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm trầm thấp lên tiếng, vừa nghĩ tới mục đích hẳn làm như vậy là vì nàng, khiến cho nàng đầy lòng sinh ra một loại cảm giác ám muội.

Kỷ Vĩ Thần hí mắt lại, có chút buồn cười nhìn cô gái trước mắt, vì cô? Nàng cho là hẳn từ chối hai người kia là vì nàng sao? Thật sự là ngu xuẩn, hẳn lại một lần nữa quyết đoán cắt đứt Hạ Cảnh Diễm, “Cô hiểu lầm rồi, sa thải họ, ta cũng không phải vì giữ gìn cho cô, mà là giữ gìn cho tôi.”

Thật là một câu nói đả thương người, nàng mở to mắt, vừa sợ vừa thẹn cắn môi dưới, vì tự mình đa tình làm mất mặt không thôi, người đàn ông này cho nàng một cảm giác khó thân cận, dường như hẳn là mây trên trời, mà nàng là bùn trên mặt đất, căn bản là hai tầng lớp bất đồng, làm cho nàng muốn tìm cái lỗ nào trên đất mà chui xuống.

“ . . . quấy rầy. . .” Hạ Cảnh Diễm vội vàng nói xin lỗi, ánh mắt nhìn cũng không dám nhìn Kỷ Vĩ Thần ngồi đối diện, cả người tựa như con thỏ nhỏ bị chấn kinh chạy trốn chết.

Nhìn qua Hạ Cảnh Diễm lão đảo bước ra, sau lưng Kỷ Vĩ Thần nở nụ cười mòng, lộ ra một vòng nghiền ngẫm vui vẻ.

Đi thang máy dưới xuống, hạ Cảnh Diễm cảm giác bên tai đang không ngừng nóng lên, vừa rồi Kỷ Vĩ Thần ánh mắt cười nhạt, thật giống như hắn dùng lực quăng nàng một cái tát vậy, làm cho nàng mắc cỡ không dám gặp người, mắt mắt ném đến Thái Bình Dương đi.

Trở lại lầu một, Hạ Cảnh Diễm không nói gì, hai người chờ tại thang máy cũng đã biết rõ kết quả, chỉ thấy người đứng bên cạnh chị Từ lập tức cười lạnh lên tiếng, "Chị Từ, em nói không sai mà! Cầu ai thì cũng đừng cầu tiểu nhân giúp, thật sự là lãng phí thời gian."

Hạ Cảnh Diễm ngẩn người, không thể tưởng được người này gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, thái độ so với thời tiết còn nhanh biến hơn, nàng trừng người nọ, chịu đựng một bụng tức, giọng điệu bình tĩnh nói! "Kỷ tổng nói đây là quy định công ty, tôi chỉ sợ giúp không được gì."

Chỉ thấy chị Từ khổ sở thở dài một hơi, vẻ mặt nản lòng thoái chí, cũng không còn cùng Hạ Cảnh Diễm nói một tiếng, ôm thùng giấy thần sắc uể oải hướng cửa chính mà đi, còn người kia là thẹn quá hoá giận trừng lại Hạ Cảnh Diễm, không có khí chất hướng nàng gắt mắng! "Tiểu nhân hèn hạ."

Nói xong, cùng chị Từ biến mất ở ngoài cửa lớn công ty, Hạ Cảnh Diễm đứng lặng tại cửa một hồi lâu, thở dài một hơi, rồi xoay người vào thang máy, một khi thay đổi bất ngờ, thì thật sự không ứng phó kịp, Hạ Cảnh Diễm đáy lòng cũng thay hai người kia tiếc hận không thôi.

15. Chương 15: Châm Chọc 1

Bởi vì câu đả thương người kia của Kỷ Vĩ Thần..., Hạ Cảnh Diễm một buổi chiều đều trôi qua không yên, nơm nớp lo sợ, sợ không cẩn thận sẽ gặp phải hắn, mà ngay cả đi toilet nàng cũng nhìn đến trưa, cũng may, giờ tan sở cuối cùng cũng đã đến, nàng không thể tưởng được, làm bí thư tổng giám như thế này thật là rảnh rỗi, rảnh rỗi đến cả ngày không cần đi đâu.

Lúc tan tầm, nàng cố ý chờ người khác đi trước, ngồi ở trước bàn, nhằm chán liếc mấy bưu kiện, đều là lịch trình sắp xếp cuộc họp, còn có một chút công việc bên trong, nàng xem cũng xem không hiểu, hoàn toàn là của các công ty nước ngoài, nàng ở đại học chỉ chuyên về thị trường trong nước, cho nên, đối với cái này không đúng chuyên ngành, nàng có cảm giác mất mát và tiếc nuối.

Liếc nhìn, đột nhiên, một phong thư với chủ đề thông báo tuyển dụng công việc để ở trong hộp thư của văn phòng, nàng chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, liền mở ra, chỉ thấy trong thư dùng lời nói công sự viết, bởi vì Từ Na cùng Lưu Mỹ không tuân theo quy định công ty nên kỷ luật cho sa thải, bộ phận nghiệp vụ cùng bộ phận tiêu thụ cấp bách thông báo tuyển dụng nhân viên chuyên nghiệp bổ sung, nếu có quen biết hoặc là bản thân có hứng thú có thể đi đến bộ phận nhân sự nhận lời mời.

Hạ Cảnh Diễm đại khái nhìn một lần, vừa định suy nghĩ, lại phát hiện thông báo tuyển dụng công việc phần cuối, dùng một loạt chữ nhỏ viết, có kinh nghiệm một năm, nàng chép miệng, hay là an ổn bảo trợ phần công việc này vậy.

Nhìn một văn phòng lớn có biết bao nhiêu đồng sự, nàng thầm cảm than, thu thập xong bàn làm việc đang muốn ra cửa thì điện thoại lại vang lên, nàng mở ra xem thì ra là của Lulu gọi tới, liền ấn nút trả lời, chỉ nghe Lulu dùng âm thanh ngọt ngào truyền tới, "Hạ đại gia bận rộn, đang ở chỗ nào?"

"Vừa tan tầm, còn có thể đi đâu?" Hạ Cảnh Diễm cười nói.

"Hôm nay thứ sáu, ngày mai không cần phải đi làm, buổi tối đi club không?" Lulu thanh âm đã để lộ ra hưng phấn.

Hạ Cảnh Diễm ngược lại đã quên, hôm nay thứ sáu, là được hai ngày nghỉ ngơi, hai ngày này đi làm vừa rồi làm cho nàng buồn bực không thôi, không chút suy nghĩ liền đáp ứng rồi, "Tốt! Địa điểm hai cậu cứ chọn,

mình mời.”

Đầu kia truyền đến âm thanh hứng khởi của Lâm Lâm đang ở kế bên, nàng đành lấy điện thoại rống lớn nói!”Hạ tiểu thư, đây chính là cậu nói nha, chúng ta không có bức a.”

“Ai nói các cậu bức, là mình cam tâm tình nguyện.” Hạ Cảnh Diễm cười cong lên, lần trước tiên chữa trị nàng còn không có động vào, vừa vặn có công việc mới, nên tự thưởng cho mình vậy.

Ba cô gái tràn đầy sức sống gặp nhau, cười vui không ngớt, rồi đùa nhau, không phải người hại ta, thì chính là ta hại người, một hồi khẩu chiến rước lấy sự chú ý của người đi đường bên cạnh, bên cạnh Lâm Lâm cùng Hạ Cảnh Diễm, Lulu là người hay then thùng còn rất bảo thủ, cũng là người có tướng mạo xinh đẹp nhất trong ba người, khéo léo, ngọt ngào động lòng người, nói chuyện ôn nhu yếu ớt, đặc biệt gương mặt trắng nõn không tỳ vết, làn da nhàn nhạt phấn hồng, đôi môi hơi mỏng như hoa hồng kiều nộn ướm át, đối với Lulu, Lâm Lâm tính cách phóng khoáng, nói chuyện lớn tiếng, không hề so đo, mà ngay cả màu da cũng rất khỏe mạnh, chỉ một câu, năng động như con trai.

Mà Hạ Cảnh Diễm! Tính cách rất khó định vị, khi ôn nhu như nước, khi tức giận như lửa, nhát gan như thỏ, lại dị thường kiên cường, bề ngoài nhu nhược nội tâm như lửa, ba cô gái, ba sắc thái khác nhau, cùng nhau đi chung tuyệt đối là một bức tranh đẹp đáng được ngắm nhìn.

Một phen nói chuyện phiếm, mới phát hiện Hạ Cảnh Diễm ăn mặc vẫn là trang phục công sở, vì đêm nay phóng túng, ba người quyết định dung tốc độ nhanh nhất giúp nàng thay hình đổi dạng, hấp tấp nhảy vào một cửa hàng quần áo không quá đắt, nhưng tuyệt đối thời trang, một phen thay ra đối vào, khi đứng ở trước gương Hạ Cảnh Diễm thay đổi hoàn toàn thành một bộ dáng, làm người ta phải ghen tị, nàng mặc lên một chiếc áo sơmi mới cùng quần sort ngắn, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, giày cao gót càng tôn thêm đôi eo nhỏ nhắn, một đầu tóc dài tùy ý buộc cao lên, lộ ra vẻ phong tình mê người.

Hạ Cảnh Diễm dáng người không cao lắm, nhưng rất cân đối, hơn nữa, bình thường áo mặt rất cứng nhắc, hôm nay áo sơmi cổ rộng hơn, ẩn ẩn hiện hiện đường cong mê hoặc nhân tâm.

“Oa, Hạ tiểu thư, eo của cậu nhỏ quá a! Mình có thể sờ một chút không?” Một bên Lâm Lâm cười hì hì lên tiếng, tay ám muội ở trên eo Hạ Cảnh Diễm ra bộ giả trò.

Hạ Cảnh Diễm bị nhầm trúng khách cười ra tiếng, xoay người tránh né, một bên Lulu đứng ở một bên cười, nhìn hai người trêu ghẹo.

Đợi một phen làm loạn, trời cũng đã tối hẳn, ánh đèn neon nhiều màu cũng được bật lên, phố thị yên lặng trong năm ngày làm việc rất cuộc đã được buông lỏng, sôi trào, hấp dẫn những người trẻ cùng tham gia buổi tối nhiều thú vị.

Club Đại Hoàn, là địa điểm của ba người Hạ Cảnh Diễm, đây là thiên đường của người trẻ tuổi, là nơi tiêu tiền của người có thu nhập cao, sau một chút rượu, trong tai là tiếng nhạc âm âm oanh tạc, đèn châu quay lắc điên cuồng, đáy lòng rục rịch dục vọng tùy theo nước cuốn cuộn chảy.

Uống xong mấy ly rượu mạnh, ba người chăm chăm nhìn vào sàn nhảy một hồi lâu, Lâm Lâm liền bắt đầu không yên, kéo Hạ Cảnh Diễm muốn tiến lên, Hạ Cảnh Diễm còn đang ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có ý chối từ, Lulu ở một bên cổ động, Hạ Cảnh Diễm ỡm ờ bị kéo vào trong sàn nhảy.

Trên sàn nhảy, mỗi người đều có vẻ mặt say mê, điên cuồng đi theo âm nhạc, uốn éo cơ thể nhiệt tình, đầu óc trống rỗng chỉ có một loại tư tưởng, chính là đi theo âm nhạc không ngừng trầm luân. . . Không ngừng. . .

Một bên giãy dụa, quơ tay quơ chân, Hạ Cảnh Diễm cùng Lâm Lâm rất nhanh hào nhập trong đó, Hạ Cảnh Diễm vùng vẫy tóc mắt trật tự, che đậy hết thấy phiền não, đi theo tiết tấu âm nhạc.

Cô gái trẻ tuổi luôn là bữa ăn ngon hấp dẫn những đôi mắt xung quanh mình, rất nhanh, những người đàn ông như lang như hổ xúm lại quay quanh hai người, Lâm Lâm rất can đảm cùng với một người thanh niên trông vóc dáng cao gầy dán sát thân thể vào nhau mà nhảy, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập, một người đàn ông trung niên muốn gần sát sau lưng Hạ Cảnh Diễm, nàng lập tức nhanh tránh ra, thoát khỏi sân nhảy.

Trở lại chỗ ngồi, vì khát nàng uống cạn ly bia, vuốt lại mái tóc buông xõa, cười nói!”Thực chịu không được những người kia.”

Lulu cười đến rất dịu dàng, giống như không khí ồn ào không ảnh hưởng đến nàng, vừa mút nhẹ đồ uống, vừa đẩy một ly trà sữa qua, “, uống cái này a! Đừng uống nhiều rượu như vậy, tổn hại thân thể.”

Hạ Cảnh Diễm hướng về Lulu cười âm áp, ánh mắt nhìn thấy điện thoại phát sáng, vội vàng lấy ra, chỉ thấy là một dãy số lạ lẫm, nàng vừa định tiếp, điện thoại lại vừa mới cất dứt, mở ra ra thấy đã gọi nàng hai lần, nàng tranh thủ thời gian nói!”Minh đi ra ngoài tiếp điện thoại trước.”

Đi ra ngoài cửa, tìm được nơi yên tĩnh, Hạ Cảnh Diễm gọi lại, người nghe chính là giọng đàn ông, hắn vừa hỏi vừa giới thiệu, ” Là Hạ tiểu thư? Tôi là Lưu bí thư của tổng công ty Kỷ thị, xin hỏi cô có thể liên lạc với Kỷ tổng không?”

16. Chương 16: Châm Chọc 2

Vừa nghe đến tổng công ty Kỷ thị, Hạ Cảnh Diễm giọng điệu lập tức cung kính vài phần, “Xin chào, tôi chính là Hạ Cảnh Diễm.”

“Hạ tiểu thư, kỷ tổng còn đang công ty không?” Đối phương tựa hồ rất vội, không sợ người khác phiền liên hỏi.

“Kỷ tổng? Tôi không biết nha!” Hạ Cảnh Diễm trong đầu liền hiện ra gương mặt tuần tú nhưng lạnh lùng khắc nghiệt, đáy lòng thầm quái lạ, kỷ tổng ở đâu tại sao phải hỏi nàng?

“Đêm nay có một hội nghị khẩn cấp, kỷ tổng còn chưa có tới, bởi vì hội nghị thật sự rất quan trọng và khẩn cấp, trong khoảng thời gian này lại không liên lạc được với kỷ tổng, Hạ tiểu thư, có thể phiền cô đi đến công ty tìm xem, nhìn xem có phải kỷ tổng còn đang ở văn phòng.” Người đàn ông này giọng điệu lo lắng nói rất nhanh, loại giọng điệu như sắp tận thế đến nơi rồi.

“Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ.” Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, sau đó, nhanh chóng nhảy vào PUB, nói xong một tiếng với hai bạn rồi lấy túi xách liền đi.

Gọi taxi, Hạ Cảnh Diễm một bên lấy ra điện thoại di động gọi đến số của Kỷ Vĩ Thần, nhưng lại tắt máy, gọi đến điện thoại trong văn phòng hắn, tuy nhiên thật lâu không ai nghe, xem ra Kỷ Vĩ Thần không ở công ty, nhưng, nàng hay là cũng nên chạy tới công ty xem sao.

Thình thịch tiếng bước chân vang lên trong đại sảnh vắng, nghe có vẻ vang lớn, dị thường chói tai, Hạ Cảnh Diễm vào thang máy, thẳng đến tầng hai mươi mốt, khẩn trương muốn tìm được kết quả, nhưng là, đến khi chính thức đứng ở ngoài cửa phòng làm việc, trong đầu nàng lại lộn xộn trống rỗng.

Nàng thử đẩy cửa kiếng trước mắt, ngoài ý muốn nó dĩ nhiên mở ra, không có khóa, đáy lòng khẽ giật mình, thử thăm dò vào, nàng vốn định liếc mắt nhìn rồi bước đi, chỉ thấy cả văn phòng chỉ mở một chiếc đèn, yên tĩnh không tiếng động, nàng đang muốn tiến lên tắt đèn sau đó sẽ rời đi, nhưng ánh mắt không chú ý phát hiện một bóng người to lớn màu đen ở cạnh đó, thiếu chút nữa dọa ngất nàng, Hạ Cảnh Diễm há to miệng, không thể tưởng được Kỷ Vĩ Thần thật đúng là còn ở lại văn phòng.

Trong tích tắc, nàng cả người đều như bất động, mục quang ngạc nhiên đảo qua trước bàn làm việc những bình rượu mất trật tự, đáy lòng không khỏi thầm than, hắn lại đang uống rượu, đột nhiên chớp mũi tràn ngập mùi vị cũng làm cho nàng muốn say, Hạ Cảnh Diễm chỉ thấy bóng lưng hắn thon dài, tay đang cầm ly rượu nghiêng người bên khung cửa, hôm nay buổi chiều nhìn hắn thần thái rất bình thường, lúc này, cũng chỉ có chán chường vô tận.

Lặng lặng đứng ở trong văn phòng, đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên, làm Hạ Cảnh Diễm thần kinh nhảy dựng, mục quang liếc nhanh nhìn bóng người đứng đó, chỉ thấy hắn tựa hồ như không có nghe gì, vẫn y nguyên tư thế nhìn qua ngoài cửa sổ, yên lặng như đang suy nghĩ.

Đếm thầm tiếng chuông vang lên, cuối cùng trong nháy mắt, Hạ Cảnh Diễm bước nhanh đến bên cạnh điện thoại, muốn nhắc lên nghe, lại nghe thanh âm khàn khàn đúng lúc vang lên, “Không được nghe.”

Tay vừa mới đưa tới không trung ngừng lại, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt nghi hoặc nhìn Kỷ Vĩ Thần, đáy lòng khó hiểu, vì cái gì không cho nàng nghe? Hơn nữa, nàng đoán đây cũng là tổng công ty gọi tới.

“Kỷ tổng, tổng công ty có người rất vội tìm ngài.” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu có vẻ vội vàng nói!

Kỷ Vĩ Thần xoay người qua, đôi mắt đỏ rực nhìn qua Hạ Cảnh Diễm dáng người uyển chuyển, đôi mắt thâm sâu như biển phẳng phát trềnh tĩnh hư không, nhưng hiện ra sóng ngầm mãnh liệt, Hạ Cảnh Diễm bị hấn nhìn có chút bối rối, gục đầu xuống, trán định kêu một tiếng, “Kỷ tổng.”

Nhưng mà, trong mắt Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm bối rối lại mang một loại phong tình khác, không biết là bởi vì say rượu hay là vì tâm tình hấn đang buồn bực, hoặc là giấu ở đáy lòng chỗ sâu nhất vì bị phản bội mà tích tụ, muốn bùng phát, muốn tìm một người đến phát tiết trên một thân thể phóng túng.

Mà Hạ Cảnh Diễm vừa hay lại rất phù hợp, áo sơmi bán mở, bởi vì khấn trương mà có vẻ tim đập dồn dập, làm cho nàng xuân quang đầy đặn càng được miêu tả sinh động, gương mặt thanh tú bị tóc đen rủ xuống nửa che đầy, làn môi đỏ căng mọng ướt át, cặp mắt kia bởi vì bối rối mà nhìn hấn như vô ý khiêu khích, khuôn mặt có chút lộ ra sắc hồng, do được rượu cồn mê hoặc thần chí Kỷ Vĩ Thần híp mắt lại, bước chân thon dài bước đến trước mặt nàng.

Một đũa ngọc như Hạ Cảnh Diễm cũng nhìn ra được đáy mắt chứa dục vọng của Kỷ Vĩ Thần, ánh mắt nóng bỏng như lửa, gương mặt tuấn tú đến làm cho người ta đổ kị, tất cả làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy mình bị cô lập không nơi nương tựa, cũng vô lực kháng cự, biết rõ người đàn ông đang đi về hướng mình rất nguy hiểm, nhưng nàng lại bình tĩnh đứng ở tại chỗ, không thể động đậy.

“Kỷ tổng. . .” hô nhẹ một câu, Hạ Cảnh Diễm cố gắng lay tỉnh người đàn ông trước mắt đang bị dục vọng quay cuồng, nhưng ngay tại lúc này, cho dù có la lên cũng có thể gọi được hấn thanh tỉnh sao? Có chăng chỉ là nói đùa.

“Kỷ tổng. . .” Hạ Cảnh Diễm lại lên tiếng, nàng chỉ cảm thấy dưới ánh mắt hấn toàn thân như nóng như lửa, nàng thừa nhận người trước mặt rất dụ hoặc, có thể nàng chưa từng có hy vọng xa vời có thể được hấn chú ý, mà nàng cũng không phải là một người tùy tiện hiến thân, huống chi chuyện trình tiết trong đáy lòng nàng rất coi trọng.

Nhưng mà, ngón tay thon dài nâng lên cảm nàng, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt bối rối chống lại cặp mắt ma mị sâu thẳm kia, một giây sau, từ bạc môi kia tản ra mùi rượu say lòng người, cứ như vậy che lấp môi nàng, Hạ Cảnh Diễm trong lòng giật mình, đầu óc trống rỗng, ba hồn bảy vía đều bay mất, mọi thứ trong tay rơi trên mặt đất, nàng trợn to mắt, trên môi truyền đến sự xâm lược phách đạo, mà trên lưng cũng chưa phát giác ra đã có nhiều hơn một đôi bàn tay đang vuốt ve. . .

Hạ Cảnh Diễm cảm thấy cả trái tim đều nhanh nhẩy ra ngoài ngực rồi, nàng đứng ở tại chỗ động cũng không dám động, chỉ cảm thấy hô hấp của hấn có chút dồn dập, Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, nhìn lông mi cong dài của hấn buông xuống, mũi rất thẳng, không vì cái gì khác, không vì tiền tài cùng quyền thế của hấn, chỉ vì gương mặt tuấn mỹ này cũng làm cho nàng bị lạc phương hướng, trầm luân vào đó.

Đúng a! đứng trước một người dụ hoặc như thế, đừng nói là cô gái phàm trần, cho dù là thần tiên cũng cam nguyện rơi vào hồng trần cùng hấn trầm luân!

Trong văn phòng yên lặng, trên chiếc sofa trắng lớn bắt đầu trình diễn một hồi hoan ái kịch liệt, Hạ Cảnh Diễm sợ hãi bối rối, bị Kỷ Vĩ Thần cường thế giữ lấy, dần dần bị mê loạn dục hỏa thay thế, nàng chưa có trải qua cái gì gọi là tình yêu, thân thể e thẹn đi theo tiết tấu nguyên thủy dục vọng của hấn, cùng nhau lên đến đỉnh dục uyên. . .

Hơi thở chạt vật, làm cho Hạ Cảnh Diễm cau chặt lông mày, trên vầng trán trắng nõn mồ hôi lạnh chảy ròng, bàn tay nhỏ bé níu chặt sofa, hạ thân truyền đến đau nhức làm cho nàng cắn chặt hàm răng, có thể là do rượu làm cho nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cái gì hậu quả đều ném cho ngày mai.

Nhưng mà, Hạ Cảnh Diễm không có chú ý tới, cách sofa năm mét, trên bàn màn hình máy tính hiện ra là một màn trên sofa đang diễn ra, chỉ là, nam chủ là một người trung niên mập mạp, mà cô gái thì rất xinh đẹp mỹ nhân.

Thật là quá châm chọc, cô gái trên màn hình chính là Trình Thủy Tâm – bạn gái hiện tại của Kỷ Vĩ Thần.

17. Chương 17: Đêm Mất Hồn

Sắc trời còn chưa sáng, cả Kỳ thị đều nằm trong yên lặng, như một cô gái say rượu chưa tỉnh, lưỡi biếng, mê ly mà nhộn nhạo, trước cửa lớn của Kỳ thị, một bóng dáng mềm mại, gương mặt trắng nõn làm nổi lên mái tóc rối mất trật tự nhưng rất phong tình quyến rũ, ánh mắt mê man, khuôn mặt tái nhợt, nhìn qua trước mắt lơ mơ tia nắng ban mai, giống như một tia nắng bị lạc phương hướng.

Hạ Cảnh Diễm sau khi tỉnh lại, tự nhặt lên quần áo của mình vươn vãi đầy đất, cơ hồ là chạy trốn chết, tối hôm qua hết thấy dường như một hồi mộng không thực, nụ hôn của hắn, vuốt ve của hắn, hương vị của hắn, hắn cuồng dã xâm chiếm như không để lối thoát, cường hãn không cho cự tuyệt, trên người hắn nhiệt độ nóng bỏng như lửa, ánh mắt đỏ như lạc ấn nhuộm đầy lòng nàng, tối hôm qua phóng túng, ai cũng không có cho ai cơ hội hối hận, cứ như vậy thuận theo tự nhiên.

Hôm nay ngẫm lại, Hạ Cảnh Diễm cũng chưa có hối hận qua (traị đẹp thế mà hối hận làm chi, hihi), chỉ là tâm phiền ý loạn, không biết nên tìm lý do gì làm cho mình lại dính đến tình một đêm? Ý loạn tình mê? Nàng không để ý đến không riêng gì là thân thể, còn có một ít hoảng loạn trong lòng.

“Cô gái, cô không sao chứ!” Dì quét rác quan tâm hỏi, từ lúc trời mờ sáng bà đã chú ý Hạ Cảnh Diễm thật lâu, cho rằng nàng xảy ra chuyện gì.

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu, hướng đi ấy cười lắc đầu, “Con không sao, cảm ơn.” Nói xong, nàng đứng lên, đi vào tia nắng ban mai, mà ở phía sau nàng, sau cánh cửa lớn, bóng dáng cao thẳng của Kỷ Vĩ Thần ẩn bên trong cửa thủy tinh, nhìn bóng người trong gió lay động, đáy lòng hắn không khỏi ảo não, xúc động muốn đuổi theo cuối cùng lại dè xuống.

Kỷ Vĩ Thần không thể tưởng tượng được, nàng cứ nhiên vẫn còn là xử nữ, tối hôm qua, hắn cưỡng chế xâm chiếm nàng là lần đầu tiên, càng đáng chết hơn chính là, bởi vì rượu còn mê loạn hắn đã không cách nào nhớ gì, buổi sáng hôm nay tỉnh lại, mở mắt ra trong nháy mắt, trên ghế trắng vết máu đỏ thẫm đã nói rõ hết thấy.

Khẽ nguyên rủa một tiếng đáng chết, hắn đi theo ra cửa, đi đến bãi đỗ xe, nhấn chân ga chạy nhanh ra đường, hắn vô ý thức tìm kiếm lấy bóng dáng ấy, nhưng con đường rộng mênh mông, nàng sớm đã chẳng biết đi đâu, cuối cùng, kéo cửa xe xuống, chiếc xe cũng biến mất tại Cao ốc Kỳ thị.

Hạ Cảnh Diễm đi nơi nào? Nàng đang ngồi trên một chiếc xe buýt, lặng lẽ trong xe chỉ có một mình nàng, tóc có chút mất trật tự, cùng cặp mắt vô thần làm cho nhân viên xe buýt không khỏi chú ý nàng, cuối cùng, cũng hỏi nàng một câu.

“Cô gái, sớm a! Cô muốn tới đâu xuống xe?”

Hạ Cảnh Diễm nhìn phong cảnh lướt nhanh ngoài cửa sổ, mím môi cười nhạt, “Ở trạm phía trước đi.”

Thời gian chỉ mới bắt đầu hơn sáu giờ, bởi vì là Chủ nhật nên trên đường sáng sớm chỉ có người chạy bộ trên đường phố, Hạ Cảnh Diễm thất hồn lạc phách đi bên cạnh bờ sông Tân Hải, gió sớm thổi lạnh lạnh, nhìn trước mắt phong cảnh mênh mông xinh đẹp, từng chi tiết của tối hôm qua chưa từng biến mất trong đầu nàng, đi hơn một kilomet, nàng mới phát hiện mình đói bụng rồi đi vào một nhà hàng gọi điểm tâm.

Ngồi bên cạnh nàng là một đôi tình nhân, chàng trai có chút mập mạp, mà cô gái lại rất thanh tú, anh ta lần xăn gấp thức ăn cho cô cùng nụ cười rất phúc hậu trên môi, mà cô gái cũng rất hưởng thụ hạnh phúc được bạn trai chăm sóc, dường như trong nhà ăn chỉ có hai người, một hình ảnh thật ấm áp, nhưng làm Hạ Cảnh Diễm chua xót vô cùng.

Nàng cái gì cũng ăn không vô, cuối cùng, vội vàng thanh toán đi ra, đứng bên bờ dòng sông, gió mát thổi tung mái tóc, nàng thong thả bước đi, gương mặt bình tĩnh mà trấn định, nàng cũng không hối hận chuyện đã xảy ra, càng sẽ không rơi lệ, phải chết thì không thể sống, nàng chỉ biết yên lặng tiếp nhận, chỉ là, cần một chút thời gian.

7h đúng, điện thoại vang lên, là người nhà gọi đến, trong điện thoại, Hạ mẹ lo lắng, thanh âm vang vang, “Con đi đâu vậy? Sao còn chưa về nhà?”

“Mẹ, con đi nhà bạn chơi ! Tối hôm qua điện thoại mất sóng.” Hạ Cảnh Diễm hít sâu không khí trong lành, giọng điệu khôi phục sự tức giận .

“Chơi cũng phải gọi điện thoại về báo cáo chứ! ta và cha con đều lo lắng gần chết, hôm nay là cuối tuần, khi nào thì về nhà?” Hạ mẹ giọng điệu rõ ràng có chút mất hứng, con gái cả đêm chưa về, không lo lắng mới là lạ.

“Được rồi! Con giữa trưa trở về ăn cơm.” Hạ Cảnh Diễm cười trấn an nói!

Tắt điện thoại, nàng hít thở sâu một hơi, đúng a! Hôm nay là cuối tuần, tự mình nên thư giãn một chút, nàng là một người rất dễ vui, cho nên, chuyện hoang đường tối hôm qua, nàng sẽ có thể quên nhanh thôi, coi như là một đêm phiêu lưu, tính ra nàng có lời rồi, kiếm được một người anh tuấn siêu hạng như thế cơ mà.

Có ý nghĩ này, bước chân của nàng cũng dễ dàng hơn, nàng gọi xe hướng về nhà, trên nửa đường nhận được điện thoại của Lâm Lâm, trong điện thoại đang trêu ghẹo trách cứ nàng tối hôm qua lâm trận bỏ chạy, hại cô ấy thiếu chút nữa không có đủ tiền trả, Hạ Cảnh Diễm cười, mời bọn họ dùng cơm để đền bù tổn thất, ba người rất nhanh bàn xong địa điểm, họ hẹn ở một nhà hàng không đắt lắm.

Sau khi gặp mặt, Lâm Lâm một mực truy vấn Hạ Cảnh Diễm tối hôm qua đi chỗ nào, bởi vì sau đó Lâm Lâm có gọi mà nàng đều không tiếp, Hạ Cảnh Diễm cũng mơ hồ nhớ lại, tối hôm qua nghe được điện thoại vang lên, nhưng lúc ấy đang bận nên không tiếp.

Lulu thì là vẻ mặt phiền muộn, than thở chuyện tìm việc, Hạ Cảnh Diễm vừa vặn biết công ty đang tuyển người, liền tích cực bảo hai người bọn họ đi thử, trong khi họ nghe đến công ty mà Hạ Cảnh Diễm làm là của Kỷ thị, cả hai đều cả kinh hô lên tiếng, bọn họ cũng biết Kỷ thị rất chảnh, bọn họ chưa bao giờ dùng người mới chớ nói đến là sinh viên mới ra trường, Hạ Cảnh Diễm vừa tìm lại làm trợ lý tổng giám, điều này làm cho họ không thể không kinh ngạc sao? Khi hỏi Hạ Cảnh Diễm làm như thế nào vào đó được thì nàng chỉ cười, nói là nhận lời mời phỏng vấn mà thôi.

18. Chương 18: Độc Được

Hai ngày cuối tuần trôi qua rất nhanh, sáng sớm thứ hai Hạ Cảnh Diễm liền mặc vào đồng phục, vén lên tóc, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng cực kỳ xinh xắn, điểm tâm cũng chưa ăn liền đi đến công ty, trên đường đi, nàng một mực luyện tập một loạt các thái độ, nhưng nếu như Kỷ Vĩ Thần còn ở công ty, nàng nên dùng thái độ gì để ứng phó.

Trên đường đi nàng vẫn tưởng đối diện sẽ rất khó khăn, nhưng khi đi đến công ty, nàng phát hiện hết thảy cũng như bình thường, vẫn là một tòa cao ốc bận rộn, đứng ở trong đám người, ánh mắt của nàng gần không được liếc về tòa thang máy không người đó, một lòng cực kỳ căng thẳng, sợ từ bên trong sẽ đi ra một bóng dáng làm cho nàng khiếp đảm.

Cũng may, nàng chen lên xếp hàng trong thang máy đang đến, đứng ở bên người nàng chính là một người đàn ông có tướng mạo cũng rất anh tuấn, bởi vì quá chen chúc mà thân hình nhỏ nhắn của nàng cơ hồ là dựa vào trong ngực của hắn, nàng có chút thẹn thùng cười trừ, người đàn ông kia cũng ôn hòa trả lại nàng nụ cười dễ mến, vài giây sau, đến lầu sáu, khi Hạ Cảnh Diễm ra khỏi thang máy người đàn ông ấy cũng cùng đi theo ra, đuổi theo nàng, dùng âm thanh nhẹ nhàng giới thiệu!”Xin Chào, tôi là Ngô Viễn Khang, ở phòng tiêu thụ.”

Hạ Cảnh Diễm nở một nụ cười nhẹ, “Tôi gọi là Hạ Cảnh Diễm, là trợ lý tổng giám mới tới.”

“Tôi đã sớm chú ý tới cô.” Ngô Viễn Khang cười tỏa sáng như ánh mặt trời, trong lúc nói chuyện, đã đến phòng làm việc, hắn chỉ có thể hướng Hạ Cảnh Diễm mỉm cười nói!”Có thời gian hãy liên lạc.”

Hạ Cảnh Diễm trở lại văn phòng, giống lúc trước đi thu bưu kiện và tư liệu của khách hàng, sau đó, bắt đầu một ngày làm việc nhàm chán, bỗng dưng một tin nhắn chất trên mạng nội bộ của công ty đập vào mắt nàng, không có chủ đề, nàng vô thức mở ra, chỉ thấy trên mặt ghi một câu, “Hạ Cảnh Diễm, đến văn phòng rồi à! Biết tôi là ai không? Kể đến là hình mặt cười xuất hiện.”

Hạ Cảnh Diễm nhìn tên phát ra tin nhắn là, Danny, sau khi click chuột vào thấy có giới thiệu là Ngô Viễn Khang, quản lý phòng tiêu thụ, Hạ Cảnh Diễm không khỏi phì cười, không thể tưởng được hắn còn trẻ như vậy đã ở vị trí quản lý, thật không đơn giản, nàng tranh thủ thời gian viết trở lại một hàng chữ, “Ngô Viễn Khang, anh thật lợi hại, không thể tưởng được còn trẻ như vậy đã làm quản lý.”

“A, cô quá khen ngợi rồi, Kỹ tổng giám chưa có trở về, công việc của cô rất nhẹ nhàng a! Thuận tiện có thể lười biếng được.”

“Tôi là người mới, nào dám lười biếng? Phải chịu khó làm việc mới có thể được khẳng định nha! Nghe nói ở phòng tiêu thụ đang tuyển người?” Hạ Cảnh Diễm nghĩ tới hai người bạn tốt tới phỏng vấn, không khỏi quan tâm.

“Đúng a! Đến phỏng vấn có ba mươi mấy người, mười giờ phỏng vấn.”

“Anh đi phỏng vấn à?” Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc hỏi!

“Bình thường đều là quản lý phỏng vấn, như thế nào, cô có hứng thú?”

“Người được tuyển phải có một năm kinh nghiệm, vì tôi có giới thiệu bạn học tới, hi vọng họ có thể thông qua phỏng vấn.”

“Bạn? Tên gọi là gì? Có lẽ tôi có thể hỗ trợ.”

Hạ Cảnh Diễm đầy lòng vui vẻ, xem ra hôm nay quen biết được Ngô Viễn Khang thật đúng là gặp một quý nhân, nên vội vàng đem tên bạn bè ra cho, “Một người tên là Lý Lan (Lulu), một người là Lâm Lâm, Ngô quản lý, mong anh lưu tình a!” Hạ Cảnh Diễm nửa đùa nói, nàng cũng từng ném qua mấy lần phỏng vấn đau khổ, biết rõ sự khắt khe khi đối mặt với người tuyển dụng như thế nào.

“Ha.” Ngô Viễn Khang phát ra một khuôn mặt tươi cười thật to.

Một lát sau, hắn nói, “Tốt lắm, tôi đi họp đây, chút nữa lại tán gẫu.”

Sáng sớm cùng Ngô Viễn Khang nói chuyện phiếm, làm cho tâm tình nàng vui vẻ không ít, vốn văn phòng rất tĩnh mịch nặng nề, chính là cần những chuyện như thế này mới có thể không biết buồn tẻ, Hạ Cảnh Diễm sửa sang lại tư liệu, đang muốn để vào khung phân loại đột nhiên điện thoại vang lên, nàng lập tức giơ lên mỉm cười, dùng tiếng phổ thông thuần khiết tiếp, “Xin chào, đây là văn phòng Kỹ tổng giám.”

“Tới phòng làm việc của tôi một chút.” Tiếng nói trầm thấp từ tính từ đầu bên kia điện thoại truyền tới.

Hạ Cảnh Diễm còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã cúp máy, nhưng cái thanh âm này Hạ Cảnh Diễm chết cũng sẽ không quên – là Kỹ Vĩ Thần. . .

Trái tim nàng đập như muốn vọt ra ngoài, kích động, khẩn trương, sợ hãi, bối rối, tất cả tâm tình cùng nhau xuất hiện làm cho nàng hoang mang lo sợ, sự bình tĩnh hai ngày qua hoàn toàn bị rối loạn ở trận tuyển đầu tiên, đi lên phòng làm việc của hắn? Hắn muốn làm gì? Giải thích? Xin lỗi? Hay là?

Trong khoảng thời gian ngắn đầu nàng loạn thất bát tao, vừa nghĩ tới phải đối mặt người đàn ông kia nàng đã tâm phiền ý loạn, vượt ngục bình tĩnh một hồi lâu, nàng tự mình động viên chớ sợ chớ sợ, người sai là hắn, người nói xin lỗi là hắn, nàng không có sai, nàng không có lý do gì sợ hãi nha! Hắn là người cảm thấy đau lòng bất an chính là hắn mới đúng, phải, là hắn sai.

Cố gắng an ủi mình xong, Hạ Cảnh Diễm đi vào thang máy, tay nhấn nút thang máy vẫn còn run rẩy, bởi vì khẩn trương toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, nàng cố gắng tưởng tượng, lúc nữa gặp mặt, hắn sẽ như thế nào mở miệng gọi lại chuyện đêm đó, hắn sẽ nói bởi vì say rượu mà ý loạn tình mê? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nguyên nhân này có sức thuyết phục, say rượu mất lý trí, thật là rất bình thường, một lý do chính đáng.

Có thể, nếu như hần nói là nguyên nhân đó, Hạ Cảnh Điềm nhất định sẽ bỏ qua cho hần, không cùng hần so đo, kỳ thật buổi tối đó nàng cũng có trách nhiệm, nàng cũng tham luyện vẻ đẹp của hần mà không còn phòng bị, trước khi đi gặp hần, nàng cũng từng ở PUB uống ba ly rượu, phải biết rằng tử lượng nàng không cao, ba ly rượu có thể ảnh hưởng thần kinh tư duy của nàng, cho nên sai phải là hai người.

Hạ Cảnh Điềm đột nhiên cảm thấy tự mình rất ngu, bị người khi dễ còn tự mình muốn tìm nhiều cớ như vậy để an ủi mình, sai phải là hần, đêm đó hần đối với nàng làm ra việc như vậy hoàn toàn có thể nói là cường bạo, nàng đại khái có thể mắng hần, hận hần, muốn hần phụ trách, nhưng đáy lòng Hạ Cảnh Điềm lại không có loại ý nghĩ này, không thể phủ nhận đêm đó xác thực rất đau, nhưng đêm đó nàng cũng rất đáng xấu hổ tận hưởng đến khoái hoạt hoan ái, nàng lưu luyện hương vị nam tính trên người hần, tham luyện nụ hôn của hần. . .

Đúng là điên rồi, Hạ Cảnh Điềm nghĩ như vậy tóm lại là loạn thất bát tao, xem ra nàng hận không được hần, có lẽ nên xem như tình một đêm mà nói chuyện a!

Đấu tranh tư tưởng kịch liệt, khi chân đặt đến tầng hai mươi mốt tất cả tư tưởng đều biến thành trống rỗng, đẩy ra cánh cửa đầu óc của nàng chỉ có khoảng không. . .

Không ngoài dự đoán, Kỷ Vĩ Thần sớm đã chờ ở chỗ này rồi, bàn công việc đen bóng tản mát ra nhàn nhạt mùi đàn hương, hần ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc, gương mặt đẹp nhìn không ra tâm tình, mục quang thâm thúy phức tạp, mà ngay cả tư thế ngồi đều là một bộ dạng chuẩn bị đàm phán, hần dù bận vẫn ung dung nhìn Hạ Cảnh Điềm đang đi tới, một đôi mắt khí phách mà khiếp người bắn về phía nàng.

Hạ Cảnh Điềm chỉ cảm thấy áp lực lớn lao, ánh mắt nàng không có nhìn thẳng hần mà buông xuống nhìn văn kiện tán loạn trên bàn làm việc, không có gọi hần, cũng không có nói chuyện, lẳng lặng đứng ở trong văn phòng, một bộ dáng như đang chờ Thẩm Phán.

Đối với tình huống này, Hạ Cảnh Điềm thầm mắng mình vô dụng, nhưng cũng không biết chỗ nào có vấn đề, nàng không dám ở trước mặt hần thẳng khí hùng hồn, nàng cảm thấy mình thật nhu nhược, vô dụng, không có gan.

Kỷ Vĩ Thần nhàn nhã bưng lên tách cà phê trên bàn, nhẹ nhàng uống một ngụm, chậm rãi buông ra câu nói tàn khốc, “Chuyện đêm hôm đó, tôi thật sự xin lỗi, đây là đền bù tổn thất cho cô, hi vọng cô có thể quên.”

Hoàn toàn như lời nói có sẵn công thức, không có một chút cảm tình cá nhân tồn tại, Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc nhìn qua chi phiếu trước mặt, con số phía trên rất dọa người, nhưng đối với con số này Hạ Cảnh Điềm chỉ cảm thấy một cổ lửa giận chồng chất bộc phát, nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt trào phúng thẳng tắp nhìn vào cặp mắt sâu như đầm kia, kéo môi cười nói! “Tôi nghĩ Kỷ tổng hiểu được, tôi không phải là một phụ nữ tùy tiện, cho nên thỉnh không cần phải đem phương thức đối đãi một người tùy tiện đến dùng cho tôi, tình một đêm thôi mà, chuyện này cũng thường thôi, tôi có thừa khả năng.” Nói xong, đem chi phiếu đẩy trở về.

Kỷ Vĩ Thần sửng sốt một chút, mục quang bình tĩnh nhìn cô gái thanh tú trước mắt, tiếng nói trầm thấp mang từ tính vang lên, “Cô không cần cự tuyệt, đây chỉ là cách tôi đền bù tổn thất đối với cô, không có ý nhục mạ như cô nghĩ.”

Nhưng anh đã ô nhục nhân cách của tôi, Hạ Cảnh Điềm trong lòng gặm nhẹ, biểu hiện ra lại giả vờ cực kỳ tỉnh táo, “Kỷ tổng, nếu như ngài thật muốn đền bù tổn thất, có thể để tôi rời đi công ty Kỷ thị, tiền vì ước coi như là đền bù tổn thất.” Dù sao sống ở chỗ này chỉ làm nàng phiền chán, không bằng thừa dịp lấy lý do này rời đi thôi.

Kỷ Vĩ Thần mày kiếm nháy lên, tinh mâu híp lại, “Cô muốn rời công ty? Vì cái gì?” Ý định ban đầu của hần chỉ là muốn đền bù tổn thất cho nàng, bởi vì hần Kỷ Vĩ Thần chưa bao giờ nỡ nhân tình một ai.

“Không tại sao.” Hạ Cảnh Điềm giọng điệu kiên định, nàng rời đi công ty nguyên nhân rất phức tạp, đầu tiên, nàng không nghĩ lại đối mặt người đàn ông trước mắt này, thứ hai, nàng có thể tìm một phần công việc yêu thích, cho dù tiền lương có ít một chút cũng không quan hệ.

“Nếu như cô rời đi chỉ là không muốn nhìn thấy tôi, như vậy, cô cứ lưu lại, chúng ta sẽ không gặp lại nhau, cần nhớ kỷ Kỷ thị là công ty trong nước có mức lương cao nhất, dùng năng lực của cô nhất định có thể có

nhieu đất dụng võ.” Ngừ khí nhàn nhật mang theo kiên trì, Kỳ Vĩ Thần ánh mắt sắc bén đoán được tâm tư Hạ Cảnh Diễm.

Chúng ta sẽ không gặp lại, đây là một câu nói cỡ nào tuyệt tình..., Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy ngực cứng lại, có loại cảm giác không hiểu đau nhức bồi hồi, nàng kéo môi cười, trả lời lạnh nhạt, “Có thể, nếu như không có việc gì, tôi đi xuống trước.”

Lại một lần nữa dừng bước đi như muốn chạy rời khỏi nơi đó, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy ngực như bị đè ép làm nàng không thở nổi, đêm đó, nàng vốn là không có hy vọng xa vời hẳn sẽ đối với nàng sinh ra cảm tình, nhưng câu nói vô tình kia lại nặng nề hãm hại nàng, lần đầu tiên của nàng đối lấy chỉ là một câu chúng ta sẽ không gặp lại, vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại? Đời này cũng sẽ không gặp sao? Cho dù ở cùng một công ty cũng sẽ không gặp sao?

Trời biết, nàng muốn cũng không phải câu hứa hẹn này của hẳn, nàng muốn chỉ là trở về cuộc sống bình thường, nàng cũng không ngại ngẫu nhiên gặp hẳn một lần, chỉ là ngẫu nhiên gặp, nhưng người đàn ông kia thậm chí ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi này của nàng cũng bóp nát. . .

Chỗ ngu ngốc của một cô gái là ở đây sao, rõ ràng bị thương tổn lại như cũ ra vẻ kiên cường, hẳn tựa như một loại độc được mê hoặc nàng, dẫn nàng nghiện, sau đó lại tuyệt tình rời đi không mang theo một tia lưu luyến.

Hạ Cảnh Diễm mày bị sốc sao? Mày làm đúng rồi sao? Đêm đó, nàng phát hiện bản thân như đã luyện lưu hẳn. . .

19. Chương 19: Gặp Được Quý Nhân

Giữa trưa, Ngô Viễn Khang mời Hạ Cảnh Diễm ra ngoài dùng cơm, nàng đáp ứng rồi, trên bàn ăn họ nói về cuộc phỏng vấn hôm nay, cũng may cả hai người đều qua được vòng một, chỉ còn lại vòng hai nữa thôi, bất quá, phỏng vấn tiêu thụ chỉ cần một người, như vậy một người sẽ bị loại, nghĩ như vậy, Hạ Cảnh Diễm chỉ có thể khẩn cầu bọn họ được một người qua cửa cũng rất tốt rồi!

Bởi vì Hạ Cảnh Diễm đã bị các đồng nghiệp để ý khi mới đến, lần này lại đi ăn cùng Ngô Viễn Khang, nhiều ít sẽ có thị phi sinh sôi, Ngô Viễn Khang cũng không để ý, nhưng Hạ Cảnh Diễm chú ý tới nhiều nhân viên trẻ tuổi đều âm thầm liếc xéo nàng, vả lại trong công ty Ngô Viễn Khang không thể nghĩ ngờ là một nhân vật rất đáng chú trọng, đẹp trai, tuổi trẻ lại có năng lực, mà đều quan trọng hơn nữa hẳn còn đang độc thân.

Ăn được bữa cơm này Hạ Cảnh Diễm trong lòng có chút sợ hãi, nàng sợ nhất chính là mình sẽ “nổi danh”, Ngô Viễn Khang thì biểu hiện ra đối với nàng rất hứng thú, luôn hỏi một ít vấn đề riêng tư, thí dụ như, nàng bạn trai chưa, nhà ở đâu, trong nhà còn có mấy người chị em, Hạ Cảnh Diễm cũng không phản cảm cùng hẳn trò chuyện cởi mở.

Buổi chiều là giờ làm việc bận rộn, Hạ Cảnh Diễm ngồi một mình ở văn phòng lớn trống trải, công việc đều làm xong vào giữa trưa, lúc chiều nàng lên xem internet, thuận tiện vào xem tình trạng của những người bạn học cũ, đang có chút nhập thần thì điện thoại vang lên, Hạ Cảnh Diễm cả người đều chấn động sợ lại Kỳ Vĩ Thần kia lại gọi tới, nhưng nghĩ đến hẳn sáng nay đã nói như thế nên nàng an tâm cầm lên điện thoại.

“Xin chào.”

” Hạ tiểu thư phải không? Trước sảnh có một tiểu thư vội vã muốn gặp Kỳ tổng, bởi vì không có hẹn trước chúng tôi không dám cho lên. . .” là tiếp tân của công ty.

Bởi vì Hạ Cảnh Diễm bây giờ có chức vị bí thư cao nhất, cho nên những chuyện này xin chỉ thị của nàng cũng là rất đúng, để điện thoại xuống nàng tự mình đi xuống sảnh trước, xa xa đã nhìn thấy trước sảnh có

cô gái thân người cao ráo mắt đeo kính râm đang lớn tiếng cùng tiếp tân, cô gái tiếp tân vẻ mặt gượng cười vừa thấy Hạ Cảnh Diễm cứ như gặp được cứu tinh.

Hạ Cảnh Diễm đánh giá cô gái kia, đáy lòng không khỏi quái lạ, đúng là đáng người rất mỉa hoặc phải làm người khác đổ kỵ, mái tóc xoăn nhuộm vàng óng ả, hai chân thon dài mặc một chiếc váy màu vàng nhạt siêu ngắn làm lộ ra các đường cong hoàn mỹ tuyệt luân. Chiếc kính màu đen to bản khiến cho mọi người chỉ nhìn thấy đường cong hoàn mỹ nơi khoe miệng nàng, đôi môi dày gợi cảm kiêu mỵ vô cùng, không lúc nào không không lộ ra phong tình quyến rũ.

Cô gái này vừa thấy Hạ Cảnh Diễm liền gương giọng gây sự, “Tôi muốn gặp Kỷ tổng của các người, phiền cô dẫn tôi đi.”

Hạ Cảnh Diễm hiểu được, cô gái xinh đẹp như vậy tới gặp Kỷ Vĩ Thần lý do nhất định rất hay rồi, cho nên nàng cũng không có ý định tìm hiểu, liền mỉm cười nói!”Tiểu thư cô đừng có gấp, tôi sẽ dẫn cô đi gặp Kỷ tổng.”

Nói xong xoay người tiến vào thang máy, cô gái kia khẽ giật mình quay đầu lại liếc nhân viên tiếp tân, rồi ngẩng cao đầu theo Hạ Cảnh Diễm vào thang máy, ở trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm không khỏi vùng trộm đánh giá mỹ nữ bên cạnh mình, đáy lòng ngăn không được suy đoán quan hệ của cô ta cùng Kỷ Vĩ Thần, nàng rất thức thời nghĩ, có thể xứng với Kỷ Vĩ Thần nhất định phải có khí chất ưu nhã cùng ngoại hình tuyệt sắc.

Hai người không nói gì, chỉ là mỹ nữ đứng bên cạnh Hạ Cảnh Diễm rõ ràng cảm thấy buồn bực, cầm điện thoại trong tay mân mê đôi môi đầy đặn thỉnh thoảng khẽ cắn, cũng thở mạnh vài lần như đang giận.

Rất nhanh đã đến lầu 21, Hạ Cảnh Diễm không biết hẳn đã đi chưa, nhưng không đợi Hạ Cảnh Diễm trước gõ cửa, cô gái này đã không thể chờ đợi được đẩy ra cửa vọt đi vào, thanh âm mềm mại vang lên, “Vĩ Thần. . .”

Hạ Cảnh Diễm theo sau vào, đập vào mắt dĩ nhiên là hình ảnh cô gái đẹp kia nhào vào trong ngực Kỷ Vĩ Thần, cặp môi đỏ mọng chủ động hôn lên khoe môi hẳn thân mật, Hạ Cảnh Diễm đứng ở một bên trở mắt nhìn, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần lạnh nhạt đẩy ra thân người đang dán vào, đôi mắt kia lộ ra sự không nhẫn nại cùng buồn bực, nhưng hơn nữa là chán ghét.

Mỹ nữ có chút sững sốt, không dám tin nhìn Kỷ Vĩ Thần vẻ mặt vô tình, kinh ngạc nói!”Thần. . .”

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt thâm thúy quét về phía Hạ Cảnh Diễm, môi mỏng hé mở.”Cô trước đi ra ngoài.”

Hạ Cảnh Diễm ngược ngừng đi ra, đáy lòng thâm nghĩ, anh không gọi tôi ra ngoài tôi cũng vậy, không nghĩ muốn ở đó cho dơ mắt mình, bên ngoài nói Nhị thiếu gia của Kỷ gia phóng đảng phong lưu như thế này thế kia, nguyên lai đại thiếu gia cũng không thua kém, có anh thế nào mới có em như thế chứ!

Tan việc, Hạ Cảnh Diễm chờ ở cửa ra vào chuẩn bị đón taxi, đột nhiên một chiếc xe màu bạc dừng ở trước mặt nàng, cửa sổ xe hạ xuống, bên trong hé ra gương mặt tuổi trẻ anh tuấn, Ngô Viễn Khang hướng nàng nháy mắt, bảo!”Lên xe.”

“Ách. . . Không cần. . . Tôi gọi taxi là được.” Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc lên tiếng.

“Tôi cũng sẽ không ăn thịt cô, làm gì sợ hãi như vậy?” Ngô Viễn Khang gương mặt, lộ ra hàm răng trắng đều chỉnh tề.

Hạ Cảnh Diễm vốn đã bị lời đồn quần thân, nếu như ngồi xe Ngô Viễn Khang nữa không phải là càng làm mũi nhọn chĩa vào càng nhiều sao? Nhìn chung quanh, cũng may đã không có người rồi, nàng mím môi cười, kéo ra cửa xe liền ngồi lên.

Còn chưa có ngồi vững vàng, liền thấy xe xông về phía trước, nàng sợ tới mức không khỏi nhẹ a một tiếng, rước lấy Ngô Viễn Khang cười hì hì, tay ưu nhã lấy chiếc kính râm mang lên, lập tức làm cho khuôn mặt anh tuấn của hắn càng tỏ ra vẻ giang hồ, Hạ Cảnh Diễm ở một bên ha ha cười rộ lên.

“Cơm tối đi đâu ăn?” Ngô Viễn Khang vừa ra khỏi miệng đã hỏi chuyện ăn cơm.

“Tôi nghĩ về nhà.” Hạ Cảnh Diễm không chút nào nề tình lên tiếng.

“Như vậy sao được, khó được cùng đi với mỹ nữ, sao có thể không chúc mừng ? Đi thôi! Tôi dẫn em đi một chỗ.” Ngô Viễn Khang kéo môi nở nụ cười tươi ngậy ngất, chiếc xe màu bạc có rèm che xông vào trong bóng đêm.

Ngô Viễn Khang dừng xe trước một nhà hàng cao cấp, Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trong xe có chút sững sờ, nàng không có đủ tiền tới những chỗ như thế này tiêu phí a! Ngô Viễn Khang mở cửa xe giúp nàng, nhìn Hạ Cảnh Diễm không có động tĩnh hẳn tự tay kéo nàng xuống.

“Tôi. . . Tôi không có đủ tiền. . . Mời khách.” Hạ Cảnh Diễm ngại ngần.

“Ai nói muốn em mời? Nói gì thì nói, Ngô Viễn Khang tôi từ xưa đến nay chưa để mỹ nữ mời khách bao giờ.” Hẳn vừa nói vừa bước chân vào trong nhà hàng.

Những nhân viên nhà hàng nhiệt tâm tiến lên nghênh đón hẳn, mà sau lưng Hạ Cảnh Diễm tuy nhiên rất muốn chạy về, nhưng ở trường hợp này nàng thật không thể từ chối.

Chọn vị trí gần cửa sổ ở lầu hai, Ngô Viễn Khang bắt đầu gọi món, cử chỉ ưu nhã lập tức đưa tới sự chú ý của vài cô gái xinh đẹp ngồi một mình bên cạnh, trong đó có một cô gái trẻ tuổi còn bất chợt nở nụ cười chào hẳn, Ngô Viễn Khang cũng đáp lại bằng nụ cười giang mành, lập tức gây cho cô gái kia một tràng cười sáng khoái.

Sau một lúc nói chuyện, Hạ Cảnh Diễm mới biết được Ngô Viễn Khang là thạc sĩ của Đại Học Thanh Hoa, đã ba năm làm quản lý ở Kỷ thị, thật là một thanh niên có tiền đồ rất lớn, khó trách sao hẳn có được may mắn ưu thế hơn người cùng trang lứa.

Bữa cơm tối vô cùng vui vẻ, Ngô Viễn Khang là một người sẽ không bao giờ làm người đối diện cảm thấy tẻ nhạt, hẳn luôn luôn có chuyện làm Hạ Cảnh Diễm bật cười vui vẻ, bởi vì uống một chút rượu Hạ Cảnh Diễm cũng cởi mở hơn trong lời nói, nói chuyện trời đất chuyện xưa nay, không chỗ nào không nói đến.

Dùng cơm xong đã hơn tám giờ tối, Hạ Cảnh Diễm vốn tính về nhà lại bị Ngô Viễn Khang đưa đến một quán cà phê, nàng có chút dở khóc dở cười, nhưng nhìn hẳn như vậy rất vô tư, nàng cũng không nên phá hỏng đành phải liều mình đi cùng soái ca .

Trong quán cà phê lắng lặng yên tĩnh cùng một ca khúc du dương êm ái làm thư giãn nhân tâm, Hạ Cảnh Diễm sau khi ngồi xuống mới giật mình phát hiện, người tới nơi này phần lớn là các cặp tình nhân, bởi vì loại không khí này chỉ thích hợp tâm sự ước hẹn, trong không khí lan tỏa mùi cà phê thơm ngát tinh khiết làm say lòng người.

Ngô Viễn Khang cũng trầm mặc, chỉ dùng cặp mắt rạng rỡ chói lọi ấy, vô cùng hứng thú mà dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hạ Cảnh Diễm, ngẫu nhiên một ánh mắt đưa tình, mỉm cười thâm tình làm cho Hạ Cảnh Diễm không khỏi cảm thấy thẹn thùng bối rối, mái tóc dài buông trên trang phục công sở nghiêm trang càng thêm ý nhị, Ngô Viễn Khang không khỏi bị mê hoặc.

Hạ Cảnh Diễm yên lặng khuấy đường trong ly cà phê, vì không khí nơi đây làm cho nàng rất ngại ngần, sự chú mục của Ngô Viễn Khang càng làm cho nàng thẹn thùng muốn tránh, đột nhiên, bàn tay đặt lên bàn bị một đôi tay ấm áp bao lấy, Hạ Cảnh Diễm lòng ầm ầm nhẩy dựng, ngẩng đầu liền đối diện ánh mắt sâu thẳm của Ngô Viễn Khang, trong đó như đang truyền tín hiệu làm cho Hạ Cảnh Diễm mở to mắt.

“Em đồng ý làm bạn gái của anh chứ?” Lời nói gọn gàng dứt khoát từ tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên.

Hạ Cảnh Diễm tròn mắt, bị giọng điệu trực tiếp của hẳn làm cho hoảng sợ, vấn đề này nàng không hề đoán được, nhưng đồng thời cũng làm cho nàng không hiểu mà kích động, đã hai mươi bốn tuổi ba mẹ có thúc giục nàng chuyện bạn trai, hôm nay, trước mắt nàng là một người đàn ông tài giỏi phong độ đẹp trai ngồi ngồi, là mộng tưởng của nhiều cô gái.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm không có đáp lời, Ngô Viễn Khang lên tiếng nói!”Từ lần đầu tiên thấy em anh liền chú ý, em rất yên lặng, cũng rất cô độc, anh thích người như vậy đồng thời cũng muốn trợ giúp em ra khỏi cảnh này, trong phòng làm việc anh cũng nghe được một ít lời đồn nhảm nhí về em, bất quá, anh không tin em là người như vậy, bởi vì có đôi khi, một ánh mắt thì không cách nào lừa gạt người, em tinh khiết như nước, những người kia vu oan cho em đơn giản là đồ kị em.”

Ngô Viễn Khang một phen nói hết quả thực nói đến tâm khảm Hạ Cảnh Diễm, ngay lúc này, nàng hy vọng nhất chính là có người nói với nàng như vậy, có người nguyện ý tin tưởng nàng, mà người đàn ông này, không thể nghi ngờ là đã nói lên lời nàng muốn nghe nhất..., nàng mím môi cười, cảm kích lên tiếng, “Cảm ơn anh tin tưởng tôi.”

“Em có thể tạm thời không trả lời ta, trước khi trở thành người yêu, chúng ta có thể làm bạn, nhưng em phải nhớ kỹ, anh bắt đầu theo đuổi em, em phải chuẩn bị cho tốt a!”

20. Chương 20: Ra Sân Bay Đón Người

Bởi vì uống một ly cà phê Hạ Cảnh Diễm cả đêm mất ngủ, nàng đột nhiên cảm thấy cuộc sống của nàng như một vở kịch, tình một đêm xong thì đối phương nói vĩnh viễn sẽ không gặp mặt, còn người kia, một người tốt về cả ngoại hình và năng lực lại đang muốn theo đuổi nàng, tất cả giống như một câu chuyện trong tiểu thuyết, nhưng cứ như vậy chân thật xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ngô Viễn Khang thật là nhân tài hiếm có, cũng hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn chọn chồng của Hạ Cảnh Diễm, tuổi trẻ, bề ngoài tuấn tú, bản tính ôn hòa, chỉ là sự việc quá nhanh nên làm cho nàng chưa nắm chắc, lỡ như...bởi vì nhân tâm phức tạp khó dò, nàng không muốn nghĩ Ngô Viễn Khang là người xấu, nói gì thì nói, hẳn đối với nàng rất tốt, từ khi hẳn nói câu ấy, hẳn tin tưởng nàng, trong lòng nàng đã tồn tại hảo cảm đối với hẳn rồi.

Hôm nay đi làm Hạ Cảnh Diễm không hề cảm thấy mình bị soi mói nữa, đây đều là tác dụng của phương pháp giết gà dọa khỉ của Kỷ Vĩ Thần đây mà, người khác tuy mặt ngoài đối với nàng tốt, nhưng trong lòng sớm đã âm thầm không chịu nổi khi nhìn nàng, hôm nay, Ngô Viễn Khang lại nguyện ý tin tưởng nàng, đối với nàng mà nói, đây là một sự cổ vũ cũng là một chứng minh tốt nhất cho nàng về bản thân mình.

Nhưng hôm nay, hết lần này tới lần khác ông trời lại trêu đùa nàng, vốn không có bất kỳ chuyện gì nhưng đêm hôm đó đã là chuyện đại sự rồi, quang hệ của nàng cùng Kỷ Vĩ Thần đã tồn tại không thể xóa nhòa.

Dùng lý trí phân tích một đêm, Hạ Cảnh Diễm quyết định trước sẽ quan sát Ngô Viễn Khang rồi mới làm ra quyết định chính thức, trên phương diện tình yêu, nàng cho tới bây giờ cũng không phải là người tùy tiện lỗ mãng, chính là bởi vì nàng thận trọng nên trong bốn năm đại học cũng chưa có một mảnh tình vắt vai, người theo đuổi nàng không phải là không có, mà là, người muốn nàng chính thức trả giá tình cảm đến bây giờ còn chưa gặp được.

Một đêm mất ngủ hậu quả là hai mắt thâm quầng, cũng may chỉ cần trang điểm nhẹ là có thể che được, tinh thần vui vẻ, mái tóc đuôi ngựa buộc cao, nàng lấy gương soi mình một hồi lâu mới chuẩn bị xuống lầu, Hạ Cảnh Diễm không phải tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng tuyệt đối là rất ưa nhìn, nói một cách khác, chính là một cô gái nhỏ dễ thương và xinh xắn.

Cầm lấy túi xách đi xuống lầu, bởi vì lần này thức trễ nên vừa đi xuống cầu thang thì xe bus đã chạy đi, Hạ Cảnh Diễm quỳnh lên, tăng tốc định đuổi theo, bởi vì chân mang giày cao búp bê nên chạy rất chật vật, nhưng bởi vì buổi sáng xe bus quá đông người, lái xe cũng không màng đến nàng còn như chạy trốn nhanh hơn.

Hạ Cảnh Diễm đuổi một đoạn đường liền thở hổn hển không thôi, chống bụng, nhìn qua xe bus trước mặt biến mất mà âm thầm tức giận, sau nàng đưa mắt nhìn trên đường lớn tìm bóng dáng taxi, thì đột nhiên, một chiếc xe màu bạc quen thuộc chuẩn xác dừng sát người nàng, từng tiếng còi xe vang lên, Ngô Viễn Khang nhô đầu ra, hướng nàng tươi cười, “Lên xe.”

“Làm sao anh lại ở chỗ này?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc không thôi.

“Đón em đi làm a!” Ngô Viễn Khang nói như là chuyện rất bình thường.

“Nhưng. . .” Hạ Cảnh Điềm ngẩn người, còn muốn nói tiếp thì đã thấy Ngô Viễn Khang mở cửa xe rồi, hắt đèn ánh mắt làm cho nàng lên xe, bởi vì, nếu không lên xe hai người sẽ đến muộn, Hạ Cảnh Điềm không chút suy nghĩ, tranh thủ thời gian ngồi lên.

Ngô Viễn Khang điều khiển xe tuyệt đối hơn người nha, Hạ Cảnh Điềm ngồi trên xe mà kinh hãi lạnh mình, trên đường đi, nàng một mực giục hắt chậm một chút, nhưng Ngô Viễn Khang đâu chịu nghe, hoàn toàn như đang đua xe.

Cho đến khi đến công ty, mới hơn tám giờ một chút, nhưng hình ảnh Hạ Cảnh Điềm cùng Ngô Viễn Khang cùng một chiếc xe đã chạy không khỏi ánh mắt sắc bén của nhân viên Kỹ thị, Hạ Cảnh Điềm trong lòng bọn họ lại xấu thêm không ít, nàng tuy nhiên để ý, nhưng việc đã đến nước này, muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Bởi vì tới ngay giờ cao điểm của thang máy, Ngô Viễn Khang hoàn toàn như một vệ sĩ bảo vệ Hạ Cảnh Điềm, đem nàng nhỏ nhắn xinh xắn bảo hộ trong ngực không cho người khác va chạm, Hạ Cảnh Điềm thì vẻ mặt đỏ bừng rực, quá nhiều người nên khuôn mặt của nàng cơ hồ chạm vào áo sơ mi trắng của hắn, mùi nước hoa nhàn nhạt làm cho Hạ Cảnh Điềm cảm thấy an tâm lại thoải mái.

Ra thang máy nàng chỉ cùng Ngô Viễn Khang trao đổi một ánh mắt rồi trở lại văn phòng của mình, mười giờ nàng ngạc nhiên nhận được điện thoại của Kỹ Dịch Hạo, hắt ba giờ chiều hôm nay về nước gọi cho nàng đi sân bay đón hắn, Hạ Cảnh Điềm cuối cùng mới cảm thấy mình còn có một trách nhiệm ở nơi đây.

Giữa trưa, do Ngô Viễn Khang thuyết phục mãnh liệt nên nàng và hắn dung cơm ở cách công ty không xa, Ngô Viễn Khang không thể nghi ngờ là một người theo chủ nghĩa lãng mạn, mỗi lần chọn vị trí ngồi đều rất hữu tình, Hạ Cảnh Điềm thích cảm giác ở cùng hắn, không có áp lực, không câu nệ và cực kỳ tùy ý.

Buổi chiều vì sợ máy bay đến sớm, nàng cơm nước xong rồi lên xe đi sân bay chờ ở bên ngoài, nàng chăm chú nhìn các hành khách của chuyến bay vừa đáp xuống.

Rất nhanh đã có máy bay đến, bởi vì trong điện thoại Kỹ Dịch Hạo rất vội nên không có nói cho nàng biết cụ thể là chuyến bay nào, nhìn thấy tuôn ra một nhóm người, Hạ Cảnh Điềm lập tức đứng lên cố gắng nhìn thật kỹ mỗi người.

Cầm điện thoại trong tay chỉ sợ Kỹ Dịch Hạo gọi tìm nàng, đang lúc nàng lo lắng nhìn quanh thì đột nhiên, trước mặt đi tới một thanh niên mang kính mắt vội vàng dừng phải, cánh tay chấn động điện thoại liền rơi trên mặt đất, trượt ra một khoảng cách xa, nàng kinh ngạc nhảy dựng xoay người muốn đi nhặt, liền nhìn thấy điện thoại đáng thương của nàng đang bị một đôi giày đen sang bóng giẫm phải.

Tay đang đưa tới lập tức dừng lại, Hạ Cảnh Điềm ngẩng đầu, chỉ thấy hé ra gương mặt trẻ tuổi bướng bỉnh đang không vui trừng mắt với nàng, lập tức nhận ra đúng là thanh niên vừa rồi đụng phải mình, nàng không chút nghĩ ngợi tức giận khoa chân múa tay găm nhẹ nói! “Tiên sinh, cậu dẫm lên điện thoại của tôi.”

Chàng thanh niên nhếch môi, đem mắt kính dựng trên đầu lộ ra một đôi mắt lạnh như băng cao ngạo, hung hăng liếc Hạ Cảnh Điềm, mắt nhìn điện thoại bị dẫm dưới chân lập tức buông lỏng ra, Hạ Cảnh Điềm còn tưởng rằng lương tâm hắn trời dậy, ai ngờ, một câu khinh bạc bài xích nện xuống, “Tiểu thư, cho dù một trăm cái điện thoại của cô cũng không đền được phần nửa giá tiền đôi giày của tôi.”

Nói xong, còn ngại bẩn dời ra một khoảng cách, cuối cùng hắn giơ chân lên kiểm tra giày của mình, Hạ Cảnh Điềm lập tức nổi bão, nàng nhặt lên điện thoại trên mặt đất, sau đó, vô cùng căm tức nhấc chân hung hăng giẫm lên giày của tên nhóc này mấy cước, tiện thể ném ra một câu tức giận, “Tên ngạo mạn.”

Hạ Cảnh Điềm dùng sức một cước giẫm Đỗ Thiên Trạch đau đến kêu oa oa, ném túi du lịch trong tay, không chút nào chú ý hình tượng khí chất, ở trước mặt mọi người chỉ vào Hạ Cảnh Điềm rống giận lên tiếng, “Này, cô gái xấu xí, đứng lại cho bốn thiếu gia.”

Hạ Cảnh Điềm hung hăng hất đầu, giọng điệu cười nhạo nói! “Như thế nào? Muốn đến điện thoại cho tôi sao?” Tên nhóc trước mắt này đúng là loại cậu ấm ra vẻ cuồng vọng, Hạ Cảnh Điềm càng chán ghét.

“Lau sạch sẽ cho bốn thiếu gia.” Ánh mắt Đỗ Thiên Trạch lạnh như băng bao một tầng tức giận, xưa nay hắn có khiết phích (tính sạch sẽ), làm sao cũng không thể chịu được trên mặt giày có chút bụi đất.

“Không có bảo người bồi thường, người nên cảm ơn trời đất rồi ở đó còn đòi hỏi sao?” Hạ Cảnh Diễm hừ lạnh một tiếng, bắt đầu cũng không quay lại liền nhập vào trong đám người, biến mất.

Đỗ Thiên Trạch hỗn hển chau mày, không để ý ánh mắt của mọi người, từ trong túi áo móc ra một khăn tay, nổi giận dùng khăn lau giày của mình, rửa thầm một tiếng “gặp quỷ”, chăm chú lau một lần rồi từ tiện đem khăn tay ném, bóng dáng cao ráo thông dong rồi đi trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, mà ở bên ngoài sân bay, sớm đã có một chiếc Ferrari màu đỏ chờ sẵn, đem túi du lịch ném phía sau xe, mở cửa xe, ngay dưới con mắt hâm mộ của người khác kiêu ngạo mà lướt đi.

Ở phía xa Hạ Cảnh Diễm nhìn màn hình điện thoại bị nghiền nát mà tức giận không thôi, cũng may, chỉ màn hình bị nát nhưng chức năng vẫn còn hoạt động, miễn cưỡng có thể dùng được, vừa nghĩ tới tên ngạo mạn kia, nàng đã thầm kêu gặp xui xẻo, những ngày này gặp xui xẻo, vận xui mỗi ngày đều đi theo nàng, nàng suy nghĩ, có phải là nên đi mếu lạy Bồ Tát không.

Đợi gần hai giờ, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy Kỷ Dịch Hạo, thấy hắn một thân sa hoa quần áo, thần thái phi dương, tuấn tú hút hồn, chỉ cần nhìn một lần cũng làm người khác liền nhận ra, bên cạnh hắn không có bạn gái cùng đi, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm cũng nhiệt tình chào hỏi.

Hạ Cảnh Diễm đáy lòng không khỏi âm thầm suy đoán, có phải là Kỷ Vĩ Thần thực sự không muốn gặp lại nàng, cho nên, mới có thể gọi Kỷ Dịch Hạo đang ở Mỹ về để trực tiếp làm việc, suy nghĩ một chút, có lẽ không gặp mặt sẽ rất tốt, đỡ phải xấu hổ.

21. Chương 21: Tình Yêu Gõ Cửa

Kỷ Dịch Hạo không có trực tiếp về công ty, mà đến khu biệt thự riêng của hắn, bởi vì lâu không ở lại, có nhiều chỗ bám ít bụi bẩn, Hạ Cảnh Diễm ở đại sảnh thay hắn lau cái bàn, mà Kỷ Dịch Hạo trong trường hợp đó thì lên ngó ở lầu hai.

Hạ Cảnh Diễm thực sự nên cảm thán, từ nhỏ, nên giáo dục nàng tiếp thu đã cho nàng biết, người với người là bình đẳng. Nhưng vô số người trong xã hội dốc hết sức làm về sau mới có thể khắc sâu linh ngộ, người với người là không ngang hàng, tựa như Kỷ Dịch Hạo một mình ở trong căn biệt thự gần năm trăm mét vuông.

Cả phòng ở đều là màu xám trắng, màu sắc trang nhã nhìn vào đã cho người khác cảm giác thanh khiết, độc đáo cùng cá tính, nội thất xa hoa được bài trí thích hợp, mà ngay cả thảm cũng là loại nhập khẩu, trong hoa viên trồng nhiều loại cây trân quý, một hồ bơi rộng lớn, hết thảy tất cả đều nhìn như xa xỉ một số gần như lãng phí.

Hạ Cảnh Diễm đang cúi người trên cỏ nhặt một miếng rác từ bên ngoài bay vào, bỗng dưng, một cái quần lót phụ nữ xuất hiện ở trước mắt nàng, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc cầm lên, chất liệu tơ dệt mỏng dính kêu gọi cơ hồ hoàn toàn trong suốt, Hạ Cảnh Diễm không khỏi mặt đỏ lên, nàng sống lớn như vậy còn chưa từng tiếp xúc qua vật chộc người như thế, đang nghĩ ngợi xử lý như thế nào thì nghe sau lưng truyền đến một tiếng tiếng ho khan không được tự nhiên, “Ách. . . Cái đó...có thể ném đi.”

Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức thiếu chút nữa ngã vào trong hồ bơi, quay đầu lại thấy Kỷ Dịch Hạo để trần thân trên trắng kiện, đầy mắt trần đầy bình tĩnh, tóc đen nhánh mất trật tự bên tai, hơn nữa màu lam phát ra từ hoa tai càng làm tăng vẻ tuấn mỹ làm người phải âm thầm sợ hãi, Hạ Cảnh Diễm vốn cảm thấy mặt đỏ tím đập nhanh, rồi nhìn đến bộ dạng Kỷ Dịch Hạo chỉ mặc độc chiếc quần đùi càng làm khuôn mặt thêm phần hồng, muốn tìm một cái động để chui vào.

Kỷ Dịch Hạo đem bộ dáng nàng động lòng người âm thầm khắc trong lòng, hắn môi mỏng giương nhẹ, mang theo một tia trên cợt cười nói!”Da mặt của cô thật đúng là mỏng.”

“Kỷ tổng giám, phòng khách quét dọn xong rồi, không có việc gì tôi đi về trước.” Hạ Cảnh Diễm dồn dập lên tiếng, thật là muốn chết, vì cái gì hai ngày này bên người nàng đều xuất hiện tuyệt thế mỹ nam a?

“Được rồi, cô trở về đi!” Kỷ Dịch Hạo lại nở môi cười, nhìn Hạ Cảnh Diễm dường như chạy trốn ánh mắt không khỏi thâm thúy, hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy có phụ nữ bị hắn dọa chạy trốn, hẳn có đáng sợ đến vậy sao?

Hạ Cảnh Diễm ra cửa chính biệt thự gọi một chiếc taxi, tranh thủ thời gian về công ty, trên đường đi chỉ cần nhớ tới cái quần lót hồng nhạt, lòng nàng lại có loại cảm giác không được tự nhiên, Kỷ Dịch Hạo hình ảnh đầu tiên đối với nàng rất tốt, như ánh mặt trời, nhưng không thể tưởng tượng được cuộc sống riêng tư của hắn lại thác loạn như thế này, thật sự là người không thể xem bề ngoài.

Trở lại công ty đã đến lúc tan việc, chuẩn bị thời điểm tan tầm điện thoại hợp thời vang lên, âm thanh Ngô Viễn Khang vui sướng truyền tới, “Hạ tiểu thư, anh có vinh hạnh cùng em ăn tối không?”

“Hôm nay. . . không được!” Hạ Cảnh Diễm thử cự tuyệt, kỳ thật đáy lòng đang nhộn nhạo vui mừng .

“Không được, hôm nay có một chuyện em tất phải cảm tạ anh.” Ngô Viễn Khang cười mở miệng nói!

“Chuyện gì a?” Hạ Cảnh Diễm có chút hồ đồ hỏi.

“Bắt đầu từ ngày mai, bạn tốt của em Lý Lan sẽ đến chỗ chúng ta làm việc, em nói là có phải nên cảm tạ anh không? Phải biết rằng công ty cho tới bây giờ không cần người mới a! Anh là vì em mà thông qua trường hợp đặc biệt này.”

Hạ Cảnh Diễm nhẹ a một tiếng, không thể tưởng được Lý Lan đã được tuyển rồi, chuyện này đối với nàng mà nói là vui cũng là lo, Lâm Lâm khẳng định là đã trượt, nàng nghĩ nghĩ mới miễn cưỡng gật đầu nói! “Được rồi! Bất quá hôm nay buổi tối em sẽ mời khách, anh đừng tranh cùng em.”

Đối phương Ngô Viễn Khang trầm mặc một hồi mới cười nói!”Tùy em, mười phút sau ở cửa ra vào nhé.”

Hạ Cảnh Diễm đứng hạn chờ ở cửa lớn công ty, lúc này là giờ tan tầm, rất nhiều người đứng ở cửa ra vào, có ba bốn trợ lý ngành tiến lên hướng Hạ Cảnh Diễm chào hỏi, nàng rất bình thản cùng họ chào đáp trả mà đáy lòng thầm kêu, lúc này, Ngô Viễn Khang ngàn vạn lần đừng đến, nhưng hoàn toàn chỉ là hy vọng, một tiếng xe dừng lại, chiếc xe màu bạc vừa vặn đứng ở trước mặt bọn họ, Ngô Viễn Khang kéo cửa kính xe đầu hướng nhìn Hạ Cảnh Diễm ý bảo lên xe.

Hạ Cảnh Diễm bất đắc dĩ phải ở trước mắt một đám trợ lý lên xe, rồi rời đi trong chớp mắt, nhưng cũng kịp thấy những mỗi người kia đều trợn mắt há hốc mồm, không khỏi tụ cùng một chỗ trầm thấp nói nhỏ, đơn giản lại bắt đầu tám chuyện.

Lần này bởi vì Hạ Cảnh Diễm mãnh liệt yêu cầu mời khách, Ngô Viễn Khang cũng không có đến nhà hàng sang trọng, mà đi một nhà hàng thông thường, món ăn ở đây lại ăn ngon, hành động này của Ngô Viễn Khang làm cho Hạ Cảnh Diễm không khỏi cảm kích, đối với hắn hình tượng càng tốt hơn vài phần.

Bữa cơm hai người ăn rất vui vẻ, trên bàn Ngô Viễn Khang hoàn toàn hành động như bạn trai thật sự, vì Hạ Cảnh Diễm mà săn sóc, còn nói thân thể nàng quá gầy, phải ăn nhiều chất có dinh dưỡng, Hạ Cảnh Diễm đối với chuyện của Lý Lan cũng tỏ vẻ cảm tạ.

Ngô Viễn Khang đối với Hạ Cảnh Diễm biểu hiện ý nghĩ yêu thương, nhưng cũng không quá phận, không để cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy áp lực, cũng không khiến người ta cảm thấy giả tạo, đôi khi, con người phức tạp chính là chỗ này, hợp nhau, một đêm cũng hiểu được quá nhiều, không hợp thì mười năm thời gian đều cảm thấy chưa đủ để hiểu.

Hạ Cảnh Diễm ngoài miệng mặc dù không thừa nhận, nhưng đáy lòng sớm đã tiếp nhận rồi, như nàng cái tuổi này có bạn trai là chuyện rất bình thường.

Khi trả tiền, Hạ Cảnh Diễm mới phát hiện hóa đơn sớm đã được Ngô Viễn Khang thanh toán, nàng có chút nén giận trừng hắn, mà Ngô Viễn Khang lại cười đến rất vô tội, Hạ Cảnh Diễm chỉ muốn đập hắn một cái.

Đêm nay, Hạ Cảnh Diễm một lần nữa mất ngủ, trong đầu hai khuôn mặt giao thoa, một Kỷ Vĩ Thần lạnh lùng tuyệt tình, một Ngô Viễn Khang ôn nhu săn sóc, nàng vốn định giữ cho bạn trai đêm đầu tiên, nhưng vài ngày trước đã bị người khác đoạt đi rồi, đến lúc này nàng mới phát hiện, nàng rất hận Kỷ Vĩ Thần, hận không thể bóp chết hắn, dựa vào cái gì hắn lại làm rối loạn cuộc sống của nàng?

22. Chương 22: Quái Nhân

Ngày hôm sau, Ngô Viễn Khang trước sau như một đưa đón Hạ Cảnh Diễm đi làm, được một người đàn ông che chở cảm giác thật hạnh phúc, vui đến làm cho Hạ Cảnh Diễm tưởng như đang mộng, chỉ cần lúc không vui mà nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng kia, tất cả buồn bực đều ném lên chín tầng mây, Ngô Viễn Khang không thể nghĩ ngờ trở thành trọng tâm trong sinh hoạt của Hạ Cảnh Diễm.

Hôm nay vừa đến văn phòng, Hạ Cảnh Diễm đã gặp Lý Lan mới đến làm, cô ấy đang chào hỏi những đồng sự mới, khi thấy Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Viễn Khang cùng đi ra khỏi thang máy, Lý Lan không khỏi ngẩn người, Hạ Cảnh Diễm nhìn thấy cô ấy rất cao hứng chạy vội tới, giữ chặt tay Lý Lan, một hồi trêu ghẹo cười hời.

Mà sau lưng Ngô Viễn Khang thì hướng ánh mắt tuần mị nhìn Hạ Cảnh Diễm, cuối cùng mới đảo đến Lý Lan, khi hắn đã vào phòng làm việc, Lý Lan cảm nhận được gì đó, vụng trộm chỉ chỉ văn phòng của Ngô Viễn Khang rồi hướng Hạ Cảnh Diễm thấp giọng nói: "Cậu cùng Ngô quản lý là quan hệ như thế nào nha!"

"Là bạn kiêm đồng sự!" Hạ Cảnh Diễm ha ha cười, nhưng khóe mắt dâng lên một giọt nước mắt tránh không khỏi con mắt lợi hại của Lý Lan, trong mắt cô ấy hiện lên một cảm giác không hiểu ám đạm. Bởi vì là người mới, chỉ chốc lát sau, hai người đã tách ra, Hạ Cảnh Diễm chạy đến văn phòng, hôm nay Kỷ Dịch Hạo sẽ đến nàng phải sửa sang lại một chút.

Ai ngờ đến trưa Kỷ Dịch Hạo cũng không có tới, hơn nữa điện thoại cũng không có gọi, Hạ Cảnh Diễm lại không thể gọi điện thoại hối thúc, chỉ phải kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì tin tức về nước của Kỷ Dịch Hạo đã truyền ra, có mấy quản lý ngành tự mình cầm tờ trình tới, cuối cùng bắt buộc đi ra ngoài.

Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trong phòng làm việc xem tư liệu, đột nhiên, cửa bị đẩy ra, một đôi chân dài chạm rai bước tiến đến, khóe mắt Hạ Cảnh Diễm nhìn sang, tưởng Kỷ Dịch Hạo, mới phát hiện không phải, người đến là một người có khí chất gần với Kỷ Dịch Hạo, nhưng trẻ hơn một chút, màu tóc nâu vừa mềm lại sáng, lóe ra rạng rỡ sáng bóng, ánh mắt bừng bừng ngạo mạn, mũi thẳng tắp, môi khêu gợi tạo thành vẻ mặt mà lão Thiên đều phải dè dặt, đang lúc Hạ Cảnh Diễm âm thầm đánh giá hắn, hắn cũng mở to mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, cuối cùng hai người đều lên tiếng kinh hô.

"Người. . ." Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên trừng mắt, khó trách nàng tổng cảm giác rằng khuôn mặt rất quen thuộc, không thể tưởng được dĩ nhiên là lần trước ở phi trường đụng phải nàng – tên ngạo mạn.

"Cô." Đỗ Thiên Trạch cũng vừa lúc nhận ra Hạ Cảnh Diễm, hắn là một người mang thù rất dai, chỉ cần đắc tội hắn, cho dù đốt thành bụi hắn cũng sẽ không quên.

Đỗ Thiên Trạch trong mắt lập tức nổi lên tức giận, môi mỏng hiện ra độ cong cực nguy hiểm, nói: "Thì ra cô làm ở đây."

"Người có chuyện gì không?" Xuất phát văn lễ phép, Hạ Cảnh Diễm tâm bình khí hòa hỏi, điện thoại nàng còn đang sửa chữa, nghĩ đến lại giận, điện thoại vừa mới mua không lâu a!

"Lời đầu tiên tôi xin giới thiệu, tôi là cổ đông của Kỳ thị, họ Đỗ, là nhân viên của Kỳ thị, cô nên biết lịch của tôi!" Đỗ Thiên Trạch như kẻ cao nhìn xuống nàng, môi mỏng khê mở, rất là khinh thường.

"Đỗ tiên sinh phải không? tổng giám chúng tôi còn chưa tới, có cái gì cần trợ giúp sao?" Hạ Cảnh Diễm trong miệng cười, nhưng đáy lòng cũng đang thầm quái lạ, hắn họ Đỗ, lại là cổ đông của Kỳ thị, không phải Kỳ thị là cổ đông lớn nhất sao!

Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cứng rắn hỏi xong, đã thấy Đỗ Thiên Trạch vô ý tứ ngồi vào ghế của Kỷ Dịch Hạo, hai chân còn gác lên bàn làm việc, hai tay xoay ghế vừa vặn hướng chăm chăm vào nàng, cuối cùng, cơ hồ xem nàng như phục vụ rồi mở miệng, "Cho tôi ly cà phê."

Hạ Cảnh Diễm vì thân phận của hắn, có chút không cam lòng đứng lên, đi đến phòng bên rất nhanh đem ly cà phê đến trước mặt hắn, "Mời dùng."

Thấy hấn nhàn nhật nhìn sang, ngón tay thon dài đẩy ra, lên tiếng ghét bỏ, “Tôi không uống cà phê gói, tôi muốn cà phê pha, đổi ly khác.”

Hạ Cảnh Diễm khẽ giật mình, cứng ngắc lên tiếng nói!”Công ty của chúng tôi chỉ có cà phê gói, Đỗ tiên sinh nếu như muốn uống xin tự mình xuống quán cà phê uống thì được rồi.”

“Cô có biết chức trách của một trợ lý không? Phục vụ khách là công việc của cô, thời gian của tôi vô cùng quý giá, sao có thể đi quán cà phê.” Lời nói là cực kỳ đứng đắn, nhưng hai mắt phượng hẹp dài thấy thế nào cũng tràn đầy vẻ trêu cợt đắc ý.

Hạ Cảnh Diễm không vui liếc hấn, suy nghĩ một chút, dù sao tự mình đi cũng là được đi chơi, thay hấn đi một chuyến cũng không sao, hơn nữa, rõ là hấn đang trả thù nàng, nếu như không theo ý, không chừng còn có thể ra cái gì khó khăn nữa! Nàng miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, “Được.”

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm đứng dậy chuẩn bị đi, đã thấy hấn đưa hai bàn tay lên, môi mỏng kéo kéo, “Cho cô mười phút, chút nữa tôi còn phải họp.”

Mười phút? Hạ Cảnh Diễm không khỏi ngẫm bực, tuy nhiên kể bên này có quán cà phê, nhưng mười phút thời gian như thế nào đủ? Phải tự mình ra sức a! Hạ Cảnh Diễm đầy lòng nhận mệnh nên rất nhanh ra cửa, khi đi ngang qua bộ phận tiêu thụ, Ngô Viễn Khang đang đưa lưng về phía nàng, cùng một đám người áo mũ chỉnh tề họp, nàng trong lòng không khỏi thấy ngọt ngào, sự ủy khuất lập tức biến mất, vào thang máy nàng nhanh đi xuống lầu.

Tới nơi, Hạ Cảnh Diễm lập tức kêu một ly cà phê nóng, đáng thương hơn còn phải tự mình xuất tiền túi, đóng gói xách trong tay bước đi, trên đường đi, nàng cơ hồ là chạy, nhưng cố gắng hết sức thì khi đến văn phòng cũng đã hai mươi phút trôi qua, Đỗ Thiên Trạch về mặt không nhẫn nại chờ ở văn phòng, nhìn nàng đi vào, không vui gầm nhẹ, “Cô làm việc hiệu suất cũng quá kém, làm tôi trễ họp, trách nhiệm cô gánh chịu nổi sao?”

Hạ Cảnh Diễm cũng không thêm đôi co, đem cà phê để tới trước mặt hấn, quay người lại tiếp tục làm chuyện của mình, ở đối diện hấn đã hờn hển lớn tiếng kêu lên!”Cô đã cho đường trong cà phê?”

Hạ Cảnh Diễm miễn cưỡng nhắc lên mi, chậm rãi trả lời!”Phải.”

“Tôi uống cà phê không đường, đổi ly khác.” Giọng điệu phách đạo như đang nện xuống mặt nàng, Đỗ Thiên Trạch liền ném ly cà phê vào thùng rác.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy ngực như bị hỏa thiêu, không khỏi cau mày nói!”Đỗ tiên sinh, thời gian họp đã sớm qua, ngài có phải nên trước đi họp rồi không?”

“Bổn thiếu gia làm việc, còn cần cô tới chỉ thị sao? Mua cho tôi ly cà phê khác, nhớ kỹ không có đường, chỉ cần tinh khiết, còn có, tôi còn chưa dùng bữa sáng, cho tôi một phần điểm tâm bánh bao cùng trứng opla.”

“Đỗ tiên sinh, tôi có chuyện muốn nói rõ, tôi là trợ lý, không phải osin, nếu như là công việc, tôi sẽ tận trách thay ngài hoàn thành, nếu như là việc tư, phiền toái tự ngài đi xử lý.” Hạ Cảnh Diễm chỉ kém là chưa có rống lên, nàng phải cố gắng đè nén lửa giận, dùng giọng điệu bình thản lên tiếng.

Đỗ Thiên Trạch bị lời nói của nàng làm cho im lặng, ánh mắt sáng hiện lên kinh ngạc nhìn nàng một chút, rồi thay đổi tư thế ngồi, héch lên môi mỏng, nhướn mày nói!”Chỉ cần cô thay tôi làm cái này, tôi bồi thường điện thoại cho cô.”

“Cám ơn, điện thoại của tôi đã sửa.” Hạ Cảnh Diễm cũng không thèm nhìn hấn rồi trả lời.

“Tôi bồi cho cô bằng tiền, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.” Môi mỏng cong lên một vòng vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm hoài nghi chăm chăm nhìn hấn, thầm kêu, hấn khi nào thì trở nên hảo tâm như vậy rồi? Còn bồi thường điện thoại cho nàng? Nói thật, điện thoại có thể xài được hay không còn chưa biết, hiện tại, nàng phải dung lại cái cũ, pin đã yếu, một ngày gọi ba lượt đã hết pin, nếu như sửa không được, nàng thật đúng là phải cần mua một cái mới, đang lo lắng, lại nghe ở đối diện hấn nhả lại lông mày, thản nhiên nói!”Được, cô công việc thất trách, tháng này tiền thưởng bị trừ. . .”

. . . . Cái gì? Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, tiền thưởng không có? Còn bị trừ tiền lương? Nàng tròn tròn mắt, chỉ thấy hần chân dài nhẹ bước, đã biến mất khỏi cửa.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy vừa tức vừa giận lại bất bình, người này dựa vào cái gì nói nàng thất trách? Nàng làm không đúng ở chỗ nào? Thật sự là con người không giải thích được, bất quá, tiền bồi thường không có cũng không sao, nàng cũng sẽ không cầu người này một chữ !

23. Chương 23: Ra Mắt Cha Mẹ

Hạ Cảnh Diễm đến trưa cũng còn tức giận bất bình, dựa vào cái gì người kia nói trừ tiền lương của nàng? Thật sự là siêu cấp khó chịu, nếu như nàng làm việc phạm lỗi, nàng sẽ chấp nhận nhưng tên kia hoàn toàn lợi dụng chức quyền tác uy tác quái, nếu như không phải Ngô Viễn Khang mỗi vài phút lại có tin nhắn ân cần thăm hỏi nàng, tâm tình của nàng khẳng định buồn bực đến không chịu được.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm chạy ra ngoài tìm tư liệu, khi trở về đến chỗ ngồi thì trong văn phòng thành linh vang lên một âm thanh dọa nàng nhảy dựng, “Chuyện tiền lương của cô, chúng ta còn có thể thương lượng.”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc, ngẩng đầu, chỉ thấy tên họ Đỗ đang nằm trên ghế sofa với hình dáng chữ đại (hình người dang tay chân), rồi nhếch chân lên bất chéo, về mặt gian xảo ranh ma, hứng thú nhìn nàng, cặp mắt ma mị như hồ ly, tổng làm cho người ta cảm giác không có hảo ý.

“Không cần, ngài muốn trừ thì trừ a! Dù sao tôi là người mới tiền lương cũng không nhiều.” Hạ Cảnh Diễm liếc mắt, nhếch môi liếc hần một cái rồi tiếp tục nhìn tư liệu thẩm tra đối chiếu.

“Này , cô giận tôi rồi à?” Hần nhíu mày, tư thế ngồi đoan chính, bày ra vẻ mặt chính nghĩa.

“Tôi có cái gì phải giận ngài?” Hạ Cảnh Diễm cười nhạo lên tiếng, trực giác nói cho nàng biết, người trước mắt này ít chọc mới tốt.

Đỗ Thiên Trạch khoát tay, lười biếng dựa lưng vào thành ghế, ánh mắt như đang cười, ngón tay thon dài chạm vào móng môi gợi cảm, hần bắt đầu phát huy đầy đủ ưu thế bề ngoài xuất sắc của mình, đánh chết hần cũng không tin có cô gái nào kháng cự được vẻ quyến rũ này của hần.

Hạ Cảnh Diễm cũng nghiêng mắt nhìn ở đối diện, tên thanh niên đang chuẩn bị tư thế dùng ” mỹ nam kế “, cặp mắt sâu đen bóng, đôi mắt sáng như phác thảo nhân tâm, cặp mắt như muốn ăn thịt người không nhúc nhích chằm chằm vào nàng, Hạ Cảnh Diễm không để ý tới cũng lộ ra vẻ không thể nhẫn nại, cuối cùng, nặng nề đem văn kiện vung một cái trên bàn, “Bộp.” một tiếng đem Đỗ Thiên Trạch đang phát huy sức quyến rũ giật mình hoảng sợ, hần không vui trợn to mắt nói!”Cô làm cái gì?”

Hạ Cảnh Diễm cầm lấy điện thoại nhìn, ngẩng đầu liếc hần, giọng điệu thản nhiên nói!”Tôi đã đến giờ tan tầm, Đỗ tiên sinh thỉnh tự nhiên.”

Đỗ Thiên Trạch nhìn sang đồng hồ trên cổ tay, nhíu nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng, bước chân thon dài liền ra khỏi , vừa ra khỏi hần có chút không cam lòng quay đầu lại hướng Hạ Cảnh Diễm mím môi cười nói!”Đêm nay tôi hẹn cô ăn cơm, như thế nào? Tôi mời vì chiếc điện thoại của cô.”

Hần hết lần này tới lần khác cũng không tin mình thất bại, vô luận đi đến nơi nào hần đều là tâm điểm của phụ nữ, nay lại mất thể diện trước một trợ lý nho nhỏ, hần có nên hoài nghi sức quyến rũ của mình xảy ra vấn đề gì không, hay là cô gái này mất có vấn đề?

Hạ Cảnh Diễm có chút nhàm chán nhìn hần, thực không hiểu nổi, hôm nay còn có người da mặt dày như vậy, uống hần một thân toàn hàng hiệu, khí chất bề ngoài cũng xuất sắc mà lại thấp kém như thế, thực nên hoài nghi xuất thân của hần, mặc dù lòng vẫn còn tức nhưng nàng vẫn rất có lễ phép cự tuyệt nói!”Nếu như tôi không có hẹn với ba mẹ trước, tôi nhất định sẽ đi ăn bữa cơm này với ngài, bye bye.”

Cái gì? Cùng ba mẹ quan trọng hơn cùng với hần sao? Đỗ Thiên Trạch ngạc nhiên đứng tại cửa ra vào, giờ lên ánh mắt liền thấy cả văn phòng những nhân viên nữ trẻ tuổi đều nhìn hần ngạc nhiên hâm mộ, chỉ cần

bị ánh mắt của hắn điểm trúng, cô gái mặt lập tức đỏ hồng không thôi, hắn hiện ra nụ cười, huyết sáo mà qua.

Đang lúc Đỗ Thiên Trạch mở cửa xe thì ở cửa chính của Kỳ thị, hắn trông thấy Hạ Cảnh Diễm ngồi trong xe Ngô Viễn Khang, xem ra hoa đã có chủ khó trách thờ ơ với hắn! Hắn dẫm chân ga đi lướt qua mặt xe họ, theo sau là bụi bay mù mịt.

Bất quá, trong xe hai người nhìn nhau căn bản không có đem chiếc xe thể thao quý giá của Đỗ Thiên Trạch để vào mắt, Hạ Cảnh Diễm nhìn Ngô Viễn Khang mím môi cười, giọng nói nhẹ nhàng! "Đêm nay, ba mẹ em nói muốn gặp anh."

Hạ Cảnh Diễm cũng không muốn sớm dẫn bạn trai về nhà như vậy, nhưng buổi sáng hôm nay Hạ mẫu ra ngoài mua thức ăn, lúc ấy vừa vặn gặp được Hạ Cảnh Diễm ngồi trên xe Ngô Viễn Khang, nên đã gọi điện gấp hỏi, Hạ Cảnh Diễm mới nói ra chuyện với Ngô Viễn Khang, cái này đúng là đáng để hai người già này vui mừng, nói cái gì cũng muốn Hạ Cảnh Diễm đêm nay dẫn về xem mặt, Hạ Cảnh Diễm vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ vậy cũng tốt, người nhà gặp mặt cũng càng yên tâm một ít.

Ngô Viễn Khang cũng có vẻ thật cao hứng, lập tức đáp ứng, trên đường đi cũng nói về cha mẹ mình, khó trách có cậu con trai ưu tú như vậy, nguyên lai cha mẹ của hắn đều là giáo sư của một trường đại học nổi tiếng, vừa trò chuyện xong thì đã đến cửa nhà Hạ Cảnh Diễm, trên đường đi Hạ mẫu cũng đã thúc giục nhiều lần.

Hạ Cảnh Diễm giới thiệu Ngô Viễn Khang cha mẹ, khi thấy hắn cao lớn tuấn tú như vậy, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lăng xăng đón vào cửa, rồi ở đại sảnh ngồi trong chốc lát Ngô Viễn Khang liền chịu khó giúp Hạ mẫu nấu cơm, cuối cùng, Hạ Cảnh Diễm cũng tự mình ra trận, cùng Ngô Viễn Khang vui vẻ nấu ăn trong phòng bếp.

Trên bàn cơm, Hạ mẫu thập phần nhiệt tình gấp thức ăn cho Ngô Viễn Khang, Hạ cha rất ít mở miệng đêm nay cũng nói nhiều hơn, hoàn toàn đem Ngô Viễn Khang trở thành thượng khách, Hạ Cảnh Diễm tất nhiên bị bỏ qua một bên, nhìn qua cha mẹ nhiệt tình mà âm thầm bật cười, Ngô Viễn Khang cũng phóng khoáng xử sự đúng mực, luôn làm cho hai ông bà hạ cười vui vẻ.

"Viễn Khang a! Cảnh Diễm nhà chúng tôi cái gì cũng tốt, nhưng tính tình kém một chút, làm phiền cậu giúp đỡ nó nhiều rồi!" Hạ mẫu tươi cười rạng rỡ trêu ghẹo nói!

Một bên Hạ Cảnh Diễm không thuận theo cười nói! "Mẹ, ai có như cha mẹ ở trước mặt người ngoài nói xấu con gái nha!"

"Ai, Viễn Khang cũng không phải là người ngoài! Chúng ta đều đã coi nó như người nhà mà đối đãi."

Từ câu này, Hạ Cảnh Diễm nhìn ra được, hai ông bà đối với Ngô Viễn Khang hết sức hài lòng, nhìn qua ánh mắt đưa tình của Ngô Viễn Khang, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy tim đập nhanh thẹn thùng, nói tới đại sự cả đời cô gái chưa biết thế sự như nàng vẫn còn có chút rụt rè.

Gần mười giờ, Hạ Cảnh Diễm tiễn Ngô Viễn Khang xuống lầu, trên đường đi hai người đều có chút trầm mặc, nhưng đi đến một chỗ không đèn, bước chân Hạ Cảnh Diễm có chút vấp vấp, thiếu chút nữa té ngã, Ngô Viễn Khang nhanh mắt đã đem nàng kéo vào trong ngực, tư thế thân mật lập tức làm cho Hạ Cảnh Diễm tim đập nhanh hơn, hô hấp cũng không thuận.

"Cẩn thận một chút." Ngô Viễn Khang ân cần dẫn dắt, nắm tay Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đi sau lưng hắn, thập phần an tâm.

Đi tới dưới lầu, Ngô Viễn Khang vẫn không có buông ra tay Hạ Cảnh Diễm, ánh mắt rạng rỡ nhưng rạo rực dừng lại trên mặt Hạ Cảnh Diễm, nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt mà trong lòng vừa động, nhìn không được đem nàng kéo vào trong ngực, cúi đầu hôn trán nàng, Hạ Cảnh Diễm bị hành động này của hắn khiến cho tâm thần nhột nhạt, đầu cúi thấp, gấp giọng nói! "Đêm đã khuya, chú ý lái xe." Nói xong liền đi lên lầu, dưới lầu Ngô Viễn Khang anh tuấn mặt lộ ra nụ cười mê người.

24. Chương 24: Gặp Lại

Sau khi ra mắt cha mẹ Hạ Cảnh Diễm, quan hệ của nàng cùng Ngô Viễn Khang không thể nghi ngờ là tăng lên một độ cao mới, vốn đối với cảm tình này còn rất do dự, bây giờ Hạ Cảnh Diễm cũng hoàn toàn thả lỏng đón nhận, trong công ty hai người cũng không trốn tránh, ngẫu nhiên sẽ tới phòng cà phê ngồi chung một chỗ.

Ở công ty, Hạ Cảnh Diễm là một nhân viên chăm chỉ cố gắng, công việc xuôi gió xuôi nước một đường thông thuận, trong mắt Ngô Viễn Khang, nàng là một cô bé xinh đẹp hay ngượng ngùng, như đóa hoa đang chờ nở rộ, trong mắt cha mẹ, nàng là một cô con gái ngoan ngoãn, được hết sức yêu thương cùng chiều cố, dường như tất cả chuyện tốt đều hướng vào nàng, khoảng thời gian này xem như là thời gian vui sướng nhất của Hạ Cảnh Diễm.

Nhưng đáy lòng nàng còn cất giấu một nỗi khổ riêng, chính là chuyện tự mình thất thân, tuy nhiên, thời bây giờ chuyện thất thân cũng không có gì là to tát, một đoạn tình ái có thể lừa gạt nói cho qua, nhưng tự mình để mất đi thật sự là oan uổng, ngẫm lại, nàng cảm thấy đáng tiếc, mà người đàn ông kia thật đúng là giữ lời, hần cứ như không khí bay mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngồi ở trước bàn làm việc, cầm lấy lịch xem, hôm nay bất tri bất giác đã đến thứ sáu rồi, tiếp theo là hai ngày nghỉ, Hạ Cảnh Diễm vừa nghĩ đến sẽ trải qua hai ngày nghỉ như thế nào, vừa đem tư liệu trong tay truyền đi, trong lúc đang nghĩ thì chợt thấy một trợ lý đẩy cửa ra, trong tay cầm một phần tờ trình vắn tắt đi tới.

“Hạ tiểu thư, có phần văn kiện khẩn cấp, phiền cô tìm tổng giám ký dùm.” Tiểu trợ lý gấp đến độ ứa ra mồ hôi, ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng.

Hạ Cảnh Diễm cầm lấy xem cẩn thận, nguyên lai là một hóa đơn, nàng không khỏi ngẩng đầu lên nói!”Rất gấp lắm sao?”

“Đúng a! Khoản tiền này nếu như không thanh toán, cửa hàng hôm nay sẽ ngưng cung cấp hàng.”

Hạ Cảnh Diễm suy nghĩ rồi nhìn cô trợ lý mỉm cười nói!”Phần văn kiện này khi nào thì phải xong?”

“Trước khi tan sở nhất định phải ký xong.” Cô trợ lý dường như gặp được cứu tinh, không khỏi vui mừng.

“Ừm.” Hạ Cảnh Diễm gật gù đầu, vừa vặn nàng cũng có vài phần văn kiện muốn ký, liền đưa đến biệt thự của Kỷ Dịch Hạo vậy.

“Cám ơn. . . Cám ơn Hạ tiểu thư.” Trợ lý lập tức cảm kích cười, mừng rỡ đi ra ngoài .

Hạ Cảnh Diễm nhìn bên ngoài đã gần mười một giờ, ký xong văn kiện hẳn là có thể kịp trở về cùng Ngô Viễn Khang ăn cơm trưa, nàng sửa sang lại tư liệu rồi lấy túi xách liền đi ra cửa, vừa đi qua bộ phận tiêu thụ đã trông thấy bóng lưng Ngô Viễn Khang, chỉ thấy hần cúi người bên cạnh Lý Lan, nói nhỏ cái gì đó, Hạ Cảnh Diễm vốn định đi vào gọi, nhưng chứng kiến tình cảnh này nàng thấy không tiện nên đã âm thầm lặng lẽ rời đi. (sao ta nghe có mùi bắt cá nhiều tay nhí ==)

Thuê xe đi đến khu biệt thự hào hoa, nơi này là thiên đường của những kẻ có tiền, cũng là nơi thuộc về tầng lớp thượng lưu trong xã hội, Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa biệt thự của Kỷ Dịch Hạo bấm chuông, bởi vì hai ngày trước, Kỷ Dịch Hạo có nói với nàng, có văn kiện gì có thể trực tiếp đưa đến biệt thự cho hắn.

Nhưng bấm chuông cửa đến nửa ngày cũng không gặp người lên tiếng mở cửa, nàng đang muốn gọi điện thoại thì thấy cửa mở, Hạ Cảnh Diễm đẩy cửa đi vào, đi ngang qua hoa viên bể bơi rồi trực tiếp vào phòng khách, ở đó nàng trông thấy một bóng dáng ưu nhã đang đưa lưng về phía nàng, Hạ Cảnh Diễm đáy lòng vui vẻ, cười ra tiếng nói!”Kỷ tổng giám, làm phiền ngài rồi, ở đây có vài phần văn kiện khẩn cấp cần ngài. . .”

Lời nói bỗng dừng lại, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn gương mặt quay sang đối diện nàng, cả người ngạc sửng sốt một chút, đưa lưng về phía nàng không phải Kỷ Dịch Hạo mà là gương mặt đã lâu không gặp - Kỷ Vĩ Thần, mắt vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú vẫn hay gặp trong ác mộng của mình, Hạ Cảnh Diễm trong nháy mắt giống như bị chạm điện, tâm loạn như ma, bất an đứng ở phòng khách, sợ hãi không biết phải làm sao.

Kỷ Vi Thần vẫn y nguyên như vậy thâm trầm bình tĩnh, hần dường như sớm biết người đến là Hạ Cảnh Diễm, trên mặt cũng không có kinh ngạc, nhàn nhạt chỉ sô pha ở một bên, “Ngồi đi!”

Hạ Cảnh Diễm như thế nào cũng không ngờ được, sẽ ở tình huống này gặp hần, như vậy, vừa rồi lâu không mở cửa là hần đang do dự hay là... ? Nên đồ thừa mình gặp xui xẻo thôi.

Trước mắt người đàn ông lạnh nhạt này luôn cho nàng một loại áp lực lớn lao, dường như ở trước mặt hần, nàng làm cái gì cũng không đúng, toàn bộ lộn xộn rồi, sau sô pha nàng nhìn trộm vài lần dáng người cao ngất ấy, nàng có chút ảo não cắn cắn môi dưới, tận lực dùng giọng nói bình thường hỏi!”Kỷ tổng, xin hỏi Kỷ tổng giám có ở đây không?”

“Tôi cũng đang đợi nó.” Kỷ Vi Thần trầm thấp lên tiếng, dập tắt điều thuốc trong tay, ánh mắt hẹp dài nhìn sang Hạ Cảnh Diễm, mày kiếm chau lên, “Cô tìm nó có việc gì?”

Hạ Cảnh Diễm mới nghĩ đến tài liệu trong tay, lập tức vội ho một tiếng, “Có vài phần tư liệu cần ngài ấy ký tên.”

“Gấp sao?” Ánh mắt thâm thúy nhìn đến tư liệu trong tay nàng, cuối cùng dừng lại trên mặt nàng.

“Vâng” Hạ Cảnh Diễm cảm giác ánh mắt của hần như dao, chằm chằm nhìn làm nàng toàn thân không được tự nhiên, hô hấp cũng không thông, cảm giác thật khó chịu.

Hần trầm mặc một hồi, rồi ngẩng đầu hỏi!”Ăn cơm chưa?”

Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, không do dự liền lên tiếng, “Chưa.”

“Một lát đi ra ngoài dùng cơm trưa! Nó buổi chiều mới trở về.” Kỷ Vi Thần tựa hồ không có hỏi nàng có đồng ý không, một mình đứng lên liền đi ra ngoài.

Hạ Cảnh Diễm thực hối hận mới vừa nói qua lời nói kia, nếu như biết hần sẽ mời nàng ăn cơm, đánh chết nàng cũng không nói ‘chưa’, nhưng người đàn ông này lại có một loại ma lực làm người khác không thể cự tuyệt, lời của hần nhàn nhạt nhưng lại rất uy nghiêm, Hạ Cảnh Diễm nhìn hần ra ngoài, ngồi trong phòng khách nàng không có lựa chọn nào khác đành đi theo ra ngoài.

Nhìn hần đi về hướng chiếc BMW màu đen chói mắt, bước chân nàng dừng một chút, kiên trì lên tiếng nói!”Kỷ tổng, ở công ty tôi còn có việc, tôi nghĩ nên về trước, buổi chiều sẽ tới nữa. . .” Nàng trái nghĩ phải nghĩ cũng không nên đi, hơn nữa, nàng rất rõ ràng, nàng cùng người đàn ông này không có chủ đề gì để nói, cùng hần ăn cơm sẽ đặc biệt khổ sở.

Kỷ Vi Thần ngồi một mình ở vị trí lái, ánh mắt đen sâu thẳm nhưng sáng rực rỡ chói lọi, nhìn Hạ Cảnh Diễm đang đứng ở một bên, rồi gọi lên một vòng cười nhẹ, “Lên xe.”

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đầu như nổ mạnh ầm ầm một tiếng, nàng đang hoài nghi, có phải là vừa rồi nàng nói chuyện quá nhỏ sao mà hần không có nghe thấy? Nếu không, người ta đã từ chối, vì cái gì hần có tai như ốc? Nhưng mà, ở đối diện hai luồng mắt nhìn chằm chằm làm nàng không có lựa chọn, lại một lần nữa cứng ngắc kéo ra cửa xe, nhìn xem bên trong xe đẹp đẽ quý giá, nàng vô thức kiểm tra xem giày mình có dính đất cát gì không, bởi vì lần đầu ngồi trong xe đắt tiền như thế nên có chút khẩn trương kích động .

Xe của hần dày đặc không khí trầm ổn giống như người đàn ông bên cạnh này đồng dạng lộ ra cảm giác an tâm, Hạ Cảnh Diễm vừa lên xe đã cảm thấy mùi nước hoa nhẹ nhàng thoang thoảng, thanh nhã mà thơm ngát, gọi cảm cùng dã tính, cũng giống như hần, nguy hiểm mà mê người.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi xách nàng vang lên, nàng kinh ngạc cầm lên xem, là Ngô Viễn Khang gọi tới, nhất định là gọi nàng đi ăn cơm, trong lòng nàng không khỏi quỳnh lên, trộm nhìn sang người nào đó đang chuyên tâm lái xe, nhẹ nhàng mở ra điện thoại, lên tiếng nói!”Uy. . .”

“Hạ Cảnh Diễm, em đang ở đâu vậy?” Trong điện thoại Ngô Viễn Khang gấp tìm hỏi!

“Thực xin lỗi, Viễn Khang, em bây giờ đang ở bên ngoài, không thể cùng anh ăn cơm.” Hạ Cảnh Diễm thật có lỗi nói.

“Không có việc gì, ở bên ngoài nhớ ăn cơm đúng giờ nha! Đừng để đói bụng.” Ngô Viễn Khang thập phần săn sóc quan tâm.

Hạ Cảnh Diễm đáy lòng cảm thấy ấm áp, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy khổ sở, đem bạn trai ném ở một bên, lại cùng một người lạ lẫm ăn cơm, cái này có tính là một loại lừa gạt hay không ?

25. Chương 25: Dừng Cơm

Hạ Cảnh Diễm vừa ngắt điện thoại thì bên cạnh truyền đến một tiếng nhàn nhạt, “Ngô Viễn Khang là bạn trai cô?”

Hạ Cảnh Diễm ngẩn người, gật đầu thừa nhận đạo!”Vâng!”

“Anh ta là một người rất có khả năng, rất có tiền đồ, tôi rất hài lòng về anh ta.” Giọng nói trầm thấp vui lòng ca ngợi.

“Cám ơn Kỷ tổng coi trọng anh ấy như vậy.” Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nổi lên một tia tiếu hồng, quay đầu nhìn quang cảnh lướt qua trên cửa xe, đáy lòng cuộn cuộn những hình ảnh đêm đó trên ghế sofa, nàng không có say, cho nên, rất nhiều cảm giác đều dừng lại trong nội tâm của nàng, không cách nào đánh tan, nàng tin rằng, bất kỳ một cô gái nào đối với lần đầu tiên của mình đều rất khó quên, nàng cũng vậy, mỗi khi tỉnh mộng, trong trí nhớ sẽ lại tuôn ra những ký ức này.

Đối với vấn đề cần cùng Ngô Viễn Khang đối mặt sau này, nàng vẫn cảm thấy rất hoang mang, nàng không biết nên như thế nào viện ra một lý do nói với hắn, từ nhỏ đến lớn, nàng cho tới bây giờ cũng không nói dối, coi như là lời nói dối có thiện ý nàng cũng làm không được, mà nói dối về chuyện này sẽ là lời nói dối lớn nhất cả đời nàng, lừa gạt người mình yêu, nàng vô luận như thế nào cũng nói không ra miệng.

Không khí trầm mặc yên tĩnh trong xe, Hạ Cảnh Diễm tựa hồ quên bên cạnh còn có Kỷ Vĩ Thần mà đắm chìm trong suy nghĩ, con đường phía trước nhìn như bừng sáng, nhưng đáy lòng rối loạn không thôi.

Xe dừng ở một nhà hàng sang trọng, Hạ Cảnh Diễm từ trong mộng bừng tỉnh, nhìn Kỷ Vĩ Thần đã ra khỏi xe, nàng đành phải đẩy cửa ra, đi theo xuống xe, Kỷ Vĩ Thần dường như là khách quen ở đây, khi bóng dáng vĩ ngạn kiên quyết bước vào trong nhà hàng, liền gặp quản lý tự mình ở ngoài cửa nghênh đón, biểu lộ rất cung kính, hoàn toàn đưa hắn trở thành thượng khách, mà Hạ Cảnh Diễm cũng được đối đãi như thế.

Đưa bọn họ vào một chỗ gần cửa sổ, quản lý lập tức nhiệt tình giới thiệu món ăn đặc sắc hôm nay , Kỷ Vĩ Thần dùng ánh mắt ý bảo Hạ Cảnh Diễm gọi món ăn, Hạ Cảnh Diễm vốn định để hắn gọi, nhưng suy nghĩ một chút, nàng cũng không phải là người khó khăn, liền tùy tiện chọn hai món, tiếp đó, Kỷ Vĩ Thần gọi thêm một chai rượu đỏ.

Nhà hàng cao cấp hoa lệ cùng với trang phục sơ mi của Hạ Cảnh Diễm có vẻ như không hợp nhau, nơi này vốn phải nên mặc lễ phục, hơn nữa, Hạ Cảnh Diễm đoán rằng, ở đây giá cả cũng nhất định rất kinh người.

Đối với biểu lộ Hạ Cảnh Diễm đứng ngồi không yên, Kỷ Vĩ Thần ngược lại rất thông dong, đôi mắt đen sâu giống như u đắm ngẫu nhiên đảo qua khuôn mặt đỏ lên của Hạ Cảnh Diễm, tâm tư không hiểu lại vui vẻ, trên thương trường dốc sức làm vài năm, hắn thường thấy là những vẻ mặt giả tạo của đàn bà quanh hắn, Hạ Cảnh Diễm ngược lại cho hắn một loại cảm giác rất thật đã lâu không thấy, bên cạnh hắn cũng không thiếu đàn bà, đủ loại tuyệt sắc mỹ nữ hắn đều đã trải qua, tuy nhiên, trước mắt cô gái này không tính là tuyệt sắc, nhưng trên người lại tỏa ra một loại lực hấp dẫn rất lớn.

Hạ Cảnh Diễm không khỏi âm thầm kêu khổ, nàng chỉ biết cùng hắn cùng một chỗ, ngoại trừ áp lực ra thì ánh mắt lợi hại như mắt chim ưng cũng làm toàn thân nàng tràn đầy thương tích, dường như ở trước mặt hắn, hắn chính là hoàng đế cao cao tại thượng, mà mình lại giống dân chúng bình thường, bất luận câu gì của hắn nói ra, ai cũng đều không có quyền phản bác.

Thời gian tẻ nhạt vẫn luôn là khoảng thời gian khó khăn nhất của Hạ Cảnh Diễm, bởi vì sự trầm mặc mà làm cho chung quanh bọn họ đầy đầy một loại cảm giác khác nhau, Kỷ Vĩ Thần thì thói quen lạnh nhạt, hắn dù bận vẫn ung dung duỗi dài chân dài, định thần nhàn nhã cầm lấy một ly rượu đỏ thay Hạ Cảnh Diễm rót một ly.

Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc, tranh thủ thời gian đưa tay ngăn cản nói!”Tôi không uống rượu, Kỷ tổng uống đi!”

“Theo tôi ăn bữa cơm, cô nhất định phải có bộ dáng như đang đứng trước kẻ thù sao?” Kỷ Vĩ Thần cười nhẹ lên tiếng, vẻ mặt hứng thú dạt dào chằm chằm vào Hạ Cảnh Diễm đang khấn trương muốn mất mặt.

Bị hấn vừa nói như vậy, Hạ Cảnh Diễm đáy lòng đang căng như dây đàn đột nhiên bị đứt bung, nàng không chỉ có rủ xuống mắt, gò má thanh tú càng ngăn không được nổi lên phần hồng, “Kỷ tổng nói đùa.”

“Ồ công ty làm quen chưa?” Thanh âm mỉa mai hoặc từ chối diện truyền đến, rất có ngôn ngữ ngoại giao.

“Khá tốt, công việc không nhiều lắm, miễn cưỡng có thể ứng phó được.” Hạ Cảnh Diễm cúi đầu trả lời!

“Đối với chuyện lần trước, tôi thật xin lỗi.” Kỷ Vĩ Thần nói rất nhẹ nhàng, bởi vì hôm nay tình cờ gặp mặt thôi, hấn có cần phải nói rõ không.

“Dừng. . . Dừng lại, tôi không nghĩ bàn lại chuyện kia, tôi đã, đã quên.” Hạ Cảnh Diễm dưới tình hình này, biểu hiện vô cùng dững d屹, ánh mắt bén nhọn của nàng chằm chằm vào đối diện Kỷ Vĩ Thần, giọng điệu kiên trì.

“OK, tôi sẽ không nhắc lại.” Kỷ Vĩ Thần có chút buồn cười gọi lên khoe môi, trước mắt cô bé này làm cho hấn cảm thấy hứng thú, nếu như đối lại là những cô gái khác, phát sinh chuyện như vậy, không có một số tiền sẽ không được, mà cô gái trước mắt này lại đối với loại chuyện đó giữ kín như bưng, thật sự là khó thấy qua.

“Kỷ tổng, tôi thật cũng không muốn nói anh cái gì, nhưng chuyện hôm đó anh thật sự tạo cho tôi thống khổ rất lớn, tôi hi vọng không có lần thứ hai gặp mặt.” Hạ Cảnh Diễm nhin không được bật thốt lên tiếng, ánh mắt rất kiên tâm còn mang theo hàm xúc cảnh cáo, ai có cuộc sống phóng đảng nàng không xen vào, nhưng, người với người trong lúc đó cần có tôn trọng, điểm này nàng so với ai khác đều tinh tường.

Kỷ Vĩ Thần mỉm cười nói được, không thể tưởng được nàng lại cảnh cáo hấn, nói thật ra, hấn là lần đầu tiên như vậy chủ động đi muốn một phụ nữ, bên cạnh hấn không thiếu những cô gái chỉ biết đến tiền, luôn coi hấn là mục tiêu cả đời, mà câu cảnh cáo này của nàng chỉ làm cho hấn cảm thấy thú vị và buồn cười, đôi mắt dài híp lại, môi mỏng kéo ra một tia nghiền ngẫm, “Lời của cô đã cảnh báo tôi nhớ, nhưng tin tưởng rằng sẽ không có lần thứ hai.”

Cho dù những cô gái khác nghĩ hấn tùy tiện, hấn sẽ không nghĩ tùy tiện !

Hạ Cảnh Diễm biểu lộ có chút ảo não, nàng có chút hối hận tự mình lắm miệng, suy nghĩ một chút, vây quanh ở Kỷ Vĩ Thần có rất nhiều phụ nữ, hấn muốn, sẽ không thiếu người tự nguyện đưa tới cửa, chỉ có nàng ngốc, bắt quá, đêm hôm đó, thật sự nàng đã trầm luân trong đó, trong thanh tỉnh cùng mê say giấy dựa, có thể tính là tự nguyện không? Sự thật về cuộc sống chính là chỗ này sao, thuộc về mình sẽ liền thuộc về mình, không phải của mình cho dù đã từng nắm trong tay cũng sẽ bay đi mất.

Cũng may thức ăn trong chốc lát cũng được bưng lên, Hạ Cảnh Diễm từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua thức chế biến tinh xảo như vậy, tuy nhiên cũng thật là ít ỏi, mỗi một nguyên liệu đều được chọn lựa rất kỹ, Hạ Cảnh Diễm hiện tại mới cảm nhận được lúc dùng bữa còn có thể có tâm tình thưởng thức món ăn.

Hai người đều yên tĩnh dùng cơm, Hạ Cảnh Diễm tuy rất đói nhưng ở trước mặt hấn vẫn y nguyên bảo trì phong phạm thực nữ, còn hấn thỉnh thoảng uống chút rượu đỏ, tư thái ưu nhã, khí chất cao quý làm cho người ta theo không kịp.

Trên bàn cơm, Kỷ Vĩ Thần đã thay Kỹ Dịch Hạo ký các văn kiện, về công ty nàng vốn định gọi taxi, nhưng Kỷ Vĩ Thần lại nói tiện đường có thể đưa nàng về, Hạ Cảnh Diễm thăm mắg mình không có cốt khí, mỗi lần đều không thể cự tuyệt, kỳ thật, Kỷ Vĩ Thần thật là một người làm cho mọi cô gái không cách nào nói không thể.

26. Chương 26: Hệ Trọng

Một chiếc BMW màu đen khí phách vững vàng dừng ở cửa ra vào của Kỷ thị, tự nhiên sẽ rước lấy sự chú ý của người chung quanh, đều nằm trong suy đoán của mỗi người, chủ nhân của nó là người có khí phách ra sao, cửa xe đẩy ra, một đôi chân dài bước xuống, trong xe đi xuống một bóng dáng cao ngất lịch lãm.

Ngồi ở vị trí kế kế bên Hạ Cảnh Diễm bước chân có chút bị đông cứng, vì cái gì? Bởi vì xe Kỷ Vĩ Thần vừa mới dừng ở công ty, mà lúc này, công ty đang có khá nhiều người, một bước đi này xem thật rất gian nan, càng làm cho nàng không thể tưởng được chính là Kỷ Vĩ Thần lại cũng xuống xe, cái này, thật là không xong rồi.

Kỷ Vĩ Thần đi được vài bước, quay đầu lại nhìn sang Hạ Cảnh Diễm tránh ở trong xe không dám ra, môi mỏng khẽ gợi nhẹ cong lên, thật đúng là một cái người nhát gan.

Nhưng nếu còn ở trong xe càng xấu hổ thêm, Hạ Cảnh Diễm nghĩ nghĩ, do dự một chút mới đẩy cửa ra xuống xe, Kỷ Vĩ Thần xuất hiện không thể nghi ngờ sẽ là tiêu điểm lớn, tổng giám đốc công ty đích thân tới, đây là một cơ hội rất tốt? Chỉ thấy các cô nhân viên tiếp tân bằng tốc độ nhanh nhất kéo cổ áo thấp xuống, lộ ra một phần vòng một khẽ gợi mê người, trong lúc gấp gáp soi thoáng qua gương nhanh chóng sửa sang lại dung nhan, cuối cùng, ngón tay thon dài vén tóc sang một bên, nụ cười thập phần mê người khom lưng nghênh đón, “Kỷ tổng, xin chào.”

Kỷ Vĩ Thần sắc mặt lạnh nhạt, hướng bọn họ gật đầu một cái, rồi quay lưng đi tiếp, có thể nói hành động nhanh hơn chính là Hạ Cảnh Diễm, chạy thoáng qua người hần khi hần xoay người đi vào thang máy chuyên dụng của mình, Hạ Cảnh Diễm tuy cố gắng muốn làm trong sạch mối quan hệ của nàng và Kỷ Vĩ Thần, nhưng có thể dưới mắt tất cả mọi người, họ biết rõ nàng từ trong xe của hắn đi ra, quan hệ ám muội rất khó làm cho người chung quanh hướng đến ý nghĩ sạch sẽ, Hạ Cảnh Diễm cảm thấy không khí tràn ngập đổ kị, dưới ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị mà chạy vào thang máy.

Vừa ấn thang máy, nàng vừa ngẫm bực Kỷ Vĩ Thần, vì cái gì mỗi lần gặp hắn nàng luôn cảm giác như tận thế đến rồi, vốn lời đồn quần thân nàng đã đành, lần này nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, thật sự là oan uổng.

Trở lại văn phòng khi đi ngang qua phòng tiêu thụ thì vừa vặn gặp được Lý Lan đang cầm tư liệu ra tới, thấy Hạ Cảnh Diễm, Lý Lan dừng một chút, Hạ Cảnh Diễm tưởng rằng Lý Lan sẽ rất nhiệt tình nói chuyện cùng nàng, nhưng không nghĩ, cô ấy chỉ là liếc nàng rồi xoay người liền đi.

Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng Lý Lan khó hiểu, cô ấy đang giận nàng sao? Nàng tự nhận là không có làm gì cho cô ấy tức giận nha! Đang nghĩ ngợi, Ngô Viễn Khang cầm tư liệu từ phòng họp lao ra, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm, đôi mắt sáng rỡ lập tức biến hóa mê người, cơ hồ là chạy đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, nói!”Em đã về, như thế nào? Công việc nhiều lắm sao?”

Nghĩ đến chuyện ăn cơm trưa nay, Hạ Cảnh Diễm cảm giác muốn giải thích, nhưng khi giơ lên tay nàng mới giật mình, tư liệu của nàng còn để trong xe Kỷ Vĩ Thần, nàng đáy lòng phát hoảng, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, chỉ phải cười nói cùng Ngô Viễn Khang!”Khá tốt, chỉ là đi tìm Kỷ tổng giám ký vài phần tư liệu.”

Thấy Ngô Viễn Khang cười, “Kỷ tổng giám rất ít ở công ty, thật khổ cho em phải chạy tới chạy lui rồi, ăn cơm trưa rồi chứ?”

“Vâng.” Hạ Cảnh Diễm cười gật đầu, nàng thích cảm giác được che chở quan tâm, nhìn Ngô Viễn Khang hướng nàng xin lỗi nói!”Anh có việc gấp, tạm tạm gặp em nhé.” Nói xong, đã xông về văn phòng.

Hạ Cảnh Diễm nhìn Ngô Viễn Khang không tra hỏi đáy lòng nàng cũng giải sầu được ít nhiều, chỉ là, sau lưng Hạ Cảnh Diễm, trong phòng cà phê, Lý Lan thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm vào Hạ Cảnh Diễm, loại ánh mắt ẩn ẩn mang theo một tia đổ kị.

Trở lại văn phòng, vừa ngồi xuống thì cô trợ lý đã vào cửa đến lấy tài liệu, Hạ Cảnh Diễm hẹn lại chốc lát, sau đó, nàng bắt đầu suy nghĩ muốn như thế nào đi lấy tài liệu trong xe Kỷ Vĩ Thần, thật vất vả tách ra, giờ mới qua chút ít thời gian lại đi gặp hắn, người ta sẽ càng hoài nghi quan hệ của bọn họ có gì quá mật thiết.

Do bề bộn công việc nàng lại quên bèn, chờ cô trợ lý lần thứ hai vào thúc giục thì đã đến ba giờ rưỡi, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi, lòng kiên quyết cầm lên điện thoại gọi đến phòng Tổng giám đốc, nhưng không có ai nghe, Hạ Cảnh Diễm không khỏi ngậm bực, chẳng lẽ Kỷ Vĩ Thần đã đi rồi?

Lục lại điện thoại di động của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa gọi đến, nàng âm thầm khẩn cầu hẳn nghe, quả nhiên thần linh phù hộ.

“Alo.” Trầm thấp tiếng nói vang lên.

“Ah , Kỷ tổng? Tôi là Hạ Cảnh Diễm, xin hỏi ngài bây giờ ở nơi nào?”

“Tôi đang họp.”

“A! Là như thế này, hôm nay mấy cái tư liệu ngài ký tôi không cẩn thận đã để rơi ở trên xe ngài rồi, xin hỏi hiện tại có thuận tiện lấy dùm tôi không?” Hạ Cảnh Diễm cẩn thận mở miệng.

“Chờ một chút.” Khàn khàn thanh âm vang lên, điện thoại đã cúp máy.

Hạ Cảnh Diễm nhanh nhanh la lên!”Này này. . Kỷ tổng?” Trời ạ, đây nên làm sao bây giờ? Hẳn lại gọi nàng chờ một chút? Trời ạ! Giờ tan sở đã đến gần, nàng ở đâu còn có thời gian chờ? Sau khi để nàng vội vã tự hỏi có nên hay không gọi lại thì đã thấy cửa bị đẩy ra, một bóng dáng thon dài lãnh khốc đi tới, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú không biểu lộ sắc thái, ánh mắt quét về phía nàng, rồi một chuỗi chìa khóa xe ném tới trên bàn Hạ Cảnh Diễm, “Trước khi tan sở đưa lại cho tôi.”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên nhìn qua hẳn rồi đi, nàng thật muốn khóc, cái gì? Họp? Còn là ở công ty này họp? Nàng còn tưởng rằng hẳn trở lại tổng công ty rồi! Không thể tưởng được lại họp tại đây, như vậy, vừa rồi Ngô Viễn Khang vội vã họp như vậy? Không phải là cùng hẳn họp chứ!

Hạ Cảnh Diễm thầm khổ không thôi, cầm lấy chìa khóa trên bàn chạy ra ngoài, trên đường đi, nàng nhận được không ít ánh mắt dò xét, dù sao nàng cũng đã quen, tuy cũng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng bước chân lại như cũ nhẹ nhàng.

Đi đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, chiếc xe màu đen cao cấp nàng nhận ra ngay, mở khóa xe, đang muốn cầm phần tài liệu kia thì đã thấy một chiếc xe màu bạc rất nhanh lao đến, cũng đỗ ở vị trí cạnh xe của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm ngăn người, chờ cửa xe mở, từ trong xe đi xuống bóng dáng ưu nhã, một thân sa hoa hàng hiệu, mắt mang kính râm, nhưng lại hồi lâu không thấy Kỷ Dịch Hạo xuất hiện.

Khi Hạ Cảnh Diễm nhìn thấy được gương mặt như thiên thần kia, nàng mới giật mình, bối rối chào hỏi, “Kỷ tổng giám, ngài đã đến rồi.”

Kỷ Dịch Hạo tháo xuống mắt kính, cặp mắt đen bóng mê người lộ ra vô cùng buồn bực, hướng Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, rửa thắm một tiếng, “Cuộc họp đáng ghét.”

Hạ Cảnh Diễm rất nhanh lấy ra tư liệu rồi khóa lại cửa xe, nhanh đi theo sau Kỷ Dịch Hạo, bởi vì nàng biết rõ hẳn sẽ đi họp, nàng nhất định phải chuẩn bị tư liệu.

Đi theo Kỷ Dịch Hạo trở lại lầu sáu, đã thấy hẳn ngăn gọn giao phó muốn vài cái tư liệu, sau đó, bóng dáng đi vào phòng họp cao cấp, Hạ Cảnh Diễm tay chân lạnh lẽo trở lại văn phòng tổng giám, tìm những thứ Kỷ Dịch Hạo muốn gấp gấp đưa đến hội nghị.

Đứng ở ngoài cửa phòng họp, Hạ Cảnh Diễm gõ cửa, sau đó đi vào, không khí trang trọng nghiêm túc làm Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy lạnh gáy, ánh mắt chạm đến bóng dáng ở vị trí cao nhất, gương mặt Kỷ Vĩ Thần đang rất giận dữ, một đôi mắt khí phách mà lạnh lùng bắn về phía toàn bộ các chủ quản, ánh mắt uy hiếp dường như ngưng tụ không khí làm cho người ta khó thở, mà trên hội trường tất cả các trưởng quản lí đều vẻ mặt trầm trọng, ừ ừ có sợ hãi có khẩn trương cũng có, xem ra là đang bị la rầy, Hạ Cảnh Diễm cũng nhìn thấy Ngô Viễn Khang, hẳn nhìn nàng mỉm cười một cái, Hạ Cảnh Diễm cũng đáp trả bằng mắt, liền vội bước đến đem tư liệu đưa cho Kỷ Dịch Hạo rồi lặng lẽ rời phòng họp.

Ra khỏi cánh cửa này, Hạ Cảnh Diễm thở phào một hơi, vừa rồi, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú càng lạnh nhìn cứ như thần chết, nàng đã từng nghe nói qua, Kỷ Vĩ Thần tác phong rất lãnh khốc, cường ngạnh vô tình, vừa rồi ánh mắt hẳn làm cho người ta có một loại cảm giác sắp chết đến nơi thôi.

27. Chương 27: Ý Muốn Yêu Thương

Hạ Cảnh Diễm lòng còn sợ hãi ngồi ở trong văn phòng, nhìn ngây ngốc chìa khóa xe của Kỷ Vĩ Thần trong tay, nhìn đồng hồ, giờ tan sở chỉ còn mười phút sẽ đến, nhưng càng làm cho nàng buồn bực chính là, tổng giám đốc trong phòng họp còn không có một điểm động tĩnh, cũng không biết bọn họ sẽ họp tới khi nào.

Lúc tan việc rất nhanh đã đến, phần lớn trong văn phòng, tất cả mọi người lo lắng treo mặt, cơ hồ không ai dám đi, đều là chờ tin tức bên kia phòng họp, Hạ Cảnh Diễm cũng đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng đẩy cửa ra tìm hiểu tin tức, một mực chờ đến bảy giờ tối mới gấp cửa phòng họp đẩy ra, dẫn đầu đi tới chính là Kỷ Dịch Hạo, lúc trước thần thái phi dương giờ đối lại sắc mặt giận không kèm được.

Kế tiếp đi tới chính là Kỷ Vĩ Thần, khuôn mặt tuần tú hờ hững vô sắc, đôi mắt nhìn sang Hạ Cảnh Diễm đứng ở ngoài cửa, rồi xoay người liền đi vào thang máy chuyên dụng của hắn, Hạ Cảnh Diễm khẽ giật mình, nhớ tới trong tay nàng đang giữ chìa khóa xe, xem chút đã muốn đuổi đi theo, nhưng khi thấy thang máy của hắn đi lên, đại khái là trở lại văn phòng.

Sau đó tất cả người quản lý đều đi theo ra, Ngô Viễn Khang sắc mặt cũng không tốt, thấy Hạ Cảnh Diễm nên miễn cưỡng lộ một nụ cười mỏng, Hạ Cảnh Diễm cười đáp, rồi xoay người đi theo Kỷ Dịch Hạo trở lại văn phòng.

“Bịch” một tiếng, Kỷ Dịch Hạo quăng tài liệu trong tay, thở phì phì đứng lạng trước bàn làm việc, một bộ dáng sắp giận dữ, Hạ Cảnh Diễm bị hắn như làm cho sợ hãi, ở sau người hắn nhẹ hô một câu, “Kỷ tổng giám, ngài có khỏe không!”

Kỷ Dịch Hạo tại sao phải tức giận? Nguyên nhân rất đơn giản, Kỷ Vĩ Thần tại hội nghị đã rất tuyệt tình phủ nhận hết thành tích của hắn, hơn nữa, còn thuận tay giao cho hắn một số hạng mục rất lớn, ý đồ vây khốn hắn, tuy hắn thường xuyên trốn việc, nhưng công ty hết thấy công tác bình thường, Kỷ Vĩ Thần lại trước mặt mọi người phê bình hắn, tự tôn cao ngạo hắn như thế nào cũng không tiếp thụ được, đầu tiên là cha thiên vị bất công cũng đã làm cho hắn nổi trận lôi đình, lần này Kỷ Vĩ Thần tuyệt tình, thủ đoạn càng làm cho hắn muốn phát hỏa.

“Đặt cho tôi vé máy bay, sáng mai tôi muốn bay qua Mỹ.” Kỷ Dịch Hạo trấn định thần sắc, quay đầu lại hướng Hạ Cảnh Diễm giao phó.

Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một chút, tranh thủ thời gian gật đầu nói!”Vâng”

Kỷ Dịch Hạo đẩy cửa rời đi, Hạ Cảnh Diễm thở phào một cái, sau khi hết căng thẳng liền không khỏi nghi hoặc, không biết lần này Kỷ Dịch Hạo xuất ngoại là đi chơi hay là đi công tác? Sau đó nàng liền tra xét lịch bay, rất nhanh liền đặt vé.

Hạ Cảnh Diễm nghĩ đến chìa khóa của Kỷ Vĩ Thần còn đang trong tay mình, nàng tranh thủ lấy điện thoại trong phòng gọi đến phòng Tổng giám đốc, người nghe đúng là Kỷ Vĩ Thần, “Alo.”

“Kỷ tổng, chìa khóa xe của ngài tôi sẽ đưa lên ngay.” Hạ Cảnh Diễm nói nhanh.

“Ừ.” Ngữ điệu nhàn nhạt lên tiếng, liền cúp máy.

Hạ Cảnh Diễm đẩy cửa ra, vừa vặn gặp Ngô Viễn Khang đi tới, nàng cười tìm hỏi!”Tan việc à?”

“Ừ, em sao? Hiện tại có thể đi chưa?” Ngô Viễn Khang ánh mắt trầm tĩnh như nước, thập phần trong trẻo.

“Em lên phòng Tổng giám đốc đưa xong tư liệu sẽ đi xuống.” Hạ Cảnh Diễm chột dạ lên tiếng, cũng may Ngô Viễn Khang không có hoài nghi cái gì, cười nói đợi nàng.

Đi vào phòng Tổng giám đốc, Hạ Cảnh Diễm đang muốn gõ cửa, lại phát hiện cửa dĩ nhiên là mở, mà trong văn phòng truyền đến thanh âm Kỷ Vĩ Thần hừ lạnh, “Cô sai rồi, cô thích không phải tôi, mà là quyền thế cùng tiền tài của tôi, quan hệ của tôi và cô dừng ở đây, khi tôi còn chưa đem những ảnh chụp này công khai, hãy thu hồi hư vinh tham lam của cô, nếu không, cô sẽ chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng.”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc đứng ở ngoài cửa, không có ngờ tới sẽ nghe đến những lời nói này..., Kỷ Vĩ Thần xử lý cảm tình, phương thức cùng tác phong của hắn cũng đồng dạng quyết đoán tỉnh táo, không bị lụy cầu xin, Hạ Cảnh Diễm không khỏi cảm thấy xui xẻo cho vị tiểu thư kia mà thở dài một phen.

Đang thăm thán, trong cửa truyền đến một câu không nhẫn nại, “Cô còn không vào?”

Hạ Cảnh Diễm luống cuống, vội vàng đem chìa khóa đưa tới trước mặt hắn, “Kỷ tổng, chìa khóa của ngài.”

Thon dài ngón tay tiếp nhận chìa khóa, hắn cũng không có nhìn nàng, Hạ Cảnh Diễm cũng lo lắng ở dưới lầu Ngô Viễn Khang đang chờ, nên lập tức nói tiếp!”Nếu như Kỷ tổng không có việc gì, tôi đi xuống trước.”

“Cô đi đi!” Kỷ Vĩ Thần ngón tay thon dài chống đỡ bên trán, khuôn mặt tuần tú lộ ra nhàn nhạt vẻ mệt mỏi, Hạ Cảnh Diễm sững sờ một chút, trước mặt người hăng hái như hắn, không thể tưởng được cũng sẽ mệt mỏi a! Thật sự là khó gặp, Hạ Cảnh Diễm lúc gần đi, ánh mắt vô thức chạm đến sofa lớn, những hình ảnh buổi tối đó hiện lên trong óc, khuôn mặt nàng đỏ lên nhanh nhanh chạy đi ra ngoài.

Những ánh đèn neon sáng chói nhiều màu sắc lập loè không ngừng, trên đường dòng người như dệt, chen vai nhau, tại một gian lãng mạn trong quán cà phê, cánh cửa nặng cách ly tiếng huyên náo bên ngoài, tiếng nhạc nhẹ như dòng suối nhỏ chảy xuôi, trì hoãn nhân tâm, không khí ấm áp lãng mạn, Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Viễn Khang ngồi ở vị trí gần cửa sổ của lầu hai hưởng thụ lấy thời gian ngọt ngào của hai người.

Hôm nay Ngô Viễn Khang có vẻ buồn bực so với bình thường, tâm tình cũng không vui, Hạ Cảnh Diễm hoài nghi là có liên quan đến cuộc họp hôm nay, nàng không có hỏi nhiều chỉ là yên lặng ở một bên, lặng lẽ trêu chọc hắn vui vẻ hơn.

Hạ Cảnh Diễm tựa như một đóa hồng tỏa hương dịu nhẹ, đối với Ngô Viễn Khang mà nói, có nàng làm bạn bất luận cái gì không vui cũng đều biến mất, đêm nay Hạ Cảnh Diễm đặc biệt mê người, tóc dài buông xõa, mắt to linh hoạt, lông mi dài uốn cong, mũi nhỏ xinh thẳng tắp, cặp môi đỏ mọng khẽ đóng khẽ mở mê người cực kỳ, nếu như có thể, hắn sẽ không chút do dự đem nàng kéo vào trong ngực, tận tình yêu thương nàng.

Ra khỏi quán cà phê, hai người tay nắm tay đi tới ven biển dạo mát, nơi này là thiên đường của các đôi tình nhân – con đường tình yêu vô cùng lãng mạn, Hạ Cảnh Diễm mừng rỡ cùng Ngô Viễn Khang đi vào gian trò chơi ném bóng trúng thưởng, mỗi lần có sáu quả bóng, chỉ cần quả bóng nằm trong phạm vi vòng tròn thì sẽ có được một con gấu bông to, đương nhiên trò chơi cũng không phải dễ.

Ngô Viễn Khang được Hạ Cảnh Diễm cổ động, liền ôm mười phần tự tin tưởng chuẩn bị thử một lần, dựa vào kỹ thuật đánh cầu của hắn, quả nhiên không phụ kỳ vọng, Hạ Cảnh Diễm thắng được nhất một món đồ chơi đáng yêu, Hạ Cảnh Diễm rất vui vẻ.

Dưới gốc cây tình nhân tràn ngập không khí lãng mạn khi mỗi chiếc ghế trúc đều có một đôi tình nhân dựa sát vào nhau, thấp giọng tâm tình, Ngô Viễn Khang cùng Hạ Cảnh Diễm cũng tìm một chỗ, Hạ Cảnh Diễm có chút thẹn thùng tựa vào vòng ôm của Ngô Viễn Khang, tham lam hít lấy nhàn nhạt mùi nước hoa trên người hắn, có chút say mê, cảm giác yêu thương dâng tràn trong lòng, lần đầu, nàng biết đến tình yêu có thể có tư vị mỹ hảo như vậy.

Đột nhiên, Ngô Viễn Khang khàn khàn gọi nàng một tiếng, “Cảnh Diễm, anh có lẽ vật này muốn tặng cho em.”

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, nhú mày, “Cái gì vậy?” Đáy lòng không khỏi rất chờ mong.

Ngô Viễn Khang từ trong túi áo móc ra một hộp nhỏ được gói tinh xảo đặt vào tay Hạ Cảnh Diễm, “Hôm nay đi ngang qua một cửa hàng đá quý, cảm giác nó rất thích hợp với em, nên liền mua.”

Hạ Cảnh Diễm cẩn cẩn môi dưới, khó nén đáy lòng vui sướng, tự tay mở ra nắp hộp, một viên trân châu xuất hiện ở trước mắt Hạ Cảnh Diễm, trân châu tại ngọn đèn phản xạ ra bạch quang rất đẹp mắt, Hạ Cảnh Diễm cẩn thận vuốt ve, khen!”Thật đẹp.”

“Em thích thì được rồi, trong lòng anh, em như viên trân châu này vậy, trắng nõn xinh đẹp.” Ngô Viễn Khang đưa tình nói, tay ôm thắt lưng Hạ Cảnh Diễm, thân hình nàng xiết chặt, Ngô Viễn Khang liền hôn lên vầng trán nàng, nàng mềm mại cười, gương mặt nhìn chỉ thấy bốn phía nhiều đôi tình nhân cũng trước

mặt mọi người ôm hôn nhau, nàng trong lòng nóng lên, Ngô Viễn Khang hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, nhưng nàng thẹn thùng làm cho không cách nào lớn gan để ngắt đầu.

Ngô Viễn Khang ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, làm cho nàng nhìn hắn, Ngô Viễn Khang cúi đầu khẽ hôn lên khoe môi Hạ Cảnh Diễm, rồi hôn lên môi của nàng, đối với Ngô Viễn Khang nhiệt tình tấn công, Hạ Cảnh Diễm không lưu loát đáp lại, trong lòng một mảnh lửa nóng. . .

Lắm bả rơi vào môi bờ Hạ Cảnh Diễm, “Cảnh Diễm, anh yêu em. . .”

Hạ Cảnh Diễm trong lòng mật ngọt dâng lên, nàng nhắm mắt lại, tay ôm lấy bả vai rộng lớn của Ngô Viễn Khang, đáy lòng thầm đáp lại, em cũng vậy, yêu anh...

28. Chương 28: Ngày Nghỉ

Trong bóng đêm mê mải, thành phố về khuya vẫn y nguyên sinh động như lúc ban đầu, hơn nữa ngày càng thần bí hơn, trên đường không khí ẩm muội không rõ làm cho người ta cảm thấy máu nóng sôi trào, kích động bất an.

Hạ Cảnh Diễm lần đầu tiên đến chỗ ở của Ngô Viễn Khang, không thể tưởng được hắn còn trẻ như vậy đã có nhà riêng của mình ở trong một khu phố hoa kiều, một tòa nhà ba tầng rộng rãi, đó cũng không phải người trí thức bình thường đi làm lâu năm là có thể mua được, tuổi trẻ như hắn, có xe có nhà đã là không dễ dàng, có thể thấy được năng lực của hắn cũng không phải là hơi hợt, Ngô Viễn Khang dẫn Hạ Cảnh Diễm vào phòng khách nhà hắn, Hạ Cảnh Diễm lần đầu đi vào nơi ở của đàn ông, nguyên lai tưởng rằng sẽ rất lộn xộn, nhưng không ngờ cực kỳ sạch sẽ và tinh tề.

Ngồi ở trên ghế sofa, Ngô Viễn Khang rót một bình trà thơm tới, Hạ Cảnh Diễm thú vị đi thăm phòng ở của hắn, nó được xếp đặt rất độc đáo, rất có thưởng thức..., tuy nhiên chưa phải dùng những nội thất cao cấp nhất, nhưng là, dốc sức làm được đến trình độ này, có thể thấy được hắn là một người rất nỗ lực, đây chính là chỗ làm cho Hạ Cảnh Diễm bất phục.

Đứng ở gần cửa sổ sát đất, nhìn qua trong màn đêm lấp loè những ánh đèn màu, Hạ Cảnh Diễm có chút xuất thần, cái thành phố này dưới bóng đêm nhiễm sắc thái yên tĩnh, làm cho người ta không khỏi nghĩ mông lung, bỗng dưng, Ngô Viễn Khang từ phía sau ôm nàng, Hạ Cảnh Diễm hoảng sợ quay đầu lại, Ngô Viễn Khang đã đưa môi chiếm hữu vành tai nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, Hạ Cảnh Diễm ha ha cười khẽ, có chút trốn tránh, oán giận nói!”Xấu lắm, rất nhột. . .”

“Cảnh Diễm, đêm nay lưu lại nha!” Ngô Viễn Khang khàn khàn thanh âm tràn đầy hấp dẫn.

Hạ Cảnh Diễm không ngốc, nghe trong giọng nói Ngô Viễn Khang khẩn cầu, Hạ Cảnh Diễm thầm than một tiếng, cuối cùng phải đối mặt vấn đề này rồi, nàng khẽ cắn môi dưới, nhẹ giọng nói!”Viễn Khang. . .”

“Làm sao vậy?” Ngô Viễn Khang xoay nàng lại, ân cần nhìn vào mắt nàng.

Hạ Cảnh Diễm mặt lộ vẻ khó xử, nhìn sâu vào mắt Ngô Viễn Khang, nàng như thế nào có thể nói trắng ra để thương tổn hắn ? Nàng chậm rãi cười, có chút thẹn thùng nói, “Không có gì, em còn chưa có chuẩn bị tốt, anh có thể đợi em không?”

Nàng vốn muốn hỏi, hắn có thể hay không chú ý tới việc mình không còn trong trắng, nàng hi vọng nghe được lời nói thật của hắn sau đó mới hiến thân, đây cũng là chỗ nàng lo lắng.

Ngô Viễn Khang thoải mái cười, vỗ vỗ bờ vai của nàng, “Cô bé ngốc, anh đương nhiên có thể đợi em, nhưng là đừng làm cho chúng ta đợi quá lâu a!”

Hạ Cảnh Diễm bộ dạng phục tùng cười, hàm hồ lên tiếng, “Vâng.”

Hạ Cảnh Diễm vốn định bắt taxi về nhà, nhưng Ngô Viễn Khang muốn đưa, nàng đành phải theo hắn .

Ngày thứ hai là thứ bảy, vốn nên nghỉ ngơi thì Ngô Viễn Khang đúng lúc có việc, Hạ Cảnh Diễm liền hẹn Lâm Lâm đã lâu không gặp ra đi chơi, Lý Lan phải tăng ca, cho nên không cách nào đi được, Lâm Lâm thì vừa vụn rảnh rỗi.

Vừa ra tới, Hạ Cảnh Diễm theo Lâm Lâm điên cuồng mua sắm một phen, cuối cùng, mua sắm mệt mỏi mới tìm một nhà quán cà phê ngồi xuống nghỉ ngơi, Lâm Lâm một bên uống trà sữa, một bên trêu ghẹo Hạ Cảnh Diễm, “Như thế nào? Cậu hẹn mình mà từ khi đi ra đến bây giờ đều một bộ mặt hồn hồn vía, cậu đang nghĩ gì thế!”

Hạ Cảnh Diễm còn tưởng rằng Lý Lan đem chuyện mình có bạn trai nói cho Lâm Lâm nghe rồi! Xem ra, cô ấy còn chưa biết chuyện, Hạ Cảnh Diễm cười ngọt ngào, “Không có gì, mình hỏi Lý Lan buổi trưa hôm nay có thể hay không đi ra ăn cơm, chúng ta đã lâu không có gặp nhau.”

“Tốt! Mình cũng muốn gặp vị đại mỹ nữ kia, những ngày này đều nhanh buồn chết được, thực chán.” Lâm Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn, biểu lộ một bộ nhàm chán.

“Đi làm như thế nào?” Hạ Cảnh Diễm tò mò hỏi!

Vừa nhắc tới chuyện đi làm, liền thấy Lâm Lâm làm ra bộ dáng như sắp chết, nhìn Hạ Cảnh Diễm cười thần bí, “Cảnh Diễm cậu biết không? Cấp trên của mình là một người vô cùng đẹp trai nha! Vóc người cao ráo, lại có tiền, đáng tiếc là đã có bạn gái.” Nói xong lời cuối cùng, lại bày ra một bộ dáng nhụt chí.

“Có bạn gái thì sao? Chỉ cần chưa có kết hôn cậu cũng còn có cơ hội a!” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười nói!

“Mình nghe đồng sự nói, hẳn là một chàng công tử ăn chơi phong lưu, chuyên môn đùa bỡn tình cảm, mình không ngại cùng hắn đùa một lần, nhưng cũng phải được hắn để mắt mới được a!”

Những lời này hoàn toàn đem Hạ Cảnh Diễm cười ngất, Lâm Lâm chính là thú vị chỗ này a, người đàn ông mà người khác không dám đụng vào, cô ấy đều luôn nhắm trúng lên, nói chuyện chút nữa, nhìn đồng hồ đã gần mười một giờ rồi, Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian gọi cho Lý Lan, “Alo. . .” Đầu dây điện thoại, tiếng Lý Lan dịu dàng.

“Lý Lan, mình là Hạ Cảnh Diễm, trưa nay có rảnh đi ăn cơm không? mình cùng Lâm Lâm chờ cậu.”

“Có thể a! Nơi nào?” Lý Lan đáp ứng thật phần sáng khoái.

Hạ Cảnh Diễm lập tức nói địa chỉ một nhà hàng rồi cúp máy, nàng nhìn qua điện thoại, hơi có chút ngây người, Lý Lan gần đây hành vi có chút quái lạ, trong công ty, cô ấy rất ít cùng Hạ Cảnh Diễm nói chuyện với nhau, nhiều nhất chỉ là gật đầu chào hỏi, nhưng mới rồi trong điện thoại nghe giọng nói của cô ấy dường như đang rất vui, xem ra, là nàng quá lo lắng.

29. Chương 29: Nghi Vấn

Trong nhà hàng, vừa sau giờ trưa ánh nắng dương cao, nóng bức làm cho người ta không hiểu buồn bực, Hạ Cảnh Diễm cùng Lâm Lâm rất sớm an vị ở vị trí chờ cạnh cửa sổ đợi Lý Lan, nhàm chán liếc nhìn menu trong tay, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt vô tình lướt qua cảnh sắc ngoài cửa sổ, đột ngột, một chiếc xe màu bạc quen thuộc lọt vào mắt nàng, làm cho Hạ Cảnh Diễm đang lơ đãng liền lập tức chú ý, xe của Ngô Viễn Khang, có thể hay không thật trùng hợp?

Nàng vui vẻ muốn lao ra nhà hàng, bỗng dừng, cửa xe bên kia mở ra, từ trong xe đi xuống một bóng dáng xinh đẹp, nhưng nhìn đến mặt người đó chính là Lý Lan, Hạ Cảnh Diễm không khỏi sửng sốt, ngạc nhiên hết sức, chỉ thấy xe chậm rãi khởi động hòa vào dòng xe cộ, Ngô Viễn Khang đã đi.

Khi Hạ Cảnh Diễm còn đang kinh ngạc hết sức, Lý Lan đã lên lầu hai, hướng hai người mỉm cười chào hỏi, một bên nhìn đồng hồ, một bên xin lỗi, “Thật sự là xin lỗi, mình đến muộn.”

Lâm Lâm cười trêu ghẹo nói!”Đại tiểu thư của tôi, cậu cũng quá muộn đi! Toàn bộ trà của nhà hàng đều bị chúng tôi uống sạch.”

“Thực xin lỗi a! Bởi vì trên đường có một số việc dở, không cố ý mà.” Lý Lan vừa nói vừa ngồi xuống, tay vuốt mái tóc xoăn rồi sau lưng vô cùng quyến rũ.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đáy lòng có gì khó chịu, nàng nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì Ngô Viễn Khang đưa Lý Lan tới cũng không đi lên? Chẳng lẽ Lý Lan chưa nói với anh ấy là cùng nàng ăn cơm sao? Nhìn qua chiếc váy xinh đẹp trên người Lý Lan, Hạ Cảnh Diễm không khỏi hiếu kỳ nói!”Tặng ca không mặc đồng phục sao?”

Lý Lan ánh mắt đánh giá quần áo mới mua của mình, cười nói!”Minh là về nhà thay đổi bộ quần áo mới ra đây, cậu cũng biết, khó được có ngày nghỉ ngơi, mình mới không cần mặc đồng phục.”

“Ồ, vậy a! Lý Lan, cậu không phải rất chán ghét mấy loại áo hở hang sao?” Bởi vì Lý Lan cá tính e lệ, từ nhỏ quần áo bảo thủ, lớn lên càng xinh đẹp, khí chất y nguyên không giảm, hiện tại, một bộ váy gợi cảm càng đem vẻ ngoài xinh đẹp tăng thêm vũ mị phong tình.

“Hiện tại thời tiết nóng như vậy, ra ngoài dù sao cũng phải ăn mặc mát một chút, Cảnh Diễm cậu nói đúng không!” Lý Lan nhìn Hạ Cảnh Diễm cầu cứu.

Hạ Cảnh Diễm gượng cười phớt lờ, “Đúng a! Lý Lan xinh đẹp của chúng ta hôm nay càng mê người gọi cảm.” Hạ Cảnh Diễm dưới đáy lòng an ủi, có lẽ Lý Lan thực sự quên nói cho Ngô Viễn Khang, lần này là cùng mình ăn cơm a! Về phần tại sao lại đưa Lý Lan đến nhà hàng, có lẽ Ngô Viễn Khang đúng lúc tiện đường, nghĩ như thế, lòng nàng thoải mái nhiều hơn, hơn nữa, nàng cũng không tin Lý Lan lại là người có thể đoạt người yêu của người khác.

Chọn món ăn, ba người bắt đầu trò chuyện về các bạn đồng học, ai kết hôn, ai sinh con rồi ra nước ngoài học, vân vân..., không có chuyện nào các nàng không nói, nói đến chuyện bạn trai, Lý Lan vô tình nhìn Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm thì mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhìn Lâm Lâm thần sắc khoa trương, cười không nói gì.

“Này, Hạ Cảnh Diễm a! Tốt xấu gì cậu cũng là trợ lý tổng giám, biết nhiều người, có ai phù hợp không giới thiệu cho mình?” Lâm Lâm xấu xa cười nói!

“Chỉ sợ có cũng không tới phiên cậu a! Cảnh Diễm của chúng ta chuyện cả đời còn chưa có kìa !” Lý Lan ở một bên cười trêu ghẹo nói!

“Lý Lan, còn cậu sao không nói gì, cậu xinh đẹp như vậy, không cần phải tìm cách cũng có người ngã vào, nhưng mình thì không được, mẹ mình đang có ý thúc giục, rầu chết a.” Lâm Lâm vẻ mặt bất đắc dĩ dạng.

Hạ Cảnh Diễm ở một bên lẳng lặng ăn, nhìn hai người bạn đùa giỡn, trong lòng đang cảm than chuyện của mình, đến bây giờ nàng còn không dám mở miệng cùng Ngô Viễn Khang thừa nhận chuyện kia, hơn nữa, nàng thiếu kinh nghiệm trên tình trường nên cũng không biết viện lý do nào tốt, nàng cũng đang phiền lắm!

Dùng cơm xong, Hạ Cảnh Diễm hữu ý vô ý chú ý đến lời nói và việc làm của Lý Lan, lại không nghe nàng nói qua chuyện của công ty, mà Ngô Viễn Khang đưa cô ấy tới cũng không nói với Hạ Cảnh Diễm một tiếng, có phải là sợ Hạ Cảnh Diễm sẽ trách cứ, nên mới không có ý mở miệng? Hay là, cho rằng Hạ Cảnh Diễm không nhìn thấy, mà không nói?

Bởi vì Lý Lan đến muộn, cô ấy tình nguyện tự phạt sẽ đãi bữa ăn này, đi ra nhà hàng, các nàng tiếp tục bản tính của phụ nữ là đi dạo phố, ba cô gái tuổi trẻ xinh đẹp đi ở trên đường, làm cho phong cảnh thêm xinh đẹp, Lâm Lâm lớn mật, Hạ Cảnh Diễm xinh xắn đáng yêu, Lý Lan gợi cảm mê người, đi đến bất kỳ chỗ nào cũng được đón chào bằng nhiều ánh mắt.

Hạ Cảnh Diễm hôm nay một thân ăn mặc giản dị, một bộ đồ thể thao màu trắng, đem dáng người nhỏ nhắn xinh xắn uyển chuyển nổi bật dưới ánh mặt trời, Hạ Cảnh Diễm trong lòng luôn thắc mắc, đặc biệt hôm nay Lý Lan từ trên xe Ngô Viễn Khang đi xuống, trên môi nở nụ cười ngọt ngào đều khiến tâm nàng ần ần khó chịu, phải biết rằng, Lý Lan là cô gái mà người đàn ông nào gặp cũng sẽ bảo vệ yêu thích, khi còn học đại học, người theo đuổi nhiều không kể xiết, trong ba người cô ấy là xinh đẹp nhất.

Hạ Cảnh Diễm cũng rõ ràng cảm giác được, khi ra cửa trường đại học Lý Lan thay đổi, trở nên kiêu diễm, vô luận là cách ăn mặc hay loại quần áo cũng tăng lên rất tinh tế.

Một ngày cuồng mưa sấm, ba người đều thu hoạch không ít, cuối cùng, khi chia tay nhau, Lâm Lâm một con đường, Hạ Cảnh Diễm cùng Lý Lan thì là cùng đường, nên ngồi chung taxi hướng về nhà, ngồi ở trong xe, Hạ Cảnh Diễm thực sự rất muốn đem nghi vấn hỏi ra, nhưng là, nàng lo lắng sẽ gây tổn thương cho bạn, cuối cùng, đơn giản chỉ cần không nói, khi đến nhà Lý Lan, Hạ Cảnh Diễm ở trong xe nhìn Lý Lan hướng mình phất tay chào tạm biệt, Hạ Cảnh Diễm cảm giác tình bạn thật mãnh liệt .

Đúng a! Ta không nên hoài nghi Lý Lan, cô ấy vẫn là thiện lương đơn thuần như thế, có lẽ giữa các nàng có chút hiểu lầm.

30. Chương 30: Trêu Đùa

Chủ nhật qua đi, Hạ Cảnh Diễm đối với Ngô Viễn Khang hoàn toàn biến mất hiểu lầm, bởi vì hần dẫn nàng đi gặp cha mẹ hần, hai ông bà nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm nhu thuận đều cực kỳ yêu thích, hơn nữa, Ngô Viễn Khang tuổi cũng không nhỏ nữa rồi, cha mẹ đối với chuyện hôn sự của hần cũng rất sốt ruột, hôm nay, cuối cùng con trai cũng mang bạn gái về nhà, hai lão nhân gia mừng vui hơn hở, Hạ Cảnh Diễm là một người hiểu lễ phép, được người yêu thích, lúc này đây, cha mẹ Ngô Viễn Khang trong lời nói không thể che hết sự hài lòng với chuyện hôn sự của bọn họ.

Hai nhà cha mẹ hai bên đều ưng ý người còn lại, quan hệ hai người càng thuận lý thành chương, chỉ kém là chưa có hôn lễ diễn ra, Hạ Cảnh Diễm cảm giác được Ngô Viễn Khang ở phương diện này vội vàng, hần tuy bề ngoài thoát nhìn tuổi trẻ, nhưng cũng đã hai mươi tám rồi, nếu không kết hôn sẽ mau qua ba mươi thôi!

Đêm đó khi bọn họ ăn cơm, mẹ Ngô Viễn Khang một mình tìm hỏi Hạ Cảnh Diễm về phương diện này, Hạ Cảnh Diễm cũng có chút ít e lệ, cười đến hàm hồ cực kỳ, bất quá, đối Ngô Viễn Khang nàng đã yêu thương khó nén, cuối cùng, nên để hai lão nhân gia hai nhà thương lượng chuyện gặp mặt.

Ra khỏi nhà cha mẹ Ngô Viễn Khang, bọn họ đi đến một quán cà phê ngồi một chút, hai người sống vai mà ngồi, gần bó ấm áp, tâm sự tình ý liên tục.

Rời khỏi quán cũng đã đêm khuya, Ngô Viễn Khang nói ra đi ra ngoài một chút khi quay lại đã mua cho Hạ Cảnh Diễm một đóa hoa hồng tình nhân, tình ý biểu đạt càng nhiều, Hạ Cảnh Diễm cảm giác mình hôm nay hạnh phúc dâng tràn.

Thứ Hai, Ngô Viễn Khang như thường lệ đến dưới lầu đưa đón Hạ Cảnh Diễm đi làm, đi làm ngày đầu tiên, tất cả mọi người đều rất bận rộn, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy công việc đang chồng chất, chỉ tiếc là không liên lạc được với Kỷ Dịch Hạo, rất nhiều chuyện không biết nên xử lý như thế nào, đang bề bộn về ký kết hợp đồng, điện thoại vang lên, Hạ Cảnh Diễm nhắc máy, “Alo , văn phòng Kỷ tổng giám của Kỷ thị xin nghe.”

“Alo , là tiểu thư Hạ Cảnh Diễm? Chúng tôi là công ty Đỗ thị có phần tư liệu muốn giao cho cô, mời cô lập tức tới khách sạn quốc tế Stars, có người chờ.” Thanh âm của một cô gái dùng từ ngữ chuyên nghiệp không vội không chậm lên tiếng.

“Công ty Đỗ thị?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc hỏi, công ty Đỗ thị nàng không xa lạ gì, nhưng là, chỉ là công ty hộ khách, có tư liệu gì quan trọng mà nàng phải đến lấy?

“Đúng vậy.” Đối phương trả lời khẳng định.

“Xin hỏi một chút, là muốn tôi tới lấy sao?” Hạ Cảnh Diễm không xác định hỏi một câu.

Đối phương cười khê một tiếng, “Cô là Hạ Cảnh Diễm tiểu thư a!”

“Là tôi!” Hạ Cảnh Diễm mỉm cười nói!

“Vậy không sai, Hạ Cảnh Diễm tiểu thư, đã làm phiền cô.” Nói xong, đối phương liền cúp máy.

Hạ Cảnh Diễm cầm điện thoại ngáy người một chút, bất quá, suy nghĩ một hồi, có lẽ có tư liệu gì cần cho Kỷ Dịch Hạo, nên muốn nàng đi lấy cũng rất là bình thường, nghĩ xong, nàng tranh thủ thời gian, lòng không khỏi thầm than, xem ra lại không thể cùng Ngô Viễn Khang ăn cơm trưa, hiện tại đã gần 12h, đã sắp nghỉ trưa, còn đối với phương lại thúc giục vội vã như vậy, nàng không có khả năng cơm nước xong mới đi lấy.

Hết sức xin lỗi Ngô Viễn Khang qua điện thoại, sau đó, cầm lấy túi sách ra khỏi công ty, khách sạn quốc tế Stars, Hạ Cảnh Diễm không khỏi đập mạnh lưỡi, tòa cao ốc này của T thị rất có danh tiếng? Đây chính là nơi để giai cấp thượng lưu lui tới, người bình thường căn bản liếc nhìn cũng cảm thấy xa xỉ.

Hạ Cảnh Diễm gọi taxi đi đến, khi đứng trước cửa khách sạn nàng không khỏi âm thầm khấn nguyện, nơi cao cấp này nàng là lần đầu tiên tới, bỗng nhiên, một nhân viên phục vụ tuổi còn rất trẻ cười đi tới, hướng nàng nói!”Cô là tiểu thư Hạ Cảnh Diễm?”

“Đúng a! là tôi.” Hạ Cảnh Diễm mỉm cười.

“A! Đỗ tiên sinh đang chờ cô.” Cô gái rất lễ nghi lên tiếng, tay ra hiệu mời dẫn đường.

Hạ Cảnh Diễm cười gật đầu, đi theo cô gái, nơi cao cấp như thế này quả nhiên rất chu đáo, nàng còn đang lo tìm không thấy người đâu!

Đỗ tiên sinh? Hạ Cảnh Diễm thiết tưởng ra tướng mạo người này, hơn nữa, trên đường đi còn luyện tập cách chào hỏi ân cần, nhưng khi thấy bóng người ưu nhã, lại mang theo mười tiếng cười mười phần xấu xa thì nàng giật mình không thôi, nguyên lai vị tiên sinh thần bí là người mấy ngày nau không thấy Đỗ Thiên Trạch.

“Là ngài?” Hạ Cảnh Diễm đứng ở trước bàn ăn, ngạc nhiên nhíu mày.

Đỗ Thiên Trạch nhún nhún vai, chỉ chỗ ngồi bên cạnh nàng, nói!”Ngồi đi!”

Hạ Cảnh Diễm mấp má môi, trong lòng âm thầm nghĩ, ngồi xuống, nàng liền gọn gàng dứt khoát mở miệng hỏi, “Đỗ tiên sinh, ngài không phải có tư liệu giao cho tôi sao?”

“Ăn cơm trước rồi bàn.” Đỗ Thiên Trạch cặp mắt hồ ly mê người cười tủm tỉm, ngữ điệu nhẹ nhàng cực kỳ.

“Nhưng là tôi đang vội.” Hạ Cảnh Diễm sợ nói trước, trực giác nói cho nàng biết, hẳn mời nàng ăn cơm không phải là chuyện gì tốt.

Đỗ Thiên Trạch mày kiếm nhảy lên, nhìn sang đồng hồ trong tay, “Như thế nào? Cùng bạn trai có hẹn à?”

“Đây là vấn đề riêng của tôi, tôi không cần phải trả lời.” Hạ Cảnh Diễm không trả lời dứt khoát.

“OK, bất quá, đúng lúc là thời gian dùng cơm, tư liệu còn đang trên lầu, tôi ăn trước rồi mới có thể cho cô.” Hắn cố ý khó xử nàng.

Hạ Cảnh Diễm cũng không nói được gì, người thanh niên này chính là làm cho người ta một loại cảm giác không nở, cặp mắt phượng hẹp dài mang theo một tia đùa giỡn, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, nàng đứng người lên, cười nói!”Tôi chờ ngài dùng cơm xong lại đến lấy.”

Những lời này lập tức làm Đỗ Thiên Trạch không vui, hắn nhăn lại lông mày, giọng điệu hơi cá giận nói!”Wey wey Wey, cùng tôi ăn một bữa cơm, thật làm cho cô khổ sở như vậy sao?”

“Đỗ tiên sinh nói đùa, có thể cùng Đỗ tiên sinh ăn cơm là vinh hạnh của tôi.” Hạ Cảnh Diễm ngậm lại, đắc tội ai cũng không thể đắc tội khách nhân a! Nếu không, nàng liền không phải một nhân viên tốt.

“Tất nhiên như vậy, ngồi xuống, cùng tôi ăn xong bữa cơm này, hết thấy dễ nói hơn, tôi nói rồi, sẽ bồi thường di động của cô.” Đỗ Thiên Trạch giơ lên môi mỏng, khom một vòng anh tuấn cười.

“Điện thoại coi như qua đi.” Hạ Cảnh Diễm vừa nói, một bên ngồi xuống, điện thoại hồng rồi, sửa chữa cũng không tốt sai, nàng chưa đủ tiền mua một cái mới, hôm nay, còn đang dùng điện thoại cũ trước đây.

“Đây là chuyện nên làm.” Hắn giọng điệu kiên trì, tay gọi người phục vụ.

Phục vụ nhiệt tình cười đem menu đưa cho hai người, Hạ Cảnh Điềm tiếp nhận menu, giật cả người, thậm, là tiếng ý, nàng không đọc được, muốn nói Anh văn, nàng còn miễn miễn cường cường hiểu một chút, còn tiếng ý, nàng xin chào thua.

Hạ Cảnh Điềm cố gắng mở to hai mắt trên menu tìm tòi, quyết định tùy tiện chọn một món, còn đối với Đỗ Thiên Trạch thì là thập phần lưu loát gọi ra tên các món ăn, Hạ Cảnh Điềm lại một lần nữa thất kinh, không thể tưởng được là loại người play boy như hắn lại hiểu cả tiếng ý, thật sự là xem nhẹ hắn.

Đang lúc Hạ Cảnh Điềm quần bách không chịu được thì lại nghe đối diện hắn cười hỏi: “Cô không biết tiếng ý?”

Những lời này vừa vụn vặt đến chỗ đau của nàng, nàng nghĩ muốn giấu cũng không được, chỉ phải gật gật đầu, “Ừ.”

Đỗ Thiên Trạch một lần nữa cầm qua menu, ánh mắt rất nhanh xem một lần, sau đó chọn một món cơm, chỉ người phục vụ có chút kinh ngạc nhìn Hạ Cảnh Điềm, sau đó, cười thu hồi menu rồi rời đi.

“Này, ngài chọn món gì cho tôi?” Hạ Cảnh Điềm khó hiểu nhíu mày hỏi.

“Cô thích ăn.” Đỗ Thiên Trạch ung dung cười, biểu lộ một tia mừng thầm.

Hắn bộ dáng này làm cho Hạ Cảnh Điềm dự cảm bất hảo, lông mày nhăn càng chắc hơn rồi, “Ngài biết tôi thích ăn cái gì sao?”

Đỗ Thiên Trạch bị hỏi đến có chút không nhẫn nại rồi, nhướn mày nói: “Tóm lại chọn cái gì, cô ăn cái đó, dài dòng nhiều như vậy làm gì?”

Hạ Cảnh Điềm cắn môi dưới tròng mắt hắn một cái, cầm lấy ly trà trên bàn uống, không sai, có thể chịu thì nhẫn, xem hắn muốn diễn trò gì.

Món ăn rất nhanh được mang lên, khi nhìn món ăn, Hạ Cảnh Điềm nhìn thấy trong đó có món cơm hải sản, trong lòng không khỏi nghĩ, đây chắc là phần của mình! Bởi vì một phần khác là thịt bò tái còn vươn chút máu tươi, nàng xác định đó không phải mình muốn.

Nhưng mà, nàng lại sai rồi, phục vụ đem món hải sản chuyển qua trước mặt Đỗ Thiên Trạch, mà tảng thịt bò thì để ở chỗ Hạ Cảnh Điềm, Hạ Cảnh Điềm mở to mắt, cuối cùng hiểu được, vừa rồi hắn bộ dạng nén cười, nguyên lai là gọi cho mình thịt bò tái, trời ạ!

Đối diện hắn thập phần thông dong ưu nhã, ánh mắt mang ý cười nhìn sang Hạ Cảnh Điềm giật mình kinh hãi, hắn vô tội cười nói: “Uy, ăn a! Không ăn thì phí.”

Không thể nhịn được nữa, Hạ Cảnh Điềm không khỏi bạo phát, nàng oán hận liếc hắn, bốc hỏa gầm nhẹ nói: “Anh là đang đùa tôi sao? Tôi căn bản không ăn thịt bò tái như thế này.”

“Cô chưa nói a! Tôi còn tưởng rằng cô thích!” Hắn cười đến rất xấu xa, một bên đem con cua thịt đưa đến miệng, vừa nói cực kỳ hàm hồ.

“Anh có thấy qua cô gái nào ăn thịt tái như thế không? Anh rõ ràng đang trêu tôi, tôi không quan tâm nữa.” Hạ Cảnh Điềm hỏa lớn đẩy ra bàn ăn, đứng dậy muốn đi.

“Này uy. . . Cô dám đi, cô đi, bữa ăn này cô phải trả.” Hắn ở đối diện hô lên.

Hạ Cảnh Điềm chỉ cảm thấy một ngực tức rất khó chịu, người này cũng quá không nhân tính rồi, mới vừa rồi còn nói mời nàng ăn cơm, hiện tại lại muốn nàng trả tiền, nàng không khỏi ngẩng đầu lên, làm mặt bình thản, “Trả thì trả.”

Hắn kéo môi cười, liền lên tiếng nói: “Tốt, ba vạn tiền lấy ra, cô có thể đi.”

“Ba vạn?” Hạ Cảnh Điềm thiếu chút nữa muốn ngất, trời ạ, tảng thịt bò này muốn ba vạn? Hắn không phải đang nói giỡn a!

“Cô đại khái không rõ ràng lắm giá cả nhỉ! Ba vạn là tôi còn trả giúp cô ba trăm đấy!” Hắn vẫn ung dung cười nói!

“Tôi không có nhiều tiền như vậy.” Hạ Cảnh Diễm thật thà nói, cũng không muốn nghĩ, rốt cuộc là ai hại nàng xấu mặt như vậy?

“Không có nhiều tiền, như vậy, tôi thay cô trả, nhưng cô phải ngồi xuống cùng ăn với tôi.” Hắc cười đến rất ác liệt, trong ánh mắt đúng là ranh mãnh.

Hạ Cảnh Diễm nghĩ lại, đúng a! Hắc không phải là muốn nhìn mình xấu mặt sao? Mình hết lần này tới lần khác không làm theo ý hắc, nàng lập tức ngồi trở lại, hừ nhẹ nói!”Được.” Nói xong, tay gọi phục vụ tươi cười rạng rỡ nói!”Phiền toái anh đổi cho tôi một phần cũng giống như phần của hắc.”

Phục vụ có chút khó xử!”Cái này. . .”

“Yên tâm, sẽ tính tiền.” Hạ Cảnh Diễm vừa nói, bên cạnh dùng khoe mắt nghiêng nhìn người nào đó đang kinh ngạc.

Phục vụ lập tức cười chân thành gật đầu, đem món ăn trước mặt Hạ Cảnh Diễm lấy đi, “Xin cô chờ một chút.”

“Này uy , ai cho cô đổi ?” Đỗ Thiên Trạch bắt mồm kêu lên!

“Dù sao anh cũng trả, tôi cũng không nghĩ giúp anh tiết kiệm, vừa vặn tôi đói bụng, đa tạ anh mời cơm.” Hạ Cảnh Diễm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Rất nhanh món ăn đã ở trên bàn, nhìn Hạ Cảnh Diễm ăn ngon lành, lần này đến phiên Đỗ Thiên Trạch tròn mắt, cặp mắt oán hận nhìn chằm chằm.

Hạ Cảnh Diễm vừa ăn vừa rửa thậm không thôi, vừa rồi ỷ khuất nàng còn không có xong đâu! Vừa ăn, nàng mở miệng cười nói!”Đỗ tiên sinh, nếu tôi không có nghe sai, anh còn nói muốn bồi thường điện thoại di động cho tôi a! Cảm ơn, cơm nước xong, phiền anh dẫn tôi đi xem điện thoại a.”

“Cô. . .” Đỗ Thiên Trạch khẽ gọi một tiếng, lại á khẩu không trả lời được.

Một bữa cơm cuối cùng cũng ăn xong, Hạ Cảnh Diễm ăn no cả bụng, ra khách sạn nhìn thấy phục vụ đã lái xe của Đỗ Thiên Trạch đến cửa, hắc thậm liếc Hạ Cảnh Diễm, có chút không cam lòng ngồi lên xe, Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian theo sát bên người hắc, hướng hắc cười nói!”Đỗ tiên sinh, đi thôi!”

Đến cửa hàng điện thoại, Hạ Cảnh Diễm lần xăn xem thử các loại, đi theo phía sau là Đỗ Thiên Trạch vô tình gặp xui xẻo, nhưng, gương mặt quá đẹp của hắc y rằng đưa tới ánh mắt ghé nhìn của các cô gái chung quanh, Đỗ Thiên Trạch trên người lộ ra một loại khí chất cao nhã của xã hội thượng lưu, cao 1m85 hình thể rắn chắc, mê chết người không đền mạng.

“Tiểu thư, cái này mới vừa nhập từ nước ngoài về, chức năng đầy đủ hết, âm sắc rất hay, vẻ ngoài cũng đẹp và nữ tính, rất thích hợp cho các cô gái.” Nhân viên xinh đẹp giới thiệu nhưng ánh mắt không khỏi liếc về phía sau lưng Hạ Cảnh Diễm, người thanh niên tay đang cầm túi quần bộ dạng lười biếng.

“Bao nhiêu tiền?” Hạ Cảnh Diễm yêu thích không buông tay cầm lên ngắm nghía, nhỏ giọng hỏi!

“Một vạn tám.” Nhân viên cười mở miệng.

“Này, muốn mua hay không, tôi phải đi.” Sau lưng, Đỗ Thiên Trạch không ngần ngại mở miệng, thời gian của hắc tuy rất rộng, nhưng, đứng ở chỗ này làm tiêu điểm cho người khác, hắc cảm thấy phiền chán.

“Vây cái này a!” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại hướng hắc cười ngọt ngào.

Rút ra thẻ tín dụng ném tới, Hạ Cảnh Diễm vội vàng nhận lấy nhìn phục vụ viên cười nói!”Quét thẻ được không?”

“Đương nhiên có thể.”

Cùng Đỗ Thiên Trạch đi ra khỏi cửa hàng cũng đã nhanh đến ba giờ rồi, Hạ Cảnh Diễm nhìn đồng hồ, trong lòng không khỏi có chút khẩn cấp, hỏi hắc!”Tôi và anh đi lấy tư liệu a!”

“Lần sau bàn lại, tôi hiện tại có việc, tự mình gọi taxi đi!” Đỗ Thiên Trạch không hề để ý lên tiếng, nhảy lên xe của hắc nhấn ga kiêu ngạo rời đi.

“Cái gì chứ.” Hạ Cảnh Diễm ở phía sau oán giận nói, tay cũng vẫy một chiếc taxi.

31. Chương 31: Khách Nhân

Tan tầm khi về nhà, Ngô Viễn Khang phát hiện điện thoại mới của Hạ Cảnh Diễm, không khỏi cười hỏi, “Em đổi khi nào vậy?”

Hạ Cảnh Diễm nhẹ cười, “Lần trước em đã nói với anh rồi đó, người đừng phải em đã bồi thường cái này.”

“Em đi hỏi người ta bồi thường sao?” Ngô Viễn Khang bật cười lên tiếng, cảm giác Hạ Cảnh Diễm biểu lộ rất đáng yêu.

“Không phải, là hôm nay em đi lấy tư liệu vừa vặn gặp hấn.” Hạ Cảnh Diễm nói giải thích rõ, nàng cũng không muốn bởi vì một sự xui xẻo mà nói dối Ngô Viễn Khang.

Ngô Viễn Khang khẽ cười một tiếng, nhìn điện thoại trong tay Hạ Cảnh Diễm, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bởi vì Hạ Cảnh Diễm trong nhà có người thân tới thăm, Ngô Viễn Khang chỉ đưa nàng về đến cửa, hấn vốn định đi lên ngồi chơi chốc lát, nhưng bị Hạ Cảnh Diễm thẹn thùng ngăn trở, tại cha mẹ hai nhà còn chưa có gặp mặt, nàng cũng không muốn cho toàn gia tộc biết nàng giao du bạn trai.

Về đến nhà, người tới là dì Hạ Cảnh Diễm, cùng với Hạ Cảnh Diễm quan hệ rất tốt, lần này tới cũng là vì gặp nàng, trên bàn cơm, nói tới Ngô Viễn Khang dì mừng đến cực kỳ, nói có thời gian nhất định muốn gặp Ngô Viễn Khang, lại oán trách con trai mình đến bây giờ còn không chịu cưới vợ.

Cơm nước xong, Hạ Cảnh Diễm tránh ở trong phòng cùng Ngô Viễn Khang lên mạng nói chuyện phiếm, nhìn tin nhắn Hạ Cảnh Diễm trong lòng ngọt ngào hưng phấn.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, Hạ Cảnh Diễm cầm lên nhìn, thì ra là một dãy số lạ, nàng không khỏi khẽ giật mình, ấn nút trả lời, “Alo, là ai vậy?”

“Là tôi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng đàn ông lười biếng.

“Anh là ai?” Hạ Cảnh Diễm lập tức trên đầu bốc lên dấu chấm hỏi.

“Không thể nào! Tiểu thư, tôi mời cô ăn cơm lại mua điện thoại, cô lại vô tình như vậy đem tôi quên?” Người đối diện hiển nhiên có chút không vui.

Hạ Cảnh Diễm nhẹ a một tiếng, cuối cùng nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch, nàng nhíu lông mày, một bên trở lại trò chuyện cùng Ngô Viễn Khang, một bên khó hiểu hỏi!”Đỗ tiên sinh đã trễ như vậy, gọi điện thoại tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cô bây giờ có rảnh không?”

“Có chuyện gì?”

“Đi ra, tôi có việc muốn tìm cô.”

“Có cái gì đặc biệt cũng không thể để ngày mai, lúc làm việc tìm tôi sao?” Hạ Cảnh Diễm không khỏi giật mình, người này lại muốn chơi cái gì?

“Như thế nào? Sợ tôi ăn thịt?” hấn giọng điệu trầm thấp từ tính.

“Anh cũng không phải lão hổ, tôi là cái gì phải sợ anh? Chỉ là tôi hiện tại thực sự không có thời gian, nhà tôi có khách tới thăm.” Hạ Cảnh Diễm rất muốn liền tắt điện thoại, bởi vì nàng không thể tưởng được tiếp tục cùng người này viện lý do.

“A! Vậy ngày mai lại hẹn a!”

“Chờ một chút, anh biết Kỹ Dịch Hạo ở nơi nào không?” Hạ Cảnh Diễm không khỏi muốn hỏi một chút, trong đầu có vài phần văn kiện khẩn cấp ngày mai muốn ký kết, cần tìm được hân mới được.

“Chắc đang trên giường của phụ nữ, hay là cùng phụ nữ trên giường.” Hân truyền đến tiếng cười vui vẻ.

“Này, tôi và anh đang nghiêm chỉnh mà nói, được rồi, tôi cúp máy đây.” Hạ Cảnh Diễm không khỏi chán ghét.

“Vân vân, ở bên cạnh hân, cô cũng phải cẩn thận a! Người này mặt người dạ thú, chuyên môn đối với loại ngây thơ như cô ra tay, đừng để bị hân ăn nha, tôi không muốn bị người khác nhanh chân đến trước.” Hân giống như quan tâm lên tiếng.

“Anh nói gì? Mặt người dạ thú mới là anh đi! Thôi, tôi còn nhiều việc, cúp đây.” Hạ Cảnh Diễm hừ nhẹ một tiếng, người này thật sự là tự đại, cũng không đợi đối phương đáp lại, nằng lền ngắt máy.

Bởi vì điện thoại mà quên trả lời tin nhắn của Ngô Viễn Khang, nhìn thấy một chuỗi dài dòng tin hỏi ân cần, nằng không khỏi nở nụ cười, xem ra, có đã làm cho anh ấy sốt ruột.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hạ Cảnh Diễm liền cùng Ngô Viễn Khang đi vào công ty, khi Ngô Viễn Khang đi đỗ xe, Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa ra vào chờ, đột nhiên, thấy Lý Lan cũng vừa vào đứng ở bên người Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm lập tức cười chào hỏi, “Lý Lan, sớm a!”

Lý Lan đang đưa tóc dài sau lưng, đưa mắt nhìn một vòng, mỉm cười hỏi! “Cậu đang ở đây chờ ai?”

Vừa vặn, rất xa đã thấy Ngô Viễn Khang thong dong đi tới, Lý Lan ánh mắt lập tức nhảy lên một tia vui sướng, nhưng, Ngô Viễn Khang chỉ lướt qua cô, mà dừng trên mặt Hạ Cảnh Diễm, loại không khí chỉ có người yêu nhau mới hiểu, làm cho Lý Lan đầy lòng thăm chùn xuống.

“Ngô quản lí.” Lý Lan cười hướng Ngô Viễn Khang chào hỏi.

Ngô Viễn Khang hướng nằng gật gật đầu, “Lý Lan cũng sớm như vậy a! cùng lên văn phòng đi!”

Đi vào văn phòng, Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Viễn Khang quan hệ đã sớm công khai rồi, rất nhiều người dùng ánh mắt hâm mộ nghiêng mắt nhìn bọn họ, cũng có người dò xét đến nghi hoặc, vì cái gì Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Viễn Khang cùng một chỗ sau khi Kỹ tổng giám biến mất? Nguyên nhân trong đó làm cho người ta rất khó hiểu, lại gia tăng không ít tưởng tượng phỏng đoán.

Gần mười giờ, Kỹ Dịch Hạo biến mất tắm đột nhiên gọi điện thoại đến, “Hạ Cảnh Diễm, buổi trưa hôm nay có vị khách đến tìm tôi, cô dẫn anh ta đến biệt thự của tôi nhé.”

“Kỹ tổng ngài trở về chưa?” Hạ Cảnh Diễm trong lòng vui vẻ, không khỏi cười hỏi!

“Ừ.” Bên kia Kỹ Dịch Hạo đáp một tiếng, Hạ Cảnh Diễm cũng đang còn cầm máy, nghe được bên kia truyền đến một câu ngọt ngào nũng nịu của phụ nữ, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy thần kinh chấn động, mới không biết nên khóc hay cười, nguyên lai Kỹ Dịch Hạo trốn tránh không thấy đầu thì ra là đang ở cùng phụ nữ.

Kỹ Dịch Hạo trong miệng nói khách là ở giữa trưa đến, một người tướng mạo anh tuấn, cách ăn mặc đúng là thanh niên trẻ tuổi, Hạ Cảnh Diễm đang muốn thăm khen một tiếng, bất quá, cùng hân lần đầu tiên nói chuyện, khiến cho Hạ Cảnh Diễm sinh ra một loại cảm giác không thoải mái.

Người khách nghiêng mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, thanh âm trung tính lạnh lạnh, “Là tiểu thư Hạ Cảnh Diễm? Kỹ tổng giám đâu?”

“Xin hỏi ngài họ gì.” Hạ Cảnh Diễm lễ phép cười.

“Tôi họ Đường.” Người đàn ông y nguyên dùng tiếng nói gần như nữ tính nói.

Hạ Cảnh Diễm nghe lời này, toàn thân đều nổi da gà, nếu nằng đoán không lầm..., người trước mắt chính là gay nha, cố gắng làm cho mình không cần phải quá mức kinh ngạc, nằng cười nói! “Đường tiên sinh, tổng giám chúng tôi đã gọi điện thoại, bảo tôi dẫn ngài tới biệt thự của ngài ấy.”

Người thanh niên ánh mắt sáng ngời, đôi mắt lung linh tràn đầy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nào đó, nhưng một giây sau liền uốn nắn Hạ Cảnh Diễm, “Tôi van tiểu thư, lần sau gọi tôi là Đường Tư thì được rồi.”

Hạ Cảnh Diễm chỉ kém chút nữa cười lên tiếng, nhưng là để tỏ lòng tôn trọng, nàng chỉ phải gật đầu, cùng Đường Tư đi cùng một chỗ, Hạ Cảnh Diễm toàn thân không có một chỗ tự tại, phải biết rằng, lớn như vậy, đây là lần đầu cùng nàng đi cùng người đồng tính luyến ái, bất quá, người thanh niên này toàn thân đều tràn đầy khí tức quý tộc, chắc hẳn cũng là một công tử có tiền!

32. Chương 32: Xấu Xa

Một chiếc xe màu đen dừng lại trước khu biệt thự sa hoa, dưới ánh mặt trời chói mắt phi thường, lại nói tiếp, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy buồn cười ! Đàn ông mà danh tự cũng gọi nữ tính như vậy.

Hạ Cảnh Diễm đi trước ấn chuông cửa, rất nhanh cửa đã mở, Hạ Cảnh Diễm dẫn Đường Tư đi vào, đầu tiên mắt liền trông thấy Kỷ Dịch Hạo đang đứng ở cửa phòng khách gọi điện thoại, một thân quần áo thể thao, dáng người cao thẳng suýt soát, trông thấy Hạ Cảnh Diễm, tay hắn chỉ phòng khách, ý bảo bọn họ đi vào trước.

Đường Tư ánh mắt cứ dán lên người Kỷ Dịch Hạo ngay từ khi mới gặp ở cửa, ánh mắt hiện ra ánh sáng lấp lánh, hoàn toàn đem Kỷ Dịch Hạo trở thành món ăn ngon, hơn nữa, mỗi khi Kỷ Dịch Hạo phóng ánh mắt tới, gương mặt hắn trắng nõn vô tình lộ ra chút đỏ hồng, tựa như cô gái đang e lệ.

Hạ Cảnh Diễm mời đến Đường Tư ngồi ở trên ghế sofa, rất chủ động thay hắn rót ly trà nóng, ngoài cửa, Kỷ Dịch Hạo vừa vặn tiếp xong điện thoại đi tới, cười cười nhìn Đường Tư nói!”Đường tiên sinh, thật không cố ý, lại phiền anh tự mình đi một chuyến.”

Đường Tư gác lên hai chân thon dài, tươi cười rạng rỡ nói!”Không sao, có thể trông thấy Kỷ Nhị thiếu gia, mới là phúc khí của tôi !”

“Về điều khoản hợp đồng tôi đã nhìn kỹ qua, nếu như không có gì, tin tưởng rất nhanh có thể ký kết.” Kỷ Dịch Hạo hoàn toàn dung lời nói giao dịch thương trường.

“Kỷ tổng giám, chỉ cần một câu nói của anh, hết thảy đều có thể thương lượng.” Một bộ nụ cười quyến rũ hiện ra ở trên mặt thập phần nam tính của Đường Tư, tay thon dài nhặt lên cánh hoa Lan rơi trên bàn – nơi có đặt chậu hoa rất là ưu nhã.

Kỷ Dịch Hạo môi mỏng khẽ kéo một độ cong, né tránh ánh mắt tha thiết của Đường Tư, cười nói!”Người làm ăn chú ý nhất là lợi nhuận, tin tưởng rằng cùng Kỷ thị hợp tác, nhất định sẽ không để cho anh thất vọng .”

Kỷ Dịch Hạo nụ cười như ánh mặt trời đã làm Đường Tư chảy nước miếng, hắn lần này nguyên ý chủ động chạy tới Kỷ thị công ty, kỳ thật nguyên nhân rất lớn chính là muốn mắt thấy phong thái của Kỷ Dịch Hạo, trước kia thường trên báo chí nhìn thấy mà thôi, hắn đã tâm hoa nộ phóng rồi, không thể tưởng được khi tận mắt nhìn thấy, sự hấp dẫn càng khó ngăn cản, làm cho hắn nhịn không được muốn tiếp cận hắn, Đường Tư mím môi cười, cười đến thẹn thùng, “Kỷ tổng giám nói đúng.”

Hạ Cảnh Diễm yên tĩnh đứng ở một bên, nhưng những cử chỉ khác người của Đường Tư để cho nàng nhìn cười hết mấy lần, nếu như Đường Tư thật sự là gay, như vậy Kỷ Dịch Hạo lần này cũng muốn đau đầu .

Hạ Cảnh Diễm đoán đúng, Kỷ Dịch Hạo thật có chút đau đầu, đã sớm nghe nói cậu ba của Đường thị công ty không phải người bình thường, ít nhất về giới tính có khác người, không nghĩ tới hôm nay vừa thấy, quả thế, đối với tâm tính phụ nữ hắn nắm chắc, mà tâm tư người đàn ông trước mắt này hắn cũng đoán được mười phần thấu triệt, trong ánh mắt Đường Tư có loại khao khát đối với hắn, hoàn toàn như là một phụ nữ khát vọng hắn, bất quá, Kỷ Dịch Hạo là người bình thường, hắn thích chỉ có phụ nữ.

“Khụ. . .” Một tiếng ho nhẹ, Kỷ Dịch Hạo ngẩng đầu nhìn đang đứng ở một bên Hạ Cảnh Diễm lên tiếng nói!”Hợp đồng mang đến đây!”

Hạ Cảnh Diễm vội vàng lấy túi đưa cho hắn, Kỷ Dịch Hạo tiếp nhận hợp đồng đại khái xem qua một phen, sau đó đem một phần đưa cho Đường Tư, “Nếu như Đường tiên sinh không có vấn đề, chúng ta ký chứ!”

Đường Tư cơ hồ là đoạt lấy, đưa tới trước mặt, tay cầm lên cây bút bên cạnh xoay xoay ký xong, sau đó, cắn môi dưới hết sức tò mò nhìn bộ dáng Kỷ Dịch Hạo viết chữ, Kỷ Dịch Hạo vung bút ký vào tên mình, trong lòng cũng đang thầm mắng Kỷ Vĩ Thần không có lương tâm, đem củ khoai lang nóng phồng tay này giao cho hắn.

Hạ Cảnh Diễm đã sớm ra khỏi biệt thự, bởi vì Đường Tư muốn lưu lại cùng Kỷ Dịch Hạo tiếp tục bàn luận, liền cho Hạ Cảnh Diễm tự mình trở về, Hạ Cảnh Diễm cầu còn không được ! Mới ra cửa chính, muốn đón xe hết sức điện thoại đã vang lên, nguyên lai tưởng rằng Ngô Viễn Khang, lại nghe bên trong truyền đến một câu hỗn hển, “Này, cô rút cuộc ở nơi nào?”

Hạ Cảnh Diễm khẽ giật mình, tưởng ai gọi nhầm, nói!”Vị tiên sinh này, chắc lộn số a! ngài muốn tìm ai?”

“Hạ Cảnh Diễm, cô dám ngay cả tiếng của tôi cũng quên.” Đỗ Thiên Trạch bốc hỏa gầm nhẹ.

Hạ Cảnh Diễm mới kịp phản ứng, khuôn mặt tươi cười trầm xuống, bình tĩnh nói!”Đỗ tiên sinh, anh như vậy vội vã tìm tôi có việc sao?”

“Cô ở đâu tôi đi đón.” Đối diện hắn giọng điệu phách đạo hỏi.

“Tôi đang ở cửa nhà của Kỷ tổng giám, anh đừng tới, tôi đang gọi xe về công ty.” Hạ Cảnh Diễm không vội không chậm lên tiếng.

Không để cho nàng có cơ hội phản bác, “Cô đứng ở chỗ đó đừng nhúc nhích, tôi mười phút đến.” Nói xong, đối phương truyền đến âm thanh tắt máy.

Hạ Cảnh Diễm không hiểu nhìn điện thoại, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, người này sao vậy a! Thật sự là phách đạo đến không có thiên lý, mười phút? Chẳng lẽ hắn đang ở gần đây. . . ?

Mười phút? Hạ Cảnh Diễm nhìn trời cười lạnh lên tiếng, tôi đợi đã nửa giờ rồi, người còn chưa tới, chẳng lẽ lại là đang đùa nàng? Nghĩ xong, đang muốn gọi xe liền đi, đã thấy một chiếc Ferrari màu đỏ chói mắt từ trong dòng xe cộ mạnh mẽ lao tới, dùng tốc độ ánh sáng lao đến, tiếng xe thắng gấp bén nhọn vang lên, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt anh tuấn nhô ra, giọng điệu cơ hồ là mệnh lệnh lên tiếng, “Lên xe.”

Hạ Cảnh Diễm liếc hắn một cái, chỉ chỉ đồng hồ, “Của anh mười phút thật là quá lâu rồi.”

“Gặp kẹt xe .” Hắn lý do lý trấu.

“Anh sẽ đi công ty Kỷ thị sao?” Hạ Cảnh Diễm vô tình hỏi.

“Tiểu thư, bây giờ là thời gian ăn cơm a!” Hắn không ngần ngại bĩu môi, ánh mắt ý bảo nàng lên xe.

“Anh tìm đến tôi chính là cùng anh ăn cơm sao?” Hạ Cảnh Diễm ản ản một cổ tức giận thấp giọng quát hỏi.

“Như thế nào? Không được?” Hắn buông tay ra, môi mỏng quyến rũ một vòng cười vô sỉ, nhưng không thể phủ nhận là mười phần mê người.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy người thanh niên trước mắt thật sự thiếu sự giáo huấn, nàng cùng hắn cũng không phải quen biết thân thiết, hắn dựa vào cái gì luôn quấy rầy cuộc sống của nàng? Bởi vì hắn, nàng đã cùng Ngô Viễn Khang lỡ hẹn nhiều lần, ngấm lại đã tức, Hạ Cảnh Diễm oán hận trừng mắt hắn một cái, xoay người liền đón xe đi, nàng không nghĩ sẽ để ý đến hắn.

“Này uy. . . Cô đi đâu vậy?” Đỗ Thiên Trạch không khỏi nóng nảy, hỏi lớn từ cửa xe, đuổi theo Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm căn bản không để ý tới hắn, một mình đi lên phía trước, Đỗ Thiên Trạch không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng, phát động xe chậm rãi đuổi tới, cùng Hạ Cảnh Diễm song song đi, một bên lớn tiếng hỏi!”Uy, cô muốn đi đâu?”

“Về công ty.” Hạ Cảnh Diễm cũng không thèm nhìn hắn, tức giận kêu lên!

“Tôi chờ cô đi?” Đỗ Thiên Trạch dụ dỗ.

“Không cần.” Hạ Cảnh Diễm quay đầu ra, bước chân nhanh hơn, vừa đi vài bước sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng phanh xe bén nhọn, sau đó, ngay tiếp theo là tiếng thét chói tai, tiếng gọi âm ỉ hỗn loạn một mảnh, Hạ Cảnh Diễm run lên, quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên ôm bụng nằm dưới xe Đỗ Thiên Trạch. . .

Đụng người rồi? Hạ Cảnh Diễm lắp bắp kinh hãi, không chút nghĩ ngợi quay trở lại, nhảy vào trong đám người, vội vàng nâng dậy người đàn ông ngã xuống đất xem xét , “Tiên sinh, không sao chứ!”

Người đang nằm dưới đất nheo lại ánh mắt giảo hoạt nhìn qua chiếc xe đắt tiền rồi kêu thật thống khổ, “Ôi. . . Đau chết tôi. . . Chân của tôi a. . . Kháng định đã bị gãy. . .”

Hạ Cảnh Diễm cấp cấp chạy đến cửa sổ xe, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt không biểu tình ngồi ở trong xe, không hoảng hốt cũng không vội, cũng không xuống xe xem xét, hoàn toàn một bộ như xem kịch vui.

“Này , anh đụng người rồi kìa.” Hạ Cảnh Diễm vội vàng lên tiếng.

“Không cần cô nhắc.” Đỗ Thiên Trạch thở phì phì trừng nàng, tay đẩy cửa xe ra, chân dài ưu nhã bước xuống, sau đó, trước đám người nhìn soi mói, từ trong túi áo móc ra một sấp tiền đưa cho tên đang cố gắng rên rỉ, “Vị đại ca này, tự mình đi qua bệnh viện kiểm tra đi!”

Người đàn ông trung niên rất nhanh nhận lấy tiền, ước lượng số lượng, nguyên bản bộ dạng sấp chết lại khôi phục bình thường, từ trên mặt đất đứng lên liền hướng bệnh viện ở đối diện đi đến, một bên Hạ Cảnh Diễm nhìn sững sờ, ngăn người không phải nói chân bị gãy sao? Đi như thế nào mà so với người bình thường còn nhanh hơn.

Đỗ Thiên Trạch túm lấy Hạ Cảnh Diễm còn đang ngăn người, đem nàng ném vào ghế phụ, Hạ Cảnh Diễm còn không có kịp phản ứng, đã bị xe mang đi.

“Này , vừa rồi. . . Người kia?” Hạ Cảnh Diễm sợ run hỏi, bất quá, sự thật nói cho nàng biết, người đó là cố ý.

“Tôi đói bụng.” Bên cạnh hần miễn cưỡng ném ra một câu.

Hạ Cảnh Diễm thỏa hiệp rồi, cùng người này liên hệ thật sự là mệt mỏi, nàng cắn cắn môi dưới, “Đi ăn cơm đi!”

Hạ Cảnh Diễm ánh mắt chuyển qua nhìn ngoài cửa sổ xe, Đỗ Thiên Trạch khéo môi tràn ra một nụ cười không dễ dàng phát hiện.

33. Chương 33: Ác Nhân

Lại là một nhà hàng tiêu chuẩn cao cấp, Hạ Cảnh Diễm nhút nhát e lệ đi trên sàn nhà bóng loáng trong suốt, khúc nhạc hòa nhã chân thành lắng mạn vang bên tai, hoàn cảnh như thế làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy bị gò bó, nhưng nhìn bóng dáng trước mắt lại làm cho nàng càng ngẫm bực không thôi.

Hai người ngồi vào một vị trí gần cửa sổ, ngoài cửa sổ phong cảnh mê người, rất xa là dòng sông Tân Giang chảy dài đẹp mắt, Hạ Cảnh Diễm không khỏi trầm kêu một tiếng thật đẹp, đối diện, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt nghiêng ngắm trên người Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm trầm trầm hần, giọng điệu không vui nói!”Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ à!”

“Mỹ nữ tôi đã thấy, bất quá, mỹ nữ quê mùa thì tôi chưa thấy” Đỗ Thiên Trạch cười hắc hắc, ghé sát vào Hạ Cảnh Diễm, thấp giọng nói!”Trang phục của cô thật quê mùa.”

Những lời này không thể nghi ngờ là đặt Hạ Cảnh Diễm vào vị trí quần bách, gương mặt trắng nõn chột đỏ lên, tức giận liếc hần, thở phì phì uống trà, kỳ thật Hạ Cảnh Diễm mặc chính là đồng phục công sở, không tính là quê mùa, bất quá, với loại nhà hàng cao cấp này xác thực có chút lạc vị.

“Như vậy đi! Ăn cơm nước xong tôi không ngại mua quần áo cho cô.” Đối diện hần biểu lộ một bộ khó xử, nhưng trên khéo miệng giương ra nụ cười trộm.

“Bỏ đi, sau bữa cơm này, anh đừng tới phiền tôi, tôi đã cảm ơn trời đất.” Hạ Cảnh Diễm không khách khí phản bác!

“Này, cô cũng biết bên ngoài có rất nhiều cô gái sắp xếp chờ tôi ăn cơm không, người như cô có phúc không biết hưởng a?” Đối diện hần lộ ra một bộ dáng hoang mang.

“Miễn đi, tự cho là đúng.” Hạ Cảnh Diễm thâm trào phúng, bất quá, mới có thể dung cơm ở nơi cao cấp như vậy, nàng đương nhiên phải hưởng thụ một phen mới được.

Gọi món ăn thì đã có kinh nghiệm lần trước, lần này Hạ Cảnh Diễm đặc biệt lên tiếng hỏi món ăn để tránh tự mình lại bị lừa bỡn, nhìn ở đối diện, Đỗ Thiên Trạch một bộ bất cần đời, nàng không khỏi hiếu kỳ hỏi hần, “Này, nhìn anh rảnh rỗi như vậy, anh không có chuyện cần làm sao?”

“Ai nói tôi không có? Tôi rất bận ba ngày ba đêm không thể chớp mắt.” Đối diện hần nói ngoa ngoắc, kỳ thật, Đỗ Thiên Trạch ba ngày trước đã tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của Đỗ thị, chỉ là danh xưng mà thôi, hết thảy sự vụ đều do cha hần quản lý, hơn nữa, nhân viên đều rất có năng lực, hần chỉ là làm người quyết định.

“Tôi mới không tin.” Hạ Cảnh Diễm hừ nhẹ lên tiếng.

“Như thế nào, có muốn đổi công việc không? Bí thư của tổng giám đốc Đỗ thị còn trống một vị trí!” Cặp mắt hồ ly nheo lại, môi mỏng tràn ra nụ cười chậm rãi vào nàng.

Chức vị bí thư tổng giám đốc Đỗ thị, nghe thật là hấp dẫn, nếu như đổi lại trước kia, Hạ Cảnh Diễm nhất định sẽ thập phần cảm tạ người thanh niên trước mắt này, nhưng hiện tại, nàng chỉ cảm thấy hứng thú hời hợt, “Cảm ơn, tôi không có năng lực này.”

Hạ Cảnh Diễm vừa nói xong, gương mặt đôi mắt lơ đãng trông thấy một đôi nam nữ vừa đi vào nhà hàng, nam – thân người cao ngất làm chấn kinh Hạ Cảnh Diễm, dù cho chỉ nhìn vài lần nhưng cũng đã khắc sâu trong nội tâm của nàng – là Kỷ Vĩ Thần. . .

Là hần? Không thể tưởng được, sẽ ở chỗ này gặp phải? Khi thấy một tuyệt sắc mỹ nữ đi bên cạnh hần, Hạ Cảnh Diễm đột ngột cảm thấy nội tâm đau xót, nói không ra nguyên nhân, ngực rất buồn bực rất bực, đang lúc Hạ Cảnh Diễm hết sức trợn mắt há hốc mồm, thì ánh mắt kia từ xa xa nhìn tới.

Hạ Cảnh Diễm không khỏi bối rối cảm lấy menu thức ăn che khuất mặt mình, cố gắng muốn tránh né, nhưng Kỷ Vĩ Thần đã phát hiện sự tồn tại của Hạ Cảnh Diễm, nội tâm trầm ổn không khỏi vừa động, sau khi thấp giọng cùng bên người bạn gái nói chuyện với nhau, hần xoay người đi vào chỗ ngồi cách Hạ Cảnh Diễm không xa.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy nội tâm hỗn loạn không thôi, kể từ đêm đó, chỉ cần không gặp hần, lòng của nàng sẽ bình tĩnh như nước, nhưng mỗi lần gặp được hần, nàng không hiểu sao bối rối, đặc biệt là đang đi cùng người đàn ông khác dùng cơm.

Thấy Hạ Cảnh Diễm thần sắc bất an, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt lợi hại đã nhìn ở trong mắt, tổng giám đốc Kỷ thị Kỷ Vĩ Thần hần cũng quen thuộc, bất quá, môi mỏng quyến rũ ra một vòng tà cười, đứng người lên, tay kéo lấy tay Hạ Cảnh Diễm liền hướng về Kỷ Vĩ Thần đi đến.

Hạ Cảnh Diễm vừa vội vừa giận, trầm thấp hô!” Anh muốn làm gì?”

“Gặp phải sếp cũng không đi chào hỏi sao? Như vậy rất là không có lễ phép a!” Đỗ Thiên Trạch cười nhạt lên tiếng.

“Tôi không đi.” Hạ Cảnh Diễm tay muốn giãy ra sự kiềm chế của hần, nhưng khí lực của hần to đến kinh người, Hạ Cảnh Diễm cơ hồ là bị hần lôi kéo đi về phía trước, bất đắc dĩ, vài bước xa, liền đã đến trước mặt Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm tránh ở sau lưng Đỗ Thiên Trạch, biểu lộ cứng ngắc.

“Kỷ tổng, đã lâu không gặp, trùng hợp như vậy.” Đỗ Thiên Trạch cười chào hỏi.

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú cười nhẹ, trầm thấp thanh âm đáp lại, “Đúng! Chúc mừng Đỗ tổng vinh dự trở thành tổng giám đốc.” Tinh mịch ánh mắt nhìn sang người nào đó ẩn núp sau lưng Đỗ Thiên Trạch, không dám nhìn hần.

Đỗ Thiên Trạch môi mỏng nhảy lên, cánh tay dài túm lấy Hạ Cảnh Diễm từ phía sau ra, cường tráng cánh tay vòng qua chiếm hữu nơi mảnh khảnh thất lưng, có chút máng yếu!” Cảnh Diễm, còn không cùng Kỷ tổng chào hỏi.”

Hạ Cảnh Diễm cả người như đứng hình, không hiểu người này rốt cuộc đang làm gì? Nhưng, đã đứng ở trước mặt hắn rồi, chỉ phải đối mặt, nàng trấn định lại, cổ lấy dũng khí, ánh mắt không sợ hãi nhìn Kỷ Vi Thần đang híp lại mắt lạnh lẽo, thấp giọng nói!” Kỷ tổng, xin chào.”

Gương mặt lạnh có một tia bất ngờ, hé mở bạc môi, khẽ lên tiếng, “Ừ.”

Cô gái đẹp đang ưu nhã uống trà có chút khinh thường đảo qua Hạ Cảnh Diễm, hướng Đỗ Thiên Trạch vũ mị cười, thanh thúy lên tiếng nói!” Đỗ tổng, không biết vị này chính là...?”

Hạ Cảnh Diễm đang muốn tự mình giới thiệu, lại cảm thấy vòng tay trên eo mình bỗng nhiên buộc chặt, kiên nghị môi mỏng hé mở, “Bạn gái của tôi Hạ Cảnh Diễm.”

Hạ Cảnh Diễm nghe như sấm nổ bên tai, khiếp sợ không nói nên lời, người này mới vừa nói cái gì a? Ai là bạn gái của hắn? Nhưng mà, Hạ Cảnh Diễm còn không kịp phản bác, Đỗ Thiên Trạch mở miệng lần nữa, “Không phiền hai người, xin cáo từ.” Nói xong, thân mật dặt tay Hạ Cảnh Diễm đi về chỗ ngồi.

Sau lưng, Kỷ Vi Thần híp lại đôi mắt nhìn bóng dáng bọn họ chậm rãi, phức tạp khó dò.

Hạ Cảnh Diễm ngồi trở lại vị trí, uống một ngụm trà mới hồi thần lại, hung hăng liếc Đỗ Thiên Trạch, đã thấy trên mặt hắn treo nụ cười mỉm, một bộ dáng dù bạn vẫn ung dung, ghé sát vào mặt Hạ Cảnh Diễm, ác liệt cười nói!” Không cần cảm tạ tôi.”

Hạ Cảnh Diễm chỉ muốn tức điên, người này được tiện nghi còn lấu linh, nàng lập tức cầm menu che lại mặt, hướng Đỗ Thiên Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói!” Anh chờ, tôi sẽ giết anh.”

“Cảnh Diễm, em muốn mưu sát chồng à!” Đỗ Thiên Trạch cười đến càng sáng lạn hơn, ngón tay thon dài nhẹ mơn trớn mái tóc rủ xuống của Hạ Cảnh Diễm, nắm trong tay vuốt ve.

Nếu như có thể, Hạ Cảnh Diễm thậm nghĩ cho hắn một cái tát, nàng tức giận, rất tức giận, bởi vì nàng không muốn làm cho Kỷ Vi Thần nghĩ nàng là cô gái tùy tiện, hắn trước kia biết rõ Ngô Viễn Khang là bạn trai của nàng, mà hôm nay, cái tên không biết tình huống Đỗ Thiên Trạch lại chọn rộn, nàng thực sự điên mất.

34. Chương 34: Hiểu Lầm

Bữa cơm này nhất định là bữa cơm khó nuốt nhất, Hạ Cảnh Diễm trong lòng nghĩ, cho dù trước mắt là sơn trân hải vị, nàng lúc này cũng không có khẩu vị, Đỗ Thiên Trạch hôm nay cũng không biết làm sao vậy, có vẻ đặc biệt đứng đắn, hơn nữa nhìn từ lúc đó về sau, cặp mắt hồ ly dường như sẽ phóng điện về phía nàng bất cứ lúc nào, tận lực đem quan hệ hai người trông rất mờ ám.

Nhiều lần, lúc ánh mắt nàng đảo qua chỗ Kỷ Vi Thần, có thể nhận được hắn từ xa nhìn tới, ả ả mang theo một câu hỏi, làm hại nàng ánh mắt cũng không dám nhìn đi đâu!

Ăn được một nửa, Hạ Cảnh Diễm đem đĩa đặt xuống, đứng dậy nhìn Đỗ Thiên Trạch nói!” Tôi no rồi, anh cứ tự nhiên.”

Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc nhìn nàng, mày nhíu một cái, “Cô phải đi?”

“Tôi không giống Đỗ tổng rảnh rỗi như vậy, tôi còn phải đi làm.” Hạ Cảnh Diễm sắc mặt nghiêm túc, nhằn nài đã đạt tới cực hạn, nàng hận không thể vỗ cánh bay khỏi nơi này.

Thấy Đỗ Thiên Trạch cũng buông đĩa xuống, tay gọi phục vụ, “Giúp tôi tính tiền.”

Hạ Cảnh Diễm cũng không muốn cùng hắn cùng một chỗ, xoay người liền đi, sau lưng Đỗ Thiên Trạch vội kêu lên!” Uy , chờ tôi với.”

Hạ Cảnh Diễm sẽ nghe sao, bước chân dồn dập đi về phía trước, sau lưng, Đỗ Thiên Trạch cầm lấy hóa đơn vội rút ví trả tiền rồi đuổi theo, nháy mắt đã xuất hiện ở cửa, tay bá đạo giữ chặt tay Hạ Cảnh Diễm, một kéo nàng đi vào cửa chính, sau lưng, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt nhàn nhạt quét tới, nói không ra cảm giác, nhìn nàng chặt vật bóng dáng, lòng của hắn có chút không bình tĩnh.

“Thần, làm sao vậy?” Đối diện cô gái kiều mỹ cười, quay đầu lại cũng nhìn theo hướng Hạ Cảnh Diễm biến mất.

“Không có gì.” Giọng điệu nhàn nhạt, Kỷ Vĩ Thần thu hồi ánh mắt.

Đỗ Thiên Trạch lao thẳng xe đến bên cạnh Hạ Cảnh Diễm, tức giận đem nàng ném vào xe, bốc hỏa nói!” Cô đừng quá đáng.”

Hạ Cảnh Diễm cười lạnh một tiếng, trào phúng lên tiếng, “Vẫn luôn là anh đang ở đây quá phận! Đỗ tổng, ai là bạn gái anh? Anh phải hiểu rõ, tôi và anh cũng không quen thuộc.”

“Được, vừa rồi là tôi không đúng, nhưng cô phải suy nghĩ một chút, Kỷ Vĩ Thần thấy chúng ta ở bên nhau, hẳn sẽ nghĩ cô như thế nào?” Đỗ Thiên Trạch đối với cách làm vừa rồi, đầu tiên là bởi vì cảm thấy thú vị, thứ hai, Hạ Cảnh Diễm là mục tiêu hắn vẫn muốn chinh phục, cuối cùng, khi thấy Hạ Cảnh Diễm bộ dạng quần bách, hẳn thật sự muốn giúp nàng một tay.

Nhưng, hắn cũng không nghĩ ra, Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần từng có quá quan hệ.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng cũng ngơ ngác một chút, ý niệm trong đầu vừa lướt qua, nàng lại cảm thấy rất buồn cười, nàng vì cái gì phải trốn Kỷ Vĩ Thần? Hẳn nghĩ cái gì nàng sao phải để ý? Cho dù Kỷ Vĩ Thần cho rằng nàng là tùy tiện cũng có thể, hắn thích nghĩ gì thì nghĩ, vốn nàng cũng không phải ở trước mặt hắn là người đứng đắn, so về nàng, tổng giám đốc cao cao tại thượng như hắn thì tốt hơn ở chỗ nào? Ngoại trừ đùa bỡn phụ nữ, hẳn có cái gì tốt, đáng hận chính là, quay chung quanh ở bên cạnh hắn nữ nhân còn chưa đủ trưởng thành!

“Buông tay.” Hạ Cảnh Diễm nhìn Đỗ Thiên Trạch y nguyên nắm chặt cổ tay nàng, trầm giọng nói!

“Cô tức giận?” Đỗ Thiên Trạch nhướn mày.

Hạ Cảnh Diễm mặt lộ nụ cười lạnh, lại dùng giọng điệu rất bình thường nói!”Đỗ tổng, tôi nghĩ giữa chúng ta nên ngừng lại! Anh đi về phía ánh hào quang của anh, tôi qua cầu gỗ của tôi, từ nay về sau chúng ta cũng không nên gặp lại, có tư liệu gì anh cho người đưa đến công ty của tôi là được, Tạm biệt.” Nói xong, cũng không quay đầu lại rồi gọi một chiếc taxi rời đi.

“Này , Hạ Cảnh Diễm. . .” Đỗ Thiên Trạch gọi một câu, đuổi theo taxi, không khỏi khẽ nguyên rửa một tiếng, âm thầm buồn bực, cô gái đáng chết này, về ngoài không được tốt lắm, tính tình ngược lại càng kém, ngấm lại, khi hắn ở Mỹ, người mẫu nổi tiếng cũng chỉ cần dùng ba ngày liền lên giường, những cô gái khác, chỉ cần một ánh mắt của hắn, hay một ngón tay, cũng đã chủ động ngã vào lòng. Hẳn có quyền thế, tướng mạo, cô gái này rốt cuộc ngại hắn có điểm nào không tốt?

“Hạ Cảnh Diễm. . . Hạ Cảnh Diễm. . . Chúng ta hãy đợi xem.” Hắn thầm hung hăng phun ra lời nói, cắn tức lên xe, biến mất ngay trong dòng xe cộ.

Ngồi ở trên taxi, Hạ Cảnh Diễm cố gắng dẹp cảm xúc đang hỗn loạn, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh Kỷ Vĩ Thần cùng cô gái kia thân mật gấp thức ăn cho nhau, lắc đầu, Hạ Cảnh Diễm cũng không rõ mình rốt cuộc là dây thần kinh nào bị chạm, tại sao phải cảm thấy khó chịu ? Hẳn yêu ai cùng ai một chỗ thì liên quan gì đến nàng?

Dọc theo con đường này, Hạ Cảnh Diễm nhìn ngoài cửa sổ, cố gắng vứt bỏ hình ảnh tràn ngập trong đầu, nhàm chán lấy điện thoại di động ra chơi, mới phát hiện có mấy tin nhắn, mở ra, dĩ nhiên là của Ngô Viễn Khang gửi tới, thứ nhất hỏi nàng ăn cơm chưa, hơn nữa, dặn dò nàng nhất định không nên quên bữa, thứ hai thì vô cùng ân cần hỏi nàng ở nơi nào? Vì cái gì không trả lời tin nhắn? Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, vì những từ ngữ làm ấm lòng này, nàng thở dài, đúng a! Ngô Viễn Khang mới là người nàng cần, tương lai không lâu, bọn họ sẽ kết hôn, đến lúc đó, chuyện với Kỷ Vĩ Thần hết thấy đều quên.

Sau khi trở lại công ty là đã hơn ba giờ chiều rồi, khi đi qua văn phòng của Ngô Viễn Khang thì phát hiện hẳn không ở đó, mà vừa vặn gặp Lý Lan, gặp nhau mỉm cười thoáng qua xem như chào hỏi, Hạ Cảnh Diễm đi vào văn phòng, chỉ thấy trên bàn đầy văn kiện, xem ra sẽ bận đến tan tầm cũng không hết.

Vừa làm việc, Ngô Viễn Khang đã gọi điện thoại tới, mới nói chuyện với nhau vài câu hẳn đã tắt điện thoại, Hạ Cảnh Diễm hiểu hẳn bận rộn, chỉ là cười một tiếng, tiếp tục làm việc của mình.

Khả năng bởi vì uống quá nhiều nước trà, Hạ Cảnh Diễm cảm giác bụng rất trướng, cấp tốc vọt tới toilet, đẩy cửa đi vào một cabin vệ sinh, khi muốn đi ra lại nghe tiếng bước chân của hai ba cô gái truyền đến, trong đó một thanh âm tựa hồ thở dài vang lên, “Ai, Ngô quản lý thật đúng là người bận rộn a!”

Vừa nghe nói đến Ngô quản lý, Hạ Cảnh Diễm lỗ tai liền dựng thẳng lên, bởi vì cả trong văn phòng, chỉ có Ngô Viễn Khang họ Ngô.

“Ngô quản lý việc bận rộn, tình cảm cũng bận rộn, lúc này thì cùng người này, lúc kia lại cùng người kia, có thể không bận sao? Bất quá Lý Lan cũng thiệt là, biết rõ Ngô quản lý cùng Hạ Cảnh Diễm quan hệ thế nào mà vẫn cùng hẳn đi như vậy, giữa trưa ngày hôm qua, tôi trông thấy bọn họ dùng cơm trưa ở quán cà phê gần đây, bộ dạng cười nói thân mật, người không biết còn tưởng rằng là một đôi tình nhân!”

“Buổi trưa hôm nay bọn họ cũng đi chung a! Tôi thấy Lý Lan ngồi trên Ngô quản lý.”

“Xã hội hôm nay thoáng quá đi!”

“Cái này có cái gì, Ngô quản lý có năng lực, người lại đẹp trai, có cô gái nào không thích?”

“Nói cũng đúng.”

Thùng thùng tiếng bước chân biến mất, cả khu vệ sinh an tĩnh, Hạ Cảnh Diễm cũng giật mình sửng sốt, vừa rồi những lời kia thật khó tin, nhưng cũng chói tai, Lý Lan, bạn tốt của nàng cùng Viễn Khang? Không có khả năng, nhất định là bọn họ hiểu lầm, Hạ Cảnh Diễm đến trước gương, nhìn trong kính cô gái trẻ tuổi, thoáng hiện lên chính là biểu lộ mình cũng không tin tưởng.

Khi đi ra ngang qua phòng tiêu thụ, Hạ Cảnh Diễm vô thức nhìn thoáng qua Lý Lan đang vui đầu làm việc, bóng lưng xinh đẹp mê người, ngực không khỏi có chút khó hiểu, đôi khi, phụ nữ là sinh vật rất yếu ớt, chịu không được một chút thương tổn, mà tình yêu, càng yếu ớt, không gian hẹp hòi đến chỉ có thể dung nạp được hai người, khi cảm tình xuất hiện lỗ hổng, tình yêu sẽ xuất hiện nguy cơ, mỗi người đều trở nên ích kỷ, người lý trí cũng sẽ điên cuồng.

Hạ Cảnh Diễm cố gắng khắc chế cảm xúc trong lòng đang bành trướng, yên lặng nhìn qua Lý Lan một hồi lâu, nàng mới rời đi, trong lòng vẫn tin tưởng, Lý Lan cùng Viễn Khang quan hệ trong sạch, hết thấy sai đều ở mình, nếu như không phải mình thường bội ước với Viễn Khang, cũng không xuất hiện loại tình huống này rồi, Hạ Cảnh Diễm cố gắng làm cho mình không ích kỷ.

35. Chương 35: Lời Thú Nhận

Rất nhanh đã tan tầm, Hạ Cảnh Diễm bởi vì trong tay lượng công việc quá nhiều, liền quyết định tăng ca, Ngô Viễn Khang cũng chủ động ở lại trong văn phòng đợi nàng, Hạ Cảnh Diễm một bên cùng Ngô Viễn Khang chat SMS, một bên đem tư liệu ra xử lý.

“Cảnh Diễm, em hôm nay đi nơi nào? Như thế nào mà một ngày nay không thấy bóng dáng?” Ngô Viễn Khang hỏi.

“Mang một vị khách đi gặp Kỹ tổng giám.” Hạ Cảnh Diễm trả lời.

“Đi biệt thự của tổng giám?” Ngô Viễn Khang hỏi lại.

“Đúng! Anh không biết vị khách rất có tình ý!” Hạ Cảnh Diễm nhớ tới Đường Tư, đến bây giờ còn cảm thấy thú vị, trong lòng không khỏi suy đoán Kỷ Dịch Hạo sẽ như thế nào ứng phó.

“Thú vị như thế nào?” Ngô Viễn Khang cảm thấy hứng thú hỏi.

“A, khi về nhà sẽ nói cho anh biết! Hai ngày này không có em cùng anh ăn cơm, khẳng định rất nhàm chán a!” Hạ Cảnh Diễm vô tình hỏi.

Lại nghe Ngô Viễn Khang đơn giản trả lời một câu, “Khá tốt, chỉ là thiếu em, rất không quen.”

Hạ Cảnh Diễm chuyển đến một khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm, “Em chính là muốn cho anh không quen.”

“Như vậy không ngoan, chút nữa phải đánh mông.”

“Anh dám.”

“Em xem anh có dám hay không?”

“Đánh em, anh không đau lòng? Người vô tình.” Hạ Cảnh Diễm giả vờ giận dỗi, hừ hừ lên tiếng.

“Đánh em nhưng đau nhức lòng anh, bảo bối của anh, anh như thế nào nỡ lòng?”

“Đừng giả vờ, anh chính là muốn đánh em.” Hạ Cảnh Diễm không tha, tiếp tục vờ ủy khuất.

“Được được, đại tiểu thư của anh, anh sai rồi, anh cam nguyện bị trừng phạt, em nói xem, muốn anh đền bù tổn thất như thế nào?”

Đến đây, Hạ Cảnh Diễm mân môi, lộ ra một vòng mỉm cười ngọt ngào, những tư tưởng tình nhân này luôn làm cho lòng người vui vẻ, nàng lập tức trả lời, “Hừ! Đền bù cũng chưa được, chộc em giận là anh đã quá hời rồi.”

“Chị nhỏ xinh của anh, làm sao dám chứ? Lỡ em không gả cho anh thì anh phải làm sao bây giờ?”

Hạ Cảnh Diễm tươi cười rạng rỡ, trong lòng tràn đầy ngọt mật, việc làm cũng nhẹ nhàng không ít, rất nhanh đã xử lý xong, tắt máy vi tính, khóa văn phòng liền đi ra, Ngô Viễn Khang sớm đã chờ ở một bên, lúc này, trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, yên tĩnh cực kỳ, Ngô Viễn Khang thân mật dắt tay Hạ Cảnh Diễm đi về hướng thang máy.

Trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm thoải mái dựa vào vòng ngực lớn của Ngô Viễn Khang, hân hoan thân mật vòng tay ở eo nàng, Hạ Cảnh Diễm cảm giác hạnh phúc muốn nổ tung, Ngô Viễn Khang cao thẳng đáng người làm cho nàng mê luyến không thôi, trên người mùi thơm cũng làm cho nàng say mê, không có đồ ngon đồ ngọt, không có đậm đặc chuyện toan tính, lúc này không có tiếng động, trong lòng bàn tay truyền lại nhiệt độ của nhau, nghe lẫn nhau tiếng tim đập, trong lòng đã yên lặng cho phép vĩnh viễn.

Cửa thang máy mở ra trong chớp mắt, Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu, đột ngột, chỉ thấy trong đại sảnh rộng rãi yên tĩnh, dưới ngọn đèn một bóng dáng vĩ ngạn đứng cách đó không xa, khi ánh mắt đến ánh mắt người kia phóng tới, Hạ Cảnh Diễm cả người đều run lên một cái, là Kỷ Vĩ Thần. . .

Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nhìn sang, một bên nghe điện thoại, một bên yên lặng hút thuốc, thon dài thân hình đứng ở trong đại sảnh, có vẻ hết sức cao ngạo cũng rất cô tịch.

Hạ Cảnh Diễm thân hình có chút cứng ngắc từ trong ngực Ngô Viễn Khang đứng thẳng lên, nàng như thế nào cũng không ngờ được, sẽ ở nơi này lần nữa cùng hắn chạm mặt, đã trễ thế, hắn đứng ở chỗ này làm cái gì?

“Kỷ tổng, đã trễ như thế này, còn chưa tan tầm sao?” Ngô Viễn Khang đi đến Kỷ Vĩ Thần, cười chào hỏi.

Kỷ Vĩ Thần thu hồi điện thoại, hướng Ngô Viễn Khang nhẹ gật đầu, ánh mắt sâu u đảo qua Hạ Cảnh Diễm đứng ở một bên, phức tạp khó dò, Hạ Cảnh Diễm mặt tăng cường lạnh lùng, liền cười cũng cười không được, chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi.

“Tôi còn có việc phải xử lý.” Kỷ Vĩ Thần trầm thấp lên tiếng, xoay người đi vào thang máy của hắn, đang lúc cửa thang máy đóng lại, ma sui quỷ khiến mà ánh mắt Hạ Cảnh Diễm đụng phải ánh nhìn thâm thúy của Kỷ Vĩ Thần, hắn khuôn mặt tuấn tú không biểu tình, trong đáy mắt hắn, Hạ Cảnh Diễm càng cảm thấy vô tận lạnh lùng và bàn quan.

Ngô Viễn Khang một lần nữa ôm bả vai Hạ Cảnh Diễm, cười ra tiếng nói!”Cơm tối muốn đi đâu ăn?”

Hạ Cảnh Diễm lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hướng Ngô Viễn Khang cười một tiếng, “Không ăn bên ngoài, chúng ta đi mua thức ăn rồi về nhà anh nấu!”

“Ừ, đề nghị hay.” Ngô Viễn Khang khen!

Ở trên xe, Ngô Viễn Khang từ trong túi áo móc ra một chuỗi chìa khóa đưa cho Hạ Cảnh Diễm, “Cho em, đây là chìa khóa phòng anh, lúc nào tới cũng được.”

Sau một hồi bận rộn, Hạ Cảnh Diễm cũng chuẩn bị được một bàn món ăn, nàng vốn chính là loại cô gái biết nữ công gia chánh, khi ở nhà, không có việc gì thì cũng hay nấu ăn, thiên phú nên tài nấu nướng của nàng đã có tiền bộ.

Dùng xong cơm tối, thời gian đã gần mười giờ hơn, Hạ Cảnh Diễm nhàm chán ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, mà Ngô Viễn Khang thì vào phòng tắm, Hạ Cảnh Diễm cảm giác được đêm nay sẽ phát sinh cái gì, nghe tiếng nước trong phòng tắm, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, toàn thân cũng nóng rất bất an.

Làm sao bây giờ? Muốn hay không nói cho hắn biết sự thật? Hạ Cảnh Diễm trong lòng suy nghĩ, nàng lần đầu tiên gặp loại chuyện này, khó tránh khỏi có vẻ bối rối, nếu như Viễn Khang để ý mình không phải xử nữ thì làm sao bây giờ? Nếu như đêm nay để xảy ra, khi Viễn Khang biết rằng nàng không phải xử nữ, cho rằng nàng lừa gạt hắn thì làm sao bây giờ? Có thể sẽ được tha thứ? Nếu như không, nàng cả đời chìm trong bóng tối, Hạ Cảnh Diễm không phải không dám đối mặt, nàng chỉ là sợ hãi mất đi người yêu thương.

Hạ Cảnh Diễm đang đấu tranh tư tưởng còn chưa có kết quả, đã thấy Ngô Viễn Khang quần khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra, lồng ngực kiêu mỹ, tóc ướt nhỏ giọt tăng thêm vẻ mặt anh tuấn, đều làm cho Hạ Cảnh Diễm yêu thương, nhưng, khối tâm bệnh vẫn như cũ không tha nàng.

“Em cũng đi tắm đi!” Ngô Viễn Khang ghé sát vào người Hạ Cảnh Diễm, trầm thấp cười, âm thanh có chút khàn khàn, mang theo một loại không hiểu phong tình.

“Em. . .” Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, mãnh nhắm lại mắt, cổ lấy toàn bộ dũng khí lên tiếng nói!”Viễn Khang, có chuyện này em nghĩ nói cho anh biết.”

“Cái gì?” Ngô Viễn Khang cười hỏi!

Quay mặt về phía khuôn mặt tươi cười của Ngô Viễn Khang, Hạ Cảnh Diễm dũng khí từng điểm từng điểm bị xói mòn, nhưng điều trong lòng lại làm cho nàng thở không nổi, nàng cúi đầu, do dự nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra, “Em trước kia có quen qua bạn trai, anh để ý không?”

Nói ra những lời này, Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nàng nâng lên ánh mắt thanh tịnh như nước lẳng lặng nhìn Ngô Viễn Khang vẻ mặt đang ngưng trọng, tứ chi cũng đang dần dần cảm giác lạnh buốt.

Cái đề tài này cũng rất là miễn cưỡng, Ngô Viễn Khang sắc mặt khẽ giật mình, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời lập tức tối xuống, lời nói của Hạ Cảnh Diễm xác thực làm cho Ngô Viễn Khang trong lòng trầm xuống, giật mình kinh ngạc cả nửa ngày, mới thở dài nói!”Chuyện khi nào?”

“Là ... năm ba đại học.” Hạ Cảnh Diễm nói ra cực kỳ sợ hãi, nàng vẫn là đang lừa gạt hắn, thật đáng hận! Người đàn ông đoạt đi thân thể nàng, hận không được cho hắn hai bạc tay.

“Hai người quen nhau bao lâu?”

“Một năm.” Hạ Cảnh Diễm thuận miệng nói ra, bởi vì nếu như nói quá ngắn, hẳn nhất định sẽ cảm thấy mình là người dễ dãi.

“Các người. . .” Ngô Viễn Khang giọng điệu trầm trọng muốn hỏi, nhưng lại dừng lại, Hạ Cảnh Diễm trong lòng hẳn thuần khiết như nước, hẳn yêu mến nàng, tiếp cận nàng, là bởi vì nàng tinh khiết đến như vậy, nhưng, sự thật này lại như sấm sét giữa trời quang, cơ hồ đánh ngã hắn.

“Không sai, chúng em phát sinh quan hệ, em không muốn lừa dối anh. . . Cho nên em. . .” Hạ Cảnh Diễm chớp chớp đôi mắt, thừa nhận lên tiếng, nàng muốn nói đúng là cái này.

Ngô Viễn Khang ánh mắt rạng rỡ có chút ủ dột, cũng cảm thấy ngực một mảnh bối rối, hần vuốt một chút tóc ướt, ngăn lại Hạ Cảnh Diễm, “Đừng nói nữa.”

“Em. . .” Hạ Cảnh Diễm ngực như bị lấp kín, dứt khoát nhắm mắt lại, đột nhiên, Ngô Viễn Khang đỡ lấy vai Hạ Cảnh Diễm, đem nàng kéo vào trong ngực, trầm thấp lắm lắm nói!”Cho anh thời gian được không?”

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất, thật là khó chịu, nước mắt đột nhiên trào ra, nàng xoay người nhào vào lòng Ngô Viễn Khang, khóc rống lên, ai cũng không thể hiểu thống khổ của nàng.

“Đừng khóc, anh đưa em về nhà.” Ngô Viễn Khang dịu dàng an ủi lên tiếng, khẽ hôn trán Hạ Cảnh Diễm.

Trên đường về nhà, trong xe không khí rất trầm mặc, ai cũng không nói gì, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy lòng hỗn loạn không chịu nổi, tìm không thấy một đầu mối, chặn được sợ hãi, mà Ngô Viễn Khang mắt tinh híp lại, đoán không ra suy nghĩ.

Xe dừng ở dưới lầu nhà Hạ Cảnh Diễm, Ngô Viễn Khang xuống xe đỡ dành Hạ Cảnh Diễm vài câu, liền đi trở về, nàng lẳng lặng ở trong bóng đêm, nhìn chiếc xe xa dần rồi âm thầm khóc, đột nhiên nàng rất hận, thật hận, nàng không nói lời nào lấy ra điện thoại, tìm đến dãy số kia, nhìn lâu thật lâu, cuối cùng, ngón tay nhấn xuống, nàng muốn phát tiết, nếu như cơn tức này không phát tiết, nàng sẽ nghẹn đến điên cuồng .

Điện thoại đã thông, truyền đến tiếng nói đặc biệt trầm thấp của người nọ, “Alo.”

Tiếng nói mỉa mai hoặc mà rất dễ nghe, lời nói hận còn ở trong lòng nhất thời không biết nên như thế nào mở miệng, cuối cùng, nàng oán hận găm nhẹ một câu, “Kỷ Vĩ Thần, anh thật đại hỗn đản.”

Rống xong câu này, Hạ Cảnh Diễm cúp điện thoại, đứng người lên đi vào con đường phồn hoa trước mặt, gió nhẹ thổi mát qua làn tóc, đầu đường cũng đã có một đám người, Hạ Cảnh Diễm bước chậm lại hòa vào trong đó, đột nhiên cảm giác rất lạnh, nàng vô thức ôm lấy cánh tay, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy quán cà phê cách đó không xa, liền bước chân đến.

Hai chai bia đưa đến trước mặt, Hạ Cảnh Diễm không chút do dự, cầm lên mà uống, dòng chất lỏng lạnh như băng nhưng nóng đốt cả ruột gan, gội vào lửa giận trong lòng, từ khi sinh ra cho đến nay nàng chưa từng có như vậy hận qua một người, nhìn khuôn mặt đẹp tà mị kia mà giờ cũng trở nên vô sỉ. . .

36. Chương 36: Vết Nứt

Tối hôm qua say rượu giờ đầu vẫn còn đau nhức, ngồi ở văn phòng, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy thật khó chịu, vốn chỉ muốn giải sầu, ngồi ở trong văn phòng càng cảm giác buồn bực, nhưng thật sự nàng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ bây giờ còn mơ mơ màng màng, nhìn máy tính mà cứ thấy như nó đang lắc lư trước mặt.

Thật vất vả chịu đến giờ nghỉ trưa, nhìn điện thoại im lặng một hồi lâu, nàng thăm thở dài, lấy ra bánh mì buổi sáng nàng chưa ăn tiếp tục gặm, trong lòng mặc dù có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến phải cho nhau không gian riêng, nàng lại không sao.

Văn phòng bộ tiêu thụ, Ngô Viễn Khang về mặt suy nghĩ, nhìn thấy cấp dưới đều đi ra ngoài dùng cơm trưa, hần không chút nào muốn đứng dậy, chuyện tối ngày hôm qua hần suy nghĩ một đêm, đã từng trải rất nhiều cuộc tình, hần ít nhất không dưới ba lần quen bạn gái, mỗi lần không phải hần đùa bỡn mà là bị đùa bỡn, nhưng khi cùng Hạ Cảnh Diễm bên nhau, hần thấy được tình yêu đúng nghĩa, muốn yêu một người đến cuối cuộc đời.

Hần cũng không phải loại người để ý chuyện xử nữ, nhưng, làm đàn ông ai cũng hi vọng người yêu của mình đem đêm đầu tiên quý giá đó cho mình, đương nhiên, thời đại này đây cũng không phải là ai cũng nghĩ vậy, thật lòng yêu một người, yêu nàng chứ không phải quá khứ của nàng.

“Ngô quản lý, như thế nào còn không đi ăn cơm?” Lý Lan thanh âm ngọt ngào vang ở bên tai, Ngô Viễn Khang hoàn hồn cười, “Anh không muốn ăn.”

“Ở gần công ty mới mở một nhà ăn, chỗ đó thức ăn rất ngon, anh có muốn cùng đi không?” Lý Lan mời.

Ngô Viễn Khang nhìn nụ cười khả ái ngây thơ của Lý Lan, vô ý thức lên tiếng nói!”Lý Lan, em cùng Cảnh Điềm quan hệ rất tốt đúng không?”

Lý Lan hơi khê giạt mình, nhẹ gạt đầu, “Không sai a! Chúng em từ nhỏ chính là bạn tốt, Ngô quản lí vì cái gì hỏi như vậy?”

“Không có gì, anh cùng em đi đến nhà ăn mới đi.” Ngô Viễn Khang cười nhạt một tiếng.

Những lời này làm cho Lý Lan không khỏi vui vẻ, nụ cười càng rộng mở, “Tốt!”

Trong phòng làm việc, Ngô Viễn Khang không thể nghi ngờ là người rất có sức hấp dẫn, khi phỏng vấn Lý Lan vào công ty, hẳn nụ cười sáng lạn tựa như một loại ma lực mê hoặc tâm trí đơn thuần của Lý Lan, hơn nữa lại đang dưới tay hắn làm việc, làm cấp dưới luôn rất ngưỡng mộ và kính ngưỡng, do đó đối với việc hắn đặc biệt lưu tâm, bất quá, hẳn là bạn trai của bạn tốt Hạ Cảnh Điềm, chuyện này xác thực làm cho nàng bất ngờ không nhỏ, nhưng, người chính là như vậy, đối với những gì mình yêu thích liền không muốn buông tay.

Ngô Viễn Khang đáp ứng lời mời của Lý Lan, một nguyên nhân rất lớn chính là muốn từ Lý Lan tìm hiểu về chuyện của Hạ Cảnh Điềm, hẳn không phải một người chỉ ngồi suy nghĩ, suy đoán sẽ chỉ làm hắn buồn bực, càng phải đi vào căn nguyên mới có thể giải quyết vấn đề.

Nhà hàng gần Kỷ thị là một nhà hàng cực kỳ quy mô, trang trí ưu nhã, đồ ăn ngon miệng, là nơi nhiều thành phần tri thức thích đến.

Lý Lan cùng Ngô Viễn Khang đi vào một vị trí khuất, giúp nhau chọn cơm, vì hòa hoãn không khí, Ngô Viễn Khang ân cần hỏi công việc của Lý Lan tại công ty, năng lực của cô ấy, làm người quản lý, hẳn đương nhiên hiểu rõ, Lý Lan là một người rất chăm chỉ, công việc đều xử lý cực kỳ thỏa đáng.

Lý Lan cũng chỉ là thoáng trách móc về chế độ của công ty, cuối cùng, Ngô Viễn Khang không khỏi nghiêm túc sắc mặt, làm như vô tình hỏi một câu, “Lý Lan, em biết chuyện tình cảm của Cảnh Điềm khi còn đại học chứ?”

Nghe xong những lời này, Lý Lan đôi mi thanh tú nhú một cái, ngược lại khó hiểu hỏi lại!”Ai nói với anh cô ấy có quen ai sao?”

Ngô Viễn Khang nhăn lại lông mày, có chút ngạc nhiên nói!”Cảnh Điềm không có nói với em sao?”

Lý Lan căn bản không biết Ngô Viễn Khang có dụng ý gì khi hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thành thật biểu lộ, khẳng định nói!”Cô ấy gạt anh rồi! Cảnh Điềm em còn không rõ ràng sao? Em cùng cô ấy ở chung ký túc, chuyện của cô ấy em rõ ràng nhất.”

Ngô Viễn Khang kinh ngạc cau chặt lông mày, nghi ngờ nói!”Em nói như vậy là Cảnh Điềm ở đại học không có quen ai?”

Lý Lan nghe Ngô Viễn Khang một mực hỏi chuyện về Hạ Cảnh Điềm, trong lòng có chút không vui, sắc mặt cũng không chân chừ, vừa uống súp, vừa lên tiếng nói!”Không có a! Cô ấy nổi tiếng là ngoan hiền, nào có nói qua chuyện tình cảm? Người theo đuổi không phải là không có, chỉ là cô ấy tiêu chuẩn quá cao, làm sao sẽ đem bọn họ để vào trong mắt?”

Lời nói của Lý Lan như tảng đá lớn nện vào lòng hắn, tối hôm qua, Hạ Cảnh Điềm rõ ràng nói năm ba đại học có quen bạn trai, nhưng, nhìn Lý Lan biểu lộ cũng không giống là nói dối, chẳng lẽ Hạ Cảnh Điềm lừa gạt hắn? Ngô Viễn Khang chỉ cảm thấy không muốn ăn nữa, tâm tình một mảnh hỗn loạn, Hạ Cảnh Điềm là đối tượng lý tưởng nhất hắn muốn kết hôn, hắn tìm hỏi Lý Lan, cũng chỉ là muốn hiểu một ít tình hình, nhưng lại không ngờ tới sẽ nghe sự thật thế này, Hạ Cảnh Điềm đang lừa gạt hắn, nói hắn như thế nào không suy nghĩ?

Sự im lặng của hắn làm cho không khí có chút trầm mặc, Lý Lan không khỏi ân cần lên tiếng, “Ngô quản lí, anh làm sao vậy? Anh cùng Cảnh Điềm đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ngô Viễn Khang ngẩng đầu cười nhạt một tiếng, “Không có gì, cơm xong chúng ta đi đi!”

Đi ra nhà hàng, Ngô Viễn Khang trong lòng vẫn còn nặng trĩu, rất không thoải mái, đau khổ cứ dâng lên trong ngực, những lời nói của Hạ Cảnh Diễm vẫn vang bên tai, năm ba đã thất thân vì chuyện tình cảm, nếu quả thật như Lý Lan nói, như vậy thân thể Hạ Cảnh Diễm không phải cho bạn trai đó, vậy người đó là ai? Một đáp án nổi trong đầu, chẳng lẽ. . . Thực sự như người khác đồn đãi, là Kỷ Dịch Hạo? Vì công việc này? Lời đồn trong văn phòng không có lửa thì làm sao có khói, đó luôn là đạo lý của nó, chẳng lẽ, bạn gái mà hắn đã từng tin tưởng, lại thực sự vì công việc mà không tiếc hiến thân? Kinh ngạc lại một lần nữa mà đến.

Thất hồn lạc phách trở lại văn phòng, Ngô Viễn Khang buồn bực không thôi, nhiều lần cầm lấy điện thoại rồi buông xuống, hắn rất muốn lập tức vọt tới trước mặt Hạ Cảnh Diễm chất vấn, nhưng lý trí đã khống chế tâm tình của hắn, hắn yêu Hạ Cảnh Diễm, đến bây giờ vẫn y nguyên là hắn yêu nàng, hắn biết chắc, chuyện này không thể xúc động lỗ mãng, nếu không, sẽ thương tổn Hạ Cảnh Diễm, cất dấu đầy bụng sự nghi kỵ, Ngô Viễn Khang quyết định đêm nay hỏi nàng cho rõ.

Văn phòng tổng giám, Hạ Cảnh Diễm cũng một bộ lo lắng, trực giác làm cho nàng bất an, lần đầu tiên có tình cảm luôn làm cho nàng rất cẩn thận, khẩn trương, nàng sợ mất đi Ngô Viễn Khang, thật sự sợ, rất sợ, nhiều lần mở ra tin nhắn của hắn muốn hỏi một tiếng lại dè xuống, tâm tư không yên làm cho nàng cứ mở màn hình nhắn tin với hắn trên máy tính, tự đứng trong đầu lóe sáng cái gì, nàng vô ý lấy ra trong túi áo cái chìa khóa, nắm chặt trong lòng bàn tay, đây là tối hôm qua hắn đưa nàng.

Tình yêu làm cho người ta mất đi lý trí, làm cho người ta điên cuồng, làm cho người ta bị lạc phương hướng, mỗi người, tình yêu đều rất cẩn thận xem như trân bảo trong lòng bàn tay, nếu không cẩn thận, như vậy giữa hai người nhất định sẽ có lỗ hổng, lúc này Hạ Cảnh Diễm giống như là bị lạc trong rừng cây cao dương, đã không có phương hướng.

37. Chương 37: Kể Lại

Trước khi tan sở, Hạ Cảnh Diễm rốt cục chờ được tin nhắn của Ngô Viễn Khang, hắn bào sau khi tan việc ở cửa công ty chờ hắn, đơn giản mấy chữ, nhưng đã làm cho nàng cảm thấy vui mừng.

Tan việc, Hạ Cảnh Diễm đứng hẹn chờ ở cửa công ty, gương mặt nhìn đã thấy xe của Ngô Viễn Khang đứng ở trước mặt nàng, thanh âm hắn dịu dàng, “Lên xe a!”

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, gật gật đầu mở cửa xe ngồi lên, trên đường hai người thật lâu không nói gì, Hạ Cảnh Diễm cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng, vẫn là Ngô Viễn Khang mở miệng trước, “Đi quán cà phê ngồi một chút a!”

“Được.” Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới trầm thấp lên tiếng, bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, nàng cho rằng đối với hắn có chút thiệt thòi, trước khi không có được sự tha thứ, nàng tìm không thấy câu gì phù hợp mở miệng.

Chiếc xe bạc dừng ở một quán cà phê lịch sự tao nhã, Hạ Cảnh Diễm cảm giác rằng Ngô Viễn Khang sẽ nói ra suy nghĩ của mình, dọc theo con đường nàng và hắn đều bất ổn, nàng không biết trong chốc lát sẽ nghe được cái gì.

Trực tiếp chọn gian cà phê có cửa cách âm, nhằm cách ly hết thảy ồn ào bên ngoài, Ngô Viễn Khang khẽ nhấp một ngụm cà phê đắng, ánh mắt dừng trên gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của Hạ Cảnh Diễm, chậm rãi lên tiếng, “Cảnh Diễm, anh không hy vọng em dối anh, em có thể nói cho anh sự thật không?”

Mở đầu có chút làm cho người ta sờ không được đầu mối, làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc sửng sờ, nàng nhất thời không kịp phản ứng, mở to mắt to, khó hiểu hỏi!”Cái gì?”

“Người kia là ai vậy?” Ngô Viễn Khang đem lời nói thẳng nói đi ra, suy tư trong buổi trưa, cũng làm phức tạp cả buổi trưa, hắn tổng kết đáp án chỉ có một, là nghe Hạ Cảnh Diễm giải thích.

Hạ Cảnh Diễm sợ hãi mở to mắt, đáy lòng bắt đầu hoang mang rối loạn, nàng không ngu ngốc, Ngô Viễn Khang có ý rất rõ ràng, chỉ là làm cho nàng không hiểu, vì cái gì hắn hỏi như vậy? Hắn biết cái gì rồi? Hắn đang hoài nghi cái gì? Đáp án này còn chưa tìm được, Hạ Cảnh Diễm tiếp tục giả vờ ngốc, “Em không biết anh đang ở đây nói cái gì.”

Ngô Viễn Khang cũng không muốn giấu diếm Hạ Cảnh Diễm, hắn chậm rãi nói, “Hôm nay, anh trong lúc vô tình nghe Lý Lan nói về em thời đại học chuyện, cô ấy nói em trong đại học không có nói qua bất luận cái gì về bạn trai, có thật không?”

Những lời này càng như sóng lớn đem Hạ Cảnh Diễm nhận chìm, tay cầm thìa nhất thời không xong, làm cà phê đổ đầy trên bàn, nàng bối rối cầm giấy đi lau, lại cảm giác như tay chân lạnh như băng, ngực càng nản lòng thoái chí, nguyên lai hắn cũng biết rồi, khó trách hắn vừa rồi có câu hỏi như vậy, Hạ Cảnh Diễm không trách Lý Lan nhiều chuyện, không thể tưởng được, giấy thủy chung không bao giờ gói được lửa, có một số việc không thể che giấu.

“Anh cũng biết rồi.” Tất nhiên đã mở ra rồi, Hạ Cảnh Diễm cũng không có cái gì phải che giấu, trên tay lấy dính cà phê, trong lòng cũng cay đắng.

Vừa rồi, thấy cà phê nóng hổi rơi trên tay nàng, hắn không khỏi đau lòng, thần sắc cũng nhu hòa không ít, dừng ở trước mặt đáng yêu của Hạ Cảnh Diễm, hắn trầm giọng nói!”Anh nghĩ nghe em giải thích.”

Hạ Cảnh Diễm cười khổ một tiếng, tự giễu, “Em còn có thể giải thích cái gì?”

Đối với nàng lừa gạt rồi lại lừa gạt, dù cho là người yêu, nhất định sẽ chán ghét nàng! Giải thích có thể hữu dụng sao? Nàng rõ ràng hơn, chuyện này giải thích cũng giải thích không rõ ràng, giải thích chỉ biết càng thêm phức tạp.

“Anh chỉ muốn nghe em nói một câu, người kia có phải là Kỷ Dịch Hạo?” Ngô Viễn Khang thủy chung muốn hỏi ra đáp án trong lòng.

Hạ Cảnh Diễm toàn thân run lên, ánh mắt trong trẻo chậm rãi nhìn lại Ngô Viễn Khang, không biết tại sao, Hạ Cảnh Diễm cảm thấy rất ủy khuất, nhìn ánh mắt của hắn dần dần tối đi, nàng đột nhiên muốn rơi lệ, bị người mình yêu thương hỏi như vậy là chuyện cỡ nào thương tâm, nàng lại cười khổ, phát hiện mọi chuyện cứ trôi qua trước mắt đi qua một vòng rồi trở về đêm đó, trước đây hắn nói hắn tin tưởng nàng, lời nói đó cứ vang lên bên tai. Hôm nay, hai tháng qua đi, hắn lại trước mặt mọi người chất vấn nàng chuyện tin đồn.

Nàng cắn môi dưới, nhịn xuống sự đau lòng làm nàng không thở được, chậm rãi cười, “Nếu như em nói đúng. . . ?” Nếu nói đến Kỷ Viễn Thần, nàng càng tình nguyện nói Kỷ Dịch Hạo, bởi vì người đàn ông kia, nàng đến chết cũng không muốn nhắc lại.

Tuy nhiên đã chuẩn bị tiếp nhận đáp án, nhưng khi Hạ Cảnh Diễm khẳng định cũng làm cho Ngô Viễn Khang kinh ngạc một chút, một loại nói phần nộ nói không ra lời, hắn vẫn là gốc trước mắt phụ nữ, hay là vẫn còn quá khờ dại? Hoặc là, vì gương mặt thuần khiết này lại cất giữ một thân thể dơ bẩn? Nhưng, nếu không phải nghĩ như vậy, không thể bởi vì chuyện này hắn phủ nhận Hạ Cảnh Diễm tốt, hắn đã không phải là tuổi trẻ bông bột, hắn có được một đầu óc lý trí, lẳng lặng nhìn Hạ Cảnh Diễm thật lâu, hắn giọng điệu như bị đè nén nói!”Chuyện khi nào ?”

Hạ Cảnh Diễm sững sốt, nguyên lai tưởng rằng nghe kết quả, hắn sẽ rất tức giận nói chia tay, không lưu tình chút nào mà rời đi, nhưng hắn không có, điểm này làm cho Hạ Cảnh Diễm không khỏi thấy được một tia hy vọng, “Hai tháng trước.” Đang nói đến những lời này, Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa nghĩ tới người đàn ông đoạt đi thân thể nàng, bởi vì hắn lần thứ nhất sai lầm, nàng phải vô số lần sợ hãi, tại sao?

“Chỉ một lần?” Ngô Viễn Khang nhíu nhíu mày.

“Ừ.” Hạ Cảnh Diễm gật đầu.

“Rốt cuộc là nguyên nhân gì? Em cam nguyện trả giá bản thân mình?” Ngô Viễn Khang tâm tư phức tạp hỏi, một cô gái tuổi còn trẻ đã trả giá bằng bản thân mình luôn luôn có lý do.

Hạ Cảnh Diễm mạnh nhắm lại mắt, tay đặt ở dưới bàn nắm chặt thành quyền, lại một lần nữa bởi vì hắn, nàng lại phải nói dối, nàng hít mũi một cái, lên tiếng nói!”Chỉ là hồ đồ uống rượu say, rồi lên xe của anh ta.”

Nói dối, nói dối, Hạ Cảnh Điềm thống hận nhất là nói dối, nhưng lần này tới lần khác, thực sự một bước sai, từng bước sai.

Lý do này có làm cho Ngô Viễn Khang thả lỏng một hơi, tại nơi thành thị phồn hoa này, chuyện gì hắn cũng đã trải qua, như một năm trước, cũng có một cái cô gái trẻ tự nhiên lên xe của hắn, sau đó miệng đầy mùi rượu nói muốn cùng hắn lên giường, lúc kia hắn cũng không hề muốn làm chuyện xấu, rồi đem cô gái đưa về nhà an toàn.

Hôm nay cái này xã hội, khắp nơi đều hấp dẫn người ta, công việc áp lực làm cho người ta cảm thấy cô đơn, cuộc sống về đêm vốn muôn màu muôn vẻ, đêm tối cho người thả tung lí trí, tại các quán bar rượu còn kích thích đánh sâu vào tư tưởng phóng túng, tất cả đều là cơ tốt nhất cho chuyện tình một đêm.

Dưới ánh đèn, Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn tâm sự nặng nề, mắt to trong suốt nháy đến nháy đi, như là bất an sợ hãi trách cứ, cặp môi đỏ mọng nhếch lên làm rung động lòng người, bộ dáng chán động tâm Ngô Viễn Khang, hắn đứng người lên, đi đến bên cạnh Hạ Cảnh Điềm, ôm lấy vai gầy của nàng, trên mép tóc khe hôn xuống, nhỏ giọng lẩm bẩm xin lỗi, “Thực xin lỗi.”

Một câu nói kia làm cho Hạ Cảnh Điềm ẩn nhẫn cảm xúc đã lâu rốt cục tuôn trào, nước mắt tuôn ra, nàng ôm chặt lấy thân thể của hắn, ủy khuất chua xót khóc lên.

38. Chương 38: Lại Bị Đuà Giỡn

Sau khi phát tiết nỗi ảm ức, Hạ Cảnh Điềm cảm xúc khôi phục không ít, bởi vì gần đây phát sinh quá nhiều việc, Ngô Viễn Khang trực tiếp đưa nàng về nhà nghỉ ngơi, về đến nhà, đôi mắt sưng tấy nên không dám gặp ai, nàng trực tiếp về phòng của mình, trốn tránh không được rồi, Hạ mẩu nhạy cảm phát hiện gì không đúng, nhưng lại không thể nói được, chỉ phải dặn dò con gái sớm nghỉ ngơi.

Nằm lỳ ở trên giường, Hạ Cảnh Điềm chui trong chăn, toàn thân đầy mỏi mệt, những ngày này phát sinh chuyện thật sự là nàng chịu đủ rồi, cũng may, đều đã trôi qua, nhìn thái độ Ngô Viễn Khang đối với nàng, nàng thầm nghĩ, cảm tình xem như cứu vãn được rồi, nhưng, nàng cũng không quên người đàn ông đã gây ra thương tổn này cho nàng, hết thấy sai đều là hắn.

Đang nghiêng rằng nghiêng lợi, điện thoại vang lên, nàng mừng đến nhảy dựng lên, rất nhanh lấy ra mở xem, Ngô Viễn Khang gọi tới, nàng nhanh chóng ấn nút trả lời, trong điện thoại, Ngô Viễn Khang chỉ nói mình bình an về đến nhà, nói chuyện thêm chút nữa rồi dặn dò Hạ Cảnh Điềm ngủ một giấc thật tốt.

Mặc dù chỉ đơn giản vài câu, lại làm cho Hạ Cảnh Điềm hưng phấn một đêm, mang sự chờ đợi đối với tương lai tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Viễn Khang như cũ đưa nàng đi làm, hai người quan hệ tựa hồ lại khôi phục như trước, điều này làm cho Hạ Cảnh Điềm yên tâm không ít, đi vào công ty, Hạ Cảnh Điềm càng cảm giác tâm tình nhẹ nhàng, nàng không ngờ rằng Ngô Viễn Khang sẽ tha thứ, bất quá, chuyện này đã không còn làm Hạ Cảnh Điềm nặng lòng.

Ba giờ chiều, một chiếc Ferrari màu đỏ vừng vàng dừng ở cửa công ty Kỷ thị, từ trên xe đi xuống một thanh niên khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mắt mang kính râm cơ hồ che đi hơn phân nửa gương mặt, nhưng đường nét tuấn tú vẫn y nguyên chói mắt người nhìn, dáng người cao ngất, thân mặc tây phục màu cà phê, một đầu tóc đen có vẻ mất trật tự, cuồng dã không mất phần gợi cảm, hắn, chính là tân tổng giám đốc của Đỗ thị – Đỗ Thiên Trạch.

Gỡ xuống mắt kính, Đỗ Thiên Trạch ưu nhã tiến đến bàn tiếp tân, dáng người như siêu mẫu, môi quyến rũ ra một vòng cung sáng lạn, sớm đã làm cô gái choáng váng.

“Xin hỏi. . . Tiên sinh tìm người nào?” Trong đó một người chớp chớp ánh mắt quyến rũ, cặp môi đỏ mọng giương cười nói!

“Tìm Kỷ tổng.” Tiếng nói có lực phát ra.

“Thật không may, Kỷ tổng hôm nay bay qua Mĩ công tác rồi a!” Tiếp tân tươi cười rạng rỡ, cố gắng đưa ra bộ dáng quỵên rũ.

“Gọi cho tôi đến văn phòng tổng giám.” Đỗ Thiên Trạch môi mỏng khẽ mím, quỵên rũ ra một độ cong trên cột.

Cô gái cười gật đầu, cầm lấy điện thoại gọi nội tuyến, Hạ Cảnh Diễm đang bận rộn phải ra ngoài làm việc, đột nhiên, nghe thấy điện thoại trong văn phòng, liền trở về tiếp”Alo ,xin chào, là ai ạ?”

“Là tôi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói nam tính.

Bởi vì người nào đó nhắc nhở không dưới hai lần phải nhớ kỹ thanh âm của hắn, lần này, Hạ Cảnh Diễm thật đúng là nghe ra, nàng nhướng mày, lập tức không nhẫn nại nói!”Đỗ tổng, có chuyện gì sao?”

“Tôi đang ở đại sảnh, xuống tiếp ngay.” Lời nói bá đạo rồi cúp máy.

Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, trong lòng thầm than, không biết vị ôn thần này chạy tới đây lại có chuyện gì, nàng chỉ phải tạm thời bỏ ra tư liệu hướng thang máy đi đến.

Đi vào đại sảnh, không ngoài ý muốn chứng kiến thân người kiều ngạo, nghiêng tựa trên bàn cao bên cạnh, dùng ánh mắt cười như không cười nghênh đón nàng, bởi vì đối phương là khách nên trước mặt người khác, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải gờ lên khóe miệng, cố gắng cười nói!”Đỗ tổng, xin chào, xin hỏi ngài là tìm Kỷ tổng giám sao?”

“Tìm cô không được sao.” Đỗ Thiên Trạch dù bận vẫn ung dung cười nhìn nàng gương mặt xinh đẹp tươi tắn.

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, nụ cười cũng cứng đờ, “Không biết Đỗ tổng tìm tôi có chuyện gì?”

Đỗ Thiên Trạch mặt lộ vẻ không nhanh, giọng điệu nói móc, “Phải để cho khách hàng cùng cô nói chuyện ở ngoài cửa sao?”

Những lời này lập tức đưa tới sự kinh ngạc của các tiếp tân, ánh mắt trách cứ nhìn về phía Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm nhíu nhíu mày, dùng tay ra dấu mời, “Đỗ tổng mời lên văn phòng!”

Cửa thang máy khép lại, Hạ Cảnh Diễm nụ cười trên mặt liền biến mất, bởi vì nghe giọng điệu của hắn, nói công việc chỉ là lấy cớ, trên nàng mới là mục đích.

Bị Hạ Cảnh Diễm xa lánh, đang đứng ở góc, Đỗ Thiên Trạch thân hình cao lớn liền cường thế đến gần, giọng không vui nói!”Cách tôi xa như vậy làm gì? Sợ tôi ăn thịt cô!”

Hạ Cảnh Diễm liếc mắt, giọng điệu bình tĩnh nói!”Tôi hi vọng anh lần này tới là thực sự bởi vì công việc.”

“Chuyện của tôi chính là công việc.” Đỗ Thiên Trạch nhíu mày, bởi vì đứng quá gần rồi, gần đến có thể nghe thấy được trên người Hạ Cảnh Diễm nhàn nhạt mùi nước hoa, mùi thơm ngát, bởi vì nguyên nhân người cao, đứng ở bên cạnh nàng, có thể nhìn thấy nơi cổ áo Hạ Cảnh Diễm, bộ ngực mềm mại trắng nõn tắn ra hương vị hấp dẫn người khác.

Đang đếm số tầng thang máy đi qua, Hạ Cảnh Diễm phút chốc cảm giác được ánh mắt càn rỡ của người bên cạnh, liền tức giận cảnh cáo nói!”Anh đang nhìn cái gì?”

Đỗ Thiên Trạch chặc chặc lên tiếng, cười nhạo nói!”Mùi nước hoa của cô thật là làm cho tôi không cách nào thở được, trên thế giới tại sao có thể có loại hương khó ngửi như vậy ? Nhớ kỹ, lần sau nhất định không được dùng cái này, nếu không, người nào đứng cạnh cô đều muốn hít thở không thông.”

“Mắc mớ gì tới anh?” Hạ Cảnh Diễm hung dữ liếc hắn, nhưng da mặt mỏng cũng không tự nhiên nổi lên màu đỏ, thử hỏi, bị cười nhạo như vậy, một cô gái không giận chết mới lạ? Hai ngày trước, Ngô Viễn Khang còn tán thưởng mùi nước hoa của nàng dễ ngửi.

Thang máy lên lầu sáu, khi cửa thang máy vừa mở, nhìn thấy người đứng đợi, Hạ Cảnh Diễm thần sắc khẽ giật mình, Ngô Viễn Khang đang ôm vài phần tư liệu chờ thang máy, hai người ánh mắt vừa chạm vào, Hạ Cảnh Diễm gờ lên mỉm cười nói!”Anh muốn xuống dưới sao?”

Ngô Viễn Khang trong lòng cũng ngạc nhiên, ánh mắt đảo qua người thanh niên dáng dấp hơn người đứng sau lưng Hạ Cảnh Diễm, sắc mặt có chút mất tự nhiên, “Đúng! Anh muốn đi ra ngoài một chuyến.”

“Chú ý lái xe nhé.” Hạ Cảnh Diễm cười dặn dò, Ngô Viễn Khang gật gật đầu, xoay người đi vào thang máy.

Nhìn thấy bộ dáng xuất thần của Hạ Cảnh Diễm cứ chằm chằm vào thang máy, Đỗ Thiên Trạch không biết ở đâu khó chịu, tóm lại chính là không thoải mái, khuôn mặt tuấn tú tràn không nhẫn nại, “Cô còn có đi hay không?”

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại, dẫn hướng đến văn phòng, khi đi ngang các phòng ban, Đỗ Thiên Trạch không thể nghi ngờ thành tiêu điểm của mọi người, tất cả nữ nhân viên đều ngẩng đầu lên xem xét, chờ hần vừa tiến vào phòng làm việc của Hạ Cảnh Diễm thì tiếng bàn luận xôn xao liền không ngừng.

Đỗ Thiên Trạch thần thái lười biếng, dựa vào sô pha lớn nhìn Hạ Cảnh Diễm ra lệnh!”Rót cho tôi ly trà .”

“Đỗ tổng muốn uống trà gì?” Hạ Cảnh Diễm thông minh lên tiếng hỏi trước, đỡ phải cho hần kiểm có làm khó dễ.

“Trà Long Tĩnh của Tây hồ.” Đỗ Thiên Trạch nhàn nhạt ném ra lời nói , ánh mắt lại không tự chủ được chằm chằm vào bóng lưng bận rộn của Hạ Cảnh Diễm, hần gặp quỷ rồi , đáng người xinh xắn lạnh lợi làm sao càng nhìn càng không đủ?

Một ly trà thơm ngát đưa tới trước mặt hần, Hạ Cảnh Diễm lại ngồi trở lại vị trí công tác, Đỗ Thiên Trạch một bên ưu nhã ngồi chéo chân dài, một bên tinh tế thưởng thức ly trà đậm đặc, cặp mắt hồ ly hẹp dài tràn đầy thú vị nhìn Hạ Cảnh Diễm, tràn đầy ý đùa giỡn.

Bị một người đàn ông như vậy nhìn chằm chằm, Hạ Cảnh Diễm thật sự không có cách nào tập trung làm việc, nàng ánh mắt hơi chán ghét khoét hần một cái, đứng dậy muốn đi ra cửa, sau lưng, Đỗ Thiên Trạch nhướng mi không vui nói, “Cô đi đâu vậy?”

“Tôi cần phải báo cáo không? Đỗ tổng?” Hạ Cảnh Diễm nhấn mạnh hai chữ Đỗ tổng, hần cũng không phải cấp trên của nàng, dựa vào cái gì hỏi nàng?

“Để một khách hàng lớn nhét vào văn phòng cũng quá kỳ cục rồi, chú ý coi chừng tôi nói cô thất trách.” Đỗ Thiên Trạch tà ác giương môi.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, nàng không hiểu nổi, vì cái gì người này luôn cùng nàng đối chọi? Chẳng lẽ là nàng kiếp trước thiếu nợ hần? Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói!”Tôi đi toilet được chứ!”

Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc, như không nhìn thấy nàng đang liếc, quay đầu ra uống trà.

39. Chương 39: Mời Cơm

Đến gần giờ tan tầm, Đỗ Thiên Trạch vẫn còn trong văn phòng Hạ Cảnh Diễm, nàng không chỉ có chút ảo não, bởi vì hần chẳng những ảnh hưởng đến công việc, còn chướng mắt, bất quá, nếu để cho Đỗ Thiên Trạch ý thức được cái mặt rất đẹp trai của mình lại chướng mắt nhất định sẽ thẹn quá hoá giận, hỏa thiêu bốn phương.

Còn hơn mười phút là hết giờ, Hạ Cảnh Diễm thấy hần nhìn đồng hồ, cho là hần cuối cùng quyết định sẽ đi, nàng vui vẻ hỏi!”Đỗ tổng, ngài có việc gấp cứ đi trước a!”

“Tôi đi đâu?” Hần lại đột nhiên hỏi lại.

Hạ Cảnh Diễm có chút không hiểu, hần đi đâu liên quan gì đến nàng? Nàng nhú nhú mày, “Đỗ tổng không phải đang vội sao?”

“Tôi đang đợi cô tan tầm.” Đỗ Thiên Trạch tức giận khế nói.

Hạ Cảnh Diễm nụ cười tắt hẳn, ngạc nhiên không hiểu nói, “Chờ tôi tan tầm?”

“Tóm lại lần trước tôi mời cô ăn cơm, lúc này đây, cô phải mời lại.” Đỗ Thiên Trạch xầu xa lên tiếng, khuôn mặt tuần tú tràn đầy kiên định.

Mời hẳn ăn cơm? Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn đã rỏ, người này không có việc gì chờ ở văn phòng chính là vì muốn nàng mời cơm? Nhưng, vừa nghĩ tới Ngô Viễn Khang, nàng kiên quyết lắc đầu, “Không được, tôi đã có hẹn, hôm khác sẽ mời.”

Đỗ Thiên Trạch nhướng mày, cặp mắt rạng rỡ trong suốt, giọng điệu hơi có vẻ không nhanh, “Thời gian của tôi cũng không phải nhiều đến có thể đợi một phụ nữ hai giờ, nhất định là hôm nay, ở đâu thì cô chọn.”

Hạ Cảnh Diễm được chứng kiến công phu uy hiếp người của hắn, giọng càng kiên trì một chút, “Nếu như tôi nói không?”

“Cực tuyệt tôi, như vậy cô cũng đừng mơ tưởng đúng hẹn, cô có tin là tôi có thể làm cho bạn trai cô rời khỏi cô?” Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt cười tà, đắc ý chằm chằm vào gương mặt nhợt nhạt của Hạ Cảnh Diễm.

“Anh. . .” Hạ Cảnh Diễm tức giận đến thiếu chút nữa mất lý trí rống lên tiếng, nàng coi trọng tình yêu nhưng bị người lấy ra cười nhạo, nàng sao có thể không giận? Trên thế giới tại sao có thể có loại người này? Xem ra nàng thực sự thiếu nợ hắn, hôm nào phải đi tìm thầy tướng số.

“Như thế nào?” Đỗ Thiên Trạch ác liệt cười, nụ cười kia thật làm cho Hạ Cảnh Diễm có xúc động muốn bạt tay hắn.

Thiếu nợ hắn một bữa cơm, Hạ Cảnh Diễm biết, tuy nhiên lần trước là hắn đòi mời nàng, nhưng, nàng cùng Ngô Viễn Khang cảm tình đã xuất hiện nguy cơ, nàng không thể tiếp tục làm chuyện có thể khiến Ngô Viễn Khang hiểu lầm, nhưng trước mắt tên xấu xa này, nếu như không mời hắn, có lẽ thực sự sẽ làm ra chuyện càng nghiêm trọng, Hạ Cảnh Diễm nghĩ nghĩ, mím môi nói! “Tôi đang suy nghĩ...”

Đỗ Thiên Trạch mặt lộ nụ cười thành công chói lọi như sao đêm, đôi mắt nhìn sang đồng hồ, “Cho cô ba phút đồng hồ.”

Hạ Cảnh Diễm nhớ tới lúc chiều Ngô Viễn Khang có ra ngoài, không biết hiện tại đã trở về chưa, nàng nhìn sang đối diện Đỗ Thiên Trạch, cầm lấy điện thoại gọi cho Ngô Viễn Khang, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hắn ôn nhu, “Cảnh Diễm.”

“Anh đang ở đâu vậy?” Hạ Cảnh Diễm cười nhẹ hỏi!

“Anh vừa định gọi cho em, anh bây giờ đang ở bên ngoài làm việc, đêm nay có thể không thể cùng em ăn cơm.” Ngô Viễn Khang ngược lại trước lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng vui nhưng không nói ra, bởi vì cùng tên chán ghét này ăn cơm cũng là một chuyện thật đáng buồn, nàng lập tức khẽ cười nói! “Không sao, anh ở bên ngoài chú ý đừng uống quá nhiều rượu, ăn cơm đúng giờ, sớm một chút trở về, em chờ anh.”

Câu cuối cùng em chờ anh nghe vào tai Đỗ Thiên Trạch không hề vui chút nào, hắn lông mày giương lên, ánh mắt buồn bực liếc Hạ Cảnh Diễm, cuối cùng, mím môi nhìn về phía phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Được, anh biết rồi.” Hạ Cảnh Diễm cười ngọt ngào cúp điện thoại, mới ngẩng đầu nhìn sang Đỗ Thiên Trạch, không thể nào vui vẻ nói! “Rồi, anh nói địa điểm là tôi chọn.”

“Chỉ cần không quá kém.” Đỗ Thiên Trạch không quên bổ sung một câu.

“Tôi không có tiền mời anh ăn bữa tiệc lớn, anh phải chuẩn bị tâm lý.” Hạ Cảnh Diễm không khỏi nói xéo hắn.

Đỗ Thiên Trạch nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý, vì không để cho người khác hiểu lầm, Hạ Cảnh Diễm cố ý để hắn đi trước, Đỗ Thiên Trạch cũng không để ý chờ đến hai mươi phút.

Cửa ra vào Kỳ thị dừng chiếc xe thể thao chói mắt làm che khuất tất cả các xe khác, Đỗ Thiên Trạch cầm tay vào túi quần quay đầu lại, nghiêng mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm chậm chạp, không nhẫn nại kêu lên! “Tôi sắp chết đói rồi, cô có thể nhanh lên không?”

“Đói chết đáng đời anh.” Hạ Cảnh Diễm tức giận mím môi, ai kêu đại thiếu gia hần không đi ăn cơm với ai lại đợi nàng .

Hạ Cảnh Diễm có chút chờ đợi lo lắng nhìn các xe qua lại một lần, nàng kỳ thật lo lắng sẽ bị người quen gặp, thật vất vả mới cùng Ngô Viễn Khang quan hệ thật duy trì bình thường, nàng không muốn bị người râu ria quấy rầy.

“Nhìn cái gì, còn không lên xe?” Đỗ Thiên Trạch ngồi ở trên ghế lái thúc giục, đổi lại là những phụ nữ khác, thì sớm đã dùng bộ mặt thiên kiều bá mị ngồi trên xe của hần, mà Hạ Cảnh Diễm lại không như vậy ánh mắt không ổn định.

Hạ Cảnh Diễm trừng hần, mới mở cửa xe ngồi lên, Đỗ Thiên Trạch nhún ga, mang theo Hạ Cảnh Diễm chậm rãi rời Kỳ thị.

Cách đó không xa, sau lưng chiếc xe thể thao, ngồi trong chiếc xe màu bạc Ngô Viễn Khang ánh mắt phức tạp, đem một màn vừa rồi lăng lạng nhìn trong đáy mắt, tay đặt ở tay lái nắm chặt.

40. Chương 40: Sóng Ngầm

Khi chiếc xe hoa lệ cao cấp của Đỗ Thiên Trạch dừng ở một nhà ăn yên lặng vô danh bên vệ đường, sẽ là một phong cảnh như thế nào a? Ha, thật không hợp nhau, phi thường không được tự nhiên, Đỗ Thiên Trạch từ trong xe đi xuống chớp mắt, cả người đều ở trạng thái kinh ngạc, đáy lòng đang âm thầm nói, không thể nào!

Hạ Cảnh Diễm hiển nhiên cùng ông chủ rất quen thuộc, vừa cười vừa chào hỏi, vừa đón Đỗ Thiên Trạch vào, đây thật ra là một nhà ăn nhỏ quen thuộc của Hạ Cảnh Diễm, ở đây nổi tiếng các món ăn thôn quê đơn giản nhưng ngon miệng, so với các món cao lương mỹ vị dinh dưỡng không hề kém.

Hạ Cảnh Diễm đại khái không biết Đỗ Thiên Trạch từ nhỏ đã có tính rất sạch sẽ, đối với chỗ vệ sinh không thật tốt với hần mà nói chính là địa ngục, từ nhỏ đến lớn sợ là đây là lần đầu tiên đi vào loại địa phương này, nhìn vách tường ố vàng, sàn nhà dơ dáy bẩn thỉu, còn có giấy tường dính chất dơ bẩn, hần cái gì cũng ăn không nổi rồi, đang lúc Hạ Cảnh Diễm muốn ngồi xuống hần liền kéo nàng lên, không nói hai lời liền đi ra ngoài.

“Này uy. . .Anh làm gì vậy ?” Hạ Cảnh Diễm khẽ gọi, rất không hiểu hành vi bạo lực của hần.

Kéo Hạ Cảnh Diễm đến bên cạnh xe, hần tức giận chặn hai tay quanh eo nàng!”Cô cũng quá không biết tôn trọng người, dẫn tôi tới loại chỗ này ăn cơm? Cô đang đùa tôi sao?”

“Loại chỗ này làm sao? Người bình thường tôi còn chưa dẫn đến !” Hạ Cảnh Diễm rất không hiểu kêu to, càng chán ghét biểu lộ cao cao tại thượng của hần, kỳ thật, nhà ăn cũng không đến nỗi như Đỗ Thiên Trạch nói, hần từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, trong nhà điều kiện tốt quen ở nơi như thiên đường, đi vào nhà dân nhất định sẽ không quen .

Nhà ăn này lắp đặt thiết bị tuy có kém một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng khẩu vị của món ăn, ông chủ cũng nhiệt tình hiếu khách, phương diện vệ sinh rất đúng chuẩn, chỉ là Đỗ Thiên Trạch không quen nhìn mà thôi.

Từ Đỗ Thiên Trạch nhìn ra, đem hần đưa đến chỗ này hoàn toàn là Hạ Cảnh Diễm đang trêu chọc hần, đang báo thù hần, cho nên tức giận nhất thời không nói ra lời, hần híp lại mắt, thỏa hiệp nói, “Đổi chỗ khác.”

“Đổi chỗ nào? Tôi nói rồi, chỗ quá đắt tôi mời không nổi.” Hạ Cảnh Diễm quyết liệt!

Đỗ Thiên Trạch nhượng nhượng mày, tay bắt lấy bả vai Hạ Cảnh Diễm liền đem nàng đẩy vào trong xe, vừa lên tiếng nói!”Đi theo tôi.”

Hạ Cảnh Diễm lấp bắp kinh hãi, chỉ phải nhìn ra cùng ông chủ nói một tiếng thật có lỗi, rồi quay đầu lại liếc Đỗ Thiên Trạch, chỉ thấy hần nhún ga xe lập tức chạy nhanh lên đường, hướng chỗ khác đi đến.

“Này, anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Hạ Cảnh Diễm sửng sờ hỏi.

“Đi ăn cơm.” Đỗ Thiên Trạch cơn giận còn chưa tan, bực mình lên tiếng.

“Tôi nói rồi chỗ đất tôi không mời nổi.” Hạ Cảnh Diễm lần nữa cương điệu.

Lại nghe hần biểu lộ như hiểu không rõ lên tiếng, “Lần này tôi mời, lần sau cô mời lại.”

Hạ Cảnh Diễm ngăn không được cười ra tiếng, nàng đột nhiên phát hiện, tên quái gở này vẫn còn tâm tình trẻ con, thật là một người kỳ quái.

Trong văn phòng Kỷ thị, người trong bộ tiêu thụ đã đi hết, chỉ còn lại Lý Lan đang tăng ca cùng Ngô Viễn Khang với vẻ mặt tâm sự nặng nề.

“Ngô quản lí, anh có tâm sự sao?” Lý Lan ngẩng đầu quan tâm hỏi, nhưng đáy lòng lại không hiểu kích động, bởi vì nàng thích cùng hần ở riêng như vậy, yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng hô hấp của hần.

“Em còn chưa nghỉ sao?” Ngô Viễn Khang mím môi hỏi.

“Còn có chút việc, nên làm hết rồi mới đi.” Lý Lan cười, nụ cười tinh khiết tự dưng chấn động tâm tính mạch của Ngô Viễn Khang.

Xế chiều hôm nay một màn kia giống như một cây đao đâm vào trái tim của hần, cảm giác đắng ngắt như vậy rõ ràng, bạn gái của hần sau lưng hần cùng người đàn ông khác dùng cơm, đối lại dù là ai cũng không cách nào bình tĩnh tiếp nhận! Hần tự giễu cười, đối diện Lý Lan ánh mắt lại đưa tình, gương mặt tú lệ tràn đầy hấp dẫn.

Lý Lan bị Ngô Viễn Khang nhìn đến có chút thẹn thùng, nàng không khỏi cúi đầu nở nụ cười dịu dàng, thanh âm của Ngô Viễn Khang đột nhiên vang lên càng làm cho tim nàng đập rộn lên.

“Lý Lan, em có muốn cùng anh uống một chén không?”

Cái này là cái gì? Mời sao? Lý Lan trong lòng tuy mừng thầm, nhưng trên mặt lại duy trì vẻ e lệ, “Được!”

Đêm trong thành thị luôn đặc biệt mập mờ nhất là tại quán bar.

Ngô Viễn Khang tâm tình buồn bực, một ly rồi lại một ly rượu mạnh, làm Lý Lan càng hoảng sợ, trực giác nói cho nàng biết, Ngô Viễn Khang cùng Hạ Cảnh Diễm có xảy ra vấn đề gì.

“Ngô quản lí, đừng uống nhiều như vậy, chú ý thân thể.” Lý Lan ở một bên khuyên.

Nhưng Ngô Viễn Khang sẽ nghe sao, đêm nay hần muốn uống rượu, muốn quên mất hết thấy sự tình, Hạ Cảnh Diễm, hay là Kỷ Dịch Hạo, hay là xế chiều hôm nay nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch và. . .

Cũng trong lúc đó, trong một nhà hàng cao cấp, Hạ Cảnh Diễm bị Đỗ Thiên Trạch dẫn vào, đi tìm một vị trí ngồi xuống, chỗ này không phải lần đầu tiên tới, Hạ Cảnh Diễm có vẻ không câu nệ đi theo Đỗ Thiên Trạch ngồi vào một vị trí, liền bắt đầu gọi món ăn, nàng nghĩ nhanh lên chấm dứt bữa ăn phiền lòng này.

“Muốn uống chút rượu không?” Đỗ Thiên Trạch cười hỏi nàng.

“Không uống, anh cũng đừng uống.” Hạ Cảnh Diễm có vẻ có chút bá đạo, nàng biết rõ say rượu sẽ mất lý trí, cùng người này cùng một chỗ nàng muốn hai người đều thanh tỉnh.

“Như thế nào? Cô sợ tôi uống rượu sẽ đối với cô làm ra cái gì sao?” Đỗ Thiên Trạch cười nhạo lên tiếng, hần lấy nụ cười giễu nhìn dáng người Hạ Cảnh Diễm, không chút khách khí nói! “Cũng không nhìn lại mình một chút, tôi dù có uống rượu say, cũng phân biệt được đẹp xấu, phụ nữ như cô sao có cơ hội?”

“Tôi như thế nào không giống?” Hạ Cảnh Diễm ương bướng, người này cũng quá xem thường người a!

“Cô có một mét sáu!” Đỗ Thiên Trạch mang theo ánh mắt hoài nghi dò xét nàng.

“Tôi một mét sáu mươi ba.” Hạ Cảnh Diễm liếc mắt.

“Có sao? Như thế nào nhìn cũng giống cô bé chưa lớn nhỉ?” Đỗ Thiên Trạch ranh mãnh nói!

Hạ Cảnh Diễm mặc kệ hần, dứt khoát quay đầu đi lẳng lặng uống trà, Đỗ Thiên Trạch tự đòi mất mặt ho nhẹ một tiếng, một mình nói lằng, “Không uống rượu thì không uống rượu, dù sao cùng cô uống rượu, tôi cũng vậy không dậy nổi hứng thú.”

Đợi một hồi, món ăn còn chưa có đem lên, Hạ Cảnh Diễm không ngần ngại nhìn bên ngoài thở ra một hơi rất là buồn bực, đối diện Đỗ Thiên Trạch ánh mắt quét ngang, nhìn thấu tâm tư của nàng, môi mỏng xốc một vòng cười tà, nhìn nàng có vẻ tức giận, hần rất là cao hứng.

“Mười phút nữa không có món ăn, tôi sẽ đi.” Hạ Cảnh Diễm không nề mặt nói.

“Cần phải có thời gian, cô kiên nhẫn chờ một chút a!” Đối diện, Đỗ Thiên Trạch biểu lộ nghiêm trang nói!

Nhìn thời giờ đã sắp tám giờ tối, Hạ Cảnh Diễm đợi không được, Ngô Viễn Khang khẳng định đã về nhà, vừa rồi nếu không phải hần cố ý mang nàng đi vòng quanh, nàng cũng sẽ không khiến cho muộn như vậy mới ăn cơm, thật sự là đáng giận.

Mười phút sau, món ăn quả nhiên đem lên, Hạ Cảnh Diễm thanh thật ăn cơm, không mấy miếng đã no rồi, thật sự là lãng phí một bàn đồ ăn ngon, Hạ Cảnh Diễm tự mình cũng cảm giác đáng tiếc.

“Ăn no?” Đỗ Thiên Trạch nhìn nàng, hần có thể ăn cực kỳ chậm rãi.

“Ừ.” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng, vốn định nói do hần ăn chậm, nàng đi trước, nhưng nghĩ như vậy lại không lịch sự, nên chỉ phải nhẫn nại đợi.

41. Chương 41: Bùng Phát

Trong bar không khí ám muội mà chọc người, trong đó ẩn ẩn có hoan lạc mờ mịt, trên sàn nhảy người khai mạc nổi lên ba tiếng nhạc vang trời, mọi người bắt đầu điên cuồng đong đưa theo âm nhạc. Trong ngọn đèn hân ám, mùi rượu cồn nồng nặc cũng làm cho người trước mặt có vẻ mờ mịt mà có mỹ cảm.

Lý Lan khuỷu tay chống đỡ cằm, ánh mắt thanh tịnh dịu dàng dừng ở gương mặt anh tuấn của Ngô Viễn Khang, đây là một loại hấp dẫn vô hình, hấp dẫn người khát vọng, từ khi vào công ty nàng đã thầm mến hần, từ nội tâm đã thích hần, bởi vì bề ngoài hần ưu thế. Nàng từ nhỏ cùng với những cô bé khác đã không giống nhau, nàng là một người nội tâm kiêu ngạo, ở trường học, cho dù sau lưng sắp xếp hàng dài người cho nàng chọn, nàng cũng không hề đếm xỉa.

Nhưng kỳ quái chính là chỗ này, tình cảm trở trêu hiện tại lại rất mãnh liệt, nàng cũng từng buồn qua, đổ kị qua, tự không chế qua, nhưng đối với hần cảm tình tựa như càng nhiều thêm, càng bị đè nén càng thống khổ, nếu như hần không phải bạn trai của bạn tốt, nàng nhất định sẽ cố gắng hấp dẫn sự chú ý của hần.

Nàng rất thích loại cảm giác yên lặng nhìn hần, nhìn xem hần ngón tay thon dài ưu nhã nâng ly rượu, nhìn lông mi dày che đi sự thâm thúy trong ánh mắt, nhưng chói lọi như sao che đi sự u buồn, càng thích nhìn khi hần nhíu mày, nó làm cho người ta không khỏi dâng lên cảm giác đau lòng. (Chính xác là có mình cô đau thôi, đọc giả và editor không đau cho đâu – loại người cổ hủ quá mà). Khuyên lần thứ nhất nàng cũng không khuyên nữa, trong tâm trí nàng hi vọng hần uống rượu, như vậy, nàng liền có thể thân thiết gần hần hơn.

Hạ Cảnh Diễm đang cùng Đỗ Thiên Trạch trong nhà hàng dùng cơm, thời gian dần dần vượt qua chín giờ, sự chịu đựng cuối cùng nàng cũng đã dùng rồi, nàng hai tay đang vào nhau, còn Đỗ Thiên Trạch thì hoàn toàn bình thường, y nguyên ăn ngon lành.

“Này , tôi nói anh không thể nhanh lên được sao? Chúng ta đã đi lâu rồi.” Hạ Cảnh Diễm không ngại lặp lại nhắc nhở, nếu để cho Ngô Viễn Khang biết rõ nàng cùng người nam khác dùng cơm muộn như vậy, hần nhất định sẽ tức giận.

Đỗ Thiên Trạch lông mày đen dày nhảy lên, uống xong ly trà, động tác ưu nhã dùng khăn tay lau sạch khóe môi, cuối cùng mới mỉm môi cười nói!”Cô vội vã như vậy là muốn trở về bên bạn trai à? Coi chừng tôi ghen a!”

Hạ Cảnh Diễm không khỏi liếc hần, “Nhàm chán.”

Đỗ Thiên Trạch vỗ tay gọi phục vụ tính tiền, nhìn Hạ Cảnh Diễm bộ dáng vội vã gấp rút, hẩn cố ý đùa giỡn một chút nữ phục vụ, mới chậm quá cầm hóa đơn tính tiền, Hạ Cảnh Diễm thực sự là không có biện pháp nhìn tiếp, đứng dậy muốn đi đã thấy hẩn ở phía sau theo đi lên, “Này uy , chờ tôi nha!”

Khi đó Đỗ Thiên Trạch đi ngang một phục vụ bưng lên thức ăn có mùi vị của thảo mộc Linh Lăng, Đỗ Thiên Trạch thần sắc lập tức cứng đờ, thân hình cao thẳng đột nhiên quy xuống, che ngực ho khan không thôi.

Đột nhiên phát sinh tình huống làm cho nhân viên nhà hàng càng hoảng sợ, lập tức có hai phục vụ tới dìu hẩn, ân cần hỏi!”Tiên sinh, ngài làm sao vậy? Ngài ở đâu không thoải mái?”

Đỗ Thiên Trạch trong lòng biết tự mình bệnh xuyên đang tái phát, ngực rất khó chịu, trong lồng ngực gấp gáp thúc cần dưỡng khí, hẩn khuôn mặt tuấn tú một hồi run rẩy, biểu lộ thống khổ, ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai vai nhô lên, hai tay chống dùng sức thở không thôi.

Mà Hạ Cảnh Diễm vừa mới đi tới cửa nghe được phục vụ la lên, cũng kỳ quái quay đầu lại, khi thấy Đỗ Thiên Trạch ngồi chồm hổm trên mặt đất thở dốc không thôi, cả người cũng bị dọa, nằng tranh thủ nhanh chạy đến, khiếp sợ nhìn Đỗ Thiên Trạch thở dốc không thuận luồng cuống hỏi, “Đỗ Thiên Trạch, anh làm sao vậy?”

“Cà phê, cho tôi một ly cà phê đậm đặc. . .” Đỗ Thiên Trạch mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gian nan nói ra tiếng.

Lập tức có người đi pha cà phê, lúc này, nghe bên cạnh có một vị khách khê nói!”Vị này nhất định là bệnh xuyên tái phát.”

“Xuyên?” Hạ Cảnh Diễm giật mình sững sờ tại chỗ, không thể tưởng được nhìn như hẩn khỏe mạnh như vậy mà bị loại bệnh này?

Nhờ người khách đó chỉ dẫn, mọi người toàn lực đem Đỗ Thiên Trạch mang lên trên ghế sofa, cho hẩn ngồi ngay ngắn trên ghế, đầu hướng lên trên, hai vai nhô lên, dùng sức thở, như vậy sẽ làm chậm lại cảm giác khó chịu ở ngực, lúc này, người pha cà phê cũng tới nơi, vị khách nhân kia lập tức bưng tới cho Đỗ Thiên Trạch uống, bởi vì người bị bệnh này dùng cà phê đậm đặc như một vị thuốc, nó có thể giúp hô hấp được thông thuận, cũng cải thiện bệnh trạng.

Uống xong ly cà phê, thấy sắc mặt Đỗ Thiên Trạch quả nhiên khô phục một ít, chỉ là vẫn y nguyên vẻ tái nhợt khó coi, đầu đầy mồ hôi lạnh, khóe môi phát run, làm cho người ta không khỏi lo lắng.

“Tiên sinh, hẩn có sao nữa không?” Hạ Cảnh Diễm không biết về bệnh này, nhìn Đỗ Thiên Trạch như vậy nằng không khỏi lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, cô tốt nhất đưa bạn trai đi bệnh viện, cà phê chỉ có thể tạm thời áp chế bệnh tình, không thể trị liệu.” Người khách đề nghị nói!

Đỗ Thiên Trạch thở gấp, tay cầm lấy tay Hạ Cảnh Diễm, chăm chú nắm lấy, khó khăn lên tiếng!”Dẫn tôi về nhà, trong nhà của tôi có thuốc.”

Hạ Cảnh Diễm cầm thật chặt tay của hẩn, trấn an nói!”Được, tôi mang anh về nhà, nhà của anh ở đâu?”

Bởi vì Đỗ Thiên Trạch tình huống này không thể lái xe, đành phải nhờ một phục vụ nhà hàng hỗ trợ, Hạ Cảnh Diễm nhìn hẩn suy yếu không chịu nổi, trong lòng thật sự là vừa vội lại sợ, vừa rồi nằng sợ tới mức trái tim đều muốn ngừng đập, nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch bộ dạng không thể hô hấp, nằng thực cho là hẩn sẽ. . . Thật sự là không dám nghĩ tiếp.

Cũng may nhà của Đỗ Thiên Trạch cách nhà hàng không xa, trong một tòa cao ốc quốc tế, Hạ Cảnh Diễm nhờ phục vụ đưa hẩn đỡ đến trong phòng, lập tức tìm thuốc tới cho hẩn, đưa đến tận miệng, Hạ Cảnh Diễm tâm căng thẳng mới yên ổn xuống, vượt ngực thở phào nhẹ nhõm, nằng đi vào trong phòng khách rót một chén nước trà , đứng ở phòng khách trống trải nằng mới có cơ hội nhìn gian phòng trước mắt này to đến dọa người.

Thiết bị lắp đặt tinh xảo, cực kỳ đặc biệt tinh tế, đàn ông yêu nhất màu xám trắng – màu sắc trang nhã, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ vô cùng, chỉ là làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc chính là

một gian phòng lớn như vậy lại chỉ có một mình hắn ở, trong lòng không khỏi thầm than, như hắn bị loại bệnh này, phải ở cùng người nhà ở mới đúng a! Nếu không, như tình huống đêm nay, một mình hắn như thế nào ứng phó được?

“Làm cô chê cười rồi.” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú trắng bệch, giọng nói khàn khàn nói.

“Có cái gì buồn cười, anh làm tôi sợ muốn chết.” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại liếc mắt, đến bây giờ còn cảm giác khó chịu không thôi.

“Bệnh của tôi chỉ là bệnh nhỏ, không có gì lo lắng.” Đỗ Thiên Trạch không để ý nói, nhưng lồng ngực y nguyên phập phồng gay gắt.

“Đừng mạnh miệng, lần sau anh phải mang thuốc theo trên người.” Hạ Cảnh Diễm rất không nể tình nói, tự tay rót ly trà cho hắn, Đỗ Thiên Trạch yên lặng tiếp nhận, ánh mắt nhìn qua một chỗ khác, không nói chuyện.

“Chắc anh nên ở cùng cha mẹ.” Hạ Cảnh Diễm nói.

Đỗ Thiên Trạch thở gấp gấp mấy ngụm, không vui nói, “Tôi không có vô dụng như cô nghĩ, tự mình chăm sóc mình vẫn được.”

Hạ Cảnh Diễm biết rõ cá tính của hắn thích thể hiện, liền không cùng hắn so đo, bởi vì lúc này hắn không thể quá kích động, nàng nhìn căn phòng lớn trống trải, nói khẽ! “Chỉ một mình anh ở, có phải là quá lớn không?”

“Tôi thích.” Đỗ Thiên Trạch nhướng mi trả lời.

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, ánh mắt không khỏi chạm đến đồng hồ trên tay, thời gian bất tri bất giác đã mười giờ rưỡi, nàng sợ tới mức cả người đều bật lên, “A nha! Thảm, đã trễ thế, tôi phải đi.”

Đỗ Thiên Trạch không khỏi kháng nghị lên tiếng, “Tôi đây làm sao bây giờ?”

“Đưa số điện thoại của bạn gái anh cho tôi, tôi giúp anh gọi cô ấy tới chăm sóc.” Hạ Cảnh Diễm đưa tay ra hỏi hắn.

Hắn khuôn mặt tuần tú ngoảnh ra, khẩu khí buồn bực nói! “Tôi không có bạn gái.”

“Anh là một công tử playboy như vậy mà không có bạn gái sao?” Hạ Cảnh Diễm chán ghét hắn, những lời này chính là gạt người.

“Tôi không cần phải lừa cô.” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú hiện lên hồng, mặt lộ dạng quẫn bách.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hạ Cảnh Diễm cũng không có biện pháp rồi, cũng không thể ở lại với hắn a! Cái này không thể được.

“Ở cùng tôi đến mười một giờ.” Hắn yêu cầu, đùa nghịch ly trà trong tay.

“Được, nể tình anh đang bệnh, vậy mười một giờ, không thể thêm ..” Hạ Cảnh Diễm đồng ý thương lượng, nhưng đáy lòng lại cực kỳ gấp gáp.

42. Chương 42: Trầm Luân

Ngồi trong phòng khách trống trải yên tĩnh, Hạ Cảnh Diễm trong lòng luôn luôn có cảm giác lạ, bình thường Đỗ Thiên Trạch nói nhiều nay lại rất trầm mặc, nhưng, trầm mặc ngay tại lúc này lại có không khí khác, thử nghĩ xem, một nam một nữ ngồi cùng một chỗ, lại cứ trầm mặc, loại cảm giác này thực sự khó chịu muốn chết.

Không biết Đỗ Thiên Trạch có cảm thấy như vậy không, tóm lại, Hạ Cảnh Diễm cũng có chút chịu không được không khí trầm mặc này, nàng ho nhẹ một tiếng, bắt đầu phá vỡ hiện trạng, “Này, anh bị bệnh này lúc nào? Không thể chữa hết sao?”

“Tôi bị bệnh khi còn bé, hiện tại vẫn đang trị liệu.” Đỗ Thiên Trạch lên tiếng, bởi vì bệnh tình tái phát và bị nàng nhìn thấy khi hắt khốn quẫn, làm cho hắn cảm giác thật mất mặt.

“À! anh vừa rồi sao lại đột nhiên tái phát?” Hạ Cảnh Diễm nghĩ mãi mà không rõ.

“Tôi bị dị ứng với rất nhiều loại thực vật, cũng giống như dị ứng phấn hoa.” Đỗ Thiên Trạch nhàn nhạt nói, khí sắc đã hoàn toàn bình thường.

“À! thì ra là vậy, vậy anh từ nay về sau cần phải chú ý nhiều hơn a! Tôi khuyên anh hay là ít đi mấy nhà hàng này.” Hạ Cảnh Diễm đại khái đoán được nguyên nhân hắt khốn phát bệnh, nhất định là trong nhà hàng có hỗn tạp mùi vị khiến cho hắn như thế.

“Tôi không cần đi ăn cơm sao?” Đỗ Thiên Trạch không đồng tình nhướng mày.

“Anh có thể trở về nhà, bảo người nhà nấu ăn cho anh!”

“Ai nấu cho tôi?”

“Thuê một một đầu bếp chẳng được sao?” Hạ Cảnh Diễm đề nghị nói.

Lại thấy hắn nhướng nhướng mày, con người tối tăm như được đánh trúng chủ ý, khôi phục lại ý trêu đùa, “Cô rời bỏ công việc hiện giờ, tôi trả lương cao cho cô làm, như thế nào?”

Hạ Cảnh Diễm sững sờ một chút, ngăn không được bật cười nói! “Anh đùa à! Tôi cũng không phải biết nấu ăn chuyên nghiệp, đừng nói sau, tay nghề của tôi hiện tại cũng không tốt, sao có thể hầu hạ cái dạ dày của anh đây?”

Đỗ Thiên Trạch hếch môi lên, giọng thản nhiên nói, “Tôi không thích có người lạ vào phòng của tôi.”

Những lời này cũng làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc, ý hắn rất rõ ràng, trong mắt hắn đã không xem Hạ Cảnh Diễm là người xa lạ rồi, cái này là cái gì? Vinh hạnh sao? Hạ Cảnh Diễm cũng không cho rằng như vậy, nàng cảm thấy gặp xui xẻo, làm sao có thể dính với người kỳ quái như vậy.

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên, Hạ Cảnh Diễm lập tức lấy ra, là Ngô Viễn Khang, nàng vừa vui vừa lo lắng, ấn nút trả lời! “Viễn Khang.”

“Em đang ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại thanh âm khàn khàn vang lên.

“Em đang. . . đi cùng một người bạn.” Hạ Cảnh Diễm không thể không nói dối.

“Bệnh? Bạn nào? Là nam giới?” Ngô Viễn Khang hỏi tới, thanh âm trầm thấp lộ ra một loại cảm giác khó chịu.

Hạ Cảnh Diễm nghe ra tiếng nói Ngô Viễn Khang không ổn, hơn nữa, nàng còn đoán được hắn nhất định là đang uống rượu, bởi vì bên kia điện thoại thanh âm rất âm ỹ, nàng lập tức cười nói! “Chỉ là một bạn tốt, Viễn Khang anh đang ở quán rượu sao?”

“Ừ.” Hạ Cảnh Diễm chen vào mở chủ đề, lại làm cho Ngô Viễn Khang rất cảm thấy không vui, hắn nhẹ đáp một tiếng.

Hạ Cảnh Diễm nhìn đồng hồ, chỉ còn chút nữa là 11 giờ, liền cười nói! “Viễn Khang, em có thể muộn một chút mới trở về.”

“Tùy em, anh cũng đang ở bên ngoài.” Ngô Viễn Khang giọng điệu bắt đầu xuất hiện men say, sau đó, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng ồn ào.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc, xuất thần nhìn điện thoại một hồi lâu, Ngô Viễn Khang không ổn, như là đang tức giận, chẳng lẽ hắn đang hoài nghi nàng? Hạ Cảnh Diễm trong lòng thở dài, quay đầu lại, ánh mắt vội vàng vừa vận đối diện hai mắt yên tĩnh của Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm thần sắc u buồn ngồi ở đối diện hắn, căn môi dưới rất là nóng.

“Làm sao vậy? Anh ta trách cô ài?” Đỗ Thiên Trạch hừ nhẹ lên tiếng.

“Không có, anh ấy khả năng là đang uống rượu, hơn nữa là đã say.” Hạ Cảnh Diễm trả lời, trong lòng nghĩ Ngô Viễn Khang có phải là đang một mình, nếu quả thật say rồi, hẳn làm sao trở về?

Xác thực, Ngô Viễn Khang đã say, say đến bất tỉnh nhân sự rồi, sau khi gọi điện thoại xong, hắn càng uống nhiều hơn, một ly tiếp một ly, dường như không dứt, Lý Lan ở một bên sợ muốn ngăn cản nhưng cũng không được, đang muốn lấy lại ly rượu, tay đã bị Ngô Viễn Khang bắt lấy, nghe hắn lẩm bẩm lên tiếng, “Cảnh Diễm, anh không trách em, không cần phải rời bỏ anh. . . Không cần phải rời bỏ anh. . .” Nói xong lời cuối cùng đã ngã vào trên bàn.

Lý Lan thở dài, từ trong lòng bàn tay hắn rút tay ra, trả tiền rồi đỡ hắn rời đi. Lý Lan biết rõ Ngô Viễn Khang ở đâu, bởi vì có một lần nàng theo dõi tới đó, nàng lái xe Ngô Viễn Khang hướng về nhà hắn mà đi.

Đỡ Ngô Viễn Khang say khướt trở lại nhà, Lý Lan xinh xắn lạnh lợi toàn thân đã mồ hôi ướt đầm, đem Ngô Viễn Khang để ở sofa, nàng mỗi một lúc lại gần nằm lên bờ vai hắn rộng lớn, Lý Lan trong mắt toát ra nụ cười thỏa mãn, nhìn xuống Ngô Viễn Khang đang ngủ say trước mặt, nàng dâng lên môi mỏng mê người, giống với một loại rượu mạnh làm cho người say mê.

Ngón tay trắng nõn thon dài mơn trớn khuôn mặt anh tuấn của hắn, cuối cùng, lưu luyến trên bờ môi mỏng, hơi có chút can đảm, Lý Lan nhào người lên, cặp môi đỏ mọng đã che lấp khoe môi hắn, khẽ hôn một cái.

Khi nở nụ cười thỏa mãn, phút chốc, Ngô Viễn Khang mặt lộ vẻ khó chịu, hô lên, “Nước. . . nước”

Lý Lan lập tức bưng lên một ly đậm đặc, đang muốn rót cho hắn uống thì lại bị hắn nện vào người, Lý Lan nhẹ a một tiếng, lui về phía sau mấy bước, chỉ thấy Ngô Viễn Khang mắt say lơ lơ sương mù nhìn nàng, tay bắt lấy tay của nàng, lẩm bẩm nói!”Cảnh Diễm, đừng đi. . .”

Mặc dù gọi tên Cảnh Diễm, nhưng giữa lòng bàn tay nhiệt độ lại rất chân thật và có lực, Lý Lan thở dài một hơi, nhìn qua người mình dính đầy chất bẩn, dịu dàng nói!”Em không đi, em ở lại cùng anh.”

Dưới ánh đèn dịu mát, Lý Lan từ trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn quanh chiếc khăn tắm, tóc dài buông xõa nhìn rất gợi cảm, đường cong uyển chuyển mê người lộ ra, chân thon dài, ngực tròn đầy cao vút, dần dần tiếp cận Ngô Viễn Khang đang còn say khướt.

Nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, Lý Lan xinh đẹp lộ ra nụ cười quyến rũ, Ngô Viễn Khang bởi vì rượu cồn tác động đã kích thích tâm tình cô đơn của hắn, có chút mơ màng màng, đôi mắt híp lại nhìn mê mẩn người trước mắt, tình cảm mãnh liệt khiêu lên, tuy say nhưng lý trí lại rất thanh tỉnh, lúc này Lý Lan đẹp không gì sánh nổi, bị rượu cồn mê hoặc hắn sớm đã từ bỏ tất cả suy nghĩ, tất cả tinh lực chỉ ở trên thân thể mê người trước mắt này.

Lý Lan nụ cười vũ mị vuốt ve khuôn ngực hắn rắn chắc, ngón tay mảnh khảnh cởi bỏ từng cúc áo trên người hắn. . .

“Lý Lan. . .” Tuy trong mê say, nhưng Ngô Viễn Khang đang cố gắng không chế được lý trí.

Lý Lan trong lòng khẽ giật mình, ánh mắt sương mù đã ngập nước, môi thơm kiên định hôn lên môi hắn, lẩm bẩm gọi tên, “Viễn Khang. . . Đừng cự tuyệt em. . .”

Say rượu nhân vô ý chí, Ngô Viễn Khang sao có thể chống cự được một tạo vật xinh đẹp như thế, môi Lý Lan cho hắn lý do phóng túng, hắn thở gấp, không do dự liền đem thân thể mềm mại đặt ở thân dưới. . .

43. Chương 43: Phản Bội

Đêm nay, bóng đêm thật mê người, những ngôi sao nhỏ phi thường sáng, bầu trời tinh khiết vào đêm nhìn rõ cả vầng trăng tròn vành vạnh, trời đất bao phủ một mảnh ánh sáng màu bạc nhàn nhạt.

Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa sổ sát đất, từ chỗ cao nhìn cả thành thị vào đêm, nàng có cảm giác trời rất rộng đất cũng rất rộng, quay đầu lại, ánh mắt liếc nhìn kim đồng hồ, đã mười một giờ.

Hạ Cảnh Diễm hít vào một hơi, nhìn trên ghế sa lon bóng dáng kia vẫn trầm mặc, “Tôi phải đi.” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm không đợi hắn lên tiếng, tay đã lấy túi xách liền đi, nàng còn muốn nhìn xem Ngô Viễn Khang đã về nhà chưa!

Đỗ Thiên Trạch đứng dậy đi theo, giọng lười biếng nói!”Tôi tiễn cô.”

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, khoát khoát tay cự tuyệt nói!”Không cần, đã trễ như vậy, anh thân thể lại không tốt, sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

“Vậy cô tự mình cẩn thận một chút.” Đỗ Thiên Trạch tay cầm túi quần, một lần nữa trở về sô pha, nhưng thực sự không vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm nhin không được cười ra tiếng, thật là một người kỳ quặc, rồi liền ra cửa, cũng may cái thành phố này sống về đêm, lúc này trên đường còn nhiều xe qua lại, Hạ Cảnh Diễm ngăn lại một chiếc tắc xi, nói địa chỉ nhà Ngô Viễn Khang rồi mới an tâm nghỉ ngơi.

Nhìn trên đường phố ánh đèn màu đỏ rực cực mộng ảo, bên đường nhiều đôi tình nhân đi dạo, tiếng cười huyền ảo, Hạ Cảnh Diễm không khỏi cười một tiếng, điều này làm cho nàng hồi tưởng lại khi còn học đại học, cuộc sống cũng là như vậy vô ưu vô lự.

Nửa giờ sau, Hạ Cảnh Diễm đã đứng ở dưới lầu nhà Ngô Viễn Khang, nàng thở ra một hơi, tâm tình thư giãn rồi tiến bước vào thang máy, tay ấn tầng thứ chín của tòa nhà, đứng ở trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm trong lòng thật ra rất phức tạp, nếu như đêm nay Ngô Viễn Khang có cái gì yêu cầu..., nàng có thể sẽ không cự tuyệt, bởi vì, nàng đã quyết định vì tình yêu trả giá, cùng người yêu triền miên cũng là một chuyện vui sướng!

Hạ Cảnh Diễm còn đang suy nghĩ thì thang máy đã đến lầu chín, ra cửa thang máy đi đến cửa nhà Ngô Viễn Khang, đột nhiên nghĩ đến đã trễ thế như vậy hẳn khả năng đã đi ngủ, nếu như nhấn chuông cửa nhất định sẽ đánh thức hắn, Hạ Cảnh Diễm từ trong túi lấy ra chìa khóa hắn đưa nàng trước đó, nhẹ nhàng mở cửa.

Nhưng, đang chờ Hạ Cảnh Diễm lại là một màn vô cùng tàn khốc, dưới ánh đèn mờ mờ, nàng rõ ràng có thể thấy được trên ghế sôpha hai thân người dây dưa không ngừng, hơi thở dốc ám muội, bóng dáng trần trụi, Hạ Cảnh Diễm mở lớn hai mắt, kinh hãi đứng tại chỗ, nhìn qua hai người trước mắt nàng chỉ cảm thấy đầu óc ầm ầm nổ mạnh, trống rỗng, hình ảnh bạn trai của nàng cùng bạn tốt nhất phản bội nàng xuất hiện ở trước mắt.

Hai người đang chìm đắm men tình dường như cũng cảm thấy có người đi vào, người đầu tiên nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm là Lý Lan đang nằm ở dưới thân, cô hoảng sợ biểu lộ bối rối đẩy ra Ngô Viễn Khang đang ở trên người mình, mà Ngô Viễn Khang cũng đã từ trong mộng tỉnh lại, hai mắt mê man nhìn đến Hạ Cảnh Diễm sắc mặt trắng bệch, lập tức có vẻ chật vật, tay lập tức nhặt lấy quần dài mặc vội, mà Lý Lan thì dùng khăn tắm bao lấy thân mình.

“Các người. . .” Hạ Cảnh Diễm bây giờ mới tìm được thanh âm của mình, nhưng lại run rẩy không thôi, hai mắt mở lớn lên không dám tin.

Lý Lan mất lợ ra vẻ kinh hoảng, cắn môi dưới dòn dập nói một câu, “Cảnh Diễm. . .”

Mà Ngô Viễn Khang thì là trầm mặc ngồi ở một bên, khuôn mặt vô hạn ảo não cùng hối hận, lần đầu tiên, hắn phát hiện mình lại không có dũng khí nhìn thẳng vào một người.

Một giây sau, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy ngực nhanh hít thở không thông, nàng xoay người chạy trốn xông vào trong thang máy, một đường chạy như điên dưới xuống lầu, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm giác trong đầu tràn ngập hình ảnh chương mắt kia, hoang mang lo sợ, một cổ lửa giận đốt lấy ngực nàng, phẫn nộ, thương tâm, lòng như dao cắt, dường như cả thế giới đều u ám không có phương hướng, mất hết can đảm nàng xông vào trong đêm tối. . .

Mà trong phòng, hai người cũng giật mình tỉnh ngộ, tất cả tình cảm mãnh liệt giờ đã yên lặng, chỉ còn lại hai người tràn đầy tâm sự, Lý Lan nhìn Ngô Viễn Khang vẻ mặt chán chường, tay mảnh khảnh an ủi vuốt ve vai trần của hắn, nhỏ giọng nói: "Viễn Khang, đều tại em."

Ngô Viễn Khang hai tay che mặt, nặng nề thở dài một hơi, khàn khàn nói: "Cô đi đi!"

"Em. . ." Lý Lan kinh ngạc nhìn hắn, không thể tưởng được sau đó hắn lại đuổi cô đi, cô giật mình dụi dằm lên tiếng: "Em muốn ở lại cùng anh."

"Em nên về đi!" Ngô Viễn Khang nhàn nhạt lên tiếng, đứng dậy hướng vào phòng tắm, bỏ lại Lý Lan cô đơn với vẻ mặt ngày ngốc.

Nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống, Hạ Cảnh Diễm ôm lấy thân mình cô độc đi trên lề đường, ngực truyền đến thanh âm tan nát cõi lòng, nàng đến bây giờ vẫn không cách nào tiếp nhận sự thật vừa rồi, nàng tình nguyện đó chỉ là ác mộng, nhưng, nó rất chân thật, chân thật đến làm cho nàng chống chế không được, cũng không tự lừa được.

Trên đường rất nhiều người, mọi người trên mặt đều lộ ra nụ cười vui vẻ, chỉ có Hạ Cảnh Diễm như là một cái bóng vật vờ mất đi phương hướng, như đứa trẻ lạc đường.

Gió lạnh lùa từ bốn phía thổi tới, con đường trước mắt bị nước mắt nhuộm thành một mảnh mơ hồ, mê mị mang mang, cùng trái tim nhỏ như đang rỉ máu.

"Không thể nào, không thể nào. . . Không. . ." Như là an ủi mình, nàng thì thào lên tiếng, lần đầu tiên biết yêu thương, nàng rất chăm chú cho tình yêu đầu đời, nhưng hắn ? Vì cái gì phản bội nàng? Vì cái gì?

Đêm đã khuya, nước mắt cũng chảy hết. Hạ Cảnh Diễm thất thần đi trên đường, không biết nên đi con đường nào, nhà ư, nàng không nghĩ trở lại, không muốn làm cho cha mẹ chứng kiến mình thương tâm, bởi vì nàng sợ làm cha mẹ thất vọng, mới ngày hôm qua, cha mẹ còn nhắc tới hôn sự của hai người, đã ở tính toán của hồi môn như thế nào, nhưng chỉ trong một ngày, mộng tưởng đã tan tành, hi vọng của cha mẹ cũng tan biến theo.

Điện thoại không ngừng vang lên, là hắn gọi, một lần rồi lại một lần, tin nhắn cũng gửi rất nhiều, nội dung bên trong chỉ có một câu xin lỗi, khẩn cầu, nàng còn có thể tin tưởng sao?

Trong mê man, nàng gọi điện thoại cho Đỗ Thiên Trạch, bởi vì đêm nay, nàng không có chỗ ngủ, nghĩ tới nghĩ lui chỉ nghĩ đến hắn, cố gắng dùng giọng nói bình thường lên tiếng, "Đêm nay, tôi có thể ở lại một đêm không ?"

Đỗ Thiên Trạch đang tính ngủ một giấc thoải mái, nhưng khi nhận được điện thoại, cả người hắn đều thanh tỉnh, lên tiếng hỏi chỗ Hạ Cảnh Diễm đang đứng, hắn bằng tốc độ nhanh nhất mặc vào quần áo, đi xuống lầu, lái xe hướng đến chỗ Hạ Cảnh Diễm.

Đỗ Thiên Trạch tìm được nơi là lúc Hạ Cảnh Diễm đang ngồi ở một quán cà phê sắp đóng cửa, thần sắc mỗi một tiêu tụy, Đỗ Thiên Trạch như thế nào cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là đã có đả kích như thế nào, mới có thể đem một người mà một giờ trước còn căng tràn sức sống thành ra như vậy.

"Hạ Cảnh Diễm?" Đỗ Thiên Trạch khẽ gọi, tay đỡ nàng, thay nàng trả tiền rồi mang nàng lên xe.

44. Chương 44: Đã Hiểu

Trở lại nhà Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm cảm giác mình như đang nằm mơ, cả người chỉ như cái xác không hồn, yên tĩnh ngồi ở trên ghế sofa một lúc lâu, nàng một câu cũng không muốn nói.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Đỗ Thiên Trạch ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn nàng, tập trung cố gắng suy đoán.

“Anh đi ngủ đi! Tôi ngồi đây là được rồi.” Hạ Cảnh Diễm mím môi lên tiếng, bởi vì giờ phút này nàng cần có nhất chính là yên tĩnh, Đỗ Thiên Trạch cũng là một người thức thối, hần cần cần môi mỏng, đứng dậy liền lên lầu hai, đi vào gian phòng của hần, thuận tay đóng cửa.

Trong căn phòng trống trải, chỉ có một mình Hạ Cảnh Diễm, nàng cũng nhịn không được nữa ôm đầu gối khóc thút thít. . .

Mặc dù Hạ Cảnh Diễm cố gắng đè nén thanh âm, nhưng vẫn truyền vào trong tai Đỗ Thiên Trạch, hần nằm trần trọc trên chiếc giường rộng thùng thình, nhiều lần muốn đi hỏi nàng nhưng đến cuối cùng cũng nhịn được, hần mở to mắt dựng thẳng tai lắng lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, cũng không biết qua bao lâu, rốt cục, trong phòng trở về yên tĩnh, hần nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài, dò xét nhìn Hạ Cảnh Diễm, chỉ thấy nàng đã nằm úp sấp ngủ trên ghế sôpha, hần khẽ nguyên rửa một tiếng, từ trong phòng lấy ra một tấm chăn choàng trên người nàng, trở lại trong phòng hần thật sự cảm thấy mệt mỏi liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, khi ánh nắng chói chang tiến vào phòng, Đỗ Thiên Trạch có chút không tình nguyện mở ra mắt phượng hẹp dài, trong đầu đột nhiên nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cả người hần nhảy dựng lên, vọt tới cửa nhưng trên ghế sớm đã không có bóng dáng Hạ Cảnh Diễm, hần tìm cả gian phòng một lần vẫn không có, chỉ thấy trên bàn đặt một mảnh giấy.

“Tối hôm qua cảm ơn anh, tôi đi trước.”

Đỗ Thiên Trạch cầm tờ giấy, trầm thấp gầm một tiếng, sau đó, có chút giận dữ nói!”Cũng không làm cho tôi bữa sáng rồi hãy đi.”

Hạ Cảnh Diễm đi nơi nào ? Nàng kỳ thật cũng không có đi xa, nàng chỉ ở trong một quán cà phê sát tòa nhà của Đỗ Thiên Trạch Cao, lắng lắng ngồi đó, cố gắng làm tâm mình bình tĩnh lại, trải qua tự hỏi tối hôm qua, nàng biết rõ, nhân duyên này đã cách xa nàng, khuấy lên cà phê trong ly, mùi vị đắng ngắt bốc lên tựa như tâm tình nàng giờ phút này.

Trong đầu hiển hiện chính là đã từng câu nói cười vui vẻ, đã từng ngon ngọt chỉ để dỗ dành nàng, còn có, gian phòng tràn ngập yêu thương đó, hôm nay, hết thấy cuối cùng đã không còn, hai bàn tay trắng cùng nổi thống khổ, không phải là thân mà là tâm, nơi đây áp cảm tình biến thành chỗ trống, bờ vai để dựa vào đã rời đi, đó mới thật sự là tay trắng.

Vì cái gì phụ nữ luôn gốc như vậy? Luôn chờ mong một tình yêu tốt đẹp? Hôm nay nàng có nên nghỉ việc hay không? Cái công ty này tràn ngập quá nhiều kỷ niệm của bọn họ, nàng không biết mình còn có dũng khí để không để ý hay không.

Đang âm thầm thương tâm , điện thoại vang lên, thì ra là công ty, nàng ấn nút trả lời, “Alo.”

“Hạ tiểu thư, cô còn chưa tới công ty sao? Hiện tại có một phần văn kiện khẩn cấp cần xử lý, phiền cô nhanh lên tới ngay.” Gọi điện chính là một vị quản lý của công ty.

“Được, tôi tới liền .” Hạ Cảnh Diễm hữu khí vô lực nói, nặng thở dài một hơi, đem cà phê đắng nuốt vào một ngụp.

Đúng a! Bị mất tình yêu, công việc nàng không thể lại bị mất, nếu không, thực sự hai bàn tay trắng rồi, kiên cường một chút, chưa từng có điều gì làm nàng chùn bước, sự tình sẽ qua thôi.

Tại phòng vệ sinh, nàng tranh thủ trang điểm lại, đem hốc mắt sưng đỏ che khuất, thêm chút phấn, sắc mặt tái nhợt lập tức có nét hồng nhuận, nhìn qua trong kính gương mặt thanh tú, Hạ Cảnh Diễm miễn cưỡng đẩy lên một nụ cười.

Đi vào công ty, Hạ Cảnh Diễm trực tiếp vào văn phòng, nàng sợ mở ra hộp thư điện tử, nhưng không có cách nào, nàng còn phải xem sắp xếp lịch trình, quả nhiên, một bức thư của Ngô Viễn Khang đã được gửi đến nàng.

Bên trong chỉ có ngắn gọn một câu, “Thực xin lỗi Cảnh Diễm, chuyện tối hôm qua anh thật xin lỗi, nếu như chia tay có thể làm cho chúng ta tốt hơn, chúng ta hãy chia tay đi!”

Sững sờ nhìn qua mấy chữ này một hồi lâu sau, nàng cơ hồ đem từng chữ đều gặm nhấm, Hạ Cảnh Diễm trả lời, “Tại sao phải đối với em như vậy?”

Rất nhanh, Ngô Viễn Khang hồi đáp, “Cảnh Điềm, anh chỉ muốn nói, chuyện tối hôm qua là ngoài ý muốn, anh thật tình yêu em, cũng không kỳ vọng em sẽ trở lại bên cạnh anh, anh chúc phúc cho em, hôm nay anh sẽ từ chức, anh nghĩ đối với em và anh đều tốt.”

Từ chuyện tối hôm qua, Hạ Cảnh Điềm trong lòng đã hận chết Ngô Viễn Khang rồi, nhưng vừa nghe đến hắn đưa đơn từ chức, nàng cũng giật mình, trong đầu loạn thất bát tao, không biết nên như thế nào cho phải, đang muốn đóng lại hộp thư đã thấy tin mới của hắn gửi tới.

“Trước khi anh rời đi, chúng ta có thể gặp nhau để tạm biệt không?” Ngô Viễn Khang đưa ra yêu cầu.

Hạ Cảnh Điềm vốn nghĩ cự tuyệt, nhưng nàng lại rất muốn nghe một chút hắn rốt cuộc muốn nói điều gì, liền hồi đáp!”Được, giữa trưa đến nhà hàng ở đối diện công ty.”

Giữa trưa, Hạ Cảnh Điềm đến trước, Ngô Viễn Khang sau đó đi đến ngồi ở đối diện nàng, bắt đầu không khí có chút cứng ngắc, nhưng là Ngô Viễn Khang mở miệng trước, “Cảnh Điềm, có chuyện này anh muốn hỏi em, em cùng Đỗ Thiên Trạch là quan hệ gì.”

Hạ Cảnh Điềm ánh mắt hơi mở, giọng điệu cứng ngắc nói!”Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè.”

“Kỳ thật, hôm nay nói đến quan hệ của em và anh ta có chút không thích hợp, nhưng là anh muốn nói, chúc phúc hai người.”

“Anh đang ở đây nói cái gì?” Hạ Cảnh Điềm khó hiểu nhìn Ngô Viễn Khang, bởi vì lời hắn nói làm cho nàng giật mình.

Ngô Viễn Khang buồn vô cớ thở dài, “Điện thoại là anh ta tặng! Lần trước em từ chối đi ăn cùng anh cũng là anh ta mời em, tối hôm qua, em nói đang ở nhà bạn, nhưng thật ra là cùng anh ta cùng một chỗ đứng hay không?”

“Anh đang hoài nghi em?” Hạ Cảnh Điềm mở to mắt, không dám tin theo dõi hắn.

Ngô Viễn Khang cười tự giễu, “Anh không phải hoài nghi em, ngày hôm qua cũng chỉ là trùng hợp em lên xe của anh ta, em tại sao phải gạt anh?”

“Cho nên anh tìm Lý Lan đi uống rượu?” Hạ Cảnh Điềm vô cùng đau đớn lên tiếng.

Đối diện hắn không nói gì, chấp nhận, Hạ Cảnh Điềm mới bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai khi anh ta phản bội mình trước, cũng đã cho rằng mình trước đã phản bội anh ta, đột nhiên, nàng cảm thấy buồn cười cực kỳ, không biết là cười khổ, hay là cười vui, tóm lại, Hạ Cảnh Điềm nở nụ cười.

Xế chiều hôm đó, Hạ Cảnh Điềm có nhận được một đơn xin từ chức gửi đến, không, là hai, còn có đơn từ chức của Lý Lan cũng được đưa đến trong tay nàng. . .

45. Chương 45: Đắm Mìn

Hạ Cảnh Điềm không biết như thế nào vượt qua ngày này, nhìn đến lúc tan việc, nàng cơ hồ là rời đi như chạy trốn, khi tiến vào thang máy đã đụng phải Lý Lan, Lý Lan ánh mắt tự trách nghĩ lên tiếng trước, nói với nàng vài lời, nàng thần sắc nhàn nhạt chỉ nhìn Lý Lan, liền đi vào thang máy, nàng lúc này không muốn nghe bất luận cái gì giải thích, không muốn nghe bất luận cái gì xin lỗi, nàng chỉ là muốn, cứ như vậy mà qua! Chuyện này không cần phải nhắc lại.

Đi bộ trên vỉa hè, bên cạnh là đường phố nhộn nhịp, Hạ Cảnh Điềm không nghĩ muốn về nhà, đầu óc một mảnh mê mang, không biết phải đi hướng nào, trong lúc đó chợt một ý nghĩ nảy ra trong đầu, tất cả mọi người đều đùa cợt, mình sao không thể chơi đùa? Vì cái gì nàng phải làm một người an phận thủ thường? Tất cả mọi người đang đùa giỡn với đời, đúng a! Cuộc sống chính là phải sôi nổi một chút, nếu không, sẽ bỏ lỡ giai đoạn tuổi xuân đang căng tràn?

Đang nghĩ ngợi, Hạ Cảnh Điềm nhìn thấy cách đó không xa một quán bar cao cấp, đầy lòng đường như có lực đẩy hướng bước chân nàng tìm đến.

Dưới ánh đèn vàng mê hoặc, Hạ Cảnh Điềm một thân quần áo thoải mái, tư thế tùy ý nửa ngồi nửa dựa, trong ánh mắt nhuốm màu sắc phiêu muộn, thất tình thôi, ai mà không có, hôm nay xem như có thêm nàng vậy, nghe nhạc sàn vang lên sôi động, nhìn mọi người ôm nhau cuồng nhiệt nhảy múa, đột nhiên nàng cảm giác đặc biệt hư không.

Giơ lên ánh mắt, nàng nhìn thấy cũng có rất nhiều cô gái ngồi một mình trong quán bar, bên cạnh nàng cũng có một người, cô bé kia cách ăn mặc rất gợi cảm mê người, cặp môi đỏ mọng như hờn dỗi, tóc dài hơi rối càng tản ra vô hạn phong tình, cô ấy yên lặng uống rượu, đáy mắt cũng giống nàng, tịch mịch cô đơn.

Đột nhiên, một người đàn ông cao ráo đi tới gần cô bé, “Tiểu thư, một mình sao?”

Cô gái hé mở cặp môi đỏ mọng cười, bởi vì rượu cồn mà ánh mắt có vẻ mê ly nhộn nhạo, thanh âm càng vô cùng nhỏ, “Đúng!”

Trên mặt người đàn ông không che giấu vui vẻ, ánh mắt tinh xảo chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, cười nói! “Anh có thể mời em một ly không?”

“Được!” Cô gái khanh khách cười, thập phần hưởng thụ được mời mọc.

Hạ Cảnh Điềm lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly của mình mím môi cười, bắt đầu có ý nghĩ phóng túng, không nên bạc đãi bản thân, cũng không nên lãng phí lần ăn chơi này, rượu đỏ một ly một ly được rót tiếp, ánh mắt không để lại dấu vết xem xét những người đàn ông trong bar, đột nhiên, một người đẹp trai từ sàn nhảy bước qua, ánh mắt nàng như cười thầm nhủ, là hắn.

Chỉ cần nghĩ tới màn phản bội kia, trong lòng nàng lại có vô hạn dũng khí, dù sao đã không giữ được trình tiết, dù chơi trò tình một đêm cũng không hề gì, Hạ Cảnh Điềm uống hết những giọt rượu cuối cùng trong ly, đầu óc chóng mặt nặng nề, bước chân như đạp trên mây, cặp môi đỏ mọng nhìn người đàn ông đang đi tới, nàng nở nụ cười mê người.

Một cái té ngã hoàn mỹ, nàng rơi vào người người đàn ông kia, mà hần cánh tay trắng kiện cũng vừa lúc mở ra đỡ lấy thân thể mềm mại sắp ngã, “Tiểu thư?”

Có rượu đánh bạo, Hạ Cảnh Điềm ôm chặt lấy hắn. Đã lâu không có bờ vai có thể dựa vào, loại cảm giác này thật tốt, nàng cặp môi đỏ mọng hé mở, tại bên tai hắn thì thầm nói nhỏ, “Cùng tôi nhảy một điệu chứ?”

Thân hình người đàn ông xiết chặt, môi mỏng khơi gợi lên nụ cười tà mị, tay to vịn vào bên hông Hạ Cảnh Điềm, chăm chú ôm nàng, rồi lẳng lặng bước lên sàn nhảy.

Nhưng ở một góc an tĩnh nào đó, một đôi mắt sắc bén đang tràn đầy tức giận cực độ, ánh mắt dán chặt chệch vào bóng dáng treenm sàn nhảy, dưới bóng tối, ngũ quan anh tuấn bị che khuất, đôi mắt lạnh lùng cuồng dã với khí thế bức người, hình dáng hoàn mỹ như đánh bại cả ánh sáng, Kỷ Vĩ Thần lười biếng nghiêng tựa trên ghế sofa, toàn thân tản ra lạnh đậm không thể tiếp cận.

Đùa giỡn với ly rượu trong tay, nói không ra sự khó chịu tràn ngập lòng ngực, khuôn mặt kia bên ngoài thanh thuần đến cực điểm, nhưng thực chất lại là loại phụ nữ tùy tiện, thật là làm cho hắn không hiểu cảm xúc, đêm hôm đó còn áy náy sớm đã không còn tồn tại, hắn một lần nữa cân nhắc sự trong sạch của nàng, huống chi, người ôm nàng không ai khác chính là người bạn hẹn hắn đến – Quý Hạo Thiên.

Vốn tửu lượng không tốt, Hạ Cảnh Điềm nhảy một vòng càng làm đầu óc choáng váng, cả người đều tựa trong ngực Quý Hạo Nhiên, đầu óc một mảnh mơ hồ, Quý Hạo Nhiên nhìn chằm khuôn mặt Hạ Cảnh Điềm nhỏ nhắn thanh tú liền cong lên khóe môi, ánh mắt hướng Kỷ Vĩ Thần phóng đến, cuối cùng, ôm lấy Hạ Cảnh Điềm ngồi ở bên người Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Điềm sớm đã không biết mình đang ở chỗ nào, cúi thấp đầu xuống liền ngủ như chết.

“Tướng mạo xinh xắn, đêm nay có thể không cần cô đơn.” Quý Hạo Nhiên buông tay ra lên tiếng, chỉ Hạ Cảnh Điềm trong ngực mình.

Kỷ Vĩ Thần híp nửa con mắt, một đôi mắt đen khí phách mà lạnh lùng bắn về phía gương mặt Hạ Cảnh Điềm, hắn uống cạn ly rượu, hơi hột lên tiếng, “Đem cô ấy tặng cho tôi như thế nào?”

Quý Hạo Nhiên rượu đến miệng thiếu chút nữa đã phun ra, hấn ngẩng đầu, kinh ngạc nói!”Cậu xác định?”

“Ừ.” Một tiếng đáp ứng, cánh tay Kỷ Vĩ Thần đã chụp tới, đem Hạ Cảnh Diễm lôi về phía mình, nhìn nàng mắt khép rồi lại mở, tóc mắt trật tự, ánh mắt hấn càng phức tạp khó dò.

Quý Hạo Nhiên mặc dù có chút không cam lòng, nhìn thấy người xinh đẹp bay đi, môi mỏng không khỏi trêu đùa, “Khi nào thì, Kỷ tổng đứng đắn của chúng ta cũng bắt đầu chơi trò tình một đêm rồi?”

Hừ nhẹ một tiếng, Kỷ Vĩ Thần cong môi, trên mặt giương lên vui vẻ nhàn nhạt, nhưng trong đáy mắt cũng làm cho người ta cảm giác một vòng lạnh lẽo đang tràn ngập.

Không nói chuyện phiếm thêm, Kỷ Vĩ Thần tay ôm lấy Hạ Cảnh Diễm đi thẳng đến cửa, sau lưng, Quý Hạo Nhiên không khỏi trừng mắt vung quyền, nói thầm , “Tên quá phạm nha, lần sau không có dễ dàng cho cậu như vậy.”

46. Chương 46: Trầm Luân

Trong biệt thự rộng rãi xa hoa, Kỷ Vĩ Thần ôm trong tay cô gái ngủ say như chết ném ở trên ghế sofa, trong lòng có chút buồn bực, cởi bỏ áo cúc áo sơ mi, lồng ngực cường tráng nửa mở, hấn ngồi ở đối diện sofa, ánh mắt dò xét cô gái đang ngủ này, rất thanh tú, so với những phụ nữ hấn đã gặp qua trước đây thì thiếu sự gợi cảm quyến rũ, nhưng nhiều hơn là sự thanh thuần trong sáng, nói thật, hấn chưa bao giờ đụng tới những cô bé như thế, hơn nữa, như tư sắc của cô gái này, hấn căn bản còn nhìn không thuận mắt.

Liếc nàng một cái, hấn đứng dậy hướng vào phòng tắm, cầm theo một ly rượu đỏ, thân hình thon dài biến mất trong bồn tắm, mắt tỉnh nửa mở, con ngươi đen nhánh hiện ra một vòng mịt mịt, cha đem trọn Kỷ thị ném cho hấn, là vì quá tin tưởng năng lực hấn? Hay là muốn làm hấn mệt chết đi?

Sau nửa giờ, hấn choàng một cái khăn tắm đi ra, ánh mắt lại liếc nhìn Hạ Cảnh Diễm vẫn y nguyên ngủ say bất tỉnh, đáy lòng không hiểu có tức giận, hấn chán ghét nàng không hề phòng bị như thế này, nên nói là nàng lớn mật? Hay là nói nàng ngốc đây? Nếu như đêm nay không phải gặp hấn, nàng cho dù bị người ta bán đi cũng không hề có năng lực phản kháng, nàng làm như vậy rốt cuộc vì cái gì? Tiền sao? Thật sự là một giao dịch bẩn thỉu.

Nghĩ đến chỗ này, hấn ôm ngang nàng trực tiếp đi vào phòng tắm, không chút nào thương tiếc ném nàng như ném một vật dụng vào bồn tắm lớn, rồi mở nước lạnh từ đồ xuống, hấn lạnh lùng tựa tại cửa nhìn xem trò hay.

Hạ Cảnh Diễm đang trong mộng đột nhiên bị nước lạnh dội lên làm run rẩy tỉnh lại, nàng sợ hãi mở mắt ra, bối rối ngồi dậy, người đầy mùi rượu cũng đã thức tỉnh, đương mở mắt ra muốn xem chuyện gì phát sinh, một mảnh sương mù còn che mắt, nàng mơ màng đối diện ánh mắt sâu như đầm của hấn.

Khi thấy rõ ràng tướng mạo người kia thì Hạ Cảnh Diễm toàn thân càng run rẩy, trời ạ! là Kỷ Vĩ Thần? Giật mình một giây, nàng ráng làm cho mình tỉnh táo và nhận ra rằng mình bị người ném vào trong bồn tắm là chuyện thực, mở to mắt, vuốt đi những giọt nước đọng trên mặt, rồi hướng người kia nói nhỏ”Uy , đây là có chuyện gì?”

“Tỉnh rồi sao?” Kỷ Vĩ Thần cười lạnh một tiếng, trầm thấp hỏi.

Hạ Cảnh Diễm bởi vì còn đang trong nước lạnh buốt, nàng cả người đều run rẩy, cơ hồ dùng phương thức bò ra bồn tắm lớn, cuối cùng, toàn thân ướt đẫm đứng ở trước mặt hấn, giọng điệu rất là kinh ngạc, “Tôi tại sao lại ở chỗ này?” Đầu đau quá, bị nước gội một hồi, cảm giác cũng hồ đồ rồi, càng kỳ quái chính là nàng làm sao có thể cùng Kỷ Vĩ Thần cùng một chỗ? Trong trí nhớ không có cùng hấn gặp qua nha!

Kỷ Vĩ Thần môi mỏng câu lên một vòng, lạnh lùng trào phúng, “Quên rồi sao? Cô chính là muốn qua đêm cùng tôi.” (Anh Thần nói sạo quá =_=).

“Qua đêm?” Hạ Cảnh Diễm nghe cái từ này cơ hồ là nhảy dựng lên, mở to mắt suy nghĩ không dám tin, nàng tìm kiếm trong trí nhớ, nàng có nói qua những lời này sao? Nàng nhớ là giống mình có đi quyến rũ một người đàn ông, thậm chí cả tướng mạo hấn nàng cũng mơ hồ không nhớ, chẳng lẽ? Người mình quyến rũ chính là hấn? Trời ạ. . . Hạ Cảnh Diễm cơ hồ gặp phải nan kham.

Kỷ Vĩ Thần nhìn những đường cong uyển chuyển của Hạ Cảnh Diễm, héch lên môi nói, “Cô tắm rửa, tôi trên giường chờ cô.”

Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác được người mình ướt đầm, quần áo dán chặt vào người, cảnh xuân bị lộ hết, thắm kêu một tiếng thắm, vội vàng lấy tay che ngực, trợn mắt nói! “Không cho phép nhìn.”

Kỷ Vĩ Thần chặc chặc lên tiếng, giọng điệu chế giễu, “Nên thấy đều đã thấy rồi.”

“Anh muốn gì?” Hạ Cảnh Diễm trong lòng thầm mắng mình không có cốt khí, trước mặt người đàn ông này, nàng luôn có cảm giác yếu thế, hấn toàn thân phát ra áp bách làm cho nàng cả người đều lạnh ngắt.

“Thỏa mãn dục vọng của cô.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nói xong liền xoay người ra cửa.

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm gần muốn không chế không được, cái gì? Thỏa mãn dục vọng của mình? Nàng có cái gì dục vọng? Giờ này khắc này, rốt cuộc ai thỏa mãn ai đây, nàng muốn một lần nữa tranh cãi! Hạ Cảnh Diễm cắn răng hung hăng nhìn qua bóng dáng rời đi, rồi tự mình đi đóng cửa lại, nghe trên người đầy người mùi rượu, nàng cũng cảm thấy không thoải mái.

Mở nước ấm, nàng mới cởi quần áo ngồi vào trong bồn tắm, nhưng khi muốn ra ngoài lại phải đối mặt người như lang như hổ là hấn, nàng không khỏi kinh hãi, nhưng trong lòng cũng nghĩ không thể không ra, mình thắm như vậy rốt cuộc là ai làm hại? Còn không phải hấn một tay tạo thành sao? Chẳng lẽ cho rằng hại nàng còn chưa đủ thắm? Còn muốn sàm sỡ nàng? Không được, tấn xong nàng nhất định phải rời đi thôi.

Bởi vì quần áo đã hoàn toàn ướt đầm không thể mặc được, nàng đi vào ngăn tủ bên cạnh lấy ra một áo choàng tắm mặc vào, bất quá, với dáng người của hấn áo đã đủ dài với nàng.

Lặng lẽ mở ra một nửa cửa, nghiêng mắt nhìn thấy trên ghế sofa một bóng lưng lười biếng, nàng bình tâm tĩnh khí một hồi lâu mới dám đẩy cửa đi ra ngoài, tuy nhiên đầu chóng mặt nặng nề, rượu còn làm cho suy nghĩ của nàng y nguyên hỗn loạn, nhưng trước mặt người này, nàng cố gắng giữ vững hoàn toàn tinh thần đối mặt, “Kỷ tổng, tôi không cố ý, đã làm ngài chế giễu.”

“Tôi và cô đã biết rõ, đừng dư thừa nói nhảm, tôi không muốn nghe, trực tiếp một chút.” Kỷ Vĩ Thần trong lòng không thể không tán thưởng hành động cao tay này của nàng, nhưng về bề ngoài thuần khiết, nhưng nội tâm lại thác loạn không chịu nổi, hấn biết, nàng có bạn trai nhưng lại cùng Đỗ Thiên Trạch cùng một chỗ, chuyện đêm nay càng làm cho hấn đem nàng nhìn thấu triệt, nguyên lai, dục vọng của phụ nữ không hề thua kém đàn ông.

“Ách. . . ?” Hạ Cảnh Diễm trợn mắt to, nghe không hiểu hấn đang nói cái gì, nàng vô luận như thế nào suy đoán cũng không đoán được Kỷ Vĩ Thần đang nghĩ gì.

“Chẳng lẽ muốn tôi chủ động?” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nhìn nàng, cao thẳng thân hình tràn đầy áp lực khi dễ nàng nhỏ nhắn xinh xắn.

“Cái gì? Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm cảm giác cháng váng đầu óc, vốn say rượu chưa tỉnh, hôm nay lại phải ứng phó loại tình huống này, nàng càng cảm thấy tinh lực không đủ, nhìn thân hình hấn càng gần, trong lòng hoảng hốt, dưới chân vừa trượt đã thết chói tai lên, nàng cả người hướng về phía trước ngã xuống, Kỷ Vĩ Thần thấy thế, cánh tay chuẩn xác ôm nàng vào lòng, nhìn trong ngực cô gái còn chưa thôi hoảng sợ, hấn kéo môi cười nhạo nói! “Đã không thể chờ đợi như vậy sao? Xem ra đêm nay tôi lười biếng không được.”

Hạ Cảnh Diễm vừa vội vừa tức, vừa thẹn vừa giận, vì cái gì mỗi câu nói của hấn đều mang theo ý ô nhục người khác? Rốt cuộc hấn muốn thế nào? Lúc này nàng cho dù rất muốn đẩy ra hấn nhưng cũng đành chịu vì một chút sức lực đạo cũng không dùng được, chỉ có thể ghé vào trên người hấn thở dốc không thôi.

Kỷ Vĩ Thần không do dự, thân thủ nhẹ mà nhanh đem nàng ôm lấy, đi về hướng phòng ngủ, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc mở to mắt, tay đánh vào ngực hấn, khẽ gọi nói! “Anh muốn làm gì? Thả tôi ra. . .”

Một bên đem Hạ Cảnh Diễm ném vào giường lớn, Kỷ Vĩ Thần một tay lấy ra khăn tắm quấn trên người mình, trong miệng nhàn nhạt thốt ra: "Tôi ghét nhất loại phụ nữ làm ra vẻ đạo đức."

Hạ Cảnh Diễm muốn giãy dụa nhưng khi nhìn thấy vật dưới hạ thân Kỷ Vĩ Thần thì cả kinh miệng biến thành chữ O, sợ tới mức hét lên một tiếng, nàng đỏ mặt quay đầu ra, "Anh. . . Anh tránh ra. . ."

Kỷ Vĩ Thần mày kiếm nhíu một cái, đôi mắt đen lại, toàn thân mang theo cuồng vọng to lớn nặng nề áp xuống, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức cơ hồ không khống chế được muốn hô cứu mạng, nhưng một đôi tay to dễ dàng đem nàng đặt dưới thân, sau đó, môi mỏng kiên nghị phách đạo che xuống.

"Ừm. . ." Hạ Cảnh Diễm ưm một tiếng, nụ hôn của hắn làm cho nàng suy nghĩ càng loạn thất bát tao, muốn giãy dụa càng bị hắn ép tới không thể động đậy.

Rượu còn trong ngực thiêu đốt, Hạ Cảnh Diễm rất nhanh bị Kỷ Vĩ Thần gọi lên dục vọng nguyên thủy, tuy nhiên đáy lòng còn cố gắng kháng cự, nhưng dục vọng trong thân thể phản ứng mới là chân thật nhất, dưới sự tấn công cường thế hơi trừng phạt của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm yếu ớt làm sao có năng lực chống lại?

47. Chương 47: Tình Giắc

Ánh nắng chói mắt từ cửa sổ sát đất tiến vào theo đường nửa mở của bức màn trắng, rõ ràng có thể thấy được mọi thứ trong phòng. Trên giường lớn màu thủy lam là hình ảnh hỗn độn, chần mông một nửa rủ xuống mặt thảm, một nửa che dấu thân thể trần của Hạ Cảnh Diễm, tóc đen nhánh rơi tán loạn bên gối, càng tôn vinh khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng yêu kiều, lông mi cong dài vẫn không nhúc nhích, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, đều đều hô hấp.

Trước cửa sổ sát đất, một bóng dáng lười biếng tựa vào, ngón tay kẹp lấy một điều thuốc, đang thả ra từng vòng khói mờ ảo, bao phủ gương mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được, tản ra sự gợi cảm.

Kỷ Vĩ Thần nhìn thân thể vẫn đang yên tĩnh ngủ say, cảm giác dưới hạ thân dục vọng vẫn kiên quyết, cảm giác này hắn cũng không lý giải được, rõ ràng không phải là một mỹ nhân tuyệt sắc vì cái gì có thể đánh thức dục vọng của hắn? Ngẫm lại tối hôm qua, bản thân hắn cũng thật lâu không có như thế tận hứng rồi, tất cả đều là cô gái này ban tặng.

"Ừm. . ." Trong lúc ngủ say Hạ Cảnh Diễm thấp giọng một tiếng, ánh mặt trời đâm thẳng vào làm cho nàng ngủ được không an ổn, lông mi háy động, hai mắt khép kín mở ra, ánh mặt trời chói mắt đâm vào mắt nàng, vội gơ cánh tay lên ngăn cản, lúc này nàng mới thấy rõ phía trước cửa sổ một bóng dáng ưu nhã.

"A a a. . ." Hét lên một tiếng, bắt chập mắt đau nhức, nàng bản năng nắm lên chăn mỏng đem thân mình che lại, những hình ảnh tối hôm qua trong nháy mắt xuất hiện trong đầu, phút chốc, khuôn mặt nàng ửng như rặng mây đỏ, Hạ Cảnh Diễm hận không thể biến ra một cái lỗ dưới đất mà chui vào, cảm giác xấu hổ dâng lên, nàng tựa đầu giấu ở trong chăn.

Kỷ Vĩ Thần nâng lên ánh mắt, môi mỏng nhàn nhạt lên tiếng, "Qua mười phút nữa là giờ làm việc, hi vọng cô không phải muộn." Nói xong, hắn xoay người ra khỏi gian phòng, lưu lại Hạ Cảnh Diễm về mặt ngạc nhiên.

Vuốt lại mái tóc dài rối tung, Hạ Cảnh Diễm ảo não cắn môi, trời ạ, còn phải đi làm ! Đây là đạo lý gì a! Nhìn sang hướng cửa, nàng rất nhanh nhấc lên chăn, nhặt lên trên thảm cái khăn tắm khoát lên rồi vào phòng tắm rửa mặt, nhìn trong kính mặt đỏ tới mang tai thật sự là không chịu nổi, tối hôm qua, rõ ràng không phải mình cam tâm tình nguyện nhưng lại cứ xảy ra.

Trở lại giường, nhìn thấy người nào đó đang mặc quần áo, Hạ Cảnh Diễm mới nhớ lại quần áo của mình, tối hôm qua đã để trong phòng tắm nhưng khi tìm được thì nó vẫn còn ướt, làm sao mặc được? Đáng giận là ngay cả nội y cũng không có, phải ra ngoài như thế nào đây? Đừng nói đến là phải mặt đồng phục đi làm.

Hạ Cảnh Điềm cắn cắn môi dưới, cố gắng đi đến trước mặt người đàn ông đang đeo caravat, thấp giọng nói! "Tôi. . . Tôi hôm nay có thể xin phép nghỉ không?"

"Không thể." Kỷ Vĩ Thần lạnh lùng từ chối, việc cá nhân của nhân viên loạn đến như thế nào hấn mặc kệ, đi làm một yêu cầu nghiêm khắc.

"Nửa ngày cũng được." Hạ Cảnh Điềm thương lượng, không biết hấn có nghĩ đến tình huống hiện tại của nàng.

"Nửa ngày này sẽ trực tiếp trừ vào lương của cô, cô nên suy nghĩ kỹ càng."

Nhìn người nào đó trước mặt đã áo mũ chỉnh tề, áo sơ mi trắng, tóc đã chải gọn gàng còn có gương mặt xem ra lạnh lùng suốt khí không biểu tình, cùng tối hôm qua người nhiệt tình như lửa hoàn toàn là hai người khác nhau, Hạ Cảnh Điềm cũng không có hy vọng xa vời hấn sẽ đáp ứng, liền cố tình phóng khoáng, "Không sao, trừ thì trừ a!"

"Tôi còn có việc phải xử lý, quần áo của cô mười phút nữa có người đưa tới, đúng một giờ sau phải đến công ty." Nói xong, thân hình to lớn liền đẩy cửa ra khỏi phòng.

Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc đứng ở giữ phòng lớn, đáy lòng không biết là tư vị gì, cái gì? Một giờ? Như vậy? Nàng rất không có cốt khí nghĩ, tiền lương của nàng sẽ không bị trừ a! Nhưng mà, đáp án chỉ có tự mình suy đoán, Kỷ Vĩ Thần đã đi rồi.

Kinh ngạc đứng ở giữa phòng hồi lâu, tối hôm qua vì say rượu nên nàng còn đau đầu, tìm được sofa ngồi xuống, nàng rót một ly trà đậm đặc uống một hơi, giờ mới bắt đầu cảm giác đói bụng, tối hôm qua đến bây giờ, một chút thức ăn đều không có, mấy ngày nay bởi vì tâm tình không tốt, cũng không có ăn nhiều, hôm nay, nàng chỉ cảm thấy đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi.

Hạ Cảnh Điềm khước mắt liếc về phía phòng bếp, không nói hai lời liền vọt đi vào, nhưng bên trong đồ đạc trơn bóng xinh đẹp dường như là mới mua, nàng dám cá rằng gian phòng bếp khẳng định chưa bao giờ được dùng qua, nào có người nào làm bếp mà sạch sẽ đến ngay cả chút bụi dầu khói cũng không có đây? Chỉ là bài trí thôi à.

Chịu đựng cơn đói ngồi ở trên ghế sofa chờ quần áo, thời gian từ từ trôi qua, đúng mười phút chuông cửa vang lên, Hạ Cảnh Điềm nhanh chân đi mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa là một người đàn ông trung niên, trong tay cầm một hộp quần áo rất đẹp, mỉm cười nói! "Hạ tiểu thư, đây là Kỷ tổng chuẩn bị cho cô."

Hạ Cảnh Điềm đưa tay tiếp nhận, nở nụ cười đáp trả, "Cám ơn." Người đàn ông ánh mắt thân thiện không có một tia cười nhạo, nhưng Hạ Cảnh Điềm vẫn cảm giác nóng mặt.

Cầm theo quần áo trở lại phòng, trong đó là một bộ đồng phục công sở màu trắng thanh nhã, Hạ Cảnh Điềm khẽ nhếch miệng phỏng đoán giá tiền, trời ạ! Một bộ này bao nhiêu tiền đây? Ngoài quần áo nàng còn tìm thấy cả nội y trong hộp, cầm trong tay quần lót màu hồng nhạt khêu gợi, Hạ Cảnh Điềm lại một lần nữa cảm thấy mặt đỏ tim đập nhanh, thật sự là không mặt mũi nhìn ai nha.

Không thể chờ đợi nàng liền thay quần áo, đứng ở trước gương, Hạ Cảnh Điềm không khỏi tán thưởng ánh mắt lựa chọn của người đàn ông trung niên kia, bộ trang phục này không lớn không nhỏ, vừa phù hợp với nàng, ngay cả một chút dư thừa cũng đều không có, đang soi gương, Hạ Cảnh Điềm thâm giạt mình, nhưng đồ này là Kỷ Vĩ Thần gọi ông ta mang đến, như vậy những thứ này là do hấn nói mới đúng? Mất hấn là gì vậy trời? Có thể chuẩn xác đến không sai một chút nào ư, nhất định là đối với phụ nữ nhân rất rõ ràng mới có thể nắm chắc được như vậy, hừ. (Ghen nha ^^)

Ra khỏi phòng Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Điềm đi thẳng tới dưới lầu, ở lại phòng dùng qua bữa sáng mới ngăn một chiếc taxi hướng đến công ty.

Tại tầng hai mươi một của văn phòng Kỷ thị, Kỷ Vĩ Thần đang ký tư liệu, đột nhiên, một đơn xin từ chức xuất hiện ở trước mắt, mở ra xem thì ra là của Ngô Viễn Khang, mắt tinh híp lại, nhìn chăm chăm vào đơn xin từ chức như có điều suy nghĩ.

48. Chương 48: Chuẩn Bị Dạ Vũ

Vội vội vàng vàng đi tới công ty, Hạ Cảnh Diễm giống như mình làm việc trái với lương tâm, thần sắc xám xịt, cho dù người khác nhìn nàng một chút, nàng đã cảm thấy bối rối rồi không dám đối mặt, chuyện tối hôm qua hẳn là không có ai biết! Kỷ hội thần đánh chết sẽ không nói ra đâu, như vậy nàng không nói thì cũng không ai biết, đi ngang qua phòng tiêu thụ nhìn thấy chiếc ghế kia trống, lòng của nàng vô thức đau nhói.

Trở lại văn phòng, mở ra xem từng trang thư điện tử, cuối cùng, trong lòng đau nhức mà xóa hết, từng cái từng cái một tựa như có người lấy đi mọi cảm giác của họ từng có với nhau, có chút đau nhưng không muốn dừng lại, chỉ có thoải mái, chỉ cần cùng hắn có quan hệ toàn bộ đều xóa sạch, quyết định đoạn tuyệt hết thấy ký ức cùng hắn, mà ngay cả vài câu chữ cũng không muốn lưu lại.

Chỉ là mất đi một bạn trai cũng mất luôn một bạn tốt, Hạ Cảnh Diễm nghĩ đến Lý Lan, trong lòng vẫn y nguyên run rẩy, đã từng là bạn tốt như vậy, không có gì giấu nhau lại bởi vì chuyện này mà làm cho tình bạn bay đi, đã lâu nàng không có cùng Lâm Lâm gặp mặt, đầy lòng đắng ngắt nhưng không được trút bỏ, thật buồn bực a!

Hạ Cảnh Diễm đang xóa thư, đột nhiên, ngoài cửa có người xông thẳng vào làm Hạ Cảnh Diễm hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là vị khách tên Đường Tư lúc trước, nhìn hắn mặt mũi tràn đầy nóng vội, ánh mắt lo lắng nhìn Hạ Cảnh Diễm, hỏi, “Kỷ tổng giám đâu?”

“Không biết Đường tiên sinh có chuyện gì không?” Hạ Cảnh Diễm cười đứng người lên, lại nói tiếp, nàng đúng là không xứng làm trợ lý, Kỷ Dịch Hạo biến mất lâu như vậy, nàng lại không có tin tức.

Đường Tư hờn dỗi hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt nghiêng qua Hạ Cảnh Diễm liếc, tràn đầy cơn tức nói, “Tôi muốn tìm Kỷ tổng giám của các người.”

“Phiền Đường tiên sinh chờ một chút, tôi giúp ngài liên lạc.” Hạ Cảnh Diễm trước ồ định hẳn, sau đó gọi điện thoại đến biệt thự của Kỷ Dịch Hạo, điện thoại vang lên thật lâu nhưng không có ai tiếp, có thể thấy là Kỷ Dịch Hạo không ở đó, nàng lập tức lại gọi đến máy di động của hắn, nhưng lại tắt máy, Hạ Cảnh Diễm sưng sốt một chút trong nội tâm không khỏi nóng nảy, nhìn thái độ Đường Tư thế này, hôm nay nếu tìm không thấy Kỷ Dịch Hạo, hẳn sẽ không bỏ qua.

Hạ Cảnh Diễm tránh né ánh mắt vội vàng của Đường Tư, trong lòng giằng co, cuối cùng quyết định gọi điện thoại đến văn phòng Kỷ Vĩ Thần, chuông vang lên thật lâu lại không ai tiếp, Hạ Cảnh Diễm thở ra một hơi, cuối cùng, cô lấy dũng khí gọi đến số cá nhân của hắn, rốt cục, điện thoại đã thông, nhưng đối diện truyền đến tiếng của một người trung niên, “Xin chào.”

Hạ Cảnh Diễm sưng sốt một chút, lập tức cười nói! “Xin hỏi Kỷ tổng có ở đó không?”

“Kỷ tổng đang họp, cô là ai?” Người đối diện ôn tồn hỏi.

“Tôi là Hạ Cảnh Diễm là trợ lý tổng giám, xin hỏi tôi có thể cùng Kỷ tổng nói chuyện không?” Hạ Cảnh Diễm thận trọng ngôn ngữ.

“Hiện tại chỉ sợ không thể, Hạ tiểu thư sau nửa giờ lại gọi tới!” Nói xong, đối phương liền cúp điện thoại.

Hạ Cảnh Diễm cầm điện thoại một chút, ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt Đường Tư, nàng xin lỗi cười, “Đường tiên sinh, thật không cố ý, phiền ngài lưu số điện thoại, chờ liên lạc được với Kỷ tổng giám, tôi nhất định sẽ báo ngài biết.”

Đường Tư có chút tức giận hếch lên môi, tiện tay vứt xuống danh thiếp cho Hạ Cảnh Diễm, giọng điệu như ra lệnh, “Liên lạc được với anh ấy, nhất định phải cho tôi biết.”

“Nhất định.” Hạ Cảnh Diễm nhận lấy danh thiếp, cười nói.

Đường Tư uốn người đi, Hạ Cảnh Diễm thở dài một hơi, cảm giác thực mệt mỏi, Đường Tư vội vã như vậy tìm Kỷ Dịch Hạo là chuyện có gì xảy ra? Nói đến Kỷ Dịch Hạo thì hoàn toàn là không ở công ty, hơn nữa cũng làm cho nàng làm một trợ lý nhàn rồi, hiện tại tất cả quản lý đều đem tư liệu trực tiếp trình lên văn phòng Kỷ Vĩ Thần.

Đang muốn thả lỏng một hơi thì trên bàn điện thoại vang lên, Hạ Cảnh Điềm chậm rãi cầm lên, hữu khí vô lực nói! "Alo."

Khi nghe đến đối diện truyền đến thanh âm trầm thấp, từ tính mà khàn khàn, "Cô tìm tôi?"

Cái thanh âm này xem chút nữa làm cho Hạ Cảnh Điềm bị sắc nước miếng, lập tức đã khởi tinh thần, giọng điệu trấn định nói! "Kỷ tổng, xin hỏi ngài có biết Kỷ tổng giám bây giờ đang ở đâu không?"

Đối diện truyền đến vài giây trầm mặc sau mở miệng, "Tìm nó có việc gì?"

"Là có vị tiên sinh họ Đường tìm anh ta." Hạ Cảnh Điềm nói rõ tình huống.

"Việc này tôi sẽ xử lý." Lời này vừa xong, Kỷ Vĩ Thần gọn gàng dứt khoát cúp điện thoại.

Hạ Cảnh Điềm cũng đem điện thoại rơi rụng, trong lòng không khỏi buồn bực không thôi, nàng tại sao phải như vậy máu chó? Ngẫm lại cái này Kỷ Vĩ Thần hại nàng làm hại còn chưa đủ sao? Vì cái gì nàng ở trước mặt hần tổng yếu ăn nói khấp nép? Thật sự là buồn bực.

Còn chưa buồn bực xong, điện thoại lại vang lên, lần này, Hạ Cảnh Điềm cũng không cần nhanh tay lấy điện thoại ra, nhìn trên màn hình ba chữ Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Điềm ngăn người, vốn không muốn nghe nhưng vẫn nên nhấn nút trả lời, "Alo."

"Đêm nay có rảnh không?"

Giọng điệu nhẹ nhàng, nói rõ tên kia tâm tình đang tốt. Hạ Cảnh Điềm giương lên môi, "Làm gì? Muốn mời tôi ăn cơm thì đừng nói."

"Đêm nay có một buổi dạ hội, muốn mời cô đi." Đối diện hần cũng không vòng vo liền nói thẳng.

Hạ Cảnh Điềm hếch lên môi, rõ ràng biểu hiện không thêm chú ý, "Loại tiệc tùng thượng lưu không thích hợp với tôi, anh hay là tìm người khác a. . ."

Không đợi Hạ Cảnh Điềm nói dứt lời, đối diện hần đã ngăn gọn lên tiếng nói! "Tan việc tôi tới đón cô, cứ như vậy đi." Sau đó, tiếng tút dài vang lên.

Hạ Cảnh Điềm từ chối còn chưa xong đã bị ngắt máy, lập tức đầu đầy sương mù, nàng còn chưa nói đêm nay nàng phải về nhà cùng ba mẹ mà! Bởi vì công việc nàng đã có vài ngày chưa có trở về thăm hỏi họ, thật vất vả tâm tình bình phục nàng mới nghĩ đến điểm thiếu sót này.

Nặng thở dài, Hạ Cảnh Điềm đột nhiên sinh ra giác ngộ, công việc này ngoại trừ cho nàng phiền toái cũng không có gì tốt, hơn nữa, nàng sở trường đặc biệt đã bị mai một, làm cho nàng cả người đều lười biếng.

Giờ tan sở trôi qua đặc biệt nhanh, trong lúc này, ngoại trừ xem một ít tư liệu, nàng còn lo lắng một việc, muốn hay không đổi việc khác? Như vậy cuộc sống có thể có chút ít ý nghĩa? Khi nghĩ đến phương diện tiền lương liền ỉu xiu, Kỷ thị trả lương gấp đôi những công ty khác, đây là vị trí mà người khác muốn vào cũng không được!

Tới gần tan tầm, Hạ Cảnh Điềm đang suy nghĩ có nên đi cửa sau đào tẩu không thì điện thoại đúng giờ vang lên, cầm lấy điện thoại nhìn, không phải là Đỗ Thiên Trạch thì là ai? Hạ Cảnh Điềm nghĩ mãi mà không rõ, dùng điều kiện ưu việt của Đỗ Thiên Trạch, tìm một vị thiên kim tiểu thư không được sao? Vì cái gì cứ tìm nàng? Tuy nhiên, Hạ Cảnh Điềm tự nhận là mình cũng có chút tư sắc, nhưng trong lòng vẫn cảm giác là lạ.

Nàng có chút không tình nguyện nhận điện thoại, "Này."

"Tôi đang ở dưới lầu, nhanh lên xuống." Cơ hồ là ra lệnh, Đỗ Thiên Trạch bá đạo lên tiếng.

"Xin hỏi, tôi và anh đi dạ hội thì được cái gì?" Hạ Cảnh Điềm bắt đầu cò kè mặc cả, cũng muốn đùa bỡn hần a!

"Cùng tôi đi không phải là tốt cho cô rồi sao?" Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười tà ác của Đỗ Thiên Trạch.

Hạ Cảnh Diễm ngẫm lại, vốn cuộc sống đã đủ nhàm chán rồi, đi tham gia những dạ hội thượng lưu này có lẽ có thể tăng thêm kiến thức, nói cho cùng, cơ hội xác thực khó có được, “Được, tôi nói trước, nếu như tôi làm cho anh xấu mặt thì tôi không chịu trách nhiệm.”

“Ồ bên cạnh tôi, cô muốn xấu mặt cũng không cơ hội.” Đầu dây bên kia hẩn bí ẩn tự phụ, hoàn toàn ra thế một bộ đại thiếu gia.

Đi xuống dưới lầu, Hạ Cảnh Diễm liền nhìn thấy cỗ xe thể thao chói mắt quen thuộc, ngồi ở trong xe Đỗ Thiên Trạch ưu nhã một đầu tóc đen chảy cẩn thận, mang chiếc kính râm to bằng che đi hơn phân nửa gương mặt, lộ ra mũi cao thẳng cùng bờ môi khêu gợi, áo sơ mi trắng bán mở, lộ ra cơ ngực cường tráng, thật sự là mười phần quyến rũ, tự dừng cho hẩn tăng thêm vẻ thành thực

Hạ Cảnh Diễm chợt nhìn lại thực sự đã bị hẩn mê hoặc a, nếu như không phải quen thuộc tính cách của hẩn, tình huống hành động của hẩn, năng sợ cũng khó ngăn cản sức quyến rũ này, đáng tiếc, Hạ Cảnh Diễm thích cũng không phải người giống như hẩn.

Trong ánh mắt hâm mộ cùng đố kỵ của người khác, Hạ Cảnh Diễm ngồi vào xe Đỗ Thiên Trạch, sau đó, chiếc xe màu đỏ biến mất không thấy gì nữa.

“Đêm nay anh là vai nam chính sao? Ăn mặc đẹp trai như vậy muốn dụ người ta phạm tội à!” Hạ Cảnh Diễm nhin không được trêu ghẹo hẩn.

Nguyên lai tưởng rằng hẩn sẽ phản bác, lại thấy hẩn giương lên khóe môi, vẻ mặt từ chối cho ý kiến, Hạ Cảnh Diễm lắp bắp sợ hãi nói, “Anh thực sự vai nam chính?”

Hai mắt tinh ranh như hồ ly dưới chiếc kính híp lại, giọng điệu thản nhiên nói!”Đêm nay cô đừng để tôi dọa là được.”

Những lời này chỉ làm cho Hạ Cảnh Diễm lòng thầm kêu trời ạch, chẳng lẽ thực sự là dạ hội của hẩn? Trời ạ! Vừa nghĩ tới những hình ảnh các cô gái trang phục xinh đẹp diễm lệ nâng chén chúc mừng, nàng lại có ý muốn chạy trốn, người này không phải rõ ràng là để cho nàng đi dọa người khác đấy sao?

Nàng thừa nhận nàng đã làm vô số lần cô bé lọ lem gặp phải Bạch Mã Vương Tử trong mộng, nhưng thử hỏi cái cô bé lọ lem kia trước khi đi dạ hội có khăn trương sợ hãi hay không đây?

49. Chương 49: Bắt Đầu Dạ Tiệc

Trong một cửa hàng thời trang cao cấp, Hạ Cảnh Diễm một thân váy dài màu hồng nhạt đứng ở trước gương, bên cạnh nàng một vài nhân viên phục vụ đang giúp nàng sửa sang váy áo, đây là một thiết kế mới nhất đầu hè này dùng chất liệu vải cao cấp may thành, Hạ Cảnh Diễm đứng ở trước gương nhìn không chớp mắt cô gái sang trọng trong gương, bất quá, nàng thấy thể nào cũng không ổn, đường xẻ ở giữa hai đùi quá cao cùng với đường cắt ở hai tà làm hở ra một đoạn trắng da thịt, Hạ Cảnh Diễm có chút không được tự nhiên kéo lại váy, nhưng không cách nào đem vải vóc kéo dài thêm một chút.

“Váy này có thể may lại tà thấp một chút không?” Hạ Cảnh Diễm cười hỏi!

“Tiểu thư, váy này cô mặc rất vừa cũng tôn lên nước da trắng sang trọng, nếu như làn váy không có thiết kế đường cắt này sẽ mất đi vẻ tinh tế và quyến rũ.” Người bán hàng cười nói.

Bộ quần áo này giá tiền không rẻ có kém đi một chút về sang trọng thì có bị gì đâu? Hạ Cảnh Diễm trong lòng nghĩ, khi mới vừa xem bảng giá nàng sợ tới thiếu chút nữa không dám thử, không thể phủ nhận ngoại trừ váy hơi xẻ cao và táo bạo, mọi chuyện khác đều là tối ưu, hơn nữa, khoát trên người Hạ Cảnh Diễm xinh xắn lạnh lợi càng tản ra một loại hấp dẫn vô hình.

Hạ Cảnh Diễm được dẫn ra ngoài, lúc đó Đỗ Thiên Trạch đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế uống trà, khi ánh mắt vừa chạm đến Hạ Cảnh Diễm đang đi tới, cặp mắt hồ ly lập tức mở to vài phần, toát ra một vẻ ngạc

nhiên hết sức, trong lòng không khỏi tán thưởng, không thể tưởng được khi khoát lên trang phục này nàng đẹp càng thêm xinh đẹp!

Đứng ở trước mặt hắt, Hạ Cảnh Diễm tóc dài buông xõa, chiếc váy dài gợi cảm càng làm lộ lầy gương mặt xinh xắn của nàng, một đôi giày cao gót màu nhũ vàng tôn lên đôi chân trắng nõn thon dài nhả nhẹn mà sang trọng, Hạ Cảnh Diễm tuy không phải là tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng nàng có nét đẹp riêng chỉ thuộc về nàng, có đôi khi phụ nữ thật đẹp ngược lại không làm cho người ta có dư vị.

Đỗ Thiên Trạch hí lại hai mắt, ngón tay thon dài khoát lên trên cằm, ánh mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm một hồi lâu mới lên tiếng tán thưởng, “Được, không sai, nếu như tại dạ vũ cô không nói lời nào, có lẽ còn có thể được.”

Hạ Cảnh Diễm sẽ không có hy vọng xa vời từ trong miệng hắt nghe được lời khen ngợi, nàng cắn môi trừng hắt, không vui nói! “Ý của anh là bảo tôi giả vờ câm điếc?”

“Giả vờ câm điếc không phải là cô giỏi nhất sao?” Đỗ Thiên Trạch y nguyên trêu đùa nàng.

Hạ Cảnh Diễm hung dữ dùng mắt khoét hắt, mím môi nói! “Vậy anh đại khái có thể không cần mời tôi, nói gì thì tôi cũng đâu tự nguyện.”

“Không được, đêm nay ta không thể không có bạn gái.” Đỗ Thiên Trạch lắc đầu, biểu lộ rất chân thành.

Hạ Cảnh Diễm nhăn lông mày, sức tưởng tượng quá phong phú không phải là lỗi của nàng, nàng lập tức mở to mắt nói! “Cái gì? Anh là nói đêm nay bảo tôi vờ làm bạn gái anh hả?”

Đỗ Thiên Trạch tức giận liếc nàng, không khách khí cải chính! “Uy, chú ý lời nói của cô, bạn gái cùng bạn gái hoàn toàn là khác nhau nha!”

Hạ Cảnh Diễm nhú mũi, phát giác mình sai lầm lập tức bày ra mặt làm xấu, xoay người hướng nhân viên phục vụ bên cạnh cười cười, “Lấy bộ này được không!”

“Được.” Nhân viên phục vụ lập tức tươi cười rạng rỡ, ánh mắt ngăn không được trộm nhìn sang Đỗ Thiên Trạch đẹp trai ngồi ngồi, sau đó mới đi tính hóa đơn.

Dạ vũ được tổ chức ở tầng mười ba của tập đoàn T thị, Hạ Cảnh Diễm tuy thay hình đổi dạng bề ngoài nhưng nội tâm y nguyên có vẻ ngại ngùng, chưa từng tiếp xúc qua đêm tiệc cao cấp như vậy nên làm cho nàng có chút khẩn trương, mong chờ có thể hay không trong đây gặp được ngôi sao nổi tiếng nào đó.

Đỗ Thiên Trạch thì đi lại thong dong, trên mặt anh tuần một mực nở nụ cười nhàn nhạt, nếu như không rõ ràng tính tình hắt, nhất định sẽ bị hắt mê hoặc, Hạ Cảnh Diễm theo thật sát bên người hắt, ánh mắt chỉ dám nhìn thẳng vào đường đi, khéo mắt lại liếc nhìn không ít những nam nữ đang ra ra vào vào, hơn nữa mỗi người đều khí chất quý tộc thượng lưu, có thể thấy được đều là thiên kim thiếu gia, cũng thiếu người mang theo bạn trai ngoại quốc, nói ngoại ngữ lưu loát, điều này làm cho Hạ Cảnh Diễm quá mức cảm thấy tự ti, tuy nhiên, thế giới này mỗi ngày đều nói người với người là ngang hàng, nhưng đến thời khắc mấu chốt, giữa người với người chênh lệch thật sự rất lớn.

Ít nhất tại địa vị xã hội, quyền thế và tiền thế Hạ Cảnh Diễm so về cái này đã thua hơn phân nửa, nàng tiếp xúc không ít thiên kim của nhiều công ty lớn, nhưng những người thực sự có trình độ không nhiều, chẳng qua là thật giả lẫn lộn mà thôi.

Đỗ Thiên Trạch hiển nhiên cùng những người này rất thuộc, thấy họ đều chào hỏi, mà Hạ Cảnh Diễm bởi vì đứng bên cạnh Đỗ Thiên Trạch nên càng nhận nhiều chú ý, Hạ Cảnh Diễm tuy muốn mình trông tự nhiên một chút, nhưng đúng như lời Đỗ Thiên Trạch nàng chỉ có thể giả vờ câm điếc, người khác đối với nàng chào hỏi, nàng chỉ có mím môi mỉm cười đáp lại.

Ngồi ở trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm không khỏi khẩn trương tay lấm tấm đổ mồ hôi, biểu lộ cũng không được tự nhiên, Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại nhìn nàng, không khỏi cảm thấy thú vị, rất khó được cơ hội nhìn thấy bộ dáng nàng khẩn trương như thế, vốn đối với yến hội hắt không hứng thú lắm, nhưng lần này không khỏi có chút mong đợi, môi mỏng bứt lên một vòng cung thú vị, biểu lộ càng vui vẻ.

Khi thang máy sắp đến tầng cuối cùng thì Đỗ Thiên Trạch ghé sát vào tai Hạ Cảnh Diễm, thấp giọng nói! “Nhớ kỹ, chút nữa phải đi sát bên tôi.”

Hạ Cảnh Diễm lần này đã có kinh nghiệm, nàng gật gật đầu khẽ ừ, trời ạ, thật sự là tự tìm cực hình mà.

Trên tầng cao nhất trang trí của yến hội vô luận là đồ đạc hay thức ăn và âm nhạc đều tràn ngập ưu nhã không khí nhu hòa dưới ánh đèn vàng, nam nữ bước chầm chậm bên nhau cùng nhau chào hỏi, trong không khí phiêu đảng mùi nước hoa cùng rượu đỏ làm thành hương vị hỗn hợp, làm cho người ta cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái.

Đỗ Thiên Trạch bóng dáng thon dài xuất hiện ở trước mặt mọi người, liền nhận lấy đặc biệt chú ý, vô luận là gia thế của hắn hay là hần thân phận bối cảnh, so với những người cùng lứa tuổi, hắn luôn đứng nhất trong số họ, tuổi còn trẻ đã nhận chức tổng giám đốc, tài sản trên người không thể tính hết được, có người phỏng chừng đêm nay hắn chính là mục tiêu chính của các cô gái đến dự đêm tiệc!

Hạ Cảnh Diễm tuy rất muốn theo sát hắn nhưng nàng thông minh phát hiện ra lựa chọn tách ra cùng hắn là chính xác, nhìn Đỗ Thiên Trạch được nhiều người vây quanh, nàng rất thức thời tìm được một vị trí trống ngồi xuống, có người phục vụ đưa lên ly nước nàng liền một mình thưởng thức.

Dạ hội không khí rất là hưởng thụ, cũng may dù nhiều người ở đây nhưng nàng chỉ là một người không có tiếng tăm gì sẽ không ai chú ý nàng, mà nàng càng không muốn làm cho người ta chú ý, nhưng với loại dạ vũ này, một cô gái xinh đẹp đơn độc thì làm sao có thể ngồi một mình?

Rất nhanh, một anh chàng lịch lãm tiếp cận nàng, an vị ở đối diện nàng, thanh âm khàn khàn từ tính, “Tiểu thư, một mình sao?”

Hạ Cảnh Diễm ngẩn người, mỉm cười nói!”Đúng a!”

“Tiểu thư hình như mới tới, là lần đầu tiên tham gia dạ vũ này?” Anh chàng hết sức tò mò đánh giá Hạ Cảnh Diễm, ánh mắt rạng rỡ chớp động, loại dạ hội này nói trắng ra là còn có một tính chất đặc biệt khác, chính là nơi để các nam thanh nữ tú trẻ tuổi gặp gỡ tiếp xúc, trong này, có thể làm quen bằng hữu, có thể nói chuyện làm ăn, có thể nói chuyện phiếm giết thời gian, còn có thể chơi trò đang lưu hành nhất hiện nay, tỷ như tình một đêm, mà Hạ Cảnh Diễm vừa vặn là con mồi ngon trong mắt anh chàng này.

Hạ Cảnh Diễm bộ dạng phục tùng cười, “Đúng vậy!”

“Một mình tới sao?” Người thanh niên vô cùng có hứng thú tiếp tục chủ đề.

“Tôi cùng người bạn tới.” Hạ Cảnh Diễm mỉm cười lên tiếng, ánh mắt liếc về phía Đỗ Thiên Trạch đang cùng người khác nói chuyện phiếm vô cùng vui vẻ, tuy mặt ngoài hắn thanh tao lịch sự, nhưng trong lòng Đỗ Thiên Trạch thầm mắng cả bọn họ nói nhiều, lại làm cho nàng một mình ngồi chờ.

Đột nhiên, ngọn đèn tối sầm lại, vũ khúc lãng mạn vang lên, một ca khúc cổ điển làm trôi đi buồn bực của mọi người, làm tâm họ nhện nhạo đi theo vũ khúc xoay tròn. . .

Thời cơ đã đến rồi, anh chàng môi mỏng nâng lên nụ cười vui vẻ, đưa tay hướng Hạ Cảnh Diễm, “Tiểu thư, tôi có thể mời em nhảy một điệu không?”

Khiêu vũ Hạ Cảnh Diễm không phải rất tinh thông, chỉ là hiểu sơ cơ bản, nhưng vì không muốn xấu mặt, nàng có chút cười trừ, cự tuyệt nói!”Thật có lỗi, tôi không biết nhảy!”

“Không sao, tôi có thể dạy em.” Người thanh niên dịu dàng nói.

Hạ Cảnh Diễm ngẫm lại, khiêu vũ cũng không sao, dù sao tới đây trường hợp này hưởng lạc là việc chính, làm gì quá cầu nệ? Chờ đi khỏi chỗ này, ngày mai khi mặt trời lên, ai còn nhớ mặt ai? Sao không buông tay buông chân đi chơi trước? Hạ Cảnh Diễm có chút e lệ mỉm môi cười, tay cũng đặt lên tay người thanh niên, “Được!”

50. Chương 50: Không Hiểu Tình Ý

Bị một người đàn ông lạ lẫm nắm chặt tay, ôm eo, nhưng thật ra là một loại cảm giác mới lạ, ít nhất tại mặt ngoài của trường hợp náo nhiệt này, lại có bao nhiêu người mang một tâm hồn cô đơn tịch mịch? Ai

cũng không muốn cô đơn, ai cũng hi vọng có người làm bạn, há chỉ một khắc ngắn ngủi, quản chi hai người xa lạ.

Hạ Cảnh Điềm mặt có chút nóng lên, bởi vì trên thân người này truyền đến mùi nước hoa nam tính dễ ngủ, ngoại trừ Ngô Viễn Khang và Kỷ Vĩ Thần, đây là người thứ ba Hạ Cảnh Điềm tiếp xúc gần như vậy, nên có chút khẩn trương, phía dưới bước chân thông thả mà có tiết tấu, tựa như hai người đang ôm, tiếp xúc không có áp lực lại có thể mượn sự ấm áp của nhau.

Nhưng Hạ Cảnh Điềm không biết, dưới ánh đèn mờ có một đôi mắt phi thường tức giận, thập phần không vui chăm chăm vào nàng, Đỗ Thiên Trạch mới vừa rồi còn suy nghĩ Hạ Cảnh Điềm có phải là sẽ lâm trận bỏ chạy! Nhưng không ngờ, nàng lại đang cùng một người lạ ôm nhau cùng một chỗ, điều này làm cho hắn thân là bạn trai nàng có một loại cảm giác khó chịu, đặc biệt, khi chứng kiến người kia tay không an phận chạm đến vòng eo mảnh khảnh của Hạ Cảnh Điềm, khiêu vũ là như vậy sao? căn bản chính là sàm sỡ.

Hạ Cảnh Điềm cũng dần dần cảm giác tay đang đặt trên lưng đã trượt xuống? Hơn nữa, còn rất rõ ràng là sờ soạng, cái này không khỏi làm cho Hạ Cảnh Điềm không được tự nhiên, nhưng nhìn trong sàn nhảy những người khác so với bọn họ còn thân mật hơn, âm nhạc chưa kết thúc, Hạ Cảnh Điềm cũng tìm không có lý do rời đi, đang thất thần lại nghe một câu nói chen vào, “Xin lỗi, có thể cho tôi mượn cô ấy một chút không?”

Cái thanh âm này? Hạ Cảnh Điềm lập tức vui vẻ, giơ lên ánh mắt, Đỗ Thiên Trạch thập phần lịch thiệp hướng người kia mỉm cười, hơn nữa tay mời đã đưa ra, đang ôm Hạ Cảnh Điềm người kia cũng giật mình sửng sốt một chút, hắn biết rõ thế lực Đỗ Thiên Trạch, vì một phụ nữ mà đắc tội người như vậy, người bình thường cũng biết rõ là không khôn ngoan, hắn mỉm cười, rất ga lặng đưa Hạ Cảnh Điềm về phía Đỗ Thiên Trạch, sau đó cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Hạ Cảnh Điềm quần áo đã được giải trừ, lập tức thâm thẳm một hơi, vốn định trở lại chỗ ngồi đã thấy vòng tay kiên cố của Đỗ Thiên Trạch chiếm lấy eo nàng, làm ra một bộ chuẩn bị khiêu vũ, Hạ Cảnh Điềm nhú nhú mày, khẽ gọi: “Tôi không muốn nhảy.”

“Như thế nào? Người khác thì được tôi thì không?” Đỗ Thiên Trạch không vui nhướn mày.

“Anh đừng nói vậy chứ, gạt tôi sang một bên tôi còn chưa tìm anh tính sổ!” Hạ Cảnh Điềm để sát vào tai của hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu như không phải hắn rời đi nàng, người kia có thể có cơ hội sao?

Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc, nhú nhú mày, mới có hơi ỷ khuất kêu lên: “Xem như giúp đỡ tôi, phối hợp đi.” Bởi vì, ở đây những cô gái nhìn chăm chăm chờ khiêu vũ với hắn phải tính là xếp hàng dài!

Hạ Cảnh Điềm đương nhiên hiểu được hắn khó xử, nhưng bị hắn như vậy ôm, thấy thế nào cũng không được tự nhiên, nàng cắn cắn môi dưới, vươn tay đặt ở lòng bàn tay của hắn, cảnh cáo nói: “Nhảy hết một khúc này thôi nha.”

“Có thể.” Đỗ Thiên Trạch đáp ứng, nhưng đáy lòng cũng đã bình tĩnh hơn một chút.

Nam nữ khiêu vũ trông thập phần ám muội, da thịt chạm nhau, có thể cảm giác được hơi thở của nhau, còn có phối hợp góc độ sẽ sinh ra ma sát, giống với Đỗ Thiên Trạch hiện tại, nếu không ôm eo Hạ Cảnh Điềm, hắn sẽ không biết bờ eo của nàng như vậy mềm mại như xù, không chạm đến da thịt của nàng, mới không biết nguyên lai da thịt của nàng nhẵn nhụi trơn mềm như vậy, hắn tiếp xúc qua phụ nữ không có một ngàn thì cũng có mấy trăm nhưng Đỗ Thiên Trạch còn chưa từng có như hôm nay, cảm giác có chút khác lạ.

Trước kia phần lớn phụ nữ chủ động yêu thương hắn, sử dụng các loại thủ đoạn cùng tâm cơ, đơn giản chỉ muốn tiếp cận hắn vì bề ngoài và tài sản của hắn, nhưng duy chỉ có Hạ Cảnh Điềm là không giống một ai, không đem xĩa đến thân phận tài lực của hắn, bởi vì nàng không vì tiền tài hắn mới tin tưởng, nhưng nàng lại không đem xĩa hắn, điểm này làm cho hắn vô pháp chịu được.

Bị ôm ám muội như vậy Hạ Cảnh Điềm tuy cũng mặt đỏ tim đập, nhưng chỉ nghĩ đơn thuần vì giúp hắn ngăn cản những cô gái khác tới đây dựa, những thứ khác cái gì cũng không sao, tuy nhiên, mùi nước hoa trên người Đỗ Thiên Trạch rất dễ chịu, nàng phát hiện hắn rất cao, lồng ngực rất rộng và cơ bắp cũng không

tôi, cử động của hắn rất dịu dàng, nhưng Hạ Cảnh Diễm nghĩ gì cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì sẽ liên quan đến hắn.

Vũ khúc rất lâu, nhưng vẫn dừng đúng thời điểm thỏa đáng, Hạ Cảnh Diễm dường như được giải phóng khỏi lồng ngực Đỗ Thiên Trạch, than thở mỗi một hướng đến ghế ngồi, trời biết nàng có bao nhiêu khát.

Đỗ Thiên Trạch cũng đi theo tới ngồi ở bên người nàng, lên tiếng nói!”Rất nhàm chán a!”

“Nhàm chán hơn so với trong tưởng tượng.” Hạ Cảnh Diễm đáp trả, tự tay giúp hắn lấy một ly thức uống, hắn tiếp nhận uống một ngụm, nghĩ đến người vừa rồi cùng Hạ Cảnh Diễm khiêu vũ, trong lòng hắn vẫn y nguyên không thể nào thoải mái, “Cô mới vừa rồi là ngọc sao? Biết rất rõ ràng người kia đối với cô có ý đồ, cô còn muốn đáp ứng cùng hắn khiêu vũ?”

“Trong hoàn cảnh này, anh nghĩ anh sẽ không có ý đồ?” Hạ Cảnh Diễm ngăn không được trợn mắt, nếu như không có ý đồ, vậy tới đây làm gì? Vừa rồi người kia xác thực đối với nàng có ý xấu, nhưng đây là quy tắc trò chơi, nàng có biết.

“Này uy , cái gì tôi có ý đồ? Cô chắc.” Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc trừng mắt ép hỏi.

Hạ Cảnh Diễm hếch lên môi, trừng mắt hắn một cái, không khách khí kêu lên!”Đừng giả bộ, lúc này mỹ nữ như mây, không phải rất thích hợp anh toan tính sao?”

Đỗ Thiên Trạch vừa tức vừa giận, không thể tưởng được nàng lại đem hắn cùng người kia trở thành một loại, hừ nhẹ một tiếng, khoe môi cũng cong lên, khinh thường lên tiếng, “Đối với những cô gái này, tôi còn nhìn không thuận mắt !”

Hạ Cảnh Diễm hoài nghi nghiêng mắt nhìn hắn, không nghĩ cùng hắn tiếp tục cái đề tài này, nhìn đồng hồ, còn sớm mới tám giờ, trong hoàn cảnh này nàng là ăn không vô rồi, liền nghĩ lại quay đầu cùng Đỗ Thiên Trạch nói!”Không bằng chúng ta trở về đi!”

Đỗ Thiên Trạch cũng đang có ý đó, lập tức tán thành lên tiếng, “Tốt!”

Không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đỗ Thiên Trạch dẫn Hạ Cảnh Diễm hướng đến cửa mà đi, Hạ Cảnh Diễm có cảm giác không đúng lắm, bởi vì những ánh mắt của các cô gái kia đang phóng trên người nàng đổ kị xen lẫn hâm mộ, hoàn toàn xem nàng là địch nhân, nhưng mà, trong đám người, có một chiếc máy ảnh thầm lặng quan sát đang nhắm ngay hai người đang rời đi.

51. Chương 51: Hung Tin

Ra khỏi bữa tiệc, Hạ Cảnh Diễm sớm trở về nhà, trở lại ngôi nhà ấm áp nàng cảm giác thật thoải mái, mấy ngày liên tiếp mệt mỏi cơ hồ khiến nàng mệt chết đi, đang trong phòng bếp tìm đồ ăn liền bị Hạ mẹ kéo đến phòng khách, Hạ Cha thì đang đọc báo cũng ngẩng đầu đẩy mắt kính, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm bưng mì tôm ngồi vào bàn ở giữa phòng, vừa cho thêm gia vị vừa chờ nghe mẹ thăm vấn, Hạ mẹ ánh mắt nhìn con gái, dịu dàng hỏi!”Cảnh Diễm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì lâu như vậy Viễn Khang cũng không đến nhà chúng ta chơi?”

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu nhìn mẹ, liếc nhìn Hạ cha rồi mới rầu rĩ lên tiếng nói!”Con và Viễn Khang đã chia tay .”

Tin tức này đối hai lão nhân gia mà nói có thể nói là sấm sét giữa trời quang, Hạ mẹ mở to mắt, vội hỏi!”Chuyện gì xảy ra? Con nói rõ xem?”

“Không thích hợp.” Hạ Cảnh Diễm nhỏ giọng giải thích một câu.

“Nó là người rất tốt! Săn sóc con rất chu đáo, hai đứa ở đâu không thích hợp?” Hạ mẹ hỏi tới! Chuẩn con rể này bà nhất định nhận rồi.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng nổi lên cảm giác đau khổ, nhắc đến Ngô Viễn Khang thủy tâm vẫn còn đau nhức, tuy mấy ngày nay nàng giả bộ như vui vẻ bình thường, nhưng ký ức đã từng, nói phai mờ là có thể phai mờ

sao? Tựa như vừa rồi dưới lầu, nàng còn đứng đó ngây ngốc, chỉ cần nhìn thấy một chiếc xe nào màu bạc nàng đều vô ý thức chú ý nhìn biển số xe, nhưng dù như thế nào tình cảm mất đi không còn có thể vãn hồi, Hạ Cảnh Diễm vừa ăn mì tôm vừa thuận miệng lên tiếng nói!”Anh ấy phải ra nước ngoài.”

“Xuất ngoại?” Hạ mẹ ngẩn người, quay đầu lại nhìn Hạ cha, Hạ cha đẩy mắt kính lên chậm rãi ứng một câu, “Xuất ngoại cũng tốt! có thêm kiến thức.”

“Tóm lại, con cùng anh ấy là không thể nào.” Hạ Cảnh Diễm không nghĩ nói nhiều như vậy, chỉ cần vừa nghĩ tới Ngô Viễn Khang, khẩu vị cũng bị mất.

“Con đã hai mươi bốn rồi, con xem con gái của dì Lưu kể bên xem, hai mươi ba đã ôm đứa con rồi, con cũng đừng cho cha mẹ thua kém người ta chứ, thừa dịp cha mẹ tay chân còn linh hoạt mà cho chúng ta một đứa cháu để ấm lòng nha!” Hạ mẹ vừa nhắc tới con nít thì ánh mắt đều tỏa sáng rồi, hôm nay nhàn rồi không có việc gì đã chạy ra nhà hàng xóm nựng cháu.

“Con cũng gấp a! nhưng chuyện kết hôn không phải nói là có thể liền được, còn phải do duyên phận.” Hạ Cảnh Diễm nho nhỏ phản bác.

“Gần đây chuyện công việc thuận lợi không?” Hạ cha quan tâm nói!

“Khá tốt! Con còn có báo biểu cần phải làm.” Hạ Cảnh Diễm nói xong liền bưng mì tôm chạy về phòng nhốt mình trong đó, khi mở ra máy tính mới phát hiện chuyện gì cũng không muốn làm, đói nhưng đã không muốn ăn nữa, nhìn chiếc điện thoại trở lạnh đặt trên mặt bàn, cùng tâm của nàng hiện tại giống nhau, đã không có sức sống.

Cầm lấy điện thoại bấm đến số Lâm Lâm, ấn nút gọi, đã thông nhưng bên Lâm Lâm lại rất âm ỉ, xem ra cô bạn này lại đang ở phòng khiêu vũ rồi, Lâm Lâm bảo Hạ Cảnh Diễm tới, nhưng nàng từ chối, nàng rất muốn hỏi một chút về Lý Lan, nhưng lời vừa tới miệng làm sao cũng nói không được, chỉ ngắn gọn hỏi thăm vài câu rồi thôi.

Sớm lên giường nằm, đèn sáng mắt nhìn lên trần nhà, trong đầu nhớ lại chuyện gần nhất, gương mặt lạnh lùng của Kỷ Vĩ Thần chiếm cứ lấy đầu óc, đêm hôm đó tuy say rượu có rất nhiều chi tiết không nhớ rõ, nhưng những hình ảnh nóng bỏng khó quên vẫn y nguyên làm nàng cảm thấy thẹn, trong nháy mắt nàng đã trầm luân trong đó, không cách nào chán ghét, cũng vô pháp quyến luyến thống khổ, nụ hôn của hắn, bàn tay của hắn, hơi thở của hắn, tiếng nói của hắn. . .

Hạ Cảnh Diễm nặng nề mấp máy mắt, ngăn cản mình hồi tưởng nữa những hình ảnh hoang đường này, xem như nàng gặp xui xẻo, hai lần phóng túng cho cùng một người đàn ông, chuyện đã qua không thể hối hận chỉ có thể tiếp nhận, hết thấy đều phải nhìn phía trước, ngày mai vẫn tươi sáng vẫn hạnh phúc.

Đêm nay, Hạ Cảnh Diễm mơ thấy một giấc mộng, trong mộng nàng trông thấy Lý Lan quỳ gối trước mặt nàng, đau khổ khẩn cầu nàng tha thứ, nhưng trong mộng Hạ Cảnh Diễm chỉ là nhàn nhạt nhìn Lý Lan rơi lệ, không đồng cảm, từ cảnh trong mơ Hạ Cảnh Diễm xác thực là hận Lý Lan, hận thấu tâm, nhưng sự thật nàng lại ngăn cản mình oán hận Lý Lan như vậy, cần phải nghĩ đến cô ấy là bạn tốt thân từ nhỏ của nàng.

Ngày hôm sau chuẩn bị là hai ngày nghỉ, Hạ Cảnh Diễm trở về cuộc sống bình tĩnh, buổi sáng cùng mẹ đi chợ, giữa trưa ngoan ngoãn trong nhà học nấu ăn, tận hiếu, buổi chiều gặp phải một người bạn không thân lắm, hai người ngồi nói chuyện trong một quán cà phê cả buổi chiều, bình thường như nàng, không có hẹn hò, không có party, thì trải qua cuộc sống nhạt như nước trà vậy.

Tâm tình khôi phục, Hạ Cảnh Diễm ngược lại rất hưởng thụ loại cuộc sống yên tĩnh này, bỏ đi mọi muộn phiền thì vui vẻ sẽ tìm tới, nhưng trưa chủ nhật nàng nhận được một tin làm cho nàng kinh ngạc.

Nàng đang trên mạng tra tư liệu, đột nhiên điện thoại đặt ở trước bàn vang lên, cầm lên xem xét dĩ nhiên là Đỗ Thiên Trạch, đối với người đàn ông này, Hạ Cảnh Diễm có chút không nghĩ ngợi, bởi vì hắn luôn làm chuyện đột phát, quấy rầy cuộc sống của nàng, như lần này, chuyện nàng cùng Ngô Viễn Khang chia tay ít nhiều gì cũng có liên quan đến Đỗ Thiên Trạch, mặc dù không chán ghét, nhưng thực sự nàng không nghĩ tiếp xúc nhiều, huống chi, nàng rất rõ ràng, nàng cùng Đỗ Thiên Trạch không phải cùng một tầng lớp.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Cảnh Diễm ấn nút trả lời liền hỏi.

Đối diện truyền đến giọng đùa bỡn của Đỗ Thiên Trạch, “Nói chuyện không được tốt lắm, chưa hết ngày sao!”

Hạ Cảnh Diễm nhăn mày, ngăn không được hỏi! “Anh có ý gì?”

Lúc này Đỗ Thiên Trạch đang an vị ở trong văn phòng rộng rãi sáng ngời của hắn, nhân nhả gác hai chân thon dài trên bàn làm việc, mà trong tay của hắn đang cầm một tờ báo mới ra ngày hôm nay, cặp mắt hồ ly híp lại mang theo ý cười, môi mỏng quyến rũ ra một vòng bất cần đời, trong tay hắn đầu đề của tờ báo vô cùng thú vị, “Tình nhân bí mật của tân tổng giám đốc tập đoàn Đỗ thị.”

Bên cạnh tiêu đề ám muội chính giữa trang báo còn có ảnh chụp, đúng là hình ảnh hắn cùng Hạ Cảnh Diễm ôm nhau khiêu vũ, không thể phủ nhận, những phóng viên chụp ảnh rất đẹp, khuôn mặt hắn và Hạ Cảnh Diễm rất rõ ràng, nếu như chỉ nhìn ảnh chụp mà nói..., Hạ Cảnh Diễm nhất định sẽ làm cho người ta nghĩ rằng mình là một thiên kim tiểu thư của tập đoàn lớn nào đó, Đỗ Thiên Trạch đối với mấy tin giải trí này sớm đã nhìn quen lắm rồi, thân là thiếu gia Đỗ thị, từ nhỏ đã được báo giới ưu ái đưa tin.

Nghe Hạ Cảnh Diễm sững sờ trả lời, Đỗ Thiên Trạch có chút không nhẫn nại nhướng mày, “Cô không đọc tin tức hôm nay sao?”

Hạ Cảnh Diễm nghe hắn vừa nói, càng như lọt vào trong sương mù, “Tôi không có thói quen xem báo.”

Đỗ Thiên Trạch biết nàng không có xem, giọng điệu không vui nói! “Cô đi đến sạp báo gần nhất mua một tờ của T thị xem, có nội dung làm cô kinh ngạc đấy.”

“Nhàm chán, anh nói mau, không nói tôi ngắt điện thoại.” Hạ Cảnh Diễm đơn giản cho rằng người này lại đang đùa giỡn trò gì, nàng biểu lộ cũng không thêm để ý.

“Cái này có thể quan hệ đến danh dự của cô, không xem cô sẽ hối hận.” Đỗ Thiên Trạch lập tức nói ra trọng điểm, bởi vì hắn biết rõ tính cách Hạ Cảnh Diễm, tắt điện thoại là có khả năng.

Hạ Cảnh Diễm nhíu nhíu mày, xác thực hỏi! “Anh không có gạt tôi?”

“Lừa cô là chó con nhỏ.” Đỗ Thiên Trạch khó được nghịch ngợm nói.

Những lời này làm Hạ Cảnh Diễm ngăn không được cười ra tiếng, lớn như vậy còn học cách nói chuyện của con nít, nàng gật gật đầu, dưới đáy lòng nghĩ, dù sao cũng phải xem một chút đi!

Cúp điện thoại, Đỗ Thiên Trạch nhìn tờ báo trong tay, môi mỏng không khỏi cong lên độ cong tà ác, hắn thực chờ mong Hạ Cảnh Diễm xem xong sẽ có phản ứng thế nào, nhất định là rất thú vị a! Hắn lần đầu tiên cảm thấy loại tin giải trí này có chút tác dụng.

52. Chương 52: Lên Mặt Báo

Hạ Cảnh Diễm dựa theo Đỗ Thiên Trạch nói đi xuống lầu đến một sạp báo gần nhà, khi đứng ở trước quán, đang tìm kiếm tờ mới nhất của giải trí T thị, vốn mang tâm trạng không quan tâm lắm, tính đại khái xem thoáng rồi thôi, nhưng giây phút hình ảnh phóng đại kia xâm nhập vào mắt nàng, Đỗ Thiên Trạch đang thân mật ôm lấy một cô gái, bởi vì hình ảnh phóng đại nàng cảm giác cô gái này nhìn rất quen, tức thì, nàng chỉ cảm thấy đầu óc như có một hồi ầm ầm nổ vang, sau mới hậu tri hậu giác nhớ được cô gái này chính là mình.

“A. . .” Nàng nhỏ giọng lắm lắm, bị kinh hãi làm bàn tay phát run, mắt thẳng bằng làm tờ báo rớt lại quán, lập tức rước lấy sự để ý của chủ sạp, hương ánh mắt cận thị nhìn Hạ Cảnh Diễm lên tiếng nói! “Tiểu thư, cô có muốn mua báo không a?!”

Sạp chủ nói xong, cầm lấy tờ báo Hạ Cảnh Diễm vừa để rơi lại, ánh mắt nhìn sang trang đầu, lắc đầu giận dữ nói! “Ai, thói đời bạc bẽo a! Những công tử có tiền ngoại trừ gái và rượu thì có tiền đồ gì?”

Lời nói của chủ sạp làm cho Hạ Cảnh Diễm như phát hiện điều gì, cũng may hiện tại nàng chỉ bị liên lụy nhẹ, nàng bất giác lấy tóc che đi phần mặt lộ ra, tay một lần nữa cầm lấy tờ báo, “Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền a!”

Ông chủ tay lấy danh mục báo tính tiền, Hạ Cảnh Diễm buông tiền trả như chạy trốn, cầm tờ báo bước nhanh đi đến một nơi không người mới mở ra chăm chú đọc lấy, khi thấy cái tiêu đề to đến dọa người, nàng cả người đều như mộng, “Tình nhân bí mật của tân tổng tái tập đoàn Đỗ thị!” Nhìn nội dung, Hạ Cảnh Diễm không khỏi bội phục tin tức của giới giải trí, khuếch đại và giả tạo, nàng khi nào thì thành tình nhân của Đỗ Thiên Trạch rồi?

Bất quá, nhìn nhìn lại tấm hình, tư thế ôm thân mật, ánh mắt ám muội, còn có, Đỗ Thiên Trạch khi nào thì dùng loại ánh mắt này nhìn mình? Mà thần sắc mình, trời ạ! Lại có vẻ như rất hưởng thụ, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy muốn choáng váng ngất xỉu thôi.

Làm sao bây giờ? Nếu như bị ba mẹ thấy được thì làm sao bây giờ? Cái này chết chắc rồi, cái này là cái gì, hơn nữa, nội dung còn đem nàng ghi thành loại phụ nữ háu giàu bám theo Đỗ Thiên Trạch, càng giận hơn là những ký giả này còn muốn tìm ra thân phận nàng, thân phận Hạ Cảnh Diễm thì là một tiểu thư thì chắc không có rồi, vạn nhất bị nắm được, bản thân sẽ không còn mặt mũi trước mặt bạn bè.

Đang cảm thấy sốt đầu mẻ trán, Hạ Cảnh Diễm nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch, cầm lấy điện thoại không chút do dự liên gọi cho hắn.

Trong phòng họp lớn, Đỗ Thiên Trạch nằm chán nghe cấp dưới thao thao bất tuyệt báo cáo, một đồng lớn hạng mục công việc phải nghe khiến hắn đều nhanh muốn ngủ, nếu như không phải cha lần nữa yêu cầu hắn đến chủ trì hội nghị, hắn mới sẽ không lãng phí ngày nghỉ ngơi tốt đẹp mà chạy tới công ty tăng ca!

Đột nhiên, trong phòng không khí trầm trọng nghiêm túc vang lên một hồi chuông nhạc điện thoại, chính là của Đỗ Thiên Trạch, cắt đứt người quản lý đang báo cáo, tất cả mọi người dừng lại báo biểu, ánh mắt quàng về hướng Đỗ Thiên Trạch thần thái lười biếng.

Đỗ Thiên Trạch cầm lấy điện thoại nhìn nhìn, nhin xuống một cổ vui vẻ, sắc mặt đứng đắn ra lệnh, “Tôi nghe điện thoại, các người cứ tiếp tục.”

Ra hội nghị, Đỗ Thiên Trạch đi thẳng tới một phòng nghỉ, rất nhanh ấn nút trả lời, giọng mang theo một vòng vui sướng đắc ý, “Này.”

“Nội dung trên báo nên làm cái gì bây giờ?” Đối diện truyền đến tiếng nói dồn dập của Hạ Cảnh Diễm, mang theo một chút hỗn hển.

Đỗ Thiên Trạch môi mỏng nhấc lên một vòng đùa giỡn, trả lời! “Lá cải.”

“Tôi đã nói với anh rồi, bây giờ thanh danh của tôi đều bị bọn họ hủy.” Hạ Cảnh Diễm chỉ kém không có tức giận đến rống to lên, người này như thế nào giống như không có sốt ruột vậy?

“Đây là xã hội tự do ngôn luận, chúng ta có thể làm gì sao?” Đỗ Thiên Trạch ngoài miệng mặc dù nói rất đứng đắn, nhưng là, khuôn mặt tuần tú lại một bộ cười xấu xa, xem ra, muốn thu phục được Hạ Cảnh Diễm, cũng không phải khó khăn như vậy! Cái tin này đã đem nàng đẩy về phía mình, chỉ kém là nàng chưa chủ động đưa tới cửa.

Đối diện Hạ Cảnh Diễm trầm mặc không nói, kỳ thật chuyện này không thể trách ai, thật muốn trách thì trách mình cùng Đỗ Thiên Trạch thân cận quá, nếu không, cũng không trở thành tiêu đề của người, tin này tuy khó tiếp nhận, nhưng không phải là không tiếp thụ được.

Đối với sự trầm mặc của Hạ Cảnh Diễm, Đỗ Thiên Trạch nhú mày, lên tiếng nói! “Cô bây giờ ở nơi nào?”

“Làm gì?” Hạ Cảnh Diễm nhanh hỏi.

“Chúng ta gặp mặt a!” Đỗ Thiên Trạch toan tính nói, nói chuyện trong điện thoại luôn thiếu niềm vui thú, hắn muốn tận mắt nhìn thấy biểu lộ hiện giờ của Hạ Cảnh Diễm.

“Không cần, anh còn chê chúng ta quan hệ không đủ ám muội sao?” Hạ Cảnh Diễm rất nhanh cự tuyệt lên tiếng.

“Thực sự không cần? Cô chẳng lẽ không muốn nghe xem biện pháp của tôi?” Đỗ Thiên Trạch dụ dỗ.

Những lời này đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyển biến tốt, nàng vội hỏi! “Biện pháp gì?”

“Gặp mặt tôi mới nói.” Đỗ Thiên Trạch vẽ mặt thành thật lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm không có biện pháp, chỉ phải phiết môi nói! “Được được, anh nói ở đâu gặp mặt a! Tôi gọi xe đi qua đỡ phải bị chụp ảnh.”

Hạ Cảnh Diễm câu này như tránh xa người ngoài ngàn dặm, thực sự làm cho Đỗ Thiên Trạch cảm giác thất bại, hần nhủu mày, không vui hừ nhẹ, “Cô thực sự chán ghét cùng tôi một chỗ như vậy sao?”

“Cùng anh một chỗ tôi có tốt gì? dính vào anh giờ tôi mới khổ. Tôi van anh, đừng hại tôi tự a di đà Phật.” Hạ Cảnh Diễm nhin không được mắh hần một câu, phát sinh chuyện này nàng hiểu, nhưng là, tuyệt đối sẽ không có lần sau, nàng thâm nghĩ trải qua cuộc sống bình thường, đối với nàng mà nói bình thường mới là phúc.

53. Chương 53: Tức Giận

Trong một nhà hàng cao cấp, Hạ Cảnh Diễm được phục vụ dẫn lên lầu ba, nơi Đỗ Thiên Trạch sớm đã đến, thấy Hạ Cảnh Diễm vừa được dẫn vào cửa, khóe môi khêu gợi đã nhấc lên, “Đến đây.”

Hạ Cảnh Diễm liếc hần, rồi quay đầu lại nhing phục vụ nói một tiếng cảm ơn, sau đó mới ngồi xuống, “Biện pháp của anh như thế nào, nói nghe một chút?”

“Tôi còn chưa ăn cơm, đói bụng đến không còn sức để nói chuyện.” Đỗ Thiên Trạch nhìn nàng, giọng giận hờn nói.

Hạ Cảnh Diễm hiểu được ý hần là muốn mình cùng hần ăn cơm, ngẫm lại mình cũng quá thất lễ rồi, liền ho nhẹ một tiếng, mím môi nói! “Được, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Đỗ Thiên Trạch tà ác kéo môi, giọng đe dọa! “Cùng tôi cùng một chỗ, cô không sợ bị phóng viên thấy sao? Phải biết rằng bọn họ chỗ nào cũng có a!”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm cả kinh, nhanh nhanh liếc nhìn bốn phía dò xét một phen, bối rối không thôi, quay đầu lại nhìn đối diện Đỗ Thiên Trạch cười nắc nẻ mới biết mình bị chơi xỏ, không khỏi cau mày nói! “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Thấy Hạ Cảnh Diễm ánh mắt hoảng sợ, Đỗ Thiên Trạch cảm thấy thú vị cực kỳ, không khỏi nhướn mày, ủy khuất trong nháy mắt, “Tôi còn có thể như thế nào? Tôi cũng là người bị hại a!”

“Tin tức tình cảm lăng nhăng của anh còn thiếu sao? Còn ở đó giả vờ ủy khuất.” Hạ Cảnh Diễm không khách khí mặt trắng.

“Này uy, cái này luôn là chuyện tổn hại đến danh dự! Cô nghĩ rằng tôi và cô rất lợi sao?” Đỗ Thiên Trạch lớn tiếng phản bác, bất quá, trên thực tế hần sớm đã coi thường những tin tức này từ lâu rồi.

“Biện pháp của anh đâu?” Hạ Cảnh Diễm cũng không cùng hần tranh luận thêm, bởi vì hần cá tính cá biệt mà.

Vừa nhắc tới biện pháp, Đỗ Thiên Trạch cố ý kêu lên! “Ai nha, món ăn sao còn chưa đem lên? Tôi đói đến dệp cả bụng rồi.”

Anh cũng không phải không có tiền, ai kêu anh không ăn trước, chết đói cũng đáng.” Hạ Cảnh Diễm cười trêu ghẹo, Đỗ Thiên Trạch có đôi khi thực sự làm cho nàng vừa tức vừa buồn cười.

“Cô biết cái gì gọi là một ngày một vạn công việc không? Tôi từ sang sớm đã phải nghe báo cáo đến bây giờ, cơm trưa đều không được ăn.”

Hạ Cảnh Diễm bật cười lên tiếng, biết rõ hần luôn có lý do phản bác, liền thở dài, vô cùng buồn rầu nói! “Cái này tôi xong rồi, ba mẹ mà thấy được, nhất định sẽ quở trách không để yên.”

“Họ hẳn là vui mừng cho cô mới đúng, cô gái bình thường như vậy mà có thể được tôi xem trọng, là phúc khí mấy đời của cô.” Đỗ Thiên Trạch tự cho là đúng nói, cười đến vẻ mặt tự đại.

Hạ Cảnh Diễm hung hăng khoét hần, nếu như trong tay có cái gì, nàng nhất định sẽ không chút khách khí đánh tới hần, “Đúng là trong mồm chó nhả không răng ngà.”

“Bởi vì tôi, cô mới nổi tiếng.” Đỗ Thiên Trạch đùa giỡn, hoàn toàn không có cảm thấy một tia xấu hổ.

Hạ Cảnh Diễm tức giận cắn môi dưới, người này chẳng những không nói được một điểm dễ nghe, còn chọc tức nàng, thật sự là đáng hận, nếu như không phải là vì muốn nghe biện pháp của hần, nàng nhất định không chút khách khí đi khỏi đây tức khắc.

Món ăn cuối cùng cũng được đem lên, Hạ Cảnh Diễm một chút khẩu vị cũng không còn, nàng cảm giác, chỉ cần cùng người này cùng một chỗ, nàng cũng không có khẩu vị, nhưng nhịn không được vì thức ăn hấp dẫn mà cầm đũa lên.

Cùng Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn khác biệt, Đỗ Thiên Trạch chỉ cần cùng Hạ Cảnh Diễm cùng một chỗ đều cảm giác đồ ăn đặc biệt hương vị ngọt ngào, ăn rất ngon, giương mắt trông thấy Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt ngưng trọng, hần hừ nhẹ một tiếng, mở miệng nói!”Chuyện này đối với cô không nghiêm trọng như cô tưởng tượng đâu, đừng quá lo lắng.”

“Đối với anh mà nói là chuyện thường ngày, nhưng với tôi cũng không phải là một chuyện bình thường.” Hạ Cảnh Diễm rầu rĩ lên tiếng, cha ghét nhất những người cậy quyền cậy thế, nếu để cho cha nghĩ rằng con gái mình là loại thấy tiền là sáng mắt, không để ý tôn nghiêm, không tức chết mới là lạ.

Đỗ Thiên Trạch gặp thời cơ chín muồi liền để đũa xuống, vẻ mặt thành thật nói!”Tôi có một cái biện pháp cô muốn nghe hay không?”

“Tôi tới gặp anh chính là vì chuyện này, nói nhanh một chút.” Hạ Cảnh Diễm nhịn không được phết môi, nhưng trong lòng lại là tràn đầy chờ mong, Đỗ Thiên Trạch quyền thế to lớn, có lẽ thực sự có phương pháp xử lí.

Đang cho rằng Đỗ Thiên Trạch sẽ nói ra biện pháp gì tốt, thấy hần vẻ mặt nhàn nhã, dù bận vẫn ung dung mở miệng, “Chính là thừa nhận quan hệ của chúng ta, đem chuyện này hóa thành thật.”

Nghe xong những lời này, Hạ Cảnh Diễm cả người đều kinh ngạc, mấy phút đồng hồ trong lòng nàng tràn đầy chờ mong hần sẽ nói ra lời hữu ích, nhưng sự thật lại làm cho người ta không đất dung thân, vậy cũng là biện pháp sao? Cũng bởi vì những lời này nàng buông tha cho cả buổi chiều, mà từ xa chạy tới nơi này nghe hần nói nhảm? Thừa nhận quan hệ? Cái gì quan hệ? Bọn họ trong lúc đó trong sạch như nước, có quan hệ gì có thể thừa nhận ?

Hạ Cảnh Diễm cố gắng làm cho mình bảo trì phong độ, cực trấn định lên tiếng nói!”Anh đang ở đây nói giỡn?”

“Tôi lấy danh dự của mình ra để đùa cô sao?” Đỗ Thiên Trạch giận dữ liếc nàng, tay cũng đem miếng thịt bỏ bỏ vào miệng.

“Những ký giả kia đã bịa đặt, đầu óc của anh cũng xảy ra vấn đề sao? Bọn họ không rõ ràng lắm quan hệ của chúng ta, anh còn không tỉnh tường sao? Tôi và anh có quan hệ sao? Quan hệ gì? Khi nào thì bắt đầu ? Tôi sao không biết?” Hạ Cảnh Diễm nói một hơi thiếu chút nữa không thở được, hơn nữa, trong ánh mắt tràn đầy tức giận.

Đỗ Thiên Trạch bị một tràn câu hỏi của Hạ Cảnh Diễm mà không lời nào giải đáp được, nhưng cũng không chịu thua, hần híp mắt hồ ly, môi mỏng phác thảo cười, không thèm quan tâm nói!”Thế giới này vốn là chân giả giả trộn lẫn, cô làm gì chú ý như vậy?”

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy giận đê nén một chỗ, hung hăng quét mắt nhìn hần một cái, “Đỗ Thiên Trạch, mời anh đừng lấy danh dự người khác ra nói giỡn, anh có khả năng, cũng không đại biểu người khác cũng có thể cùng anh chơi, quen biết anh tôi thật sự là hối hận, tạm biệt.” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm cũng không quay đầu lại hướng cửa mà đi, trong nháy mắt khi đến cửa, trong nội tâm nàng chỉ có một câu, thật sự là quá đáng, quá tức giận.

Hạ Cảnh Diễm đột nhiên rời đi mới khiến cho Đỗ Thiên Trạch bừng tỉnh đại ngộ, mình lại nói với nàng những lời tùy tiện như vậy. Lập tức ảo não khê nguyên rửa, khẩu vị cũng không còn rồi liền đứng dậy đuổi theo, nhưng mà, khi ra đến cửa đã trông thấy Hạ Cảnh Diễm vừa ngồi lên một chiếc taxi.

“Đáng chết.” Đỗ Thiên Trạch nhìn Hạ Cảnh Diễm rời đi, khuôn mặt tuần tú tràn đầy tức giận, hắn không ngờ được Hạ Cảnh Diễm như thế này mà chịu không được trò đùa.

Về đến nhà, Hạ Cảnh Diễm chợt dạ đi tới cửa, khi thấy Hạ cha đang đọc báo thì cả người giật nảy mình, rất nhanh vọt tới, chen chúc cười hỏi!”Cha, cha đang xem báo gì a!”

“Ba của con ngoại trừ quan tâm quốc gia quân sự, còn có thể xem cái gì?” Hạ mẹ ha ha cười nói!

Hạ Cảnh Diễm vừa vặn cũng chú ý tới không phải báo giải trí, không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nàng ngẫm lại trên tấm ảnh mình ăn mặc rất khác, có lẽ người khác còn nhận không ra ! Đúng, nếu như người khác hỏi, nói không phải mình, chỉ là một cùng người giống người mà thôi.

Có cái ý nghĩ này, Hạ Cảnh Diễm cảm giác cả người đều dễ dàng, ngâm nga bài hát rồi đi vào gian phòng của mình.

Ở tổng công ty Kỷ thị, trên tầng ba mươi hai của tòa cao ốc cao cấp, Kỷ Vĩ Thần vừa bước ra khỏi cuộc họp, khuôn mặt tuần lạnh mang theo vẻ uể oải, uống lấy ly cà phê trong tay, ánh mắt không khỏi liếc về phía tờ báo trên bàn, tấm hình trên trang đầu của tờ báo lại một lần nữa làm cho hắn nhún nhún lông mày, một tia cười nhạo động ở khóe miệng, đều là loại đàn bà dối trá vụ lợi.

54. Chương 54: Tai Bay Họa Gửi

Từ sự kiện tờ báo nay đã qua gần hai tuần lễ, Đỗ Thiên Trạch cũng không có bất kỳ cuộc gọi nào tới mà Hạ Cảnh Diễm cũng bình thản như thường, dường như thế giới hai người không có người kia xuất hiện bao giờ, Hạ Cảnh Diễm mặc dù có chút hối hận lần trước đã nói quá lời, nhưng nàng cũng không có nghĩ sẽ đi tìm Đỗ Thiên Trạch nói một tiếng xin lỗi, đối với nàng mà nói, hắn không đến đây đưa là chuyện tốt.

Nhưng trời không chiều lòng người, tai bay họa gửi lại tới, bảy tám ngày nay Hạ cha đột nhiên cảm thấy thân thể không khỏe liền đi bệnh viện kiểm tra, nhưng kết quả lại ra ngoài dự liệu, ung thư dạ dày giai đoạn cuối, tin này đối với Hạ gia mà nói, không thể nghĩ ngờ là sấm sét giữa trời quang, Hạ mẹ càng không cách nào thừa nhận sự đả kích này, sau khi nghe kết quả liền khóc thảm thiết, mà Hạ Cảnh Diễm đang đi làm sau khi nhận được điện thoại báo cũng khiếp sợ không nói nên lời.

Trong nháy mắt, hạnh phúc gia đình bao phủ một mảnh điều hui, lời của bác sĩ càng làm người nghe thêm kinh ngạc, nếu như Hạ cha không nhanh chóng tiếp nhận trị liệu sẽ sống không quá nửa năm, nhưng nếu được trị liệu chi phí tổn tính ít nhất phải tốn 30 vạn đến năm mươi vạn, số này đối với gia đình bình thường như Hạ gia không thể nghĩ ngờ là con số trên trời, Hạ cha là giao sư, lúc tuổi già về hưu chỉ có chút ít tiền dưỡng lão gửi ngân hàng, nhưng vì học phí của Hạ Cảnh Diễm mà xài hết rồi, hôm nay, ba mươi mấy vạn lớn như vậy, bọn họ như thế nào có trong tay?

Sau khi nghe tin, người nhà Hạ gia liền cau mày tính toán nhanh, vừa muốn vội vàng lo chuyện Hạ cha nằm viện, vừa tính đến tất cả các biện pháp để có tiền, cho dù mượn của tất cả người thân thích cũng chỉ có đến mười vạn, cộng với tiền Hạ mẹ gửi ngân hàng bảy vạn cũng còn thiếu một khoản lớn.

Bởi vì cha Hạ Cảnh Diễm trong lòng nóng như lửa đốt, mỗi ngày đều sống trong dằn vặt, phần tiền đó đã chuẩn bị cho Hạ cha trị liệu giai đoạn đầu, nhưng kế tiếp nàng nên hướng ai mượn? Bạn học của nàng đều còn trẻ mới ra làm, cho dù có tiền cũng chỉ là mấy ngàn, cách con số cha cần rất xa.

Một tháng sau, Hạ Cảnh Diễm cả người cũng gầy đi, bởi vì chuyện tiền bạc nàng đã nhanh không chịu nổi rồi, nhưng nàng là con gái Hạ gia cho dù trời sập xuống cũng muốn chống đỡ, mỗi lần đi bệnh viện, nhìn gương mặt cha bị bệnh giày vò đến già nua hơn trước, tâm nàng như nhỏ máu, cha đã khổ cả đời chỉ vì nuôi nấng nàng thành tài, nhưng hôm nay, nàng cũng đã ra xã hội rồi, có năng lực hiếu thuận với cha mẹ

rồi, nhưng cha lại mắc bệnh nan y, Hạ mẹ cũng tiều tụy dường như thoảng cái đã già hơn rất nhiều, tuy nhiên cha vẫn y nguyên mỉm cười nhắc nhở Hạ Cảnh Diễm không cần phải quá mệt nhọc, phải chú ý thân thể, không cần phải vì ông mà lo lắng, mỗi lúc như vậy Hạ Cảnh Diễm đều cảm thấy mình rất vô dụng, tại phòng bệnh nàng cười cổ vũ cha phải kiên trì chiến thắng bệnh tật, nhưng mà, sau khi ra cửa nước mắt nàng rơi như mưa, lòng đau như cắt.

Hôm nay, khi Hạ Cảnh Diễm từ bệnh viện đi ra, đi ngang qua sân bệnh viện thì một cô gái phát tờ rơi đưa đến trên tay nàng, Hạ Cảnh Diễm lễ phép tiếp nhận, nàng hiện tại cơ hồ không có tâm tư nhìn đó là cái gì, trong đầu chỉ nghĩ như thế nào cứu cha.

Ngồi taxi trên đường trở về công ty, Hạ Cảnh Diễm mới lấy tờ rơi xem, phút chốc, một tiêu đề hấp dẫn tầm mắt của nàng, “Trên con đường tử thần cũng sẽ có cây cỏ cứu mạng.” Nàng trong lòng chấn động, lập tức lật ra trang này xem, bên trong nói về nhân vật chính vì cứu em trai bị bệnh nặng đã xin công ty ứng trước đến mười năm tiền lương, nội dung rất cảm động, tình tiết sâu sắc không khỏi làm cho người ta phải đồng tình rơi lệ.

Xem xong câu chuyện này, Hạ Cảnh Diễm trong đầu đột nhiên lóe sáng, người khác có thể làm được vì cái gì nàng không thể làm? Lương hiện tại một năm của nàng là năm vạn, nàng chỉ cần hướng công ty ứng năm năm tiền lương là có thể chịu được tất cả chi phí chữa bệnh cho cha, cái này so với đi vay mượn khắp nơi tốt hơn nhiều, dù gì thân thích mượn tiền cũng chưa chắc có.

Có ý nghĩ này, Hạ Cảnh Diễm lập tức giải phóng mình khỏi rầu rĩ, nàng kích động cơ hồ muốn rơi lệ, chỉ cần mượn đủ tiền, cha còn có hy vọng .

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm có chút khẩn trương, càng làm cho nàng dồn dập bất an chính là, Kỷ Dịch Hạo tựa hồ như đã biến mất khỏi nhân gian, nhiều tháng qua Kỷ Vĩ Thần mới là cấp trên chính thức của nàng, tuy nàng không gặp được Kỷ Dịch Hạo nhưng về tư liệu đều là mỗi ngày có người cố định đi tới lấy đi, nàng chỉ cần làm một ít chuyện cơ bản là được rồi.

Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trong phòng làm việc do dự đã lâu, nàng đang luyện tập phải như thế nào hướng Kỷ Vĩ Thần mở miệng vay tiền, chỉ cần vừa nghĩ tới cái khuôn mặt đậm mạc kia, nàng đáy lòng đã bất ổn, phải biết rằng không phải tổng giám đốc của công ty nào cũng như lão tổng trong câu chuyện nàng đã đọc tâm địa thiện lương, hơn nữa, Hạ Cảnh Diễm rõ ràng biết Kỷ Vĩ Thần hoàn toàn cũng không phải thiện lương.

Nhìn điện thoại, Hạ Cảnh Diễm càng không yên, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng bị rất nhiều giả thiết đánh lùi bước, nàng từ nhỏ không biết đến cầu người là gì, nhưng chỉ cần nghĩ tới cha đang trên giường bệnh, đó là đúng khí cuối cùng trong lòng, nàng kiên quyết cầm lên điện thoại, vừa run vừa gọi đến số máy của người đó.

Cầu cho anh ta nghe, hãy làm cho anh ta nghe, Hạ Cảnh Diễm trong lòng khẩn vái, vì vậy điện thoại thực sự không phải ở chỗ Kỷ Vĩ Thần, nhiều khi là trợ lý của anh ta tiếp, Hạ Cảnh Diễm đang cầu khẩn thì điện thoại đã nói như ý nguyện, đầu dây bên kia truyền đến tiếng của trợ lý hần, “Alô, xin chào.”

“Xin chào, tôi là trợ lý Hạ Cảnh Diễm của công ty chi nhánh Kỷ thị, xin hỏi Kỷ tổng có ở đó không?” Hạ Cảnh Diễm trấn định tâm tình bình tĩnh nói!

“Kỷ tổng tối hôm qua đã xuất cảnh, Hạ tiểu thư có việc gì gấp sao?”

Cái gì? Anh ta không ở đây? Hạ Cảnh Diễm trong lòng đột ngột cảm thấy thất vọng, nàng miễn cưỡng cười trả lời, “Không có. . . Không có việc gì, cảm ơn Lâm trợ lý.”

“Hạ tiểu thư, thực sự không có việc gì?” Lâm trợ lý Lâm Đào nghi hoặc hỏi, bởi vì hần nghe ra giọng nói lạ của Hạ Cảnh Diễm.

“Không có gì gấp gáp.” Hạ Cảnh Diễm thở dài nói!

Cúp điện thoại, Hạ Cảnh Diễm càng thở dài một hơi, vì cái gì hết lần này tới lần khác lúc này hần lại đi nước ngoài? Gần đây rất chán ghét hần, nhưng đang lúc này Hạ Cảnh Diễm thập phần bức thiết muốn gặp hần. . .

Vừa xong cuộc điện thoại với Hạ Cảnh Điềm, Lâm Đào liền có chút ít không hiểu, tuy mỗi ngày phụ nữ gọi điện tìm Kỷ tổng rất nhiều, nhưng đại đa số đều là hướng hấn hỏi chỗ Kỷ tổng đến, hấn tổng cảm giác Hạ Cảnh Điềm có việc gì không tiện nói, nói đến Hạ Cảnh Điềm, hấn cũng đã gặp qua, lần trước chính là hấn đem quần áo đến nhà Kỷ Vĩ Thần đưa cho cô ấy, cô bé xinh xắn, bắt quá, quan hệ của nàng cùng Kỷ tổng càng làm cho hấn nghi hoặc khó hiểu, phụ nữ bên cạnh Kỷ tổng hấn phần lớn đã gặp, hơn nữa, trên cơ bản đều là cùng một loại hình, cao gầy gợi cảm, vũ mị phong tình, đẹp và thanh nhã cùng tồn tại, nhưng Hạ Cảnh Điềm lại là một loại hình khác hấn, chẳng lẽ Kỷ tổng đã sửa đổi chuyển sang ăn chay rồi?

Đang lúc âm thầm suy đoán, điện thoại trong tay lần nữa vang lên, hấn cầm lên xem xét, là Kỷ Vĩ Thần thì ngực xiết chặt, lập tức dùng giọng điệu nghiêm túc tiếp, “Kỷ tổng.”

“Tôi bốn giờ chiều về công ty, sửa sang lại các tư liệu của đại cổ đông, năm giờ họp.” âm thanh trầm thấp không chậm không vội phát ra mệnh lệnh.

“Vâng, Kỷ tổng.” Lâm Đào lập tức lên tiếng, trong đầu thật nhanh suy nghĩ, có nên đem chuyện Hạ Cảnh Điềm gọi đến nói cho ngài ấy biết, bởi vì dùng cách hiểu của hấn, Hạ Cảnh Điềm cùng Kỷ tổng luôn có mối quan hệ không rõ ràng ám muội, thoáng qua hấn mở miệng, “Kỷ tổng, vừa rồi Hạ Cảnh Điềm tiểu thư có điện thoại tới tìm ngài.”

“Có nói việc gì không?” phương thấp hỏi.

“Cô ấy chưa nói cùng tôi, bắt quá nghe giọng thì giống như có cái gì quan trọng cần nói với ngài.”

“Ừ, tôi trở về nói sau.”

Vĩ Thần bóng dáng ưu nhã đứng cạnh cửa sổ sát đất trong một khách sạn quốc tế, cúc áo của chiếc sơ mi trắng bán mở lộ rõ ra lồng ngực cường tráng, tóc đen mất trật tự, ánh mắt thâm thúy nhìn rất xa từ trên nơi cao nhất của thành thị, dưới lông mi, con ngươi đen như có điều suy nghĩ, ngón tay thon dài đùa bỡn điện thoại, mà sau lưng, một đôi tay mềm mại trắng nõn như rắn quấn lên thắt lưng hấn, mảnh khảnh ngón tay mang theo treu chọc chơi đùa vùng ngực hấn, tràn đầy khiêu khích ý tứ hàm xúc nhỏ giọng lẩm bẩm vang lên, “Thần. . . cho em. . .”

55. Chương 55: Tuyệt Vọng

Đêm nay, bởi vì chuyện dự chi tiền lương, Hạ Cảnh Điềm cơm không ăn nước không uống, liền ngủ cũng ngủ không được, lòng tràn đầy ảo não chuyện tìm Kỷ Vĩ Thần, nàng trong lòng nghĩ lần đầu tiên đều đã cho hấn, hấn không có khả năng tuyệt tình mà cự tuyệt yêu cầu của nàng! Hơn nữa, nếu như hấn đồng ý..., nàng nhất định sẽ tận tâm tận lực vì hấn mà công việc.

Tuy nhiên nghĩ như vậy, nhưng là Hạ Cảnh Điềm vẫn bất an, Kỷ Vĩ Thần nếu như hấn thực sự cự tuyệt thì sao? Hạ Cảnh Điềm thực sự không dám nghĩ đến hậu quả, nếu như cự tuyệt, chẳng khác nào tuyên án tử cho cha nàng cũng đồng dạng làm cho nàng thống khổ.

Hạ Cảnh Điềm nhớ tới đêm hấn xâm chiếm mình, đến bây giờ còn có chút mơ hồ là trước kia hấn nói qua sẽ đền bù tổn thất cho nàng, nàng vì giữ lòng tự trọng mà cự tuyệt, đến bây giờ, nàng cũng không có hối hận qua, nhưng nàng hiện tại tình huống này không thể không buông xuống lòng tự trọng, nếu như khi gặp hấn, nàng đưa ra yêu cầu đền bù hấn có giữ lời nói trước kia không? Hạ Cảnh Điềm âm thầm nghĩ.

Hết thấy giả tưởng chỉ là không tưởng, đêm nay Hạ Cảnh Điềm mất ngủ nghiêm trọng, vừa rạng sáng ngày thứ hai đã làm xong bữa sáng đưa đến bệnh viện, nhìn mẹ vì chăm sóc cho cha mà bộ dáng không ngủ tiêu tụy, nàng đau lòng không thôi, tâm càng kiên định, vô luận như thế nào cũng muốn Kỷ Vĩ Thần giúp việc này.

Vừa đến văn phòng, nàng lập tức gọi điện thoại hỏi Lâm Đào chỗ của Kỷ Vĩ Thần, nghe thấy là hấn đã tới tổng công ty Kỷ thị thì nàng hận không thể lập tức bay qua cùng hấn trao đổi, đang nghĩ ngợi lầy lý do đem tư liệu qua tổng công ty thì Lâm Đào lại nói một tin tức làm cho nàng kinh hãi, buổi trưa hôm nay ba

giờ, Kỷ Vĩ Thần sẽ đến công ty chi nhánh bên này, bắt quá thời gian rất gấp, tuy nhiên như thế đã làm Hạ Cảnh Diễm kích động không thôi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hạ Cảnh Diễm chỉ quan tâm chuyện dự chi tiền lương, công việc đều có chút không cách nào tập trung, có nhiều lần hồ sơ đều xem sai địa chỉ, cũng may nàng lập tức sửa lại, uống xong một ly cà phê đậm đặc, bắt buộc mình bình tâm tĩnh khí, bằng tinh thần tốt nhất cùng Kỷ Vĩ Thần đàm phán.

Giữa trưa, nàng đơn giản ăn vài món ở quán cà phê gần đó liền vội vàng trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm cảm giác tại đây công ty này, điều duy nhất thất bại là nàng không có người bạn nào, vì cái gì không có nổi một người bạn? Cũng không phải bởi vì Hạ Cảnh Diễm tính cách cao ngạo, làm người quá thất bại, mà là, nàng khi vào công ty đã bị lời đồn đãi quấy nhiễu, làm cho nàng trong mắt các nữ đồng sự không tốt, hơn nữa, cấp bậc của nàng lại cao, văn phòng chỉ có một mình nàng, ngoại trừ công việc, trên cơ bản rất ít cùng nữ đồng sự tiếp xúc, Hạ Cảnh Diễm cũng từng buồn rầu không thôi, cũng thử tiếp cận qua bọn họ, có thể họ cũng không cách nào cùng nàng sinh ra thiện cảm, điều này làm cho nàng khổ không thể tả.

Vì chờ Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm liền ở trong đại sảnh chờ, giả bộ cầm tư liệu, nhưng ánh mắt vẫn nghiêng nhìn nơi cửa, Kỷ Vĩ Thần thời gian khẩn trương nàng hiểu được, cho nên, nàng nhất định phải nắm chắc thời gian thật tốt, không lãng phí từng giây, rốt cục, đến gần hai giờ rưỡi, ngoài cửa xuất hiện bóng dáng cao thẳng quen thuộc, nhiều người đàn ông mặc tây phục lịch lãm đi tới đại sảnh, trong đó Kỷ Vĩ Thần đi phía trước trông rất uy vũ, khi vừa vào cửa hắn liền nhỏ giọng hướng người bên cạnh nói cái gì, sau đó, cước bộ thông dong bước về phía thang máy của hắn.

Hạ Cảnh Diễm đang đứng trước bàn tiếp tân, ngay khi Kỷ Vĩ Thần bước qua, nàng lập tức cúi đầu cung kính hô một câu, “Kỷ tổng.”

Kỷ Vĩ Thần cước bộ dừng lại, ánh mắt lạnh thâm thúy nhìn nàng, ngay khi nhìn thấy nàng mặt có vẻ tái nhợt, khí sắc không tốt đã cảm thấy không khỏi động tâm, nhưng rất nhanh lược qua tâm tình này, hướng Hạ Cảnh Diễm nhẹ gật đầu rồi đi vào thang máy, Hạ Cảnh Diễm cảm thấy giật mình, cước bộ do dự mà muốn theo sau, nhưng nàng rất rõ ràng nhớ kỹ lúc trước hắn nhắc nhở, đó là tư nhân thang máy, không có hắn cho phép, người khác không thể đi vào.

Trong mắt nhân viên Kỷ thị, Kỷ Vĩ Thần ngoại trừ có chút lạnh lùng bên ngoài, đối với người cũng rất thân thiện, khi cấp dưới chào hỏi, hắn cũng đáp lại, chỉ là ánh mắt lạnh nhạt đó luôn tách rời khoảng cách giữa hắn và mọi người, làm cho người ta luôn luôn có cảm giác áp bách không cách nào tiếp cận.

Hạ Cảnh Diễm thấy thế lập tức chạy vào một bên thang máy khác, nàng hi vọng trong thời gian ngắn nhất sẽ gặp lại hắn, trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm đã có chút thở hỗn hển rồi, nhìn qua tài liệu trong tay, nàng trong lòng vui vẻ, vừa vặn có thể dựa vào lý do này đi vào phòng làm việc của hắn, hít thở sâu mấy hơi, nàng tính toán Kỷ Vĩ Thần đã đến văn phòng, sau đó, trấn tĩnh tâm tình gọi điện thoại nội tuyến, làm cho nàng càng kinh hỉ chính là đối phương truyền đến tiếng nói trầm thấp từ tính, “Alo.”

“Xin chào Kỷ tổng, tôi là Hạ Cảnh Diễm, nơi này có vài phần tư liệu cần ngài ký.” Hạ Cảnh Diễm tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh lên tiếng.

“Mang lên.” Kỷ Vĩ Thần gọn gàng dứt khoát một câu rồi cúp điện thoại, Hạ Cảnh Diễm hô thở ra một hơi, nghĩ đến lúc gặp hắn mà lòng vừa vui vừa sợ, mừng vì cuối cùng có cơ hội cùng gặp hắn, lo sợ vì nàng sợ mình nhất gan không dám lên tiếng, nhưng việc phải đối mặt Hạ Cảnh Diễm cũng sẽ không lùi bước, ôm lấy tư liệu nàng xoay người đi vào thang máy, tay ấn nút tầng hai mươi mốt.

Thang máy lên rất nhanh, nhanh đến Hạ Cảnh Diễm muốn nghỉ vài câu bắt đầu như thế nào cũng chưa nghĩ đầy đủ, đứng ở trước phòng làm việc của Kỷ Vĩ Thần, nàng thâm nuốt một hơi, áp lực vô hình áp bách mà đến, bước chân có chút không xong, nàng đi vào gian phòng này trần đầy thần bí này một lần nữa.

Đi vào cửa trong chớp mắt, nàng liền đã nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần ngồi ở trước bàn làm việc xem tư liệu, người đàn ông này là một loại hình Hạ Cảnh Diễm hiếm thấy, hắn không giống công tử phú hào khác chỉ biết ăn uống vui đùa, hoa thiên tửu địa, hắn làm việc rất nghiêm túc và cẩn thận, mà ngay cả tin tức lãng nhãng tình cảm của hắn trên báo chí cũng rất ít, cơ hồ là không có, nhưng loại đàn ông này càng làm cho người khác không dám tới gần, vừa tiếp xúc đã có áp lực quần thân.

Hạ Cảnh Diễm trực tiếp đi đến bên cạnh hắn, đem tư liệu trong tay chính tề đặt ở trước mặt hắn, nguyên lai tưởng rằng hắn ít nhất cũng sẽ nhìn nàng một cái, như vậy Hạ Cảnh Diễm có lẽ có dũng khí mở miệng, tuy nhiên đầu hắn cũng chưa nhắc lên đã ý bảo nàng đi ra ngoài, “Cô có thể ra ngoài.”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm tâm trạng đang căng thẳng càng hoảng loạn, nàng cắn môi dưới, con mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh nhạt kia, cuối cùng, dũng cảm mở miệng, “Kỷ tổng, có chuyện này tôi muốn nói với ngài.”

Kỷ Vĩ Thần đang xem tư liệu ngẩng đầu, ánh mắt khiếp người quét về phía Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn khản trương, môi mỏng hé mở, “Cứ nói.”

Dưới ánh mắt bức người, Hạ Cảnh Diễm khản trương thắm nuốt một ngụm nước bọt, cần phải cầu người là nàng, vừa nghĩ tới cha còn nằm ở trên giường bệnh, ánh mắt bình tĩnh của nàng liền xông lên một tầng hơi nước, cắn xuống môi, lên tiếng, “Một tháng trước, cha tôi phát hiện bị ung thư dạ dày, hơn nữa đã đến giai đoạn cuối, nhu cầu cấp bách cần một khoản tiền lớn làm giải phẫu, tôi muốn khẩn cầu Kỷ tổng cho tôi dự chi trước năm năm tiền lương cứu cha, xin hỏi có thể chứ?” Hạ Cảnh Diễm cuối cùng dồn dập hỏi ra tiếng.

Nghe xong Hạ Cảnh Diễm nói..., Kỷ Vĩ Thần chỉ là thoáng nhăn lông mày, ánh mắt đen như mực sâu không đáy làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn, Hạ Cảnh Diễm cũng bình tĩnh lại hô hấp đợi câu trả lời của hắn, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt hắn, thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi Hạ Cảnh Diễm lại muốn một lần nữa lên tiếng khẩn cầu thì Kỷ Vĩ Thần lên tiếng, “Đối với chuyện của cha cô, tôi xin chia buồn, nhưng, muốn tôi dự chi cho nhân viên năm năm tiền lương, cái này chỉ sợ có chút khó làm.”

Một câu nói nhàn nhạt lại làm cho Hạ Cảnh Diễm cả trái tim đều nhói lên, nàng mở to mắt, nhanh lên tiếng!”Kỷ tổng, chỉ cần ngài chịu giúp, trong năm năm tại đây, tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực làm việc, xin ngài giúp đỡ.”

“Cô nghĩ dùng chức vị bây giờ của cô đến tính toán sao?” Kỷ Vĩ Thần mắt lộ ra vẻ không hiểu, cười nhạt, nhưng làm cho nhân tâm lạnh buốt.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn hắn, không rõ ý tứ của hắn, cuối cùng, nhỏ giọng lên tiếng, “Phải”

“Kỳ thật tôi cũng muốn nói cho cô biết, bởi vì chức tổng giám đốc của Kỷ Dịch Hạo không lâu nữa sẽ bị giải trừ, mà trợ lý của chức vị đó cũng tất nhiên hủy bỏ, cô cho là tôi còn có thể tiền trả tiền lương cho cô sao?” Lời nói tàn khốc vô tình như mây trời nước chảy, Kỷ Vĩ Thần sắc mặt mang theo một vòng trào phúng nhàn nhạt.

Những lời này lại cho Hạ Cảnh Diễm thêm một đòn thê thảm, nếu như không phải ý chí chèo chống, nàng gần như muốn ngất đi, nàng hoảng sợ mở to mắt, không dám tin khẽ nhếch môi, cái gì? Tại sao có thể như vậy? Trời ạ! Nàng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cái gì suy nghĩ đều đông lại rồi, nàng thiết nghĩ hết thấy bởi vì một câu nói của hắn mà biến thành bọt nước, trời biết nàng cỡ nào cần phần công việc này.

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm khép rồi lại mở miệng nhưng phát hiện một câu cũng nói không nên lời, mà ngay cả lời cầu khẩn cũng đứng trong cổ họng không nói ra được.

Nhìn nàng biểu lộ kinh hoàng, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt trầm xuống, tuy hắn biết rõ lời nói hiện tại đối với nàng là thật sâu thương tổn, nhưng nội tâm nhất quán lạnh lùng như hắn cũng không cách nào làm cho hắn trợ giúp nàng, cần nói rõ là hắn mở công ty, không phải mở nơi làm từ thiện, chuyện của người khác, hắn chỉ có thể xem sơ qua.

56. Chương 56: Điều Kiện

Bởi vì chuyện trình tiết đối với một cô gái luôn khó nói ra miệng, Hạ Cảnh Diễm đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cố gắng mở miệng nói, “Tôi. . . chuyện đêm hôm đó ngài không phải đã nói sẽ phụ trách đấy sao?”

Kỷ Vi Thần lông mày nhíu lại, cuối cùng đã hiểu rõ nàng muốn nói điều gì, môi mỏng bứt lên một vòng nghiền ngẫm vui vẻ, “Tôi cho rằng chuyện này chúng ta đều đã quên, chẳng lẽ cô còn nhớ?” Hấn cũng không quên lần trước nàng nói rất có cốt khí.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng không khỏi ảo não, vâng, vâng, nàng hồi hận, hồi hận trước kia đã nói qua lời nói kia, trước ánh mắt hấn cười nhạt, Hạ Cảnh Diễm mặt càng đỏ như máu, nàng khẩu khí có chút ngô nghê nói, “Tôi. . . Đó là lần đầu tiên của tôi, tôi hi vọng anh chỉ là trả tiền cho một món điểm tâm thôi mà.” Hạ Cảnh Diễm nói xong câu đó, thực hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống đất, cảm giác xấu hổ tuôn tràn, lấy trình tiết của mình đến khấn cầu người, đối với một cô bé da mặt mỏng mà nói nó là một loại tra tấn như thế nào.

Kỷ Vi Thần vẻ mặt mang thú vị đánh giá Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng, nói thật, Hạ Cảnh Diễm trong lòng hấn hình tượng không tốt, không xinh lắm, quả thực rất bình thường, nhưng không thể phủ nhận, trên người nàng có một sức hấp dẫn hấn cảm thấy thú vị, ít nhất hai lần cùng nàng trên giường cũng làm cho hấn thỏa mãn, vậy đại khái coi như đây là ưu điểm duy nhất của nàng, nhưng mà cô gái này ngoại điểm đó hấn thật sự tìm không thấy bất luận lý do nào để giúp nàng, hấn môi mỏng cong lên, thản nhiên nói!”Đã quá hạn, tôi sẽ không nhận nợ.”

Những lời này lần nữa đẩy Hạ Cảnh Diễm lùi bước, nàng trừng mắt nhìn hấn, cái gì? Hấn lại đem chuyện hôm đó coi như một khoản nợ? Hơn nữa đã quá hạn? Cảm giác nhục nhã làm cho nàng gần muốn không khống chế được, nàng cắn chặt môi dưới, chỉ cảm thấy gương mặt tuần tú trước mắt có thể so với ma quỷ, một vòng cười nhàn nhạt dường như đập trên tôn nghiêm nàng, đem một chút dũng khí cuối cùng của nàng bóp nát, đáy lòng có ngũ vị phức tạp, tức giận, thống khổ, thương tâm, cảm thấy hổ thẹn làm cho nàng rất cuộc không cách nào thừa nhận, nước mắt không hề kèm nén dâng lên, từng giọt từng giọt thấm ướt đôi mắt trong suốt, mảnh khảnh bàn tay che kín môi, nàng sợ mình sẽ mất đi khống chế mà khóc lên tiếng, tâm tuyệt vọng, thân vô lực.

Hạ Cảnh Diễm có cảm giác như trời sập xuống, nhớ đến bệnh của cha nàng lại càng bị thương, thân thể rất cuộc không cách nào đứng thẳng, Hạ Cảnh Diễm giờ phút này đã quên sợ hãi, đã quên Kỷ Vi Thần đang ở đó, thậm chí liên mình ở nơi nào cũng quên, nàng chỉ biết là trên đầu nàng vùng trời đã biến thành màu xám xịt.

Kỷ Vi Thần chau nhanh lông mày, nhìn thấy những giọt lệ rơi trên khuôn mặt của Hạ Cảnh Diễm thì ánh mắt cũng thâm trầm khó dò, người tuyệt vọng hấn thấy cũng đã nhiều, hơn nữ phụ nữ tuyệt vọng hấn càng thấy không ít, mỗi lần hấn từ chối một phụ nữ đều có thể nhìn thấy thần sắc họ tuyệt vọng, nhưng cô gái đang rơi lệ trước mắt này lại làm cho tâm lạnh như băng hấn nổi lên một tia thương cảm, đây là cảm xúc không nên có, hấn dời ánh mắt lên xem tư liệu, muốn che đi cô gái này, mà làm cho mình chuyên tâm vào công việc, nhưng tư liệu làm sao cũng không vào được trong đầu, ánh mắt bị thần xui quỷ khiến lại liếc về bên cạnh, rơi trên mặt cô gái mềm yếu không nơi nương. Kỳ thật trợ giúp nàng chỉ cần một câu nói là có thể giải quyết, năm mươi mấy vạn với hấn mà nói càng không đáng giá được nhắc tới.

Hạ Cảnh Diễm khóc vài phút mới hồi tỉnh lại, biết rõ mình ở trước mặt người ngoài như thế luống cuống, giờ khắc này, nàng đột nhiên hận người đàn ông này, tâm địa sắt đá, không có nhân tính, nàng càng hận mình vô năng, hận mình vô dụng, cố gắng đè nén một hơi cuối cùng, nàng liền nhìn cũng nhìn hấn, thất hồn lạc phách chạy ra khỏi phòng làm việc, khi bước chân sắp bước ra khỏi văn phòng, sau lưng hấn phút chốc mở miệng.

“Chờ một chút.”

Hạ Cảnh Diễm không nghĩ là sẽ nghe được cái gì hữu ích, chỉ là quay đầu lại nhàn nhạt nhìn hấn, dừng bước.

“Tôi đồng tình với hoàn cảnh của cô, nếu như cô muốn tiền cứu cha mình cũng không phải không có cách.” Sau lưng, Kỷ Vi Thần nhàn nhạt mở miệng.

Hôm nay, Kỷ Vi Thần một câu có thể đem Hạ Cảnh Diễm đánh vào địa ngục, nhưng cũng chỉ là một câu cũng có thể đem nàng kéo về nhân gian, nàng kinh ngạc mở to mắt, quay đầu lại sững sờ nhìn người đàn ông vẻ mặt tà vọng, “Ngài nói cái gì?”

“Tôi sẽ cho cô một công việc khác, cũng có thể cho cô tiền, cô chỉ cần đáp ứng tôi một việc.” giọng điệu nhàn nhạt gọn sóng dường như đang nói một chuyện rất bình thường, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú lạnh nhạt như băng.

Những lời này đem thần kinh Hạ Cảnh Diễm đều xách lên, nàng nhanh quay ngược trở lại, thềm nuốt từng ngụm nước bọt, dồn dập hỏi!”Đáp ứng ngài việc gì?”

Nhưng mà, một câu nói cũng nhàn nhạt không kém lại đem Hạ Cảnh Diễm cả thần kinh lật ra, “Làm tình nhân của tôi nửa năm.”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm kinh hoàng luống cuống lui về phía sau một bước, không dám tin chằm chằm vào Kỷ Vĩ Thần gương mặt tàn khốc, đầu một mảnh trống không, cái gì suy nghĩ đều ngưng kết, chỉ có một câu vô hạn quanh quẩn. . . Làm nửa năm tình nhân. . . Tình nhân. . .

“Cô có quyền từ chối.” Kỷ Vĩ Thần có chút không nhẫn nại mở miệng, bởi vì hắn chỉ có thể lấy lý do này, hắn là người làm ăn, lợi là trước hết, hắn cũng không làm thâm hụt tiền. Mà cô gái trước mắt này duy nhất có thể mua chỉ có là thân thể của nàng cùng thanh xuân, nói thật ra, thân thể của nàng cũng không được tốt lắm.

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm cả kinh liền lời nói cũng không nói được, chỉ cảm thấy một tác đại loạn, tâm loạn như ma, yêu cầu này làm cho nàng như thế nào đáp ứng? Nhưng điều kiện này đối với nàng mà nói lại là một hấp dẫn lớn, chỉ cần có thể cứu cha, mình bất luận hy sinh cái gì thì có làm sao? Làm tình phụ thì như thế nào? Chỉ cần có thể có tiền, nàng thậm chí cam nguyện trả giá tính mạng.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm tư tưởng giãy dụa thì Kỷ Vĩ Thần lại bắt đầu không nhẫn nại rồi, hắn chớp chớp đôi mắt, ánh mắt nhìn lướt qua trên cổ tay, đem tư liệu nhét vào tập hồ sơ, giọng điệu lạnh nhạt nói!”Không nói lời nào tôi sẽ nói là cô từ chối, tôi còn có cuộc họp.”

Hạ Cảnh Diễm tâm cả kinh, đầu óc bối rối không thôi, không chút nghĩ ngợi, liền thốt ra, “Tôi đồng ý.”

Kỷ Vĩ Thần giương lên khóe môi, một vòng vui vẻ không hiểu hiển hiện trên khóe miệng, híp lại hai mắt, hắn kéo môi nói!”Tốt, cô phải biết đây là cô tự nguyện, không phải tôi bắt buộc.”

Hạ Cảnh Diễm gật đầu cam đoan, nhưng linh hồn lại như bay khỏi thân thể, “Đây là tôi tự nguyện.”

Nhìn Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt lạc hồn, Kỷ Vĩ Thần từ trong ngăn tủ lấy ra tờ chi phiếu, nhanh chóng viết xuống một chuỗi con số, sau đó đứng dậy đi đến bên Hạ Cảnh Diễm, cầm trong tay chi phiếu đưa tới trước mặt nàng, “Đây là nửa năm tiền lương, tôi trước đưa cho cô.”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhận lấy, ánh mắt vừa nhìn tờ chi phiếu, năm mươi vạn, nhìn con số này mà tâm nàng không biết đang có tư vị gì, năm mươi vạn, cha có hy vọng sống rồi!

“Bắt đầu từ ngày mai, cô đến tổng công ty làm, tôi hi vọng cô sẽ không thất hứa.” Kỷ Vĩ Thần vút xuống lời nói, thon dài bóng dáng liền bước ra cửa phòng làm việc.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc ngẩn đầu, đi tổng công ty làm? Phải rời khỏi cái thành phố này? Nhưng nàng đã không kịp nghĩ đến nhiều như vậy rồi, nắm chặt chi phiếu trong tay, nàng âm thầm thở dài một hơi, không đợi thêm giây phút nào, nàng trực tiếp chạy ra khỏi công ty gọi xe đến hướng bệnh viện.

57. Chương 57: Đi Làm

Năm mươi vạn đối với người nhà của Hạ Cảnh Diễm không thể nghi ngờ là một tin mừng vô cùng lớn, Hạ Cảnh Diễm đem câu chuyện trên tờ rơi đưa cho cha mẹ xem, đây đúng là công ty dự chi tiền lương, bởi vì có ví dụ tại trước mắt nên cha mẹ cũng không có hoài nghi nhiều, Hạ mẫu còn kích động nói muốn mời ông chủ của Kỷ thị dùng cơm để cảm tạ một phen, Hạ Cảnh Diễm liền nói rằng Kỷ Vĩ Thần rất bận không có thời gian, nhưng đáy lòng nàng đắng ngắt cũng chỉ có một mình mình biết rõ.

Đem tiền giao cho mẹ xong, Hạ Cảnh Diễm liền về công ty thu xếp hành lý rồi lại về đến nhà đóng gói quần áo, bắt đầu từ ngày mai nàng sắp rời đi nơi mình sinh trưởng tới thành phố khác làm việc, nhưng nghĩ đến mục đích đến đó tâm nàng đã run rẩy, một lòng muốn thoát đi người đàn ông đó nhưng cuối cùng lại bị cột chặt vào bên cạnh hắn.

Thu xếp xong gì đó đã là bảy giờ tối, nàng lập tức nấu chút canh đem đến bệnh viện, nàng nghĩ trước khi đi phải hiếu thảo lần cuối, sau này trở về cũng hơi khó khăn về thời gian, cũng may hôm nay bác sĩ nói cho nàng biết chỉ cần có tiền làm giải phẫu, cha có hi vọng hồi phục rất lớn.

Hạ Cảnh Diễm đêm nay ngủ lại bệnh viện cùng cha mẹ, nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng lần đầu tiên ngủ được an ổn chút ít. . .

Sáng sớm hôm sau, chín giờ máy bay sẽ cất cánh, giữa trưa 12 giờ sẽ đến thành phố nơi tổng công ty Kỷ thị đặt trụ sở, một thành phố lớn phồn hoa đây là một nơi có thể nói là tập trung mọi cái mới nhất hiện đại nhất của thế giới, ở đây tập trung rất nhiều tòa cao ốc chọc trời, nơi đặt trụ sở của các tập đoàn lớn nhất trong nước và ngoài nước, Hạ Cảnh Diễm lên máy bay rồi trực tiếp đi đến tòa cao ốc tới bảy mươi tầng, tên hiệu Kỷ thị chói mắt chiếu thẳng vào mắt nàng, đây là nơi nàng sẽ làm việc sau này.

Hạ Cảnh Diễm tay kéo vali vai đeo túi xách, cẩn thận dưới nàng tiến bước văn phòng tiếp tân xa hoa của Kỷ thị.

“Tiểu thư, tôi có thể giúp gì cô?” Trước bàn tiếp tân một nhân viên giọng nói ngọt ngào tướng mạo xinh đẹp mỉm cười hướng Hạ Cảnh Diễm hỏi thăm.

“Tôi tìm Kỷ tổng.” Hạ Cảnh Diễm mỉm cười.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Nhân viên tiếp tân vừa nói, vừa dùng ánh mắt quái lạ đánh giá Hạ Cảnh Diễm.

“Không có, tôi gọi là Hạ Cảnh Diễm, có thể giúp tôi liên lạc với Kỷ tổng không?” Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, kỳ thật cũng không thể trách cô ấy, ngày hôm qua Kỷ Vĩ Thần không có nói rõ ràng cụ thể nàng nhận chức vị gì, nàng đương nhiên chỉ có thể tìm hỏi.

Tiếp tân sắc mặt càng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn rất nhiệt tình vì Hạ Cảnh Diễm gọi đến phòng trợ lý của tổng giám đốc, nghe đúng là trợ lý Lâm Đào của Kỷ Vĩ Thần, sau một phen trò chuyện Lâm Đào bảo tiếp tân hướng dẫn Hạ Cảnh Diễm đến lầu hai mươi bốn, Hạ Cảnh Diễm cười cảm ơn rồi mang theo vali đồ đạc tiến vào thang máy, mà phía sau nàng, cô nhân viên tiếp tân ánh mắt càng hồ nghi không thôi.

Lầu hai mươi bốn, Lâm Đào tự mình đứng ở cửa thang máy tiếp Hạ Cảnh Diễm, giúp nàng đem hành lý vào văn phòng, sau đó, bắt đầu nói về công việc mà Hạ Cảnh Diễm sẽ đảm nhận, bởi vì Hạ Cảnh Diễm học chuyên môn về quản lý thị trường tiêu thụ, nên lúc này đây chức vị của nàng là trợ lý của phòng tiêu thụ, mới vừa nghe đến phòng tiêu thụ, Hạ Cảnh Diễm cả người thình lình run rẩy một chút, cuối cùng sau khi nói một chút về công việc Lâm Đào liền hỏi nơi ở sắp tới của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm đối với thành phố này không rõ và hoàn toàn là lạ lẫm, cũng may Lâm Đào cũng nhiệt tình, liền lập tức dẫn Hạ Cảnh Diễm ra công ty tìm chỗ ở.

Những chỗ ở gần công ty giá cho thuê thiếu chút nữa làm cho Hạ Cảnh Diễm cắn lưỡi, hướng chỉ vừa nghĩ tới bệnh của cha Hạ Cảnh Diễm càng tiết kiệm, cuối cùng, quanh đi quẩn lại nàng rốt cục tìm được một chỗ cách trung tâm một chút xa, tiền thuê cũng coi như hợp lý, đường đi cũng tốt, chỉ là cách công ty xa hơn một chút, ít nhất phải hai mươi phút ngồi xe buýt, bất quá, đây là nơi Hạ Cảnh Diễm cảm thấy tốt nhất.

Lâm Đào bảo Hạ Cảnh Diễm ngày mai bắt đầu đi làm rồi ra về, Hạ Cảnh Diễm thuê phòng trọ có cả nhà bếp vừa mới xây xong, hoàn cảnh tốt còn rất yên tĩnh, đúng là chỗ ở lý tưởng cho Hạ Cảnh Diễm, sau khi cùng chủ cho thuê nhà ký hợp đồng, nàng lập tức bắt đầu đi siêu thị một chuyến, đem đồ cần mua lên danh sách, cứ thế liền bận đến buổi tối, nàng bụng đói lóc lóc liền tùy tiện ăn một chút.

Ban đêm làm cho nàng tâm không khỏi lo lắng, nàng lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh của điện thoại, chỉ sợ Kỷ Vĩ Thần gọi điện tới, mà nàng hoàn toàn không hiểu quy tắc của một tình nhân là như thế nào, hơn nữa, trong lòng vừa nghĩ tới loại giao dịch này thì cảm giác vô cùng chán ghét và ủy khuất dâng lên, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cho dù chán ghét nàng cũng không thể lùi bước.

Chờ đợi lo lắng cả đêm thẳng đến hơn mười một giờ, nhưng làm cho Hạ Cảnh Diễm may mắn chính là không có nhận được điện thoại của Kỷ Vĩ Thần, xem ra, đêm nay nàng có thể ngủ thoải mái.

Kỷ thị lâu năm mười ba, Kỷ Vĩ Thần một mình trong phòng làm việc rộng rãi, cao nhã bóng dáng lười biếng nghiêng dựa trên ghế, màu áo sơ mi trắng nam tính, áo khoát vét tùy ý ném ở trên ghế sofa, tóc hơi mất trật tự, ngũ quan anh tuấn ẩn dấu dưới ánh đèn mờ, lông mi dài cong cùng cặp mắt kia thâm thúy mê người tản mát ra hàn khí làm cho lòng người kinh lạnh, ngón tay thon dài cầm một ly thủy tinh, rượu đỏ đậm đặc tản ra mùi thơm nhàn nhạt, hần yêu mến yên tĩnh, mỗi lần sau khi bận rộn hần theo thói quen lặng lẽ đứng ở một chỗ.

Hần đêm nay vì cái gì không có gọi cho Hạ Cảnh Diễm, nói thật, hần là đã quên có một cô gái như vậy tồn tại, hần thậm chí liên tới hôm qua đã xem giao dịch kia cũng như là bổ thí, cái gọi là tình nhân cũng chỉ là một lý do hần trợ giúp nàng, nhu cầu sinh lý của hần gần đây đã có một phụ nữ riêng để giải quyết, đương nhiên, hần không phải một người dục ý quá độ.

58. Chương 58: Thông Tin Bất Ngờ

Khí trời tháng tám ánh nắng tươi sáng lạnh, Hạ Cảnh Diễm nhẹ nhàng cước bộ đi vào tổng bộ Kỷ thị, trước đó nàng đã liên lạc với bộ phận nhân sự, lập tức có người xuống tiếp nàng, bởi vì công việc của nàng đã được Lâm Đào an bài thỏa đáng, chỉ cần nàng vừa đến là có thể lập tức bắt đầu.

Đến gần lâu mười một, Hạ Cảnh Diễm không khỏi bị văn phòng khổng lồ trước mắt dọa sợ, càng làm cho nàng kinh ngạc chính là lâu mười một cũng chỉ làm một số tác vụ, còn muốn xử lý sâu hơn phải đi lên năm tầng nữa, xác thực, Kỷ thị đã trở thành tập đoàn hùng mạnh nhất cả nước, sự vận chuyển của nó có liên quan đến các ngành sản xuất lớn, kể cả thị trường tài chính chứng khoán, bất động sản khách sạn hay các thiết bị đồ điện, tài sản khổng lồ của Kỷ thị đã ngày càng phát triển ổn định.

Hạ Cảnh Diễm sẽ làm việc tại tầng mười một, bộ phận nhân sự đem nàng dẫn đến một phòng làm việc rộng rãi, sau đó đi đến trước mặt một phụ nữ trung niên, cười nói: "Chị Lưu, Hạ Cảnh Diễm cô ấy đã đến."

Từ trong máy vi tính ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt giỏi giang khôn khéo nữ tính, mái tóc xoắn cùng trang phục công sở cao cấp, trang điểm nhẹ nhàng, xem chừng là một nhân vật lợi hại, chị Lưu ánh mắt lợi hại nhìn lướt qua Hạ Cảnh Diễm đứng lặng ở một bên, sau đó lộ ra một vòng mỉm cười nói: "Hạ Cảnh Diễm! hồ sơ của em chị đã xem rồi, bởi vì em là người mới, chị rất chờ mong biểu hiện của em ở công ty."

"Cám ơn chị Lưu, em nhất định sẽ cố gắng làm việc." Hạ Cảnh Diễm cười trả lời, đáp lại rất bình tĩnh, không biết vì cái gì, nếu như đổi lại là nàng trước kia, trước mặt cấp trên có uy lực như vậy nàng nhất định sẽ khẩn trương, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lưu Thoa thỏa mãn cười, tay chỉ đến bàn làm việc bên kia lên tiếng nói: "Đó là chỗ của em, chút nữa sẽ có người tới giao công việc và nói một chút về cách vận hành hiện tại của bộ tiêu thụ."

Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu đi vào vị trí của nàng, trên bàn công tác cái gì cũng có, văn kiện được xếp chỉnh tề, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt chạm đến số máy nội bộ nằm dưới bàn thủy tinh, dòng đầu tiên là dãy số của phòng tổng giám đốc, trong lòng không khỏi thỉnh thoảng nháy dưng, tiền của Kỷ Vĩ Thần nàng đã cầm, nên đáy lòng đối với hần thủy chung có một loại cảm giác khó tả.

Chỉ chốc lát sau có người tới giao công tác, Hạ Cảnh Diễm nghe rất cẩn thận chăm chú, hơn nữa, công việc của trợ lý cũng rất dễ dàng, không có quá trình phức tạp báo cáo, hoàn toàn chính là người làm việc vật bên cạnh quản lý của mình, Hạ Cảnh Diễm làm việc cho Kỷ Dịch Hạo một thời gian nên cũng biết chuyện này, cho nên, khi nghe cũng không có vẻ khó chịu.

Chờ Hạ Cảnh Diễm vừa mới nhận công tác xong, Lưu Thoa liền đã đi họp rồi, trong văn phòng chỉ có một mình Hạ Cảnh Diễm, chốc lát sau còn có hai vị trợ lý đi tới cùng nàng chào hỏi, lần này không có bị lời đồn đãi quần thân, Hạ Cảnh Diễm năng lực ngoại giao cũng phát triển trở lại rồi, hai trợ lý kia cũng nhiệt tình,

cùng Hạ Cảnh Diễm nói chuyện một hồi lâu mới đi, hơn nữa các nàng còn hẹn Hạ Cảnh Diễm buổi trưa hôm nay cùng đi ăn cơm.

Tại một nơi xa lạ, người khác nói chuyện với mình ít nhiều gì cũng là quan tâm, Hạ Cảnh Diễm tâm tình đều rất tốt, vừa tìm đọc tư liệu, vừa nhớ kỹ bản ghi chép, nhưng bởi vì là người mới đến, ngẫu nhiên có mấy nam đồng sự trẻ khi đi ngang qua cửa đã ngoái nhìn nàng vài lần, có người còn vào cửa trực tiếp chào hỏi, Hạ Cảnh Diễm tướng mạo tuyệt đối được xếp vào hạng mỹ nữ, cho nên, rất nhanh chiếm được yêu thích của nam đồng sự.

Giữa trưa, Lưu Thoa đã trở lại, nhưng là hiển nhiên lại có chuyện trọng yếu, nên cùng Hạ Cảnh Diễm ngắn gọn nói chuyện với nhau vài câu liền đi ra ngoài.

Đến thời gian dùng cơm trưa, Hạ Cảnh Diễm cùng hai trợ lý mới quen đi vào quán cà phê gần công ty, khi dùng cơm Hạ Cảnh Diễm chưa quen về đề tài của họ nên chỉ có thể mỉm cười nghe họ nói, nhưng mà có một câu lại đưa tới nàng sự chú ý.

“Hôm nay lúc mình đưa tư liệu, cậu đoán xem mình gặp ai?” Tiểu Ngữ mang vẻ thần bí lên tiếng.

“Cậu gặp ngôi sao nào à?” A Nhã mắt lộ ánh sáng kêu lên!

“Không phải, còn nhớ lần trước trên tạp chí, cô người mẫu ảnh bìa Xảo Vân không?” Tiểu Ngữ hơi có vẻ đắc ý nói.

“Cô ấy? Như thế nào như thế nào? Cậu nhìn thấy cô ta?” A Nhã kích động kêu lên!

“Đó là đương nhiên.”

“Như thế nào? Người thật có đẹp như trong tạp chí không? Cô ấy cao một mét bảy mươi lăm sao? Mình lần trước gặp cô ấy trong ảnh, giống như không có cao như vậy a!” A Nhã giọng điệu có chút ghen tị nói!

“Người thật đương nhiên đẹp, cô ấy có dáng người hoàn hảo, tràn đầy sức quyến rũ, khí chất ưu nhã, trên tạp chí nói ánh mắt của cô ấy rất xinh đẹp, đáng tiếc lúc đó cô ấy đeo kính râm nên không có nhìn thấy.” Tiểu Ngữ vừa uống coca, vừa tiếc hận không thôi.

Vừa nghe được một đề tài có thể bắt chuyện Hạ Cảnh Diễm cuối cùng toát ra một câu rồi, “Cô ấy là đến công ty chúng ta làm quảng cáo sao?” Nói thật ra, nàng trong lòng cũng muốn gặp những minh tinh này.

Những lời này vừa lọt vào hai trợ lý thì họ nhìn chằm chằm, Tiểu Ngữ mím môi lên tiếng nói! “Cậu ngốc nha! Cô ấy đến công ty của chúng ta đương nhiên không phải chụp hình quảng cáo, là đến tìm Kỷ tổng.”

Lời nói của Tiểu Ngữ làm cho Hạ Cảnh Diễm chấn kinh không nhẹ, món ăn vừa nuốt vào cổ liền không trôi xuống được, vị cay trần ngập làm cho nàng ho mạnh liệt vài tiếng, dưới tình thế cấp bách cầm lên một bên ly nước uống nhanh, Hạ Cảnh Diễm động tác này rước lấy vẻ cười ha ha của trợ lý bên cạnh, A Nhã trêu ghẹo nói! “Cảnh Diễm làm sao cậu kích động như vậy a! Chẳng lẽ cậu đối với Kỷ tổng cũng có ảo tưởng gì à?”

Một câu vui đùa lại làm cho Hạ Cảnh Diễm cả khuôn mặt đều ngẹn đỏ, nàng vội vã khoát tay nói nhanh! “Tôi mới không có. . . Khụ. . . Tôi đối với anh ta không có ảo tưởng. . .”

“Đối với Kỷ tổng không có ảo tưởng, cậu có phải người bình thường không nha! Toàn bộ nữ nhân viên trẻ của công ty chúng ta đều theo đuôi ngài ấy a!”

“Tiểu Ngữ, nói không chừng Cảnh Diễm còn chưa gặp qua Kỷ tổng!”

“Cảnh Diễm, cậu gặp Kỷ tổng chưa?” Tiểu Ngữ cười hỏi!

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một chút, cuối cùng, dứt khoát giả ngu, “Chưa thấy qua.”

“Đúng mà! Cô gái mào gặp qua Kỷ tổng mà không có động tâm, Cảnh Diễm cậu cần phải có tâm lý chuẩn bị! Cậu không biết đâu, vài ngày trước công ty của chúng ta có một đứa ngốc dám gửi tin nhắn thổ lộ đến điện thoại riêng của Kỷ tổng, nói một tràn lời ám muội đến buồn nôn..., còn nói không có ngài, cuộc sống của em chẳng khác nào đêm đen hắc ám, cười chết mình.” Tiểu Ngữ vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười nói, trên mặt còn có chút vẻ khinh bỉ.

“Cái này tính cái gì, vì Kỷ tổng chuyện người tự sát còn thiếu sao?” A Nhã nói thêm!

Những lời này làm Hạ Cảnh Diễm rung rẩy rồi, nàng mở mắt to nhỏ giọng nói!”Chết người sao?”

“Người ngược lại không chết, bất quá, tám phần diên rồi.” Tiểu Ngữ ném ra một câu!

Hạ Cảnh Diễm cảm thấy không có khẩu vị ăn tiếp rồi, nghe đến tin tức về Kỷ Vĩ Thần đã muốn no, tuy không biết Tiểu Ngữ và A Nhã nói có phải thật sự không, nhưng trong lòng đã không còn mùi vị? Nếu để cho Tiểu Ngữ và bọn họ biết rõ nàng là tình nhân của hắn, có thể hay không sẽ cười diên luôn? Mà phải nói rằng chính Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác buồn cười.

59. Chương 59: Chính Thức Gặp Lại

Tại tầng cao nhất của tòa cao ốc Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch cầm điện thoại nhằm chán đùa giỡn, trên màn hình điện thoại hiển thị một dãy số, là số của Hạ Cảnh Diễm, hắn có chút buồn bực trong lòng một mực đấu tranh, muốn hay không gọi điện cho nàng, những ngày này bên người thiếu nàng tranh luận, tổng cảm giác thời gian hắn luôn trong trạng thái tức giận, không khí trầm lắng hơn.

Nhưng lòng tự trọng cao ngạo lại làm cho hắn không cách nào đi khẩn cầu một cô gái, cần phải nói lại là sau khi gặp mặt lần đó, Hạ Cảnh Diễm biểu hiện rất thất vọng đối với hắn, từ trước đến nay hắn đều bị phụ nữ nịnh nọt nên khi muốn theo đuổi một cô gái quả thật Đỗ Thiên Trạch có chút không ứng xử lưu loát, mất tinh híp lại, môi mỏng khê cắn, hắn trầm nghĩ, nếu gọi điện cho nàng thì quá thật mất mặt.

Cái ý nghĩ này vừa xong, cái khác lại lên, không gọi điện cũng không đại biểu rằng không có cơ hội gặp lại nàng, chỉ cần hắn dùng thân phận hộ khách đến văn phòng nàng, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách này làm cho gương mặt âm u thoáng dễ nhìn một chút, môi mỏng khơi mào nụ cười ác liệt, bóng dáng của hắn biến mất tại văn phòng.

Nhưng làm cho Đỗ Thiên Trạch không ngờ đến chính là, Hạ Cảnh Diễm từ chức rồi, chuyện khi nào? Đỗ Thiên Trạch sau khi nghe tin tức này trong lòng không khỏi tức giận, nhưng là thân là khách nhân, hắn cũng không tiện hỏi nhiều tin tức của nàng, cảm giận chạy về trong xe, lúc này đây, hắn căn bản liền không chút suy nghĩ mà gọi vào máy Hạ Cảnh Diễm. (anh dễ thương nhỉ)

Hạ Cảnh Diễm giờ đang trong phòng làm việc, điện thoại vang lên, nàng cầm lên xem xét, dĩ nhiên là Đỗ Thiên Trạch đã nhiều ngày không thấy, do dự một chút, nàng ấn nút trả lời, “Alo.”

“Cô bây giờ ở nơi nào?” Đỗ Thiên Trạch gầm nhẹ lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm vô cơ bị dọa nhảy dựng, nhúu nhúu mày, “Anh tìm tôi có việc sao?”

“Cô từ chức vì cái gì không nói một tiếng? Hại tôi. . .” Rõng đến lúc này Đỗ Thiên Trạch liền ngừng lại, tóm lại là chuyện Hạ Cảnh Diễm từ chức làm cho hắn rất tức giận, tức giận lý do rất đơn giản chính là nàng không nói cho hắn biết.

Đỗ Thiên Trạch thanh âm bá đạo chấn động bên tai, Hạ Cảnh Diễm chẳng những không có tức giận, ngược lại là nở nụ cười, tiếng cười rất nhẹ, “Đã làm cho anh tức giận sao?” Kỳ thật Hạ Cảnh Diễm cũng rõ tính Đỗ Thiên Trạch, đối với chuyện lần trước luống cuống nàng cũng có nghĩ tới phải nói xin lỗi, chỉ là chưa tìm thấy cơ hội, lần này hắn chủ động gọi tới làm cho nàng có chút ngoài dự liệu.

Đỗ Thiên Trạch ngạc nhiên một chút, Hạ Cảnh Diễm mặc dù trong điện thoại cười, nhưng khuôn mặt tuấn tú của hắn lại có chút hiện đỏ, vì che dấu cảm xúc của mình, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Không cho phép cô cười, cô bây giờ ở nơi nào?”

“Tôi còn có thể ở ở đâu? Đang đi làm nha!” Hạ Cảnh Diễm cười nói.

“Làm ở đâu?” Nhanh như vậy đã có công việc? Đỗ Thiên Trạch còn muốn đem sắp xếp nàng đến bên mình làm việc !

“Tại tổng công ty Kỹ thị. . .” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cứng rắn nói đến đây, đã thấy quản lý hướng mình vậy tay, nàng trong lòng quỳnh lên, nhỏ giọng nói! “Không nói chuyện với anh nữa, tôi còn có việc, ngắt máy đây.” Nói xong, liền cúp điện thoại hướng chỗ quản lý đi đến.

Đỗ Thiên Trạch nhìn điện thoại, khó hiểu, cô gái này lại ngắt điện thoại của mình? Vừa rồi nàng nói cái gì? Tổng công ty Kỹ thị? Chẳng lẽ nàng còn đang đi làm cho Kỹ thị? Đỗ Thiên Trạch khê nguyên rửa một tiếng, lập tức gọi điện bảo trợ lý đặt vé máy bay.

Vừa rồi Hạ Cảnh Diễm trong điện thoại cười làm cho hắn vừa vui vừa tức, còn tưởng rằng nàng sẽ không để ý đến hắn nữa, không thể tưởng được khi hắn đau khổ suy đoán tâm tư nàng, nàng lại dám cười hắn, thật sự là cả gan làm loạn, tóm lại, Hạ Cảnh Diễm làm cho hắn lâm vào thế khó đỡ.

Tổng công ty Kỹ thị, bận rộn một buổi chiều, Hạ Cảnh Diễm tới nơi này đã nhanh hai ngày rồi, tại đây hai ngày, nàng ngoại trừ làm việc còn phải lo lắng Kỹ Vĩ Thần sẽ tìm nàng, nhưng rất may mắn chính là hắn cũng không có gọi đến, hơn nữa vừa nghe đến chuyện cô người mẫu kia, Hạ Cảnh Diễm trong lòng suy đoán, Kỹ Vĩ Thần có bạn gái xinh đẹp như vậy, ở đâu còn có thể nhớ tới cô gái bình thường như nàng?

Nhưng mà, rất nhiều chuyện không như dự liệu, tựa như buổi trưa hôm nay, Hạ Cảnh Diễm đang đứng ở phòng tiếp tân lấy tư liệu thì gặp phải Kỹ Vĩ Thần.

Ở trong đám người Kỹ Vĩ Thần đáng người cao ngất, gương mặt anh tuấn cùng khí chất cao quý làm cho người ta vừa nhìn đã nhận ra, hắn đi thông dong đến bàn tiếp tân, một thân tây phục, ánh mắt thâm thúy lộ ra trí tuệ sâu sắc, Hạ Cảnh Diễm cùng tất cả các nữ nhân viên có mặt lúc đó, từ khi hắn vừa bước vào thì ánh mắt đã dán chặt lên người hắn, người khác là ánh mắt háo sắc, còn Hạ Cảnh Diễm chỉ có khiếp đảm và e ngại, một giây chớp mắt nàng thậm nghĩ trốn tránh.

Nhưng nàng vừa định di động thì ánh mắt Kỹ Vĩ Thần lơ đãng quét tới, cùng ánh mắt hoảng sợ của Hạ Cảnh Diễm nhìn nhau năm giây, năm giây sau, ánh mắt của hắn không hề có dấu vết lướt qua, mặt không biểu tình từ bên người nàng đi qua, nhưng là năm giây dừng lại đó lại làm cho Hạ Cảnh Diễm trong đầu trống rỗng, trong mắt hắn nàng đọc đã hiểu một ít ý tứ.

Kỹ Vĩ Thần ánh mắt dừng lại trên người Hạ Cảnh Diễm, hình ảnh này đã lọt vào mắt của các nữ nhân viên khác, đây chính là vinh quang vô thượng, sau khi Kỹ Vĩ Thần biến mất trong thang máy chuyên dụng, ánh mắt mọi người đều quăng hướng Hạ Cảnh Diễm đang đứng lặng chết lặng, trong mắt tức giận bất bình, hiển nhiên viết hai chữ đồ kị.

Chờ Hạ Cảnh Diễm phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ánh mắt của mọi người không bình thường, dưới cái nhìn chăm chăm của người khác, nàng xám xịt đi vào thang máy, nhưng hình ảnh Kỹ Vĩ Thần nhìn nàng vừa rồi vẫn còn trong đầu không xua tan được, một buổi chiều, Hạ Cảnh Diễm đều nơm nớp lo sợ, cũng may khi đến gần tan tầm cũng không có nhận được bất luận điện thoại nào.

Không có nhận được điện thoại của Kỹ Vĩ Thần, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm đang cùng một đám trợ lý đi ra công ty, điện thoại của Đỗ Thiên Trạch liền vang lên rồi, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải tiếp nghe, “Alo.”

“Tôi đang ở cửa công ty, đến đây.” Đỗ Thiên Trạch ra lệnh không hề có đạo lý.

Hạ Cảnh Diễm ngơ ngác một chút, kinh ngạc hỏi! “Sao anh lại tới đây?”

“Nơi này cũng không phải của cô, tôi như thế nào không thể tới?” Đỗ Thiên Trạch không vui kêu lên.

“Anh. . .” Hạ Cảnh Diễm không nói gì, chỉ phải đáp ứng đi ra ngoài gặp mặt, nhưng trong lòng có chút buồn bực, một trợ lý đi cùng Hạ Cảnh Diễm thấy nàng vẻ mặt như gặp quỷ, không khỏi trêu ghẹo nói! “Làm sao vậy? Khẩn trương như vậy?”

“Chút nữa các cậu đi ăn cơm đi! Mình có hẹn bạn.” Hạ Cảnh Diễm cười nói!

“Cậu không phải mới nói đi với tôi mình sao? Làm sao lại có bạn rồi?”

“Bạn gì? Bạn trai?” Tiểu Ngừ cùng A Nhã một người một câu làm Hạ Cảnh Diễm nói được chỉ biết xấu hổ, nàng mím môi giải thích nói! “Không phải như các cậu nghĩ như vậy, chỉ là bạn bình thường mà thôi.”

Tại cửa Kỳ thị, Hạ Cảnh Diễm vẫy tay chào Tiểu Ngừ cùng A Nhã, đưa mắt nhìn tìm kiếm, quả nhiên thấy đối diện công ty dừng một chiếc Ferrari màu đỏ chói mắt, mà lúc này, cửa sổ xe đã hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tà tà cười của Đỗ Thiên Trạch.

“Anh thật đúng là quá nhàn hạ.” Hạ Cảnh Diễm đứng ở xe của hắn, cười trêu ra tiếng.

“Nhanh lên xe, tôi mà ngừng ở đây lâu lại bị bắt về tội đậu xe trái phép.” Đỗ Thiên Trạch kêu lên, lại bị lỗi này lần nữa, hắn không chừng bị huỷ giấy lái xe.

Hạ Cảnh Diễm bị hắn chọc cho khanh khách cười ra tiếng, chỉ phải rất nhanh kéo ra cửa xe ngồi lên.

“Chúng ta đi đâu?” Trên nửa đường, Hạ Cảnh Diễm khó hiểu hỏi!

“Cô nghĩ đi đâu?” Đỗ Thiên Trạch hỏi lại, hắn đối với cái thành phố này quá quen thuộc, trước kia đã từng ở đây.

“Đương nhiên là ăn cơm, tôi đều nhanh đói đến dệp cả bụng.” Hạ Cảnh Diễm cười nói, lời của nàng vừa dứt, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch đã dừng ở trước một nhà hàng, Hạ Cảnh Diễm giật mình từ trong xe ngẩng đầu nhìn, trước mắt nhà hàng này rất xa hoa làm cho nàng ngạc nhiên không thôi.

“Xuống xe.” Đỗ Thiên Trạch đi tới gõ cửa sổ, ý bảo nàng xuống xe.

“Không cần phải tới chỗ như thế ăn cơm, lãng phí quá.” Hạ Cảnh Diễm nén giận nói, cha bệnh nặng càng làm cho nàng tiết kiệm hơn bình thường.

Đỗ Thiên Trạch nhướng mi, gương môi nói! “Còn sợ tôi không đủ lãng phí sao?”

“Anh nhiều tiền tôi biết rõ, nhưng là, tôi không có tiền.” Hạ Cảnh Diễm bĩu môi, dưới đáy lòng thầm suy nghĩ, từ nay về sau tốt nhất hắn đừng bảo nàng mời lại, nếu không chắc nàng phá sản.

“Tôi mời, cô không phải lo.” Đỗ Thiên Trạch ác ý lên tiếng, nét mặt biểu lộ tà mị vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm không chút nghĩ ngợi, tay đánh hắn một cái, khế nói! “Anh cho tôi là cái gì rồi? Anh mời ăn cơm tôi còn không biết gì sao.”

“Này uy, cô đừng hiểu lầm, tư tưởng không lớn lúc nào cũng nghĩ chuyện không hay.” Đỗ Thiên Trạch ngược lại mắng nàng, nhưng trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Hạ Cảnh Diễm bị hắn nói không phản đối được, chỉ phải trừng hắn, cắn răng nói! “Tôi phục rồi, gặp phải anh là xui xẻo mấy đời của tôi.”

Cứ như vậy đấu võ mồm, hai người đi vào nhà hàng chọn món, Hạ Cảnh Diễm bởi vì quá đói ăn được tương đối nhiều, mà Đỗ Thiên Trạch thì ưu nhã bảo trì tướng ăn, không ăn cơm nhiều, rượu ngược lại uống mấy chén, Hạ Cảnh Diễm khuyên hắn không cần phải uống quá nhiều, chút nữa còn phải lái xe, Đỗ Thiên Trạch cũng không cãi lại.

Cơm nước xong đã hơn tám giờ, khi Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch rời khỏi nhà hàng, lúc ra cửa đúng lúc đụng phải Lâm Đào, hắn một mình một người như là tìm đến người.

“Hạ tiểu thư, trùng hợp như vậy.” Lâm Đào cười chào hỏi, ánh mắt nhìn tới Đỗ Thiên Trạch một bên thì sắc mặt sững sờ, càng tươi cười rạng rỡ nói! “A, không thể tưởng được Đỗ tổng cũng tới, thật sự là tình cờ!”

Hạ Cảnh Diễm không nghĩ rằng Lâm Đào sẽ biết Đỗ Thiên Trạch, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, có chút xấu hổ, Đỗ Thiên Trạch kéo kéo môi xem như đáp lại, sau đó, lôi kéo Hạ Cảnh Diễm liền đi ra, Lâm Đào quay đầu lại liên tiếp nhìn mấy lần, trong lòng của hắn quả thực có chút tò mò, vì cái gì Hạ Cảnh Diễm sẽ cùng Đỗ Thiên Trạch đi cùng một chỗ?

Nói đến càng tình cờ hơn, Lâm Đào tới nơi này đúng là tìm Kỳ Vĩ Thần, trong gian nhà hàng năm tầng, Kỳ Vĩ Thần đang tại mở tiệc chiêu đãi một nhóm khách nước ngoài, lúc này cũng là lúc tiệc tan người về, Kỳ Vĩ Thần đang một người ngồi uống rượu, gặp Lâm Đào tiến đến đã đứng lên nói! “Dem hợp đồng đưa về phòng làm việc của tôi.”

Lâm Đào nhìn một cái Kỳ Vĩ Thần, chỉ thấy hắn khuôn mặt tuấn tú có chút hiện hồng, hiển nhiên uống nhiều rượu, liền gạt đầu nói! “Có nên gọi tài xế đưa Kỳ tổng trở về?”

“Không cần.” Kỷ Vĩ Thần khoát tay, đôi mắt lộ ra một tia nhàn nhạt mỗi mét.

Lâm Đào nhớ tới vừa rồi ở cửa gặp được Đỗ Thiên Trạch, liền nửa đùa vui nói!”Nói đến thật tình cờ, vừa rồi ở cửa tôi có gặp Đỗ Thiên Trạch cùng Hạ Cảnh Diễm.”

“Hạ Cảnh Diễm?” Kỷ Vĩ Thần mắt đen đột nhiên chìm xuống.

“Đúng, tôi cũng vậy rất kỳ quái bọn họ tại sao lại ở cùng một chỗ.” Lâm Đào ha ha cười, nhưng Kỷ Vĩ Thần ánh mắt bắn ra tia sắc bén lại làm cho nụ cười hắn có chút cứng ngắc.

Kỷ Vĩ Thần híp mắt lại, trong lòng không khỏi phun lên một cảm giác căm tức, phụ nữ vẫn như vậy không biết kiểm điểm sao? Trong phút chốc, hắn mới nhớ tới lần trước yêu cầu của hắn đối với nàng, môi mỏng liền nổi lên một vòng cười lạnh, hắn xoay người ra cửa.

60. Chương 60: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm

Đêm như tấm hồng sa che trên mặt tân nương, chỉ có thể thấy trước mắt một mảnh u tối, lại có thể cảm nhận được bóng tối mang đến kích thích cùng hưng phấn.

Đỗ Thiên Trạch ưu nhã mở ra cửa xe, thỉnh thoảng dùng ánh mắt lưu lại trên người Hạ Cảnh Diễm, đêm nay Hạ Cảnh Diễm tóc dài thẳng mềm mại rủ xuống, gương mặt khéo léo đẹp đẽ, da thịt trắng muốt như ngọc, còn có dưới cổ áo sơ mi như ẩn như hiện đỉnh núi Ngọc Phong hấp dẫn bản năng nam giới, Đỗ Thiên Trạch từ sau khi quen biết Hạ Cảnh Diễm, hứng thú đối với phụ nữ liền giảm bớt, hai tháng nay hắn cơ hồ không có chạm qua đàn bà, phải biết rằng ở tuổi như hắn đúng là thời kỳ dục vọng tràn đầy, nhu cầu là thập phần mãnh liệt.

Bởi vì uống một chút rượu, Đỗ Thiên Trạch chỉ cảm thấy máu lạnh lẽ sôi trào, mặc dù không có đạt đến đỉnh điểm, nhưng trên cơ bản cũng tăng vọt hormone, cặp mắt đen rạng rỡ kia hiển hiện một tia hỏa diễm, ngay từ đầu chỉ là trộm nghiêng mắt nhìn, dần dần, ánh mắt bắt đầu công khai nhìn nàng.

Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy không khí có chút nặng nề, nhưng nàng trong lòng đầy tâm sự chỉ nhìn về phía ngoài cửa sổ, cảnh đêm chợt lóe lên rồi xẹt qua trước mắt, tâm tư của nàng dừng lại khoảnh khắc hôm nay lúc gặp phải Kỷ Vĩ Thần, sự lạnh lùng của hắn nàng sớm đã quen, nhưng giữa họ đã có quan hệ lại làm như không thấy nàng, trong lòng có cảm giác không hiểu thất vọng, bất quá, thất vọng thì thất vọng, nhưng nàng cũng rất thức thời.

Đang nghĩ ngợi, Hạ Cảnh Diễm khẽ thở dài, khỏe mắt nghiêng nhìn thấy trong mắt Đỗ Thiên Trạch ánh lên tà đạo đang đánh giá mình, nàng lập tức đưa hai tay hộ ngực, chán ghét trừng hắn, hung hăng nói!”Anh đang nhìn cái gì?”

Đang miên man bất định, Đỗ Thiên Trạch ảo tưởng nơi cổ áo hơi mở của Hạ Cảnh Diễm, trong nháy mắt, dưới ánh mắt tràn ngập tức giận cùng trách móc của Hạ Cảnh Diễm, hắn thu hồi lại đường nhìn, một tay vịn tay lái, một tay lười biếng để xuống cửa sổ xe, môi mỏng phác thảo cười nói!”Tôi cái gì cũng không nhìn.”

“Được được lo lái xe của anh đi, ánh mắt yên phận một chút.” Hạ Cảnh Diễm chưa hết giận nói, đột nhiên mới nhớ tới bọn họ đang trên đường đi, liền lên tiếng nói!”Chúng ta kế tiếp muốn đi đâu?”

“Đi bờ sông.” Đỗ Thiên Trạch nhàn nhạt nói, hắn nghĩ, Hạ Cảnh Diễm vẫn đối với hắn không có cảm xúc, có phải là bởi vì hắn không đủ lãng mạn? Được, hắn sẽ cho nàng hảo hảo hưởng thụ cảm giác vui vẻ nhất của cô gái.

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên, nhưng ngẫm lại, bây giờ trở về phòng cũng chỉ là cô độc một mình, không bằng đi hóng gió bờ sông.

Một khu thành phố xinh đẹp, chung quy cần phải có sông nước mới có thể hiện ra vẻ đẹp.

Cảnh đêm mặt sông đẹp không sao tả xiết, nước sông ảnh ngược ra hình dáng những tòa nhà bên cạnh bờ, gió nhẹ thổi qua làm ánh đèn trở nên mơ hồ mà chậm chạp bất định. Tối gần mặt nước, không khí trong

màn đêm càng thêm thắm vào ruột gan. Trên bờ sông có một ghế đá nghỉ chân, Đỗ Thiên Trạch đem xe dừng lại rồi bảo Hạ Cảnh Diễm xuống xe.

Hạ Cảnh Diễm bước xuống xe, trong nháy mắt liền bị cảnh sắc sông nước mê hoặc, màn đêm đầy sao cùng ánh trăng lấp lánh, nàng không khỏi tán thưởng một phen, thật đẹp, thoáng thấy Đỗ Thiên Trạch đi về hướng ghế đá, nàng không khỏi bước nhanh đuổi kịp, đột nhiên điện thoại vang lên cắt đứt bước chân của nàng, nàng nghỉ chân tay lấy ra di động thì ra là một dây số lạ.

“Alo.” Ấn nút trả lời, Hạ Cảnh Diễm ôn tồn hỏi!

“Cô ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại, tiếng nói trầm thấp từ tính tràn đầy không nhẫn nại.

Cái thanh âm này, là . . . Kỷ Vĩ Thần? Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy trong lòng ầm ầm, nàng mở mắt to, giọng điệu lập tức bởi vì khấn trương mà cao lên, “Tôi đang . . . bên ngoài.”

“Đến đây.” Đối diện truyền đến mệnh lệnh, giọng điệu không giống đùa.

“Ngay bây giờ?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc hỏi, ngực lại căng thẳng.

Đỗ Thiên Trạch đi tới mới phát hiện bị mất một người, quay đầu lại, chỉ thấy Hạ Cảnh Diễm đang nghe điện thoại, cảm giác không vui lập tức dâng lên, hần bước nhanh trở lại, lại vừa vặn nghe thấy Hạ Cảnh Diễm nói, “Được, tôi sẽ đến ngay.”

Đỗ Thiên Trạch bất mãn cầm tay vào túi quần, ánh mắt nhìn chặt nàng, “Cô bây giờ muốn đi đâu?”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn, thiếu chút nữa bị tiếng nói đột ngột xuất hiện của Đỗ Thiên Trạch dọa sợ, cùng Kỷ Vĩ Thần có loại quan hệ này làm cho nàng không khỏi tổ căng thẳng thần kinh, tâm nàng đột ngột chùng xuống, giả bộ vội vàng nói! “Không có gì, tôi có người bạn bệnh nặng, tôi phải đi bệnh viện gặp cô ấy.”

“Bệnh viện nào?” Đỗ Thiên Trạch hí hí mắt, trong lòng cũng không cao hứng được, đây chính là lúc phát huy tế bào lãng mạn của hắn!

Hạ Cảnh Diễm bị hắn hỏi đầu óc luân chuyển, nói thật ra nàng không biết về bệnh viện nào ở đây! Chỉ phải khẽ nói một tiếng, “Cái này, chúng ta về sau sẽ nói, tôi đi trước.” Nói xong, nàng cơ hồ là chạy đi, sau đó, ngăn một chiếc taxi rồi biến mất trong bóng đêm.

Đỗ Thiên Trạch thở ra một hơi, giơ lên trên trán vén qua sợi tóc, hếch lên môi, quay đầu một mình đi vào băng ghế, chọn mua vài loại rượu rồi ngồi một bên rầu rĩ uống.

Hạ Cảnh Diễm nói chỗ của Kỷ Vĩ Thần cho tài xế, trên đường đi, trong nội tâm bất ổn vô cùng và khấn trương, cuối cùng trốn cũng không thoát chỉ là sớm hoặc muộn, đột nhiên dưới bụng một hồi trướng đau làm cho nàng nhú nhú mày, chết, nàng kinh a một tiếng, dọa đến tài xế phải kêu lên.

“Tiểu thư, rơi đồ sao?” Lái xe từ trong gương nhìn Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm a một tiếng cũng không phải là rơi gì đó, trời ạ! Nàng tối hôm nay lại đến kỳ nguyệt san, đêm nay không phải là không thể cùng Kỷ Vĩ Thần. . .

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hạ Cảnh Diễm gấp đến độ toàn thân run rẩy bất an, nếu hắn vẫn muốn..., thì mình chẳng phải là? Ngẫm lại, Hạ Cảnh Diễm liền cảm giác toàn thân lạnh buốt, cuối cùng lại tự mình an ủi, Kỷ Vĩ Thần cho dù là lạnh lung nhưng ít nhất còn có tính người chứ! Hắn nhất định sẽ thông cảm.

Đang trong lúc còn đấu tranh tư tưởng, xe đã dừng ở một tòa biệt thự xa hoa, Hạ Cảnh Diễm xuống xe, giật mình nhìn tòa nhà trước mắt ở địa thế trung ương, nhưng yên tĩnh dị thường, đây là chỗ ở của Kỷ Vĩ Thần sao? Nàng có chút không xác định ấn chuông cửa, từ trong loa truyền đến tiếng nói quen thuộc, “Vào đi.” Cửa mở, Hạ Cảnh Diễm đẩy cửa vào, trong bóng đêm, trong hoa viên bốn phía đều thiết kế các ngọn đèn, Hạ Cảnh Diễm xuyên qua trăm mét là đến một hồ bơi, đứng cửa nhà.

Đẩy ra cửa chính tinh xảo, đập vào mắt là hình ảnh Kỷ Vĩ Thần đang ngồi trong một quầy bar ở phòng khách rộng rãi, chưa kịp thưởng thức bài trí, nàng ánh mắt kinh hoàng liền rơi vào trong mắt Kỷ Vĩ Thần, hắn nhướng mắt tay chỉ vào cánh cửa đối diện, thản nhiên nói, “Trước đi tắm.”

Không chào hỏi cũng không có nói gì, gọn gàng dứt khoát thể hiện nhu cầu dục vọng, thật khâm phục hẳn, nàng và gái gọi có cái gì khác nhau? Hạ Cảnh Diễm đáy lòng không khỏi dâng lên một tầng ủy khuất, lại cắn răng nhin xuống, nàng gật gật đầu, thay giày đi trong nhà liền đi về phía phòng tắm.

Ở chỗ này phòng tắm còn rộng hơn so với gian phòng ở của nàng, Hạ Cảnh Diễm có chút buồn rầu, nàng kéo ra nước lại phát hiện nước lạnh chảy ra, loay hoay nghiên cứu vài phút cũng thử qua nhiều phương pháp, nhưng không cách nào làm cho nước ấm, cái này thật xấu hổ rồi, Hạ Cảnh Diễm trong lòng thâm hô.

Chốt mở quá phức tạp, nàng không dám động, suy nghĩ vài phút, nàng đẩy cửa ra, lộ đầu hướng về phía Kỷ Vĩ Thần đang ngồi ở trên ghế sofa lên tiếng, “Kỷ tổng, xin hỏi nước ấm như thế nào mở.” Nói xong, liền hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng.

Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, thân hình cao thẳng đứng lên đi vào trong phòng tắm, tay thon dài tùy tiện vòng vo vài cái, chỉ thấy rót vào trong bồn tắm nước lạnh liền nóng lên, Hạ Cảnh Diễm cố gắng nhớ kỹ trình tự hẳn hoi, sau khi Kỷ Vĩ Thần rời khỏi, nàng y nguyên cảm giác nóng mặt, xấu hổ đến chết.

Kỷ Vĩ Thần bởi vì thói quen tắm nước lạnh, cho nên, trước đó là chốt mở nước lạnh, Hạ Cảnh Diễm rất ít tiếp xúc những thứ xa hoa gì đó, nhất thời không khó tránh khỏi, đổ đầy nước bồn tắm lớn Hạ Cảnh Diễm cởi ra quần áo ngồi vào trong, bất quá, chuyện nguyệt san đến làm cho nàng có chút đau bụng, hình như là mỗi lần ngày đầu tiên đến đều đau như vậy.

61. Chương 61: Đêm Đen

Trong phòng tắm, dưới ánh đèn vàng nhu hòa, thân thể tuyết trắng giấu mình dưới bọt tắm, hai chân có chút đóng băng, tựa như mỹ nhân ngư nghịch nước, bởi vì lo lắng Kỷ Vĩ Thần đợi lâu sẽ không nhẫn nại, nàng tắm xong chỉ hơn mười phút liền ra, chuẩn bị tốt quần áo lót, nàng choàng khăn tắm đi ra ngoài.

Kỷ Vĩ Thần y nguyên bảo trì tư thế đang uống rượu, trong không khí ẩn ẩn mùi rượu tinh khiết, Hạ Cảnh Diễm có chút say rồi, tuy nhiên nàng đã rất khắc chế không suy nghĩ chuyện kế tiếp, nhưng đầu óc y nguyên không khống chế được nghĩ đến những hình ảnh đỏ mặt tía tai, đi đến bên cạnh hắn nàng hoàn toàn tựa như một con cừu nhỏ chờ đợi bị khi dễ, dùng cặp mắt trốn tránh nhìn qua hắn.

Kỷ Vĩ Thần từ lúc Hạ Cảnh Diễm bước ra từ phòng tắm đã liền nhìn thẳng nàng, khăn tắm bọc lấy thân người trắng nõn, tư thái nhu mì xinh đẹp, tóc ướt xỏa tung được vén gọn gang qua hai bên trán, lộ ra vầng trán trắng no đủ, gương mặt khéo léo thể nói là tinh xảo, da thịt nhẵn nhụi dưới ngọn đèn chiếu rọi càng phát ra bóng loáng, chân thon dài vừa phải, chẳng biết tại sao đáng người hoàn mỹ hơn thế này hẳn cũng đã từng có được, nhưng cô gái trước mắt này trên người lại tản ra sự hấp dẫn, đặc biệt nàng hai tay vòng quanh ngực, động tác cố gắng kéo cao khăn tắm hơn lại khơi mào thần kinh hẳn phần khởi.

Hai má hồng nhuận, khẽ nhếch cặp môi đỏ mọng, còn có cặp mắt kia né tránh không thôi, hơi có vẻ khấn trương, lần đầu Kỷ Vĩ Thần chứng kiến có cô gái trước mặt mình có thể lộ biểu hiện hoảng sợ như thế, nếu như đối là người khác, ánh mắt họ đã sớm muốn hắt hủi ban phát hoan ái, những cô gái đem tất cả vốn liếng trời cho chỉ vì mê hoặc hắn, mà nàng ? cách mê hoặc người chỉ là khiếp nhược đứng ở một bên, chờ hắn chủ động sao? Không thể phủ nhận, loại phương pháp này của nàng thành công, bởi vì, Kỷ Vĩ Thần dục vọng đang ngủ say đã dần dần bị tỉnh lại.

Trong ánh mắt tĩnh lặng của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác trần trụi, tim đập rộn lên cơ hồ nhanh nhảy ra khỏi ngực, mặt càng nóng đến có thể đun chín hai quả trứng, trời ạ, ở trước mặt hắn, nàng sắp nổi điên mất, nếu như đối lại là người đàn ông khác, nàng nhất định sẽ quát lớn để họ không được nhìn nàng, nhưng đối với hắn mà nói, mình chẳng qua là một vật phẩm, hắn muốn như thế nào thưởng thức mình cũng không thể phản kháng.

Rốt cục, đánh giá trong chớp lát, Kỷ Vĩ Thần đứng lên, thân hình cao kiêu lập tức làm cho Hạ Cảnh Diễm sinh ra áp lực, bả vai hắn cao lớn làm cho nàng càng nhỏ nhắn, quay mặt về phía người đàn ông đang đến gần, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy áp lực vô hình bài sơn đảo hải mà đến, ngực căng thẳng, nàng lùi bước không được, chạy trốn không thể, chỉ có thể tự mình đối mặt.

Kỷ Vi Thần môi mỏng bút lên một vòng cười nhạt, xoay người liền hướng phòng ngủ đi đến, Hạ Cảnh Diễm vô điều kiện đi theo sau lưng, vừa đi nàng vừa suy nghĩ, rốt cuộc phải nói như thế nào cho hắn biết chuyện hiện tại của mình, càng gần phòng ngủ, Hạ Cảnh Diễm tâm lại càng lùi bước, rốt cục, tại cửa nàng mở miệng, “Kỷ tổng. . .”

Nói thật ra, xưng người trước mắt là Kỷ tổng, thật sự là gọi không được tự nhiên, rõ ràng đang phát sinh chuyện thân mật nhất, lại phải xưng hô xa lạ như thế.

Kỷ Vi Thần dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, “Hửm?”

Ở trong đáy mắt hắn có hai tia lửa hồng diễm càng làm Hạ Cảnh Diễm hoảng sợ, dục vọng của hắn không chút nào giữ lại đã thể hiện ra rồi, nàng cả kinh liền lời nói cũng phun không ra, “Tôi. . .”

Kỷ Vi Thần cao thẳng thân hình đã đi tới, đem Hạ Cảnh Diễm nhập vào hoài bão của mình cùng vách tường, Hạ Cảnh Diễm kinh hoảng ngẩng đầu lên, của hắn môi mỏng đang lúc nàng thở dốc liền che đi lên, phách đạo hôn không hề hé ra một khe hở, Hạ Cảnh Diễm kinh hãi mở to mắt, nhìn trước mắt người đàn ông nguy hiểm như hổ này mà giật mình.

Đàn ông bị dục vọng khống chế sẽ đáng sợ đến làm cho không người nào có thể theo kịp.

Nụ hôn của hắn thuần thực mà cường ngạnh, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, tất cả suy nghĩ đều trong chớp mắt trở nên hỗn loạn, đầu lưỡi linh hoạt tiến công, Hạ Cảnh Diễm cả người cứng đờ không lưu loát đáp lại sự xâm nhập của hắn, nàng nhỏ nhắn xinh xắn bị hắn bàn tay to hữu lực vòng ở eo, cuối cùng song song ngã vào giường lớn, một cái ngã này làm nàng bừng tỉnh, nhưng mà chưa kịp thở dốc thì thân thể trầm trọng của hắn đã áp xuống tới.

Hắn tất cả sức nặng đều áp trên người Hạ Cảnh Diễm, nguyên bản đã thiếu dưỡng khí đầu óc càng loạn thành một mảnh, đẩy cũng không được, không đẩy cũng không xong, hai tay cứ như vậy đặt trên giường níu chặt đệm chăn, khi hắn nhiệt tình thể công, nàng trong khoảng thời gian ngắn đánh mất chính mình.

Nhẹ nhàng rên rỉ, rên rỉ có chút bị đè nén, cũng có chút thống khổ cùng phấn khởi, thở gấp liên tục, Hạ Cảnh Diễm tại dục vọng trước mắt có vẻ càng thêm mềm yếu cùng vô lực, nhưng trong hỗn loạn nàng vẫn không có quên chuyện tế nhị kia, rốt cục khi Kỷ Vi Thần rời đi môi của nàng, một đường hôn xuống thì Hạ Cảnh Diễm thở hào hển lên tiếng, “Kỷ tổng, tôi tới.”

Một câu làm cho Kỷ Vi Thần thân hình áp che trên người nàng lập tức cứng lại, về sau, hắn chậm rãi từ trước ngực của nàng ngẩng đầu, ánh mắt nói không nên lời hắc ám phức tạp, lại đỏ đậm đáng sợ, nhưng mà, Hạ Cảnh Diễm cho rằng nói ra những lời này sẽ được giải phóng, nhưng không ngờ, Kỷ Vi Thần môi mỏng vừa tung, gục đầu xuống, y nguyên nằm ở hạt anh đào hồng, mà bàn tay to thì một đường trượt xuống. . .

Hạ Cảnh Diễm nhẹ a một tiếng, thật vất vả khôi phục lại suy nghĩ hỗn loạn, nàng thấp thở gấp không thôi, “Kỷ tổng. . . Tôi. . .”

Kỷ Vi Thần khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt đoàn hỏa hồng lại rõ ràng lộ ra được dục vọng mãnh liệt, cô gái này dưới loại tình huống này nói mình đã đến, thật sự là đáng giận, tuy nhiên hắn làm sao có thể đơn giản buông tha nàng? Phá bỏ dục ý, nàng, nên phạt.

Hạ Cảnh Diễm đang bị dẫn co giữa trầm luân cùng thanh tỉnh, nàng khó hiểu, có phải là lời của mình hắn không có nghe hiểu? Hay là hắn thực sự không hề có nhân tính, dưới loại tình huống này vẫn nghĩ thỏa mãn dục vọng? Đang mê hoặc, chỉ thấy động tác của hắn đình chỉ, từ trên người nàng rời đi, hắn bán dựa cường kiện thân hình, đôi mắt híp lại, môi mỏng lạnh phát ra âm thanh khàn khàn..., “Nếu thế, vậy dùng cách của cô đến thỏa mãn ta.”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy toàn thân máu từ lòng bàn chân vọt đến đỉnh đầu, lại từ đỉnh đầu vọt tới trái tim, rung rẩy sợ ngây người, cách thức gì? Hạ Cảnh Diễm cho dù không biết chính thức trình tự, nhưng mơ hồ đoán được ý hắn nói, trong nháy mắt, Hạ Cảnh Diễm không biết sắc mặt mình có biến thành bảng pha màu không.

Hàm răng đang run rẩy, một loại khuất nhục vô cùng xông lên đầu, nàng rung động khóe môi, cố gắng nói ra đầy đủ, “Tôi không biết. . .”

“Không sao?” Kỷ Vĩ Thần hoài nghi nhíu lông mày, người tùy tiện như nàng lại nói không biết? Chẳng lẽ ở trước mặt hân nàng còn muốn giả vờ rụt rè?

Nói xong câu đó, Hạ Cảnh Diễm đáy mắt liền phun lên một tầng sương mỏng, cổ nén nước mắt, nàng cúi thấp đầu xuống, tay nắm chặt khăn tắm trên người, câu nói của hân nghiêm trọng đã thương lòng tự trọng của nàng.

Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nhìn nàng gương mặt đã nhanh muốn khóc, giọng điệu thập phần dè dặt nói: “Cô về đi!”

Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới, rời khỏi gian phòng của hân, lại nghe sau lưng truyền đến một câu lạnh lùng cảnh cáo, “Từ nay về sau, ngoại trừ tôi, cô không được tiếp cận người đàn ông nào khác, nhất là Đỗ Thiên Trạch, tôi không nghĩ lại gặp cô và hân, nghe được có người nói nhân viên của ta lấy thân thể để đổi lấy tiền bạc.”

Kinh ngạc, Hạ Cảnh Diễm thần kinh yếu ớt lại một lần nữa bị một gậy, nàng không có trả lời, vội vàng đi vào phòng tắm tìm quần áo mặc lên, cuối cùng, cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi biệt thự của hân, đang lúc chạy ra cửa nước mắt ứa chế không được chảy xuống.

Mà nằm ở trên giường, bị dục hỏa đốt người, Kỷ Vĩ Thần khẽ nguyên rửa một tiếng tiến phòng tắm, mở nước lạnh cố gắng gội đi dục hỏa đang hừng hực.

Tựa ở cửa Hạ Cảnh Diễm cố gắng bình phục tâm tình, cuối cùng, đón một chiếc taxi hướng về nhà, trên đường đi, nàng đang suy nghĩ câu cuối cùng của Kỷ Vĩ Thần, cảm xúc mãnh liệt cơ hồ đem nàng đánh ngã, mình rốt cuộc trong mắt hân là hạng người như thế nào?

62. Chương 62: Sinh Bệnh

Sau khi từ nhà Kỷ Vĩ Thần về, Hạ Cảnh Diễm sinh bệnh rồi, bệnh cực kỳ nghiêm trọng, cơ hồ đau đầu hai ba ngày, nàng vừa cố gắng ứng phó công việc, vừa điều trị thân thể, nhưng cảm mạo nghiêm trọng vẫn không thấy khá hơn, hôm nay, cũng bởi vì một phần tư liệu bị sai sót nàng đã bị quản lý gọi vào nói vài câu, Hạ Cảnh Diễm mặc dù cảm thấy ủy khuất nhưng chỉ có thể đem nước mắt thầm nuốt.

Cảnh cáo của Kỷ Vĩ Thần lúc nào cũng ghi ở trong lòng, trừ hân ra nàng không có gần bất kỳ người đàn ông nào khác, nhất là Đỗ Thiên Trạch, điểm này nàng làm được, Đỗ Thiên Trạch hai ngày nay cũng có gọi vài cuộc điện thoại hẹn nàng đi ra ngoài, tất cả đều bị Hạ Cảnh Diễm cự tuyệt, cũng may Đỗ Thiên Trạch không có dây dưa nàng mới được bình yên.

“Cảnh Diễm, sắc mặt của cậu sao tái nhợt như vậy? Bệnh của cậu còn chưa khỏe sao?” A Nhã ôm một phần tư liệu đi qua phòng tiêu thụ thì trông thấy Hạ Cảnh Diễm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, biểu lộ đau đớn nên không khỏi quan tâm hỏi!

Hạ Cảnh Diễm vén tóc ra sau tai, miễn cưỡng cười, “Không có việc gì, mình còn đang uống thuốc.”

“Cái này không thể được, đi kiểm tra ở bệnh viện lớn đi, không nên sơ sài, bệnh nhẹ cũng sẽ biến thành nặng.” A Nhã khuyên bảo.

“Ừ, mình sẽ đi.” Hạ Cảnh Diễm gật đầu lên tiếng, nàng cũng cảm giác tay chân càng ngày càng không có sức, toàn thân dường như buông lỏng nhưng lại nặng nề mỗi một.

“Nghe nói, bị chị Lưu chứ à?” A Nhã nhỏ giọng hỏi, ánh mắt vì Hạ Cảnh Diễm bênh vực kẻ yếu.

“Mình lấy sai tài liệu cho buổi họp.” Hạ Cảnh Diễm mím môi cười.

A Nhã nhếch môi nói: “Cảnh Diễm cậu cũng kệ đi, chị Lưu đã đến thời kỳ mãn kinh rồi, là như vậy đó động một chút là phát giận.”

“Mình không sao, đã làm sai còn đổ thừa là không tốt.” Hạ Cảnh Diễm cảm kích nhìn A Nhã.

A Nhã sau khi rời khỏi, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, sức giương mắt cũng không có, nàng đang muốn gục xuống một lát thì có điện thoại nội tuyến vang lên, nàng cầm lấy điện thoại, hữu khí vô lực lên tiếng, “Alo.”

“Xuống cửa công ty.” Tiếng Đỗ Thiên Trạch nhẹ nhàng vang lên.

Nghe thanh âm này, Hạ Cảnh Diễm thần kinh phản xạ như nhảy dựng, nàng ráng giữ vững tinh thần, khẽ nói! “Sao anh lại tới đây?”

“Cho cô hai lựa chọn, tôi lên văn phòng cô, còn không thì cô xuống.” Đỗ Thiên Trạch uy hiếp .

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đau đầu tăng thêm, nàng khẽ nguyên rửa một tiếng, “Đừng làm rộn, tôi hiện tại đang đi làm, làm sao có thời giờ cùng anh ra ngoài?”

“Nếu như cô muốn tôi lên thì..., tôi đi một chút cũng không sao.” Đỗ Thiên Trạch y nguyên tà ác, nghe hắn nói giống như một giây sau muốn xông lên rồi.

Hạ Cảnh Diễm lại càng hoảng sợ, Đỗ Thiên Trạch chính là khách hàng lớn của Kỷ thị, cơ hồ cả văn phòng mọi người đều biết hắn, nếu hắn xuất hiện ở văn phòng, không chừng sẽ có điều tiếng gì, nàng lập tức nói nhanh! “Đừng đừng. . anh đừng đi lên, tôi xuống dưới.”

“Cái này mới ngoan!” Đỗ Thiên Trạch tại đầu bên kia điện thoại cười đắc ý.

Hạ Cảnh Diễm cố gắng nâng lên thân thể nặng nề chạy vào trong thang máy, bởi vì thang máy lên xuống làm cho đầu óc nàng choáng váng, cơ hồ là đứng không vững, mà ở cửa thang máy, Đỗ Thiên Trạch đã đứng chờ, thang máy mở ra trong chớp mắt, hắn không dám tin tưởng vào mắt mình, hắn nhìn thấy gì? Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt có bệnh, bộ dáng tiêu tụy ngồi ở trong thang máy.

“Này. . . Cô làm sao vậy?” Đỗ Thiên Trạch hoảng hốt, không chút do dự xông vào thang máy đem Hạ Cảnh Diễm nâng dậy, vội la lên! “Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Cảnh Diễm thân thể mềm mại tìm không thấy điểm chống đỡ, tựa vào trong ngực Đỗ Thiên Trạch, Đỗ Thiên Trạch chạm đến người nóng như lửa của Hạ Cảnh Diễm mới bừng tỉnh đại ngộ, cô gái này sinh bệnh rồi, bàn tay xoa trán của nàng, nhiệt độ nóng hổi làm cho hắn khẽ nguyên rửa, tay vội bế lên Hạ Cảnh Diễm liền hướng cửa chạy đi.

Đem Hạ Cảnh Diễm đưa đến bệnh viện gần nhất, toàn bộ quá trình đều có Đỗ Thiên Trạch cùng đi, thẳng đến khi Hạ Cảnh Diễm nằm ở trên giường bệnh, Đỗ Thiên Trạch lòng mới thả lỏng xuống , lúc này, nhìn cô gái vẻ mặt tái nhợt nằm ở trên giường ngủ say, hắn một chút tâm tình trên chóc cũng không có.

“Đứa ngốc.” Đỗ Thiên Trạch chưa hết giận hờn nhìn Hạ Cảnh Diễm ngủ say chửi nhỏ một tiếng, nói không ra lòng đang tức giận, cảm tức là người lớn như thế rồi, mà sinh bệnh cũng không biết xử lý tốt? Nếu hắn hôm nay không đi tìm nàng, nàng chắc còn muốn tiếp tục làm? Vừa rồi bác sĩ cũng còn đang trách cứ hắn không quan tâm chăm, ngay cả bạn gái sinh bệnh nghiêm trọng như vậy mà không có phát hiện.

Mà đúng lúc này, trên mặt bàn điện thoại Hạ Cảnh Diễm vang lên, Đỗ Thiên Trạch lao tới, dùng âm thanh thấp phần không vui hỏi! “Alo.”

“Hạ Cảnh Diễm, giờ làm việc cô đi đâu?” Đầu bên kia điện thoại, một câu hỏi nghiêm khắc vang lên.

“Hạ Cảnh Diễm hôm nay xin nghỉ, không đi làm.” Đỗ Thiên Trạch gầm nhẹ một câu, rồi vứt điện thoại xuống một bên, nhưng chỉ chốc lát sau lại vang lên, Đỗ Thiên Trạch sợ làm Hạ Cảnh Diễm tỉnh, mà cũng không muốn nghe nên trực tiếp tháo pin ra khỏi máy.

Hạ Cảnh Diễm bệnh tình xem như nghiêm trọng, Đỗ Thiên Trạch trong phòng bệnh nhàm chán cùng nàng đến trưa, lúc đèn đêm bật sáng Hạ Cảnh Diễm cũng đã tỉnh, nháy mắt nàng mới ý thức tới mình đang ở phòng bệnh, sững sốt một hồi lâu, chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng trầm thấp trào phúng, “Tỉnh rồi sao?”

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại thấy Đỗ Thiên Trạch trước mặt, kinh ngạc nói! “Tôi tại sao lại ở chỗ này?”

“Người bệnh ngoại trú bệnh viện còn có thể đi nơi nào?” Đỗ Thiên Trạch hừ lạnh một tiếng, híp nửa cặp mắt hồ ly đẹp, vòng cánh tay nhìn thấy nàng.

Hạ Cảnh Diễm đột nhiên ý thức được chuyện đang đi làm, lòng xiết chặt, lập tức muốn xuống giường, “Không được, tôi phải đi công ty một chuyến.”

Đỗ Thiên Trạch bàn tay to lập tức đè lại bờ vai của nàng, mở miệng nói! “Không cần đi, tôi đã giúp cô xin nghỉ rồi.” Nếu như vậy coi như đã thông báo.

“Thật chứ?” Hạ Cảnh Diễm không chắc hỏi, nói thật ra, nàng hiện không xong, cho dù đi công ty cũng làm không được việc gì.

“Cô bây giờ ngoại trừ ngoan ngoãn ở trong phòng bệnh thì không thể đi đâu cả.” Đỗ Thiên Trạch phách đạo lên tiếng, ánh mắt càng lộ ra kiên trì hiếm thấy.

Hạ Cảnh Diễm thở một hơi thật dài, một lần nữa ngã vào giường, kỳ thật nàng hai ngày trước đã muốn xin nghỉ rồi, chỉ là ngại mình là người mới, nàng không dám nói, nếu vậy thì có thể nghỉ ngơi rồi.

“Có bệnh vì cái gì không đến bệnh viện? Công ty không cho nghỉ?” Đỗ Thiên Trạch mới tìm được thời cơ mở miệng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy tối tăm.

“Không phải.” Hạ Cảnh Diễm rầu rĩ lên tiếng, nàng lần này bệnh có rất nhiều nguyên nhân, bởi vì chuyện của cha nàng quan tâm rất lớn, chuyện công việc, còn có Kỷ Vĩ Thần gây áp lực, tóm lại, nàng nhanh không chịu nổi.

Đỗ Thiên Trạch rất không tin tưởng lời nói Hạ Cảnh Diễm, môi mỏng nhếch lên, “Nghỉ làm công việc này đi.” Mục đích của hắn chỉ có một, để cho nàng đi công ty của hắn.

“Không được, tôi rất cần công việc này.” Hạ Cảnh Diễm cả kinh từ trên giường lần nữa ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên trì.

“Chỉ là một chức vị thôi? Tôi cho cô.” Đỗ Thiên Trạch chậm rãi uống một hớp trà, lên tiếng nói.

Hạ Cảnh Diễm thở dài, mỗi một nói! “Tôi không nói chuyện công việc nữ, tôi muốn ngủ một giấc.” Hạ Cảnh Diễm nhưng thật ra là không biết nên như thế nào mở miệng trả lời, công việc này còn có một tính chất là quy ước cùng Kỷ Vĩ Thần.

Đỗ Thiên Trạch cũng không có lên tiếng nữa, chỉ là nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ.

63. Chương 63: Tức Giận

Đêm xuống, Hạ Cảnh Diễm liền muốn về nhà, bởi vì trời tối nên Hạ Cảnh Diễm cũng nhớ không rõ đường cho lắm, Đỗ Thiên Trạch đang mờ mịt dưới sự chỉ dẫn của Hạ Cảnh Diễm, vòng quanh cư xá mấy vòng mới tìm được nơi có căn phòng không mùi thuốc vuông của nàng, Đỗ Thiên Trạch sau khi vào cửa đã nhứ lông mày, xưa nay hắn có thói khiết phích luôn xem những nơi nhỏ không vừa mắt, tuy nhiên Hạ Cảnh Diễm đã rất cố gắng quét dọn cực kỳ sạch sẽ.

“Đây là chỗ của người ở sao?” Đỗ Thiên Trạch nhin không được giấu cợt nói!

“Tôi không phải người sao?” Hạ Cảnh Diễm nhàn nhạt liếc hắn, có chút mỗi một ngồi ở đầu giường, đang có chút thắc mắc sao không nghe tiếng Đỗ Thiên Trạch nữa, gương mặt nhìn chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt không có hảo ý liếc về phía quần áo Hạ Cảnh Diễm phơi tại sân thượng, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt nhìn theo hướng liền phát hiện vài món đồ nội y rất chói mắt người xem, lập tức, khuôn mặt đỏ lên, nàng cơ hồ là vọt tới cầm lấy quần áo thu lại, vò thành một đoàn trực tiếp ném vào trong tủ quần áo, thuận tiện hung hăng khoét Đỗ Thiên Trạch, “Tốt, chỗ nhỏ xíu này không chào đón đại thiếu gia như anh, anh trở về đi!”

Đỗ Thiên Trạch nheo lại mắt hoa đào, tựa hồ đang tại tự hỏi việc gì, cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn về phía Hạ Cảnh Diễm, khóe môi nổi cười nói! “Cho cô mười phút thu dọn đồ đạc.”

Hạ Cảnh Diễm bị hắn nói cho hồ đồ, mở to mắt, “Làm gì vậy?”

“Dọn nhà.” Đơn giản hai chữ.

“Được, tôi chuyển nhà đi đâu?” Hạ Cảnh Diễm theo không kịp tiết tấu nhú mày.

“Loại chỗ ở này hoàn toàn không phải người ở, làm sao cô có thể ở trong này?” Đỗ Thiên Trạch nhú mi, tràn đầy khinh thường, gian phòng này còn không bằng phòng tắm của hắn.

“Tôi nếu dọn thì dọn đi đâu?” Hạ Cảnh Diễm tức giận kêu lên, vâng, hắn là có công tử có tiền, nhưng cũng không đại biểu người nào cũng giống như hắn có tiền a!

“Nếu như cô không ngại, phòng của tôi có thể cho cô mượn.”

“Không cần tiền thuê nhà?” Hạ Cảnh Diễm trêu chọc.

“Nếu như cô muốn, một tháng thu cô một vạn được rồi!” Đỗ Thiên Trạch ha ha cười nói.

Hạ Cảnh Diễm vốn đang buồn bã ỉu xiu, cùng Đỗ Thiên Trạch cãi nhau tinh thần cũng vui hơn, nàng nhếch miệng, hừ nhẹ một tiếng, “Một vạn tiền thuê nhà, tôi có nhiều tiền như vậy đã không tìm chỗ này! Tình nguyện ở lại ổ chuột của tôi thôi.”

“Nhà tôi là khu nhà ở cao cấp, thu cô một vạn một tháng là đã rất chiếu cố.” Đỗ Thiên Trạch nhướng mày, nhìn Hạ Cảnh Diễm sắc mặt tái nhợt đã khôi phục vài tia tức giận, tâm tình hắn không khỏi tốt lên.

Hạ Cảnh Diễm cắn răng, liếc hắn, ác khẩu nói! “Là bạn anh nên cho tôi ở miễn phí chứ.”

“Ai là bạn cô a! Con người của tôi trời sinh tốt tính, thiện lương, nhìn cô đáng thương tôi mới đáp ứng cho cô ở.” Đỗ Thiên Trạch không chút đỏ mặt tự tán dương mình, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy đắc ý.

Hạ Cảnh Diễm bị hắn nói những lời này chọc cười, khanh khách tiếng cười trong căn phòng yên tĩnh thập phần rung động, “Thật chán ghét anh, nếu anh thương người như vậy, thì đi hỗ trợ học bổng cho các em học sinh nghèo cho tôi xem.”

Đỗ Thiên Trạch trừng trừng mắt, môi mỏng nhấp nhẹ, “Được, cô chờ xem.”

“Anh nói phải là thật sự?” Hạ Cảnh Diễm chăm chú kinh ngạc hỏi lại.

“Tôi Đỗ Thiên Trạch còn có một ưu điểm chính là, không nói láo cùng gạt người.” Đỗ Thiên Trạch tức giận ném ra lời nói, vì cái gì nàng luôn không tin hắn?

Hạ Cảnh Diễm khi còn ở đại học chỉ giúp qua một trường học khó khăn, hôm nay ra xã hội, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, liền nhất thời không có tâm nghĩ đến, hôm nay nhắc tới, nàng lập tức nổi lòng dâng lên, tranh thủ thời gian đi vào bàn, rất nhanh viết một cái địa chỉ đưa cho Đỗ Thiên Trạch, “Đây chính là anh nói.”

Đỗ Thiên Trạch cầm lấy tờ giấy nhìn nhìn, Hạ Cảnh Diễm chữ viết rất đẹp đập vào mi mắt, hắn kéo môi giễu cợt nói! “Chữ của cô còn không thể so với học sinh tiểu học!”

Nhìn hắn ý chí dâng cao, Hạ Cảnh Diễm tâm trạng muốn đấu võ mồm cùng hắn cũng mất hết, biểu lộ chân thật nhưng không biết có biết chỗ đó không đây, nên chỉ đường cho hắn, Hạ Cảnh Diễm nói Đỗ Thiên Trạch chỉ là nhàn nhạt nghe, ánh mắt thì dừng ở gương mặt thanh tú của Hạ Cảnh Diễm, nhìn lúc nàng chột nhút mày, rồi bỗng nhiên nghiêm mặt, ánh mắt trầm tư xuống đều có chút tác động đến Đỗ Thiên Trạch.

Sau khi nói xong, Hạ Cảnh Diễm nhìn một cái sắc trời khuya ngoài cửa sổ, cười cười! “Đã khuya rồi, anh cần phải trở về.”

Nói không ra cảm giác, Đỗ Thiên Trạch rất muốn ở cùng nàng trong chốc lát, liền nhú mi nói! “Làm cho khách phải đứng lâu như vậy, ngay cả ly trà đều không uống được? Đây là đạo đãi khách của cô sao?”

Hạ Cảnh Diễm bất ngờ, cuối cùng, mới thật có lỗi cười cười, “Không cố ý, chỗ này của tôi không có trà, chỉ có cái này.” Nói xong, từ cạnh bàn cầm một chai nước khoáng đưa cho hắn.

Đỗ Thiên Trạch nhú mày, do dự nhưng cũng tiếp nhận, giọng điệu cũng không vui mừng nói! “Cô uống cái này?”

“Dù sao trời nóng, tôi cũng không có thói quen uống trà, thích uống nước lạnh hơn.” Hạ Cảnh Diễm cười nói, kỳ thật nàng cũng thích uống trà, chỉ là chưa có mua dụng cụ nấu trà mà thôi, nói xong, tự mình mở một chai khác, muốn uống lại bị Đỗ Thiên Trạch một tay đoạt lấy, không vui khẽ nói, “Khó trách cô bệnh không tốt lên, người bệnh sao có thể uống nước lạnh?”

Hạ Cảnh Diễm ngăn người, nói thật, nàng hiện tại cũng rất khát, nàng đôi mắt nhìn chăm chăm vào chai nước bị cướp đi trong tay Đỗ Thiên Trạch, giận nói!”Đưa cho tôi.”

Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cứng rắn, cả người đã bị Đỗ Thiên Trạch từ trên giường kéo xuống, Hạ Cảnh Diễm vội vàng nắm lại ga giường vừa giãy dụa vừa nói khẽ!”Uy, anh lại muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Cửa phòng tôi còn không có khóa”

“Chỗ này không ở được!” Đỗ Thiên Trạch nói không ra ở đâu tức giận, tóm lại, lòng của hắn chính là không thoải mái.

“Này. . . Tôi. . . Đỗ Thiên Trạch anh buông tay.” Tại cửa, Hạ Cảnh Diễm khẽ gọi một tiếng, gây ra khỏi kiềm chế của Đỗ Thiên Trạch, gây ra tiếng động ngay cửa.

Gian phòng kế bên truyền đến giọng khó chịu, “Còn không để cho người khác ngủ. . .”

Hạ Cảnh Diễm lập tức phát hiện ảnh hưởng đến người khác, liền hướng Đỗ Thiên Trạch nhỏ giọng nói!”Anh làm gì nha!” Hắn vừa rồi lực mạnh như vậy, hiện tại cánh tay còn có chút đau nhức.

“Khóa cửa, tôi dẫn cô đi chỗ khác.” Đỗ Thiên Trạch cơ hồ mệnh lệnh lên tiếng, hẹp dài mắt hồ ly lộ ra kiên trì chưa có bao giờ.

Hạ Cảnh Diễm không rõ hắn muốn làm gì, nhưng là, giằng co một ngày, nàng bây giờ là thực sự mệt chết đi rồi, thậm chí muốn lên giường nghỉ ngơi, nàng vô lực khẽ gọi, “Tôi van anh, tôi muốn ngủ, ngày mai nói sau được không!”

Đỗ Thiên Trạch tức giận trừng mắt nàng, lại phát hiện không có cách nào, chỉ phải cố gắng thở một hơi bình tĩnh tức giận, nếu không, hắn liền tự mình cũng không dám xác định có thể hay không đem nàng cứng ngắc lôi đi, nhìn vẻ mặt mỗi mặt của Hạ Cảnh Diễm, hắn cắn răng nói!”Sáng mai tôi tới đón cô đi làm.”

“A. . .” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc kêu lên!

“Cái này không có thương lượng.” Nói xong, Đỗ Thiên Trạch xoay người rời đi, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn sang Hạ Cảnh Diễm, dặn dò!”Nhớ rõ khóa kỹ cửa.”

Hạ Cảnh Diễm còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch biến mất chỗ hàng hiên, nàng đang muốn đóng cửa lại nghe dưới lầu truyền đến một tiếng thở nhẹ, truyền đến sự tức giận, trong hành lang tối như mực, Đỗ Thiên Trạch đang cố gắng mò mẫm xuống dưới thang lầu, lại không biết dẫm lên một cái gì, sợ tới mức hắn chỉ kém không có thét lên tiếng, cơ hồ là nhảy dựng, găm nhẹ một tiếng, bởi vì động tác quá vang lên, rúc lấy sự tức giận của hộ gia đình đang nằm ngủ.

64. Chương 64: Đêm Hoan

Trong không khí tràn ngập khí tức dục mỹ, chứng tỏ trên ghế sofa đã có một màn mây mưa kịch liệt như thế nào, Kỷ Vĩ Thần lười biếng ngồi trên ghế, ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc vừa đốt, nhàn nhạt khói bay phiêu đảng, đưa sự tuần mỹ của hắn lên giới hạn gọi cảm mê người.

“Thần. . . Cho em ở lại cùng anh đi!” Một câu vũ mị rên rỉ, Xảo Vân đôi môi hơi vênh cong dày gợi cảm, cảnh xuân bại lộ, phối hợp với cặp mắt quyến rũ trở thành một loại phong tình cực đẹp.

Kỷ Vĩ Thần môi mỏng hiện lên một tia cười yếu ớt, thon dài ngón tay treu đùa sợi tóc xoăn vàng mềm mại của nàng, Xảo Vân trong lòng một hồi mừng thầm, nửa người trên muốn tựa vào trong lòng ngực của hắn, một giây sau, lại bị một câu nhàn nhạt làm cho dừng lại, “Ta thích phụ nữ biết điều.”

Chỉ một câu hờ hững làm cho sắc mặt Xảo Vân cứng đờ, lập tức gương mặt cười nói! "Có thể phục vụ Kỹ tổng thật sự là phúc của Vân Vân, Kỹ tổng nếu cần cứ tìm em." Nói xong, ánh mắt dịu dàng đáng yêu lại một lần nữa lưu luyến gương mặt tuấn mỹ, thấy Kỹ Vĩ Thần không có dấu hiệu giữ lại, nàng mới không cam lòng mà đi ra khỏi văn phòng.

Kỹ Vĩ Thần híp lại mắt, khuôn mặt tuấn tú nổi lên vẻ uể oải, đột nhiên, đầu óc lơ đãng hiện ra một gương mặt thanh tú, lần trước cô gái đáng chết này làm hắn dực hỏa khó nhịn mà tự mình giải quyết, càng bởi vì tắm nước lạnh nên ngày hôm sau hắn còn có chút đau đầu, ngẫm lòng lại thấy tức giận, hắn nhìn sang thời gian, kim đồng hồ chỉ vào mười một giờ, xem ra còn sớm.

Tìm thấy trong điện thoại di động vền vẹn chỉ có mấy tên của các cô gái, hắn nhấn số của Hạ Cảnh Điềm.

Một phen tắm rửa xong, Hạ Cảnh Điềm thoải mái nằm ở trên giường, vừa mới tắt đèn chuẩn bị chìm vào mộng đẹp, đã thấy điện thoại đặt trên bàn kêu lên, cực kỳ mệt mỏi nàng rất muốn giả bộ như không nghe thấy, nhưng bất đắc dĩ làm cho nàng ngủ không được, chỉ phải vừa âm thầm oán hận ai lại gọi muộn như vậy, vừa cầm lên điện thoại, dùng thanh âm lầm bầm nói! "Alo."

"Ngủ?" Đối diện truyền đến tiếng nói nam tính trầm thấp.

Cái thanh âm này thật giống như một chậu nước lạnh từ đầu dội xuống, làm cho nàng thanh tỉnh hoàn toàn, cơ hồ là bắn ra ngồi dậy trên giường, nàng đè lại ngực khấn thưng, khẽ gọi nói! "Kỹ tổng."

"Đến biệt thự lần trước gặp tôi." Đơn giản vài tiếng, đối phương đã ngắt máy.

Hạ Cảnh Điềm cầm điện thoại thật lâu không định thần được, cuối cùng ánh mắt liếc nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ, hắn hiện tại muốn gặp nàng? Đột nhiên nàng lại có chút buồn cười, đúng a! Hắn không gọi lúc này thì gọi lúc nào? Đây không phải là công việc buổi tối của nàng đấy sao?

Tâm không cam, lòng không muốn, nàng buông lỏng người đẩy mỗi một xuống giường, nâng lên quần áo lấy túi xách, nàng nhanh ra cửa cũng may cái thành phố này sống về đêm, đã trễ thế nhưng còn rất nhiều xe.

Khi một lần nữa đứng trước cánh cửa mà trước đó nàng chạy như trốn khỏi nó, Hạ Cảnh Điềm cả người đều khẩn trương lên, tại cửa do dự nửa ngày nàng mới cố lấy dũng khí nhấn chuông cửa, cửa mở, nàng đẩy cửa đi vào rồi đóng cửa, dưới bóng đêm cả tòa biệt thự đều đã mở đèn nguy nga trong ánh sáng rực rỡ, Hạ Cảnh Điềm cẩn mõi dưới đi tới phòng khách, nàng hôm nay mặt quần trắng bó phụ trợ cho đường cong thân hình, áo thun ngắn tay làm cho nàng trong rất thoải mái và năng động.

Trong phòng khách không có Kỹ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Điềm giật mình, giơ lên ánh mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy vách tường màu xám trắng cùng cửa sổ sát đất màu thủy lam có treo những bức họa xinh đẹp, cây cối cảnh vật đều có, còn có một bức ảnh của một phụ nữ, ngũ quan hoàn mỹ tinh xảo, đôi mắt meely thông thấu linh hoạt, nhìn vào khiến người khác phải ngưng thần, Hạ Cảnh Điềm không khỏi chấn động, phụ nữ này là ai?

Nếu như là người khác Hạ Cảnh Điềm chỉ nghĩ đây chỉ là một bức ảnh trang trí, nhưng là Kỹ Vĩ Thần thì không đơn thuần là một đồ vật đơn giản như vậy, với hắn mà nói, khẳng định có ý nghĩa gì đó.

Hạ Cảnh Điềm còn đang đánh giá bức tranh, sau lưng, Kỹ Vĩ Thần thân người cao thẳng từ phòng tắm đi ra, chỉ quần chiếc khăn tắm, hiển lộ nửa người trên rắn chắc hữu lực, vùng ngực màu đồng càng thể hiện rõ sự nam tính hấp dẫn, Hạ Cảnh Điềm thỉnh linh run lên một cái, nàng tổng cảm giác sau lưng có ánh mắt, xoay người nhìn thì thấy Kỹ Vĩ Thần xuất hiện không tiếng động, sợ tới mức ngực nàng nhảy dựng thỉnh thỉnh, thiếu chút nữa không khống chế được thét lên.

"Kỹ tổng." Hạ Cảnh Điềm kêu một tiếng, rủ xuống mắt, vẻ mặt tiểu hồng.

Kỹ Vĩ Thần dùng khăn mặt khô ráo lau sạch tóc ướt, ánh mắt đẹp u ám, không nói lời gì, thân thể của hắn tới gần trước mặt Hạ Cảnh Điềm, hắn không muốn nói chuyện, càng không muốn nói thêm cái gì, dực vọng của hắn chính là gọn gàng dứt khoát, có lẽ, hắn cũng nên đưa nhu cầu sinh lý xếp lịch trình hằng ngày.

"Kỹ tổng." Hạ Cảnh Điềm kinh hoảng khẽ gọi.

Kỹ Vĩ Thần nhú mày, giọng điệu không vui, "Nguyệt san của cô qua rồi chứ!"

Hạ Cảnh Diễm then thùng nhẹ gật đầu, cũng không đợi nàng nói thêm gì nữa, cả người chột nhẹ hẫng, đã bị Kỷ Vĩ Thần ôm đi về hướng phòng ngủ, Hạ Cảnh Diễm cố gắng nhịn xuống xúc động muốn giãy dụa, nàng đóng chặt lại hai mắt dưới đáy lòng trầm nghĩ, trốn cũng không được phải đối mặt! Hắn muốn như thế nào lãng nhục cũng tùy hắn.

Trực tiếp đem Hạ Cảnh Diễm ném vào giường lớn mềm mại, Kỷ Vĩ Thần ngược lại chậm rãi uống lên ly rượu, Hạ Cảnh Diễm đóng chặt lại hai mắt đợi một khắc kia hắn dè xuống, chính là nửa ngày cũng không hề có động tĩnh gì, cái này không khỏi làm cho nàng nửa mở mắt, nhìn qua, dưới ánh đèn nhu hòa, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt hơi có vẻ mệt mỏi, tâm trong lúc vô hình chùn xuống, người đàn ông trước mắt đã ít đi vẻ lạnh lùng cao cao tại thượng, nhiều hơn một chút cái gọi là cảm xúc gì đó.

Dưới đôi mi dài hiện ra đôi mắt hắn càng thâm sâu không thấy đáy, môi mỏng khẽ nhếch, lẳng lẳng uống ly rượu đỏ, chất lỏng đỏ tươi rót vào của miệng hắn Hạ Cảnh Diễm trong đầu tuôn ra hình ảnh kêu gọi của ma cà rồng đang uống máu, giống như người đàn ông trước mắt này.

Hắn mệt mỏi sao? Hạ Cảnh Diễm trong lòng suy đoán, bởi vì thần sắc hắn không giống như là đang có nhu cầu dục vọng, như vậy, hắn bảo nàng tìm đến làm gì?

Người đàn ông trước mắt cô đơn lạnh lùng nhưng lại lộ ra vẻ tôn quý cuồng bạo.

Nhưng mà, Kỷ Vĩ Thần buông xuống ly thủy tinh, ánh mắt quăng đến trên mặt Hạ Cảnh Diễm đang không hề phòng bị, Hạ Cảnh Diễm không nghĩ tới hắn lại đột nhiên nhìn nàng, nên biểu lộ cứng đờ cuối cùng bối rối tránh đi, khi thấy hắn thân hình cao kiêu đột nhiên dè xuống, mang theo khí tức như quỷ Satan đem nàng cả người vây quanh.

Cảm giác mãnh liệt, nàng chỗ nào cũng có môi của hắn chạm đến, trừng phạt xâm nhập, làm cho Hạ Cảnh Diễm thần hồn điên đảo, số lần hoan ái không nhiều lắm cũng không có làm cho nàng đối với tình dục hiểu rõ, hơn nữa, còn có vài phần sợ hãi, dưới ánh đèn ấm, trên mặt giường lớn màu thủy lam là hình ảnh hai thân người mãnh liệt quấn giao nhau. . .

Rốt cục, khi Hạ Cảnh Diễm cảm giác như lướt qua đám mây, như đồ vật rơi tự do mỗi một ngã xuống giường, mà áp che ở trên người nàng, hắn lại như cũ không chiếm được cảm giác thỏa mãn, do thân thể đang mang bệnh làm cho Hạ Cảnh Diễm thần trí có chút mơ hồ, dần dần chống đỡ hết nổi mà rơi vào hôn mê. . .

65. Chương 65: Lạ Lẫm

Buổi sáng, ánh nắng ấm áp chiếu vào cửa sổ, không biết là có nên quấy rầy hai người ngủ say hay không, Hạ Cảnh Diễm bởi vì đồng hồ sinh học hoạt động rất đúng giờ, bất luận là rất muốn ngủ nhưng đến tám giờ là sẽ tỉnh lại, khi nàng mở mắt ra, trong một khắc đó đập vào mi mắt chính là cơ thể trần của một người đàn ông làm cho nàng thất kinh. . .

Chuyện tối hôm qua ngay lập tức hiện lên trong não, làm cho người ta nàng không cách nào tiếp nhận cỡ nào đồ mắt tia tai, lặng lẽ che miệng nàng giờ lên ánh mắt cẩn thận đánh giá người đang ngủ say bên cạnh, hắn tựa hồ ngủ rất say, hô hấp đều đều, gương mặt bình tĩnh, tóc đen như mực mắt trật tự dán tại bên trán, hai hàng lông mày đen dày cau lại, dường như trong mộng không an ổn.

Dần dần Hạ Cảnh Diễm ánh mắt trở nên lớn mật, nàng mấp máy môi, trong lúc ngủ say, hắn làm cho nàng không có cảm giác áp bách, nói đến cũng thấy buồn cười, Hạ Cảnh Diễm thấy hắn rất nhiều lần, nhưng trong đầu không cách nào khắc sâu mặt mũi của hắn, mỗi lần phải dùng sức đi nghĩ nhưng đều là mơ hồ, lần này, nàng nhớ kỹ, nhớ kỹ bộ dáng hắn ngủ say không hề phòng bị nhưng thần sắc hơi có vẻ bất an.

Bỗng dưng, lông mi dài của hắn nhấc lên, cặp mắt tỉnh mạch kia không hề sắp đặt mở ra, cùng ánh mắt dò xét của Hạ Cảnh Diễm vừa vặn chạm nhau, Hạ Cảnh Diễm Một như bị dọa phải, giấu diếm vẻ mặt phản hồng nửa ngày mới nhả ra một câu, “Anh đã thức.”

Kỷ Vĩ Thần mở hai mắt, ngồi dậy, kỳ thật hấn cũng có chút xấu hổ, nàng rút cuộc thức bao lâu? Nhìn hấn bao lâu? Chết tiệt, vì cái gì nàng không có việc gì không ngủ đi còn nhìn trộm hấn? Trong lòng rửa thầm một tiếng, Kỷ Vĩ Thần xốc lên chăn mỏng trên người, nâng lên khăn tắm xuống giường, Hạ Cảnh Diễm then thùng vuốt lại tóc rối, cũng đi theo xuống giường.

Kỷ Vĩ Thần vào phòng tắm trong phòng ngủ tắm rửa sạch sẽ, nàng lặng lẽ đi vào trong phòng tắm ở phòng khách, nhìn qua trong kính khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có vẻ tái nhợt, Hạ Cảnh Diễm trong lòng thở dài.

Mà ở ngoài chung cư của Hạ Cảnh Diễm, xe của Đỗ Thiên Trạch đã dừng ở đó, màu đỏ chói mắt của chiếc xe trên đường đi đã rước lấy sự chú ý của người đi đường, nhìn thấy chủ nhân của nó bước xuống xe ai cũng đều đang suy đoán con gái nhà ai mà có phúc như vậy.

Đỗ Thiên Trạch vốn định gọi điện thoại xác định Hạ Cảnh Diễm đã thức chưa, nhưng nghĩ đến nàng đang là một bệnh nhân, nhất định phải ngủ nhiều liền không có đánh thức nàng, mà tự bước lên cầu thang nhỏ hẹp đi lên.

Dựa vào trí nhớ tối hôm qua hấn đứng ở cửa phòng Hạ Cảnh Diễm, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng một hồi lâu, phát hiện trong phòng im ắng, chẳng lẽ nàng còn chưa thức? Đỗ Thiên Trạch trong lòng thầm nghĩ, nhưng hấn cũng đã không nhẫn nại nữa liền gõ cửa.

Một tiếng hai tiếng ba tiếng, trong phòng lại không có động tĩnh, Đỗ Thiên Trạch lại vừa gõ vừa gọi, “Hạ Cảnh Diễm. . . Hạ Cảnh Diễm. . .”

Đang gọi lại nghe thấy tiếng người ở cách vách, vừa đánh răng vừa trừng mắt nhìn Đỗ Thiên Trạch, giọng mơ hồ không rõ, “Đừng gọi, cô gái này sáng sớm đã không có ở trong phòng.”

Xưa nay Đỗ Thiên Trạch có tính kiết phích nên càng mở to mắt nhìn xem bộ dáng bà cô này, vừa chịu đựng xúc động muốn nôn mửa, vừa gian nan mở miệng nói!”Cô ấy đi đâu?”

“Tắm phần là đi làm.” Bà cô nói xong liền xoay vào phòng.

Đỗ Thiên Trạch sững sờ đứng tại chỗ, cái gì? Cô gái này. . . Cũng dám sau lưng hấn đi làm? Đỗ Thiên Trạch sáng nay xuất hiện trong này, chính là muốn ngăn cản Hạ Cảnh Diễm đi làm, ngày hôm qua bác sĩ đã hẹn đưa Hạ Cảnh Diễm buổi sáng hôm nay đến truyền nước biển, mà hấn cũng dám kết luận cô gái này nhất định sẽ xem công việc là mục tiêu hàng đầu mà bỏ qua bệnh của mình.

Đỗ Thiên Trạch trong lúc tức giận thật muốn một cước đá vô cửa, nhưng nhìn lại thấy nó rắn chắc quá, hấn vẫn không thể hy sinh thân mình, chỉ phải thở phì phì lao xuống cầu thang, không nói hai lời lấy điện thoại cầm tay ra gọi đến số của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm đã mặc quần áo tử tế đi vào phòng khách, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần bộ dáng đã chuẩn bị phải ra khỏi cửa, Hạ Cảnh Diễm ngơ ngác một chút, lúc này điện thoại đặt ở trên ghế sofa vang lên, nàng có chút ngạc nhiên cầm lấy điện thoại khi thấy trên màn hình chớp động tên người gọi, nàng khẽ giật mình, vụng trộm nhìn sang Kỷ Vĩ Thần, tranh thủ lên tiếng nói!”Kỷ tổng, tôi đi trước.” Nói xong, lấy túi xách chạy như trốn lao ra khỏi phòng.

Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Diễm thần sắc lén lén lút lút, trong lòng dâng lên một chút không vui, vốn không muốn để ý, cũng không cần phải để ý, nhưng là, trong lòng lại dâng lên một chút hiếu kỳ, rốt cuộc là điện thoại của ai làm cho nàng có biểu lộ chột dạ này?

Hạ Cảnh Diễm cầm điện thoại ra cửa chính, đang muốn nghe thì điện thoại treo rồi, nàng đang muốn gọi lại thì phát hiện Đỗ Thiên Trạch không tới một giây sau đã gọi lại, nàng lập tức ấn nút trả lời, “Này. . .”

“Cô đang ở đâu vậy. . . ?” Đỗ Thiên Trạch gầm nhẹ từ đầu dây truyền đến.

Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức vội vàng đem điện thoại lấy ra, nếu không, nàng phải điếc mất, một lần nữa nghe, giọng nói của nàng có chút bất mãn nói!”Sáng sớm anh làm gì tức giận như vậy?”

Đỗ Thiên Trạch bị Hạ Cảnh Diễm nói, lập tức không nói gì, trong lòng hấn sẽ không nghĩ là biểu hiện ra hấn đang quan cô, chỉ phải khẩu khí biến đổi, nói, “Cô ở đâu tôi đi đón.”

Hạ Cảnh Diễm cảm thấy quỳnh lên, rất nhanh nói!”Không cần không cần. . . Tôi đang trên đường làm việc.” Đang nói, nàng thấy một chiếc BMW màu đen từ trước mặt nàng lướt qua, hòa vào dòng xe cộ, một giây đó nàng thấy Kỷ Vĩ Thần trong xe mắt mang kính râm, vẻ mặt không biểu tình rời đi.

Giật mình sững sờ, đầu bên kia điện thoại Đỗ Thiên Trạch hỗn hển gào thét, “Này uy. . . cô đang nghe tôi nói chứ?”

“Không nói chuyện nữa, tôi bị muộn mất. . .” Hạ Cảnh Diễm vội vàng ngắt máy, bởi vì cách giờ làm chỉ có mười phút thời gian, nàng bây giờ chỉ mới là thực tập sinh, vạn nhất biểu hiện không tốt, sẽ bị nguy hiểm.

Đỗ Thiên Trạch không dám tin nhìn điện thoại bị treo, nửa ngày không nói gì, chính thẹn quá hoá giận vung tay, điện thoại lại vang lên, tuy nhiên không dám xác định có phải là Hạ Cảnh Diễm gọi tới, nhưng trong lòng đã vui vẻ, chờ khi chứng kiến chữ trên màn hình, khuôn mặt tuần tú trở nên hết sức khó coi, bởi vì người gọi điện thoại chính là cha của hắn.

“Cha. . .” Đỗ Thiên Trạch lập tức đổi dùng khẩu khí thoải mái tiếp nghe.

“Thiên Trạch, đêm nay về nhà một chuyến, cha có việc muốn cùng con thương lượng.” Đối diện truyền đến thanh âm uy nghiêm của Đỗ lão gia.

“Cái gì đại sự à?” Đỗ Thiên Trạch nhíu mày, cha hắn gần đây rất thích thần bí, hắn muốn xem biết để còn tính cách chạy trốn.

“Con trở về sẽ biết.” Đỗ lão gia trong giọng nói không thể che hết vui sướng, đối với đứa con trai này, làm cha nó cũng rất buồn rầu a!

Đỗ Thiên Trạch đầu óc vừa chuyển, lập tức lấu lỉnh, “Mẹ của con có ở bên cạnh không? Con nhớ mẹ, để cho mẹ nói chuyện a!”

“Mẹ con trên lầu, được rồi, ta ngắt máy. . .” Đang tắt điện thoại, Đỗ Thiên Trạch rõ ràng nghe được đầu bên kia truyền đến tiếng mẹ vội vàng tìm hỏi, hắn bĩu bĩu môi, trong lòng suy đoán, rốt cuộc cha muốn nói cái gì mà hắn không trở về thì không được? cha gần đây không hỏi công việc của hắn, bởi vì đều có một nhóm người đã chuyện cung cấp không lọt một tin cho cha, còn không thì là việc tư, Đỗ Thiên Trạch trong lòng dự đoán, nhưng trước khi hắn về nước không lâu, cha đã ra quyết định nếu như hắn dám chạy trốn nữa, cha sẽ không chút lưu tình giam lại nguồn tài chính của hắn, Đỗ Thiên Trạch hé ra khuôn mặt tuần tú khổ sở, lập tức chạy nhanh khỏi chỗ của Hạ Cảnh Diễm.

66. Chương 66: Xin Nghỉ Phép

Mười phút thời gian, chờ Hạ Cảnh Diễm chạy tới công ty thì đã vinh quang được xếp vào bảng đi muộn, hơn nữa, khi vừa vào cửa văn phòng liền bị quản lý gọi vào mắng té tát, chuyện nàng ngày hôm qua thất trách, Hạ Cảnh Diễm biết rõ mình sai rồi, nên chỉ phải ngoan ngoãn chịu trận, nhưng trong lòng suy đoán, ngày hôm qua Đỗ Thiên Trạch rõ ràng nói đã xin phép rồi, hắn rốt cuộc là xin như thế nào? Ai, làm sao lại tin tưởng người này.

Sáng sớm, một đồng lớn tư chất liệu làm nàng bận tới mất tối mũi, ngay cả nước cũng không có thời gian uống, nhưng tối hôm qua ngủ không đủ giấc lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm tái nhợt, Hạ Cảnh Diễm uống hai viên thuốc rồi tiếp tục làm việc, sau một phen cố gắng, cuối cùng công việc trên đầu đã giải quyết hầu hết, hơn nữa, cũng bởi vậy, làm cho nàng càng thấy thảm không ra sắc người, thật sự duy trì không được Hạ Cảnh Diễm gục xuống bàn nghỉ ngơi một phen.

Nhắm mắt lại nhưng ngủ quên lúc nào không hay, thảng đến bên tai truyền đến tiếng gõ bàn, Hạ Cảnh Diễm mới từ trong mộng bừng tỉnh, bối rối ngẩng đầu, nguyên lai tưởng rằng gặp quản lý, nhưng không ngờ, thành linh chứng kiến người đứng ở bên cạnh bàn làm việc của nàng dĩ nhiên là, . . . Kỷ Vĩ Thần.

“Kỷ tổng. . .” Hạ Cảnh Diễm mở mắt to, thất kinh đứng người lên.

“Giờ làm việc cho cô ngủ dậy sao?” Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú không biểu lộ cảm xúc, khẩu khí hoàn toàn là cấp trên hà khắc.

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm há to miệng, nghĩ giải thích cái gì, lại chợt dạ chỉ có thể cúi đầu xuống.

Kỷ Vĩ Thần vốn chỉ là xuống họp, khi đi ngang văn phòng thấy có người hiển nhiên ngủ, khi thấy dưới làn tóc mềm mại xem ra vẻ mặt thần sắc có bệnh, Kỷ Vĩ Thần chỉ phải tiến đến nhắc nhở nàng một phen, nhìn nàng hữu khí vô lực, hẩn trong lòng biết, nàng sinh bệnh rồi, làm cấp trên như hẩn cũng không phải vô tình đến làm cho nhân viên mang bệnh đi làm, hẩn híp lại mí mắt, nói!”Cần xin nghỉ trực tiếp nói với cấp trên là có thể.” Nói xong, xoay người liền ra văn phòng.

Lưu lại sau lưng là vẻ mặt ngạc sững sờ, Hạ Cảnh Diễm không rõ, xin nghỉ? Hẩn đang bảo nàng xin nghỉ? Trông thấy hẩn đi ra ngoài, Hạ Cảnh Diễm mới có cơ hội thở dốc, thần hồn bất định ngồi xuống, suy nghĩ còn chưa yên ổn, chỉ thấy A Nhã cùng Tiểu Ngữ vui tươi hơn hỏ xông tới, đem Hạ Cảnh Diễm vây quanh ở bên trong.

“Kỷ tổng nói cho cậu cái gì nha?” Tiểu Ngữ hưng phấn kêu lên!

“Tôi ngủ bị ngài bắt được.” Hạ Cảnh Diễm rầu rĩ nói, đáy lòng buồn rầu không thôi.

“Vậy ngài ấy có xử phạt?”

“Không có.” Hạ Cảnh Diễm thành thật nói.

Hạ Cảnh Diễm những lời này trực tiếp khiến hai trợ lý tròn tròn mắt, đều nhin không được oa lên tiếng, Tiểu Ngữ khê gọi!”Hạ Cảnh Diễm, cậu gặp may mắn rồi, ngủ bị Kỷ tổng bắt được còn không có xử phạt, nói rõ ngài ấy coi trọng cậu.”

Hạ Cảnh Diễm bị câu này giống như vui nữa đùa nữa nhận lại càng hoảng sợ, nàng nhìn Tiểu Ngữ nói!”Các cậu chớ nói lung tung, mới không có.”

“Cậu chẳng lẽ một chút cũng không biết vui sao? Phải biết rằng mình vào công ty đã hai năm rồi, còn không có cơ hội nói với ngài ấy một câu ! Mà ngay cả gần nhất cũng chỉ là ba tháng trước, trong đại sảnh thấy bóng lưng mà thôi, như thế nào? Cậu có cảm giác chóng mặt không? Có chảy máu mũi không? Có xúc động muốn phạm tội?”

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm bị bọn họ hưng phấn quá khiến cho sững sờ, ngẩn người, vẫn chưa trả lời, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng ho nhẹ không vui, “Ừ hừ. . .”

Ba người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy quản lý của Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt nghiêm khắc nhìn ba người, Tiểu Ngữ cùng A Nhã nhìn Hạ Cảnh Diễm nháy mắt, sau đó xám xịt ra khỏi văn phòng, Hạ Cảnh Diễm bị họ làm âm ỉ, chỉ cảm thấy cháng váng đầu thêm tăng, xem ra chống đỡ không nổi rồi, phải xin nghỉ mới được.

Hạ Cảnh Diễm cố lấy dũng khí đi đến trước mặt quản lý, thấp giọng nói!”Chị Lưu, em muốn xin nửa ngày nghỉ.”

Chị Lưu đẩy kính mắt, ánh mắt quét qua, giọng điệu không vui nói!”Xin nghỉ? Cô ngày hôm qua không phải đã nghỉ sao?”

“Em cảm giác thân thể có chút không khỏe, muốn xin thêm nửa ngày nghỉ gặp bác sĩ.” Hạ Cảnh Diễm chuẩn bị ra khỏi, hơn nữa, lời nói của Kỷ Vĩ Thần dường như cho nàng dũng khí.

“Cô là người mới, người mới ngày nghỉ chỉ có nửa ngày, cô đã dùng hết rồi, muốn xem bệnh thì thừa dịp buổi trưa đi.” Chị Lưu không hề thương lượng, vốn chị ta có thể cho một ngày nghỉ, nhưng ngày hôm qua, Đỗ Thiên Trạch giọng nói ác liệt làm cho chị ta rất giận, nên cũng đem Hạ Cảnh Diễm xếp vào sổ đen.

Hạ Cảnh Diễm muốn nói cái gì, cuối cùng cũng không nói, sắc mặt kém trở lại trước bàn làm việc, vịn trán cố gắng làm cho mình tập trung tư tưởng, nhưng cảm giác vô lực lại làm cho nàng dường như bị đè ép bởi một ngọn núi, không hề ý chí làm việc, nàng khép hờ mắt, giả bộ đang xem tư liệu, nhưng thật ra là đang giấm bớt đau đầu.

Mà lúc này, đã thấy Kỷ Vĩ thần bóng dáng cao thẳng ngay ngoài cửa sổ, dưới ánh mắt cố ý lướt qua cửa sổ thủy tinh nhìn về phía bàn Hạ Cảnh Diễm, chỉ thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi một, thần sắc hoảng hốt, vẻ mặt vô biểu tình, hẩn nhừ mày, đứng ở cửa phòng làm việc, hướng chị Lưu vẫy vẫy tay.

Chị Lưu lắp bắp kinh hãi, lập tức thả ra công việc trong tay đi tới, run như cầy sấy chuẩn bị tiếp nhận giáo huấn của Kỷ Vĩ Thần, thấy hắn chỉ chỉ về Hạ Cảnh Diễm, trầm thấp lên tiếng, “Cho cô này nghỉ nửa ngày.” Chỉ là nhàn nhạt giao cho một tiếng, sau đó, nhìn sang Hạ Cảnh Diễm đang cúi đầu liền rời đi.

Chị Lưu mặt trắng như tờ giấy, có chút phản ứng không kịp, gần đây tổng giám đốc thái độ nghiêm khắc lạnh lùng Kỷ Vĩ Thần lại quan tâm nhân viên rồi sao? Hơn nữa, còn là một người mới?

Hạ Cảnh Diễm bởi vì đưa lưng về phía hành lang văn phòng cho nên không nhìn tới Kỷ Vĩ Thần đi qua, đang cẩn thận khuyên mình đợi tới buổi trưa đi gặp bác sĩ, lại nghe thanh âm quản lý từ sau vang lên, “Hạ Cảnh Diễm, cho cô nửa ngày nghỉ đi thôi!”

“Thật sao?” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại vui nhìn.

“Nhớ rõ ngày mai đúng giờ đi làm, chớ tới trễ.” Chị Lưu không quên giao cho một tiếng, chị ta chán ghét những người không có công tác kỷ luật, lại lười biếng, mà Hạ Cảnh Diễm hai ngày này đã vi phạm hết, liền làm cho chị ta nghĩ lầm Hạ Cảnh Diễm chính là loại người này.

“Cám ơn quản lý, ngày mai em nhất định sẽ không trễ đến.” Hạ Cảnh Diễm mỉm cười cam đoan, nhanh chân thu xếp đồ đạc liền đi ra văn phòng, mà sau lưng, Chị Lưu nhìn Hạ Cảnh Diễm trên mặt hiện lên nghi hoặc nhàn nhạt.

67. Chương 67: Gặp Gỡ

Hạ Cảnh Diễm đến xế chiều mới kiểm tra bệnh xong liền về nhà nghỉ ngơi, bởi vì lo lắng Kỷ Vĩ Thần sẽ gọi điện thoại tới, nên để điện thoại đặt ở bên gối, nhưng không ngờ thoáng cái ngủ say như chết, đợi nàng tỉnh lại đã là đến sáng ngày thứ hai, mở mắt ra nàng cầm lấy điện thoại xem xét, may mắn không có cuộc gọi nào.

Ngủ ra một thân mồ hôi lạnh, nàng trực tiếp đi vào trong phòng tắm mở nước nóng vệ sinh sạch sẽ, sau phát hiện tinh thần tốt hơn nhiều, hôm nay là thứ sáu, chỉ cần chịu qua hôm nay, hai ngày sau là có thể nghỉ ngơi, Hạ Cảnh Diễm mong thời gian trôi qua thật nhanh, nàng tới nơi này đã nửa tháng rồi, ngồi ở trên giường cầm lấy điện thoại gọi về nhà, đây là thói quen tất nhiên, mỗi ngày sớm hay muộn đều cùng ba mẹ trò chuyện một lần, như vậy, có thể biết rõ tình hình bệnh của cha.

Lần này trò chuyện cuối cùng nghe được Hạ mẹ giọng nói vui mừng, bác sĩ nói bệnh của cha có hi vọng, điều này cũng làm cho Hạ Cảnh Diễm an tâm không ít, trò chuyện xong, nhìn sắc trời vẫn còn sớm liền vội vàng đem quần áo máy hôm nay ra giặt, một phen bận rộn đã đến bảy giờ, nàng trên đường mua bánh mì làm bữa sáng rồi trực tiếp đi làm.

Ngày nay trôi qua rất bình yên, làm cho nàng rất may mắn chính là, không có nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, đồng thời lại có một chút nho nhỏ thất lạc, trong lòng cân nhắc suy nghĩ muốn gặp hắn hay không muốn gặp hắn, vẫn cứ mâu thuẫn, vào lúc tan việc, ba trợ lý trẻ như chiếm được giải phóng, cùng đi dạo phố mua đồ, Hạ Cảnh Diễm cùng bọn họ đi chung cũng cảm thấy rất vui vẻ, trên đường đi tiếng trò chuyện thoải mái vang lên không ngừng làm cho nàng tâm trạng đang bị đè nén bùng lỏng.

Trong khu nhà cao cấp của chủ tịch tập đoàn Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch một thân trang phục ngày thường rất nhàn nhã đứng ở cửa, sau khi đem chìa khóa xe giao cho bảo vệ, hắn bước vào ngôi nhà quen thuộc, đi ra nghênh đón hắn là quản gia trong nhà, “Cậu chủ đã trở lại, ông chủ cùng bà chủ đều ở trong phòng khách chờ ngài!”

Đỗ Thiên Trạch gật gù đầu, sự nhay cảm làm cho hắn cảm thấy không khí không đúng, hơn nữa, đứng ở cửa ra vào có vài chiếc xe cao cấp cũng làm cho hắn nghi hoặc, chẳng lẽ trong nhà có khách quý? Nghĩ đi nghĩ lại, thân vẫn hướng về phòng khách mà đi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, trong nhà có khách, khách này cũng không lạ lắm, là chú Lâm đồng sự của cha hắn, nghe nói chú Lâm cũng là người có thành tựu rất lớn, sản nghiệp cũng nằm trong top đầu cả nước, tất cả mọi người thấy Đỗ Thiên Trạch đi tới, trên mặt đều lộ ra vui vẻ.

“Thiên Trạch, tới ngồi.” Đỗ lão gia giọng điệu uy nghiêm hữu lực, trên mặt lộ ra từ ái, giống như đây là con trai bảo bối ông yêu thương nhất!

Đỗ Thiên Trạch còn phát hiện trong phòng khách ngoại trừ chú Lâm, còn có một mỹ nữ, rất có khí chất, tuổi không sai biệt lắm khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, tướng mạo ngọt ngào gợi cảm, cách ăn tinh tế, chỉ thấy hắn mới vừa vào cửa, vị mỹ nữ kia liền đem ánh mắt chăm chú vào trên người của hắn, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

“Chào chú Lâm.” Đỗ Thiên Trạch lễ phép hướng người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ngồi đối diện cha lên tiếng chào.

Chú Lâm đôi mắt nhìn Đỗ Thiên Trạch từ trên xuống dưới, lộ ra mỉm cười thoả mãn, “Tốt, tốt, vài chục năm không thấy, đứa bé trai giờ trở nên cao lớn tuấn tú như vậy rồi, thật sự là hậu sinh khả ỷ!”

“Chú quá khen ngợi.” Đỗ Thiên Trạch khiêm tốn cười, ánh mắt lơ đãng xẹt qua mỹ nữ, đã thấy nàng đang cười nhẹ nhàng nhìn qua hắn.

Lại nghe chú Lâm như đột nhiên nghĩ đến cái gì, một lần nữa cười nói!”A! Xem ra chú thực sự già rồi, quên giới thiệu, cô bé này chính là con gái chú Lâm Tiểu Dạ, Thiên Trạch, con còn có nhớ không? Khi còn bé hai đứa hay cùng nhau chơi đùa?”

Lâm Tiểu Dạ? Đỗ Thiên Trạch trong đầu bay lên dấu chấm hỏi, hắn trong trí nhớ có cô bé này sao? Hắn đang tìm kiếm hồi ức, lại nghe Đỗ phu nhân tươi cười rạng rỡ, “Anh Lâm, lúc kia Thiên Trạch mới năm tuổi, Tiểu Dạ cũng mới ba tuổi, đều nhỏ như vậy, khả năng không có nhớ à!”

Đỗ Thiên Trạch không khỏi trong lòng thầm hừ hừ, năm tuổi hắn làm sao có thể nhớ rõ? Ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tiểu Dạ, cặp mắt hồ ly tràn đầy thú vị.

“Anh Thiên Trạch, không nhớ em sao?” Lâm Tiểu Dạ cười thanh thúy ra tiếng, đối với người con trai trước mắt này, nàng nhớ rất rõ!

“Chúng ta có từng gặp sao?” Đỗ Thiên Trạch môi mông gợn lên một vòng cười chói mắt.

“Hai đứa trẻ này đi nơi khác trò chuyện đi, cha và chú Lâm còn có việc muốn nói.” Đỗ lão gia cười ha hả nói, kỳ thật mục đích của ông rất đơn giản, làm cho con trai cùng Tiểu Dạ một mình ở chung, đây cũng là mục đích ông vội vã gọi hắn về như vậy.

Lâm Tiểu Dạ cười nói!”Dạ! Chúng con đi trong hoa viên dạo một chút!”

Đỗ Thiên Trạch cũng không thể không đi, đứng dậy liền cùng Lâm Tiểu Dạ đi ra ngoài, sau lưng, ba vị trung niên trên mặt đều lộ ra ánh mắt mong đợi.

Bước chậm trong hoa viên, Lâm Tiểu Dạ chưa từ bỏ ý định hỏi lại một câu, “Anh thực sự không nhớ em?”

“Không.” Đỗ Thiên Trạch trực tiếp lên tiếng, mỹ nữ xuất hiện trong cuộc đời hắn là vô số, hắn sao có thể nhớ rõ nhiều như vậy?

Lâm Tiểu Dạ dí dỏm, ” Ở Paris, lúc anh đang trên sàn diễn, em ngồi ở ghế khán giả, anh không nhớ à.”

“Paris?” Đỗ Thiên Trạch giống như nhớ lại.

“Đúng vậy! Anh không đã từng làm người mẫu đó sao? Lúc kia em ngồi gần sàn diễn!” Lâm Tiểu Dạ cặp môi đỏ mọng gợn lên, lộ ra một vòng cười vui mừng, lúc đó Đỗ Thiên Trạch đã thật sâu khắc vào tim nàng, sự tuấn tú của hắn khí chất toát ra đều làm cho nàng khao khát.

Đỗ Thiên Trạch có chút nhớ lại, trước kia khi ở Paris học, hắn nhất thời thích thú làm người mẫu ở trường, bất quá, hắn ngược lại không có chú ý tới Lâm Tiểu Dạ, hôm nay nghe nàng nhắc tới, hắn mới có chút ít nhớ lại.

Ngồi ở trong hoa viên, Đỗ Thiên Trạch đối mặt nữ đã kiên nhẫn đến trình độ không tầm thường, nghe Lâm Tiểu Dạ nói về khoảng thời gian nàng lưu học hẳn chỉ ở một bên lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên phụ hợp vài tiếng, cứ như vậy, liền cho tới lúc tiệc tối diễn ra, trên bàn cơm, Đỗ lão gia một nói làm Đỗ Thiên Trạch thiếu chút nữa cầm không xong chiếc đũa.

“Đỗ gia chúng ta nếu có thể cưới được Tiểu Dạ ngoan hiền hiểu biết làm con dâu thì tốt rồi.”

“Không, không, nếu như Tiểu Dạ của tôi có thể gả vào nhà Đỗ gia mới là phúc khí !”

Hai ông gài bắt đầu hát hí khúc. Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú có chút khó coi, ánh mắt liếc về phía Lâm Tiểu Dạ, chỉ thấy nàng khuôn mặt đỏ bừng, cặp mắt ngây thơ như nước thỉnh thoảng nhìn hẳn đưa tình, trong mắt sự yêu thích đã được biểu hiện vô cùng tinh tế, Đỗ Thiên Trạch trong lòng thầm kêu thầm, nguyên lai cha đã sắp xếp cuộc gặp gỡ này! Khó trách người cha chỉ thích trồng cây ngắm hoa của hẳn lại chủ động làm cho hẳn và cô bé gặp mặt. . . thì ra... thì ra. . . Một bữa cơm này, Đỗ Thiên Trạch ăn làm sao ngon! Phải biết rằng, hẳn cho tới bây giờ còn chưa tính tới chuyện kết hôn.

68. Chương 68: Tâm Sự

Ánh đèn rực rỡ nhóm lên báo hiệu một đêm sôi nổi của thành phố đã đến, người người hối hả đến rồi đi, Hạ Cảnh Diễm cùng hai đồng nghiệp đi dạo đã mệt mỏi vào một quán nước thoải mái uống trà sữa, hai người kia chiến lợi phẩm thật đúng là nhiều, Hạ Cảnh Diễm ngược lại không có mua cái gì, Tiểu Ngừ cùng A Nhã mua đủ thứ, bọn họ còn một mực trêu ghẹo Hạ Cảnh Diễm, thừa dịp tuổi trẻ đừng bạc đãi mình, nên hưởng thụ phải hưởng thụ, Hạ Cảnh Diễm chỉ là cười cười, cha bệnh đã làm cho nàng sốt ruột không thôi, còn dám xài tiền bậy bạ sao?

Ba người đang thoải mái trò chuyện, đột nhiên, điện thoại Hạ Cảnh Diễm vang lên, nàng khẽ giật mình, cầm lên xem xét, ba chữ Đỗ Thiên Trạch nhấp nháy, nói thật, từ sau lần Kỷ Vi Thần cảnh cáo, nàng đối với cuộc gọi của Đỗ Thiên Trạch e sợ cho tránh không kịp, do dự vài lần, liền nghe A Nhã chu mỏ nói!”Điện thoại của ai sao không tiếp nha! Bạn trai ?”

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, cười cười, “Không phải, chỉ là bạn thôi.” Nói xong, lặng lẽ ấn nút tắt, sau đó, đưa điện thoại di động trở lại túi xách.

Ở lầu hai của Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch vừa vặn tắm rửa xong đi ra, vốn là muốn gọi cho Hạ Cảnh Diễm, hỏi nàng đã hết bệnh hay chưa, lại bị nàng tắt máy, trong lòng khó chịu khẽ nguyên rửa một tiếng, đưa điện thoại di động quăng lên sofa, liền đi đến tủ rượu đỏ rót một ly, trong lòng cũng đang âm thầm suy đoán, cô bé kia rốt cuộc đang cùng ai ở chung? Dám tắt điện thoại? Chẳng lẽ nàng lại có bạn trai?

Bạn trai trước của Hạ Cảnh Diễm là Ngô Viễn Khang hẳn biết rõ đã không còn bên nhau, chẳng lẽ đây một lần nữa tìm thấy kẻ khác? Vì cái gì những người thua kém hẳn có thể đơn giản đạt được lòng của nàng? Mà bản thân mình còn phải tốn tâm tư đi mà chưa vào được lòng nàng ? Nàng rốt cuộc là ghét bỏ hẳn cái gì? Hẳn có tiền có thế, tướng mạo cũng tốt, có thể nói là người vượt cả đạt chuẩn, cô gái này con mắt để trên đỉnh đầu rồi à?

Trong lòng không vui lần nữa dâng lên, rượu cũng lười uống chậm, bưng lên liền trực tiếp uống cạn hết, tâm tư buồn bực nằm ngửa trên sofa, có chút hưng dữ nhật lên điện thoại, lần nữa gọi đến số của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm vừa vặn đi ra quán cà phê, điện thoại lại vang lên, cầm lên xem vẫn là Đỗ Thiên Trạch, nghĩ nghĩ, hay là ấn nút trả lời, “Này. . .”

“Vừa rồi vì cái gì không tiếp điện thoại?” Thanh âm không vui chất vấn vang lên, Đỗ Thiên Trạch tức giận gầm nhẹ.

“Vừa rồi không cẩn thận ấn nhầm.” Hạ Cảnh Diễm chột dạ nói dối.

“Ấn nhằm cũng không gọi lại?” Đỗ Thiên Trạch thanh âm y nguyên đang tức giận, nhưng nghe nguyên nhân này, không thể nói vì cái gì trong lòng nháy mắt có dễ chịu hơn một chút.

“Tôi. . . Trong lúc này đang ồn ào, đang nghĩ tìm một chỗ an tĩnh.” Hạ Cảnh Diễm tiếp tục nói dối, đối với Đỗ Thiên Trạch, nàng không thể đắc tội hắn, chỉ có thể trốn tránh.

“Coi như cô còn có lương tâm.” Đỗ Thiên Trạch giãn ra lông mi, giọng điệu cũng nhẹ nhàng không ít.

Hạ Cảnh Diễm thật không có nhẹ nhàng như vậy, Đỗ Thiên Trạch tìm nàng bình thường đều làm chút ít chuyện kỳ quái, trầm mặc một hồi, nàng lên tiếng nói!” Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có việc gì thì không thể tìm cô sao?” Đỗ Thiên Trạch hỏi lại, than thở thon dài ngồi dựa trên ghế sa lon, chậm rãi uống rượu, tâm tình tốt, liền rượu cũng ngon hơn.

“Anh cho rằng ai cũng như anh rảnh rỗi sao!” Hạ Cảnh Diễm mím môi cười ra tiếng, như hắn là đại thiếu gia, nàng hay là ít chọc mới tốt.

“Chỉ cần cô yêu cầu, tôi cấp cho cô một công việc rảnh rỗi.” Đỗ Thiên Trạch dụ dỗ, nhếch lên khóe miệng tràn đầy ác ý cười.

“Làm cái gì?” Hạ Cảnh Diễm không quan tâm hỏi, cho dù có Tổng Thống phu nhân cho nàng làm, vậy cũng phải đợi nửa năm sau nói đi.

“Làm trợ lý riêng của tôi, chỉ bưng trà rót nước, nói chuyện giải buồn, tiền lương ba vạn như thế nào?” Đỗ Thiên Trạch tà tà cười, trong lòng âm thầm đắc ý, điều kiện của hắn đối với phụ nữ mà nói là tràn ngập hấp dẫn.

“Vậy còn có phục vụ khác nào không?” Hạ Cảnh Diễm trào phúng.

Đỗ Thiên Trạch nhất thời không có nghe ra là Hạ Cảnh Diễm đang châm chọc, ngược lại nghĩ lệch hướng, mắt đảo hoa nhú lại cười đến càng sáng lạn, tràn đầy tự tin lên tiếng, “Nếu như cô muốn, tôi đây sẽ giao cho cô tất cả việc nào cô thích.”

Hạ Cảnh Diễm hừ lạnh một tiếng, rất không nể tình ném ra một câu, “Anh nếu muốn tìm nữ hầu kiêm chức nhân tình thì tìm người khác! Tôi không có hứng thú.”

Đỗ Thiên Trạch lập tức thu hồi suy nghĩ, gương giọng kêu lên!” Uy uy. . . Tôi muốn tìm cô, người khác tôi còn không để cho !”

“Cho dù cho tôi một triệu cũng vậy, không có hứng thú, nếu như anh gọi điện thoại cho tôi chính là nói về vấn đề nhảm chán này, tôi sẽ ngắt máy.” Hạ Cảnh Diễm không nói hai lời, tay liền dập máy.

“Này uy. . . Đừng treo điện thoại. . .” Đỗ Thiên Trạch kháng nghị kêu, cuối cùng vẫn truyền đến tiếng tít dài, hắn có chút tức giận, buồn bực tựa đầu xuống ghế, cầm điện thoại, suy nghĩ xem có nên gọi lại hay không, nhưng kiêu ngạo lại không cho phép, vì cái gì mỗi lần cùng nàng trò chuyện đều có cảm giác chưa thỏa mãn?

Hạ Cảnh Diễm cùng khác hai vị trợ lý sau khi tách ra thì ngồi xe buýt về nhà, trong lòng bàn tay ẩn ẩn xuất ra mồ hôi, buổi tối đều khiến lòng của nàng có chút tê dại, nàng đang lo lắng Kỷ Vĩ Thần sẽ gọi điện, chỉ cần tiếp xúc với loại đàn ông như Kỷ Vĩ Thần, bất kỳ ai cũng không cách nào bỏ qua sự hiện hữu của hắn .

Nàng má, ngoài cửa sổ những cảnh vật kiến trúc không vào được mắt của nàng, trong xe yên tĩnh, đầu óc của nàng nhin không được nhớ lại một số hình ảnh triền miên, Hạ Cảnh Diễm cần phải chinh lại cảm xúc của mình, không thể phủ nhận, phụ nữ cảm giác rất nhạy bén tựa như một hạt giống, gieo xuống rồi, nhất định sẽ có một ngày nảy mầm.

Một hồi hoan ái, đàn ông có thể rất rõ ràng phân ra sinh lý cùng tình cảm, mà phụ nữ khi sinh lý thỏa mãn, cảm tình cũng sẽ tăng theo, Hạ Cảnh Diễm có thể không đếm xỉa đến chuyện tình cảm nảy nở, nhưng mà không lừa được tự tâm mình. Hướng chi nàng không phải người gỗ đá, nàng cũng là phụ nữ bình thường, khi bên cạnh Kỷ Vĩ Thần, nằm trong vòng ôm rộng lớn của hắn, đụng chạm nhiệt độ cơ thể của hắn, hô hấp lấy hơi thở nam tính chỉ thuộc về hắn mà xem ra tất cả phụ nữ đều sẽ thần hồn điên đảo, nàng còn có

thân mật tiếp xúc, hẳn trong cơ thể nàng phóng túng, như thế gần gũi chẳng lẽ nàng sẽ không có một chút hư vinh cùng tham lam sao? Sai, nàng có, hơn nữa là không biết khi nào sinh ra, bởi vì người mà nàng đối mặt chính là loại người có sự hấp dẫn trí mạng đối với phụ nữ.

Đây cũng là việc làm cho nàng buồn rầu, rõ ràng đã trở thành người thân mật nhất nhưng sự lạnh lùng của hắn cũng đã tổn thương nàng, với hắn mà nói, Hạ Cảnh Diễm đến tốt cùng là người tồn tại với vai trò như thế nào? Loại quan hệ này ngay cả Hạ Cảnh Diễm cũng nói không rõ, nhưng nàng rất rõ ràng chính là, nếu như với hắn xem nàng là một đồ vật giao dịch có cũng được không có cũng không sao, thì đối với nàng thì hắn đã hấp dẫn nàng, phách đạo tuyên bố nàng không được yêu mến hắn, thử hỏi, trên thế giới này có mấy cô gái chống lại được loại tra tấn hấp dẫn này?

69. Chương 69: Trượt

Về đến nhà đã hơn bảy giờ, Hạ Cảnh Diễm có chút mệt mỏi nằm trên giường đọc sách, bởi vì cha cần dùng gấp tiền, nàng liền máy tính cũng không mua, thậm chí TV cũng không có, chỉ là mua một vài cuốn sách về tài chính đọc giết thời gian, xem hồi lâu, nàng cầm lấy điện thoại nhìn đồng hồ, đã chín giờ, bối rối có nên tắt đèn đi ngủ hay không, đến khi nàng xuống giường đi tắm thì điện thoại bỗng nhiên vang lên trong căn phòng an tĩnh, nàng giật mình lại càng hoảng sợ, nhanh lao tới, cầm lấy điện thoại xem xét, tâm mạnh nhảy dựng, là hắn. . .

Cố gắng đè lại tim đang nhảy bang bang, nàng ho nhẹ một tiếng, trấn định rồi mới ấn nút trả lời, tận lực dùng thanh âm bình tĩnh mở miệng, “Alo.”

Cùng giọng điệu nhàn nhạt trước đây, tiếng nói trầm thấp vang lên, “Trước mười giờ đến biệt thự của tôi.”

Hạ Cảnh Diễm giật mình, cắn môi dưới khẽ lên tiếng, “À!”

Không có dư thừa lời nói, Kỷ Vĩ Thần liền cúp điện thoại.

Sững sờ cầm điện thoại, Hạ Cảnh Diễm thở dài một hơi ngồi trở lại giường, tâm tư lại bay chỗ khác, nói không ra đáy lòng cảm giác thất lạc, lặng lẽ che giấu nàng thu thập xong một ít đồ vật để vào ba lô, khóa cửa ra khỏi phòng.

Trong biệt thự Kỷ Vĩ Thần, một bóng dáng thon dài đứng bên cửa sổ sát đất, phòng khách trống trải mở đèn nhỏ, làm cho hắn thân hình cao ngất kéo thành một vòng đậm đặc, ngón tay vuốt điện thoại, ánh mắt sâu như có điều suy nghĩ, ngay cả hắn cũng không nói lên được, khi hắn lật qua lật lại các dây số trong điện thoại, trong nhiều người làm ấm giường này, vì sao trong đầu lại hiển hiện bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đó?

Tuần mắt nhắm lại, ánh mắt chạm đến mặt cô gái trên bức ảnh treo tường, lòng của hắn mỉm cười nhưng đau nhức, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô gái, phác thảo từng đường nét hoàn mỹ của cô, cuối cùng dừng lại ở cặp môi đỏ mọng, dường như nàng đang cười, ánh mắt của hắn ngưng lại.

Đúng lúc này, cửa chính truyền đến tiếng chuông, thân thể của hắn khẽ giật mình, lấy lại tinh thần đi đến ấn nút mở cửa, hai phút sau, Hạ Cảnh Diễm một thân nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở trước mặt của hắn, tóc mềm mại buông xõa, gương mặt ngọt ngào thanh thuần nhỏ nhắn cân xứng, sau lưng đeo ba lô thoát nhìn nàng như cô bé nữ sinh mới lớn, Kỷ Vĩ Thần ngồi ở trên ghế, ánh mắt tinh mịch lẳng lặng đánh giá Hạ Cảnh Diễm, nhìn quen hình ảnh gợi cảm vũ mị cùng ánh mắt khiêu khích, Hạ Cảnh Diễm với vẻ tự nhiên này để cho lòng hắn ngơ ngác một chút.

Hạ Cảnh Diễm ngưỡng ngừng giữa phòng bị ánh mắt như tia X quang của Kỷ Vĩ Thần dò xét mà có chút e lệ, không dám ngồi, lại không biết nói gì, không khí cứ như vậy trầm mặc, đè nén.

Không có báo trước, không có dư thừa lời nói, Hạ Cảnh Diễm nằm ở trên giường lớn quen thuộc, thân thể dưới chiếc khăn tắm có một chút run rẩy, khi thấy Kỷ Vĩ Thần lỏa thể bước vào trong phòng, nàng e lệ hai mắt nhắm nghiền, môi mọng nóng bỏng hôn lên nàng chiếc cổ mảnh khảnh, thoáng khẽ cắn, Hạ Cảnh Diễm cả kinh mở to hai mắt, đôi mắt thanh tịnh thấy được vẻ sâu u trong mắt hắn, hắn quyến rũ ra nụ cười nhàn nhạt nói, “Tôi không thích phụ nữ bị động, cô hiểu được ý của tôi chứ?”

Đôi mắt thanh tịnh trong suốt đột nhiên tròn tròn, lông mi thật dài có chút rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết trong nháy mắt lộ ra màu hồng nhạt, Hạ Cảnh Diễm then đến nỗi hận không thể biến mất ở trước mặt hắn, nàng không phải người ngu, nàng đương nhiên nghe ra ý hắn vì ghét nàng thái độ phục thị, xác thực, nàng không biết như thế nào dám chủ động ?

Kỷ Vĩ Thần thân hình to lớn lười biếng bán nằm ở trên giường, cặp mắt đen sáng chiếu trong bóng đêm tràn đầy thú vị nhìn nàng, Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên vài giây, chỉ phải lấy lấy tay chống đỡ nửa người trên, cúi nhìn hắn, nàng khẽ cắn môi dưới, khuôn mặt nóng lên, toàn thân run rẩy, nàng nhắm mắt lại, cặp môi đỏ mọng khẽ hôn bờ môi mỏng kiên nghị của hắn. . . .

Một tháng dần trôi qua, cho dù Hạ Cảnh Diễm được chính Kỷ Vĩ Thần đưa vào công ty, nhưng vẫn xem như người mới, có thời gian thực tập, hôm nay, là ngày thực tập cuối cùng, nàng đang sửa lại báo biểu đã bị chị Lưu gọi vào văn phòng.

Trước mặt chị Lưu là hồ sơ của Hạ Cảnh Diễm, chỉ thấy chị ta liếc nhìn Hạ Cảnh Diễm, dùng tiếng nói phải làm cho người ta kính sợ lên tiếng, “Hạ Cảnh Diễm, một tháng này, biểu hiện của cô đã để cho tôi thất vọng, người mới, phạm sai lầm có thể lý giải, nhưng, tôi xem sức khỏe của cô không được tốt lắm, cô có kiểm tra sức khỏe chưa. . .”

Nói đến chỗ này, chị Lưu dừng lại một chút, hai tay chống cằm lại nhìn lướt qua lý lịch sơ lược, nói tiếp!”Tin tưởng là tại Kỷ thị, cô đã học được không ít, đây là những kinh nghiệm sau khi ra ngoài tìm việc sẽ có trợ giúp rất nhiều, tuy như thế tôi cũng không thể không nói cho cô biết, kỳ thực tập này biểu hiện của cô không phù hợp.”

Hạ Cảnh Diễm trước khi được quản lý gọi vào một khắc, tay đã đổ đầy mồ hôi, toàn thân căng băng, chợt nghe đến tin này cả người đều sửng sốt, chị Lưu thấy nàng không có lời nào muốn nói, lần nữa lên tiếng!”Cô nghỉ hiện tại muốn rời đi cũng có thể, đợi đến hết tháng rồi đi cũng được, tiền lương của cô bộ phận nhân sự đã giúp cô tính rồi, đã đưa vào tài khoản của cô, cô có thể đi kiểm tra.”

Đây thực sự là tuyệt tình, tuyệt đối không có cơ hội thứ hai, Hạ Cảnh Diễm vừa sợ lại ngạc nhiên, nhưng không có phản bác, mặc dù chị Lưu đang có chút chỗ thành kiến với nàng, Hạ Cảnh Diễm cũng tự biết mình một tháng nay biểu hiện xác thực không tốt lắm, nàng tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh lên tiếng, “Một tháng này cảm ơn chỉ dẫn của quản lý.”

Nói xong, xoay người liền ra ngoài đi về chỗ ngồi của mình, sững sờ nhìn qua máy tính một hồi lâu, nàng đột nhiên nghĩ đến Kỷ Vĩ Thần, làm sao bây giờ? Có nên nói tin này cho hắn biết? Nói cho hắn biết thì sẽ như thế nào? Đúng a! Rời cái công ty này, cùng lắm thì sẽ tìm một công việc khác là được, Hạ Cảnh Diễm vừa tự mình an ủi, vừa không yên lòng thu thập đồ đạc.

Khi nàng cầm lấy đồ đạc hương A Nhã cùng Tiểu Ngưu nói từ biệt thì hai trợ lý đều ngạc nhiên mở to mắt, Hạ Cảnh Diễm dù sao cũng sẽ không khỏi thành phố này, từ nay về sau cơ hội gặp mặt còn rất nhiều, bọn họ còn muốn hẹn nhau cùng đi dạo phố !

Đi vào đại sảnh, khi Hạ Cảnh Diễm sắp bước ra khỏi cửa lớn thì nàng do dự , cảm thấy nên gọi điện thoại cho Kỷ Vĩ Thần, đối với hắn, Hạ Cảnh Diễm đã có loại cảm giác không rõ ràng rồi, nửa tháng nay, Hạ Cảnh Diễm mỗi tối đều triển miên cùng hắn, nhưng nàng đã cố gắng học đem cảm tình cùng nhu cầu sinh lý tách ra, tuy hiệu quả không lớn, lại có thể tạm thời lừa mình dối người.

Không biết vì cái gì, đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, rời khỏi Kỷ thị, lòng của nàng lại thoải mái rất nhiều, ít nhất không cần phải chờ đợi lo lắng đến công ty chạm mặt mà sinh ra xấu hổ.

Gọi thông đến số của Kỷ Vĩ Thần, đầu kia truyền đến tiếng hắn có vẻ khàn khàn lại trầm ổn, “Alo.”

“Tôi là Hạ Cảnh Diễm, có chuyện này muốn nói cho ngài, tôi đã nghỉ việc ở công ty.” Thời điểm Hạ Cảnh Diễm nói những lời này, trong lòng có loại vui mừng.

Đầu kia trầm mặc một hồi, truyền đến hắn nhàn nhạt hỏi, “Nguyên nhân gì?”

“Kỳ thực tập của tôi không qua được.” Hạ Cảnh Diễm nói.

Lại nghe đầu kia truyền đến một câu trào phúng, ” Kỷ thị Chúng ta mở công ty, không phải nơi tị nạn, người có năng lực ở lại, vô năng tự nhiên sẽ bị loại bỏ.”

Những lời này từ trong miệng Kỷ Vĩ Thần nghe được thật có cảm giác khó tả..., bị hắt gọi là người vô năng, Hạ Cảnh Diễm cam tâm tình nguyện, so với tổng giám đốc như hắt, năng lực của Hạ Cảnh Diễm xác thực không có ý nghĩa gì, nàng mấp máy môi, lên tiếng nói!”Tôi không quấy rầy ngài nữa, tôi đi trước.”

“Cô muốn đi đâu?” Ngồi ở văn phòng, Kỷ Vĩ Thần vô ý thức nhíu mày hỏi.

“Tìm việc làm.”

“Cô không cần đi tìm, từ giờ trở đi, trong nửa năm làm tình nhân cho tôi, cô không cần phải làm việc.” Nhàn nhạt nhưng lại không để cho người khác phản bác, khi Hạ Cảnh Diễm chưa hết ngạc nhiên, Kỷ Vĩ Thần lên tiếng lần nữa, “Cô ở quán cà phê gần đây chờ tôi, chút nữa tôi xuống.” Nói xong, hắt treo điện thoại.

70. Chương 70: Chim Trong Lồng

Trong quán cà phê yên tĩnh, âm nhạc lảng lảng vang lên nhẹ nhàng, chậm chậm như dòng suối nhỏ an ủi nhân tâm, Hạ Cảnh Diễm chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi yên lặng, thuận tiện gọi một ly cà phê đậm đặc, mất công việc, nàng thật không có cảm giác buồn bã, chỉ là có chút tiếc nuối, càng làm cho nàng nghĩ mãi mà không rõ chính là câu nói trong điện thoại của Kỷ Vĩ Thần, trong vòng nửa năm làm nhân tình sẽ không làm việc. Cái này là cái gì? Mệnh lệnh sao? Nàng ở không hắt nuôi sao?

Trong lòng lặng lẽ dâng lên một tầng mừng thầm, đối với hắt, nàng chỉ là không dám hy vọng xa vời, cũng không phải là không thể, tưởng tượng là tự do, nàng nghĩ như thế nào cũng có thể.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ trên chỗ đậu xe, một chiếc xe màu đen vững vàng dừng lại, Kỷ Vĩ Thần bóng dáng thon dài từ trong xe bước xuống, ánh mắt liếc nhanh đến chỗ Hạ Cảnh Diễm, đi đến.

Trong quán cà phê, tất cả nhân viên phục vụ nữ con mắt đều phát sáng lên, ánh mắt đuổi theo Kỷ Vĩ Thần, tươi cười rạng rỡ nói!”Tiên sinh có bàn rồi?”

Kỷ Vĩ Thần mỉm cười nhẹ gật đầu, trực tiếp đi đến chỗ Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm cũng khôn quẩn không thôi, tay quấy cà phê có chút phát run, đây là ngoại trừ văn phòng cùng biệt thự, xem như lần đầu tiên chính thức xuất hiện ở trước người khác lại là nơi nhiều người, lá gan của nàng cũng đã to hơn một chút, nhìn thẳng vào mắt Kỷ Vĩ Thần, nàng mỉm cười nói!”Muốn uống gì?”

“Tôi đang đợi cô.” Kỷ Vĩ Thần chau mày, hắt không có thói quen uống cà phê trong quán, hơn nữa đây chỉ là chỗ trung bình mà thôi.

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, đáy lòng quỳnh lên, biểu lộ có chút bối rối, trời ạ! Nguyên lai hắt đi tới chỉ là vì đợi nàng? Hạ Cảnh Diễm cũng không kịp xem cà phê đã bớt nóng chưa, cũng không còn kịp thưởng thức hương vị trong đó, bưng lên uống một ngụm cạn ly, nàng lập tức đứng người lên, cười nói!”Tôi uống xong, chúng ta đi thôi!”

Kỷ Vĩ Thần lần đầu tiên thấy có người uống cà phê như vậy, môi mỏng giơ lên một vòng nhẹ hình cung, hắt nhíu mày nói, “Cô rất khát?”

Hạ Cảnh Diễm bị hắt hỏi như vậy, khuôn mặt đỏ lên, ở trước mặt hắt, nàng chỉ có thể khấn trương, cho rằng làm cho hắt chờ là một tội lỗi, cho nên mới uống đến vội vã như vậy, nàng có chút vô ý cười cười, “Không phải.”

Hạ Cảnh Diễm đi vào quầy hàng muốn trả tiền, một đôi tay thon dài đã đưa trước, người bán hàng lập tức hai tay tiếp nhận, vừa âm thầm trộm nhìn Kỷ Vĩ Thần gương mặt tuấn tú, vừa luống cuống tay chân thiếu chút nữa tính sai rồi, nàng cầm tiền thừa thì phát hiện Kỷ Vĩ Thần đã đi đến cửa rồi, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải tự mình tiếp nhận rồi bước nhanh đi theo sau lưng hắt.

Kỷ Vĩ Thần ngồi trên ghế lái, ánh mắt ý bảo Hạ Cảnh Diễm lên xe, Hạ Cảnh Diễm ngồi vào không để ý mở miệng nói! "Đây là tiền thừa của anh."

"Cho cô." Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt chú ý đến luồng xe sung quanh, đem xe hòa vào dòng xe cộ.

Hạ Cảnh Diễm mặt nóng lên, cái này là cái gì? Bố thí? Hạ Cảnh Diễm cắn răng, cuối cùng đem tiền bỏ vào túi xách, ngồi ở trong xe Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm có chút câu nệ, cảm giác như thế nào ngồi cũng không thoải mái, mắt trộm nghiêng nhìn người nào đó một bên chăm chú lái xe, chỉ thấy hần mắt híp lại, thần sắc lười biếng, tay trái vững vàng vịn tay lái, tay phải khoát lên ghế, tư thế ngồi nhàn nhã nhất.

Hạ Cảnh Diễm không hỏi đi nơi nào, chỉ chầm chầm nhìn ngoài cửa sổ, mãi cho đến khi cổ bị tê cứng ngắc cũng không quay đầu lại, đột nhiên, một tiếng dừng xe gấp làm nàng quay trở về lại, chỉ thấy trước mặt, một ông lão đang chậm rì rì lướt ngang đường, xe Kỷ Vĩ Thần cách ông không đến nửa thước, cái này làm cho Hạ Cảnh Diễm hồn đều dọa bay hết, cầm chặt nệm ghế, nàng chưa hoàn hồn hướng nhìn Kỷ Vĩ Thần, chỉ thấy hần khuôn mặt tuấn tú mặt không biểu tình, một chút cũng không có kinh ngạc bối rối, chờ ông lão đi qua, hần mới lần nữa nổ máy đi về phía trước, mà sau lưng hàng dài xe sắp xếp cũng chậm rãi khởi động.

Hạ Cảnh Diễm vỗ nhẹ ngực, chân như cũ đang phát run, không dám nghĩ đến hậu quả sau khi đụng người, Kỷ Vĩ Thần một câu chưa nói, xe rất nhanh lái vào một con đường nhỏ yên tĩnh, mười phút lộ trình, xe vững vàng đứng ở cửa một tòa biệt thự, Hạ Cảnh Diễm sững sờ nhìn nơi xa lạ, chưa biết đây là đâu đã thấy Kỷ Vĩ Thần dẫn đầu xuống xe, Hạ Cảnh Diễm nhanh nhanh đi theo xuống.

Kỷ Vĩ Thần lấy chìa khóa mở cửa, đem trong sân cảnh vật từng cái bày ra, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn qua hoa viên rộng rãi, chỉ thấy bên trong đặt một gian không phải quá lớn, lại dị thường tinh xảo mỹ quan, một biệt thự cỡ trung.

"Kỷ tổng. . . Nơi này là chỗ nào?" Hạ Cảnh Diễm ở trong đầu có một câu hỏi, không phải đây là nhà khác của Kỷ Vĩ Thần?

"Đây là nơi cô sẽ ở trong nửa năm này." Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, đi nhanh vào.

Hạ Cảnh Diễm cả kinh mở to mắt, đây là chỗ nàng ở sau này? Nghĩ nghĩ, nàng tranh thủ thời gian đuổi kịp, vừa đi vừa nói, "Kỷ tổng, tôi đã có phòng ở . . . Không cần ngại tiêu pha. . ." Hần hảo tâm như vậy sao? Cho nàng ở biệt thự lớn như vậy?

"Đây là để tiện cho công việc của tôi." Kỷ Vĩ Thần quay đầu lại nhấn mạnh hai chữ công việc, nàng thân là đàn bà của hần, nên hi vọng nàng chỉ biết đến việc phục vụ hần là chính, mà hần lại càng không thích mỗi đêm cùng hần hoan ái là một người một mối vô lực, hần hiện tại nghĩ nuôi dưỡng một sủng vật khỏe mạnh xinh đẹp, chỉ vì lấy lòng một mình hần.

Nâng lên hai chữ công việc, Hạ Cảnh Diễm sắc mặt ửng hồng, lập tức thẹn không dám lên tiếng, chỉ phải lẳng lặng đi theo Kỷ Vĩ Thần hướng lên cầu thang.

Gian phòng của biệt thự này hiển nhiên thật lâu không có người ở, tuy nhiên trên sàn nhà cũng không quá nhiều bụi bẩn, Kỷ Vĩ Thần đi vào trong phòng, chỉ vào một gian phòng, "Từ giờ trở đi, đây là phòng của cô."

"Tôi hiện tại có việc muốn đi ra ngoài, hi vọng khi tôi trở về, cô có thể trong lúc này quét lại sạch sẽ." Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nói, ném Hạ Cảnh Diễm ngây ngốc đứng trong phòng, mà hần thì thực sự liền đi ra ngoài.

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại đuổi theo bóng dáng của hần, há to miệng, nàng là muốn nói, cái này là ý gì? Nhưng ngẫm lại có thể ở lại đây cũng tốt. Ở loại phòng này so với gian phòng nhỏ bé của nàng càng thoải mái, nghĩ xong, nàng lập tức nhìn chung quanh bắt đầu làm việc.

Để cho nàng vui nhất là ở một góc trong phòng có một máy tính, xem qua có vẻ như mới mua, chưa ai dùng qua bao giờ, nghĩ đến từ nay về sau cuộc sống thú vị hơn rồi, nàng càng thêm có động lực quét dọn, chỉ là, nàng thật không ngờ nàng lại có thể rơi vào hoàn cảnh như hôm nay, nàng và một con chim bị nhốt trong lồng son giải trí cho người khác có gì khác nhau đâu?

71. Chương 71: Điều Kiện

Một phen bận rộn, cả biệt thự đã rực rỡ hẳn lên rồi, gia cụ đầy đủ mọi thứ, hơn nữa toàn bộ đều là hàng cao cấp, duy nhất không được hoàn mỹ chính là không khí ở đây, một không gian lớn vắng vẻ không có một tia nhân khí, thiếu khuyết một loại hương vị của ngôi nhà, Hạ Cảnh Diễm vừa khát nước, vừa nhìn quanh phòng, trong lòng không khỏi thảm than, người có tiền xa xỉ vô độ, người không có tiền một mét vuông cũng phải bằng nửa tháng lương.

Phòng ở quá lớn, đó là chỗ duy nhất bất lợi, vì tốn thời gian quét dọn, lao động đến trưa, Hạ Cảnh Diễm đói rồi, vượt bụng đi quanh cả tòa biệt thự, sững sốt không có tìm được cái gì cho vào bụng, nhưng lại không dám tự tiện rời đi, chỉ phải nhàm chán lên mạng giết thời gian.

Tại lúc chạng vạng tối, cửa lớn truyền đến tiếng vang đột ngột dọa nàng nhảy dựng, nàng vừa kinh sợ, cả trái tim run bần bật, cần phải nói đây là nơi xa lạ, gần đây các biệt thự cách xa nhau, có trộm đến là khả năng rất lớn, đang lúc nàng kinh hoàng không biết nên làm sao bây giờ thì tiếng xe vang lên, nàng giật mình, hướng ngoài cửa sổ nhìn, đèn xe vọt lên tiến đến, sau đó, từ trong xe đi xuống bóng dáng Kỷ Vĩ Thần.

Khi thấy bóng dáng quen thuộc thì Hạ Cảnh Diễm trong lòng không khỏi buông lỏng, nhưng đồng thời lại khẩn cầu, đêm nay, Kỷ Vĩ Thần lại ở chỗ này qua đêm? Trong lòng nho nhỏ tê dại một chút, chỉ nghe nơi cửa truyền đến thanh âm đẩy cửa, Kỷ Vĩ Thần mang theo một vài chiếc túi tiến vào, gặp Hạ Cảnh Diễm đứng ở sô pha, liền đưa túi ném hướng về phía sô pha, lên tiếng nói!”Đây là đưa cho cô.”

Hạ Cảnh Diễm ánh mắt sáng ngời, nghĩ là cái gì ăn được, nhưng lấy ra cả người không khỏi sững sờ, dĩ nhiên là điện thoại, nàng cầm lấy điện thoại xinh đẹp, ngạc nhiên nhìn qua ngời ở đối diện Kỷ Vĩ Thần, khó hiểu mở miệng, “Kỷ tổng, đây là?”

“Đây là phương tiện từ nay về sau tôi và cô liên lạc, điện thoại này ngoại trừ số của tôi thì không có bất cứ số điện thoại nào khác.” Ngực khí bá đạo rơi xuống, Kỷ Vĩ Thần mệnh lệnh lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm hơi mở mắt, nắm trong tay điện thoại vừa sợ lại sững sờ, đây là gì nữa đây? Nàng còn đang kinh ngạc, Kỷ Vĩ Thần lên tiếng lần nữa, giọng điệu nhàn nhạt cũng không dung hoài nghi, “Tôi có ba điểm yêu cầu, hi vọng cô nhớ kỹ, thứ nhất, nửa năm này cô không được làm việc, tôi không thích đàn bà của tôi bên ngoài xuất đầu lộ diện. Thứ hai, không được can thiệp cuộc sống riêng tư của tôi, nhưng tôi có quyền trong cuộc sống riêng tư của cô, không được tiếp xúc ai khác phái trừ tôi. Thứ ba, giữ bí mật giữa chúng ta, một khi bị tiết lộ, giao dịch chấm dứt, tôi thu hồi lại tiền, cô có vấn đề gì không?” (bá đạo đến từng milimet .=.)

Hạ Cảnh Diễm trừng mắt, cố gắng nuốt tiêu hóa mấy câu nói đó, trong ba điểm này, Hạ Cảnh Diễm có thể hiểu được, đây là vì Kỷ Vĩ Thần muốn bảo vệ chính mình mà lập ra điều kiện, nhưng trong mơ hồ, có một vấn đề lại làm nàng không hiểu, nàng mấp máy môi, hỏi vấn đề cơ bản nhất, “Tôi không làm việc không phải sẽ chết đói sao?”

Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, ngón tay thon dài giao nhau ở trước ngực, bổ sung nói rõ, “Mỗi tháng tôi cho cô năm vạn tiền lương, bất quá, những số tiền này tôi muốn cô tiêu về mặt trang phục, tôi không thích phụ nữ thấp kém lụm thượm.” Đơn giản trực tiếp, lại trực chỉ nhân tâm, Kỷ Vĩ Thần rất rõ ràng đưa ra yêu cầu, Hạ Cảnh Diễm hiện tại ăn mặc hoàn toàn như là học sinh, mỗi lần gặp nàng gương mặt trong sáng ngây thơ, đều làm cho hắn có loại ảo giác, mình giống như là kẻ cường bạo. (@_@ !! Đúng là cường bạo con người ta còn gì)

Năm vạn tiền lương đã kích Hạ Cảnh Diễm, con số hấp dẫn vô nhân đạo nha, Hạ Cảnh Diễm đau khổ giãy dụa, nàng không phải một người ăn rồi lại nằm, lại càng không là một người háms giàu trọng tiền tài, nhưng dưới loại tình huống này, nàng duy nhất cần phải làm là đáp ứng, hướng chi, nàng cũng không có lý do cự tuyệt.

Có phòng ở, có tiền không cần đi làm, tin tưởng nửa năm thời gian rất nhanh sẽ qua, chờ qua đi thời gian này, nàng cùng hắn sẽ không có bất luận cái gì dây dưa, tuy nhiên nàng cũng rất chán ghét ý nghĩ như vậy,

nhưng là không thể không tiếp nhận sự thật, Hạ Cảnh Điềm cắn răng, đầu óc cũng đang chuyển động, có vấn đề gì hay không, cuối cùng, nàng y nguyên nghĩ không ra có cái gì không ổn, liền gật gật đầu, “Được, tôi đáp ứng anh.”

Hạ Cảnh Điềm có một chút làm cho Kỷ Vĩ Thần thương thức chính là, nàng không giống phụ nữ nương danh nghĩa của hắn để đề cao mình, tựa như lần trước, Hạ Cảnh Điềm hoàn toàn có thể nói ra tên hắn để tranh thủ ở lại Kỷ thị làm việc, bất quá, nàng không có làm như vậy, nếu không, hắn sẽ không chút do dự đem nàng vứt khỏi giao dịch này, phụ nữ thông minh hắn thấy nhiều, càng làm cho hắn phản cảm chính là những người tiếp cận hắn đều mang mục đích, điểm này hắn không thể dễ dàng tha thứ, Hạ Cảnh Điềm sinh hoạt cá nhân không quá tốt lắm, nhưng ít ra trên người của nàng, hắn không có phát hiện mục đích hay tâm cơ, điểm này với hắn mà nói là trọng yếu nhất.

Trong phòng yên tĩnh, bụng Hạ Cảnh Điềm đột nhiên phát ra âm thanh, nàng muốn che dấu cũng không kịp, bụng biểu tình làm khuôn mặt nàng tức thì màu hồng, nàng quần bách muốn tìm một chỗ nào chạy trốn mà thôi.

Kỷ Vĩ Thần nhú nhú mày, mới nghĩ đến cô gái trước mắt này còn chưa có dùng bữa tối, hắn đứng người lên, hướng Hạ Cảnh Điềm lên tiếng!”Đi thay quần áo, theo tôi ra ngoài.”

Hạ Cảnh Điềm đỏ mặt!”Quần áo của tôi không ở đây.” Hắn đây là ý gì? Hắn muốn mang nàng đi ra ngoài ăn cơm? Trong lòng mỉm cười nhẹ.

Kỷ Vĩ Thần không vui mím môi, “Phiền phức.”

Trong một cửa hàng quần áo cao cấp, Hạ Cảnh Điềm như robot bị nhân viên lôi kéo thử trang phục, mà ở một bên trên ghế sofa, Kỷ Vĩ Thần ưu nhã ngồi chờ, khi thấy từ trong phòng thay áo đi ra Hạ Cảnh Điềm, hắn đôi mắt hí lại có chút lộ ra kinh ngạc, Hạ Cảnh Điềm một thân váy màu nude cổ chữ V khoét sâu, tôn lên vẻ đầy đặn trước ngực vô cùng chọc người, một đầu tóc mềm búi cao, bên tai buông xuống một vài lọn tóc xoắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người, lại lộ ra gợi cảm vũ mị, Kỷ Vĩ Thần đôi mắt không khỏi thâm thúy.

72. Chương 72: Dùng Cơm

Trong khu trung tâm phồn hoa nhất của thành phố, ở một nhà hàng năm sao sang trọng, Kỷ Vĩ Thần mang theo Hạ Cảnh Điềm bước trên mặt thảm vàng óng ánh, không phải lần đầu tiên đi vào những nơi như vậy, Hạ Cảnh Điềm có vẻ thoải mái nhiều hơn, tay cầm chiếc ví tinh xảo, váy màu bạc sang trọng, duy nhất làm cho Hạ Cảnh Điềm cảm xúc dâng trào chính là người đàn ông đi bên cạnh này, nàng nằm mơ cũng không có nghĩ tới, sẽ cùng hắn đi vào loại địa phương này, ngón tay véo trong thịt, đau quá nha, đây không phải nằm mơ.

Kỷ Vĩ Thần cùng ông chủ nhà hàng là chỗ quen biết, lập tức nghênh đón họ vào trong, đưa lên nước trà thuần hương nhất, ánh mắt thỉnh thoảng xẹt qua Hạ Cảnh Điềm gương mặt xinh đẹp, ả ả có chút kinh ngạc, trong lòng suy đoán thân phận Hạ Cảnh Điềm cũng đồng thời không quên khen ngợi nàng.

Quay mắt về phía ông chủ đang khen ngợi, Hạ Cảnh Điềm chỉ là hơi e lệ cười cười, bữa tối mỹ vị đã bày ra trước mặt Hạ Cảnh Điềm, nhưng ở đối diện Kỷ Vĩ Thần chỉ là yên lặng uống rượu, cặp mắt kia hơi thú vị thỉnh thoảng nhìn Hạ Cảnh Điềm gương mặt e thẹn rụt rè, làm hại nàng đôi bụng đến phải choáng váng, lại phải cố gắng bảo trì tướng ăn đẹp, bởi vì giữa trai đẹp và thức ăn ngon, thức ăn làm sao có thể vượt qua được sức quyến rũ của hắn?

Không được ăn tự nhiên, Hạ Cảnh Điềm ánh mắt an phận không dám nhìn loạn, không dám đối diện cặp mắt nhìn nàng như có ý vị, để Kỷ Vĩ Thần ở trước mặt vốn là gò bó Hạ Cảnh Điềm, liền tư tưởng cũng không dám loạn tưởng, toàn thân tất cả lỗ chân lông đều âm thầm chú ý đến động tĩnh của người đối diện.

Dùng loại quan hệ của bọn họ ngồi ở trên bàn cơm là một việc thập phần khổ sở, ít nhất là đối với Hạ Cảnh Điềm, nàng không quá quen thuộc với Kỷ Vĩ Thần, không lẽ nói về chính mình, muốn nói chút ít chuyện lại phát hiện nàng đối với hắn cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả, còn về quốc gia đại sự, kinh nghiệm thương trường, những cái này Hạ Cảnh Điềm lại không hiểu nhiều, sợ làm cho hắn chế giễu.

Hạ Cảnh Điềm tâm tư phức tạp như vậy thì lúc này Kỷ Vĩ Thần lại đơn giản hơn nhiều, hắn chỉ là rất hưởng thụ lấy ly rượu đỏ, cảm giác lâng lâng chảy vào máu, thư giãn tinh thần, khả năng là Hạ Cảnh Điềm đối với hắn không có áp lực gì, ngược lại có chút thú vị thưởng thức nàng ánh mắt bối rối.

Đôi mắt phụ nữ là nơi để lộ bí mật tư tưởng nhất, Hạ Cảnh Điềm là đang không yên cùng bị gò bó, buồn bực khó chịu đều từ trong ánh mắt hiện ra rõ ràng, tuy nàng cố tình trấn định che dấu, nhưng ánh mắt sắc bén của Kỷ Vĩ Thần, sự che dấu này chỉ là con số không, cô gái này sợ đối mặt hắn, hắn tự nhận mình không phải lão hồ nhưng trong mắt nàng, lại đem hắn làm dã thú, hắn có đáng sợ như vậy sao?

Hắn không biết tự bản thân đã sinh ra áp lực cho người khác, từ trên cao nhìn xuống, khí thế bề ngạo ngạo, thử hỏi xem có mấy người không hoảng loạn ?

Để đùa xuống, Hạ Cảnh Điềm mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Tôi đi toilet." Nói xong, cầm lấy ví nhỏ liền vội vàng chạy đi, khi vừa ra khỏi cửa Hạ Cảnh Điềm nặng nề thở dài, nếu như ngồi đó nhiều hơn một phút nữa, nàng nhất định chết vì hít thở không thông, chưa từng có cảm thấy trên người lại có thể bị cường đại áp lực như vậy, nhưng người đàn ông này hết lần này tới lần khác đều làm cho nàng có cảm giác đó.

Đi vào toilet, Hạ Cảnh Điềm lấy tay hắt nước lạnh lên mặt vài cái, da thịt trơn mềm làm cho nàng thoát nhìn càng kiều mỹ, không nhìn gương nàng cũng quên mất trang phục trên người mình cỡ nào xinh đẹp và gợi cảm, nàng toàn thân run lên một cái, rất nhanh kéo kéo vạt áo, cố gắng đem sự khêu gợi trước ngực che khuất, nhưng thử nhiều lần vẫn không có hiệu quả, bất quá, nhìn như vậy nàng so với bình thường bảo thủ càng thêm tự tin hơn.

Nàng căn bản không muốn đi toilet, chỉ là muốn ra đây thở một ngụm, thuận tiện sửa lại trang điểm một chút, người ta nói, ba phần tướng mạo bảy phần cách ăn mặc, cũng đúng hôm nay Hạ Cảnh Điềm tựa như mỹ nhân từ trong tranh đi ra, tràn đầy mỹ cảm, đây cũng là vì quần áo xa xỉ trên người giúp đỡ.

Đúng lúc này, cửa mở ra, một bóng dáng cao gầy gợi cảm đi vào, Hạ Cảnh Điềm từ trong kính nhìn thấy cô gái đi tới thì kinh ngạc, trời ạ! Tiên nữ nha, thật có thể nói là đáng người gợi cảm yêu mị cùng khuôn mặt thiên thần kết hợp lại, gần một mét bảy người mặc chiếc váy màu tím càng tôn lên làn da trắng như tuyết đẹp động lòng người.

Hạ Cảnh Điềm đang đánh giá cô gái, cô gái cũng âm thầm nhìn Hạ Cảnh Điềm, cô gái như quen với ánh mắt nhìn mình ngưỡng mộ, ra vẻ đương nhiên, ngón tay thon dài vuốt tóc tự đánh giá mình trong gương.

Hạ Cảnh Điềm cảm giác cùng đứng chung một chỗ với người này, mình chỉ cao một mét sáu, càng thấy nhỏ nhắn nên muốn nhanh ra ngoài, mà sau lưng, cô gái kia cũng bước ra.

Khi Hạ Cảnh Điềm kéo ghế của mình ngồi xuống, từ phía sau nàng đi tới cô gái kia bỗng dừng lại, cặp kia đẹp nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần thì lóe sáng một chút, cô ta đẩy che trước mặt Hạ Cảnh Điềm lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, hướng Kỷ Vĩ Thần nói, "Kỷ tổng, thật sự là tình cờ! Anh cũng ở nơi đây dùng cơm?"

Đây là Trì Hân – MC nổi tiếng của một đài truyền hình, không thể nghi ngờ, cô ta cùng Kỷ Vĩ Thần từng có một giai đoạn thân mật, bất quá, chỉ là đã từng, hiện tại hai người sớm đã phân rõ giới hạn, xác thực mà nói, Kỷ Vĩ Thần cùng cô ta phân rõ giới hạn, bởi vì có một lần phóng viên hỏi thăm, cô ta không che dấu chút nào thừa nhận quan hệ của hai người, cuối cùng, khiến cho một nhóm lớn phóng viên ngăn ở trước công ty Kỷ Vĩ Thần muốn hắn thừa nhận sự thật, đây chính là sự chán ghét nhất của Kỷ Vĩ Thần.

Nhìn cô gái đứng đó, Kỷ Vĩ Thần kéo môi mỏng, lộ ra một vòng cười không rõ, cô gái cũng nở nụ cười yêu kiều, ánh mắt lơ đãng nhìn đến Hạ Cảnh Điềm một bên đang ngẩn người, trong ánh mắt hiện lên kinh ngạc cùng đố kỵ, giả bộ tò mò hỏi: "Không biết vị tiểu thư này là. . ." Cô gái này mặc dù có vài phần tư sắc, nhưng theo cô ta biết, tuyệt đối không phải là loại thường thấy bên Kỷ Vĩ Thần, bởi vì cô gái bên cạnh Kỷ Vĩ Thần phải có tư thái ngạo nhân, cũng có địa vị hơn người, hơn nữa, nếu như là nữ sinh, Kỷ Vĩ Thần cũng sẽ không nhìn ở trong mắt, như vậy chỉ có một khả năng, Hạ Cảnh Điềm có lẽ là thân thích của hắn, trong lòng nghĩ như vậy.

Hạ Cảnh Điềm thấy Kỷ Vĩ Thần không nói gì, chỉ phải tự mình đứng dậy, cười, “Xin chào, tôi gọi là Hạ Cảnh Điềm, là bạn của Kỷ tổng.”

“Bạn?” Trì Hân nhũm mày, giọng điệu hơi có chút khinh thường, ánh mắt hướng Kỷ Vĩ Thần tìm hỏi, lại vừa vặn trông thấy Kỷ Vĩ Thần nhướn mày không vui, lập tức lên tiếng, “Kỷ tổng, tôi đây không quấy rầy hai người dùng cơm.” Nói xong, đã đi, rồi quay đầu lại cười, hướng Kỷ Vĩ Thần cười nói! “Ngày mai Lưu Tổng có tổ chức tiệc, tin tưởng Kỷ tổng sẽ tới, nếu như vị tiểu thư này có rảnh, thỉnh cùng đi a!” Trong tầng lớp thượng lưu mọi người biết rõ, Trì Hân đang là tình nhân của ông chủ bất động sản Lưu tổng, đối với Kỷ Vĩ Thần cô ta vẫn y nguyên chưa từ bỏ ý định, ai bảo hắn có được sức quyến rũ làm cho phụ nữ vừa gặp đã thương? Tại trước khi đi, Trì Hân còn lướt mắt đưa tình với Kỷ Vĩ Thần một cái.

Kỷ Vĩ Thần vẫn chỉ là ưu nhâ uống rượu, không có chút nào rung động, ngược lại Hạ Cảnh Điềm có chút kinh ngạc, nguyên lai vị tiểu thư xinh đẹp này cùng Kỷ Vĩ Thần có quen biết, bọn họ quan hệ gì? Điều này làm cho Hạ Cảnh Điềm không khỏi có chút tò mò, bất quá, nàng cũng không phải là ngốc, vừa rồi cô gái kia biểu lộ rất tự nhiên, nói rõ quan hệ của họ trong đó, Hạ Cảnh Điềm khẽ cắn môi dưới, nói không ra tâm tình trong lòng, có chút tự ti a!

Ngắm lại những người bên cạnh Kỷ Vĩ Thần toàn xinh đẹp như người mẫu, khí chất mỹ nữ, mà mình chẳng qua là một cô gái bình thường, không muốn cùng bọn họ tranh giành so sánh, nhưng, đồng dạng với quan hệ cùng Kỷ Vĩ Thần, nàng y nguyên ngăn không được có chút vô lực bối rối, không có hy vọng xa vời tiến vào trong lòng hắn, không có hy vọng xa vời qua muốn hắn yêu, nhưng, hắn lại cho nàng hết thấy những hy vọng đó, ít nhất nàng hiện tại so với những cô gái khác hạnh phúc một chút, ít nhất nàng có được tình cảm mãnh liệt khi đem đến cùng hắn.

Trên thế giới này không có người không thể yêu, chỉ có người không dám yêu, sợ yêu, cả đời này đều không thể chạm đến tình yêu.

73. Chương 73: Buồn Bực

Sau hoa viên lớn của Đỗ thị, một bóng dáng lười biếng nghiêng tựa trên ghế dài, chân dài giao nhau, mặt anh tuấn dưới ánh mặt trời chói mắt, khẽ múm môi mỏng cũng tản ra sự gợi cảm, Đỗ Thiên Trạch hí lại mắt, đưa tay nhìn đồng hồ, còn có một tiếng đồng máy bay sẽ đi đến thành phố đó, những ngày này hắn đi theo cha họp ở công ty, nhằm chán chết hắn. Hôm nay, cuối cùng cũng bớt thời giờ đi đến đó, vượt điện thoại, cố nén ý muốn gọi điện, môi gợi cảm nhẹ cười, nụ cười tà tà, đôi khi, làm cho người ta bất ngờ sẽ có thể gia tăng cảm tình lắm nha!

không nhớ rõ ở đâu chỉ ra chiều này, Đỗ Thiên Trạch cảm thấy còn hữu dụng, nhấn nại làm kích thích tăng cao, hắn suy nghĩ, Hạ Cảnh Điềm khi thấy hắn đột nhiên xuất hiện sẽ rất kinh ngạc, nghĩ đến đó khoe miệng vòng cười đã lớn ra.

Trung tâm thành phố.

Giữa trưa ánh nắng mạnh mẽ xuyên qua cửa sổ sát đất rơi tại sàn nhà bóng loáng, hình thành những vòng sắc màu bảo thạch, một nửa chiếc chăn trắng đã rũ xuống sàn nhà, trên giường Hạ Cảnh Điềm cuộn mình thành một đoàn, ôm lưng gối ngủ say sưa, tối hôm qua cực độ mệt làm cho nàng cần ngủ đủ giấc, điện thoại mới đặt ở tủ giường vẫn lẳng lặng nằm vô thanh vô tức.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Hạ Cảnh Điềm bị ánh nắng kích thích, trong ngủ say dần mở to mắt, khi thấy kim đồng hồ chỉ hướng phương hướng, nàng cả người đều bật lên lên, hai giờ chiều, trời ạ. . .

Rất nhanh chụp lấy bộ đồ ngủ mặc vào, nàng đi vào phòng khách, cả tòa biệt thự im ắng, xem ra Kỷ Vĩ Thần đã đi làm, nàng vô thức thở ra một hơi, không có việc làm nên làm cho người ta cũng lười biếng, vệ sinh cá nhân xong, nàng lấy túi xách ra cửa, đầu tiên đi tới gian phòng nàng thuê lấy một ít nhu yếu phẩm ở đó đem về, rồi trực tiếp thuê xe về biệt thự, cứ vậy mà đi mấy lần, rồi chẳng có mục đích mà lang thang trên đường đông người, nhìn người khác có bạn bè cùng đi dạo, nàng cảm thấy rất cô đơn, nghĩ đến đã vài ngày không có tìm Tiểu Ngữ và A Nhã, bây giờ cũng đúng lúc là giờ tan việc.

Gọi điện thoại đến, nghe được tiếng cười vui vẻ của Tiểu Ngữ, Hạ Cảnh Diễm cũng vui theo, bọn họ hẹn tại cửa công ty Kỷ thị gặp mặt, Hạ Cảnh Diễm cũng không biết vì cái gì, khi đi tới Kỷ thị, nhìn trước mắt tòa nhà hơn bảy mươi tầng, cửa thủy tinh chiếu rọi chói mắt cực kỳ, nàng lấy tay che mắt, tâm đột nhiên có chút phiền muộn, nàng rất hâm mộ những thành phần tri thức đang bận rộn bên trong.

Hạ Cảnh Diễm kiên nhẫn chờ, ánh mắt không khỏi tìm kiếm nhìn ở cửa chính, phút chốc, một bóng dáng quen thuộc từ trong đại sảnh phóng ra, Hạ Cảnh Diễm tâm mạnh nhảy dựng, ra tới không phải là Kỷ Vĩ Thần sao? Chỉ thấy hắn đi lại có chút gấp gáp, vừa nói điện thoại, vừa đi ra cửa, tại đó, bảo vệ đã đem xe của hắn dừng đợi sẵn, Hạ Cảnh Diễm có chút si ngốc nhìn hắn lên xe, đột nhiên, cửa xe hạ xuống, ở ghế lái phụ bên cạnh Kỷ Vĩ Thần là một cô gái xinh đẹp đang cười đến vũ mị, thập phần thân mật hôn lên má hắn, sau đó, chiếc xe khí phách chạy đi trước mắt kinh ngạc của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm chần động đứng nguyên tại chỗ, nội tâm đã phân không ra cảm giác gì nữa, từ mừng rỡ khi thấy Kỷ Vĩ Thần đến cảm giác buồn phiền hiện tại, còn mơ hồ có chút tức giận cùng khó chịu, càng làm cho nàng nhin không được suy đoán người kia là ai? Nhưng cũng chỉ những tiểu thư danh giá mới xứng đôi với hắn.

Hạ Cảnh Diễm đang ngây người thì bả vai bị người dùng lực vỗ một cái, nàng giật mình nảy người, quay đầu, chỉ thấy Tiểu Ngữ cùng A Nhã nhìn nàng quái dị.

“Đang nhìn cái gì mà mắt hồn như vậy?” Tiểu Ngữ trêu ghẹo, ánh mắt cũng đuổi theo hướng Hạ Cảnh Diễm chú ý.

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, “Không có gì, đi thôi! Chúng ta trước ăn cơm, đêm nay mình mời.”

“Như thế nào? Có việc vui à!”

“Không có việc vui thì không thể mời sao? Lâu như vậy không gặp, nhớ các cậu chết rồi.” Hạ Cảnh Diễm cười, trong lòng lại tức giận nghĩ, tất nhiên Kỷ Vĩ Thần xa xỉ trả lương cho nàng, nàng cũng sẽ không vì hắn mà tiết kiệm.

Đầu tiên bọn họ tìm đến một nhà hàng trung bình dùng cơm, sau lại đi dạo mua quần áo, mua bao lớn bao nhỏ, ba người đều mua rất nhiều, Hạ Cảnh Diễm nhớ kỹ lời Kỷ Vĩ Thần nói..., phải đề cao thưởng thức cùng khí chất, lúc này đây, nàng ngược lại quyết tâm đi mua vài bộ quần áo cao cấp, cái này lại làm A Nhã cùng Tiểu Ngữ nhìn choáng váng, đều hỏi Hạ Cảnh Diễm từ đâu có nhiều tiền, Hạ Cảnh Diễm chỉ nói bạn cho mượn, cũng may họ không có hỏi thêm đã liền tin.

Một lúc đi dạo đến mười một giờ, ba người mới trở về nhà mình, Hạ Cảnh Diễm cầm theo mấy túi quần áo mờ mịt không định đi trên đường náo nhiệt, nàng đột nhiên rất không muốn đi trở lại cái nhà kia, bởi vì trong nhà quá lạnh lẽo, quanh què làm cho nàng sợ hãi, đêm nay, Kỷ Vĩ Thần chắc là không trở lại, có mỹ nữ làm bạn, hắn còn có thể trở về cùng cô gái bình thường như nàng sao?

Nhìn đèn chớp nhoáng hoa lệ, trong thế giới phồn hoa này Hạ Cảnh Diễm đột nhiên rất tức giận, rất khó chịu, đè nén tâm lý muốn tìm cái gì phát tiết, nàng không trách ai, chỉ đổ thừa tại mình, có cảm giác nặng nề này làm nàng thở không nổi.

Ánh mắt đột nhiên chạm đến cách đó không xa một quán bar cao cấp! muốn phát tiết tốt nhất là uống rượu, chưa từng nghĩ muốn uống rượu, muốn say, Hạ Cảnh Diễm không hề do dự, cất bước liền đi vào, đi vào nơi co không khí ẩm muội mê hoặc lại dễ chịu hơn nhiều, tùy tiện tìm một vị trí, mở miêng liền muốn hai chai rượu đỏ, đôi khi, dùng tiền mua sự vui vẻ còn hơn là đứng một mình trong phòng.

Ba ly rượu, nàng phát hiện căn bản không có một chút say, nàng đang hoài nghi rượu có vấn đề, hay là mình tửu lượng tăng nhiều rồi? Cô đơn làm cho tâm con người vô cùng yếu ớt, nàng Hạ Cảnh Diễm sống đến năm thứ hai mươi bốn thì một tràng ái tình cũng chưa từng có, trong đầu đột nhiên nhấp nháy gương mặt Ngô Viễn Khang, không nàng có yêu nhưng không đủ sâu? Hay là bị thương quá đau? Hạ Cảnh Diễm thật lâu không nhớ tới người này rồi, đối với hắn, Hạ Cảnh Diễm chỉ có hận, đau khổ, cũng giãy dụa qua, nhưng duyên phận tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nàng chỉ mới quay người lại đã biến mất không dấu vết rồi!

Hạ Cảnh Diễm nội tâm buồn bực, rượu một ly lại một ly uống cạn, dưới ngọn đèn mê ly, ca khúc thương

tâm, nàng đưa mắt nhìn trong sàn nhảy, vài đôi yêu nhau ôm ấp khiêu vũ, náo nhiệt nhất quán bar chính là bên trái nơi bàn dài có sáu bảy thanh niên đang ồn ào đùa giỡn.

Lúc này, ngoài cửa bar đi tới một thanh niên tuổi trẻ, hắn còn rất trẻ, nhìn khoảng hai mươi bốn tuổi gì đó, khuôn mặt cũng ưa nhìn tuấn lãng, tóc đen như mực mềm mại, một thân quần áo trắng càng tôn lên đáng người hấn cao ngất, hắn vừa đi vào, liền thấy sáu bảy người kia gọi, “Lê Hàn, ở đây... ở đây. . .”

Thanh niên trẻ tuổi kéo môi cười, sáng khoái đi đến nơi phát ra tiếng gọi.

74. Chương 74: Đưa Người

“Đi muộn, phạt rượu. . .”

“Phạt rượu, phạt rượu. . . Làm sao mà từ khi du học trở về là cứ đến trễ ha!”

“Đúng, phạt rượu, phạt ba ly. . .”

Trong tiếng gào thét, Doãn Lê Hàn vui vẻ cười rộ lên, ngồi xuống bên cạnh đám bạn thân, sáng khoái nhận lấy ba ly rượu uống cạn, trên đường tới đây chưa quen đường nên hắn mãi đi vòng vòng mà đến trễ.

“Lê Hàn, nhiều năm không thấy, càng ngày càng đẹp trai phong độ.”

“Lê Hàn của chúng ta chính là một đại soái ca a! Mấy năm nay không biết đã mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ rồi, chiến tích huy hoàng, có thể nói bách chiến bách thắng.”

Doãn Lê Hàn bị bạn nói lập tức cười, gương mặt đẹp lộ ra độ cong mê người.

Một đôi tay đập lên bờ vai của hắn, hé ra gương mặt tràn đầy hào hứng, ánh mắt hất lên vị trí của Hạ Cảnh Diễm, hạ giọng nói!”Các anh em, chúng ta đi đánh cuộc xem thế nào?”

“Đánh cuộc gì?” Tất cả ánh mắt đều nhìn qua, tràn đầy thú vị, Doãn Lê Hàn cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt có một chút suy đoán.

“Đánh cuộc Lê Hàn của chúng ta có thể mời vị tiểu thư kia nhảy một điệu không.” Thanh niên nghĩ kế cười tà ý, ánh mắt phiến qua khuôn mặt khó xử của Lê Hàn, mà một bên có người lập tức lớn tiếng phụ hợp, “Chủ ý này hay, nếu như Lê Hàn không thể mời vị tiểu thư này, đêm nay chi phí hấn bao hết.”

Doãn Lê Hàn ánh mắt liếc về Hạ Cảnh Diễm yên lặng uống rượu trong một góc, ngọn đèn mờ ám vẫn chiếu rọi được gương mặt nhu mì xinh đẹp của nàng, thanh thuần nhưng không mất gợi cảm, hắn có chút dờ khóc dờ cười, chủ động chịu thua nói!”Không cần đánh cuộc, chi phí hôm nay mình trả là được.”

“Mình chú ý tiểu thư kia không tồi, nhìn bộ dáng cô ấy uống rượu, nhất định là thất tình rồi, lúc này đang cần người khác quan tâm, Lê Hàn nhanh chân a, anh em chúng ta sẽ hỗ trợ.” Một bên một người ra sức thuyết phục, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

“Hay là bỏ đi.” Doãn Lê Hàn có chút khó xử lắc đầu, ánh mắt lần nữa rơi xuống gương mặt tinh xảo của Hạ Cảnh Diễm, trên mặt như có điều suy nghĩ.

“Cái gì bỏ đi, cậu không đi mình sẽ đi, cơ hội khó gặp được, có lẽ đêm nay. . .” Trong đó một người uy hiếp, ánh mắt lộ liễu một vòng cười xấu xa, ra vẻ muốn tiến lên.

Doãn Lê Hàn một tay kéo hấn về lại chỗ ngồi, nhú mày, “Biết rõ người ta tâm tình không tốt, cậu còn đi quấy rầy.”

“Cậu không phải không hiểu, cô gái thất tình sẽ thích người nào đến an ủi, cậu không tin? Xem mình đây.” Người nói chuyện đại khái hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, cao lớn dữ dằn, bình thường thích nhất đùa giỡn với các thiếu nữ, Doãn Lê Hàn biết rõ cá tính của hấn, tự tay một lần nữa kéo hấn trở về, đứng lên nói!”Hay là mình đi a!”

“Ha, tên nhóc này thương cảm rồi.” Lập tức có người trêu ghẹo.

Doãn Lê Hàn đứng người lên, nói thật ra, với hấn mà nói cũng thật khó khăn, hấn mân nâng môi gờ lên một nụ cười thân thiết, đi về hướng Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm uống gần một chai rượu đỏ, lại như cũ không có say, ngược lại càng uống càng tỉnh, tất cả sự tỉnh đều vọt tới trong đầu, giày vò đến nàng tâm càng phiền, đơn giản chậm rãi uống rượu, khi thấy có người tới gần, nàng tưởng người phục vụ, ngẩng đầu lại hé ra gương mặt tuần tú.

Doãn Lê Hàn đối diện ánh mắt có vẻ hơi say của Hạ Cảnh Diễm, trong lòng không khỏi vừa động, khuôn mặt tuần tú hơi có chút hiện hồng, nhưng là, vừa nghĩ tới sau lưng bọn bạn như lang như hổ, hần mỉm cười mở miệng, “Tiểu thư, tôi có thể mời cô nhảy một điệu chăng?”

Hạ Cảnh Diễm tuy tự nhận là không có say, kỳ thật nàng đã rất say, nàng ngẩng đầu lên mê mang đánh giá Doãn Lê Hàn một hồi lâu, cặp môi đỏ mọng mơn một nụ cười giấu, “Nếu đồng ý, tôi có được tặng thưởng gì không?”

Doãn Lê Hàn không thể tưởng được Hạ Cảnh Diễm có thể nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngạc nhiên, quay đầu lại, chỉ thấy bảy tám thằng bạn đều dùng ánh mắt cổ vũ hân, hân có chút khó xử cười cười, lên tiếng nói! “Tiểu thư hi vọng được tặng cái gì?”

Hạ Cảnh Diễm lần nữa đánh giá Doãn Lê Hàn một phen, nói thật ra trên người hân phát ra cảm giác làm cho người ta an tâm, hần nụ cười trong sáng hơi ngại ngùng, ánh mắt không có ác ý, bất quá, Hạ Cảnh Diễm chán ghét những người phía sau lưng hân, cho dù Doãn Lê Hàn không dính tới bọn tục trần đó, nhưng ở loại địa phương này, nàng cũng sẽ không tin tưởng hân, có lẽ hân chỉ là bề ngoài hiền lành? Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm mím môi lần nữa trêu cợt nói! “Tôi sẽ đi cùng anh, nhưng anh cũng phải giúp tôi một chuyện.”

“Cô cứ nói.” Doãn Lê Hàn do dự một chút hỏi!

Tuy say nhưng Hạ Cảnh Diễm ý chí y nguyên rất thanh tỉnh, nàng cũng biết lúc này đã muộn, nói thật ra, nàng cũng có chút hối hận ở bên ngoài lâu như vậy, nàng vừa vặn cũng đang muốn về nhà, liền cố ý lên tiếng thử hân, “Đưa tôi về nhà, có thể chứ?”

Doãn Lê Hàn càng sững sốt một chút, càng không thể tưởng Hạ Cảnh Diễm sẽ đưa ra loại yêu cầu này, bất quá, nhìn nàng bộ dáng diễm đam đáng yêu như vậy, Doãn Lê Hàn đáy lòng cũng thương tiếc dâng lên, nói thật ra, hân cũng lo lắng, một cô gái trẻ đêm khuya tại quán bar uống say sẽ rất nguy hiểm, phụ nữ yêu cầu, đàn ông bình thường là không cách nào cự tuyệt, hân suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Nhìn cô uống cũng chưa say lắm, tôi hiện tại sẽ đưa cô trở về!”

“Thật sự?” Hạ Cảnh Diễm hơi có chút kinh ngạc.

“Ừ.” Doãn Lê Hàn gật gật đầu.

Hạ Cảnh Diễm gọi phục vụ tới tính tiền, ngồi ở trên bàn không cảm giác say, nhưng đứng người lên mới phát hiện mình có chút như lọt vào trong sương mù, Doãn Lê Hàn cùng bạn bè lên tiếng chào ra về, đã thấy các bạn của hân đều truyền nhau ánh mắt ‘tên nhóc gặp may’ rồi, Doãn Lê Hàn cười khổ, khi bọn hân cười vang hân mộ, thì đã mang theo Hạ Cảnh Diễm rời khỏi quán bar!

Đêm đã khuya mười hai giờ, Hạ Cảnh Diễm vừa ra khỏi quán được gió mát thổi rượu cũng tỉnh một nửa, chỉ chốc lát sau, một chiếc xe thể thao lái đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, trên xe, Doãn Lê Hàn quay cửa xe xuống ngoài đầu ra gọi nàng, “Này, tiểu thư, cô nhà ở đâu?”

Hạ Cảnh Diễm nguyên bản cũng chỉ là nói đùa, nhưng hân lại tưởng thật, muốn đưa nàng về, do dự nửa ngày, nàng đưa mắt nhìn quanh, tuy trong lúc này khắp nơi vẫn còn taxi chạy qua, nhưng đã trễ thế này cũng rất không an toàn, nàng nhìn chăm chăm Doãn Lê Hàn một hồi lâu, nhìn đến khi hân cũng phát hiện nàng đang nói hân không ổn, hân thoải mái cười, nghĩ nói, “Nếu như tiểu thư có người quen..., cô hãy gọi người ra đưa về! Tôi không miễn cưỡng .”

Hạ Cảnh Diễm giờ này chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn, rượu đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi, nàng lắc đầu, đột nhiên lên tiếng nói! “Anh có chứng minh thư không?”

“Làm gì?” Doãn Lê Hàn khó hiểu chau mày.

“Lấy ra cho tôi xem một chút.” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cường ngạnh nói.

Doãn Lê Hàn cảm giác đỡ khốc đỡ cười, bất quá, nhưng vẫn thành thật rút giấy chứng minh ra đưa cho Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm đầu đã quay cuồng, cố nường theo ngọn đèn nhìn, Doãn Lê Hàn ba chữ khắc

vào trong đầu rồi trả chứng minh thư, nàng lúc này mới ngồi lên xe, nói địa chỉ nhà mình.

Doãn Lê Hàn vừa nghe địa chỉ trong miệng Hạ Cảnh Điềm, chỉ cảm thấy nhức đầu rồi, hần rồi thành phố này đã bốn năm, sớm đã quên một số địa chỉ, nghe Hạ Cảnh Điềm vừa nói, mới phát hiện làm người tốt cũng không dễ, hần mấp máy môi, có chút khó xử lên tiếng nói!”Tiểu thư, cô có thể chỉ đường không?”

“Đi về phía trước, quẹo phải. . .” Hạ Cảnh Điềm cố gắng bảo trì thanh tĩnh, chỉ vào biển báo giao thông, nhưng đầu óc lại nhức nhối không thôi, đi ngang qua một cái đèn xanh đèn đỏ thì nàng gần không được muồn nôn, cuối cùng, rốt cục nhịn không được ghé vào ngoài cửa sổ nôn ọe, nôn xong liền mệt mỗi ngủ thiếp đi.

75. Chương 75: Hiểu Lâm

“Tiểu thư, cô không thể ngủ? cô còn chưa nói địa chỉ cho tôi biết! Tiểu thư. . .” Doãn Lê Hàn gọi nhanh, một tay cầm lái, một tay vỗ vỗ mặt Hạ Cảnh Điềm đang mê man ngủ, hồng bét, hần không khỏi thầm kêu.

Hạ Cảnh Điềm thì say đến hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, cho dù sét đánh cũng chưa tỉnh lại, Doãn Lê Hàn nhìn Hạ Cảnh Điềm hoàn toàn đang ngủ rất say thì không khỏi ảo não thở dài, nên làm cái gì bây giờ? Đã trễ thế này, không thể đưa nàng về nhà, chỉ có đưa nàng đến khách sạn ở một đêm .

Vốn không thích hợp làm thế nhưng Doãn Lê Hàn đành phải đem xe chạy về khu vực nội thành, một hồi lâu mới nhìn thấy khách sạn nghỉ chân, cho xe ngừng xong hần đi chỗ ghế phụ đem Hạ Cảnh Điềm say khướt dìu đi ra, Hạ Cảnh Điềm bước chân loạng choạng ngã nhào vào trong ngực hần, trong lòng đang ôm nhuyển ngọc ôn hương, Doãn Lê Hàn tâm bình tĩnh đã hai mươi bốn lập tức lay động một chút, hần nhú lông mày tuần lãng, trong lòng thầm nói một tiếng đắc tội, rồi vòng qua thắt lưng Hạ Cảnh Điềm bế đi vào khách sạn.

Trước quầy tiếp tân có bốn năm cô gái, nhìn thấy Doãn Lê Hàn bế Hạ Cảnh Điềm say ngủ đi tới, đều dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái theo dõi hần, bất quá, tại khách sạn đây là điều thường thấy, hơn nữa, người tới là khách, tuy trong nội tâm khinh bỉ, nhưng trên mặt cũng lộ ra mười phần ngênh đón.

“Tiên sinh, xin hỏi cần gì?”

“Tôi muốn một gian phòng đơn.” Doãn Lê Hàn lên tiếng nói, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, nói thật ra, hần là lần đầu tiên làm chuyện này, nửa đêm mang theo một cô gái say rượu vào khách sạn, người không có gì lại đến nơi không bình thường làm cho hần có chút xấu hổ, nhưng lại không thể mặc kệ Hạ Cảnh Điềm chỉ phải cố gắng thuê phòng .

“Xin hỏi là muốn một phòng giường lớn?” Cô gái hỏi kỹ, ánh mắt lơ đãng đảo qua gương mặt Hạ Cảnh Điềm xinh đẹp.

Những lời này tựa hồ chứa hàm ý đặc biệt, Doãn Lê Hàn mặt mông lại lần nữa hiện hồng, hần nhẹ gật đầu, “Một phòng giường lớn a!”

Cô gái lập tức viết phiếu đăng ký phòng, chỉ chốc lát sau đưa cho Doãn Lê Hàn chìa khóa một phòng trên lầu bảy, trước ánh mắt phức tạp của cô gái Doãn Lê Hàn bế Hạ Cảnh Điềm đi đến thang máy, Hạ Cảnh Điềm tuy không nặng, nhưng là cả người đều dựa vào hần cũng làm cho hần phải cố hết sức.

Đi vào cửa phòng, Doãn Lê Hàn đem Hạ Cảnh Điềm đỡ đến trên ghế sofa, ngồi ở bên cạnh thở dốc, lại nghe sau lưng Hạ Cảnh Điềm phát ra tiếng muồn nôn, Doãn Lê Hàn còn chưa kịp phản ứng thì Hạ Cảnh Điềm cả người đã ghé vào trên lưng của hần, mãnh liệt nôn mửa liên tục, hần mở hai mắt, muốn tránh đã không kịp, lông mày nhú lại một cái, khuôn mặt tuần tú tràn đầy bất đắc dĩ.

Hạ Cảnh Điềm nôn xong liền lẩm bẩm nói khát, tay mảnh khảnh tay hướng Doãn Lê Hàn, “Nước. . .nước. . .”

Lúc này Doãn Lê Hàn cả lưng đều bị Hạ Cảnh Diễm làm dơ, chỉ phải cởi ra quần áo ném tới trong phòng tắm, mới đi đến bên bình trà vì Hạ Cảnh Diễm rót một chén, Hạ Cảnh Diễm khát uống liền vài ngụm, lại lần nữa rơi vào giấc ngủ, Doãn Lê Hàn cũng không muốn đánh thức nàng, đỡ cho sau khi nàng tỉnh lại càng khó phục vụ, nhìn sang gương mặt ngọt ngào của Hạ Cảnh Diễm, hắn không khỏi thầm thở dài nói! cũng không tệ lắm, làm sao lại thích đến nơi như vậy ? Nếu đêm nay không gặp được hắn, mà là người xấu, chẳng phải xong rồi?

Ánh mắt dời khỏi mặt Hạ Cảnh Diễm, Doãn Lê Hàn cởi trần đang muốn đi vào phòng tắm tắm sạch sẽ, đột nhiên nghe được điện thoại của Hạ Cảnh Diễm vang lên, hắn khẽ giật mình, sững sốt một chút, rồi lấy điện thoại, chỉ thấy trên mặt chính hiện tên Đỗ Thiên Trạch.

Doãn Lê Hàn đã bị Hạ Cảnh Diễm làm cho mệt mỏi, nhìn qua điện thoại, hắn suy nghĩ có lẽ người này là bạn của cô, có thể bảo hắn tới đón nàng cũng tốt, đỡ phải sáng hôm sau gặp mặt xấu hổ, nghĩ xong, hắn nhấn nút trả lời mà sau này hắn sẽ hối hận vì làm việc này.

“alo. . .” Doãn Lê Hàn tận lực dùng tiếng rất bình thường lên tiếng.

Lời của hắn vừa nói xong, lại nghe thấy đối phương đột ngột không có thanh âm, hắn đang có chút kỳ quái thì lại nghe đối phương truyền đến một câu gầm nhẹ, “Anh là ai? Vì cái gì nhận điện thoại của Hạ Cảnh Diễm?”

Doãn Lê Hàn kinh ngạc, từ trong lời nói cảm giác được đối phương vô cùng tức giận, hắn lập tức giải thích lên tiếng, “Vị tiên sinh này, anh trước đừng nóng giận, hãy nghe tôi nói, vì chủ nhân điện thoại đã uống rượu say, cho nên tôi mới tiếp điện thoại của cô ấy.”

“Các người bây giờ đang ở đâu?” Đối phương đã nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Tại một khách sạn.” Doãn Lê Hàn thành thật trả lời.

“Khách sạn nào?” Tiếng gầm vang lên, thanh âm trong nháy mắt đề cao hơn.

Doãn Lê Hàn lập tức nói ra tên khách sạn, nhưng nghe đối phương giọng rõ ràng là đang hiểu lầm cái gì, hắn vừa định giải thích thì bên kia đã vút xuống một câu gầm nhẹ liền cúp điện thoại, kinh sửng sờ hết sức, trong đầu quanh quẩn câu cảnh cáo vừa rồi, anh nếu dám đụng đến cô ấy, tôi sẽ băm anh vạn đoạn.

Bên trong một nhà hàng sang trọng, Đỗ Thiên Trạch vốn chính đang nhàn nhã thưởng rượu, trong lúc vội vàng liền vội lấy áo khoác ngay cả khóa kéo cũng chưa kéo xong, liền một tay nắm lấy lên trên bàn chìa khóa xe hướng thang máy chạy, vừa chạy, vừa khẽ nguyên rửa, vừa nghĩ tới Hạ Cảnh Diễm giờ này đang ở một mình trong khách sạn cùng một người đàn ông, hắn đã tức giận đến phát điên, rốt cuộc là tên xấu xa nào dám động đến Hạ Cảnh Diễm của hắn, hắn tuyệt không cho người đó đẹp mặt.

Đi vào trong ga-ra, Đỗ Thiên Trạch nhanh nhanh nổ máy, chỉ chốc lát sau chiếc xe màu đỏ đã gào thét biến mất trong bóng đêm...

Mà trong khách sạn, Doãn Lê Hàn sợ Hạ Cảnh Diễm sẽ cảm lạnh, chỉ phải đem nàng bế lên giường ngủ, thay nàng đắp kín chắn, nhìn người mình tràn đầy mùi bấn trong lòng đã nho nhỏ nén giận đúng là mệnh khổ, hắn lần này xem như là người tốt không được may, vừa mới xuống phi cơ không đến ba giờ, liền đã hội tụ bạn bè, giờ chưa được nghỉ ngơi phải lo chăm sóc một cô gái say như chết, hắn thật là chọc không đúng người.

Trước khi bạn của cô ấy đến, hắn còn có thời gian tắm sạch sẽ thoải mái, nghĩ xong, liền đi vào trong phòng tắm, chỉ chốc lát sau, Doãn Lê Hàn đã quần khăn tắm đi ra, quần áo nhét vào trong bồn tắm, tất nhiên là không mặc được rồi, dùng khăn lông lau khô tóc ẩm ướt rồi ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, bay cả chặng đường xa hắn cũng đã cực kỳ mệt mỏi.

Mà đang nhanh chân chạy đến – Đỗ Thiên Trạch tìm đã lâu mới tìm được khách sạn, nổi giận dùng dùng chạy đến tiếp tân, bắt chấp phong độ, hắn trực tiếp xông về thang máy trước sự kinh ngạc hết sức của cô gái, thẳng đến lầu bảy tìm đến số phòng của Hạ Cảnh Diễm, không chút do dự vung nắm tay gõ cửa.

“Bang bang. . . Bang bang. . .”

Doãn Lê Hàn đang nghiêng người trên ghế nghỉ ngơi, vừa chìm vào mộng đẹp đã bị tiếng động lớn ngoài cửa làm tỉnh lại, hắn đứng người lên đi tới cửa, trực tiếp liền mở cửa, nhưng mà, khi hắn còn không có thấy rõ người tới, đã bị ăn một quyền đau buốt, làm cho cả người Doãn Lê Hàn đều thanh tỉnh, chờ hắn lấy lại tinh thần, mới phát hiện nơi cửa đứng một người bề ngoài rất tuấn tú, cao ngất nhưng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào hắn.

“Vị tiên sinh này. . .” Doãn Lê Hàn vừa sợ vừa giận, trên mặt đau nhức làm cho hắn nói chuyện có vẻ cố hết sức.

Đỗ Thiên Trạch vốn là không muốn đánh người, nhưng khi nhìn thấy Doãn Lê Hàn chỉ quần khăn tắm bước ra, trong lòng không che dấu được tức giận bạo phát, trong chớp mắt đó hắn chỉ duy nhất muốn làm chính là hảo hảo giáo huấn loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không đợi Doãn Lê Hàn giải thích, hắn bốc hỏa đẩy ra Doãn Lê Hàn một bên, trực tiếp vọt tới Hạ Cảnh Diễm đang ngủ say trên giường, khi thấy quần áo chỉnh tề, trong lòng lửa giận mới tiêu tan một chút.

Khi hai người đàn ông đồng dạng suất khí đứng cùng chung một phòng sẽ là hình tượng như thế nào? Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại hung dữ trừng mắt Doãn Lê Hàn cũng tuấn tú không kém, đáy lòng ngăn không được phun lên tầng tầng lửa giận, mà Doãn Lê Hàn cũng nghiêng mắt nhìn Đỗ Thiên Trạch ngoại hình hơn người, trong khoảng thời gian ngắn đỡ khóc đỡ cười, rồi lại ảo não, tự mình làm việc tốt không đúng chỗ, lại bị đánh oan, đúng là gặp xui xẻo.

“Vị tiên sinh này, tôi xem thì anh đang hiểu lầm, tôi cùng với vị tiểu thư này chỉ là vừa mới quen, cũng không có phát sinh chuyện như anh đang nghĩ.” Doãn Lê Hàn cho rằng phải vì mình mà lấy lại công đạo.

Đỗ Thiên Trạch hừ lạnh một tiếng, giọng điệu tràn đầy trào phúng, “Mang theo một cô gái say rượu vào khách sạn, hiểu lầm? còn không thể chờ đợi được bỏ đi quần áo là vì thời tiết rất nóng sao?”

Doãn Lê Hàn mới phát hiện trên người mình chỉ có khăn tắm, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hắn nhú nhú mày, “Vị tiểu thư này vừa rồi nôn lên người tôi, tôi bắt buộc dĩ mới phải đi tắm rửa một cái.”

Đỗ Thiên Trạch có chút khó chịu khoát tay, không nhẫn nại nói, “Tôi không muốn nghe nói nhảm, thức thì nhanh lên đi ra ngoài, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.”

Doãn Lê Hàn cắn cắn môi mỏng, cầm lấy quần mặc lên, sau đó, cũng không quay đầu lại rời đi.

76. Chương 76: Kinh Hoảng

Dưới ánh đèn ấm áp, Đỗ Thiên Trạch kéo ghế tới bên cạnh giường, than người cao ráo nghiêng dựa, mắt hồ ly đào hoa nheo lại thành một khe hẹp, cần quét gương mặt Hạ Cảnh Diễm đang say ngủ, tóc dài buông lơi trên khuôn mặt xinh đẹp, da thịt trắng nõn dưới ánh đèn vàng càng mịn màng, mũi nhỏ cao thẳng, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, trong phòng yên tĩnh có thể nghe được tiếng nàng đều đều hít thở, nàng lúc này yên tĩnh như mèo con, gợi cảm mà mềm mại đáng yêu, Đỗ Thiên Trạch đôi mắt sâu u xẹt qua một vẻ yêu thích, nàng như vậy đáng yêu hơn nhiều.

Hạ Cảnh Diễm nhẹ nhàng ưm một tiếng, tóc đen rơi lả tả trên gối đầu, Đỗ Thiên Trạch trong lòng vừa động, cúi người xuống nhìn vàng trán cao, nhìn không được lặng lẽ tại trán của nàng trộm hôn, môi mỏng bứt lên một vòng tà cười, một giây sau, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên tối lại, cô gái này một chút ý thức phòng bị đều không có sao? Cũng dám cùng người đàn ông lạ vào khách sạn, bị ăn nàng cũng không biết a! Thật là đáng chết.

Một phen nghiêng rằng nghiêng lợi, Đỗ Thiên Trạch trên mặt lập tức hiển hiện một vòng cười ác ý, hắn suy nghĩ, nếu như buổi sáng ngày mai nàng thấy hắn ngủ ở bên cạnh sẽ có thể thét lên mà ngất không! Nói xong, lại một lần nữa trộm hôn môi, hắn mới đứng dậy đi vào phòng tắm, một phen tắm xong, vốn đã mệt mỏi hắn đến bên cạnh Hạ Cảnh Diễm nằm, đôi mắt đen lẳng lẳng dừng ở khuôn mặt Hạ Cảnh Diễm một hồi lâu, chỉ cần vừa nghĩ tới buổi sáng ngày mai hắn đã thật hưng phấn ngủ không được.

Có chút ác ý nắm lên bàn tay non mềm của Hạ Cảnh Diễm vòng qua eo mình, mà chân dài của hắn cũng ám muội khoát lên đùi Hạ Cảnh Diễm, đem thân thể nàng nhỏ nhắn nhét vào trong ngực, trong lúc ngủ mơ Hạ Cảnh Diễm nhu nhu miệng, chủ động dựa vào Đỗ Thiên Trạch, hoàn toàn đem hắn làm gối ôm ôm, Đỗ Thiên Trạch thân hình cứng đờ, cuối cùng thoả mãn cười, nghe được mùi thơm nhàn nhạt trên người Hạ Cảnh Diễm, hắn khép lại mắt.

Bóng đêm càng tối, một đêm đầy mệt mỏi cũng qua đi, tia nắng ban mai lặng lẽ tiến vào, mở ra một ngày náo nhiệt mới.

Sự yên lặng trong khách sạn cho thấy tất cả khách hàng đều đang ngủ say trong mộng đẹp, tại lầu bảy, đã ngủ say một đêm, Hạ Cảnh Diễm tỉnh lại, híp lại đôi mắt để tập trung ánh sáng, thỉnh thoảng đập vào mắt nàng là khuôn mặt phóng đại làm nàng sợ tới mức hồn phi phách tán, quen thuộc hình dáng, vẻ cường tráng, lông mày đen dày, mũi cao thẳng, môi mỏng tạo nên vẻ khí suất hơn người, nhưng đối với nàng mà nói chỉ có thể so sánh với ác ma, Đỗ Thiên Trạch. . . ?

Nhưng mà, càng làm cho nàng hoảng sợ ngạc nhiên hơn chính là nàng hiện tại tư thế ám muội, nàng lúc này như bạch tuộc quấn lấy hắn, mà hắn. . . Trời ạ. . . Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức che miệng thiếu chút nữa không khống chế được thét lên, hắn. . . Dĩ nhiên là nửa thân trần. . . ? khăn tắm chỉ đem bộ vị trọng điểm che khuất, lồng ngực kiện mỹ hoàn toàn phơi bày. . .

Hạ Cảnh Diễm hốt hoảng quay đầu ra, cả người lập tức giống như bị chạm điện từ trong lòng Đỗ Thiên Trạch bắn ra, lăn xuống mặt đất, nàng lập tức kiểm tra quần áo, khá tốt khá tốt, các nút áo không có mở, quần cũng còn, ngoại trừ say rượu làm đầu đầu nàng khác hết thấy bình thường. . .

Hạ Cảnh Diễm động tác quá mạnh, khiến cho cả cái giường đều rung rinh, đang chìm ngủ trong, Đỗ Thiên Trạch nhú nhú mày, lông mi dài giật giật, mắt phượng hẹp dài mở ra, khi thấy ai đó tránh ở dưới giường, toàn thân run rẩy, môi mỏng bứt lên một vòng cười vui vẻ, hắn tới gần Hạ Cảnh Diễm đang kinh hoàng luống cuống, thỉnh thoảng thanh âm nhả ra phía sau gáy nàng, “Ngủ có ngon không?”

Chính đầu óc đang hỗn loạn, Hạ Cảnh Diễm bị những lời này sợ tới mức cả người đều nhảy dựng lên, nàng vội vàng quay đầu lại, chạm đến khuôn mặt mê hoặc của Đỗ Thiên Trạch, nàng sợ tới mức thân thể thiếu chút nữa chống đỡ không nổi té ngã, nàng khuôn mặt một mảnh đỏ bừng, thần kinh loạn lạc, đầu óc trống rỗng, “Ách. . . Anh đã tỉnh. . .”

Nhìn Hạ Cảnh Diễm hồng hồng khuôn mặt, Đỗ Thiên Trạch cười đến vô cùng tà ác, môi mỏng phát ra một câu, “Đối với chuyện tối ngày hôm qua, cô tính phụ trách như thế nào?”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, ngực thỉnh thoảng nhảy dựng, đầu ầm ầm mà nổ, không dám tin khẽ nói, “Tối hôm qua chuyện gì?”

Đỗ Thiên Trạch nhướng mày, vẻ mặt thành thật nhìn nàng, “Cô đã quên?”

“Tôi đã quên cái gì?” Hạ Cảnh Diễm cảm giác như hít thở không thông, trời ạ! Tối hôm qua rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì cái gì Đỗ Thiên Trạch sẽ xuất hiện trong này? Nơi đây lại là ở đâu? Hạ Cảnh Diễm hỗn loạn đem chuyện tối ngày hôm qua quên mất không còn một mảnh, cuối cùng trí nhớ chỉ dừng lại ở thời khắc mình uống rượu kia.

Đỗ Thiên Trạch để sát vào tai nhỏ xinh của Hạ Cảnh Diễm, giọng khàn khàn nói!”Cô muốn ôn lại một lần sao? Tôi không ngại!”

Như thế cỡ nào chọc người, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt càng đỏ bừng, nàng khẽ nói!”Anh. . . anh nói cái gì?”

Nghe hắn nói như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua thực sự đã xảy ra chuyện gì? Hạ Cảnh Diễm lo sợ nghĩ, hồng mặt thôi.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm mặt lo lắng, Đỗ Thiên Trạch lại cảm thấy vui vẻ cực kỳ, mục đích của hắn chính là muốn trừng phạt nàng, ai bảo nàng ngốc như vậy dám một mình cùng người khác vào khách sạn? Đỗ Thiên Trạch không hề buông lỏng nhìn nàng, sau xoay người, ghé vào mép giường lấy ra một điều thuốc, vừa đốt thuốc, vừa dùng giọng nói rất chuyên nghiệp!”Tôi rất có giá, chuyện tối ngày hôm qua cho cô trả tám vạn, có lời rồi đó!”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn choáng váng, đầu óc toàn bộ lộn xộn, chuyện tối ngày hôm qua càng rối tinh rối mù.

Đỗ Thiên Trạch lông mày nhảy lên, khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, “Như thế nào, cô muốn quịt nợ?”

“Tôi. . . Cái kia. . .” Hạ Cảnh Diễm bị Đỗ Thiên Trạch bức bách khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô sắc, lúc này, nàng đã phân không rõ hẳn là đang nói đùa hay là đang thật rồi, nhưng là, chuyện tối ngày hôm qua thật sự nàng hoàn toàn không biết gì cả, đột nhiên, nàng nghĩ tới mình quần áo hoàn hảo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên Trạch, chợt dạ lên tiếng, “Quần áo của tôi còn tốt, anh đừng vu oan, hơn nữa, tôi cũng vậy không phải loại người như vậy. . .” Tuy tối hôm qua nàng không nhớ, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng mình thanh bạch.

“Với dáng người của cô, nếu như không có quần áo che khuất, tôi còn có thể ngủ được sao? Đó là xong việc tôi giúp cô mặc lại.” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu càng nói càng thái quá, thật vất vả có được cơ hội trừng phạt nàng, hẳn sao lại có thể đơn giản buông tha?

Hạ Cảnh Diễm nghe được câu này, môi đã cứng đờ rồi, nàng toàn thân chấn động lui về phía sau một bước, ánh mắt không dám tin nhìn vào người nào đó đang bán khóa thân, “Tôi. . .”

Đỗ Thiên Trạch nhìn Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt tái nhợt, biết không có thể lại ép nàng, nói thêm gì đi nữa nàng không chừng té xỉu, hắn chậm rãi phun ra một vòng khói, “Chuyện tối ngày hôm qua tôi sẽ quên, cô cũng có thể không cần để ý, bây giờ không phải rất lưu hành chuyện này sao? Như vậy đi! cô theo tôi một ngày, tôi sẽ không tính toán với cô.”

Hạ Cảnh Diễm híp mắt, vì cái gì Đỗ Thiên Trạch lời nói nghe có chút là lạ ? Tổng cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào lại nhất thời không nghĩ ra được, nàng tuy cảm thấy xấu hổ không thôi, nhưng chuyện tối hôm qua mơ hồ, nội tâm của nàng tuy sợ sệt nhưng không có một tia cảm giác phạm tội, nàng há to miệng, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Đỗ Thiên Trạch không vui kêu lên!”Uy uy, cô vẻ mặt đau khổ làm gì? Tôi mới là người bị hại a!”

Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới, rầu rĩ lên tiếng, “Anh muốn tôi đi cùng anh làm gì?”

“Tôi hiện tại đói bụng, chúng ta đi ăn điểm tâm a!” Đỗ Thiên Trạch kêu lên, ánh mắt nhìn lướt qua thân hình có vẻ gầy yếu của Hạ Cảnh Diễm, vài ngày không thấy, nàng như thế nào gầy thành như vậy?

Nhưng vô tình khi hai người đi ra khỏi khách sạn, cách đó không xa, trong một chiếc xe màu đen, một chiếc máy ảnh đã nhắm ngay bọn họ.

77. Chương 77: Tức Giận

Đỗ Thiên Trạch nhàn nhã thì Hạ Cảnh Diễm có vẻ có tâm sự nặng nề, nói thật ra, nàng có chút hối hận tối hôm qua đã đi vào quán bar uống rượu, càng làm nàng khó xử chính là vì cái gì ngày hôm sau thức dậy lại gặp phải Đỗ Thiên Trạch? Chẳng lẽ trên thế giới thực sự nhiều trùng hợp như vậy? Sáng sớm gió lạnh thổi, suy nghĩ của nàng cũng sáng tỏ hơn nhiều, nếu như nàng không có nhớ lầm, tối hôm qua rõ ràng là một người khác đưa nàng về nhà , hơn nữa, nàng còn nhớ rõ từng xem qua chứng minh thư của hắn, chỉ là, đầu óc quá hỗn loạn, không quá nhớ rõ tên người kia. Nhìn chăm chăm vào bóng lưng phía trước một hồi lâu, Hạ Cảnh Diễm nhịn không được bước nhanh theo, nghiêng đầu hướng Đỗ Thiên Trạch tìm hỏi!”Uy , tối hôm qua rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Người thanh niên kia đâu?”

Đỗ Thiên Trạch đang đi đột nhiên dừng lại, khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, giọng điệu không vui nói!”Cô muốn nghe cái gì? Là biểu hiện của cô tối hôm qua là biểu hiện của tôi?”

“Anh. . . Tôi đang nói nghiêm túc .” Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt đau khổ, nhú mày lên! Nàng thề không có việc gì tuyệt đối không đi quán bar một lần nào nữa, thật sự là hại người a.

Đỗ Thiên Trạch vừa nghĩ tới tới hôm qua xuất hiện người thanh niên kia thì ngực đã khó chịu, tên nhóc kia thoát nhìn chỉ nhỏ hơn hẳn một tuổi, hơn nữa cũng rất đẹp trai, cái đứa ngốc này tất nhiên sẽ so sánh, chẳng lẽ hai người bọn họ trong lúc đó có quan hệ gì? Đỗ Thiên Trạch tư tưởng phong phú suy nghĩ, quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm liếc, mím môi môi nói! "Tôi không biết."

Hạ Cảnh Diễm có chút ủy khuất cắn cắn môi, người này biết rất rõ ràng chuyện gì xảy ra, vì cái gì không nói? Nhưng Hạ Cảnh Diễm có thể khẳng định, tối hôm qua tuyệt đối không có phát sinh chuyện như Đỗ Thiên Trạch nói, lời của hắn không thể tin hoàn toàn.

Đi đến một nhà hàng bán điểm tâm sáng thoát nhìn tương đối tốt, Đỗ Thiên Trạch dẫn đầu đi vào, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải đi theo vào, đương ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến thực đơn trên bàn thì trong lòng không khỏi âm thầm kinh ngạc, ở đây một phần điểm tâm sáng còn mắc hơn một bữa ăn chính, nàng giương mắt quét về phía Đỗ Thiên Trạch, chỉ thấy hắn đang chọn lựa.

Nói thật ra, Hạ Cảnh Diễm cũng không tán thành Đỗ Thiên Trạch tiêu phí thể này, càng không muốn đi ăn những thứ không quá để trả cao như vậy, tuy nhiên, cuối cùng người trả tiền cũng chính là Đỗ Thiên Trạch, nên biết rằng, so với Đỗ Thiên Trạch nàng Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn là một kẻ nghèo, cha cần tiền mà nàng lại không thể đi làm, cho nên nàng càng tiết kiệm hơn.

Đỗ Thiên Trạch gọi hai phần bữa sang giống nhau, Hạ Cảnh Diễm vốn chỉ cần một cái bánh bao là được, nhưng Đỗ Thiên Trạch không cho, Hạ Cảnh Diễm cũng chỉ có thể ăn cùng hắn mà thôi.

"Cô còn ở đó không?" Trên bàn cơm Đỗ Thiên Trạch ngẩng đầu hỏi một câu.

Hạ Cảnh Diễm vừa đưa thức ăn vào trong miệng thì dừng lại, ánh mắt hiện lên một vẻ bối rối, nói! "Ừm. . ."

Đỗ Thiên Trạch hếch lên môi, dùng một giọng điệu khinh thị nói, "Không phải tôi nói cô, nhưng phòng ở thật sự quá kém, tôi lo lắng, trước khi tìm được phòng khác tốt hơn, cứ ở chỗ tôi! Dù sao trông vẫn vậy, có người ở sẽ còn có thể quét dọn." Đỗ Thiên Trạch mặc dù nói như không đếm xỉa tới, nhưng sau khi nói xong, ánh mắt lại chú ý thần sắc Hạ Cảnh Diễm, tối hôm qua người kia đã gây một áp lực vô hình cho hắn, nếu để con mồi chạy thoát với hắn mà nói là một việc rất không thú vị.

Hạ Cảnh Diễm thần sắc chấn động, bàn tay run rẩy, đang gấp thức ăn thiếu chút nữa rơi xuống, một giây sau, nàng dồn dập lắc đầu, khoát tay cự tuyệt, "Không cần. . . Không cần .. . Thực sự không cần, tôi sao có thể ở nhà anh?"

Đỗ Thiên Trạch không chỉ có nghi hoặc nhìn nàng, cự tuyệt dứt khoát được như vậy, cũng không giống như tính cách của nàng a! Hắn lông mày nhíu lên, cường điệu, "Này, tôi miễn phí cho cô ở, cô mỗi ngày chỉ cần quét dọn là tốt rồi, lại không cần cô phục vụ những thứ khác, cô không ở sẽ hối hận a!"

Hạ Cảnh Diễm cố ý bỏ qua một bên lời đề nghị của hắn, cắn răng nói! "Muốn dọn vệ sinh, anh sao không tìm người thuê?"

"Cô thực sự không cần? Không quan tâm tôi có thể đưa cho người khác ở?" Đỗ Thiên Trạch nghĩ mãi không thông, nàng đầu óc nước vào rồi? Như vậy ưu đãi nàng cũng cự tuyệt? Thật sự là buồn cười, hắn cho phòng ở mà còn muốn cầu người ở cũng không thành?

Hạ Cảnh Diễm gặp Đỗ Thiên Trạch sắc mặt chú ý không có rời đi, chỉ phải chân thành nói, "Thực sự không cần, cảm ơn."

Đỗ Thiên Trạch cũng không vui, hắn tức giận vỗ mạnh một cái cái bàn, hét lớn! "Ừ, rốt cuộc tôi có điểm gì không tốt để cho cô chán ghét như vậy? Vì cái gì người khác đều đơn giản có thể tới gần cô, còn tôi thì như người xa lạ?"

Đỗ Thiên Trạch nói xong lập tức quay mặt ra ngoài đường, Hạ Cảnh Diễm cũng giật mình ngây người, nàng không thể tưởng được Đỗ Thiên Trạch lại sẽ nói những lời này, nàng kinh ngạc nhíu mày, nhỏ giọng! "Ừ? Anh nhỏ tiếng một chút."

Đỗ Thiên Trạch thật sự là quá tức giận, vì cái gì hắn trăm phương ngàn kế muốn lấy lòng một cô gái lại khó như vậy? Nếu như đối lại người khác, thì đã nịnh nọt hòa theo hắn! Một ánh mắt một ngón tay cho

dù là ngôi sao cũng sẽ ngoan ngoãn nhảy vào lòng hắn, còn cô gái này đầu óc rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Hạ Cảnh Diễm đối với Đỗ Thiên Trạch xác thực không có biện pháp, hắn như vậy có tiền, tiền nhiều lại đẹp trai, hắn muốn thân với nàng làm nàng có áp lực, đôi khi chỉ muốn Hạ Cảnh Diễm vui chỉ là hắn xuất hiện không đúng lúc, Hạ Cảnh Diễm đã bị hủy rồi, không cách nào đối với hắn sinh ra tình cảm ngoại trừ tình bạn hữu.

Nếu như Hạ Cảnh Diễm cùng bạn đồng giới đi trên đường, khi thấy Đỗ Thiên Trạch lái xe qua, nhất định sẽ khen một câu, rất đẹp trai, hơn nữa lại là xe cao cấp, nhất định trong lòng sẽ nghĩ, nếu có thể làm bạn gái của hắn thì cỡ nào hạnh phúc, có thể Đỗ Thiên Trạch hết lần này tới lần khác muốn dính dáng đến nàng, nhưng đôi khi quá mức trực tiếp, cũng không cách nào làm cho người ta sinh ra ý nghĩ gì!

Bữa sáng, Đỗ Thiên Trạch ăn một bụng tức, mà Hạ Cảnh Diễm cũng không ăn nhiều, khi ra cửa tiệm Hạ Cảnh Diễm nhìn Đỗ Thiên Trạch nói, “Anh còn cần tôi đi cùng anh nữa không?”

“Như thế nào? Phiền à?” Đỗ Thiên Trạch khẽ nói một tiếng, trong lòng không khỏi cảm tức không thôi, hắn rất tự tin, hơn nữa biết rõ sự hấp dẫn của mình, vì cái gì cô gái đáng chết này nhất định phải đưa hắn cách xa ngàn dặm như vậy? Bất quá, nàng càng như vậy, hắn càng không cho nàng lùi bước, được, nàng muốn cự tuyệt hắn, hắn sẽ khiến cho nàng cự tuyệt không được.

78. Chương 78: Đua Giỡn

Trong một cửa hàng thời trang, Đỗ Thiên Trạch một tay dứt túi quần, một tay cầm lấy quần áo thưởng thức, ánh mắt dừng lại vài giây, liền ném cho người bán hàng sau lưng, “Cái này gói lại.”

Đi một loạt chọn áo xong, trong tay người bán hàng đã ôm đầy mười mấy món, đi theo sau hắn vui mừng nói, “Bộ y phục này là vừa từ Newyork nhập về, được lấy từ tơ trắng tự nhiên làm thành, rất hiện đại, kiểu dáng đẹp, vừa lấy hàng về đã bán được mười mấy cái.”

“Cái này màu trắng thất eo rất sang trọng và quý phái.”

Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn tròn mắt, nhìn Đỗ Thiên Trạch một hồi chọn lung tung, cuối cùng, quay đầu lại nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy cười tà, mà sau lưng những người bán hàng càng luống cuống tay chân để đóng gói, Hạ Cảnh Diễm không dám tin kéo hắn đến một bên, thấp giọng nói.”Anh đang ở đây làm cái gì?”

“Mua quần áo cho cô!” Đỗ Thiên Trạch không đếm xỉa tới nói, biểu lộ rất là đương nhiên.

Hạ Cảnh Diễm giật mình ngạc nhiên trong chớp lát, hung hăng trừng mắt hắn một cái, giận nói!”Anh điên rồi, tôi là cái gì mà muốn anh mua quần áo a!”

Đỗ Thiên Trạch ngón tay bá đạo chặn lại, khẩu khí cuồng vọng nói!”Cô, hôm nay là thuộc về của tôi, tôi muốn mua cho cô cái gì, cô phải nhận lấy cái đó, đừng dài dòng như vậy.”

“Những quần áo này tôi không cần, anh giữ lại chính mình mặc.” Hạ Cảnh Diễm tức giận nói, quay đầu lại chuẩn bị rời đi, người này đang nghĩ nàng là cái gì? Hắn đây là đang bố thí sao? Mà nàng dựa vào cái gì để nhận lễ vật của hắn?

Đỗ Thiên Trạch một tay bắt nàng trở về, kéo đến trước người mình, cao cao tại thượng nhìn nàng, giọng điệu cảnh cáo nói!”Uy, cô sao lại không giữ lời như vậy? Cô không phải nói sẽ theo tôi một ngày đây sao?”

“Anh điên rồi, tôi còn muốn đi theo điên khùng theo sao?” Hạ Cảnh Diễm tức giận trả lại hắn một câu, hắn chỉ không biết, hắn làm vậy là một loại vũ nhục người khác.

“Tôi chỉ là tặng cô mấy bộ quần áo mà thôi, làm sao lại điên rồi? Bên cạnh Đỗ Thiên Trạch tôi không có phụ nữ nào giống cô như vậy”, Đỗ Thiên Trạch cũng cực kỳ tức giận, biệt thự ở miễn phí không ở, quần áo

không cần, điều này làm cho hắn cảm thấy mình rất vô dụng ! Hơn nữa đã kích nghiêm trọng tự tôn của hắn.

Những lời này chỉ kém không có làm cho Hạ Cảnh Diễm giơ chân đầu hàng, ở trước mặt hắn, nàng chính là người nghèo hèn bình thường, nàng thừa nhận. Nhưng mọi người đều có tự tôn, nàng ngửa đầu nhìn hắn lạnh lùng nói!”Đã cảm thấy tôi không xứng làm cho anh mất thể diện, thì đi tìm cô gái nào xứng với anh!” Nói xong, thân hình nhỏ nhắn cơ hồ là lao ra cửa tiệm, xuất hiện ở cửa trong nháy mắt đó, đáy lòng chỉ có một câu, quá đáng, hắn chẳng lẽ tưởng mọi người đều có tiền như hắn sao?

Hạ Cảnh Diễm những lời này thực sự làm Đỗ Thiên Trạch sững sờ đứng tại chỗ, hắn khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, biểu lộ run rẩy, ngực khó chịu bức bối làm cho hắn quả thực muốn nổi giận, cô gái này thật sự là vô sỉ. Nếu như không phải vì lo lắng phong độ, hắn thật muốn gào thét đi ra, từ nhỏ đến lớn không gặp phải chuyện này, hắn thực nên hoài nghi đầu óc nàng có phải là có vấn đề, càng cảm thấy Hạ Cảnh Diễm như vậy đã đã kích nghiêm trọng đến tôn nghiêm của hắn.

“Đáng chết.” Sau nửa ngày, Đỗ Thiên Trạch mới thở ra một hơi nguyên rửa lên tiếng, bóng dáng cao dài sải bước rời đi .

Mà sau lưng, những nhân viên đang bê bộn gói hàng, vội vàng cầm quần áo đi ra, truy hô một câu, “Này, vị tiên sinh này, quần áo của anh, anh còn chưa có trả tiền”

Đỗ Thiên Trạch biểu lộ có chút chật vật chạy ra ngoài, đuổi theo nhìn đám người đang qua lại, Hạ Cảnh Diễm đã biến mất không còn thấy bóng lưng, Đỗ Thiên Trạch bức bối thổi bay bên trán một đám tóc đen, chỉ phải lấy điện thoại cầm tay ra bấm tên Hạ Cảnh Diễm gọi.

Hạ Cảnh Diễm đang đi nhanh trên đường, bởi vì tức giận, nàng hiện tại duy nhất nghĩ gì chính là cách xa người đàn ông này xa một chút, càng xa một chút, tốt nhất không cần phải nhìn thấy hắn, tự đại tự cho là đúng, hoàn toàn không để ý người khác cảm nhận thế nào, tên đáng giận, đang đi lại nghe điện thoại vang lên, nàng dừng bước lại, lấy điện thoại di động ra xem xét, không ngoài sở liệu là Đỗ Thiên Trạch, nàng có chút hung dữ ấn nút trả lời, không kiên nhẫn nói!”Làm gì vậy, tôi đã cúp đi được đủ xa rồi, anh yên tâm đi!”

Nghe những lời này, Đỗ Thiên Trạch vừa tức vừa buồn cười, nhưng là, tức giận vẫn y nguyên đầy trong ngực, hắn cường ngạnh nói!”Uy ! Cô ở đâu? Nhanh lên trở lại cho tôi.”

“Anh đang bảo tôi trở về sao! thật mất mặt.” Hạ Cảnh Diễm bĩu môi, không để ý tới.

Hạ Cảnh Diễm một câu nói làm Đỗ Thiên Trạch lửa giận lại xông lên, bắt quá, dù lửa giận công tâm, lại cố gắng đè nén, thay đổi một khẩu khí tốt hơn, “Tốt lắm tốt lắm, coi như lời tôi mới nói là quá lời, cô nhanh lên tới, tôi chờ cô.” Sợ Hạ Cảnh Diễm sẽ nói ra lời cười nhạo..., điện thoại đã ngắt máy, cầm điện thoại trong lòng cũng rửa thắm, cô cũng đừng có thích tôi, nếu không, tôi nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cô.

Nhìn qua điện thoại, Hạ Cảnh Diễm khoe môi cong lên một vòng cười đẹp mắt , nếu thật như vậy thì thật lạ! Người này cũng chủ động thừa nhận sai lầm, mặc dù không có xin lỗi, nhưng cuối cùng làm cho nàng cũng dễ chịu chút ít, nàng cũng mắc nợ và gây thù với hắn rất nhiều chuyện, nếu quả thật như vậy, nàng xác thực rất xin lỗi hắn, được rồi! sẽ tha thứ hắn lần thứ nhất.

Trong đám người, Đỗ Thiên Trạch thấy bóng dáng Hạ Cảnh Diễm xinh đẹp xuất hiện, nhỏ nhắn xinh xắn ở trước mặt, còn có nụ cười dí dỏm đáng yêu, làm cho nàng trong đám người hồi hã, tươi mát như một đóa hoa bách hợp thắm tỏa hương, Đỗ Thiên Trạch cảm thấy thật mất mặt, uất ức cực kỳ, cô gái đáng chết này không nên dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn?

Hạ Cảnh Diễm đứng ở trước mặt hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn đang trốn tránh, mở miệng cười nói!”Chúng ta kế tiếp đi nơi nào?” Biết rõ hắn da mặt mỏng nàng cũng không chọc hắn giận nữa, không nên lại cười nhạo thêm.

“Đi phòng tập thể thao.” Đỗ Thiên Trạch ném ra một câu. Ặc cơm đi dạo phố nàng không cần, tặng đồ nàng cự tuyệt, hắn bây giờ thật sự không nghĩ tới chỗ nào có thể giết thời gian .

“Phòng tập thể thao?” Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, người này vì cái gì luôn làm chuyện người ta không giải thích được? Nhưng là, đề nghị này, nàng cũng có thể đi thư giãn một tí.

Chờ chính thức đến nơi cái gọi là phòng tập thể thao, Hạ Cảnh Diễm mới chính thức hiểu được những chỗ giành cho kẻ có tiền, một phòng tập thể hình rất lớn, ngoại trừ bên ngoài, còn có thể cưỡi ngựa, đa dạng nhiều cái làm cho Hạ Cảnh Diễm nghĩ không đến, hơn nữa, máy tập thể hình rất hiện đại, Hạ Cảnh Diễm tắc lưỡi không thôi, mà biết rồi giá cả càng làm cho Hạ Cảnh Diễm lau mắt mà nhìn, đang lúc nàng gò bó đứng ở băng giá thì Đỗ Thiên Trạch đã bảo người ta làm cho nàng cái ghế VIP, đưa tới trong tay nàng.

“Đây là cho tôi?” Hạ Cảnh Diễm tròn to mắt nói.

“Đây là cho Hạ Cảnh Diễm, cô không phải gọi là Hạ Cảnh Diễm à?” Đỗ Thiên Trạch trêu đùa.

Cái này có rất nhiều khuyến mãi đa dạng, Hạ Cảnh Diễm thật cảm thấy được một mà như hai, cầm cái ghế này, tay nàng đều đã đỏ mồ hôi, cái này đã có hơn mười vạn trong đó, nàng sao có thể không kích động? Tuy nhiên nàng cũng rất muốn đi xem thử cho biết, chỉ đi xem thôi nha! Nàng thật không nghĩ qua phải ở chỗ này tập thể hình, hơn nữa, đối với nàng mà nói, tập thể hình ở đâu cũng được, không nên tìm tới chỗ lớn như vậy và cũng đắt như vậy?

“Này. Tôi.” Hạ Cảnh Diễm đã nói không nên lời.

Đỗ Thiên Trạch dùng giọng điệu trêu chọc trước sau như một lên tiếng, “Không cần phải cảm tạ tôi, tôi chỉ là không muốn nhìn cô yếu đến nỗi một trận gió cũng có thể thổi đi.”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm trong ngực nóng lên, nói không ra, người này là biết quan tâm người, có thể cách hấn quan tâm luôn làm cho người ta không thể tâm bình khí hòa mà tiếp nhận, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, cầm cái này không nói gì.

“Tôi đưa cô đi xem! Theo sát chút, miễn cho lạc đường.” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu chọc ghẹo lên tiếng, khoe môi lại cất dấu một vòng cười thâm, giống như cười đắc ý.

Đi thẳng đến chỗ cưỡi ngựa, Hạ Cảnh Diễm từ nhỏ đã muốn cưỡi ngựa một lần, nên rất kích động, trông thấy Đỗ Thiên Trạch tiếp tục đi lên phía trước, Hạ Cảnh Diễm thì dừng lại, nhìn qua rào chắn những con ngựa mà sững sờ, Đỗ Thiên Trạch cảm giác sau lưng không có tiếng bước chân, quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm ngăn người, không khỏi quay trở lại, “Có muốn thử một chút hay không?”

“Tôi được không?” Hạ Cảnh Diễm có chút nhỏ giọng hỏi.

“Nói nhảm, tôi cho cô thử rồi, như thế nào không thể thử?” Đỗ Thiên Trạch bắt đắc dĩ liếc nàng.

Lập tức có người thuần ngựa dẫn tới một con, mà Đỗ Thiên Trạch đã nhanh nhẩu cưỡi lên một con khác, Hạ Cảnh Diễm lần đầu làm, không khỏi có vẻ khẩn trương, khi người giáo ngựa đưa dây thừng giao cho nàng thì nàng chăm chú bắt lấy, tuyệt không dám buông lỏng, còn bên cạnh, Đỗ Thiên Trạch thông dong cưỡi ngựa sau nàng.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm hơi sợ hãi, Đỗ Thiên Trạch ngăn không được cười nhạo nói! “Cô bình thường lớn mặt đầu rồi? sao lại bị dọa thành như vậy rồi?”

Hạ Cảnh Diễm thật sự sợ nha! Cảm nhận chuyển động trên lưng ngựa, giống như lúc nào cũng có thể quăng nàng ngã xuống, nàng chỉ có thể không nhúc nhích, sau lưng, người giáo ngựa vỗ lưng ngựa một cái, mà con ngựa thật sự có linh tính chậm rãi bước đi, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn xuống, con ngựa đi từ từ làm lòng rất an tâm hưởng thụ.

Mà Đỗ Thiên Trạch sớm đã cưỡi ngựa đi dạo một vòng rồi, ngựa của Hạ Cảnh Diễm thì từng bước từng bước đi về phía trước, đi vài bước, Hạ Cảnh Diễm mới buông lỏng thân thể và tinh thần, cuối cùng có thể tự nhiên ngồi, nhưng là, roi ngựa cầm trong tay không dám đánh, đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa, Đỗ Thiên Trạch xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở sau Hạ Cảnh Diễm.

“Có muốn tôi cho cô thử một phen không?” Đỗ Thiên Trạch ác liệt cười, giơ lên roi ngựa làm bộ muốn đánh lên mông ngựa của Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức ba hồn bảy vía đều kéo ra, nàng mở to mắt, hồn hên kêu lên! “Đỗ Thiên Trạch anh dám.”

“Như cô nói, tôi thật sự muốn thử xem ! Cầm vững .” Đỗ Thiên Trạch ác ý cười, giương lên roi ngựa trong tay, thật đúng là đánh xuống rồi, ngựa của Hạ Cảnh Diễm bị đau, bước chân lập tức rất nhanh , cạch cạch

cách chạy, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức trên lưng ngựa thét lên không thôi, sợ hãi cùng khủng hoảng chỉ kém không có khóc lên.

“Đỗ Thiên Trạch, anh tên xấu xa này.”

Đỗ Thiên Trạch thoải mái cười ngựa của mình đuổi theo Hạ Cảnh Diễm, nhìn xem Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bộ dạng run rẩy, hẳn bắt đầu vui vẻ, nhưng đồng thời, cũng nghĩ tới an nguy của Hạ Cảnh Diễm.

“Có thích không! Muốn một lần nữa chứ?” Đỗ Thiên Trạch chỉ sợ không có hù được nàng, lại bắt đầu cười rộ lên.

Hạ Cảnh Diễm lần này rất không cùng hấn khách sáo, khuôn mặt tươi cười thật sự tức giận lên, con mắt cảnh cáo trừng hấn, cắn răng nói!”Anh nếu là dám một lần nữa, tôi từ nay về sau cũng không để ý tới anh nữa.”

Đỗ Thiên Trạch nhìn ra được Hạ Cảnh Diễm những lời này là nói thật, chỉ phải thu hồi đùa cợt, cười nhạo nói!”Như cô thế này chắc phải đi đến tối thôi.”

“Ai cần anh lo.” Hạ Cảnh Diễm tức giận ném ra một câu, không hề để ý đến hấn.

Đỗ Thiên Trạch nhú mày, rồi hướng về phía trước phi nhanh đi, mà Hạ Cảnh Diễm thì đi rất thận trọng chú ý, chậm rãi mà đi, thuận tiện cảm nhận thoải mái trên lưng ngựa.

Khi xuống ngựa, Hạ Cảnh Diễm không nghĩ để ý Đỗ Thiên Trạch, người này không biết rõ vừa rồi Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức muốn chết, hấn còn ở một bên cười nhạo, thật sự là không nhân tính.

“Tức giận?” Đỗ Thiên Trạch ở sau người kêu lên, Hạ Cảnh Diễm lắc đầu không nói.

“Cô cũng quá hẹp hòi a! Tôi chỉ giúp cô đi nhanh một chút mà thôi, có tất phải bày ra mặt giận không?” Đỗ Thiên Trạch có chút ủy khuất lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại trừng hấn, hỏa đại nói!”Ai muốn anh giúp, anh biết rõ tôi rất sợ hãi, còn muốn cố ý làm.”

“Được, được, lần sau sẽ không.” Đỗ Thiên Trạch bắt đắc dĩ kêu lên, hấn phát hiện, cùng nàng cùng một chỗ, luôn không được thắng, giống như mỗi lần sai đều là chính mình, mà chính mình hiện tại quả là không có cốt khí, còn đơn giản chỉ cần nàng vui, ai. Bắt đắc dĩ.

Cùng Đỗ Thiên Trạch chơi, Hạ Cảnh Diễm thật đúng là quên thời gian, nàng vô ý xem đồng hồ, chỉ thấy thời gian đã chỉ hướng ba giờ rưỡi, cũng không biết Kỷ Vĩ Thần đêm nay có về hay không, nghĩ đến cái này người, đáy lòng không khỏi có chút thất lạc, nhưng ngẫm lại, chính mình quá mức bình thường luôn sẽ bị hấn quên, có lẽ hấn hiện tại đang ở nơi nào đó vui vẻ! Rõ ràng mặc kệ chuyện của mình, vừa nghĩ đến trong lòng đã cảm thấy không thoải mái ?

“Làm gì vậy không nói?” Đỗ Thiên Trạch nhướng mày tìm hỏi, trong lòng thâm nghĩ, sẽ không thật sự là còn tức giận chứ!

“Tôi chút nữa có việc, khả năng không thể đi cùng anh.” Hạ Cảnh Diễm giận nhưng cũng muốn trở về nhìn xem, nếu như hấn về nhà ? Ách. cũng không phải nhà a! Hạ Cảnh Diễm cười khổ lên tiếng, chỉ có thể coi là một địa điểm giao dịch.

“Không được, nhất định phải theo tôi đến tối mới được.” Đỗ Thiên Trạch kiên trì kêu lên, hấn còn không có đùa bỡn đủ! Hơn nữa, nếu như không có nàng làm bạn, hấn nhất định sẽ nhàm chán chết.

“Không, tôi lập tức phải đi.” Hạ Cảnh Diễm càng kiên trì.

“Ít nhất phải theo tôi ăn cơm tối xong mới được.” Đỗ Thiên Trạch nhượng bộ nói!

Đúng a! Trở lại cái nhà kia không có cơm ăn, ăn xong cơm tối cũng tốt, dù sao hấn cũng sẽ không quá để ý sự hiện hữu của mình, vì cái gì làm mình đói chết?

Nghĩ xong, nàng gật gật đầu cùng Đỗ Thiên Trạch trực tiếp ra phòng tập thể thao, nhìn xem thời gian còn sớm, Đỗ Thiên Trạch đề nghị đi uống trà, Hạ Cảnh Diễm cũng không có chủ ý, chỉ phải đi theo hấn, ngồi

ở trong quán, Đỗ Thiên Trạch không hề chọc cười, chỉ là lẳng lặng đứng đưa chân dài, toàn thân tràn đầy quý khí thiếu gia nhà giàu, làm cho rất nhiều cô bé trong quán ghé mắt nhìn.

Hạ Cảnh Diễm đang khuấy cà phê, mùi vị tinh khiết và thơm hương vị xông vào mũi, trong đầu lại đầy đầy một màn kia ngày hôm qua.

79. Chương 79: Tin Đồn

Đi theo Đỗ Thiên Trạch tuyệt đối là một chuyện hưởng thụ, bữa cơm lại là trong một nhà hàng cao cấp, Hạ Cảnh Diễm ngược lại không có ăn nhiều, bởi vì bình thường loại địa phương này mỗi món ăn nào cũng có số lượng ít, nên không ăn được no bụng, Đỗ Thiên Trạch chọn món ăn của châu âu, Hạ Cảnh Diễm đối với thức ăn Tây không quá yêu thích, nàng từ nhỏ thích món do mẹ nấu, chỉ yêu thích món ăn trong nước.

Đứng ở cửa nhà hàng, Đỗ Thiên Trạch cúi đầu nhìn Hạ Cảnh Diễm đang chờ xe, nói:”Tôi đưa cô?”

Hạ Cảnh Diễm từ chối rất kiên quyết, bởi vì nàng lần này trở về nhà rất nguy hiểm, “Không cần.”

“Tôi muốn đưa cô!” Đỗ Thiên Trạch kiên trì, hẳn làm việc gần đây rất có nguyên tắc, quyết định thì rất ít sửa đổi, đang lúc hắn đi vào xe chuẩn bị khởi động thì đã thấy Hạ Cảnh Diễm vừa vặn chặn một chiếc taxi, quay đầu lại hướng hắn tạm biệt liền đi rồi, Đỗ Thiên Trạch có chút bực bội vỗ tay lái, có vẻ bất đắc dĩ lại ảo não, chỉ phải trơ mắt nhìn nàng rời đi, muốn đuổi theo nhưng cao ngạo cùng tự tôn lại không cho phép.

Ngồi trên xe Hạ Cảnh Diễm không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng đã bỏ qua được Đỗ Thiên Trạch, bắt quá, chuyện ngày hôm qua y nguyên vẫn làm cho nàng nghi ngờ, nàng có dự cảm tối hôm qua cũng không có phát sinh chuyện gì, có chút nghĩ mà sợ, đồng thời cũng cảm tạ Đỗ Thiên Trạch, tuy nhiên hắn thích làm mấy chuyện đáng ghét, thực sự không có chỗ đáng yêu.

Hạ Cảnh Diễm đã đến gần biệt thự, trông thấy căn nhà tọa lạc trong sự yên lặng, dưới bóng đêm không có sáng đèn cũng không có một chút hơi người, nàng không khỏi có chút tự giễu, Kỷ Vĩ Thần quả nhiên chưa có về nhà, bắt quá cũng tốt, đỡ phải gặp mặt quần bách, thanh toán tiền taxi, nàng dùng chìa khóa mở ra cửa chính, cũng mở đèn trong hoa viên, bằng không, nàng sẽ sợ, cuối cùng, đi vào phòng khách, từ trên ghế sofa nhảy xuống một cái gì đó, cái này làm Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức hồn bay hết, nàng sợ hãi kêu một tiếng, tay mở đèn run rẩy không thôi.

Đèn sáng, nàng nhìn thấy dưới thảm là một chú mèo trắng thì lòng cũng buông lỏng, đang muốn thở ra một hơi thì đã thấy chú mèo lại nhảy lên sofa, cặp mắt xanh lục to tròn nhìn Hạ Cảnh Diễm, nhỏ giọng kêu, cặp mắt dường như có linh tính lạ thường, cái này không khỏi làm cho Hạ Cảnh Diễm liên tưởng đến một số chuyện về yêu ma quỷ quái, nghĩ đến chỗ này, Hạ Cảnh Diễm cả người đều lạnh buốt, tâm không khỏi nghĩ tới chỗ khác, gian phòng yên tĩnh vắng vẻ hướng chỉ lại có không khí âm trầm khủng bố này, Hạ Cảnh Diễm toàn thân đã gần không được run lên.

“Mèo đáng chết, nhanh lên đi ra ngoài.” Hạ Cảnh Diễm cố gắng lớn gan dọa.

Con mèo chắc là đói bụng, nhìn Hạ Cảnh Diễm kêu, còn dùng đầu lưỡi liếm láp móng vuốt, cặp mắt tràn đầy thần bí, vừa giống như linh hồn của con người, cũng không nháy mắt nhìn quanh Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức động cũng không dám động, đột nhiên, từ ngoài cửa thổi vào luồng gió lạnh, mà trong phòng tắm cửa cũng nhẹ nhàng kêu chi nha, loại không khí này, mẹ ơi! Hoàn toàn giống trong cảnh của phim kinh dị! Hạ Cảnh Diễm chỉ kém không có hét lên, suy nghĩ trong đầu đều là những cảnh kinh dị, hơn nữa, càng thêm hoài nghi, biệt thự này trước kia không phải mộ địa chứ, vừa nghĩ như thế, Hạ Cảnh Diễm thật sự muốn hôn mê.

“Meo meo.” Tiếng mèo kêu đặc biệt thê lương, hơn nữa, từ trên ghế bay thẳng đến trên người Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức vội vàng né tránh, không dám thở mạnh, lập tức nhảy đến trên ghế không dám xuống, “Người đừng tới.”

Con mèo dùng ánh mắt tội nghiệp dừng ở Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm ngược thành thích mà nhảy, suy nghĩ đột nhiên chuyển biến, con mèo này có phải là tìm thức ăn không? Hạ Cảnh Diễm lặng lẽ trợn mắt, vô thức lên tiếng nói!”Người có phải đói bụng? Người ở đó, ta lấy cho người ít đồ đi.”

Cái ý nghĩ này lập tức làm cho Hạ Cảnh Diễm tiêu trừ một chút sợ hãi, có lẽ không phải như nàng tưởng, nó chỉ là đói bụng! Nói xong, đi ra phía ngoài tìm đồ ăn, bên trong tủ lạnh có rất nhiều loại, cuối cùng, tìm thật lâu, nàng mới tìm được một bịch cá khô, nàng mừng rỡ xé ra, ném một miếng cho con mèo, lại không thể tưởng được mèo hít hà xong liền ăn, nhìn nó ăn như lang như hổ, Hạ Cảnh Diễm trong lòng không khỏi vui mừng nghĩ, nó nhất định là đói bụng lắm, mới về trong nhà tìm đồ ăn.

Đem trọn bao khô cá đặt ở trên mặt đất, Hạ Cảnh Diễm cuộn mình trên ghế, có ý nghĩ kinh dị vừa rồi nên nàng không dám vào phòng tắm, sợ lại nhảy ra một con mèo hoang nữa, nàng nhất định sẽ bị dọa điên mất, cuối cùng, ngồi vào máy tính, phát hiện không có internet, không thể lên mạng, mà trong máy cũng không có gì chơi, nàng dứt khoát tắt máy.

Trong sự sợ hãi lại có chút nhàm chán, nàng trong lòng hốt hoảng nghĩ, nếu Kỷ Vĩ Thần không trở lại, nàng cả đêm cũng đừng nghĩ có thể vào phòng ngủ, nhìn qua hướng cửa chính, Hạ Cảnh Diễm hy vọng một người xuất hiện, việc đó và tình cảm không quan hệ, người nhát gan như nàng trong hoàn cảnh này sẽ muốn một ai đó bên cạnh thôi.

Gian phòng im ắng không tiếng động, ngay cả một chút tiếng vang nhỏ đều có thể làm cho Hạ Cảnh Diễm nghe thấy, trong cực độ sợ hãi, nàng lại không khỏi hận Kỷ Vĩ Thần, đem nàng một mình nhét vào căn nhà lớn thế này, mà chính hắn lại đang bên ngoài phong lưu khoái hoạt, nàng dám chắc, hắn nhất định không có nghĩ qua nàng một mình như thế nào! Gian phòng này ngoại trừ mọi vật lạnh như băng, một đồ ăn để nấu cũng không có, hắn có thể hảo tâm một chút ngấm lại nàng làm như thế nào ăn cơm? Trong lúc này không có phương tiện giao thông, mỗi lần nàng phải đi hai mươi mấy phút ngồi xe, hơn nữa, tựa như hiện tại, hắn có thể lo lắng đến nàng sợ hay không? Ở một gian phòng trống trải trong biệt thự, một cô gái một mình sẽ khủng hoảng đến thế nào! Ngấm lại, nàng không khỏi tự cười, hắn nhất định sẽ không nghĩ tới.

Kỷ thị ở tần hai mươi ba, trong văn phòng Kỷ Vĩ Thần đứng lặng dưới ánh đèn mờ tối, đứng ở chỗ cao ngẩng nhìn thành thị trên không, nhìn những ngọn đèn hỗn loạn, lòng của hắn có định ở nơi nào?

Đôi mắt đen nhìn một hồi lâu, đáy mắt như có điều suy nghĩ, thâm trầm mà khó hiểu, kỳ thật hắn nhìn như rất phức tạp, nhưng hắn cũng là một con người, người thì tư tưởng là vô hạn, chuyện của công ty hắn đều biết hết, chưa từng để lọt, trong tay hắn chưa từng có chuyện không giải quyết được, bằng trí tuệ hắn trong thương trường chỉ có thể làm cho Kỷ thị càng thêm lớn mạnh.

Một người đàn ông tư tưởng và suy nghĩ sâu như vậy, thực sự không phải là địa vị xã hội của hắn quyết định, tựa như lúc này, một hình ảnh chôn dấu trong lòng đã hiện lên trong đầu hắn, trí nhớ của hắn đơn giản chỉ là thân thể của nàng, bởi vì với hắn mà nói, một phụ nữ giá trị chỉ có ở thân thể, hắn rất ít nghĩ tới gì khác, không kể cảm tình, từ sau khi người đàn bà phản bội đã chôn sâu trong lòng hắn kia thì tình cảm chỉ là trò chơi nhàm chán, có cũng được mà không có cũng không sao, mà hắn từ nội tâm đã bài xích, phụ nữ trên thế giới chỉ có thấy được đối trá, đương nhiên trừ mẹ của hắn.

Sau lưng, phụ tá của hắn cầm tư liệu đẩy cửa tiến đến, nhìn bên cửa sổ bóng dáng đứng thẳng, hắn suy nghĩ có nên quấy rầy hay không, bởi vì bình thường tổng giám đốc thời điểm đang trầm tư, người thông minh chỉ biết không nên quấy rầy, nhưng là, tài liệu trong tay lại làm cho hắn không thể không báo cáo, “Kỷ tổng, đây là tin tức vừa rồi tòa soạn báo gửi tới cậu hai.”

Kỷ Hạo Nhiên, người em nhỏ hơn hắn ba tuổi, luôn làm tiêu đề cho các báo giải trí, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, xoay người đi đến trước ghế ngồi xuống, trợ lý đem trong tay tờ báo để tới trước mặt hắn, nhìn xem trên báo chỉ mấy chữ to, Kỷ Vĩ Thần mày nhíu lại nhanh hơn, lần này tin tức thật hoang đường buồn cười, trên báo người em trai của hắn quần áo mất trật tự ở trong một tòa biệt thự chạy ra, mà sau lưng đuổi theo ra tới là một thanh niên trần nửa người, phía dưới hình ảnh cũng mờ nhạt chẳng phân biệt được người nào, tiêu đề thì nói như rất thật, Đây mới là sự thật về tình cảm của cậu hai Kỷ thị?

Rất không nên trùng hợp chính là, cái tên đuổi theo ra ngoài cửa đúng là một khách hàng của Kỷ thị Đường Trữ.

Dừng lại vài phút, phần nộ xé vụn tờ báo, khuôn mặt tuần tú âm trầm khó coi, một bên trợ lý thức thời lẳng lặng chờ.

Kỷ Vi Thần trầm thấp thanh âm tràn đầy chán ghét, “Tòa soạn nào viết bài báo này?”

“Là tuần báo Quang Minh.” Sau lưng, trợ lý đáp, trầm ngâm trong chốc lát, hần tiếp tục nói!”Vừa rồi trong điện thoại nghe bọn họ nói họ tựa hồ cố ý muốn uy hiếp ngài, Kỷ tổng nên làm gì bây giờ?”

Nếu như tin này truyền ra, sẽ chỉ làm trò cười, hơn nữa Kỷ Vi Thần chỉ sợ mẹ sức khỏe yếu chịu không nổi cú sốc, dù sao cũng là một gia đình danh giá, phải để ý mặt mũi, đương nhiên tòa soạn này lại thông báo trước khi đăng tin, đơn giản là muốn một cái giá, Kỷ Vi Thần trầm mặc một lát, lên tiếng nói!”Bọn họ muốn bao nhiêu?”

“Cái này tôi sẽ thảo luận với họ, bất quá, nếu bán đứt bản quyền, bọn họ muốn giá tiền không phải ít.”

Chiếc xe màu đen trực tiếp lái vào biệt thự của Hạ Cảnh Điềm, chẳng biết tại sao, hần vô thức muốn tới nơi này.

Lúc này đêm đã khuya, Hạ Cảnh Điềm đang uốn tại trên ghế ngủ say, còn bên cạnh, trên mặt bàn đã có một chai bia rỗng, không biết nghe theo lời ai, khi sợ hãi uống rượu có thể gan dạ hơn, Hạ Cảnh Điềm cầm khô cá cho mèo ăn, thuận tiện cũng cầm một chai bia uống, bất quá, tâm lý sợ hãi làm cho nàng càng thêm mệt mỏi, uống xong một chai nàng đã muốn nằm ngủ rồi, mà trên thân của nàng, chú mèo trắng cũng co rúc ngủ rất an ổn bên cạnh Hạ Cảnh Điềm.

Đương khi Kỷ Vi Thần bước vào cửa phòng nhìn thấy cảnh tượng, chính là Hạ Cảnh Điềm nằm ngửa trên ghế lẳng lặng ngủ say, mà bên người con mèo trắng cũng dựa vào nàng, như là giúp nhau sưởi ấm, càng làm cho hần nhủu mảy chính là trên bàn đã có một chai rượu rỗng

80. Chương 80: Châm Chọc

Quần bó màu trắng tôn lên thân hình rất chuẩn của nàng, cổ áo hơi mở lộ ra rãnh sâu khêu gợi, tóc đen tán loạn tùy ý buông xõa xuống ghế, hai gò má phần hồng, cặp môi đỏ mọng cùng hai mắt nhắm chặt đem Hạ Cảnh Điềm vốn là gương mặt thanh tú tự dưng gợi cảm mê người hơn, trên ghế sofa trắng là bóng dáng chọc người vọng động, biểu lộ không hề có phòng vệ, Kỷ Vi Thần có chút cho rằng, trước mắt chính là một bức họa rất mê người.

Chỉ cần lẳng lặng nhìn, dự vọng bị đè nén của hần liền trong ngủ say tỉnh lại, mặc dù không nói một lời, nhưng cô gái trước mắt giống như mèo con yêu mị, môi hé mở tinh khiết mùi thơm của rượu, tản ra khí tức dụ hoặc hần từng bước một tới gần, đồng thời, trong lòng lại không khỏi phiền lòng nghĩ, cô gái này chưa nhận đủ giáo huấn rồi, cửa không khóa cứ như vậy ngủ với tư thế gợi cảm, là muốn làm cho người ta phạm tội? Hay là nghĩ dẫn sói vào nhà? Nàng đói khát như vậy sao? Không có đàn ông là không chịu nổi cô đơn sao?

Cảm giác có người tới gần, con mèo trắng tỉnh dậy, nó nghênh đầu lên nhút nhát nhìn vào Kỷ Vi Thần, thể hình hướng Hạ Cảnh Điềm vượt vượt, khê gợi , “Meo meo.”

Con mèo đang bảo vệ nàng sao? Kỷ Vi Thần buồn cười nghĩ, cô gái này có tư cách gì được người khác bảo vệ? Nói xong, hần trực tiếp đem con mèo ra ngoài cửa, không phải hần không đồng tình, mà là từ nhỏ hần đã không thích mèo, trực tiếp khóa cửa lại, hần lần nữa đi đến bên người Hạ Cảnh Điềm, trong phòng có nhàn nhạt mùi rượu, hần cau lại lông mày, ném một ánh mắt lên Hạ Cảnh Điềm đang ngủ say rồi đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Kỷ Vi Thần lười biếng nằm trong bồn tắm, hưởng thụ lấy nước bao phủ cả người, ngón tay thon dài bưng một ly rượu đỏ chậm rãi thưởng thức, nhủu lông mày, suy nghĩ không khỏi hướng về hình ảnh trên ghế, tâm trầm ổn có chút gợn sóng, không có phụ nữ nào có thể nhanh như vậy quyến rũ ra dự vọng của hần, mà ngay cả các người mẫu gợi cảm cũng vô pháp gây cho hần loại rung động này, cô gái này

thủ đoạn cao minh sao? Ngoại trừ lý do này, hẳn thật sự nghĩ không ra bất luận cái gì lý do thuyết phục chính mình.

Từ trong phòng tắm đi ra, hắn tắt đèn sáng, chỉ chừa lại đèn vàng mờ ảo, Kỷ Vĩ Thần ôm lấy Hạ Cảnh Diễm trong lúc ngủ say từng bước một đi về gian phòng của mình, sức nặng của Hạ Cảnh Diễm làm cho hắn phải nhíu mày lần nữa, vì cái gì nhẹ như thế? Nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến suy nghĩ hiện tại của hắn, đem Hạ Cảnh Diễm để lên giường lớn, cường kiện thân hình đi theo che lên, hôn lên hương vị ngọt ngào của cặp môi đỏ mọng, hương vị giống rất mỹ hảo, lưu luyến làm cho hắn say mê không thôi.

Trong lúc ngủ say, Hạ Cảnh Diễm bởi vì thân thể có cảm giác nóng bỏng mà trong giấc ngủ nhíu mày, vì cái gì có cảm giác thở không nổi? Trên người che lên sức nặng càng làm cho nàng khó chịu bản năng muốn đẩy ra, càng cự tuyệt dị vật xâm nhập vào cơ thể, nó có vẻ không nhẫn nại, phách đạo lúc mạnh lúc nhẹ không cách nào làm cho nàng như ý nguyện.

Ánh nắng chiếu xạ nơi của thủy tinh, cùng tiếng mèo kêu đột nhiên xuất hiện làm cho Hạ Cảnh Diễm đang ngủ say bừng tỉnh, mở mắt ra một khắc kia, thân thể mỗi một làm cho nàng nhăn lại lông mày, vừa định trở mình thì đập vào mi mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú làm cho nàng kêu lên sợ hãi, “A.”

Hắn. Hắn trở về lúc nào? Hạ Cảnh Diễm cả kinh mở to mắt, trong lòng không dám tin người đàn ông xuất hiện ở trước mắt này, càng làm cho nàng xấu hổ không chịu nổi chính là thân thể trần trụi, cùng với tư thế ám muội, nàng đỏ bừng mặt, ôm chăn mỏng xuống giường, nhặt lên quần áo rơi đầy đất, tay bận rộn mặc vào, bởi vì quá mức bối rối, thiếu chút nữa liền quần cũng mặc ngược, vừa len lén đánh giá hắn trong lúc ngủ say vừa cố gắng không phát ra âm thanh, tuy thất kinh, nhưng trong lòng cũng rất nhanh áp chế loại cảm xúc này.

Bệ cửa sổ còn nằm sắp một chú mèo dùng loại ánh mắt cầu xin nhìn nàng, như nhắc nhở Hạ Cảnh Diễm là nó đói bụng, Hạ Cảnh Diễm rất sợ nó làm động đến Kỷ Vĩ Thần, nàng đi đến phía trước cửa sổ ôm nó vào trong ngực rồi vội vàng ra cửa, đi vào phòng khách, đem mèo đặt ở trên ghế lại cảm thấy hoang mang lo sợ, hắn đã trở lại, nàng hiện tại nên làm cái gì? Nhìn thời gian còn sớm, mới hơn bảy giờ một chút, chính mình cũng đói, đột nhiên, ánh mắt chạm đến phòng bếp, nàng đầu óc bừng sáng, đúng vậy a, nơi này có sẵn phòng bếp, mình có thể tự làm cơm ăn nha!

Nghĩ xong, nhìn lại đôi mắt mèo khát vọng, Hạ Cảnh Diễm như trấn an đứa nhỏ, sờ đầu nó, “Tốt lắm, lập tức sẽ được ăn.” Nói xong, nàng lập tức trở lại gian phòng của nàng, rất nhanh thay đổi một bộ quần áo khác, lấy túi xách đi ra cửa, sáng sớm không khí thanh tân rất thoải mái, Hạ Cảnh Diễm đi chậm trên con đường nhỏ, đi vào siêu thị gần đó, chọn lấy một ít rau quả, nghĩ đến con mèo tham ăn trong nhà, nàng còn mua một ít thức ăn cho mèo, đợi nàng trở lại biệt thự là đã một giờ qua đi rồi, đi vào phòng khách lại nghe không khí yên tĩnh, nàng phỏng chừng Kỷ Vĩ Thần vẫn chưa có thức dậy, nên lập tức chạy vào phòng bếp.

Hạ Cảnh Diễm tài nghệ nấu ăn không được tốt lắm, nhưng làm bữa sáng, thì nàng duy nhất nghĩ đến chính là cháo trắng, cho nên, nấu lên nồi cháo, vừa chơi với mèo, vừa chờ cháo chín thời gian cũng trôi mau hơn, con mèo này tựa hồ ý lại nàng yêu thích, cùng nàng liếm lại cào, thân hình nhỏ xíu thỉnh thoảng mè nheo trong ngực của nàng, nhỏ giọng kêu.

Đang chìm trong giấc ngủ Kỷ Vĩ Thần phút chốc nhíu nhíu mày, dày đặc mùi khét làm cho hắn từ trong mơ bừng tỉnh, chờ hắn quần khăn tắm xuất hiện ở cửa phòng bếp, thì đã chứng kiến trong phòng bếp Hạ Cảnh Diễm luống cuống tay chân, cho tới bây giờ hắn vẫn bảo trì được cảm xúc nhưng lần này nhện không được thét lên, “Cô đang ở đây làm gì?”

Câu thét này làm Hạ Cảnh Diễm chấn động run rẩy, quay đầu lại chỉ thấy người đàn ông đó đứng ở cửa phòng bếp, Hạ Cảnh Diễm nhỏ giọng nói!”Chỉ là nấu cháo.”

Nàng không có ý làm cho nó bị khét.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm gương mặt ảo não, Kỷ Vĩ Thần không vui nhướn mày, “Ai cho phép cô động vào phòng bếp?”

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu, trong lòng thầm ủy khuất, nàng thầm nghĩ ngay cả quyền nấu cơm cũng không có sao? Nghe hắn khẩu khí tức giận, Hạ Cảnh Diễm cũng có chút bất bình, đối không phải tội, nàng dựa vào cái gì phải sợ hãi? Nàng cắn môi, khẽ nói: “Tôi đói bụng.”

Những lời này trực tiếp làm cho Kỷ Vĩ Thần chau nhanh lông mày, phải biết rằng hắn bình sinh ghét nhất mùi khói bếp dầu ăn, càng không muốn có người đem biệt thự của hắn quây đến loạn thất bát tao, huống chi cô gái này rốt cuộc có thể nấu cơm không? Mùi khét hắn càng chịu không được!

“Đem mấy thứ này dọn sạch sẽ, chút nữa theo tôi ra ngoài.” Kỷ Vĩ Thần vứt xuống lời nói liền ra khỏi, lưu lại Hạ Cảnh Diễm đầy ngạc nhiên.

Hạ Cảnh Diễm cắn răng chịu đựng lãng phí thức ăn, đem mọi thứ rửa sạch, nấu cháo quan trọng nhất là không ngừng khuấy đều, nếu không sẽ cháy đáy.

Chờ Hạ Cảnh Diễm đem phòng bếp thanh lý sạch sẽ, Kỷ Vĩ Thần đã thay đổi một thân quần áo thoải mái xuống, Hạ Cảnh Diễm đầu tiên nhìn thấy, không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì không mặc tây phục trong hắn gần gũi hơn nhiều, giống như một người bình thường, bất quá, vừa rồi hắn hưởng nạng thét lớn, nạng không cho rằng hắn là nằm trong hàng ngũ thư sinh nho nhã.

Liếc mắt thấy con mèo dưới sôpha, Kỷ Vĩ Thần không vui, “Lần sau không được đem những động vật lang thang về nhà.”

Hạ Cảnh Diễm nhìn bộ dạng con mèo thỏa mãn, trong lòng thật là vui vẻ, nhưng Kỷ Vĩ Thần những lời này lại làm cho nàng nhú mày, phòng ở là của hắn, quyền quyết định trong tay hắn, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải gật đầu lên tiếng, trong lòng suy nghĩ như thế nào đem mèo đưa đến nhà người khác.

Ra cửa, Hạ Cảnh Diễm lên xe Kỷ Vĩ Thần, rồi đỗ xe bên trong một nhà hàng tây sang trọng, Hạ Cảnh Diễm phát hiện cùng những chỗ cao cấp này đều phục vụ món tây, bất quá vì đói bụng nàng cũng không muốn chọn lựa, càng không muốn giả trang thực nữ, cứ ăn thật tự nhiên.

Ngồi ở đối diện, Kỷ Vĩ Thần chậm rãi dùng cơm, ánh mắt có chút quái lạ đảo qua Hạ Cảnh Diễm, bất quá, hắn không có nói gì, y nguyên ưu nhã như xưa.

Cơm nước xong, hắn trực tiếp đi công ty, mà Hạ Cảnh Diễm thì về nhà, nhưng mà, một chuyện không tưởng được lần nữa bắt đầu cơn ác mộng của Hạ Cảnh Diễm.

Trong văn phòng rộng rãi, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú cực kỳ âm trầm khó coi, chỉ thấy ở trước mặt của hắn đặt một tờ báo, cô gái trên báo không xa lạ gì với hắn, đúng là Hạ Cảnh Diễm tối hôm qua cùng hắn triền miên, mà báo chí với đầu đề cũng rất khoa trương, “ Tổng giám đốc Đỗ thị cùng tình nhân thần bí qua đêm ”, trên tấm hình là hình ảnh rõ ràng của Đỗ Thiên Trạch đang vào khách sạn, tám giờ sau, khi bước ra khách sạn, Đỗ Thiên Trạch cùng tình nhân lại đi chung, người đứng đắn cũng biết cô nam quả nữ vào khách sạn chỉ có duy nhất một mục đích, mà báo chí cũng đầy đủ phát huy ưu điểm đó, đem quan hệ hai người miêu tả mập mờ chọc người, trong đó còn nói đến các chi tiết như thật rồi.

Đôi mắt sâu ba đào mãnh liệt, đáy mắt ánh lên vẻ nguy hiểm mà sắc bén làm cho người ta sợ hãi, Kỷ Vĩ Thần chỉ cảm thấy trong cơn giận dữ, một loại cảm giác bị phản bội xông lên óc, ngoại trừ phần nộ chỉ có phần nộ, bàn tay cầm lấy tờ báo xé vụn, đồng thời, trong lòng cũng lãnh khốc, thật sự là không thể tin được gương mặt ngây thơ thuần khiết đó, cô gái này rốt cuộc muốn đem bao nhiêu người đùa bỡn mới vui vẻ, thật sự thật không cam chịu tịch mịch sao? Nếu thật sự như vậy? Không nên trách hắn lòng dạ nhỏ mọn, những việc xảy ra chung quanh hắn nói cho hắn biết, một phụ nữ cam nguyện cùng một người đàn ông vào khách sạn qua đêm, đơn giản nhất là vì tiền, chẳng lẽ tám giờ đó bọn họ là đang nói chuyện phiếm? Đỗ Thiên Trạch là người thế nào hắn quá tinh tường, nổi danh là một thiếu gia ăn chơi phong lưu, người như hắn thì tiếp cận phụ nữ đều chỉ vì thân thể mà thôi, Hạ Cảnh Diễm ích kỷ cùng tham lam cũng đã giải thích rõ ràng rồi.

Cho dù phần nộ, lý trí như hắn cũng sẽ không biểu hiện rõ ràng, hắn ngược lại muốn xem loại đàn bà này kết cục sẽ là cái gì, hắn đã trực tiếp hủy bỏ tư cách của nàng, như nàng loại đàn bà lang chạ, cách tốt nhất trừng phạt chính là bỏ đi quyền lợi hưởng thụ dục vọng.

Một nụ cười lạnh hiện tại khóe môi, Kỷ Vĩ Thần chân dài bước ra khỏi văn phòng, đối với đàn bà phản bội hắn, hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha.

81. Chương 81: Trừng Phạt

Hạ Cảnh Điềm đang cùng chơi với con mèo trong vườn hoa, nguyên lai tưởng rằng sẽ không có người đến, nhưng không ngờ, xa xa đã thấy chiếc xe màu đen chạy nhanh mà đến, biến số quen thuộc làm cho Hạ Cảnh Điềm không khỏi chấn động, Kỷ Vĩ Thần tại sao trở về rồi?

Nàng đang suy nghĩ nên ra đón hấn hay không, thân thể còn chưa kịp động, đã thấy hấn khuôn mặt tuấn tú khó coi từ trên xe đi xuống, trong tay cầm lấy một tờ báo bước nhanh hướng Hạ Cảnh Điềm đi tới, còn chưa biết rõ tình huống, tờ báo đã được ném đến trên người nàng, một câu nói lãnh trào cũng vút xuống, “Cô có cảm thấy xấu hổ hay không? Thừa dịp lúc tôi không có ở đây đi qua đêm cùng đàn ông khác?”

Lời nói của Kỷ Vĩ Thần làm cho Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, vội vàng nhặt lên trên mặt đất tờ báo, khi thấy đầu đề thì cả người nàng lạnh đi, trên báo chỉ hình ảnh rõ ràng là nàng cùng Đỗ Thiên Trạch đêm đó tại khách sạn, không kịp nhìn nội dung viết gì, Hạ Cảnh Điềm đã hiểu Kỷ Vĩ Thần vì sao tức giận, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cái này trong mắt Kỷ Vĩ Thần chính là thừa nhận, hấn sắc mặt tái nhợt khó coi, lập tức mĩa mai lên tiếng, “Cô không cần phải nói cho tôi biết, tám tiếng đồng hồ giữa các người là không có chuyện gì phát sinh.”

Hạ Cảnh Điềm hít sâu một hơi, cắn môi dưới, cố gắng làm cho mình bảo trì suy nghĩ rõ ràng, sau nửa ngày, nàng mới bình tĩnh nói: “Kỷ tổng, của anh năm mươi vạn tôi sẽ nghĩ biện pháp trả lại anh.”

Kỷ Vĩ Thần lông mày nhíu lại, cười lạnh, vẻ mặt thú vị nói: “Hừ! Hấn cho cô bao nhiêu? hơn năm mươi vạn à!”

Hạ Cảnh Điềm trợn mắt, nhưng là sự thật bày ở trước mắt, nàng cũng không muốn giải thích cái gì, gục đầu xuống nhỏ giọng phản bác: “Tôi cùng với anh ta, thực sự không phải là giống như anh nghĩ như vậy.”

Giải thích chính là che giấu, Kỷ Vĩ Thần có chút bực bội khua tay nói: “Giữa các người có chuyện gì tôi không có hứng thú biết rõ, năm mươi vạn cũng không cần cô trả lại, từ giờ trở đi, quan hệ của tôi và cô chấm dứt, nửa năm này tôi muốn cô làm người hầu cho tôi, chỉ chuyên phục vụ về nấu ăn hàng ngày.”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Điềm mạnh mẽ ngắt đầu, ngạc nhiên không thôi, hấn nói cái gì? Giải trừ quan hệ tình nhân? Làm người hầu?

Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Điềm mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên một tia khoái ý, trừng phạt nàng loại đàn bà háms giàu, chính là muốn đem địa vị nàng áp chế, làm cho nàng không thể ngẩng mặt, mày kiếm nhẩy lên, hấn khó chịu nói: “Cô không có lựa chọn, hiện tại thu xếp quần áo theo tôi đi.”

Kinh ngạc qua đi, Hạ Cảnh Điềm đã nói không ra mình có cảm giác gì, nhưng rất nhanh trong lòng đã bình tĩnh, đúng a! Chỉ là làm nửa năm người hầu, tổng so với làm công cụ trên giường vẫn tốt hơn, trong ánh mắt lạnh của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Điềm xoay người hướng về phía phòng mình, trên mặt là vui cũng là lo, mừng vì hai người rốt cục đã chấm dứt, lo là trong mắt hấn, mình dĩ nhiên là loại phụ nữ đó. Bất quá, cũng không sao! Hấn muốn cho là như vậy thì cho là như vậy, hết thủy thống khổ cũng sẽ sau nửa năm được giải trừ, đến lúc đó, không cần quan hấn là Kỷ Vĩ Thần hay là cái khỉ gió gì, nàng sẽ quên.

Đơn giản thu xếp mấy bộ quần áo, Hạ Cảnh Điềm đi theo Kỷ Vĩ Thần lên xe, trong xe, không khí yên tĩnh có chút hít thở không thông, Hạ Cảnh Điềm cắn môi dưới không dám nhìn biểu lộ trên mặt Kỷ Vĩ Thần, rất sợ trong mắt hấn, chứng kiến sự châm chọc và khinh bỉ, nói như thế nào, nàng cũng là có tự tôn, cho dù thế nào an ủi chính mình, nhưng chỉ cần chứng kiến ánh mắt mĩa mai của Kỷ Vĩ Thần, nàng đã cảm giác toàn thân lạnh buốt.

Xe chạy trên đường cao tốc, Kỷ Vĩ Thần có chút liếc mắt, nhìn Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn u sầu, ánh mắt như có điều suy nghĩ, môi mỏng khẽ mở, “Điện thoại di động của cô đưa lại cho tôi.”

Hạ Cảnh Điềm không hiểu, đem điện thoại đưa tới, nguyên lai tưởng rằng hấn muốn lấy lại điện thoại, nhưng lại thấy hấn quay cửa kính xe xuống, không chút do dự ném đi ra ngoài, Hạ Cảnh Điềm sợ hãi một tiếng, “Ai. . . Điện thoại của tôi.”

“Từ giờ trở đi, cô ngoại trừ liên lạc với người nhà của mình, không được bắt luận đàn ông nào tiếp xúc, nếu không, tôi sẽ kéo dài kỳ hạn của cô.” Thanh âm trầm thấp tuyệt tình.

Hạ Cảnh Diễm không khỏi mở lớn mắt, có chút ủy khuất cắn môi đáp nhẹ, “Ừm.” Nàng còn có thể nói cái gì? Từ sau khi hỏi hần mượn năm mươi vạn, nàng đã không có quyền có ý kiến rồi, tuy nhiên hần không chỉ rõ ràng, mà nàng cũng biết, hần chán ghét nàng cùng Đỗ Thiên Trạch đi cùng một chỗ.

Chỉ chốc lát sau, Kỷ Vĩ Thần lái xe vào một khu biệt thự lớn, khi hần dừng lại, Hạ Cảnh Diễm chỉ ghé qua có mấy lần, coi như cũng lạ lẫm, cầm theo quần áo đi vào lầu hai, gian phòng của nàng được an bài cách vách phòng Kỷ Vĩ Thần, đứng ở đại sảnh, Kỷ Vĩ Thần chỉ là phân phó lên tiếng nói!” Trước khi tôi trở về, phòng phải được cẩn thận quét dọn, trong phòng tắm cũng phải sạch sẽ.” Nói xong, từ giá sách ở gần đó, hần lấy ra một quyển sách ném về phía Hạ Cảnh Diễm, “Đây là sách dạy pha trà, cố mà học cho tốt, không có tư cách làm tình nhân, thì hi vọng cô làm người hầu cũng không làm tôi quá thất vọng.”

Tuy nhiên nhàn nhạt nói, nhưng những câu lại hàm ý châm biếm nặng nề, đem nhân cách Hạ Cảnh Diễm đè bẹp, lại không quên trào phúng, từ nhỏ đến lớn nàng không có chịu qua cách sai sử này, Hạ Cảnh Diễm trong khoảng thời gian ngắn có chút choáng váng, đầu óc trống rỗng, gục đầu xuống lung tung đáp lời, cảm giác tiếng đồng hồ tích tắc ở ngoài cửa, nàng mới thở dài một hơi, nhìn căn phòng năm sáu trăm thước vuông, nàng khổ sở cúi mặt, trong lòng rửa thầm, không có việc gì mà làm phòng ở lớn như vậy làm gì?

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã là ba giờ chiều, trước khi hần trở về, hần là trước khi tan sở, cho nên, nàng còn có hai giờ quét dọn, may mắn Hạ Cảnh Diễm không phải một người lười biếng, trong nhà cũng thường xuyên trợ giúp mẹ làm việc nhà, quét dọn là không khó khăn, chỉ là gian phòng quá lớn, phải cần thời gian rất dài.

Một phen quét dọn lại, gian phòng đã rực rỡ hần lên, Hạ Cảnh Diễm thở dài, rót chén nước uống, trong bụng truyền đến cảm giác đói quá làm cho nàng nhú mào, bất đắc dĩ mở ra tủ lạnh, ngoại trừ một ít loại nước giải khát ra, không có gì có thể cho vào bụng, tuy nhiên phòng bếp rất lớn, tất cả vật dụng đều có, bất đắc dĩ nàng chỉ phải ra cửa, đi qua siêu thị bên đường mua một thùng mì trở về, từ khi nghe nói Kỷ Vĩ Thần không thích mùi dầu khói nấu ăn, nàng phải đem mì đến trong vườn hoa ăn, vừa ăn vừa ngăn người, loại cuộc sống ngăn này thật không thích hợp với nàng, không có bạn bè, không có thân nhân bên cạnh, thời gian thật là gian nan, chính là, nàng có biện pháp gì chứ? Trước kia vẫn cho rằng loại chuyện này chỉ sẽ xuất hiện trong tiểu thuyết, nam chủ anh tuấn phách đạo, cuối cùng yêu nữ chủ, nhìn lại chính mình, nam chủ có thể yêu nàng hay không nàng cũng không dám hy vọng xa vời, chỉ cần hần có thể xem mình là người thì tốt rồi.

Thành phố, đèn rực rỡ mới nhuộm lên bao phủ cảnh đêm, làm người hầu Hạ Cảnh Diễm chỉ có thể ở trong phòng, liên TV cũng không muốn mở, nằm ở trên giường, quét dọn vệ sinh làm cho nàng mệt chết đi rồi, nàng cần một chút nghỉ ngơi.

Trong nhà hàng Đỗ Thiên Trạch vừa nhắm nháp trái cây, vừa hứng thú dạt dào nhìn chăm chăm vào tờ báo trong tay, phong thái trên báo không giảm, điểm này làm cho tâm tình của hần rất tốt, càng làm cho hần tốt chính là báo chí miêu tả, hần ảo tưởng không biết người kia có tức điên không khi thấy tin này? Ngẫm lại, hần thật đúng là chờ mong gặp nàng bộ dạng trợn mắt há hốc mồm !

Đỗ Thiên Trạch môi mỉm cười, cầm lấy điện thoại chậm rãi tìm số nàng, hần biết cô gái gốc kia tuyệt đối sẽ không xem báo, hần chính là muốn đùa giỡn nàng một phen mới được, điện thoại thông, nguyên lai tưởng rằng sẽ nghe được thanh âm quen thuộc, lại không ngờ được người lên tiếng là một bà cô nào đó, “Ai. . .”

Đỗ Thiên Trạch nhú mào, có lẽ là thân thích của Hạ Cảnh Diễm! Hần nghĩ như vậy nên dùng thanh âm nhẹ nhàng trả lời!”Tôi tìm Hạ Cảnh Diễm.”

“Hạ Cảnh Diễm? Ai là Hạ Cảnh Diễm a!” Đối phương truyền đến nghi hoặc.

Đỗ Thiên Trạch dần dần cảm thấy không đúng lòng mào chau lại, “Bà không biết Hạ Cảnh Diễm? vậy tại sao điện thoại của cô ấy ở trong tay bà?”

“Đây là người khác ném đi, tôi vừa nhặt được.” Nói xong, cũng không đợi Đỗ Thiên Trạch nói nữa, liền cúp điện thoại.

“Này uy. . .” Đỗ Thiên Trạch khê gọi vài câu, lại nghe đối phương truyền đến tiếng tút dài, nhất định là nàng giở trò, Đỗ Thiên Trạch cảm tức kêu lên, điện thoại đắt tiền như thế làm sao có thể ném ? Nghĩ xong,

Đỗ Thiên Trạch chưa từ bỏ ý định gọi lại lần nữa, lại không thể tưởng được bên kia trực tiếp tắt điện thoại, Đỗ Thiên Trạch khẽ nguyên rửa một tiếng đáng chết, khuôn mặt tuần tú hiện lên một tia bực bội.

“Cô gái đáng chết này, dám đùa tôi.” Ngón tay thon dài không nhanh không chậm gõ trên mặt bàn, Đỗ Thiên Trạch trên mặt lộ ra một vòng biểu lộ ác liệt, hẳn đang suy nghĩ, nên như thế nào giáo huấn nha đầu không có phép tắc này.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hạ Cảnh Diễm nằm ở trên giường đã buồn ngủ rồi, nếu như đổi lại trước kia, nàng sẽ không chút lựa chọn nhắm mắt lại ngủ, nhưng hiện tại, một thân phận người hầu treo trên đầu, nàng không dám ngủ, rất sợ Kỷ Vĩ Thần sau khi trở về trách cứ, kỳ thật, nàng cũng rất có chừng mực, sẽ không để cho mình phạm sai lầm, phải biết rằng, làm người hầu nửa năm mà được năm mươi vạn là rất ưu đãi rồi.

Chỉ nhắm mắt để đó, vánh tai lắng lắng nghe tiếng động ngoài cửa, cứ như vậy, bất tri bất giác đã trôi qua một giờ, Hạ Cảnh Diễm cầm lên điện thoại nhìn nhìn, thời gian gần chín giờ, không khỏi trong lòng kêu khổ! Có phải là hẳn đêm nay không trở lại, nàng sẽ một đêm không thể ngủ?

Đang lúc nàng ảo não không thôi thì trong sân tiếng xe hơi vang lên làm cho nàng cả người bắn ra, đi vào trước cửa sổ xem xét, đúng là xe của Kỷ Vĩ Thần đã trở lại, nàng trong lòng vui mừng, mang giày liền chạy xuống lầu, nhưng khi Hạ Cảnh Diễm vừa tới cuối đoạn cầu thang, bóng dáng của nàng cứng tại chỗ, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần đã trở lại, nhưng sau lưng hẳn còn có một vị tiểu thư ăn mặc gọi cảm, cô gái kia khi nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm thì cũng kinh ngạc, dùng một loại ánh mắt căm thù liếc xéo nàng.

Hạ Cảnh Diễm sửng sốt trong mấy giây, mới nhớ tới thân phận của mình, chỉ phải cụp xuống đầu hô một câu, “Kỷ tổng, ngài đã trở lại.”

“Thần, trong nhà anh khi nào thì có một cô hầu gái a!” Sau lưng Kỷ Vĩ Thần cô gái kia dịu dàng nói, mới mở miệng đã xác định Hạ Cảnh Diễm là nữ hầu, bởi vì như tư sắc Hạ Cảnh Diễm bình thường làm sao sẽ xuất hiện trong nhà Kỷ Vĩ Thần, nếu có thì chỉ có một loại thân phận.

Kỷ Vĩ Thần nhìn lướt qua Hạ Cảnh Diễm gương mặt cứng ngắc, kéo môi nói!”Ngày hôm qua vừa thuê.”

Cô gái kia mím môi cười, trong mắt dịch ý cuối cùng đã tiêu tan xuống dưới, đầu tiên khi thấy Hạ Cảnh Diễm, cô ta thật sự kinh ngạc, tuy nhiên Hạ Cảnh Diễm không ăn mặc đẹp nhưng tư sắc vẫn có một chút, nếu như là một người xấu cô ta mới sẽ không để vào trong mắt !

Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một hồi lâu, mới nở ra một vòng vui vẻ, “Tiểu thư muốn uống chút gì không?”

“Cà phê!” Cô gái cao ngạo nhướn mi, ánh mắt xinh đẹp chuyển qua bóng dáng cao thẳng của Kỷ Vĩ Thần, đêm nay nàng vừa cao hứng vừa khấn trương, không thể tưởng được Thần sẽ chủ động mời nàng đến biệt thự qua đêm, đây chính là vinh hạnh mà người khác chưa được hưởng qua!

“Xin chờ một chút.” Hạ Cảnh Diễm nói một câu, xoay người muốn đi, lại nghe sau lưng truyền đến thanh âm không vui, “Chờ một chút, cô không hỏi xem tôi thích uống cà phê gì sao?”

Hạ Cảnh Diễm khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn một cái cô gái kiêu mỵ này, mới không có ý cười hỏi!”Xin hỏi tiểu thư uống cà phê gì?”

“Tôi họ Vạn, gọi tôi là Vạn tiểu thư! Tôi muốn cà phê Manter, muốn vừa pha nóng.” Cô gái dùng giọng điệu bắt bẻ phân phó, khoe môi quyến rũ ra một vòng phong tình cười nhìn về phía Kỷ Vĩ Thần, “Thần, anh gần đây thích loại của Ý này đúng không?”

Kỷ Vĩ Thần thú vị đảo qua Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn nhónh, hẳn từ chối cho ý kiến.

Chẳng lẽ là làm khó Hạ Cảnh Diễm, những tên này như thế nào nghe cứ lạ lẫm ? Hơn nữa, còn muốn pha nóng, pha cà phê nàng là biết, nhưng là, hiện tại pha, đối với nàng mà nói chính là khó khăn a! Huống chi, nơi này của Kỷ Vĩ Thần có loại cà phê này không nàng còn chưa biết! Nói xong, nàng dùng ánh mắt cầu cứu vụng trộm liếc về phía Kỷ Vĩ Thần, đã thấy hẳn chậm rãi buông thông mi nhìn xem trong tay tư liệu, căn bản không có nhìn nàng, Hạ Cảnh Diễm cắn răng, chỉ phải kiên trì lên tiếng, “Kỷ tổng, ngài nơi này có hai loại cà phê đó không?”

Nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần khép lại tư liệu, ngẩng đầu dùng ánh mắt trào phúng quan sát nàng, giọng điệu thần nhiên nói!”Cố, trong tủ phòng bếp.”

Nghe hẳn nói như vậy, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải xoay người liền hướng phòng bếp đi đến, mở ra ngăn tủ, bên trong trưng bày rất nhiều loại cà phê với tên tiếng anh, Hạ Cảnh Diễm nhức đầu rồi, nàng cố gắng nhận ra những tên này, lấy ra một bình đang muốn nghiên cứu nhưng khi lui về phía sau, không cẩn thận đụng phải tủ chén bát, làm rơi vỡ một chiếc ly. . .

“Phanh. . .” một tiếng, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức nhảy dựng lên, nhìn qua đầy đất mảnh nhỏ, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, đang muốn dọn dẹp thì xoay người ánh mắt đã nhìn thấy bóng dáng cao ráo của Kỷ Vĩ Thần đang dựa người vào cửa, khuôn mặt tuấn tú bất mãn không vui, nàng khuôn mặt đỏ lên, thấp giọng nói!”Tôi sẽ quét dọn sạch sẽ.”

Chờ Hạ Cảnh Diễm thanh lý hết mảnh vỡ, Kỷ Vĩ Thần đã cùng vị mỹ nữ kia nhàn nhã nhấp nhấp rượu đỏ, mắt đen nhìn một cái Hạ Cảnh Diễm đang đi tới, nhíu nhíu mày, “Lúc này không có chuyện của cô nữa, trở về phòng đi!”

Hạ Cảnh Diễm mặt xám xịt về phòng mình, đóng cửa lại nàng ngăn không được thở ra một hơi, hầu hạ người khác thật không phải là chuyện dễ, nhìn qua trên đầu ngón tay trắng nõn một chút huyết hồng, nàng đưa tới trong miệng ngậm, nhìn bọn họ, nàng cũng không muốn đi làm kỳ đà cản mũi !

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng cô gái cười kiều mị, Hạ Cảnh Diễm như thế nào cũng ngủ không được, cho dù nàng dùng chăn che mặt cũng vô pháp chìm vào giấc ngủ, trong đầu ngăn không được nghĩ tới hai người dưới lầu, cô gái đó đêm nay lại ở chỗ này qua đêm a! Cái này thì có liên quan gì đến nàng? Đáy lòng vì cái gì có nho nhỏ khó chịu ? Nói nhắm mắt làm ngơ, nhưng chẳng những mắt thấy còn muốn tai nghe, Hạ Cảnh Diễm đành phải chịu đựng.

Bên ngoài hai người hiển nhiên trò chuyện cực kỳ vui vẻ, cô gái kia tiếng cười thanh thúy mê người, tuy cách phòng Hạ Cảnh Diễm khá xa, nhưng vẫn vang đến kích thích thần kinh Hạ Cảnh Diễm bực bội, nàng trong lòng nghĩ, có thể nên tìm thuốc ngủ thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, nghe được gian phòng cách vách truyền đến tiếng mở cửa, Hạ Cảnh Diễm đầu óc âm âm oanh tạc, chỉ cần vừa nghĩ tới cách phòng hình ảnh hoan lạc đó, nàng đã lại ngủ không được, vì cái gì ông trời cứ tra tấn nàng như vậy? Cũng may phòng bên cạnh có cửa cách âm, từ khi bọn họ vào phòng, không có thanh âm nào truyền đến nữa, nhưng là, đêm dài người tĩnh, có chút thanh âm sẽ len vào khe cửa, ví như, tiếng phụ nữ yêu kiều rên rỉ thở dốc. . .

82. Chương 82: Mang Thai ?

Sắc trời đã sáng, Hạ Cảnh Diễm cũng không ngủ được nữa rồi, đêm nay giấc ngủ nàng rất chập chờn, mơ thấy những giấc mộng không chấp vá với nhau, rời rạc, gần đến hừng đông nàng bị đồng hồ báo thức đánh thức, cực không tình nguyện mở mắt nhìn đồng hồ, miễn cưỡng nằm thêm trên giường một chút, mới đi vào phòng tắm, con mắt như chưa tỉnh ngủ cứ nhúu lại, nàng vừa đánh răng vừa nhìn qua trong kính khuôn mặt tái nhợt, còn lưu lại ở dưới quần thâm.

Đứng trước gương, đem tóc dài đơn giản bó thành kiểu đuôi ngựa, thân trên mặc chiếc áo pull màu trắng, mặc quần jean bó kiểu cao bồi, đơn giản lại thanh thuần, thời điểm đẩy cửa ra, nàng ánh mắt không khỏi dừng lại căn phòng bên cạnh cửa đóng im ắng, người ở bên trong khẳng định còn chưa có tỉnh dậy.

Hạ Cảnh Diễm chạy xuống dưới lầu, kéo ra màn che cửa sổ sát đất, làm cho phòng khách rộng rãi rớt vào không khí mới lạ, nàng duỗi cái lưng mệt mỏi, sáng sớm làm cho người ta một loại cảm giác bưng bưng phần chần, dường như hết thảy phiền não đều biến mất, bởi vì không biết nên làm cái gì, Hạ Cảnh Diễm cảm lấy quyển sách Kỷ Vĩ Thần cho mình hôm qua, thật thà ngồi trên ghế đọc lấy, làm cho nàng ngạc nhiên chính là, trong đây ngoại trừ giới thiệu cách làm thế nào pha trà còn có nghiên cứu cách pha cà phê, chuyện tới hôm qua đến bây giờ còn làm cho nàng cảm thấy tức giận, nên rất thật tâm nghiên cứu, xem quên cả thời

gian, đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân kinh động đến nàng, quay đầu lại, đã chứng kiến Kỷ Vĩ Thần một thân áo tắm màu trắng đứng ở phía sau mình, nàng đột ngột muốn nhảy dựng, lập tức đứng người lên, trầm thấp gọi một câu, “Kỷ tổng, ngài đã dậy.”

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú thâm trầm, ánh mắt sâu quét tại khuôn mặt Hạ Cảnh Diễm, sau lại rơi xuống quyển sách nàng cầm trong tay, nhướng nhướng mày, “Bữa sáng cô đã làm chưa, nhưng tuyệt đối không được dùng phòng bếp trong đây.”

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, hít sâu một hơi, bình tĩnh đáp!”Tôi biết rõ.”

Nhưng vào lúc này, cô gái tối hôm qua một thân áo ngủ màu tím gọi cảm từ trong phòng Kỷ Vĩ Thần đi ra, dịu dàng nói!”Thần, như thế nào không ngủ thêm chút nữa?”

“Mặc quần áo tử tế, chúng ta đi ra ngoài.” Kỷ Vĩ Thần lạnh nhạt nhìn, lướt qua sau lưng cô ta đến vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, hiển nhiên là đang tắm, cô gái họ Vạn đứng ở một bên Hạ Cảnh Diễm sai sử nói!”Lấy cho tôi một ly đun sôi.”

Hạ Cảnh Diễm khẽ giật mình, nhưng không có biểu hiện bất mãn, mỉm cười gật gật đầu, đi vào phòng rót một chén nước đun sôi, Vạn tiểu thư vừa uống nước lại thỉnh thoảng quét mắt trên khuôn mặt thanh tú của Hạ Cảnh Diễm, đã nhìn qua duyệt vô số người, cô đối với Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác nói không ra lời, cô bé này thoát nhìn rất bình thường, trên người lại tản ra một loại ngây thơ tươi mát, mặc dù không có vẻ thành thực gọi cảm như mình, nhưng cũng là một loại nữ tính làm cho đàn ông yêu thích, cô không khỏi ngẫm bực, Thần làm sao có thể thuê loại này về nhà làm người hầu?

Sau khi uống nước, cô uốn éo người đi lên lầu hai, chỉ chốc lát sau đã thấy cô ta một thân váy ngang ngực, tóc vàng gọn sóng chải một bên, thập phần phong tình vạn chủng, đối với người phụ nữ cao nhã trước mắt này, Hạ Cảnh Diễm cũng không khỏi dưới đáy lòng âm thầm tán thưởng, nhưng là, trực giác nói cho nàng biết, cô gái này không thích nàng.

Kỷ Vĩ Thần tóc ẩm ướt từ trong phòng tắm đi ra, áo nhẹ mở, lộ ra vùng ngực hoàn mỹ, có vẻ cuồng bá mà tràn ngập dã tính, cái này làm Vạn tiểu thư mê đắm, cặp mắt tràn đầy vẻ khao khát nhìn Kỷ Vĩ Thần vào phòng, cô cũng đi theo đi vào, hai người bọn họ hoàn toàn đem Hạ Cảnh Diễm trở thành người vô hình, Hạ Cảnh Diễm cũng tình nguyện vào lúc này làm người trong suốt, nàng lặng lẽ đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập chăm chú.

Chốc lát sau, Kỷ Vĩ Thần cùng cô gái kia từ trong phòng đi ra, Hạ Cảnh Diễm vội vàng cười nhạt, đưa mắt nhìn hai người bọn họ ra cửa, hơn nữa, còn rất lễ phép đến bên cạnh xe tiễn họ, “Kỷ tổng, Vạn tiểu thư đi thông thả.”

Đối với biểu hiện của Hạ Cảnh Diễm, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú không có một chút khen ngợi, cặp mắt chỉ là nhàn nhạt nhìn nàng, sau đó, đạp ga chạy nhanh ra biệt thự, cũng đang trên xe, Kỷ Vĩ Thần không khỏi nhìn vào kính chiếu hậu, ở đó, Hạ Cảnh Diễm vẫn mỉm cười nhìn theo xe, Kỷ Vĩ Thần nói không ra trong lòng là không hề vui vẻ, mạnh nhấn ga mà đi.

Nhìn theo xe đi khuất, Hạ Cảnh Diễm trên mặt tươi cười lập tức trầm xuống, da mặt có chút cứng ngắc, nàng đưa tay vuốt vuốt, trời biết nàng là gồng lên bao nhiêu dũng khí mới làm cho mình trở nên như vậy, tình nhân không xứng, người hầu nàng liền làm cho xứng a!

Đến gần phòng khách thu dọn xong nước trà trên bàn, nàng đi vào phòng Kỷ Vĩ Thần, nhìn thấy đệm giường mất trật tự, nàng nhíu nhíu mày, tay bận rộn sắp lại cho chỉnh tề, đột nhiên, chạm được trên thềm một cái gì đó trong suốt, nàng vô thức nhặt lên, khi cái đó chạm đến tầm mắt nàng như bị điện giật buông xuống. . . Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng một mảnh, trời ạ, cái kia. . . dĩ nhiên là áo mưa. . . Chán ghét chết. . .

Hạ Cảnh Diễm lập tức từ bên cạnh xé một tấm giấy, nhặt lên vật kia ném vào thùng rác, trong lòng cảm giác được bực bội, rất nhanh sửa sang lại giường cho tốt, xong rồi nàng như chạy trốn rời đi khỏi phòng, bữa sáng không có ăn, nàng cực đói rồi, chỉ phải lên mạng tìm kiếm những nhà hàng có giao thức ăn, sau khi liên hệ rồi một nhà hàng, trong thời gian chờ đợi nàng vẫn cầm lấy quyển sách kia đọc.

Cuối cùng, nàng đi vào phòng bếp, cầm lấy một bình cà phê, trong nhà Kỷ Vĩ Thần dụng cụ gì cần có đều

có, Hạ Cảnh Diễm dựa theo trên sách chỉ dẫn chọn lấy cà phê mà tối qua họ nói để thực hành, bắt đầu nghiên cứu, chỉ chốc lát sau, bữa sáng được đưa đến, sau khi hùng hục giải quyết bữa sáng, nàng y nguyên vui đầu vào công việc học pha chế cà phê, bận rộn hồi lâu, rốt cục nấu ra một ly Manter và một ly Italy, Hạ Cảnh Diễm thử qua một ngụm, cảm giác không giống với vị cà phê bình thường, hương vị đậm đà thuần hương, nàng lại nếm thử một chút cà phê Italy, nhưng nó lại làm cho nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đều vo thành một nắm rồi, không thể tưởng được Kỷ Vĩ Thần lại thích uống loại cà phê đẳng đến vậy, cố nén xúc động muốn nhổ ra, nàng bắt buộc chính mình phải nuốt xuống, bất quá, vừa nếm đắng nhưng khi nhập vào trong miệng lại có cảm giác ngọt thơm nào đó.

Như thế nghiên cứu cho tới trưa, thời gian ăn cơm lại đến, Hạ Cảnh Diễm cảm giác trong nhà này, phiền toái nhất đúng vấn đề ăn cơm, Kỷ Vĩ Thần chán ghét khói dầu, nàng lại không thể tự tiện nấu, chỉ phải lại gọi thức ăn giao tận nơi, bất quá, dù sao Kỷ Vĩ Thần cho tiền, nàng cũng không cần phải tiết kiệm.

Buổi trưa, nàng gọi điện thoại cho nhà, nghe bệnh cha dần dần được khống chế, nàng cao hứng cực kỳ, mẹ thì trong điện thoại một mực dặn dò đủ thứ, làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm động sắp khóc rồi, những ngày này nàng chịu rất nhiều ủy khuất, nàng còn chưa từng có nói với ai, được mẹ quan tâm đã cảm thấy đặc biệt ủy khuất, bất quá, cũng may nàng đè nén xuống, sau khi tắt điện thoại, nàng mới âm thầm khóc trong chốc lát.

Đứng ở trong biệt thự to lớn, nhưng là Hạ Cảnh Diễm phát hiện còn có rất nhiều vật dụng hàng ngày cần phải mua, liền khóa lại cửa đi ra khỏi, nàng đi vào cửa hàng, vừa đi vừa nhìn quanh, đột nhiên, thấy quầy bán sách, nàng hiện tại chính là cảm thấy nhầm chán, có lẽ nên mua vài cuốn sách về trong nhà xem, đứng ở trước giá sách, nhìn thấy đủ loại tạp chí sách báo, nàng rút ra một hai cái có tiêu đề hấp dẫn nhìn xem, đột nhiên, cái tiêu đề đầu tiên bắt mắt lại sẽ là lần thứ ba nàng phải chịu thống khổ. . .

Bởi vì tình huống của bản thân, Hạ Cảnh Diễm không khỏi có chút tò mò, tiện tay lật ra trang vài, yên lặng đọc lấy, đột nhiên, một dòng chữ nhỏ nhập mắt Hạ Cảnh Diễm, “Sau khi gần nhau, những chuyện phụ nữ nên chú ý,” trong đó việc thứ nhất làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh tâm, “Dấu hiệu trước khi mang thai chính là kinh nguyệt chậm đến. . .”

Mấy chữ này thật giống như một cú đánh nặng nề gõ vào đầu nàng, kinh nguyệt? Nàng cẩn thận bấm đốt ngón tay tính thời gian của mình, tính đi tính lại, Hạ Cảnh Diễm chỉ kém không có tẹo xiu, trời ạ. . . Bây giờ là cuối tháng. . . Dựa theo thời gian hành kinh bình thường thì đã trễ hơn mười ngày rồi, Hạ Cảnh Diễm chấn động lòng bàn tay run lên, sách cũng đi theo rơi xuống trên mặt đất, Hạ Cảnh Diễm về mặt tái nhợt vội vàng nhặt lên trả lại giá sách, xoay người đi như chạy trốn ra cửa hàng. . .

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Sẽ không phải trùng hợp chứ! Giống như mơ hồ nhớ đến thời gian cùng Kỷ Vĩ Thần, hẳn không có dùng biện pháp phòng hộ, như vậy. . .mình kinh nguyệt đến chậm có thể hay không là trúng thưởng rồi. . . Hạ Cảnh Diễm không dám nghĩ tiếp, bên trán đã chảy ra mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không màu sắc, nàng kế tiếp nghĩ đến chính là bệnh viện. . .

Lập tức ngăn xe taxi, Hạ Cảnh Diễm cố gắng trấn định, hướng lái xe nói!”Phiền anh đi đến bệnh viện gần nhất, cảm ơn.”

Đến cửa bệnh viện lớn, Hạ Cảnh Diễm xuống xe, cũng không có cẩn thận dò xét, đã cấp tốc xông vào bệnh viện, tại cửa ra vào, nàng trông thấy một hộ lý chỉ dẫn đường, nhìn thấy hộ lý cười hỏi chuyện, Hạ Cảnh Diễm lắp bắp nói một tiếng muốn khám phụ khoa, được chỉ dẫn Hạ Cảnh Diễm lên tận tầng năm của bệnh viện.

Lần đầu tiên vào loại địa phương này, Hạ Cảnh Diễm trong lòng nói không ra khẩn trương, mang lo sợ cùng bất an đi vào, bác sĩ dò hỏi, Hạ Cảnh Diễm phải nói tình trạng của mình, da mặt mỏng nên nói xong cũng đỏ mặt cả lên, cũng may, hỏi qua xong bác sĩ để cho nàng đi làm xét nghiệm, Hạ Cảnh Diễm nhanh chóng nộp tiền, nằm ở trên giường bệnh nàng toàn thân đều run rẩy, trong lòng mặc niệm xin ông trời phù hộ. . .

Kiểm tra xong, đợi lát nữa lấy kết quả, Hạ Cảnh Diễm phát hiện từ nhỏ đến lớn chưa từng có lo lắng như vậy, cái loại cảm giác này cùng với án tử hình không có gì khác nhau, nói sau, nếu quả thật có, nàng nên làm cái gì bây giờ. Kỷ Vĩ Thần nhất định sẽ làm cho nàng phá đi! Huống chi nàng hiện tại quan hệ cùng Kỷ Vĩ Thần chỉ là chủ tớ.

Đang ngồi chuyên tâm suy nghĩ, nàng không có phát hiện có một người đàn ông đang tới gần nàng, thanh âm vang lên, hơi có một tia kinh ngạc, “Là cô?”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi, nhìn cũng đẹp trai đang mỉm cười nhìn mình chằm chằm, nhìn mặt người lạ lẫm này làm cho nàng nhú nhú mày, “Anh là?”

Doãn Lê Hàn cũng đoán được nàng sẽ không nhớ được mình rồi, vụt cười vừa nói, “Cô không nhớ tôi? Lần trước tại quán bar cô uống say, là tôi đưa cô về.”

Vừa nhắc tới chuyện quán bar, Hạ Cảnh Diễm trong đầu lập tức có một chút nhớ lại, bất quá, nàng cũng không dám xác định là không phải người trước mắt này, chỉ biết là hẳn có một đôi mắt rất thật thà, mà cũng người này thập phần giống nhau, nàng mở lớn mắt, kinh ngạc nói!”A! Là anh nha!”

Nhìn nàng nhớ ra mình, Doãn Lê Hàn nở nụ cười hơn hở, đối với cô bé trước mắt này, hẳn ghi nhớ khắc sâu a! Mới từ nước ngoài trở về, cũng bởi vì một cô gái mà bị ăn một quả đắng, một đêm kia làm hại hẳn thiếu chút nữa không mặt mũi về nhà gặp cha mẹ rồi sao! Còn bị em gái cười nhạo mình đùa giỡn phụ nữ, đây là ấn tượng sâu đậm, cả đời này hẳn sợ cũng quên không được, nhìn Hạ Cảnh Diễm gương mặt có chút bệnh trạng, hẳn nhú lại lông mày nói!”Nhìn cô tinh thần không tốt lắm, cô tới xem bệnh ?”

Vừa nhắc tới bệnh, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, chỉ nói ậm ừ!”Ách. . . Đúng a!”

“Xem bệnh gì?” Doãn Lê Hàn quan tâm hỏi.

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt càng đỏ bừng, trước mặt người này, nàng có loại cảm giác bối rối nói lung tung một trận, cũng đang lúc này, nghe được nơi cửa có người gọi nàng, “Hạ Cảnh Diễm, kết quả của cô đây.”

Hạ Cảnh Diễm thần kinh chấn động, kích động đứng người lên, hướng Doãn Lê Hàn cười cười, “Tôi đi trước .” Trời ạ! Xấu hổ chết được, vốn không muốn làm cho hẳn biết nàng là đến khám phụ khoa.

Hạ Cảnh Diễm, Doãn Lê Hàn nhớ kỹ tên, còn nhớ rõ lần trước chính người kia cũng gọi nàng như vậy, mà đúng lúc này sau lưng Doãn Lê Hàn một hộ lý trẻ đã chạy tới, hướng hẳn nói!”Bác sĩ Doãn, viện trưởng mời anh qua một chuyện.”

Doãn Lê Hàn nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn lướt qua hướng khoa phụ khoa, xoay người liền hướng phòng viện trưởng đi đến.

Hạ Cảnh Diễm cảm kết quả kích động đến nước mắt đều nhanh chảy ra, không có thai, đây là kết quả, đã nghe không vào những lời bác sĩ dặn dò nữa, nàng lòng tràn đầy vui mừng, lại nghe bác sĩ giải thích nói!”Tiểu thư, sau khi trở về nên rèn luyện thân thể mới có lợi, phải biết rằng, chế độ ăn uống không đều độ, giấc ngủ không tốt, cũng làm cho thời gian hành kinh hoãn lại, tôi cho cô thuốc bổ, nhớ rõ đúng giờ phải dùng.”

“Cám ơn bác sĩ.” Hạ Cảnh Diễm đè nén kích động nói lời cảm tạ đi ra ngoài, trời ạ! Giờ khắc này nàng thật muốn chúc mừng một phen.

Tại bệnh viện tầng lầu cao nhất, Doãn Lê Hàn đẩy cửa vào phòng của viện trưởng, nhìn thấy cha như có điều suy nghĩ, hẳn bộ dạng phục tùng kêu lên!”Cha, tìm con.”

Doãn viện trưởng nhìn con trai đã đến, lập tức thư giãn biểu lộ, “A! Đến đây. . .”

Sau khi Doãn Lê Hàn ngồi xuống, Doãn viện trưởng mặt lộ lo lắng nói!”Vợ của thị trưởng bệnh tình không chế thể nào? Giải phẫu thuận lợi không?”

“Giải phẫu hết thấy bình thường, nếu như không có biến hóa gì, sẽ khôi phục rất tốt.” Doãn Lê Hàn tuy còn trẻ, nhưng cũng đã là người có tài trong bệnh viện, Doãn viện trưởng gật gật đầu, đối với con trai mình rất có tự tin.

83. Chương 83: Hấp Dẫn

Hạ Cảnh Diễm đi ra bệnh viện, lần nữa vào cửa hàng mua một ít đồ dùng mới lại về nhà, vốn cũng không có hy vọng xa vời Kỳ Vĩ Thần sẽ ở trong nhà, quả nhiên không có bóng dáng của hắn, cất kỹ gì đó, sắp xếp một phen nàng mới trực tiếp vào phòng nghỉ ngơi, nằm ở trên giường gặm nhắm vài cuốn sách mới mua được, sách về kinh nghiệm làm công cũng có, còn có sách về thương trường, nàng xem mãi đến sắc trời ngoài cửa sổ đen lại, chỉ phải đứng dậy đi vào phòng khách bật đèn, nàng không thích bóng tối, đặc biệt tại nơi quanh quẩn này.

Cơm tối đã chọn tốt, đúng giờ có người đưa đến, Hạ Cảnh Diễm cũng không muốn phiền toái như vậy, vì đây không phải nhà mình, nàng không làm chủ được, giải quyết xong cơm tối, nàng ngồi ở trong phòng khách xem tivi, nhằm chán mở kênh này đến kênh khác, cũng không chú tâm xem, ánh mắt ngẫu nhiên liếc về phía đồng hồ treo tường, thời gian bất tri bất giác đã chỉ hướng mười giờ, Hạ Cảnh Diễm có chút mệt mỏi, trong lòng nghĩ, nếu như mười giờ rưỡi Kỳ Vĩ Thần vẫn chưa trở lại, nàng liền trực tiếp vào phòng ngủ.

Mười một giờ đúng, Hạ Cảnh Diễm kiên nhẫn cũng không còn rồi, nàng đem đèn trong phòng khách mở nhỏ lại, rồi vào gian phòng của mình, tối hôm qua bởi vì Kỳ Vĩ Thần mang phụ nữ về nhà, nàng một chút cũng không có nghỉ ngơi tốt, hôm nay lại đi đi lại lại một ngày, nàng đã cực kỳ mệt mỏi.

Trong văn phòng Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch lại một lần nữa không sợ làm phiền người khác bấm số điện thoại của Hạ Cảnh Diễm, đáp lại vẫn là tiếng nhân viên trực tổng đài nói, “Thực xin lỗi, điện thoại ngài gọi đã tắt máy.”

“Đáng chết.” Đỗ Thiên Trạch tức giận khê rửa, lửa giận bốc lên đem trong tay điện thoại quăng lên ghế, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập bức bối, cô gái này rốt cuộc đi nơi nào? Vì cái gì không tiếp điện thoại của hắn? Là trốn hắn sao? mắt đen híp lại, hắn quynh rũ ra một vòng cười tà khí, “Muốn trốn là có thể trốn sao?” Hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt thâm thúy mê người hiện lên một vòng cười khinh thị.

Đang âm thầm đắc ý, lại nghe đến sau lưng truyền đến tiếng trợ lý: “Đỗ tổng, có một tiểu thư đến tìm ngài.”

“Tiểu thư?” Đỗ Thiên Trạch xốc người lên, trong lòng nổi lên nghi ngờ, hắn nhớ rõ mình không có tìm phụ nữ nha! Hắn không kịp có phản ứng, đột nhiên bóng dáng đập vào mắt làm cho hắn bừng tỉnh đại ngộ, cái gọi là tiểu thư, không phải là con gái của bác Lâm Lâm Tiểu Dạ sao? Cô ta làm sao tới đây?

Lâm Tiểu Dạ nhìn thân người nữa tựa trên ghế, ánh mắt trong suốt sáng ngời, cười đi tới, “Anh Thiên Trạch, nguyên lai anh thật sự đang ở đây nha!”

Đỗ Thiên Trạch cũng thầm mắng một tiếng phiền toái, hiện tại tình huống rất rõ ràng, ba ba cùng bác Lâm muốn thúc đẩy bọn họ kết hôn, hơn nữa nhìn Lâm Tiểu Dạ ánh mắt si tình đối với mình, nhất định sẽ không phản đối, Đỗ Thiên Trạch ảo não không thôi, vì cái gì cha muốn ném phiền toái cho hắn, không cần hỏi, Lâm Tiểu Dạ có thể tìm tới nơi này, không phải cha chỉ dẫn thì làm sao có thể tìm đến hắn?

“Tìm anh có việc à?” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu có vẻ bình tĩnh rất nhiều.

Đỗ Thiên Trạch lạnh nhạt làm cho Lâm Tiểu Dạ bước chân dừng lại, có vẻ có chút bối rối, “Anh đang bận nhiều việc sao? Em quấy rầy đến anh?”

Đỗ Thiên Trạch chịu không nổi nhất là bộ dáng ngây thơ giả tạo, hắn môi mông nhếch lên, “Không có, nghỉ ngơi một chút a! Muốn uống chút gì không?” Nói như thế nào nàng cũng là con gái của bạn tốt của chan, hắn không thể đắc tội.

Lâm Tiểu Dạ lập tức gờ lên một vòng cười đáng yêu, “Không cần, anh chừng nào thì tan tầm? Chúng ta cùng đi dùng cơm a!”

“Tôi đã dùng cơm .” Đỗ Thiên Trạch nhú nhú mày.

“Phải không? Vậy chút nữa, chúng ta đi ăn khuya, em vừa xuống phi cơ cảm giác thật đói a.” Lâm Tiểu Dạ làm nũng nói, kỳ thật, nàng mục tiêu cuối cùng đơn giản là muốn tạo nhiều cơ hội gần gũi Đỗ Thiên Trạch.

Đỗ Thiên Trạch tuy muốn từ chối, nhưng vì phong độ, chỉ phải buông tay, không thể không chấp nhận, đồng ý thì trong đáy lòng hừ lạnh một tiếng, nếu cô gái kia có thể như vậy thì tốt rồi, còn cần chính mình chủ động sao? Bất quá, nàng nếu như vậy sẽ không thú vị !

Nửa đêm, Hạ Cảnh Diễm đang ngủ bị khát nước nên tỉnh, mơ rất nhiều giấc mơ đều là tìm nước uống, cuối cùng yết hầu khô rách, nàng mới không tình nguyện mở mắt ra, buồn ngủ mông lung nàng chỉ mặc đồ ngủ ra khỏi phòng, thần sắc càng giống là mộng du, một đầu tóc đen rối tung, cực kỳ giống hồn ma.

Hạ Cảnh Diễm vịn lan can từng bước một đi xuống lầu, đang muốn đi vào phòng bếp tìm nước uống, phút chốc, nàng cảm thấy trên ghế sofa tựa hồ có bóng người, nàng mạnh quay đầu lại, khi thấy bóng dáng cao ngất trên ghế, Hạ Cảnh Diễm lại càng hoảng sợ, buồn ngủ lập tức tỉnh chín phần, còn có một chút kinh ngạc, trời ạ! Kỷ Vĩ Thần trở về lúc nào?

Trong phòng khách chỉ mở ra đèn ở hành lang, cả gian phòng đều mờ ám, Kỷ Vĩ Thần bóng dáng dấu trong bóng tối, thấy không rõ nét mặt của hắn, chỉ biết là hắn đang hút thuốc, Hạ Cảnh Diễm giật mình sững sờ một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, sửa sang tóc dài mất trật tự, mới nhẹ nhàng bước chân đến bên người Kỷ Vĩ Thần, “Kỷ tổng, ngài đã trở lại.”

Kỷ Vĩ Thần khẽ nâng mắt, dừng ở co oai nhỏ nhắn này, chỉ thấy nàng một thân đồ ngủ hồng nhạt, đem mọi đường cong trên thân hình mảnh khảnh lộ ra, một đầu tóc đen rủ xuống trước ngực, càng nổi bật da thịt trắng tuyết trơn mềm, gương mặt thanh tú bởi vì trang phục gợi cảm mà nhiễm lên chút kiều mỹ, trong phòng yên tĩnh, tự dưng tản ra trí mạng hấp dẫn, chết tiệt, không nên ăn mặc như vậy chứ? Kỷ Vĩ Thần trong lòng khẽ nguyên rửa, cố gắng áp chế dục vọng dưới thân, thanh âm trầm thấp có một tia khắc chế, “Cô xuống đây làm gì?”

Bị hắn vừa hỏi, Hạ Cảnh Diễm mới nghĩ đến mục đích, mới hồi phục tinh thần lại, “Tôi. . . . muốn tìm nước uống.” Nói xong, nhìn Kỷ Vĩ Thần một cái, bóng dáng nhỏ nhắn bước hướng về phía phòng bếp, sau lưng, Kỷ Vĩ Thần cặp mắt sâu u một mực chăm chăm vào nàng không tha.

Hạ Cảnh Diễm ực mạnh mấy ngụm nước lạnh mới đi ra phòng bếp, liếc mắt thấy gặp Kỷ Vĩ Thần vẫn y nguyên ngồi bất động, có chút tò mò nói: “Kỷ tổng, ngài còn không ngủ sao?”

“Cô trở về phòng đi!” Kỷ Vĩ Thần ngữ điệu lạnh nhạt mở miệng, hắn cũng không dám cam đoan, nếu cô gái này đứng đây nhiều hơn nữa một phút đồng hồ, hắn có thể sẽ đem nàng ăn hết.

Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác được loại không khí có chút mập mờ, thử hỏi nam nữ độc thân từng có quan hệ thân mật, tại nửa đêm canh ba trong phòng khách là cỡ nào nguy hiểm, hơn nữa, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm thấy Kỷ Vĩ Thần trong giọng nói có vẻ khắc chế, không biết có phải nàng nhìn lầm không, trong chớp mắt xoay người, nàng rõ ràng chứng kiến trong mắt Kỷ Vĩ Thần có nho nhỏ hỏa quang.

Nhanh nhanh trở lại gian phòng, Hạ Cảnh Diễm lập tức đem cửa đóng tốt, ngực lại bởi vì khẩn trương mà thở dốc không thôi, tim đập cũng theo hô hấp tăng tốc, chẳng biết tại sao, hình ảnh trước kia cùng hắn triển miên lại nổi lên trong óc, nụ hôn của hắn, cuồng dã của hắn, hơi thở của hắn, hết thảy như là độc được chui vào ngực, lập tức làm cho nàng toàn thân đều có chút tê dại nóng bỏng, khuôn mặt cũng theo đó đỏ bừng.

Tựa ở cửa một hồi lâu, Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, trong lòng bài xích , không cần phải suy nghĩ, không cần phải suy nghĩ. Có cái gì phải nhớ, ngủ ngủ. Đúng, chui vào trong chăn, Hạ Cảnh Diễm tìm một cái tư thế tốt chuẩn bị tiếp tục giấc mộng, nhắm mắt lại, cố gắng làm cho mình trở về giấc ngủ, một giây hai giây. mười giây, một phút đồng hồ sau, Hạ Cảnh Diễm lại như cũ bực bội lẫn lộn, mình đã căn bản không buồn ngủ nữa rồi, chỉ là Kỷ Vĩ Thần ngồi ở trên tư thái lười biếng, hắn hai mắt mê người, khuôn mặt anh tuấn, khí chất ưu nhã như vậy hấp dẫn lấy nàng, nàng thừa nhận mình không phải là người háo sắc, nhưng người đàn ông này toàn thân đều tản ra quyến rũ mà mọi cô gái đều không cách nào bỏ qua được, đây chính là vì cái gì luôn luôn có phụ nữ mê luyến hắn.

Ngủ, đã không có khả năng để ngủ nữa rồi, Hạ Cảnh Diễm có chút ảo não hối hận mình đi tìm nước làm gì, nếu để cho nàng lựa chọn nàng cam nguyện chết khát, nằm ở trên giường nàng chỉ cảm thấy bực bội, trở mình ngồi ở mép giường, nhìn qua ngoài cửa sổ ánh trăng bạc, tâm tình lập tức sáng sủa hơn rất nhiều, đi

chân trần tới phía trước cửa sổ, khuỷu tay chống lên bệ cửa nhìn trời xuất thần, không thể tưởng được khi mình ngủ sẽ lại bỏ lỡ cảnh đêm xinh đẹp như vậy.

Cả tòa biệt thự đều im ắng, Hạ Cảnh Diễm nghe lấy động tĩnh dưới lầu, trong lòng thầm nghĩ, hẳn tại sao không đi ngủ? Có tâm sự?

Ở quầy bar, Đỗ Thiên Trạch yên lặng uống rượu trong tay, nhìn qua bên cạnh cô gái uống say đến không còn biết gì, hẳn đã không còn đủ kiên nhẫn nữa, rõ ràng không biết uống rượu còn thích thể hiện, không say mới là quý, Lâm Tiểu Dạ trong tay còn cầm ly rượu, gương mặt xinh đẹp đã phẫn hồng một mảnh, thì thảo trong men say, “Em không có say. Em còn muốn uống.”

Đỗ Thiên Trạch chỉ phải đem ly rượu trong tay đoạt đi, trả tiền rồi đỡ Lâm Tiểu Dạ đi ra cửa, đem nàng dìu vào trong xe của mình, Đỗ Thiên Trạch bay thẳng đến khách sạn của mình.

Đỡ Lâm Tiểu Dạ trở lại gian phòng của mình, đem nàng ném lên giường, hẳn có chút bực bội kéo kéo cổ áo, liếc nhìn Lâm Tiểu Dạ đang ngủ say, Đỗ Thiên Trạch chỉ cảm thấy buồn bực, phục vụ phụ nữ không phải việc của hắn, hơn nữa, hắn thích những cô gái tự chủ động, lại thập phần biết điều, Lâm Tiểu Dạ tuy cũng coi là mỹ nữ, nhưng khi nhìn tại nàng là con gái của bác Lâm, hắn cũng chẳng buồn động vào.

Xưa nay hắn thích sạch sẽ, nghe đầy người mùi rượu không khỏi có chút chán ghét nhăn lại lông mày, trực tiếp đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, đi ra với thần thái thoải mái mát mẻ, đang định uống ly trà thì lại nghe thấy Lâm Tiểu Dạ lẩm bẩm gọi, “Nước. nướ.”

Hắn chỉ phải đem ly trà trong tay mình đưa tới miệng nàng, một tay ôm vai đem nàng nửa nâng dậy, một tay dứt nước vào trong miệng của nàng, Lâm Tiểu Dạ uống một ly nước đầu óc cũng có chút ít thanh tỉnh, trong sương mù nhìn lên gương mặt Đỗ Thiên Trạch tuần tú cười ngây ngô, nàng không che dấu, đẩy ra ly nước bên môi, tay mảnh khảnh tay cũng vuốt ve mặt Đỗ Thiên Trạch, nàng ha ha cười rộ lên, “Thiên Trạch. em thích anh.”

Đỗ Thiên Trạch choáng váng, trên mặt lại không có cái gì là vui sướng, nhỏ giọng thét: “Nhanh ngủ đi! ngủ một giấc thật tốt.” Nói xong, buông nàng ra liền muốn đi, nhưng không ngờ Lâm Tiểu Dạ tay cũng nhanh chóng kéo lại áo tắm của hắn, thanh âm kiều mị có chút khẩn cầu lên tiếng, “Anh Thiên Trạch. Đêm nay có thể ở lại cùng em khôn? Được không.” Nói xong, trong mắt to mè say tràn đầy khao khát, Đỗ Thiên Trạch nhú nhú mày, nhìn Lâm Tiểu Dạ đang túm quần áo, khẽ nói: “Buông tay!”

“Không. Trừ phi anh đáp ứng em.” Lâm Tiểu Dạ làm nũng nói, thân thể mềm mại gượng dậy, sau đó, hai tay mảnh khảnh không chút do dự vòng qua thắt lưng Đỗ Thiên Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng dán trên lưng rộng rãi của hắn, giọng điệu tràn đầy cầu khẩn, “Em lần này đến chính là muốn cùng anh ở cùng một chỗ. Anh đừng cự tuyệt em, được không?”

Đỗ Thiên Trạch lông mày càng nhăn càng chặt, tay kéo ra hai tay Lâm Tiểu Dạ, giọng điệu hơi có chút trầm thấp, “Tiểu Dạ, em uống nhiều rồi.”

“Không. em không có say. em thật sự không có say. Anh phải tin em.” Lâm Tiểu Dạ nhanh giải thích, bị kéo ra hai tay lại một lần nữa vòng lên thắt lưng Đỗ Thiên Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn thân mật dán sau lưng hắn, nói thật nhỏ: “Thiên Trạch. em yêu anh.”

Đỗ Thiên Trạch có chút bất đắc dĩ, cô bé kia nói là thật sự, hẳn hiện tại chẳng những không có một chút dắc ý của người bị thích, ngược lại là khổ sở, vì vậy mà phiền toái, hắn cắn răng, lại một lần nữa đem Lâm Tiểu Dạ kéo ra, sau đó xoay người, đã thấy Lâm Tiểu Dạ ngã xuống đất, hắn quỳnh lên, tay mát lạnh lệ vòng ở eo của nàng, mà Lâm Tiểu Dạ tay cũng thập phần phối hợp vòng lên cổ của hắn, lại một lần nữa đem tư thế thêm mập mờ.

Kỳ thật Lâm Tiểu Dạ say, vừa đến cái thành phố này, thời điểm nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch nàng cũng đã say, hiện tại, mặc dù có rượu nhưng đầu óc của nàng cũng rất thanh tỉnh, tư lượng của nàng cũng không tệ, mà nàng đêm nay nguyên nhân nàng quá chén cũng chỉ là muốn bên cạnh Đỗ Thiên Trạch mà thôi.

Cái tư thế này làm cho Đỗ Thiên Trạch nhú mày, càng nhiều thêm một tia xấu hổ, hắn tự tay đem Lâm Tiểu Dạ bế lên giường, gỡ ra vòng tay ở cổ mình, nhỏ giọng dụ dỗ nói: “Tiểu Dạ ngoan, ngoan ngoan ngủ đi!”

“Anh có thể ở lại sao?” Lâm Tiểu Dạ mở to mắt, mê say lơ đãng theo dõi hắn.

Nếu như đổi lại là người đàn ông khác bị Lâm Tiểu Dạ nhìn như thế, có lẽ đã hồn phách bay đi hết rồi, dục vọng sẽ mở ra, nhưng vấn đề là, Đỗ Thiên Trạch không có, hắn thanh tĩnh vô cùng, thậm chí nhanh lên dụ dỗ nàng ngủ, sau đó rời đi, có vài phụ nữ có thể đứng đến, nhưng cũng có người không thể động vào, hắn đều có chừng mực, hướng chi, hắn hiện tại không có một chút nhu cầu sinh lý.

“Anh sẽ ở đây trông em.” Đỗ Thiên Trạch chỉ phải lừa gạt nàng, khuôn mặt tuấn tú giả bộ dịu dàng.

Như vậy làm cho Lâm Tiểu Dạ an tâm, nàng nhìn hắn bối rối, ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.” Nói xong, tay mảnh khảnh nắm chặt cổ tay Đỗ Thiên Trạch không muốn buông ra, nhắm mắt lại, bởi vì say rượu nên chỉ chốc lát sau nàng đã ngủ say.

Đỗ Thiên Trạch nhẹ nhàng thở ra, xác định Lâm Tiểu Dạ đã ngủ mới lặng lẽ vặn rút tay về, bóng dáng cao thẳng một giây sau biến mất khỏi phòng, lập tức gọi điện thoại cho nhân viên khách sạn muốn một gian phòng bên cạnh.

84. Chương 84: Sự Tức Giận Của Hắn

Trong mơ mơ màng màng, Hạ Cảnh Diễm ngã xuống giường ngủ, đợi đến khi nàng tỉnh lại thì sớm đã sáng, nhìn đồng hồ nàng sợ tới mức bình tĩnh, trời à! đã mười giờ Vội vội vàng vàng xông vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân xong sau lại bối rối mặc quần áo, mới mở cửa phòng ra, cả biệt thự đã im ắng, nàng nhẹ nhàng bước đi ngang qua phòng Kỷ Vĩ Thần, chỉ thấy cửa đóng chặt, nghĩ đến hắn tối hôm qua muộn như vậy còn chưa ngủ, Hạ Cảnh Diễm xác định hắn bây giờ đang ở trong phòng.

Có nên gõ cửa đánh thức hắn? Nếu như hắn còn chưa có tỉnh ngủ? Có thể không nên lay động hắn? Hạ Cảnh Diễm trong lòng giằng dụa, suy nghĩ một chút, hay để cho hắn ngủ đến khi nào thức thì thức à! Đi vào phòng khách, bắt đầu quét dọn, kỳ thật không dọn cũng rất sạch sẽ, nàng chỉ là tìm một ít chỗ đặc biệt lau chùi.

Sau lại đến vườn hoa, quét lại những lá cây khô rụng là tả, biệt thự của Kỷ Vĩ Thần không giống của Kỷ Dịch Hạo có cả bể bơi, của hắn chỉ là phòng ốc rộng hơn rất nhiều, sân rộng, cho nên, Hạ Cảnh Diễm quét dọn cũng đặc biệt tốn thời gian.

Chờ Hạ Cảnh Diễm một lần nữa trở lại phòng khách phát hiện đã nhanh đến giờ cơm trưa, phòng Kỷ Vĩ Thần dĩ nhiên không có động tĩnh, Hạ Cảnh Diễm không khỏi nghi hoặc nhìn lại lông mày, chẳng lẽ hắn đã ra khỏi?

Nghĩ xong, nàng bước nhẹ tới gần gian phòng hắn nghe ngóng động tĩnh, bên trong thập phần yên tĩnh, Hạ Cảnh Diễm tâm tư vừa động, tay đè chặt cửa mở khóa, lặng lẽ nhìn một cái, chỉ thấy gian phòng trống trơn, không hề có hình bóng Kỷ Vĩ Thần? Chép miệng, nàng đơn giản đẩy cửa ra đi vào, chỉ thấy gian phòng đệm giường rất chỉnh tề, hơn nữa không có dấu vết đã sử dụng, Hạ Cảnh Diễm thầm hỏi, không thể nào! Chẳng lẽ hắn tối hôm qua không có trở về phòng ngủ?

Kỷ Vĩ Thần là một người làm cho người ta đoán không ra tâm tư, Hạ Cảnh Diễm dù có đoán mò thế nào, cũng vô pháp đoán ra nguyên nhân hắn không ngủ, hơn nữa, nàng cũng căn bản không muốn biết, hắn một ngày không ở nhà, nàng có một ngày thoải mái, tốt nhất nửa năm này hắn cũng không ở lại, nàng mới vui vẻ! Nhớ tới tối hôm qua mình quần bách, Hạ Cảnh Diễm đến bây giờ còn mặt đỏ tim đập! Nói thật, tối hôm qua cho dù Kỷ Vĩ Thần đối với nàng không có tình ý, nàng sẽ đối với Kỷ Vĩ Thần sinh ra ý nghĩ, à, háo sắc nha, nàng trong lòng thầm mắng một câu.

Không biết có phải là mộng tưởng của Hạ Cảnh Diễm đã thực hiện hay không, mà liên tiếp bảy ngày đều không có nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, cái này lại làm Hạ Cảnh Diễm nóng nảy, nàng từng muốn có nên gọi điện thoại đến hỏi hắn, sau đó lại nghĩ, có lẽ hắn bây giờ đang ở chỗ những phụ nữ khác? Hắn là người bận rộn, biến mất một tháng cũng không có gì kỳ lạ, tuy nhiên Hạ Cảnh Diễm đối với chuyện Kỷ Vĩ Thần không trở về nhà có chút khó chịu, nhưng, giấu lại hắn có thể giới của hắn, nàng chỉ là một ngoại nhân, không có lý gì đi để ý chuyện hắn đi hay ở.

Thời gian y nguyên trôi qua nhàm chán như vậy, đã là ngày thứ bảy rồi, đang bực bội, Hạ Cảnh Diễm ngẫu nhiên sẽ nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch, điện thoại của mình bị Kỷ Vĩ Thần quăng đi, cũng không biết hắn có gọi điện đến hay không, hơn nữa có tức giận không, đồng thời lại nghĩ như vậy cũng tốt, nàng cùng Đỗ Thiên Trạch vốn chính là hai người bất đồng thể giới, sớm một chút cắt đứt liên lạc mới tốt, ai, mình tại sao cứ như vậy ngu ngốc? Không nghĩ tới đối số điện thoại khác?

Tại phi trường quốc tế, một bóng dáng cao thẳng từ trong đám người phóng ra, Đỗ Thiên Trạch ăn mặc mát mẻ khoe khoắn, mắt đeo kính râm, môi mỏng khê nhếch, chỉ là, không thấy rõ ánh mắt của hắn, nhưng như cũ vẫn có thể cảm giác hắn không vui vẻ gì.

Một người vội vàng đi ngang qua không cần thận đụng phải hắn, vội vàng nói xin lỗi, hắn lại không thèm quan tâm đến, y nguyên đi nhanh, thẳng đến khi thấy trợ lý đứng đón sẵn, đơn giản giao cho vài câu, rồi cầm xe chìa khóa xe của mình liền đi.

Trợ lý lập tức bước nhanh đuổi theo, cười khổ nói: “Đỗ tổng. Ngài đây là muốn đi nơi nào?” Phải biết rằng, bên tổng bộ mời hắn trở về chỉ có duy nhất mục đích, chính là mời dự họp khẩn cấp, hắn là trợ lý mà không mời được tổng giám đốc, trở về là phải bị mắng .

Đỗ Thiên Trạch kéo môi nhàn nhạt vút xuống lời nói, “Tôi đi trước một chỗ, sau lại về công ty.” Nói xong, lưu lại trợ lý với vẻ mặt đau khổ, cũng không quay đầu lại đi liền.

Trên đường đi, Đỗ Thiên Trạch nắm chắc tay lái, mãnh liệt nhấn ga, cơ hồ là xe bay đi, tận dụng mọi thứ, hắn lần này cần đi chính là nhà cha mẹ của Hạ Cảnh Diễm, hắn cũng muốn nhìn xem, Hạ Cảnh Diễm này rốt cuộc muốn trốn hắn bao lâu, một tuần lễ đến nay, điện thoại cơ hồ không gọi được, hắn đều có xúc động muốn đập bể điện thoại, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có người trêu đùa như vậy, nên lại càng tức giận, hắn đi qua chỗ nàng ở, nơi nàng làm, cơ hồ từng nơi đều tìm khắp mấy lần, có được kết quả dĩ nhiên là nàng đã dời đi rồi, nàng đã từ chức rồi, những tin tức này hắn làm sao lại không có nghe nàng nói qua? Nàng tại sao phải lừa gạt hắn?

Cô gái này rốt cuộc dấu diếm hắn cái gì? Đỗ Thiên Trạch càng nghĩ càng giận, nếu như không tìm được một giải thích hợp lý, hắn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nàng, đồng thời, trong lòng lại ảo não không thôi, mình cần gì để ý như vậy? Nàng là cái gì? Nếu như dựa theo quy tắc trò chơi của hắn, chơi chán một phụ nữ, hắn sẽ không chút lựa chọn buông tay, thậm chí cả đời này cũng sẽ không nghĩ gặp lại lần thứ hai, nhung vì cái gì cô gái này lại khác mọi người, quyến rũ hắn hứng thú theo đuổi? Càng nghĩ càng không cam lòng, bản năng đàn ông là chinh phục làm cho hắn không thể dừng tay, nếu như ngay cả một người bình thường như nàng còn không thể có được, hắn Đỗ Thiên Trạch không có tư cách gì chơi đùa với những phụ nữ khác nữa.

Trong một khu chung cư nhỏ yên tĩnh, một tiếng phanh xe vang dội đưa tới sự chú ý của nhiều người, đầu tiên là bị chiếc xe sang quý làm giật mình, thứ hai là bị người trên xe đi xuống làm giật mình tiếp, nguyên lai tưởng rằng người sở hữu chiếc xe quý giá nhất định là một người trung niên, thật không ngờ chủ nhân lại còn rất trẻ và anh tuấn, ai cũng cảm thấy lạ lùng tò mò.

Bởi vì chỗ này hắn đã đến một lần, Đỗ Thiên Trạch dựa vào trí nhớ tìm vài vòng, khi xác định được gian nhà, bất quá, nhưng cũng không dám chắc, mắt hồ ly nhú lại, nét mặt biểu lộ một vòng cười thân thiết hiền hoà nhìn chị hàng xóm đang đi đến.

“Chào chị, xin hỏi chị biết nhà Hạ Cảnh Diễm ở đâu không?”

Cô gái lớn như vậy còn chưa có gặp qua ai đẹp trai như ngôi sao thể này! Nên bị Đỗ Thiên Trạch đến gần, cho dù đã qua 30 cũng không thoát khỏi tim đập rộn lên, mặt ửng đỏ, “Hạ gia ở này tầng thứ ba.”

“Cám ơn.” Đỗ Thiên Trạch thu hồi ánh mắt, lập tức đi lên lầu, vừa âm thầm suy tính trong chốc lát nếu Hạ Cảnh Diễm thấy hắn xuất hiện ở cửa nhà, sẽ như thế nào giật mình? Đã lâu không gặp, thực sự có chút nhớ gương mặt cùng hình dáng nàng.

Đỗ Thiên Trạch ảo tưởng tốt đẹp nhưng bị một thanh khóa băng lạnh ngăn chặn, Đỗ Thiên Trạch nhìn cửa nhà trước mắt, cố gắng hồi tưởng thang lầu mình đã đi, chẳng lẽ đi nhầm? Hắn nhíu nhíu mày, tiện tay lật tới lật lui cái khóa, trong lòng rửa thẳm, chẳng lẽ cả nhà Hạ Cảnh Diễm đều chuyển đi rồi? Cái này chính là một cú đánh thẳng vào tự ái của hắn, rốt cuộc hắn có lỗi gì, làm cho nàng sợ đến loại trình độ này?

Đang nghĩ ngợi có nên đứng đây chờ thêm không, vừa vặn trông thấy trên lầu đi xuống một bà lão, hẩn trong lòng vừa động, giương cười nói: “Chào bà, xin hỏi nhà Hạ Cảnh Diễm gia là ở nơi này đúng không?”

Xuống đúng là nhà Hạ Cảnh Diễm, lập tức vui vẻ đến: “Đúng a! Anh tìm họ có chuyện gì sao?”

“A! Tôi chỉ là muốn đến thăm.” Đỗ Thiên Trạch vừa mỉm cười trả lời, vừa buồn bực, chẳng lẽ bọn họ không có dọn nhà.

“Vây đến bệnh viện thăm đi! Từ khi cha Hạ Cảnh Diễm bị bệnh, người trong nhà đã đến ở luôn trong bệnh viện, rất ít khi về nhà.” Bà lão nói xong, thở dài lại đi xuống lầu tiếp.

Đỗ Thiên Trạch có chút phản ứng không kịp, cái gì? Cha Hạ Cảnh Diễm bị bệnh? Nghĩ xong, Đỗ Thiên Trạch lập tức bước nhanh đi theo bà lão hỏi thêm tin tức, mới lập tức lái xe hướng bệnh viện chạy đi.

Nguyên lai tưởng rằng trong bệnh viện sẽ nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm, nhưng không ngờ, chỉ có cha mẹ của nàng, đương Đỗ Thiên Trạch xuất hiện ở trước mặt hai lão nhân làm hai người sợ run, nhìn chàng trai khí chất cao sang mà lấp bắp kinh hãi, Hạ mẹ kinh ngạc đứng dậy, “Xin hỏi anh tìm ai?”

Đỗ Thiên Trạch nghĩ đây chính là cha mẹ nàng, khuôn mặt tuấn tú lập tức giơ lên một vòng mỉm cười lễ phép, “Bác trai, bác gái, xin hỏi Hạ Cảnh Diễm không ở đây sao?”

Hạ mẹ vừa nghe là tới tìm con gái, trong lòng vui vẻ, nụ cười lập tức nhiệt tình, “Anh là tới tìm Cảnh Diễm nhà ta à, mời ngồi mời ngồi.”

“Bác gái không cần khách khí, xin hỏi Hạ Cảnh Diễm bây giờ đang ở đây chứ?” Đỗ Thiên Trạch đi thẳng vào vấn đề, nói đến, hẩn còn có chút không có ý tứ! Đến thăm bệnh lại cái gì cũng không có mua.

“Cảnh Diễm không ở thành phố F sao?” Hạ mẹ ngược lại hỏi hẩn, sáng nay vẫn cùng con gái nói chuyện điện thoại mà, còn cậu trai tướng mạo hơn người này cùng con gái mình có quan hệ như thế nào?

“Cô ấy không có trở về sao?” Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc hỏi.

“Không có a! Tôi mới sớm nay vẫn cùng nó nói chuyện qua điện thoại!”

“Điện thoại của cô ấy không phải tắt máy sao?” Đỗ Thiên Trạch đề xuống cảm tức, dùng giọng bình thản lên tiếng.

“A! Nó đổi số rồi, không có nói với cậu sao?” Hạ mẹ thấy thế nào thì Đỗ Thiên Trạch vẫn rất thuận mắt, nhìn hẩn bằng ánh mắt của người từng trải, đàn ông phải như vậy, vóc người cũng anh tuấn, hơn nữa nhìn ăn mặc cũng không giống người nhà nghèo.

Cái gì? Đổi số? Đỗ Thiên Trạch nghe được tin đó, đầu óc ầm ầm một tiếng tặc, cô gái chết tiệt đổi số cũng không nói một tiếng, làm hại hẩn tự mình đa tình ngốc lâu như vậy, thật sự là vô sỉ, Đỗ Thiên Trạch giả bộ có chút kinh ngạc, lập tức hỏi Hạ mẹ số điện thoại Hạ Cảnh Diễm, sau đó hỏi thăm bệnh tình của Hạ cha rồi mới vội vàng rời đi, rời đi xong hẩn không quên gọi điện thoại cho trợ lý, bảo trợ lý mua tới một ít quà biếu hai người.

Vừa lái xe, Đỗ Thiên Trạch vừa nhấn số điện thoại mới, không chút do dự liền gọi đến, nghe tiếng tí tí, tâm tình của hẩn không khỏi kích động một chút, sau đó gọi thông.

“Alo.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói quen thuộc dịu dàng.

“Lâu như vậy, cô biến mất đi nơi nào.” Gầm nhẹ lên tiếng, Đỗ Thiên Trạch ngăn không được nổi giận, thật sự là càng nghĩ càng giận, chính mình lại làm đứa ngốc lâu như vậy.

Đang trong phòng khách xem ti vi, Hạ Cảnh Diễm nghe điện thoại vang lên thì trong lòng chấn động, nguyên lai tưởng rằng Kỷ Vi Thần gọi tới, vì số này ngoại trừ người nhà biết, cũng chỉ có một mình hẩn biết rõ, khi nghe được tiếng Đỗ Thiên Trạch gầm nhẹ, toàn thân lập tức rung lên, thật lâu mới lên tiếng, “Là anh à!”

“cũng may cô còn nhớ rõ tôi, thay đổi số điện thoại cũng không cho tôi biết một tiếng.” Đỗ Thiên Trạch tức giận kêu ra tiếng, càng nghĩ càng cảm tức.

Hạ Cảnh Điềm chấn kinh rồi, người này tại sao có thể có số này? Chẳng lẽ là Kỷ Vĩ Thần nói cho hắn biết ? Hay là hắn hướng Kỷ Vĩ Thần hỏi? Vô luận là cái nào cũng làm cho Hạ Cảnh Điềm kinh hãi lạnh mình, nàng nói quanh co chợt dạ lên tiếng, “Anh. Làm sao anh có số của tôi?”

Đỗ Thiên Trạch cắn răng nói: “Tôi vừa mới đến gặp cha mẹ cô.”

Hạ Cảnh Điềm như thế nào cũng không nghĩ đến đường này, lập tức kêu lên tiếng: “A. Làm sao anh lại.” Trời ạ! Hắn lại đi gặp ba mẹ?

Đỗ Thiên Trạch không khách khí kéo môi nói: “Ai kêu cô không có lương tâm, tôi liền suy nghĩ đến gặp gỡ cha mẹ cô gửi lời thăm hỏi.”

“Anh. Anh có nói lung tung gì với ba mẹ tôi không?” Hạ Cảnh Điềm bất an hỏi, lúc này hắn ngàn vạn chớ nói lung tung gì đó!

Đỗ Thiên Trạch tà tà cười, hung dữ nói: “Nên nói, không nên nói cũng đã nói.”

“Cái gì không nên nói?” Hạ Cảnh Điềm mở to mắt, không yên hỏi tới, nàng không an tâm nhất chính là làm cho cha mẹ quan tâm chuyện của mình.

“Xem ra cha mẹ cô rất thích tôi nha!” Đỗ Thiên Trạch cười đắc ý nói.

“Anh đây là ý gì, anh đã nói với hai người họ cái gì rồi?” Hạ Cảnh Điềm nhanh bị hắn làm nghẹn đến nóng nảy, giọng điệu không khỏi có chút hung hăng.

“Này uy , tôi còn không có tìm cô tính sổ ! Cô dựa vào cái gì hung dữ như vậy a!” Đỗ Thiên Trạch không vui, thanh âm càng đề cao.

Hạ Cảnh Điềm lập tức bị chấn không phản đối được, “Tôi.”

“Cô dọn nhà cũng không nói cho tôi, từ chức cũng không nói, cô có chủ tâm trốn tránh tôi phải không?” Đỗ Thiên Trạch lớn tiếng chất vấn, giọng điệu tràn đầy tức giận.

Hạ Cảnh Điềm không thể tưởng được hắn thậm chí ngay cả mình dọn nhà và từ chức cũng biết rồi, trong khoảng thời gian ngắn càng không nói ra lời, nàng cắn cắn môi dưới, thấp giọng nói: “Anh đừng hiểu lầm, cái này không liên hệ gì tới anh.” Nếu như không phải bởi vì Kỷ Vĩ Thần, nàng cũng sẽ không như vậy đối đãi hắn nha!

Một câu nói kia lại thêm chọc tức Đỗ Thiên Trạch, cô gái này nói cái gì? Biến mất lâu như vậy, lại cùng mình không quan hệ? Xem ra chính mình đánh giá rất cao vị trí của mình trong lòng nàng, hắn dè dặt lửa giận, thấp hỏi: “Lời này của cô có ý tứ gì? Cô giải thích cho tôi rõ.”

“Tóm lại hiện tại cùng anh nói không rõ được, từ nay về sau có cơ hội tôi sẽ nói cho anh biết a!” Hạ Cảnh Điềm khó xử kêu lên, cũng thâm giao, cuối cùng chuyện gì cũng chờ qua nửa năm này nói sau, nếu không, nàng thật không biết làm như thế nào.

Đỗ Thiên Trạch không vui nhượng nhượng mày, hỏi tới: “Chẳng lẽ cô bây giờ đang làm chuyện không thể cho ai biết?”

Những lời này thoáng cái đâm vào vết thương đau đớn của Hạ Cảnh Điềm, tuy cách điện thoại, nhưng trên mặt của nàng cũng bị dọa đến trắng không còn chút máu, nàng gằm nhẹ nói: “Anh đừng nói lung tung .”

Lại nghe Đỗ Thiên Trạch càng không buông tha trêu ghẹo nàng, hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ bị tôi nói trúng?” Nói thật ra, hắn còn không nghĩ nàng làm những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng! Chỉ là trêu chọc nàng, lại không thể tưởng được thật sự bị hắn nói trúng rồi.

“Nhàm chán, không thèm nghe anh nói nữa.” Hạ Cảnh Điềm giận dỗi cúp điện thoại.

“Này uy. Côi. không được treo điện thoại.” Đỗ Thiên Trạch kháng nghị còn chưa truyền qua, chỉ nghe thấy đối phương truyền đến tiếng tút dài, hắn bực bội nhượng nhượng mày, ngậm bực bội, không phải là chỉ đùa một chút! Sao tức giận như vậy? Bất quá, có thể qua lần này biết đến tin tức của nàng, với hắn mà nói đã là chuyện tốt .

85. Chương 85: Gặp Lại

Đỗ Thiên Trạch gọi điện làm cho Hạ Cảnh Diễm có cảm giác mình như có tật giat mình, hôm nay làm cho nàng lo lắng nhất đúng là quan hệ của nàng cùng Kỷ Vĩ Thần bị người khác biết được, một khi bị người khác biết, cha mẹ sẽ hay chỉ là chuyện sớm hay muộn, còn có, trong điện thoại Đỗ Thiên Trạch nói mập mờ, rốt cuộc hẳn và cha mẹ nói cái gì? Đang lo lắng, điện thoại nắm trong tay đột ngột vang lên, nàng cả kinh, cầm lên xem xét, là nhà gọi, nàng nhẹ nhàng thở ra, ấn nút trả lời, vội hỏi: “Mẹ, hôm nay là có người đến tìm phải không?”

Hạ mẹ tươi cười rạng rỡ nói: “Mẹ điện thoại cho con, đúng là muốn nói với chuyện này ! Con xem, bạn con cũng rất là hào phóng, mua mấy giỏ hoa quả sang trọng quý giá đến thăm ba con, còn có hoa nữa nha, phòng bệnh ai cũng chú ý, anh ta là ai vậy!”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên mở to mắt, Đỗ Thiên Trạch lại mua nhiều quà như vậy sao?

Hạ mẹ vừa nghe giọng con gái, không khỏi giat mình, “Như thế nào, anh ta không có nói cho con à?”

Hạ Cảnh Diễm từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, cười nói, “Mẹ, ngoại trừ tặng hoa và hoa quả, anh ta có nói cái gì khác không?”

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt thì có thể nói cái gì? Bất quá anh ta nói chuyện rất có lễ phép, nhìn ra được là có giáo dục rất tốt, hỏi số điện thoại của con thì nói chuyện với ba con chút nữa, nói rất nhiều lời quan tâm, Cảnh Diễm, con còn chưa nói anh ta là ai !” Hạ mẹ vội vàng hỏi lên tiếng, con gái rồi đi cũng đã lâu như vậy, đây không phải là bạn trai mới của nó chứ? Nhiều kỳ vọng là đúng nha!

“Không phải, anh ta chỉ là bạn của con” Hạ Cảnh Diễm rất nhanh chóng phủi sạch quan hệ.

“Bạn? Bạn ở mức nào?” Hạ mẹ còn tưởng là con gái thẹn thùng, nên lập tức hỏi tới!

“là bạn bình thường nha!” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu không để ý nói, trong lòng nàng còn thầm nghĩ, vừa rồi nàng đối với Đỗ Thiên Trạch hung dữ như vậy, lúc này cũng có chút hối hận, ai bảo vừa rồi hẳn nói chuyện thật không minh bạch.

Chút tiền ấy đối Đỗ Thiên Trạch mà nói, còn chưa đủ một bữa cơm! Hạ Cảnh Diễm trong lòng thầm nghĩ, nghe mẹ nói tựa hồ đang hiểu lầm cái gì, Hạ Cảnh Diễm có chút không thuận theo kêu lên “Mẹ, đừng hỏi nữa, đó là thật sự, không phải trong tưởng tượng của mẹ như vậy.”

“Cái gì không phải như ta đoán, con cũng trưởng thành rồi, về sau nên tìm bạn trai, ai. . . Viễn Khang là quá khứ rồi, người thanh niên này con ngàn vạn lần không thể bỏ qua .” Hạ mẹ lập tức nghiêm chỉnh nói.

Vừa nhắc tới Ngô Viễn Khang Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác lòng không thoải mái, nàng nhanh lên tiếng, “Mẹ. Quản lý gọi con, lần sau sẽ nói chuyện tiếp với mẹ.” Nói xong, lập tức cúp điện thoại, nếu còn nói tiếp, theo tính của mẹ nhất định sẽ lấy việc của Ngô Viễn Khang ra tiếc hận hết nửa ngày, nhưng đã chấm dứt thig nàng không có gì đáng tiếc.

Hạ Cảnh Diễm vuốt vuốt trong tay điện thoại, đang suy tư có nên gọi điện cho Đỗ Thiên Trạch nói tiếng cảm ơn, nói như thế nào cũng nên tỏ vẻ có thành ý, nghĩ xong, nàng cảm giác gọi điện sẽ không tốt, nên nhấn một cái tin nhắn qua, chỉ chốc lát sau, Đỗ Thiên Trạch tự động gọi đến, Hạ Cảnh Diễm đang muốn tránh cùng hẳn nói chuyện, bởi vì nàng sợ chính mình không chế không tốt tâm tình sẽ nói bậy, nhưng cũng không khỏi không tiếp, “Alo. . .”

“Chỉ cảm tạ bằng miệng tôi không nhận, muốn cảm tạ chỉ cần hành động.” Đối diện, truyền đến hẳn phách đạo lời nói, hơn nữa còn có một điểm đặc ý.

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được hẳn vừa nói chuyện thì lại như vậy..., nàng cố gắng không chế giọng điệu phản bác, cười nói “Mới vừa rồi là tôi không đúng, trách lầm anh, anh bây giờ ở nơi nào? Tôi mời anh ăn cơm để cảm tạ?”

“Cô xác định có tiền mời tôi sao?” Đỗ Thiên Trạch ác liệt cười, khẩu khí rất là xem thường người.

Hạ Cảnh Diễm sững sờ, nàng ngược lại đã quên người này không phải đất không ăn, chỉ phải thay đổi giọng điệu nói”Một nghìn đồng trở xuống, tôi mời được.”

Lại nghe đối diện hần nói, “Tiền boia cũng không đủ, như vậy đi! Chờ tôi đi công tác ở T thị rồi nói sau, trước thiếu nợ tôi chuyện này, vậy đi, giờ tôi phải họp.” Nói xong, cúp điện thoại.

Lần đầu nghe nói hần họp, Hạ Cảnh Diễm trong nội tâm có chút là lạ , bất quá, cuối cùng xử lý xong chuyện này, nên nằm trên ghế lười biếng nhìn qua ngoài cửa sổ, lại sắp đến giữa trưa, nàng thật không cam lòng cứ như vậy lãng phí, Kỷ Vĩ Thần chưa có trở về, nàng cả người đều lười biếng rồi, đột nhiên, nàng nhớ tới lần trước Đỗ Thiên Trạch cho nàng thẻ vip của phòng tập thể thao, đột nhiên đầu óc sáng ngời, đúng vậy! Thời gian tốt như vậy, nên đi vào trong đó chơi đùa cũng không tồi, đặc biệt cưỡi ngựa lại rất vui.

Nghĩ xong, nàng lập tức chạy lên lầu hai, hơn 10 phút sau đã thay đổi một bộ quần áo năng động đi ra, tóc buộc cao lên, thêm cái nón che lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, trên lưng mang balo đi ra biệt thự.

Gọi taxi chạy thẳng đến phòng tập thể thao, bởi vì Đỗ Thiên Trạch đã mang nàng tới, nên cũng không lạ lắm quá, khi nàng đưa ra thẻ hội viên, người phục vụ cũng phi thường nhiệt tình, bởi vì có thể đi vào trong này không phải người giàu có thì là ai, bọn họ không dám chậm trễ, Hạ Cảnh Diễm trực tiếp đi về nơi cưỡi ngựa, hôm nay là hai ngày nghỉ, người tới tập thể hình rất nhiều, còn người cưỡi ngựa cũng có mười mấy người.

Huấn luyện viên chờ đợi Hạ Cảnh Diễm, gặp Hạ Cảnh Diễm tới, lập tức hết sức ân cần vì nàng chuẩn bị một con ngựa vững vàng, lại một lần nữa cưỡi ngựa làm cho Hạ Cảnh Diễm thoải mái hơn nhiều, hơn nữa không có Đỗ Thiên Trạch quấy rối, nàng ngồi vững vàng, kéo tốt dây cương, cũng không phải sợ nữa.

Đang lúc nàng cỡi ngựa ung dung đi dạo, đối diện có một con ngựa chuẩn bị phi nước đại nhảy qua sà ngang, người đàn ông trên ngựa tư thế rất thoải mái làm cho Hạ Cảnh Diễm đã hăm mộ lại hiếu kỳ, chỉ chốc lát, người kia đã xuất sắc vượt được chướng ngại vật, sau khi thành công được mọi người tán thưởng, đã thấy hần cỡi ngựa bay thẳng đến chỗ Hạ Cảnh Diễm, nàng giờ này sợ nhất người khác tới gần, bởi vì rất dễ hù đến mình.

Nhưng mà, khi người đã qua đến đây, dần dần đến gần, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm giác người này nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ, thân thể của nàng không khỏi khẽ giật mình, trời, đây không phải lần người lần trước đụng phải ở bệnh viện sao?

Doãn Lê Hàn ngay khi Hạ Cảnh Diễm lên ngựa đã chú ý tới nàng, không thể tưởng được có thể ở chỗ này gặp nàng, đứng ở cạnh ngựa của Hạ Cảnh Diễm, Doãn Lê Hàn cười chào hỏi, “Hi, lại gặp mặt.”

“Đúng a! Thật là tình cờ.” Hạ Cảnh Diễm mỉm cười đáp lại, còn nhớ rõ lần trước tại bệnh viện gặp mặt rất xấu hổ !

“Cô lần đầu tiên cưỡi ngựa?” Doãn Lê Hàn chỉ chỉ cách Hạ Cảnh Diễm ngồi trên ngựa cười nói!

Hạ Cảnh Diễm mặt đỏ lên, hồi đáp”Đúng a! Lần đầu tiên “

“Cô thường tới sao? Tôi tựa hồ rất ít khi nhìn thấy cô.” Doãn Lê Hàn chính là một khách quen, bình thường không có việc gì đều chạy đến đây, có thể là một bác sĩ, nên so với các cậu ấm chỉ biết ăn chơi có khác, hần chú trọng hơn về sức khỏe thân thể của mình.

“Tôi là vừa mới nhập hội, rất ít khi đến.” Hạ Cảnh Diễm cười nói, không thể nói vì cái gì, người trước mắt này làm cho người ta có một cảm giác tươi mát như ánh mặt trời sáng sớm, cũng thật ấm áp.

“Dám chạy nhanh hơn một chút không?” Doãn Lê Hàn cổ vũ, bởi vì cưỡi ngựa thật sự là thập phần kích thích cùng thú vị.

“Tôi sao?” Hạ Cảnh Diễm có chút không dám tin chỉ chính mình, về sau mới ngu ngốc phát hiện, trong lúc này trừ mình ra thì còn ai khác, lập tức lắc lắc đầu nói, “Không. . . Không được, tôi còn thích đi chậm hơn.”

“Đúng, lần đầu tiên cưỡi tốt nhất chính là an toàn, nhiều luyện tập sẽ hơn.” Doãn Lê Hàn cười nói, khổng chế ngựa của mình cùng Hạ Cảnh Diễm đi song song.

Doãn Lê Hàn bên cạnh nhìn Hạ Cảnh Diễm, đột nhiên lên tiếng nói, “Mấy lần gặp, cô để cho tôi rất ngạc nhiên.”

“Về cái gì?” Hạ Cảnh Diễm cười hỏi lại.

“Hiếu kỳ cô là người như thế nào, lần trước có phải là bạn trai cô?” Tại quán bar, và tại bệnh viện, còn có tại phòng tập, hẳn đều thấy Hạ Cảnh Diễm lẻ loi một mình, Doãn Lê Hàn xác thực có chút tò mò .

“Bạn trai? Tôi không có a!” Hạ Cảnh Diễm cười khẽ một tiếng, vì vấn đề đã rõ ràng.

Nghĩ đến chuyện ở khách sạn, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt ửng đỏ, nghĩ mình lần thứ đầu nhất định rất luống cuống a! Tin tưởng hẳn là chỉ Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa cười ra tiếng.”Anh ta? Không phải, anh ấy chỉ là bạn của tôi.”

“Bạn?” Doãn Lê Hàn càng nghi hoặc không thôi, cũng rất buồn bực, chẳng lẽ lần trước người đánh hẳn không phải là bạn trai của nàng? chính mình bị một quyền kia không phải rất oan uổng rồi?

Hạ Cảnh Diễm giờ lên ánh mắt nhìn hẳn gương mặt anh tuấn, lên tiếng nói”Gặp mặt ba lần rồi, đến bây giờ tôi còn không biết tên anh là gì !”

Doãn Lê Hàn nhú mày, lộ ra một nụ cười ưu nhã, “cô lần trước không phải xem qua chứng minh thư của tôi sao?”

“Tôi đã không nhớ rõ, còn có lần trước cảm ơn anh.” Hạ Cảnh Diễm đỏ mặt nói

“Không cần cảm tạ, nhưng cô nên ít đến những nơi nguy hiểm như vậy.” Doãn Lê Hàn nói rất chân thành, cũng rất đúng trọng tâm.

“Tôi biết rõ, xin cảm ơn.” Hạ Cảnh Diễm đã chấp nhận giáo huấn rồi, đánh chết cũng không dám lần nữa.

“Ngày đó tôi thấy cô uống rất nhiều, là có tâm sự sao?” Doãn Lê Hàn nhú mày hỏi, hẳn rất ít chủ động như vậy quan tâm một cô gái, trước mắt cô bé này lại ngoại lệ, bởi vì trên người nàng hẳn thấy được rất nhiều nghi hoặc, nghĩ muốn tìm kiếm một giải đáp.

Hạ Cảnh Diễm đã không nghĩ suy nghĩ tiếp chuyện kia, liền lắc đầu nói”Không có, chỉ là muốn giết thời gian mà thôi.” Nói xong, liền nói tránh đi”Anh còn không có nói cho tôi biết tên của anh đấy!”

“Tôi gọi là Doãn Lê Hàn, tên cô là Hạ Cảnh Diễm?” Doãn Lê Hàn cười sáng lạn, liền mặt trời cũng phải ảm đạm vì nụ cười này.

Hạ Cảnh Diễm có chút nhìn ngây dại, người có tướng mạo tốt nàng đã gặp qua, nhưng không có một người nào, không có một ai như người này, không, hẳn thoát nhìn chỉ là thanh niên trẻ tuổi, thanh khiết, ánh mắt tinh tế, nụ cười tự nhiên hào phóng, Hạ Cảnh Diễm ngẩn người, mới cau mày nói”Làm sao anh biết tên tôi?” Nàng nhớ rõ nàng dường như không có ở trước mặt hẳn đề cập tới tên mình a!

“Lần trước tại bệnh viện, tôi nghe đến .” Doãn Lê Hàn nói.

“A, nguyên lai là như vậy.” Hạ Cảnh Diễm ngẫm lại, mới nhớ lại hẳn lúc ấy đã ở bệnh viện, hỏi”Anh đi bệnh viện làm gì?”

“Tôi là bác sĩ ở đó.”

Hạ Cảnh Diễm lấp bắp kinh hãi, “Phải không? Nhìn anh như thế này mà đã là bác sĩ.”

“Tôi còn trẻ lắm sao? Tôi đã hai mươi bốn tuổi.” Doãn Lê Hàn có chút không phục giả bộ nâng khóe môi.

“Hai mươi bốn tuổi thì tính cái gì, anh nên gọi tôi là chị nha, tôi hai mươi lăm.” Hạ Cảnh Diễm cố ý trêu ghẹo nói, lừa gạt hẳn.

Đã thấy Doãn Lê Hàn bật cười lên tiếng, “Cái gì? cô hai mươi lăm? Tôi mới không tin, cô chỉ khoảng hai mươi tuổi.” Muốn chiếm tiện nghi hẳn sao, cũng không phải dễ dàng như vậy .

Hạ Cảnh Diễm biết rõ không được tiện nghi, chỉ phải thật nói, “Được rồi, tôi nói thật, tôi hiện năm cũng là hai mươi bốn tuổi, tháng 11 nha .”

“Tôi lớn hơn rồi, tôi là tháng năm.” Doãn Lê Hàn cười nói.

Hai người vui vẻ trò chuyện, ngược lại không biết là ngựa đi dù chậm nhưng cũng đã hết một vòng về tới điểm dừng, Hạ Cảnh Diễm cùng Doãn Lê Hàn cùng xuống ngựa, vừa vặn hai người đều độc thân, liền kết bạn đồng hành rồi, cuối cùng, Hạ Cảnh Diễm tham gia một khóa yoga, Doãn Lê Hàn thì đến sân bóng

Mãi cho đến năm giờ chiều, hai người mới cực kỳ mệt mỏi đi ra, đi đến bên cạnh xe, Doãn Lê Hàn mời nàng “Có rảnh cùng ăn cơm tối không?”

Hạ Cảnh Diễm nghĩ nghĩ, dù sao cơm tối cũng chỉ là tự mình một mình ăn, đều chán chết rồi, hơn nữa Kỷ Vĩ Thần cũng không về nhà, nàng suy tính vài giây đồng hồ liền gật đầu nói, “Được!”

Hai người lái xe tới đến một nhà hàng, không tính là sang trọng nhưng cũng rất ưu nhã, giá cả cũng rất thực tế, hai người trước chọn một vị trí gần cửa sổ rồi chọn món ăn, trải qua tiếp xúc trưa nay, quan hệ đã không hề lạ lẫm rồi, đối với Doãn Lê Hàn chính trực, Hạ Cảnh Diễm ngẫu nhiên còn có chút nghịch ngợm khôi hài.

Cơm tối hai người ăn rất vui vẻ, thậm chí, hai người nói đến chuyện lần trước ở quán bar, trò chuyện rất cởi mở. Hạ Cảnh Diễm cho tới giờ vẫn còn xấu hổ.

Cùng Doãn Lê Hàn ăn cơm, Hạ Cảnh Diễm tìm về cảm giác như thời còn đại học, tự nhiên tùy ý, không câu nệ, càng không có áp lực, cùng Doãn Lê Hàn cùng một chỗ cảm giác cùng Kỷ Vĩ Thần và Đỗ Thiên Trạch hoàn toàn bất đồng, Kỷ Vĩ Thần khí thế bức người, Đỗ Thiên Trạch phách đạo ác liệt, Doãn Lê Hàn có vẻ ôn hậu hơn nhiều.

Mà Doãn Lê Hàn đối với Hạ Cảnh Diễm cách nhìn đang dần dần thay đổi, tại quán bar, hắn cho rằng Hạ Cảnh Diễm là một cô gái phóng túng, tại bệnh viện Hạ Cảnh Diễm kinh hoàng luống cuống, còn có hiện tại, tự nhiên và hào phóng, thanh thuần ngây thơ, nhưng từng thứ ở Hạ Cảnh Diễm cũng làm cho hắn yêu mến, bất quá, chỉ là người với người thích nhau, chuyện cảm tình không quan hệ.

Thời gian bất tri bất giác đến bảy giờ, hai người từ quán ăn đi ra, Doãn Lê Hàn và Hạ Cảnh Diễm không có tiết mục gì nữa, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải về nhà. Doãn Lê Hàn vốn muốn đưa nàng, nhưng Hạ Cảnh Diễm nghĩ đến hay là không nên sẽ tốt hơn, vì vậy, Doãn Lê Hàn đành nhìn Hạ Cảnh Diễm ngồi xe về, biểu lộ như có điều suy nghĩ.

Trở lại trong biệt thự, thập phần may mắn chính là Kỷ Vĩ Thần chưa có trở về, rốt cuộc hắn đi đâu rồi? Hạ Cảnh Diễm nghĩ, thân là người hầu có nên quan tâm một chút không? Có nên gọi cho trợ lý của hắn hỏi thăm, ngầm lại, hay là thôi, hắn có trở về hay không không liên quan đến mình, tạm thôi, bởi vì thời tiết quá nóng, nàng chỉ mặc một quần jean ngắn, một áo dây màu vàng, như vậy rất tiện lợi, ngồi ở trên ghế nhàm chán xem sách, hồi tưởng lại hôm nay cùng Doãn Lê Hàn kết bạn, thật sự là may mắn.

86. Chương 86: Chiếm Lấy

Sáng sớm ngày thứ tám, một cỗ BMW màu đen khí phách quay lại vững vàng dừng ở ngoài cửa biệt thự, thanh âm từ xe truyền tới làm cho Hạ Cảnh Diễm đang mãi mê ngắm hoa trong hoa viên, liền ngẩng đầu quay lại, không chớp mắt nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt, Kỷ Vĩ Thần một thân khí suất nhàn nhã chậm bước đi tới, vẻ tuấn tú bề ngoài liền chói hơn cả nắng buổi sáng, tiến vào hoa viên, Hạ Cảnh Diễm cả kinh mở to mắt, chạm vào ánh mắt của Kỷ Vĩ Thần và dừng lại, Hạ Cảnh Diễm như thấy được đáy mắt kia của hắn có bao nhiêu mệt mỏi, lập tức chạy lại, “Kỷ tổng....Ngài đã trở lại.”

Hạ Cảnh Diễm đảo mắt, chỉ thấy sau lưng trợ lý của hắn mang theo hai cái túi hành lý đi tới, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm hắn như thấy điều kỳ lạ, bất quá..., lại hết sức ẩn dấu suy nghĩ trong đầu mà hướng đến Hạ Cảnh Diễm bắt chuyện, “Hạ tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Hạ Cảnh Diễm cười đáp lại, đồng thời, dưới đáy lòng có chút không hiểu, ba người đi vào phòng khách, trợ lý thập phần biết điều, hướng Kỷ Vĩ Thần cười nói “Kỷ tổng, tôi về công ty trước.”

“Ừm, nhớ rõ chuẩn bị tư liệu cho tốt, tôi lát nữa sẽ qua.” Kỷ Vĩ Thần dặn dò, hai tay vuốt vuốt nơi huyết thái dương.

“Kỷ tổng, tôi thấy ngài đã mệt mỏi rồi, hội nghị này ngài có muốn hay không dời lại vào buổi sáng ngày mai?” Trợ lý thập phần quan tâm mở miệng.

“Không cần.” Kỷ Vĩ Thần mắt đen mở ra trong đó như có hào quang tinh xảo chói lọi.

Trợ lý vừa đi, không khí lập tức trở nên có chút yên tĩnh, Hạ Cảnh Điềm nhìn một thân nam tử trên ghế salon, đột nhiên nghĩ đến điều gì, mỉm cười lên tiếng nói “Kỷ tổng, có muốn tôi đem cho ngài một chén cà phê?” Những ngày rèn luyện tay nghề nay cũng có thể đem ra sử dụng.

Kỷ Vĩ Thần hai mắt phóng tới, môi mỏng nhàn nhạt bứt lên, “Người xác định người có thể pha?” Đem nòng về làm người hầu, Kỷ Vĩ Thần cũng có chút hối hận.

Nghe Kỷ Vĩ Thần giọng điệu xem thường, Hạ Cảnh Điềm chỉ là vô tội mấp máy môi, xoay người đi vào phòng bếp, tìm được loại cà phê Ý mà Kỷ Vĩ Thần thích uống, nòng lập tức bật lửa nấu nước, đối với ly cà phê này, trên cơ bản mỗi sáng sớm nòng đều luyện pha một lần. Hôm nay, hương vị càng ngày càng tốt.

Nấu xong Hạ Cảnh Điềm đem ly cà phê hương tới trước mặt Kỷ Vĩ Thần, lúc này nòng nhẹ nhàng lại lông mày chờ đợi, chiếc ly trong suốt và cách trình bày đẹp mắt làm cho hần âm thầm kinh ngạc, nguyên lai tưởng rằng nòng chỉ tùy tiện pha cho mình một ly, nhưng không ngờ, trình bày của ly cà phê này so với những ly cà phê đắt đỏ trong nhà hàng sang trọng là giống nhau, nhưng không biết hương vị có giống những ly cà phê sa xỉ kia không.

Thấy hần chau cặp lông mày, đứng ở một bên Hạ Cảnh Điềm có chút khẩn trương lên, tuy nòng đã dựa theo sách hướng dẫn làm rất tốt rồi, nhưng là không biết hương vị có đúng hay không, nhìn hần bộ dạng nhú mày, chẳng lẽ mình làm không tốt?

Kỷ Vĩ Thần ngón tay thon dài bưng lên, đưa tới trước mũi thưởng thức, rồi nhẹ nhàng nhấp một miếng, mùi thơm đặc biệt, cái đắng nhẹ của cafe pha chút ngọt dịu, lại lướt qua một chút, lông mày chau căng cũng bắt đầu thư giãn, lộ ra một vòng vui vẻ, cái này có thể làm cho Hạ Cảnh Điềm buông xuống không ít lo lắng.

“Cô khi nào thì học được?” Kỷ Vĩ Thần hưởng thụ lấy ly cà phê trong tay, nhú mi hỏi, không thể tưởng được cô gái này vẫn còn có một chút thông minh?

“Tại lúc ngài rời đi, mấy ngày nay tôi thử pha vài lần, chỉ là hương vị không biết có đúng hay không.” Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt gương lên ánh mắt nhìn thẳng hần.

Kỷ Vĩ Thần cảm thấy khê giạt mình, rất ít gặp Hạ Cảnh Điềm cười, nhưng lại không thể không thừa nhận nòng cười lộ lên mười phần đẹp mắt, tựa hồ so với ánh nắng ngoài cửa sổ còn tỏa sáng hơn, trong tiềm thức hần nghĩ nụ cười này đối với hần thật ảnh hưởng, hần nghiêm mặt trở lại, lên tiếng nói “Tôi không trở lại mấy ngày nay, có người nào tới tìm tôi hay không?”

Hạ Cảnh Điềm lắc đầu, nhắc tới cũng cảm thấy kỳ quái, vì cái gì đã lâu như vậy, hần trong lúc đi vắng không có một người khách nào? Tuy nhiên đây là nòng kỳ vọng, nhưng cũng có chút nghi hoặc, “Không có a!”

Kỷ Vĩ Thần tựa hồ cũng đã liệu được đáp án, dùng hết một ngụm cuối cùng, buông ly xuống, lại nghe điện thoại đặt trước bàn vang lên, hần tự tay lấy tới, dùng âm thanh trầm thấp ngữ khí hỏi “Alo.”

Hần vừa nghe điện thoại liền đi ra phòng khách, Hạ Cảnh Điềm nhìn bóng lưng của hần, đang tự hỏi có nên đuổi theo đi ra ngoài hay không, dù sao hần giống như cố ý lảng tránh nòng, nòng chỉ phải trước tiên thu thập xong mọi thứ, đợi lúc nòng đi ra, đã phát hiện Kỷ Vĩ Thần cùng xe của hần đã biến mất.

Hạ Cảnh Điềm nhếch miệng, một mình trở lại phòng khách, đột nhiên như sờ trúng vật gì đặt ở góc phòng, nòng vô thức nghĩ, cũng không biết cái rương này bên trong là cái gì? Có phải là quần áo? Có nên sắp xếp lại không? Nhưng là, bất đắc dĩ trên rương cũng có mặt mã, nòng nghĩ muốn sắp xếp lại cũng không được nha! Có lẽ bên trong có gì không nên thấy?

Nghĩ đến Kỷ Vĩ Thần phòng bếp sa hoa có nhiều loại trà, Hạ Cảnh Điềm đầu óc sáng ngời, nói thật ra, tại nhà Kỷ Vĩ Thần trong lúc này ăn không ở không cũng không phải phong cách của nòng, hần đã yêu thích

duy nhất chính là uống trà cùng cà phê, nàng như thế nào cũng phải đem năng lực của mình thể hiện thật tốt mới được nha! Chỉ đáng tiếc là trà và cà phê tốt như vậy không nỡ đem ra làm thí nghiệm.

Mỗi ngày, Hạ Cảnh Diễm vừa nghiên cứu sách vở, vừa cố gắng học cách pha trà và cà phê, phát hiện thời gian cũng rất mau sắp qua hết rồi, bóng đêm bao phủ xuống, làm cho khu biệt thự sang trọng gia tăng sắc thái thần bí, Hạ Cảnh Diễm đếm thời gian qua đi có chút nhàm chán, xem tivi nhìn gian phòng trống trải mà nàng ở đã lâu, cả người nàng cũng trở nên an tĩnh, nếu như đổi thành trước kia, như lúc này, nàng nhất định sẽ rất có hứng thú cùng bạn bè đi dạo ! Hôm nay, thiếu bạn, nàng cuối cùng hiểu được cái gì gọi là cô đơn tịch mịch rồi, bất quá, nàng cũng rất hưởng thụ loại thanh tĩnh này.

Buổi tối hơn chín giờ mới thấy xe của Kỷ Vĩ Thần dừng lại trong biệt thự, nhìn hần bóng dáng cao lớn vội bước tiến lên, cả trái tim Hạ Cảnh Diễm đều như muốn nhảy lên hạ xuống, tranh thủ thời gian liền đứng lên tiến đến nghênh đón, Kỷ Vĩ Thần tùy ý kéo nàng dẫn theo, khuôn mặt tuấn tú có chút khó coi, có thể là tâm tình không tốt, làm cho hần thoát nhìn so với bất cứ lúc nào đều nguy hiểm đáng sợ, Hạ Cảnh Diễm đứng ở trước phòng khách có chút sững sờ, là người nào chọc giận người đàn ông này.

“Đem đến cho tôi một ly cà phê.” Kỷ Vĩ Thần giọng điệu mang theo ra lệnh!

Hạ Cảnh Diễm gật gật, mới đứng dậy đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát, cà phê đã đến trên bàn, bóng dáng của hần cũng không còn ở chỗ cũ nữa, nàng có chút buồn bực, phòng tắm truyền đến tiếng nước, Hạ Cảnh Diễm ngược lại vang lên tiếng trống, khuôn mặt không khỏi nóng lên, không thể nói nàng hay ảo tưởng những chuyện bậy bạ gì, nhưng thử nghĩ một chút đi, trong biệt thự rộng lớn và yên tĩnh, cô nam quả nữ chung sống một phòng, tránh không được làm cho người ta suy nghĩ miên man a!

Tại trên ghế sa lon ngồi xuống, Hạ Cảnh Diễm lắng nghe âm thanh của người trong phòng tắm truyền đến, không phải nàng biến thái, mà là, trong phòng này ngoại trừ chỗ đó có tiếng động, ngoài vị trí đó thì không có nơi nào khác phát ra tiếng động, qua vài phút, Kỷ Vĩ Thần quấn một cái khăn tắm quanh mình đi ra, lộ ra lồng ngực cường tráng, cơ bắp săn chắc, cuồn cuộn mà gợi cảm, tóc đen còn đang nhỏ giọt nước, hần cũng không lau khô, đi đến chỗ sofa ngồi xuống, tiện tay bưng lên cà phê uống một ngụm.

Ngồi ở đối diện, Hạ Cảnh Diễm bởi vì hần xuất hiện mà khuôn mặt trở nên đỏ bừng, đứng ngồi không yên, thân thể của hần nàng không phải lần đầu tiên nhìn qua, lại nhiều lần làm cho nàng mặt đỏ tim đập trống ngực, hơn nữa, bị hần như vậy hấp dẫn cuối cùng chịu khổ không phải chính mình thì là ai? Nàng một bên cúi thấp đầu, một bên thấp giọng nói; “Kỷ tổng, nếu không có việc gì, tôi về phòng trước.”

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần thấp giọng nói với nàng, “Chờ một chút”

Đã đi xuống Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại trong nháy mắt, Kỷ Vĩ Thần đột nhiên nói tiếp “Cô trở về phòng đi!”

Hạ Cảnh Diễm bị giọng điệu của hần như vậy khiến cho sững sờ một chút, không hiểu hần vì cái gì gọi nàng ở lại mà cái gì cũng không nói lại để cho nàng trở về, cắn môi dưới, nhin xuống ý nghĩ muốn hỏi hần, nàng về tới gian phòng của mình, đóng cửa lại, đi vào bờ giường ngồi xuống, trong đầu cũng đang hao tâm tổn sức nghĩ, vừa rồi Kỷ Vĩ Thần làm cho nàng chờ một chút là muốn làm gì? Ai, vì cái gì hần nói chuyện lại không nói rõ ràng ! Hạ Cảnh Diễm bất đắc dĩ kêu lên, thật mệt khi phải suy đoán nha.

Nằm ở trên giường, Hạ Cảnh Diễm trong đầu nhin không được nghĩ tới hình ảnh vừa rồi, Kỷ Vĩ Thần dáng người cường kiện, ẩm ướt tóc đen nhỏ giọt rất gợi cảm, nghĩ đi nghĩ lại, nàng đột nhiên lại cảm tức, tại sao phải nghĩ đến hần? Hần có cái gì đáng giá để nàng nghĩ ? Thế giới này đàn ông so với tốt hơn cũng không phải không có, chỉ là nàng còn chưa có gặp được mà thôi.

Hiện tại nàng ngủ trong mơ mơ màng màng, cảm giác có người ở gõ cửa, nàng sợ tới mức lập tức tỉnh lại, mãnh liệt mở to mắt, tưởng mình đang nằm mơ, khi này ai đã gõ cửa phòng mình? Trừ phi là Kỷ Vĩ Thần ở cách vách. . . A. . . Là hần?

Chính mình sợ hãi, tiếng đập cửa lại vang lên, nàng sợ tới mức lập tức rúc vào góc, bỗng rồi lên tiếng nói”Ai. . .”

“Tôi.” Ngoài cửa âm thanh trầm thấp bức người truyền đến, không phải Kỷ Vĩ Thần thì là ai?

“Kỷ tổng, có. . . Có chuyện gì sao?” Hạ Cảnh Điềm lắp bắp hỏi, đã trễ như vậy, hẳn tìm nàng có chuyện gì. Hơn nữa, nàng biết rõ mở cửa sẽ có nguy hiểm gì.

“Mở cửa.” Kỷ Vĩ Thần âm thanh khàn khàn xen lẫn một tia mê hoặc, lại càng nhiều hơn là mệnh lệnh.

Hạ Cảnh Điềm thần kinh đóng băng, thiếu chút nữa thì hỏng mắt, nàng chân trần bước xuống giường, từng bước một đi về hướng cửa phòng, nín chặt quần áo, nàng thềm nuốt nước miếng mấy cái, liền hơi thở đều dồn dập, lúc này đầu óc hỗn loạn không chịu nổi, nàng đã tính toán nguy hiểm nếu ra mở cửa, tay chạm đến chốt cửa, nàng cắn răng một cái, kéo ra, trong phòng tối om, nàng còn không có thấy rõ người ở cửa, cũng cảm giác có một đạo lực đem bóng dáng nàng áp xuống tới, mà chẳng biết lúc nào eo đã bị gắt gao ôm lại, nàng sợ hãi kêu lên, liền trên môi nàng bị hấn bá đạo phủ xuống một trận hôn, hoảng sợ, sợ hãi, bối rối, tất cả tâm tình cũng làm cho nàng đầu óc trống rỗng, trên môi truyền đến cảm giác bị cắn xé, cường ngạnh lực đạo cơ hồ khiến nàng hít thở không thông, trong mê loạn, hai người song song ngã xuống trên giường. Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc, giấy dựa nhưng miệng bị bao phủ không thể gọi không thể hô, không thể chất vấn hẳn vì sao phải như vậy, chỉ biết là môi của hắn chỗ nào cũng có, tay của hắn xé rách đồ ngủ nàng, khí tức của hắn, hơi nóng toàn thân hắn bao vây nàng, làm cho nàng vô lực, cũng không thể cự tuyệt hẳn cường ngạnh cố gắng. . .

“Kỷ tổng. . .” Hơi thở nóng bỏng đan ở bên trong, Hạ Cảnh Điềm thấp giọng nói ra, nàng bối rối nghĩ đến sự trời buột trên người mình ra, muốn biết rõ tình huống hiện tại, nhưng hắn không cho nàng cơ hội, cũng không có lối thoát, càng không có không gian giữa hai người, Hạ Cảnh Điềm đã cảm nhận được hắn kịch liệt bị dục vọng thiêu đốt. . .

Ngày hôm sau, mặt trời vẫn như thường ngày tỏa sáng, Hạ Cảnh Điềm lại đang ngủ say như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mỗi một, lông mày bất an vặn lên, cặp môi đỏ mọng hơi mở đều đều hô hấp, mảnh khảnh thân thể không hề che lấp, dưới ánh mặt trời da thịt tuyết trắng sáng mịn bóng loáng, trước ngực đường cong uốn lượn hút mắt người. . .

87. Chương 87: Sinh Bệnh

Hạ Cảnh Điềm ngồi ở trên giường ôm chăn mềm một hồi lâu, bộ não dường như đã bị đóng băng, đầu óc trống rỗng, nàng không lý giải được việc gì, cứ như vậy ngồi ngẩn ngơ trên giường. Những chuyện xảy ra tối hôm qua dường như tái hiện lại, nàng không dám tin, nhưng lại không thể không tin tưởng chuyện ấy là sự thật, có thể coi như không có sao? Không phải nói không đụng nàng sao? Vì cái gì tối hôm qua hắn muốn như vậy đối với nàng? Vì cái gì. . . ?

Nàng chỉ biết vấn đề, nhưng không ai sẽ cho nàng đáp án, bên cạnh hắn đã đi từ rất sớm, chỉ còn lại một chút mùi hương của hắn, nàng bất giác chạm đến nơi hắn nằm, trong lòng chợt nhói đau, không hiểu vì sao, đau lại càng đau....

Xuống giường đi vào phòng tắm, xả nước đầy bồn, nàng ngâm mình trong dòng nước ấm, muốn rửa đi hết những hình ảnh tối hôm qua, nhưng vẫn không thể rửa hết những dấu vết mà hắn để lại trên người nàng, nhắm mắt lại, tựa người vào thành bồn nghỉ ngơi.

Tại văn phòng tập đoàn Kỷ thị, Kỷ Vĩ Thần bước nhanh trên hành lang, tất cả công nhân viên đều hướng hẳn chào hỏi, khuôn mặt tuấn tú vẫn cười nhạt trước sau như một, khi bước vào phòng to rộng lớn của mình, sắc mặt trầm xuống, đem tư liệu ném về phía bàn công tác, tay hắn nâng trán, lộ ra thái độ buồn rầu, chuyện tối ngày hôm qua hẳn canh cánh trong lòng đến bây giờ, tại sao phải như vậy đối đãi nàng?

Càng làm cho hắn ảo não không thôi chính là, nàng nhận tiền của hắn, thân thể của nàng thuộc về hắn thì cũng là tất nhiên, chính là, đối với chuyện xảy ra tối hôm qua làm cho hắn đau lòng. Vì buổi sáng hôm nay khi thức dậy nhìn cơ thể mảnh mai của nàng, hay bản thân hắn đã có sự yêu thích nàng. Tối hôm qua, tác dụng của cả phê làm tâm tình hắn thêm bức bối không có chỗ phát tiết, mới có thể như vậy đi gõ cửa phòng của nàng.

Trong đầu hắn có chút áy náy, nếu như đổi lại là những phụ nữ khác, hắn chưa từng có sinh ra qua ý nghĩ như vậy, hắn cho phụ nữ đời sống vật chất, và họ trả giá thân thể của mình cho hắn cũng là lẽ đương nhiên, không gì đáng trách. Nhưng cô gái này lại khác họ hết lần này tới lần khác, rốt cuộc chỗ nào có vấn đề, rõ ràng hắn có thể làm như không thấy, hắn là chủ hắn có quyền đòi quyền lợi, nhưng vì cái gì lại có ý nghĩ mình đã phạm sai lầm?

“Đáng chết. . .” Tức giận gầm nhẹ, hắn ngồi vào bàn làm việc, nhìn xem tài liệu chồng chất trên bàn, hắn cố gắng làm mình tập trung vào công việc.

Nước lạnh ngấm vào cơ thể, Hạ Cảnh Diễm thỉnh thoảng rửa mặt một cái, thân thể rời khỏi mặt nước, nàng mới từ trong mộng tỉnh lại, mở to mắt mới phát hiện mình còn nằm trong bồn tắm, nước ấm đã trở lạnh từ lúc nào, nàng lắp bắp kinh hãi, nàng ngồi dậy, nhưng cơ thể dường như đã cảm lạnh không còn sức lực nữa, nàng mắng thầm mình gặp xui xẻo, tại sao lại ngủ quên trong bồn tắm.

Sau khi mặc quần áo, nàng đi xuống phòng khách, vì đầu có chút đau nhức, nàng nấu cho mình một ly nhỏ cà phê để nâng cao tinh thần, nhưng cơ thể vẫn mệt mỏi, hay là đi bệnh viện khám bệnh, nghĩ xong, nàng đóng cửa kỹ càng, lập tức đón xe đến bệnh viện, mà thật đúng lúc, hôm nay Doãn Lê Hàn cũng đến bệnh viện, lúc này cũng gần mười hai giờ, rất nhiều bác sĩ đều tan tầm ăn cơm trưa, Hạ Cảnh Diễm cầm phiếu hẹn ngồi trong sảnh chờ đến lượt mình, ngồi trên ghế mà đầu óc nàng như cứ mơ mơ màng màng muốn ngủ gật.

Doãn Lê Hàn cùng một nhóm bác sĩ đi ăn trưa trở về, thấy nàng lập tức các bác sĩ khác reo hò “Có mỹ nữ đến đây.” Nói xong, khiến mọi người nhìn đến chỗ Hạ Cảnh Diễm đang ngồi.

Hôm nay Hạ Cảnh Diễm mặc bộ đồ trắng thanh khiết, làm cho người ta có cảm giác tươi mát và tranh nhả, khuôn mặt mảnh mai xinh đẹp của nàng tăng thêm phần tái nhợt, rất khó làm cho người ta không chú ý, Doãn Lê Hàn đang nghĩ ngợi buổi trưa hôm nay làm gì, bị đồng sự vừa nói như vậy, ánh mắt nhàn nhạt liếc qua, lại ngoài ý muốn nhìn thấy mỹ nữ trong miệng đồng sự dĩ nhiên là Hạ Cảnh Diễm, ngăn không được đẩy lòng vui vẻ, hắn lập tức tiến lên.

“Hạ Cảnh Diễm, em đi khám bệnh?”

Nghe được có người gọi, Hạ Cảnh Diễm ngồi thẳng dậy, giương mắt lên nhìn thấy Doãn Lê Hàn, khuôn mặt nhợt nhạt cuối cùng có một điểm vui mừng, “Là anh.”

Theo bản năng của bác sĩ, Doãn Lê Hàn liếc mắt đã đoán được phần nào bệnh tình của Hạ Cảnh Diễm, hắn đưa tay lên sờ trán nàng, Hạ Cảnh Diễm cũng ngồi yên, có chút kinh ngạc hết sức, lại cảm nhận được tay Doãn Lê Hàn lạnh buốt đang che trên trán nóng hổi của mình.

“Em sốt cao lắm, từ lúc nào?” Doãn Lê Hàn nhíu mày hỏi.

“Mới bị từ tối hôm qua .” Hạ Cảnh Diễm không muốn nói do nàng ngủ trong bồn tắm, đành phải lén gạt đi.

“Đi, anh dẫn em tới phòng khám.” Doãn Lê Hàn tranh thủ thời gian lên tiếng nói.

“Bác sĩ hôm nay không làm việc sao?” Hạ Cảnh Diễm nhíu nhíu mày

“Em quên anh cũng là bác sĩ sao?” Doãn Lê Hàn cười rất vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, đứng dậy đi theo hắn, vừa cho Hạ Cảnh Diễm đo nhiệt độ cơ thể, và lấy ra một ít thuốc, Doãn Lê Hàn dẫn nàng đến phòng tiêm thuốc, các y tá thấy Doãn Lê Hàn trực tiếp tiêm thuốc cho Hạ Cảnh Diễm đều lắp bắp kinh hãi, ai cũng biết rằng, con trai viện trưởng là người trong mộng của đa số nhân viên nữ ở đây, chẳng những lớn lên đẹp trai, tính tình cũng tốt không có gì để nói, chỉ cần là cô gái trong bệnh viện chưa có kết hôn đều ôm ảo tưởng đối với hắn.....

Hạ Cảnh Diễm sợ nhất bị chích thuốc, khi Doãn Lê Hàn cầm kim tiêm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã nhăn thành một đoàn, cắn môi dưới, trên mặt lộ ra khiếp đảm, Doãn Lê Hàn cười nhìn nàng một cái, thấp giọng dụ dỗ “Đừng sợ, sẽ không đau nhiều.”

Chích làm sao có thể không đau? Lại kim tiêm đâm vào da thịt một cái chớp mắt, Hạ Cảnh Diễm cả người thân kinh đều quắt một cái, bất quá, nàng đơn giản chỉ cần cắn răng nhịn được, Doãn Lê Hàn nhìn nàng

nhú mảy, đáy lòng vẫn còn có chút đau lòng, vì nàng chuẩn bị truyền dịch, hẩn bên cạnh ngồi ở bên giường cùng Hạ Cảnh Diễm.

“Anh không cần đi làm việc sao?” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại nhìn hẩn.

“Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, còn có nửa giờ mới lên ban.” Doãn Lê Hàn nói ra, hơn nữa, mục đích của hẩn chỉ là muốn cùng nàng ở lại, từ lần trước từ biệt, hẩn mấy ngày nay bất chợt cứ nhớ đến nàng ! Nhưng nói không được vì cái gì, trong lúc lơ đãng trong đầu sẽ hiện lên nụ cười của nàng, cũng có muốn gọi điện thoại tìm nàng, nhưng chính là sợ nàng cự tuyệt, liền dừng lại ý nghĩ, hiện tại thật vất vả gặp được nàng, hẩn sao có thể buông tha cơ hội này?

Gặp Hạ Cảnh Diễm thần sắc có chút hoảng hốt, Doãn Lê Hàn ân cần hỏi han.”Làm sao vậy, có tâm sự sao?”

“Không có” Hạ Cảnh Diễm lắc đầu phủ nhận.

“Tối hôm qua ngủ không ngon! sắc mặt kém như vậy, nên nghỉ ngơi nhiều.”

Hạ Cảnh Diễm thầm than một tiếng, tối hôm qua xác thực ngủ không ngon, khi rạng sáng mới ngủ được, nàng cảm kích hướng Doãn Lê Hàn cười cười”Em biết rồi.”

“Dưỡng tốt tinh thần, lần sau anh dạy em cười ngửa.” Doãn Lê Hàn mục đích đúng là muốn Hạ Cảnh Diễm vận động nhiều.

“Tốt! Có thời gian phải đi.” Hạ Cảnh Diễm cười nhạt trả lời.

Doãn Lê Hàn nhú mảy, không hiểu nói, “Như thế nào? Em bận nhiều việc sao?”

“Gần đây rất bận.”

“Anh rất có hứng thú muốn biết em là làm cái gì.” Doãn Lê Hàn đối với Hạ Cảnh Diễm tràn ngập tò mò, bởi vì mỗi lần nhìn thấy, lại cho hẩn một kết quả không thể tưởng tượng.

“Em. . . là viên chức công ty.” Hạ Cảnh Diễm nghĩ nghĩ trả lời, cũng không thể nói mình là người hầu a!

“A! Nguyên lai là như vậy.” Cũng may Doãn Lê Hàn không tìm hỏi thêm, trò chuyện cũng rất nhanh đã nửa giờ trôi qua, Doãn Lê Hàn dặn dò Hạ Cảnh Diễm nhất định phải ghé lần nữa, hẩn phải rời khỏi đó đi làm việc.

Hạ Cảnh Diễm ở bệnh viện hơn hai giờ, lúc rời đi vốn nghĩ nói cho Doãn Lê Hàn một tiếng, lại phát hiện không biết hẩn ở nơi nào, chỉ phải nhắn tin cho hẩn.

Trở lại biệt thự, lại chỉ có một mình, từ tối hôm qua nàng có chút không dám đối mặt Kỷ Vĩ Thần, nàng sợ hãi hẩn nói ra cái gì làm cho nàng thương tâm..., hơn nữa, đối với chuyện tối ngày hôm qua hẩn sẽ thấy thế nào? Có thể có giải thích gì không? Tuy nhiên, trên người của hẩn có rượu, hẩn có thể lấy lý do say rượu mất lý trí? Nếu như là như vậy, Hạ Cảnh Diễm thật muốn nghe hẩn giải thích sao?

Ngày này Hạ Cảnh Diễm trôi qua rất bất ổn, đến buổi tối, càng thêm cảm thấy không yên, ngồi ở trong phòng khách, lâu lâu lại chú ý đến hoa viên, chỉ sợ Kỷ Vĩ Thần lại đột nhiên trở về. Nhưng mà, không muốn đối mặt cũng không được.

Gần hơn chín giờ, Kỷ Vĩ Thần trở về, ngồi ở trên ghế Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác chờ đợi hình phạt, gương mặt nhìn phát hiện hẩn mặt không biểu tình, cũng không có một chút nào muốn giải thích như trong tưởng tượng của nàng, nửa ngày, mới thấy hẩn lên tiếng, “Chuyện ngày hôm qua, cô sẽ không để tâm chứ?”

Cỡ nào bình tĩnh một câu a! Muốn thân thể của nàng xong còn hỏi nàng có thể không chú ý không, Hạ Cảnh Diễm trong lòng tự giễu, nàng còn chờ đợi hẩn nói cái gì tốt hơn đây, lại hoàn toàn thật không ngờ hẩn có thể hỏi như vậy, mình có thể chú ý cái gì? Có tư cách gì chú ý? Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm ra vẻ thoải mái mà cười cười, lại cười vô cùng cứng nhắc”Tôi không có gì.”

Nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt trầm xuống, trầm giọng nói, “sắc mặt cô không tốt, rất khó coi, đêm nay nghỉ sớm một chút đi.” Nói xong, hẩn đi trước trở về phòng, lưu lại Hạ Cảnh Diễm một mình ở phòng khách ngồi yên lặng.

Hạ Cảnh Diễm ngây người, sững sốt, choáng váng, mình lo lắng cả một ngày thì kết quả cũng chỉ là như vậy, xin lỗi đều không có, một câu giải thích đều không có, tối hôm qua hoang đường một đêm đã bị hắt một câu cho bay qua đi, thậm chí liền dấu vết cũng không có, có chăng chỉ là ở lại Hạ Cảnh Diễm thêm một phần lạc hồn, cổ nén nước mắt, mím môi cười, đúng a! Có gì đặc biệt đâu, có cái gì phải đau lòng, chuyện ngày hôm qua cũng chẳng làm nàng mất miếng da thịt nào, mình cần gì để ý như vậy ? trên thế giới nếu như người cần phải nói xin lỗi phải giải thích, cũng sẽ không có hắc Kỷ Vĩ Thần! Nghĩ xong, nàng cười tự giễu, gơ chân lên bước từng bước về hướng phòng của mình.

Nằm ở trên giường, nửa đêm, nguyên bản ngủ không an ổn, Hạ Cảnh Diễm thở dốc, thân thể dường như có nắm lửa đang thiêu đốt, làm cho nàng toàn thân mồ hôi lạnh toát ra, vô lực, nàng đau đầu muốn chết, miễn cưỡng ngồi dậy đi xuống lầu, rót một ly nước ấm uống thuốc, lẳng lặng ngồi ở phòng khách tối tăm, không có đèn, chỉ có ánh trăng chiếu vào cửa sổ, cửa sổ sát đất bị gió thổi luồn vào lành lạnh, bóng tối giống ma quỷ đang giương nanh múa vuốt. Nếu như đối thành trước kia, Hạ Cảnh Diễm nhất định sẽ sợ mà tìm chỗ trốn, nhưng lần này nàng lại tuyệt không sợ hãi, ngược lại rất hưởng thụ loại cảm giác liêu trai này.

88. Chương 88: Chăm Sóc

Kỷ Vĩ Thần như thường ngày buổi sáng bảy giờ đều ra khỏi phòng, vô thức nhìn sang cửa phòng bên cạnh, còn khóa chặt, chắc chắn nàng chưa có rời giường, Kỷ Vĩ Thần cũng không nói lên được cảm giác gì, nhìn Hạ Cảnh Diễm vẫn đang ngủ, lười biếng, hắc thật không có một chút nào không vui, bất quá, một người hầu chuyên nghiệp tuyệt đối sẽ không như Hạ Cảnh Diễm.

Đi vào phòng khách, như cũ cầm lấy chìa khóa xe chuẩn bị ra khỏi cửa, ánh mắt lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến trên ghế sofa bóng dáng đang cuộn tròn, hắc mày kiếm nhíu lại, trong lòng có chút kinh ngạc, cô gái này làm sao có thể ngủ ở đây? Bước đến bên người Hạ Cảnh Diễm, đang muốn gọi nàng, thì ánh mắt lại vô ý nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, còn có hơi thở dồn dập thoát nhìn rất không ổn, hắc vận lông mày, tay to chạm đến trán của nàng, nhiệt độ nóng hổi làm cho hắc khẽ giật mình, cô gái này phát sốt rồi, hơn nữa còn là sốt không nhẹ.

Kỷ Vĩ Thần cúi đầu nhìn đồng hồ, cách hội nghị còn có một tiếng đồng hồ, không có chậm trễ, hắc lập tức ôm lấy nàng hướng ra xe đi, đem Hạ Cảnh Diễm đặt ở ghế phụ lái, hắc vội vàng hướng đến bệnh viện gần nhất. Hạ Cảnh Diễm rõ ràng đã sốt đến mê sảng, y nguyên ngủ say bất tỉnh, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú không khỏi có chút khó coi, cô gái này có phòng tốt không ngủ, lại ngủ ở ghế không bệnh mới là lạ.

Rất trùng hợp chính là, Kỷ Vĩ Thần đi đúng là bệnh viện của Doãn thị, Đem xe ngừng xong, hắc không nói hai lời liền ôm lấy Hạ Cảnh Diễm đang hôn mê hướng đến cửa chính, mà lúc này, ở cạnh xe của hắc cũng dừng lại một chiếc Mercedes-Benz, trong xe Doãn Lê Hàn cầm tư liệu đi xuống, đang khóa cửa, hắc đột nhiên trong thấy người đàn ông bên cạnh trong tay ôm một cô gái hôn mê bất tỉnh đi ra khỏi xe, chỉ là vô tình nhìn sang, trong lúc vội vàng, hắc khẽ giật mình, vì cái gì cô gái trong lòng ngực của anh ta khuôn mặt lại có chút quen thuộc ? Bất quá, Kỷ Vĩ Thần đi rất nhanh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thấy rõ.

Có thể do vội vàng muốn nhìn làm cho hắc tranh thủ đóng cửa xe liền đi theo sau, Kỷ Vĩ Thần đem Hạ Cảnh Diễm trực tiếp ôm vào phòng cấp cứu, bên trong bác sĩ lập tức cho Hạ Cảnh Diễm truyền dịch, bởi vì là một bác sĩ trung niên nên đã đoán được bệnh của nàng rất nhanh, vừa ghim kim cho Hạ Cảnh Diễm, vừa dùng ánh mắt liếc nhìn Kỷ Vĩ Thần bên cạnh, giọng trách cứ nói: “Vị tiên sinh này, vợ ngài bệnh cực kỳ nghiêm trọng, hắc nên sớm một chút tới bệnh viện, nếu không trễ chút nữa có thể chuyển biến xấu rồi!”

Một câu ” vợ ngài ” làm cho Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú đột nhiên hồng hồng, cô gái này sao có tư cách làm vợ của mình? Đang lúc này, lại nghe thấy điện thoại vang lên, là trợ lý của hắc đang tìm hắc, nói là các đại cổ đông của công ty đã đến, hi vọng hắc lập tức đến ngay, Kỷ Vĩ Thần đơn giản lên tiếng, lập tức làm cho trợ lý đến bệnh viện một chuyến.

Bởi vì bị kim đâm đau nên kích thích Hạ Cảnh Diễm, nàng tỉnh lại, trong khoảnh khắc mở mắt, nàng mơ hồ chứng kiến bóng lưng Kỷ Vĩ Thần vừa vặn ra cửa, nàng tưởng đây là ảo giác, lắc đầu, lại phát hiện bóng dáng Kỷ Vĩ Thần đã biến mất. Nàng lại lắc đầu, trong lòng thầm trào phúng mình, nhất định không phải hấn, đợi nàng mở to mắt thì bỗng nhiên phát hiện mình đang ở bệnh viện, đây là có chuyện gì? Nhưng là đau đầu cùng cảm giác vô lực làm cho nàng không cách nào muốn nghĩ tiếp, mỗi một khép lại mắt.

Doãn Lê Hàn khi đi tới cửa cũng ngay lúc Kỷ Vĩ Thần sát bên người mà qua, bởi vì người đàn ông này khí chất không tầm thường, Doãn Lê Hàn không khỏi quay lại nhìn thêm một cái, vào trong phòng bệnh, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm mê man trên giường hấn không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ thật là nàng?

Tìm hỏi bệnh tình Hạ Cảnh Diễm, Doãn Lê Hàn mới nhớ tới người đàn ông vừa rồi đưa nàng tới, liền hướng bác sĩ hỏi: “Chú Lưu, người đưa cô gái này tới là người nào a?”

“Chồng cô ấy a!” Bác sĩ trả lời, vừa rồi Kỷ Vĩ Thần không có phủ nhận, nên ông ấy cũng tự nhận định mình đúng.

Doãn Lê Hàn mở to mắt, cái gì? Hạ Cảnh Diễm đã kết hôn? Lần trước Hạ Cảnh Diễm không phải nói mình còn chưa có kết hôn đấy sao? Bất quá, hấn càng kinh ngạc là người đàn ông đó không hề tầm thường, bởi vì trên người anh ta có được một loại áp bách mà người bình thường không cách nào đạt tới, hưởng chi, xe của hấn chính là loại xe BMW mới xuất xưởng.

Mười lăm phút sau, trợ lý của Kỷ Vĩ Thần – Lâm Đào đi tới, vì Hạ Cảnh Diễm làm hết thầy thủ tục, khi đó nàng vừa mới tỉnh lại, thấy Lâm Đào thì lắp bắp kinh hãi, hấn cười nói: “Hạ tiểu thư, Kỷ tổng có hội nghị, cho nên bảo tôi đến đây.”

Chẳng lẽ thật là hấn đưa mình đến bệnh viện ? ? Hạ Cảnh Diễm miễn cưỡng lộ một vòng cười: “Cám ơn anh.”

“Không cần cảm tạ, Hạ tiểu thư hiện tại có đói không? Tôi đi mua gì ăn đến.”

“Không cần, cám ơn. Cháu hiện tại không đói bụng.” Hạ Cảnh Diễm suy yếu cười, tối hôm qua cũng trách chính mình chủ quan, lại ngủ trên ghế cả đêm, cũng không biết vì cái gì trong khoảng thời gian này chính mình luôn thất thần.

Đúng lúc này, Doãn Lê Hàn tranh thủ thời giờ xuống hỏi thăm nàng, nhìn bên cạnh nàng có người, khuôn mặt anh tuấn lại là quái lạ, bất quá, nhìn tuổi của Lâm Đào đã là trung niên, hấn còn tưởng rằng là có thể là anh của Hạ Cảnh Diễm, nên lập tức rất lễ phép tiến lên ân cần thăm hỏi: “Xin chào!”

Lâm Đào càng sững sờ, nhìn qua vị bác sĩ trẻ tuổi tuấn tú, hấn ngạc nhiên cười: “Xin chào.”

“Xin hỏi đây có phải là anh trai của cô ấy!” Doãn Lê Hàn tìm hỏi.

Lâm Đào khê giật mình, không rõ chính mình khi nào thì biến thành người than của Hạ Cảnh Diễm rồi, đang khó xử lại nghe đến Hạ Cảnh Diễm lên tiếng trước hỏi đáp: “Vâng, là anh của em!” Nói xong, hướng Lâm Đào nháy mắt, Lâm Đào lập tức hiểu, rất nhanh lộ một vòng vui vẻ: “Hi, còn cậu là bạn của Hạ Cảnh Diễm!”

Doãn Lê Hàn gặp thật là người thân của Hạ Cảnh Diễm, nhẹ gật đầu: “Tôi tên gọi là Doãn Lê Hàn, là bác sĩ ở đây.”

“Xin chào Doãn bác sĩ.” Lâm Đào nhiệt tình ha ha cười ra tiếng, trong lòng lại cảm giác rất không được tự nhiên, nói như thế nào hấn cũng muốn lớn hơn Hạ Cảnh Diễm hơn mười tuổi gì đó, làm chú thì đúng hơn.

Hai người lại nói chuyện phiếm trong chốc lát, Doãn Lê Hàn dặn dò Hạ Cảnh Diễm hảo hảo dưỡng bệnh sau rồi rời đi, này giờ phải diễn trò, bây giờ Lâm Đào mới tìm được chút không khí, hấn lắc đầu hướng Hạ Cảnh Diễm cười khổ nói: “Hạ tiểu thư, từ nay về sau vai diễn tồi này đừng tìm tôi đến diễn.”

“Làm khó anh, xin cám ơn.” Hạ Cảnh Diễm cười nói, nhìn xem Lâm Đào vậy có chút khôi hài, cũng không khỏi bị chọc cho vui vẻ.

“Người bạn kia đối với cô rất quan tâm a! Nhìn anh ta rất nhã nhặn.” Lâm Đào ha ha cười, đều ba mươi mấy tuổi rồi, có một số việc nhìn ra được, hơn nữa vừa rồi họ Doãn cũng rất đặc biệt với Hạ Cảnh Diễm.

“Chỉ là bạn, nhưng tôi không nghĩ anh có cái gì hiểu lắm”. Hạ Cảnh Diễm buồn rầu nói, đối với Lâm Đào nàng cũng không còn cái gì giấu diếm, anh ta hẳn là rất hiểu quan hệ của mình cùng Kỷ Vĩ Thần!

Lâm Đào nghe xong nụ cười cũng hạ xuống, nói thật Hạ tiểu thư cùng Kỷ tổng có quan hệ thế nào hẳn thật đúng là nghĩ không ra, nói là tình nhân lại không giống, nói là người yêu lại càng không! Hơn nữa lần trước tại trong biệt thự nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm như người sai vặt trong nhà, nhưng lại cũng không hoàn toàn đảm nhiệm nhiệm vụ chăm sóc chủ nhân, rốt cuộc bọn họ trong lúc đó có quan hệ gì, đã nhìn quen thị phi hẳn cũng nói không chính xác rồi, nhưng có một chút, có thể khẳng định là, Hạ Cảnh Diễm so về những công cụ ẩm giường trước kia của Kỷ tổng mà nói, địa vị đặc biệt một chút.

Hạ Cảnh Diễm truyền nước đến trưa, Lâm Đào cũng ở lại trong toàn bộ quá trình, cùng anh ta nói chuyện phiếm giải buồn, cũng may Lâm Đào có khiếu hài hước, nói chút ít chuyện này có thể dẫn tới Hạ Cảnh Diễm vui vẻ, cứ như vậy thời gian qua đi đến trưa.

Sau khi truyền hai chai, Lâm Đào liền đưa Hạ Cảnh Diễm trở lại biệt thự, hẳn trở về công ty. Hiệu quả của thuốc cũng tác dụng rõ ràng, Hạ Cảnh Diễm đau đầu cơ hồ đã tốt hơn, thân thể còn có chút nặng nề, ngủ một giấc hẳn là cũng sẽ khỏe, tắm nước nóng xong nàng trở lại phòng đi ngủ, điện thoại để ở phòng khách, Đỗ Thiên Trạch gọi đến nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng không ai bắt.

Ở sân bay đang cầm túi hành lý đi đi lại lại, Đỗ Thiên Trạch có chút tức giận, cô gái này rốt cuộc đang làm gì? Lại không tiếp điện thoại của mình, Đỗ Thiên Trạch rất chán ghét người khác không coi trọng mình, càng chán ghét mình ở trong lòng phụ nữ một điểm phân lượng cũng không có, mà Hạ Cảnh Diễm rõ ràng nói cho hẳn biết, nàng không đếm xỉa hẳn.

Thời gian nhoáng một cái đến buổi tối, Kỷ Vĩ Thần xử lý xong chuyện của công ty liền trở về biệt thự, nguyên lai tưởng rằng sẽ thấy Hạ Cảnh Diễm tươi tắn đứng ở cửa phòng khách đón, lại phát hiện nàng căn bản không ở phòng khách, còn tưởng rằng nàng đã đi đâu, cuối cùng lại tìm được nàng đang ngủ say trong phòng. Dưới ánh đèn, Hạ Cảnh Diễm sắc mặt rõ ràng khá hơn, một đầu tóc đen tán lác trên gối, tư thế ngủ có chút khô hời, cuộn thành một đoàn, thân mật ôm lấy gối ngủ, cực kỳ giống một cô bé chưa trưởng thành.

Kỷ Vĩ Thần yên lặng đứng ở đầu giường hồi lâu, cũng đem gương mặt ngủ trầm tĩnh của Hạ Cảnh Diễm lưu ở đáy mắt, hẳn rất ít đi chú ý tướng ngủ của phụ nữ, mỗi lần cùng họ xong việc đều cho họ rời đi. Hôm nay, đập vào mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn cùng sự trầm tĩnh này lại lộ vẻ quyến rũ động lòng người, lông mày thon gọn, mũi nhỏ cao, môi khẽ nhếch, Kỷ Vĩ Thần trong khoảng thời gian ngắn không khỏi thấy có chút ngây dại, mà đang ở lúc này, Hạ Cảnh Diễm cảm giác có người đang nhìn nàng, lông mi giật giật, cặp mắt không hề báo động trước mở ra, vừa vặn cùng ánh mắt Kỷ Vĩ Thần chạm nhau, nguyên bản trong lúc ngủ say Hạ Cảnh Diễm lập tức như bị điện giật bật ngồi dậy.

Có chút chật vật sửa sang lại đầu tóc, thấp giọng lên tiếng: “Kỷ tổng.”

Nhìn nàng cử động bối rối, Kỷ Vĩ Thần không khỏi cảm thấy thú vị, vì vậy về sau, nét mặt của nàng thập phần phong phú, hẳn nhắc lên lông mày: “Bệnh của cô thế nào?”

“Đã tốt nhiều rồi.” Hạ Cảnh Diễm trả lời, nàng không nghĩ ở trước mặt hẳn biểu hiện yếu ớt, bởi vì, nàng không cần người khác thương hại, tuy nhiên bệnh của nàng cũng khá hơn ít nhiều.

“Ừ, sửa soạn lại một chút, theo tôi ra ngoài.” Vút xuống những lời này xong, Kỷ Vĩ Thần rời khỏi phòng.

Vừa mới tỉnh ngủ, Hạ Cảnh Diễm giật mình, cái gì, đi ra ngoài? Bất quá, vừa rồi thấy hẳn, mọi buồn ngủ đều bị dọa chạy, chỉ phải đứng dậy, một phen chỉnh sửa quần áo, nàng xuống phòng khách, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần đang xem báo, thấy nàng xuống, hẳn cầm lấy trên bàn chìa khóa xe liền đi ra ngoài, Hạ Cảnh Diễm tuy lòng tràn đầy khó hiểu, cũng đành phải theo sau.

Kỷ Vĩ Thần dừng xe ở một nhà hàng sang trọng, thì Hạ Cảnh Diễm mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai hẳn mang mình tới dùng cơm, lập tức trong lòng nóng lên, như có một dòng nước ấm áp lan tỏa trong ngực, xuống xe, nàng hơi cúi đầu đi theo hẳn vào trong.

Tại một bàn ngồi xuống, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt ý bảo Hạ Cảnh Diễm gọi món ăn, Hạ Cảnh Diễm có chút thụ sủng nhược kinh, liền tùy ý chọn hai món có tên nghe rất ngon, cuối cùng, Kỷ Vĩ Thần bổ sung thêm

súp, đợi người phục vụ rời khỏi, Hạ Cảnh Diễm mới có hơi không có ý tứ mở miệng: “Kỷ tổng, không cần phí tâm vì tôi.”

“Tôi không quen chăm sóc người bệnh, cũng không có thời gian.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nhở ra một câu, ngụ ý nói cho Hạ Cảnh Diễm, bệnh của nàng nhanh lên tốt, miễn cho liên lụy hấn.

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt cứng đờ, biểu lộ có chút hóa đá, nàng trong lòng thầm mắng một tiếng tự mình đa tình, sau đó, cúi đầu uống trà, nói cái gì cũng không nói, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng phát ra, Hạ Cảnh Diễm có chút hòa vào mộng. Cuối cùng, mới phát hiện là điện thoại của mình vang lên, nàng không khỏi âm thầm ngạc nhiên, lúc này, người nào gọi đến? Cầm lấy điện thoại xem xét, làm Hạ Cảnh Diễm càng hoảng sợ hơn dĩ nhiên là Đỗ Thiên Trạch đã nhiều ngày không gặp.

Cẩn rằng, nàng tắt máy, sau đó đưa điện thoại trở lại túi xách, trong lòng lại thầm kêu, xin lỗi Đỗ Thiên Trạch, chút nữa sẽ gọi lại cho anh. Nhưng mà, tắt máy lần thứ nhất, Đỗ Thiên Trạch lại gọi đến, Hạ Cảnh Diễm thầm kêu thầm, nàng biết rõ, Đỗ Thiên Trạch là một người không đạt được mục đích thì thề không bỏ qua, nên chỉ phải hướng Kỷ Vĩ Thần cười cười: “Kỷ tổng, tôi tiếp điện thoại.” Nói xong đứng dậy liền muốn đi, đối diện Kỷ Vĩ Thần lại không đếm xỉa tới ném ra một câu: “Điện thoại gì mà không thể tiếp trong này?”

Hạ Cảnh Diễm ngược vang lên tiếng trống, lập tức ngồi trở về, nói dối nói: ” người nhà .” Mắt thấy điện thoại sắp hết chuông, Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian ấn nút trả lời, còn không đợi đối diện Đỗ Thiên Trạch trước rống lên, nàng đã cười lên tiếng nói: “Mẹ, con hiện tại có việc, chút nữa con gọi điện về.” Nói đơn giản một câu, Hạ Cảnh Diễm nhanh tắt điện thoại, bởi vì trong phòng quá yên tĩnh, nàng sợ Kỷ Vĩ Thần sẽ nghe ra tiếng Đỗ Thiên Trạch, treo hết điện thoại sau, nàng lặng lẽ lấy pin điện thoại ra, rồi bỏ vào túi, như vậy mới thực sự không bị quấy rầy.

Đang tắm rửa đến một nửa – Đỗ Thiên Trạch không dám tin trừng mắt nhìn điện thoại, vừa rồi Hạ Cảnh Diễm nói làm hấn hồ đồ, chính mình khi nào thì thành mẹ của nàng rồi? Chẳng lẽ cô gái gốc này đang đùa hấn? Hỏa lớn lần nữa đánh tới, hấn gọi lại nhưng đáp lại chính là giọng nói khô khan, thực xin lỗi ngài, số điện thoại đã tắt máy.

Trong nháy mắt, một câu gầm nhẹ vang ở trong phòng: “Shit.”

Đang cùng Kỷ Vĩ Thần dùng cơm, Hạ Cảnh Diễm ngược lại có vẻ thoải mái tự tại hơn, bởi vì một ngày không có ăn cơm, trước mặt nhiều món ngon như vậy, tuy nàng rất muốn bảo trì tướng ăn để không bị hấn xem thường, nhưng dạ dày đã khuấy phục trước những món ăn này.

Kỷ Vĩ Thần đã dùng qua cơm rồi, chỉ là ở một bên yên lặng uống trà, nhưng làm cho hấn có chút khó hiểu chính là, rốt cuộc vừa rồi cú điện thoại kia là ai ? Nàng dùng phải tháo pin? Đừng tưởng rằng Hạ Cảnh Diễm động tác này qua mặt hấn, suy nghĩ một chút, tuyệt đối không phải là mẹ nàng! Nghĩ nàng như vậy nói dối, hấn thật đúng là có chút xúc động muốn cười.

Trong ánh mắt sắc bén của Kỷ Vĩ Thần, cho dù đối bụng tám trăm năm cũng không ăn nhiều như vậy. Hạ Cảnh Diễm thì hoàn toàn hơn những gì hấn tưởng tượng, hấn bắt đặc dĩ ăn không vô nữa, có đôi khi việc dùng cơm và tâm tình cũng rất có quan hệ nha.

89. Chương 89: Tâm Sự Của Đỗ Thiên Trạch

“Vâng.” Hạ Cảnh Diễm cười gật gật đầu, Doãn Lê Hàn đối với nàng mà nói, tựa như một người bạn tri âm, luôn yên lặng xuất hiện ở bên cạnh làm cho người ta có cảm giác ấm áp, mà nàng đã cô đơn hiu quạnh một thời gian dài, nên thực sự cần loại tình bạn ấm áp này.

“Chỉ một mình em? anh của em không có tới?” Doãn lê Hàn có chút tò mò hỏi, đối với Lâm Đào hấn còn khắc sâu ấn tượng !

Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một chút, mới kịp phản ứng, cười nói!”Anh ấy hôm nay có việc không tới được.”

“Anh của em là một người rất khôi hài.” Doãn Lê Hàn khen ngợi .

“Anh ấy. . . đúng là có tính khôi hài!” Hạ Cảnh Diễm trong lòng có chút dở khóc dở cười trả lời, sau đó vòng vo sang chủ đề khác, “Nhìn anh giống như rất rảnh rỗi, anh theo chuyên khoa nào ?”

“Anh rất rảnh rỗi vì chỉ làm việc lật vật trong bệnh viện.” Doãn Lê Hàn trả lời, hẳn có kiến thức y học rất rộng, chỉ là đến bệnh viện hỗ trợ giúp, cũng không phải bác sĩ chuyên môn nào.

“Em mới không tin !” Hạ Cảnh Diễm có chút buồn cười câu trả lời của hắn, nhìn hắn không giống người làm việc vất vả.

Doãn Lê Hàn nghiêng mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm đang soi mói, cười hỏi!”Lát nữa xong em muốn đi đâu? Chút nữa anh vừa vặn có việc đi ra ngoài, tiễn em một đoạn nhé.”

“Cũng không có chỗ nào đặc biệt muốn đi, anh cứ trước đi làm việc đi!” Hạ Cảnh Diễm không để lại dấu vết từ chối, chút nữa nàng phải trở về biệt thự, không muốn cho Doãn Lê Hàn đưa về.

Doãn Lê Hàn sắc mặt hơi đổi, mân môi mỏng, cười cười,”Cũng được, lần sau sẽ tìm em chơi.” Kỳ thật hẳn làm gì có chuyện muốn làm? Hắn chỉ là muốn đưa nàng mà thôi, nàng đã không cần phải, hắn đành thôi vậy.

Đúng lúc này, điện thoại của Hạ Cảnh Diễm vang lên, nàng lấy ra nhìn dĩ nhiên là Đỗ Thiên Trạch, nàng vỗ vỗ ngực, mới cẩn thận ấn nút trả lời, đã sớm ngờ tới câu đầu tiên của Đỗ Thiên Trạch rống lên, cho nên, nàng thông minh cầm cách xa lỗ tai.

“Hạ Cảnh Diễm.” Đỗ Thiên Trạch thanh âm từ đầu kia chấn động mà đến, loại giọng điệu bộc phát một loại nguy hiểm.

Hạ Cảnh Diễm nuốt một ngụm nước bọt, giả bộ có chút ủy khuất nói”Uy ! anh làm gì lớn tiếng như vậy, lỗ tai đều bị anh la hồng rồi!”

“Tối hôm qua là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì không nhận điện thoại của tôi? Còn có, ai là mẹ cô? Cô đang ở cùng ai? Tại sao phải tắt máy?” Đỗ Thiên Trạch bắn liên hồi câu hỏi.

Hạ Cảnh Diễm nhớ tới mình tối hôm qua làm vậy nên có chút áy náy, chỉ phải cười cười nói”Không phải tôi cố ý tắt máy, mà là tối hôm qua vừa vặn điện thoại hết pin, không cố ý.”

“Loại giải thích qua loa này tôi không muốn nghe, cô tốt nhất có thành ý đến xin lỗi.” Đỗ Thiên Trạch không vui, giọng điệu trước sau như một phách đạo.

Hạ Cảnh Diễm nhướn mày, vừa vặn trông thấy Doãn Lê Hàn đang xuất thần nhìn mình, nên hướng hắn lộ một vòng mỉm cười, sau đó, hướng vào điện thoại cùng Đỗ Thiên Trạch nói, “Vậy anh muốn tôi làm sao bây giờ?”

“Đêm nay bạn tôi có mở bữa tiệc, tôi muốn cô đóng vai bạn gái tôi đến đó.”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc kêu lên, cũng sau đó một giây trong lòng muốn cự tuyệt, bởi vì nàng biết rõ loại trường hợp, nhất định sẽ có phóng viên chụp ảnh, nàng mới sẽ không ngốc chờ bị soi mói!

“Cô không đáp ứng?” Đỗ Thiên Trạch thanh âm không vui truyền tới.

“Đêm nay tôi có việc, chỉ sợ không thể cùng anh đi được, anh tìm người khác làm bạn gái a!” Hạ Cảnh Diễm nói rõ muốn hắn hiểu giúp, dùng quyền thế địa vị Đỗ Thiên Trạch, cô gái nào tìm không được? Cho dù người mẫu hạng A cũng sẽ đáp ứng lời mời của hắn.

“Chuyện gì so với tôi còn quan trọng hơn ? Không được, cô đêm nay nhất định phải đi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.” Đỗ Thiên Trạch bắt đầu sử dụng thủ đoạn uy hiếp, loại thủ đoạn này là hắn thường dùng nhất.

“Tôi là cùng anh nói chuyện nghiêm túc, nói gì tôi cũng vậy có quyền cá nhân của mình chứ!” Hạ Cảnh Diễm cương diện địa vị của mình, cho dù anh là kẻ có tiền có thể đùa bỡn nhân tâm, nhưng người không có tiền chí ít có thể từ chối!

Lại nghe đối diện Đỗ Thiên Trạch đột nhiên trầm mặc, không trả lời, Hạ Cảnh Diễm còn tưởng rằng hấn tức giận, đang âm thầm bắt đắc dĩ , đầu bên kia điện thoại lại đột nhiên truyền đến Đỗ Thiên Trạch tiếng nói hơi có vẻ trầm thấp, hơn nữa bình thường giọng bất cần đời cũng trở nên đứng đắn hơn, “Hạ Cảnh Diễm, làm bạn gái của tôi, như thế nào?”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm suy nghĩ dừng lại, trong đầu loạn lên, nàng thật sợ mình nghe lầm, nàng hỏi nhỏ “Anh nói cái gì?”

Cái gì, người này lỗ tai điếc rồi, dám không đem lời của mình xem quan trọng, thật sự là vô sỉ. Đỗ Thiên Trạch dùng giọng điệu hơi có vẻ không nhẫn nại lập lại lần thứ hai, “Cô không có nghe tôi nói sao? Tôi nói muốn cô làm bạn gái của tôi.”

Chủ đề này đột nhiên chạy tới làm cho Hạ Cảnh Diễm hoảng hốt, không có diễm báo gì hấn lại bảo nàng làm bạn gái của hấn? Cái này tính cái gì? Vốn chỉ là bạn bè hay tranh cãi, đột nhiên lại đi vào vấn đề này, thật đúng là làm cho Hạ Cảnh Diễm trong khoảng thời gian ngắn luống cuống, có chút phản ứng không kịp, trầm mặc sau nửa ngày, Hạ Cảnh Diễm nhỏ giọng nói “Anh là nói thật?”

“So với trần châu còn thật hơn.” Đỗ Thiên Trạch tức giận ném ra một câu, vì cái gì cô gái này luôn hoài nghi lời nói của hấn? Chẳng lẽ hấn trong mắt nàng cứ như vậy không có uy tín?

Hạ Cảnh Diễm phát hiện mình lại không biết nên nói cái gì cho phải, đáp ứng hấn? Cự tuyệt hấn? Đây căn bản không phải vấn đề đáp ứng hay cự tuyệt , trọng điểm là hoàn cảnh hiện tại của Hạ Cảnh Diễm, đầu óc loạn thất bát tao, nàng không cách nào bình tĩnh nghĩ vấn đề này, huống chi, nàng trong lòng đều không có nghĩ tới muốn làm bạn gái Đỗ Thiên Trạch, hấn loại đàn ông này có đôi khi tà ác vô thường, có đôi khi vui buồn không biết, làm cho người ta rất khó nắm tâm tình, huống chi hấn không phải mẫu người Hạ Cảnh Diễm thích, nghĩ xong, nàng bật cười lên tiếng, dùng giọng vui đùa nói “Tôi thích làm bạn với anh hơn.”

“Vì cái gì?” Đỗ Thiên Trạch khó hiểu kêu lên, bởi vì đáy lòng bức bối làm cho hấn đi đi lại lại trong phòng , kỳ thật hấn quả thực có chút khẩn trương, chuyện muốn Hạ Cảnh Diễm làm bạn gái, nguyên nhân rất lớn là nghĩ chứng minh sự hấp dẫn của mình, hấn suy nghĩ, Hạ Cảnh Diễm đối với hấn xa cách, có phải là bởi vì chính mình không đủ chủ động? Không đủ lớn gan? Có phải là có quan hệ bạn trai bạn gái, nàng mới sẽ đem mình liệt vào người quan trọng? Mà hết thảy này đều chỉ là muốn vui chơi, nhưng, hấn sợ cự tuyệt, bởi vì cự tuyệt càng làm cho hấn thật mất mặt, cho nên, hấn không khỏi có vẻ khẩn trương lên.

“Anh không biết là tình yêu khởi đầu từ tình bạn sao?” Hạ Cảnh Diễm cũng nghĩ đến sĩ diện đàn ông của Đỗ Thiên Trạch, cho nên, chú ý nói lời từ chối khéo hơn..., cái đề tài này rất nhạy cảm, nàng không nghĩ tổn thương tự ái của hấn, mà hấn lại là một người tâm cao khí ngạo, quá độ tự cho mình là đúng.

Những lời này làm cho Đỗ Thiên Trạch cực kỳ không vui, nhưng là, cũng đã có một bậc thang tốt rồi, hấn nhú nhú mày, hừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ bất mãn, “Cô còn nhớ rõ tôi đã từng nói qua một câu không?”

“Nói cái gì?” Hạ Cảnh Diễm hỏi, lời của hấn tám chín phần mười đều là vui đùa, không có một câu thật lòng, nàng không nhớ rõ hấn đã nói qua cái gì quan trọng a!

“Tôi đang theo đuổi em, em phải chuẩn bị tâm lý.” Đỗ Thiên Trạch nói, những lời này đã là ba tháng trước, hiện tại lấy ra lặp lại thực sự có chút mất mặt.

Hạ Cảnh Diễm bật cười lên tiếng, cũng một giây sau khôi phục lại nghiêm túc, “Này , tôi nói anh này! Quay chung quanh anh rất nhiều cô gái xinh đẹp tốt hơn tôi, tại sao phải yêu thích tôi? Tôi đâu đáng giá anh yêu mến?” Đỗ Thiên Trạch theo đuổi làm cho Hạ Cảnh Diễm cực kỳ không tự tin, dung mạo của mình không tính là tuyệt sắc, tài trí lại là bình thường, so với những người khác không có một điểm nổi bật nào, càng không có cái gì ưu thế, vì cái gì hấn hết lần này tới lần khác đối với nàng chưa từ bỏ ý định ?

“Yêu mến một người cần lý do sao?” Đỗ Thiên Trạch mắt trợn trắng, muốn hấn nói rõ lí do, hấn ngay cả mình đều không rõ lắm đây là chuyện gì xảy ra, chỉ biết là chinh phục Hạ Cảnh Diễm là chuyện hiện tại hấn cảm thấy thú vị, chí ít có sự hiện hữu của nàng, hấn mới bớt nhàm chán cuộc sống, hấn sẽ không thích một cô gái thật lâu, sau khi theo đuổi được Hạ Cảnh Diễm, chỉ cần hấn cảm giác chán, mục tiêu tự nhiên sẽ đổi, như vậy đối với Hạ Cảnh Diễm là tàn nhẫn, nhưng đó là quy tắc vườn hoa của hấn.

Hạ Cảnh Diễm cúi đầu, trong lời nói của Đỗ Thiên Trạch làm cho nàng phân không ra thiệt giả, có đôi khi

nghe rất thực, có đôi khi lại nghe không giống có chuyện như vậy, đối với kinh nghiệm cảm tình dù không đủ phong phú, nhưng nàng vẫn cảm thấy chủ đề này vẫn bối rối như trước, nàng không nói gì, Đỗ Thiên Trạch lại lên tiếng, “Trong điện thoại nói không rõ ràng, đi ra gặp mặt đi!”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm phục hồi tinh thần lại, cắn cắn môi dưới, giọng nói của nàng kiên quyết “Không được, tôi lát nữa có việc, lần sau lại tán gẫu a!”

“Này, làm sao cô lại không nhân tính như vậy! Cự tuyệt lời mời của tôi còn không gặp mặt tôi, yêu cầu nhỏ này cũng không thỏa mãn tôi sao?” Đỗ Thiên Trạch dùng ngôn ngữ bức nàng.

Lần này Hạ Cảnh Diễm cũng không lại mềm lòng, Đỗ Thiên Trạch hôm nay yêu cầu làm cho nàng ý thức được, nếu cùng hắn tiếp xúc nhiều nữa, cuối cùng nhất sẽ khiến cho chính mình phiền toái, một khi quan hệ đã sâu liền rất khó cởi ra, giọng nói của nàng lại cứng ngắt “Thật sự tôi bận, tôi cúp máy đây.”

“Hạ Cảnh Diễm, cô dám.” Đỗ Thiên Trạch nghe ra Hạ Cảnh Diễm nói thật, giọng điệu lập tức chuyển thành phách đạo mệnh lệnh.

“Bá đạo như anh vậy, ai còn dám làm bạn gái của anh? Không phải tôi nói anh, nhưng anh cũng nên sửa tính thiếu gia của mình đi.” Hạ Cảnh Diễm bình tĩnh nói xong câu này, cũng không muốn lại cùng hắn dài dòng, thật sự dập máy, điều này làm đối diện Đỗ Thiên Trạch tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, con bé kia cự tuyệt hắn còn chưa tính, còn dám lớn tiếng dạy hắn như thế nào làm người, hơi tức lên cổ họng ra không được, hắn hung dữ quăng điện thoại xuống ghế, chính mình thì bực bội đứng ở cửa sổ sát đất, cố gắng hô hấp làm cho mình bình tâm lại.

Rốt cuộc muốn như thế nào? Rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể để cho cô gái này nghe lời? Vì cái gì nàng luôn có biện pháp dẫn đến hắn tức giận? Đối với tức giận của hắn, nàng lại có thể thông dong, điều này làm cho Đỗ Thiên Trạch có tính thích nắm giữ quyền chủ đạo thật sự không thể chịu đựng được, giờ này khắc này thật muốn biết cô gái kia đang làm gì, vì cái gì chính mình cố gắng tiếp cận, nàng lại luôn không để lại dấu vết bài xích hắn? Chằm chằm nhìn vào phong cảnh ngoài cửa sổ, khuôn mặt tuần tú đang suy tính điều gì.

90. Chương 90: Dụ Dỗ

Trong văn phòng rộng rãi, Đỗ Thiên Trạch nhàn rỗi ngồi nhắm nháp ly cà phê, nhưng hơi nhíu lông mi biểu lộ hắn đang bực bội, không gian yên tĩnh hắn lại không cách nào tập trung tâm tư, hôm nay trong lòng đều tràn đầy suy nghĩ về một cô gái, nói thật, hắn chán ghét bị người khác chiếm cứ đầu óc mình, nhưng cô gái này lại luôn làm ngược lại những gì hắn muốn, trong đầu tất cả đều là nụ cười của nàng một cái nhăn mày của nàng, nàng nhíu mày, nàng trêu ghẹo, chọc cười, chăm chú hay giận dỗi, vô luận từng biểu cảm đều giống như hắn đang xem không chán một bức họa cứ lặp lại.

Đột nhiên, cửa phòng có tiếng gõ cửa, trợ lý của Đỗ Thiên Trạch đi tới, đi đến bên cạnh hắn, lên tiếng nói “Đỗ tổng, tin tức ngài muốn chúng tôi đã tra được.”

“Như thế nào?” Đỗ Thiên Trạch không khỏi căng thẳng thần kinh, đuôi lông mày nhảy lên.

“Đây là một số điện thoại của công ty Kỹ thị.” Trợ lý đem tin tức biết được chi tiết nói ra.

Đỗ Thiên Trạch nheo lại con mắt, có chút nghi ngờ nói “Kỹ thị?”

“Hơn nữa chúng tôi còn tra được, dãy số mở đầu con số này chỉ có người trong ban tổng giám đốc Kỹ thị mới có.” Trợ lý bình tĩnh nói.

Đỗ Thiên Trạch lông mày chau lại càng chặt, cái gì? Hạ Cảnh Diễm hiện tại sử dụng số điện thoại dĩ nhiên là của Kỹ thị, hơn nữa, là cấp bậc cao mới có thể dùng, nàng không phải đã rời khỏi Kỹ thị lâu rồi sao? Mà mã số của nàng lại là mới đổi gần đây, chẳng lẽ nàng hiện tại đang cùng người của Kỹ thị ở cùng một chỗ? Là ai? quan hệ gì? Đỗ Thiên Trạch dùng trực giác nhạy cảm thiết tưởng, lại phát hiện càng nghĩ càng

không đúng, hôm nay Hạ Cảnh Diễm đối với hắn như tránh không kịp, hơn nữa lại trốn trốn tránh tránh không chịu gặp hắn, trong chuyện này nhất định có chuyện gì đó phát sinh.

“Tôi hiện tại muốn anh đi điều tra một việc, tra ngoài các cấp bậc chính của Kỷ thị, kể cả tất cả thành viên của ban giám đốc, điều tra thêm bọn họ có ai có nhân tình có tên gọi là Hạ Cảnh Diễm.”

“Cái này. Không tốt lắm đâu!” Trợ lý có chút khó xử, loại chuyện này hắn cũng chưa từng trải qua.

“Tôi muốn anh làm, không làm tốt chuyện này, bản thân mình tự động từ chức.” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú tràn đầy uy hiếp.

Trợ lý chỉ phải bất đắc dĩ gật đầu, “Tôi hết sức đi làm.”

Trợ lý đi ra ngoài, Đỗ Thiên Trạch suy nghĩ càng thấy bức bối, hắn có loại dự cảm bất hảo, điều này làm cho hắn có chút không dám nghĩ thêm, rồi lại buộc lòng phải nghĩ, sự tình dường như tàn khốc nói cho hắn biết, Hạ Cảnh Diễm hiện tại nhất định cùng người nào đó của Kỷ thị có quan hệ bất chính, nếu không, cũng sẽ không dùng số điện thoại này, hơn nữa nàng coi trọng công việc như vậy vì cái gì đơn giản đã từ chức? Hai đầu dây mối nhợ này kết hợp lại, thông minh như hắn không khó suy đoán Hạ Cảnh Diễm đang làm việc gì.

Bắt đầu là khiếp sợ, lại càng nghĩ càng giận, hắn hận không thể lập tức bắt được nàng, lớn tiếng chất vấn nàng hiện tại đang làm chuyện ngu xuẩn gì, chẳng lẽ hắn nhìn lầm rồi? Còn tưởng rằng nàng ngây thơ thuần khiết, nguyên lai nàng cùng những phụ nữ coi trọng tiền tài quyền lợi kia không hề khác.

“Hạ Cảnh Diễm ơi Hạ Cảnh Diễm, nếu như cô thật sự là người như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô.” Một câu nghiêng răng nghiêng lợi, Đỗ Thiên Trạch hung hăng đập tay trên bàn công tác.

Trở lại biệt thự, Hạ Cảnh Diễm như thường ngày trải qua cuộc sống nhàm chán, pha trà thành việc nàng yêu thích, nghe đây phòng hương trà thơm bốn phía làm cho nàng rất thoải mái, có loại cảm giác như mùi thơm có thể lấp đầy không gian quanh quẩn.

Yên tĩnh trong bóng đêm, đã đến giờ Kỷ Vĩ Thần đi làm về nhưng không thấy xe hắn xuất hiện, Hạ Cảnh Diễm ngày ngày không vận động hay làm việc gì, thân thể cũng không tốt, cũng rất dễ dàng mỏi mệt, ngồi ở trên ghế cổ găng không hề buồn ngủ kéo đến, bảo trì thanh tĩnh, đợi đến 11 giờ sẽ ngủ.

Ở công ty Kỷ thị, hôm nay công nhân viên tăng ca đặc biệt nhiều, rất nhiều viên chức còn ở lại trong văn phòng, lúc này, ở đại sảnh đi vào một dáng người cao gầy xinh đẹp, áo khoác ngoài, váy ngắn lộ ra hai chân thon dài gợi cảm cùng tất chân ren mê người vô cùng, tóc màu vàng đồng xoắn lộn trông rất nữ tính, da thịt kiều nộn như tuyết, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp quyến rũ làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh tim đập thành thịch.

Một phụ nữ thành thực lại mỹ lệ dưới ánh mắt của mọi người được miêu tả càng sinh động, cũng không khỏi cảm thán cô ấy rất có khí chất quý tộc, trong lúc đó, nhân viên tiếp tân đột nhiên lên tiếng hô, “Đây không phải là MC nổi tiếng của mục thị trường chứng khoán Dương Tú Như sao?”

“Đúng vậy đúng vậy! Chính là cô ấy, không thể tưởng được người thật còn đẹp hơn trong tivi nhiều, vóc người đẹp hoàn hảo a!” Một đôi mắt hâm mộ lại đổ kị quay tít, Dương Tú Như lông mày gầy nhẹ, sớm đã quen người khác nhìn mình chăm chú, bước chân thong thả tự nhiên càng phát ra khí chất hơn người.

“Cô ấy là tìm đến Kỷ tổng a!” Trong đó một nữ trợ lý nhỏ giọng bàn luận.

“Chúng ta trong lòng biết thì được rồi, đừng để Kỷ tổng nghe thấy được, sẽ thảm.” Một ánh mắt, làm cho mọi người không lên tiếng.

Dương Tú Như đi vào thang máy, ngón tay thon dài ấn tầng hai mươi mốt, đứng ở trong thang máy, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một vòng tự, đồng thời, nàng chờ mong lát nữa gặp mặt, đêm khuya tổng giám đốc Kỷ thị gọi nàng đến văn phòng, tin tưởng không phải chỉ là muốn nghe tin tức gì a!

Đứng ở trước cửa phòng làm việc của tầng thứ hai mươi mốt, Dương Tú Như gõ cửa, bên trong cửa truyền đến Kỷ Vĩ Thần một tiếng trầm thấp, Dương Tú Như tim âm âm nháy động, đã lâu không có khẩn trương như vậy, nàng hai chân thon dài bước vào, vừa vận trông thấy Kỷ Vĩ Thần trầm tư ngồi ở trên ghế vuốt cằm, khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ cơ hồ không chệch vào đâu được làm cho nàng tâm tư nhộn nhạo.

“Kỷ tổng. . . .” Nàng diệh dàng kêu một tiếng, trên mặt lộ ra vũ mị.

“Chào cô Dương, đêm khuya gọi cô tới, thật sự là rất xin lỗi.” Kỷ Vĩ Thần môi mông mím cười, nụ cười rất ư mê người.

“Sao lại nói vậy? Kỷ tổng bớt thời giờ gặp em mới là vinh hạnh của em !” Dương Tú Như xinh đẹp duyên dáng, ngẩn người sững sờ nhìn chăm chăm vào Kỷ Vĩ Thần môi mông khêu gợi, đã say mê trong títt tắc.

Kỷ Vĩ Thần chân dài ưu nhã chỉ chỉ đối diện sô pha”Ngồi đi!”

Dương Tú Như ngồi xuống, lập tức cong lên cặp môi đỏ mọng mê người, ha ha cười nói”Kỷ tổng muộn như vậy gặp em, chẳng lẽ chỉ là vì uống một ly trà đơn giản như vậy sao?”

Kỷ Vĩ Thần lông mày nhăn lại, nghiêm mặt nói, “Tôi hẹn cô Dương, là muốn minh bạch một số chuyện, hôm nay tin tức về thị trường chứng khoán là ai thả ra tin tức đó?”

Dương Tú Như cặp môi đỏ mọng câu lên, làm ra một bộ bưng tỉnh đại ngộ, “A! Nguyên lai Kỷ tổng vì việc này! Bất quá, Kỷ tổng là người thông minh, nơi phát ra tin tức chúng tôi cũng không thể đơn giản tiết lộ!”

“Cô muốn cái gì trực tiếp lên tiếng, chỉ cần tôi thấy hợp lý, tuyệt đối thỏa mãn cô.” Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú cười nhẹ, mắt sâu đen rạng rỡ.

Dương Tú Như mắt chớp, khe cắn môi, thân thể đã như rấn chui vào lồng ngực Kỷ Vĩ Thần, tay mảnh khảnh trèo lên lồng ngực rấn chắc, nàng bên tai hần thổi khí nói “Chúng ta làm một giao dịch, như thế nào?” (Mỹ nam kế đã thành công ^^)

Kỷ Vĩ Thần vui vẻ không giảm, nhiều hứng thú hơn, dùng thanh âm mị hoặc hỏi, “Giao dịch như thế nào?”

“Em không cần tiền, đêm nay em muốn là người của anh.” Mập mờ nói, nhộn nhạo trong phòng làm cho người vô hạn tưởng tượng.

Kỷ Vĩ Thần môi mông vui vẻ càng cười sâu sắc hơn, tay to cũng đặt ở eo của nàng, khàn khàn mang theo mùi thơm của thuốc lá, “Em thật sự là tiểu yêu tinh.” Nói xong, môi mông không chút do dự chụp lên môi nàng, tay cũng không chút khách khí mở ra áo ngoài.

Hạ Cảnh Diễm híh híh mắt, nhìn xem trên tường đồng hồ tí tách qua lại, rạng sáng hai giờ, nàng rút cuộc không kiên trì nổi rồi, hiện tại phải như thế nào? Còn cần chờ nữa không? Nếu hần không trở về ? Hạ Cảnh Diễm nghĩ đến cái nguyên nhân này, đột nhiên cảm giác mình sao lại ngu như vậy, đây không phải là nhà duy nhất của hần, chính mình lại nghĩ không ra, nghĩ xong, nàng đứng người lên đi vào phòng. Suốt một đêm, đúng như nàng đoán, hần không có về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Cảnh Diễm đang nấu điểm tâm, đột nhiên nghe được trước cửa có tiếng, nàng lập tức chạy ra phòng bếp, vừa vận trông thấy Kỷ Vĩ Thần, Kỷ Vĩ Thần cũng nhìn thấy nàng, chỉ là nhàn nhạt nhìn rồi liền đi vào phòng tắm, Hạ Cảnh Diễm ngưỡng ngừng đứng ở cửa phòng bếp, sững sờ một chút rồi tiếp tục nấu điểm tâm.

Nửa giờ sau, mới gặp Kỷ Vĩ Thần vây quanh một chiếc khăn tắm đi tới, tóc đen còn nhỏ giọt nước, tại cửa phòng bếp đối với Hạ Cảnh Diễm nói”Pha cho tôi một ly cà phê.”

“Được.” Hạ Cảnh Diễm đáp ứng, đáy lòng nói không nên lời có gì đó không đúng, chính là không thể nào thoải mái.

Kỷ Vĩ Thần híh híh mắt, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trong phòng bếp cầm thìa quấy đến quấy đi, ngơ ngác một chút, cuối cùng ngồi ở trong phòng khách chờ, lát sau Hạ Cảnh Diễm bưng lên ly cà phê để trước mặt Kỷ Vĩ Thần, hần nhấm nháp một ngụm, hương vị làm cho lông mày hần xiết chặt, vì sao nàng pha càng ngày càng tốt? Mắt nhìn xem Hạ Cảnh Diễm tiếp tục lại vào trong phòng bếp.

Trong phòng tràn ngập hương vị hỗn hợp, có cà phê làm cho hần cảm thấy tâm tình thư sướng, công tác áp lực dường như cũng theo giảm bớt, hần nhướng nhướng mày, nhìn Hạ Cảnh Diễm bưng chén gì đó đi ra, không khỏi cảm thấy hứng thú hỏi”Cô đang nấu cái gì?”

“Pha trà.” Hạ Cảnh Diễm nói, bưng chén kia trà đặt lên bàn, đang muốn uống một ngụm, lại nghe đối diện Kỷ Vĩ Thần mở miệng, “Cùng cho tôi một ly.”

Hạ Cảnh Diễm nhìn hần, tay đem ly của mình để tới trước mặt hần, những ngày này, nàng có thói quen buổi sáng uống một ly trà xanh, loại trà này, chẳng những có thể nâng cao tinh thần, còn có thể nhuận khí thanh hầu, Kỷ Vĩ Thần nhìn một cái, ánh sáng màu thanh vàng, phát ra mùi thơm ngát, hần bưng lên thưởng thức một ngụm, vừa vào miệng đã thơm ngọt làm cho hần nhăn lại lông mày, hần tự hỏi trà hảo hạn nhất khắp toàn bộ thế giới lại không thể tưởng được là trong chính nhà mình, vốn định khen nàng, lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt, hần cúi mặt xuống, đè lại cảm giác trong ngực, trầm giọng nói "Tôi không thích người đem tâm tình dẫn vào công việc."

Hạ Cảnh Diễm trừng mắt nhìn, rất nhanh nghe ra ý tứ trong lời hần nói, nhướn nhướn mày, "Kỷ tổng, tôi có một đề nghị."

"Nói." Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt mở miệng, có chút ngạc nhiên, cũng có chút thú vị.

Dưới ánh mắt sắc bén của hần, Hạ Cảnh Diễm hít thở sâu một hơi, đem những lời trong lòng bình tĩnh nói ra, "Kỷ tổng, ngài buổi tối không trở về nhà có thể nói tôi biết được không?"

Những lời này lập tức làm cho Kỷ Vĩ Thần lông mi chau lại, hần híp híp mắt, trào phúng lên tiếng, "Tôi làm gì cần phải báo cáo cô sao?"

Hạ Cảnh Diễm trừng mắt nhìn, thấp giọng nói "Nếu như ngài bận nhiều việc, tôi sẽ gọi điện thoại cho ngài."

"Thời gian của tôi không có dư thừa để tiếp một cuộc điện thoại nhàm chán, làm người hầu, cứ làm tốt bổn phận của cô đi, những thứ khác không cần hỏi nhiều." Kỷ Vĩ Thần giọng điệu mệnh lệnh, hoàn toàn là một khẩu khí của chủ nhân đối với người hầu, nhìn cô gái này to gan như vậy, dám hướng hần muốn hần nói vị trí của mình, hần không khỏi cảm thấy buồn cười lại có chút giận, nàng căn bản không có tư cách hỏi vấn đề này.

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được hần sẽ nói ra lời tàn nhẫn như vậy, trong lòng vừa tức lại không thể làm gì, chỉ phải cắn môi dưới không nói thêm gì nữa, nàng đột nhiên phát hiện, người đàn ông ở trước mắt cũng không có như vẻ ngoài cao thượng ưu nhã, hần chẳng qua là một tên ác ma khoác áo hoa lệ, hần có thể giả thiên sứ cũng có thể làm ác ma, Hạ Cảnh Diễm đã nhìn thấy rõ.

Kỷ Vĩ Thần nheo lại mắt, cảm giác được cô gái này trong lòng đang chứa bực mình, liền giương môi nói "Như thế nào, cô đối với tôi có ý kiến?"

Hạ Cảnh Diễm nhắm mắt một chút, trong lòng thầm nghĩ, không quan hệ, không quan hệ, nhin, còn có hai tháng nữa thôi, nói cái gì cũng nên nhin, nghĩ xong, khoe miệng nàng giờ lên một vòng cười, "Không có."

"Xem ra cô quá rảnh rồi rồi, giống như đã quên việc phải có gì làm?" Kỷ Vĩ Thần đột nhiên lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, có chút không dám tin nhìn hần, ánh mắt vui mừng, "Anh nói thật sự?"

Kỷ Vĩ Thần gật gật đầu, "Ừ, công ty của chúng ta có một chức trợ lý, cô đến làm đi!" Vì cái gì hần lại đột nhiên quyết định như vậy, chỉ là ngẫu nhiên nghĩ đến, nhìn bóng dáng nhàn nhã kia, hần cảm thấy năm mươi vạn tiền thù lao quá ưu đãi nàng, ý định ban đầu không phải là vì muốn trừng phạt nàng bất trung sao? Bảo nàng đi làm, đồng thời chăm sóc việc nhà mới là phương pháp trừng trị tốt nhất.

Hạ Cảnh Diễm ngăn không được trong lòng hưng phấn, ánh mắt lập tức loang loáng nói "tôi khi nào thì đi làm?"

"Ngày mai cô tới công ty, tôi sẽ cho người an bài." Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Diễm bộ dạng hưng phấn, hần đột nhiên có chút hối hận, nhưng lời nói đã nói ra, thu hồi lại cũng không phải là phong cách của hần, chỉ phải ấn nhẫn không vui.

Đêm nay, Hạ Cảnh Diễm không có cảm giác buồn ngủ, cuối cùng lại có thể đi làm, với nàng mà nói, thật sự là chuyện tốt lớn, lại ở không tiếp tục, nàng thật sợ mình biến thành một phế nhân, đêm nay nhất định là đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Cảnh Diễm sớm rời giường, liền vì Kỷ Vĩ Thần nấu xong ly cà phê cùng điểm tâm sáng, Kỷ Vĩ Thần đi xuống lầu, đang muốn ra cửa đã nhìn thấy trên bàn đặt bình trà ấm, không khỏi nhăn lại lông mày, quay đầu lại, chỉ thấy Hạ Cảnh Diễm đang trong phòng của nàng loay hoay, như là rất bận rộn.

Ngồi xuống uống hết cà phê và trà, Kỷ Vĩ Thần mới ra phòng khách, khi đã ở trong xe, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể rất rõ ràng thấy nàng trong phòng khách đang bận rộn, Hạ Cảnh Diễm đang xử lý chén ly hân vừa rồi uống, Kỷ Vĩ Thần nhú nhú mày, khởi động xe rất nhanh chạy ra biệt thự.

Hạ Cảnh Diễm nhìn qua kính, một thân mặc đồ công sở vừa vặn, nguyên lai chính mình mặc vào vẫn còn rất có phong cách chức nghiệp! Kỷ Vĩ Thần sớm đã đi nàng biết rõ, nhìn đồng hồ, cách tám giờ còn có nửa giờ, tự mình vừa vặn có thể đến tới công ty, lại một lần nữa đến gần bàn làm việc, Hạ Cảnh Diễm không khỏi hơi khấn trương lên, không biết Kỷ Vĩ Thần lần này an bài cho nàng chức vị gì? Cho dù không phải là vì tiền lương, nên cũng phải vì kinh nghiệm mà làm!

91. Chương 91: Có Tin

Khi Hạ Cảnh Diễm cùng Tiểu Ngừ và A Nhã gặp lại, họ mừng vui ôm nhau thăm hỏi, cho dù sắp có dùng ánh mắt không vui nhìn tới cũng chẳng quan tâm, Tiểu Ngừ giận dữ quàng vai Hạ Cảnh Diễm, chu mỏ nói, “Cậu gần đây làm gì nha! Gọi điện thoại cho cậu lại không được, đổi số điện thoại cũng không thông báo một tiếng, thật sự là không có lạnh lùng nha.”

Hạ Cảnh Diễm còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể xin lỗi cười nói, “Thực xin lỗi! Lần trước điện thoại bị mất, rất nhiều số cũng không có.”

“Cậu trở về thật sự là quá tốt, ba người chúng ta lại có thể cùng đi chơi, không có cậu, hai người chúng tôi rất nhàm chán a!” A Nhã vừa nén giận, vừa tươi cười rạng rỡ.

“Cảnh Diễm, cậu thật giỏi, mới ra công ty không lâu lại vào được, cậu lần này là nhận lời mời vào chức vị gì?” Tiểu Ngừ hết sức tò mò hỏi.

Hạ Cảnh Diễm nào biết đâu rằng Kỷ Vĩ Thần sẽ đem mình vào vị trí gì? Chỉ phải hỏi ngược lại, “Công ty của các cậu hiện tại thiếu vị trí nào?”

“Thiếu vị trí nào? A! Đúng rồi, trợ lý tổng giám đốc ngày hôm qua từ chức rồi, cậu sẽ không phải là bổ sung vào chỗ béo bở đó chứ!” A Nhã ngạc nhiên mừng rỡ lên tiếng.

“Mình cũng vậy không rõ lắm.” Hạ Cảnh Diễm cười, cũng đang trầm nghĩ, sẽ là nó sao? Sẽ là chức vị kia sao? Nàng có thể được đi làm là tốt rồi, nên cũng không có để ý chức vị gì.

“Cô Hạ Cảnh Diễm, phiền cô đi theo tôi.” Sau lưng, người của bộ nhân sự đi thẳng, trong tay cầm hồ sơ của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm hướng hai người bạn nháy mắt mấy cái, cười nói, “Mình đi trước, tan tầm sẽ tìm các cậu.”

Nhìn bóng dáng Hạ Cảnh Diễm, sau lưng, vài trợ lý có chút hóa đá, họ khó có thể tin, vì cái gì Hạ Cảnh Diễm lần nữa vào công ty, lại làm cấp vị trí cao như vậy? trợ lý Tổng giám đốc a!

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được công việc của mình lại không ở lầu sáu, đi theo bộ phận nhân sự tiến vào thang máy, thấy cô ấy nhấn lầu 15, Hạ Cảnh Diễm lắp bắp kinh hãi, cô nhân viên hướng nàng cười nói, “Cô Hạ thật sự là có năng lực nha! vừa tốt nghiệp Đại học đã có thể tìm được công việc tốt như vậy.”

Hạ Cảnh Diễm cười cười, cũng có chút xấu hổ, phát hiện thang máy đã đứng ở tầng mười lăm rồi, nàng đi theo cô gái vào một văn phòng cao cấp, nhìn văn phòng có bảng ba chữ tổng giám đốc, Hạ Cảnh Diễm mới giật mình phát hiện, nguyên lai chính mình thực sự tiếp công việc này.

Người của bộ nhân sự chỉ chỉ bàn làm việc đối diện bàn tổng giám đốc nói, “Đây là bàn làm việc của cô Hạ, về công việc thì trong máy vi tính đã có các tài liệu chỉ dẫn, cô trước làm quen một chút, có cái gì không hiểu có thể gọi điện đến bộ phận nhân sự tìm tôi.” Nói xong, để lại nàng với cái máy vi tính liền ra khỏi.

Hạ Cảnh Diễm vuốt tấm thẻ hai chữ trợ lý trên bàn, trong ngực có loại cảm giác kích động nói không nên lời, trong đại học, ai cũng kỳ vọng sau khi tốt nghiệp có thể tìm công tác tốt, hôm nay, tại công ty lớn như

vậy, mình có thể ngồi ở vị trí này không phải bằng may mắn, tất cả đều là một người đàn ông cho, thật là có chút buồn cười.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm cúi đầu nhìn xem một phần tư liệu, ngoài cửa, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đẩy cửa tiến vào, dáng người cao to, khuôn mặt không được đẹp trai lắm, chỉ có thể coi là ngũ quan chính trực, trên người có một cổ khí tức của một người thành thực và thành công, một bộ kính mắt làm cho hắn có vẻ nhã nhặn thêm vài phần, hắn chính là sếp mới của Hạ Cảnh Diễm – Ngô Kiệt.

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu nhìn thấy người vừa tiến vào, lập tức đứng người lên, chào hỏi, “Xin chào tổng giám đốc, tôi là trợ lý mới tới Hạ Cảnh Diễm.”

Ngô Kiệt giương mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, không khỏi lòng ngạc nhiên, nguyên lai trợ lý mới của hắn lại tuổi trẻ xinh đẹp như thế này, không khỏi ôn hòa cười, “À! Cô đã đến rồi, có thể pha cho tôi ly cà phê không?”

Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, Ngô Kiệt tay chỉ chỉ phía nam, “Nơi đó là phòng cà phê.”

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, lập tức gạt đầu nói, “Đương nhiên, Ngô tổng thích uống cà phê gì?”

“Lam Sơn, cảm ơn.” Ngô Kiệt thật là có phép thủ trưởng, vô luận đối với người nào hắn đều hòa đồng.

Rất nhanh Hạ Cảnh Diễm rót một ly cà phê Lam Sơn, hắn cho Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trước bàn của hắn, như là nói chuyện phiếm, nói một ít công việc hằng ngày Hạ Cảnh Diễm phải làm, không nhiều lắm, cũng không phức tạp, nhưng lại có một chút khó khăn, đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, phần này công việc độ khó là Anh văn, vô luận là nói hay là văn bản, đều toàn bộ là Anh văn, còn có, Hạ Cảnh Diễm cũng phải phiên dịch rất nhiều thư tín, cũng đều là dùng Anh văn trao đổi, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên phát hiện, Kỷ Vĩ Thần cho mình phần công tác này, năng thật sự là khó có thể đảm nhiệm.

Hạ Cảnh Diễm Anh văn không được tốt lắm, cũng không phải là kém, miễn cưỡng cũng ở cấp sáu, nhưng là, làm lính mới, phần này công tác áp lực như thế này thì năng chưa đủ tự tin, nhìn ra Hạ Cảnh Diễm khẩn trương, Ngô Kiệt cười an ủi, từ nay về sau có cái gì không hiểu có thể hỏi hắn, điều này làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy may mắn, hắn không có truy cứu bằng cấp Anh ngữ cùng năng lực của mình, cũng không có xem thường mình, điều này làm cho sự khẩn trương thư giãn một chút.

Trước khi tan tầm một khắc kia, Hạ Cảnh Diễm trước mặt văn kiện còn chồng chất một đống, lại để cho nàng lo lắng chính là, trong tay đang có vài phần thư kiện phải dùng Anh văn gửi đi, Hạ Cảnh Diễm miễn cưỡng viết xong, nhưng như thế nào cũng không dám bấm gửi đi, rất sợ ngữ pháp của mình phạm sai lầm, hơn nữa, nhìn mọi người đều là trợ lý ngang cấp nàng, xấu mặt sẽ rất khó coi, cuối cùng, trước khi tan tầm, Hạ Cảnh Diễm hỏi Ngô Kiệt, Ngô Kiệt thay nàng kiểm tra một lần, lọc ra mấy chỗ sai, còn thuận tiện dạy nàng rất nhiều về việc đưa đi thư kiện, mới khiến cho nàng nhẹ nhàng thở ra.

Khẩn trương cao độ tới thời điểm tan tầm mới tìm được buông lỏng, Hạ Cảnh Diễm đã nhanh một chút đi được, bất quá, nghĩ đến sau này phải đối mặt áp lực, nàng có loại cảm giác thổ không nổi, trời biết đây là khảo nghiệm thế nào với nàng, nhưng cũng là một loại rèn luyện, Ngô Kiệt cho nàng một phần tư liệu, bên trong tất cả đều là thuật ngữ công ty dùng đến, làm cho Hạ Cảnh Diễm có chút cảm động, Hạ Cảnh Diễm thật sự là không thể nói lên sự biết ơn nhường nào đối với Ngô Kiệt.

Đang lúc nàng vừa lật xem tư liệu vừa chờ thang máy thì thang máy dừng ở trước mặt nàng, cửa mở ra trong chớp mắt, chỉ thấy trong thang máy đã đứng bóng dáng cao thẳng của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt hơi sợ sệt cùng Kỷ Vĩ Thần mắt sâu lạnh nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn lại quên đi vào thang máy rồi, ngay khi cửa thang máy sắp đóng lại, Hạ Cảnh Diễm muốn dùng tay để cản, vừa mới chạm đến cửa, đã thấy một đôi tay to nhanh hơn ngăn lại, Kỷ Vĩ Thần nhướn mày, hướng nàng đang ngăn người không vui lên tiếng, “Cô rốt cuộc có muốn vào không?”

“Ách. . . .” Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt đỏ lên, xông ào vào trong thang máy, cùng hắn sóng vai đứng, vụng trộm nhìn người bên cạnh, Hạ Cảnh Diễm vừa sợ lại vừa buồn cười, đồng thời, còn có một phần nhỏ mừng rỡ, không thể tưởng được bình sinh vẫn còn có cơ hội thứ hai cùng hắn đi chung thang máy.

“Công việc như thế nào?” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt hỏi một câu.

Nói không ra, Hạ Cảnh Diễm không nghĩ ở trước mặt hắn yếu thế, mỉm cười nói, “Khá tốt.”

Kỷ Vĩ Thần nhìn sang tài liệu trong tay nàng, môi mím bắt lên một vòng như có như không vui vẻ, như là chờ xem kịch vui.

Bởi vì đã qua thời gian làm việc, thang máy của họ đến đại sảnh, Kỷ Vĩ Thần dẫn đầu ra cửa, bóng dáng hướng tới bãi xe ở tầng hầm, Hạ Cảnh Diễm nhìn qua bóng lưng của hắn, cảm giác được một loại lạnh lùng ngạo mạn, cắn răng, bước nhanh đi về hướng ngoài cửa đại sảnh, lúc này, đúng là có xe taxi chạy qua, nàng gọi rất nhiều xe đều không có ngừng, mà đang ở trước mặt nàng, cỗ xe của Kỷ Vĩ Thần gào thét mà qua.

Gọi thật lâu, Hạ Cảnh Diễm cũng không đón nữa, nàng có chút tức giận rồi, dứt khoát đi ra đường bên cạnh vào nhà hàng chọn cơm ăn, sau khi ăn xong, thì đèn rực rỡ đã lên, nàng mới ngăn một chiếc taxi hướng về biệt thự.

Trở lại biệt thự, ngoài ý muốn nhìn thấy đèn trong phòng khách sáng đèn, Hạ Cảnh Diễm ngực xiết chặt, đi vào không ngoài ý đoán nhìn thấy người nào đó ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi, Hạ Cảnh Diễm có chút ngượng ngùng, hướng hắn nói, “Kỷ tổng, sớm như vậy đã trở lại.”

“Làm sao cô muộn như vậy mới trở về?” Kỷ Vĩ Thần nhắc lên lông mày, mắt đen hiện ra chiều sâu không vui, rõ ràng cùng một lúc ra về, nàng đi lêu lổng nơi nào rồi? Mới cho nàng cơ hội ra ngoài đã ham chơi rồi?

“Tôi ở bên ngoài ăn cơm mới trở về.” Hạ Cảnh Diễm có chút vô tội nhún mày, là hắn không cho nàng trong biệt thự nấu cơm, nàng đương nhiên chỉ có thể ở bên ngoài ăn.

“Pha cho tôi ly cà phê tới.” Kỷ Vĩ Thần mệnh lệnh, nhìn nàng bóng dáng mỗi một không hề thương tiếc.

Hạ Cảnh Diễm xác thực mệt chết đi rồi, nếu để cho nàng hiện tại ngã xuống giường, nàng nhất định có thể làm một giấc đến hừng đông, nghe thấy hắn nói như vậy, chỉ phải gật gật đầu, đem túi đồ trên ghế, đi vào phòng bếp, giữ vững tinh thần pha một ly cà phê đi ra, Hạ Cảnh Diễm nhìn qua người đang ưu nhã ngồi, lên tiếng hỏi, “Kỷ tổng còn có cái gì cần dặn không?”

“Phòng tắm có chút bẩn.” Kỷ Vĩ Thần từ trong báo chí ném ra một câu.

Hạ Cảnh Diễm lập tức không chút do dự đi về hướng phòng tắm, một hồi rửa sạch sẽ, nàng cơ hồ mệt mỏi muốn nằm sấp, đi tới, trông thấy Kỷ Vĩ Thần đã uống hết cà phê và vào gian phòng, nàng chỉ có thể thu thập xong đồ trên bàn, sửa sang lại phòng khách bề bộn, mới lên lầu. Ban ngày làm việc, tăng thêm buổi tối cũng làm việc quả thực như một tòa thái đôn đặt ở nàng trên vai, làm cho nàng cơ hồ thở không nổi, nàng đem hết quần áo giặt xong, cũng đúng 11 giờ nằm vào giường, hôm nay nàng ngủ một giấc say sưa.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Vĩ Thần như thường ngày đi làm trước nàng, Hạ Cảnh Diễm đáp taxi đi làm, nghĩ đến phải đối mặt công tác, nàng lại cảm thấy đau đầu.

Tại Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch sáng sớm liền nhằm chán nghe tin tức, cửa hợp thời mở ra, đi tới là trợ lý hành chính của hắn, chỉ thấy anh ta cầm một phần tư liệu để tới trước mặt Đỗ Thiên Trạch, “Đỗ tổng, chuyện ngài giao điều tra qua rồi, nhưng không có tìm được tên ai là Hạ Cảnh Diễm.”

Nghe tin tức này, Đỗ Thiên Trạch tự dưng cảm thấy một hồi mừng rỡ, miệng hỏi, “Tất cả nhân viên cao cấp của Kỷ thị đều tra qua rồi?”

“Còn có hai người, tôi không thể tra.”

“Ai?” Đỗ Thiên Trạch rũ xuống lông mày thấp hỏi.

” Tổng giám đốc Kỷ thị – Kỷ Vĩ Thần cùng Kỷ Dịch Hạo.”

“Vì cái gì không tra?” Đỗ Thiên Trạch có chút tức giận khẽ nói, nhưng đồng thời trong lòng lại có chút bài xích, Hạ Cảnh Diễm chẳng qua là một người bình thường, có thể không cùng một trong hai người kia có quan hệ được!

“Kỷ Dịch Hạo đang nghỉ phép ở Mỹ, mà Kỷ Vĩ Thần người này, tôi lại cho rằng không cần phải tra, anh ta sinh hoạt cá nhân không bừa bãi, làm việc có tác phong và giới hạn, hơn nữa, còn có bạn gái chính thức.”

“Anh là nói Trình Thủy tâm?” Đỗ Thiên Trạch nhún nhún mày, hắn cũng đã được nghe nói, Kỷ Vĩ Thần có một bạn gái làm trong ngành chuyên gia thiết kế thời trang.

“Không sai, hơn nữa, cô ấy vài ngày sau sẽ từ Mỹ trở về.”

92. Chương 92: Phản Kháng

Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới cố gắng kiểm tra lại thư điện tử sắp gửi đi, đây là thư triệu tập tất cả quản lý đi họp, nàng muốn thận trọng trong ngôn ngữ, chỉ sợ có chút sai sót, nếu như bị điều tra ra sẽ rất mất mặt mũi, vừa vặn Ngô Kiệt lại đang chuẩn bị phòng họp, không cách nào tới thay nàng kiểm soát lại, nàng lật xem mấy thư đã gửi trước kia xem lại, kiểm tra một hồi lâu, nàng cắn răng, ngón tay nhấn nút gửi đi.

Kỷ Vĩ Thần ngồi ở trước bàn làm việc, nhìn bên trái máy tính báo có thư gửi đến, mắt đẹp nhú lại, khi thấy người gửi hần môi mỏng có nhiều hứng thú quyến rũ ra một vòng cung, khi thấy thời gian hội nghị, hần lông mi nhảy lên, tay thon dài tay bấm đến số nội tuyến của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm đang vội vàng sắp xếp lại tài liệu họp thì nghe được điện thoại vang lên, ngực không khỏi đông lại, cầm lên, đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp của Kỷ Vĩ Thần, “Vừa rồi thư thông báo kia, phiền cô xác định lại thời gian.”

Hạ Cảnh Diễm đầu oanh một chút, rất nhanh mở ra thư, đột nhiên, đập vào mắt nàng phần thời gian họp làm cho nàng càng hoảng sợ, trời ạ, vừa rồi thậm chí ngay cả thời gian cũng quên sửa lại, Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, chau mày nói, “Kỷ tổng, tôi bây giờ có thể thu hồi lại được không?”

“Cô là đang hỏi tôi sao?” Kỷ Vĩ Thần giọng điệu có chút nghiền ngẫm nói, cô gái này khi nào thì có thể lớn gan rồi?

Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, vặn lỏng mày, lập tức hồi lại thư, cũng may mới phát ra chỉ có một phút đồng hồ, ngoài trừ Kỷ Vĩ Thần mở ra nhanh, các quản lý khác còn chưa xem, Hạ Cảnh Diễm cuối cùng cũng thông báo lỗi hủy thư vừa gửi, nàng nhẹ nhàng thở ra, trong điện thoại, truyền đến Kỷ Vĩ Thần âm thanh lạnh như băng, “Hi vọng cô làm việc để ý một chút, không cần phải lại có sai sót, nếu không, tôi sẽ không cho cô mặt mũi.”

Nghe Kỷ Vĩ Thần nói..., Hạ Cảnh Diễm không khỏi lòng thầm mắng, không nể mặt thì thôi, ai cần? Nàng lập tức sửa lại lần nữa rồi gửi đi.

Buổi sáng xem như bình an vượt qua, hẹn Tiểu Ngử cùng A Nhã đi ăn cơm trưa, nghe bọn họ nói về một số chuyện vui của công ty, Hạ Cảnh Diễm nghe có vẻ rất hấp dẫn, Tiểu Phi giọng điệu thần bí nói, “Còn nhớ ba ngày trước không? Cô MC của mục đưa tin thị trường chứng khoán đến công ty, nghe người ta nói cô ấy vào phòng Kỷ tổng, cả đêm cũng không đi ra !”

“Cô gái trên TV nhìn đứng đắn nghiêm túc, nhưng gặp người thật ở ngoài đúng là đáng vẻ phải làm người ta mất hồn nha.”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên, hần và cô gái khác qua đêm? Hồi tưởng lại ba ngày trước, Kỷ Vĩ Thần xác thực không có về nhà ngủ, nguyên lai. Hạ Cảnh Diễm trong ngực nặng nề, nguyên bản muốn ấn thì nghe xong tin tức này đã chẳng còn khẩu vị, chỉ cảm thấy một cổ chán ghét xông lên đầu, A Nhã cùng Tiểu Ngử còn đang vô cùng có hứng thú tiếp tục tám chuyện, Hạ Cảnh Diễm trong đầu thì đầy dẫy một câu, người kia đêm khuya ở văn phòng một mực không đi ra sao ?.

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm mất hồn mất vía, nàng trong lòng rất không có cốt khí tức giận chính mình, hần có gì đặc biệt hơn người, cuộc sống riêng tư của hần thì liên quan gì nàng? Có cùng người khác qua đêm thì sao phải để ý nàng? Nhưng, vì cái gì nghe chuyện này nàng cảm thấy bức mình khó hiểu? Tại sao phải vậy?

Nhắm mắt lại, tựa đầu ở lưng ghế, Hạ Cảnh Diễm cố gắng thanh lý mọi ý nghĩ trong đầu, đột nhiên, nàng lại chấn động thình lình mở hai mắt ra, cầm lấy tờ lịch xem, một tháng mười lăm ngày, giao ước của hần cùng với nàng chỉ có một tháng mười lăm ngày nữa thôi, đúng, nhần, nhần trước, mọi sự phải nhin xuống,

sống hơn một tháng này, năm mươi vạn chính là của mình rồi, cần quản hẩn khí gió cái gì, nàng toàn bộ đều vứt.

Làm trợ lý tổng giám đốc, khó tránh khỏi cần tiếp xúc với các cấp cao khác, tựa như hiện tại, Hạ Cảnh Diễm nhìn xem trong tay phần báo biểu, phần tổng giám đốc kí tên trống không, Hạ Cảnh Diễm hít thở sâu một hơi khí, ôm báo biểu liền đi vào thang máy.

Đứng ở trước cửa phòng rộng, Hạ Cảnh Diễm gõ cửa, Kỷ Vĩ Thần thanh âm mê người phát ra, “Vào đi.”

Hạ Cảnh Diễm ôm tư liệu đi vào, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần bóng dáng cao thẳng ngồi trên ghế sofa, trong tay kẹp lấy một điều thuốc vừa đốt, khuôn mặt tuấn tú biểu lộ thâm trầm khó dò, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt xẹt qua sofa, đột nhiên cảm thấy một cổ chán ghét chui lên ngực, nàng đại khái có thể tưởng tượng hai người kia đã làm gì trên cái ghế này, nhìn sang Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm buông tư liệu ở trước bàn hẩn, nhàn nhạt lên tiếng, “Kỷ tổng, phiên ngài ký tên.”

Kỷ Vĩ Thần mắt đen nhìn lướt qua tư liệu, nhíu mày nói, “Trước để đó, lúc tan việc tới lấy.”

Hạ Cảnh Diễm có loại ảo giác, hẩn dường như đang cố ý, hẩn hiện tại như vậy nhàn nhã hút thuốc, mà ký phần văn kiện này chỉ cần một phút đồng hồ, hẩn rốt cuộc muốn làm gì? Hẩn muốn đàn áp nàng thì cứ làm a! Nàng nhượng mày đáp một chữ vâng, xoay người muốn đi, lại bị một câu thanh âm trầm thấp kéo dừng lại.

“Chờ một chút.”

Hạ Cảnh Diễm không sợ nhìn vào mắt hẩn, giọng bình thản nói, “Kỷ tổng còn có chuyện gì sao?”

Hạ Cảnh Diễm giọng điệu làm cho Kỷ Vĩ Thần không khỏi nhượng mi, gần đây quen nhìn nàng ăn nói khép nép, hôm nay giọng điệu như thế nào giống như hẩn đắc tội nàng vậy? Vô duyên vô cớ nàng đang giận cái gì? Hẩn cuối cùng không muốn nghĩ thêm, chỉ là nhàn nhạt lên tiếng nói, “Rót cho tôi ly cà phê.”

Hạ Cảnh Diễm vặn lông mày, cái gì? Gọi nàng pha cà phê? Cũng không biết nơi nào có một cỗ dung khí, nàng lao ra một câu, “Đây không phải phạm vi công tác của tôi, cũng không còn thời gian, Kỷ Tổng muốn cà phê, chính mình tự rót a!” Nói xong, nàng bỏ lại sau lưng người nào đó, đi nhanh rời đi.

Lời nói của Hạ Cảnh Diễm làm cho Kỷ Vĩ Thần trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, cuối cùng, neho lại mắt không dám tin nhớ lại, hẩn mới dám tiếp nhận sự thật này, cô gái này cũng dám từ chối yêu cầu của hẩn, muốn tự mình mình làm sao? Từ khi tiếp nhận chức vị tổng giám đốc đến nay, còn chưa có nhân viên nào dám đối với hẩn nói chuyện như vậy, cô gái này to gan lớn mật, dám lớn gan như vậy, có phải là bởi vì hẩn quá mức dung túng, mới khiến cho nàng phản kháng?

Hạ Cảnh Diễm nắm chặt hai tay, một hơi chạy về chỗ của mình, mới tìm được cảm giác hô hấp, vì lời nói mới vừa rồi mà cảm thấy may mắn, mặc dù nghĩ mà sợ, nhưng là, dù hồi hận thế nào thì cũng đã nói rồi, hẩn thích làm sao xử lý thì xử a! Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm giác muốn cười, cho tới nay tại sao mình phải sợ người đàn ông này? Vì cái gì luôn muốn nhượng bộ trước mặt hẩn? Dựa vào cái gì mọi chuyện đều nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ăn nói khép nép, dựa vào cái gì chính mình luôn phải cẩn thận sợ hãi đắc tội hẩn, cho dù chọc giận hẩn, hẩn có thể giết mình sao? Hạ Cảnh Diễm chính là Hạ Cảnh Diễm, là tính tình tự nhiên của nàng như thế, là tôn nghiêm và tính cách.

Nghĩ xong, cảm giác toàn thân vui vẻ hẩn, làm việc cũng tích cực hơn, chỉ cần vừa nghĩ tới Kỷ Vĩ Thần chán ghét, nàng đã cảm thấy hẩn chỉ là một tục nhân, thậm chí so với tục nhân còn chán ghét hơn, cũng không thể so với ai khác được.

Lúc tan việc, Hạ Cảnh Diễm đứng giờ đứng ở trước phòng làm việc của Kỷ Vĩ Thần, nhìn bóng dáng cao ngất trước bàn, Hạ Cảnh Diễm mỉm cười lên tiếng, “Kỷ tổng, phần tài liệu kia đã ký xong chưa?” Cho dù Kỷ Vĩ Thần có chán ghét Hạ Cảnh Diễm, cũng không thể không ký! Bất quá có ký hay không cũng không phải chuyện của nàng, phải biết rằng công ty này là của hẩn mà.

Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Diễm đứng ở trước bàn, thấy nàng biểu lộ bình tĩnh, dưới ánh mắt lạnh của hẩn, ánh mắt không hề tránh né, đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hẩn làm như không thấy, trước mắt cô gái này có nhiều hơn một loại tự tin cùng trầm tĩnh, cô gái luôn luôn vâng lời và e sợ rụt rè trước kia đã

thay đổi hoàn toàn, tâm tư trầm ổn có chút ngạc nhiên, mở miệng, “Phần tài liệu này tôi còn chưa xem, buổi sáng ngày mai sẽ ký cho cô, hiện tại đi với tôi đến một chỗ.”

Khó được có lời mời, Hạ Cảnh Điềm giật mình, hơn nữa trong lòng còn rất hứng thú muốn biết hắn sẽ dẫn nàng đi chỗ nào, nhưng là, trong miệng một giây sau đã nói một câu, “tôi còn phải tặng ca.” Dựa vào cái gì hắn nói đi thì đi, nàng còn có quyền từ chối mà.

“Cô sẽ không được trả lương tặng ca, cô vẫn muốn ?” Kỷ Vĩ Thần trong lòng bắt đầu sinh ra không vui rồi, nhìn nàng vẻ mặt tùy hứng, trong lòng thầm giận, như thế nào không nghe lời như vậy? Hắn cũng có chút nhớ lúc nàng xem hắn là trời.

Hạ Cảnh Điềm lại nở nụ cười, rất là sáng khoái, “Không sao, tôi là người mới ! Nói gì thì cũng sẽ không có phí tặng ca.”

Kỷ Vĩ Thần chỉ còn vẽn vẹo một chút kiên nhẫn cũng đã hết, cô gái này tựa hồ đang muốn cùng hắn đối nghịch, hắn không vui nhướng mày, không quan tâm dùng giọng lạnh lùng mở miệng, “Ai là sếp của cô, lệnh của tôi cô phải theo tôi ra ngoài.”

Hạ Cảnh Điềm trong lòng run lên một cái, trên mặt lại cười tươi như hoa, “Kỷ tổng, nếu như tôi có việc gì, Kỷ tổng sẽ không phải là không giúp tôi chứ?”

“Công ty cũng không phải quá cứng rắn, cô cứ nói đi?” Kỷ Vĩ Thần khoanh tay trước ngực, dùng một bộ thần sắc hỏi lại nàng, không thể tưởng được nàng dám yêu cầu như vậy.

“Nếu như chuyện tôi không nên cùng Kỷ tổng ra ngoài bị người khác biết được...,vậy chuyện ngày mai để ngày mai nói vậy.” Hạ Cảnh Điềm giọng điệu chọc người không lộ.

Khôn khéo như Kỷ Vĩ Thần làm sao có thể nghe không ra ý Hạ Cảnh Điềm nói? Hơn nữa, nàng còn cường điệu “không nên” hai chữ này, giống như Kỷ Vĩ Thần đang cầu nàng đi cùng hắn vậy, điểm này làm Kỷ Vĩ Thần không vui chút nào, hắn hừ nhẹ một tiếng đứng người lên, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn liền đi ra ngoài, sau lưng, Hạ Cảnh Điềm nhếch miệng đuổi kịp.

Ngồi trên xe của hắn, Hạ Cảnh Điềm liền không thể chờ đợi được hỏi, “Kỷ tổng muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Ăn cơm.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt phát ra một câu, ngón tay thon dài ưu nhã cầm tay lái.

Hạ Cảnh Điềm mấp máy môi cười nói, “Tôi thật sự là vinh hạnh a! Có thể cùng Kỷ tổng dùng cơm.”

Hạ Cảnh Điềm nói những lời này như nói ra tầm quan trọng của mình, làm cho Kỷ Vĩ Thần có chút cảm tức, rõ ràng ban đầu ý định của mình là bắt nàng cùng mình ăn cơm, hiện tại lại bị nàng nói ngược là mình mời, đôi mắt đen nổi lên một tia không nhẫn nại, hắn không có nói chuyện, bởi vì hắn hiện tại có chút hối hận đã gọi cô gái tự mình đa tình kia cùng ăn cơm.

Kỷ Vĩ Thần không nói lời nào, Hạ Cảnh Điềm cũng tự cảm giác không thú vị nữa bĩu bĩu môi, quay đầu nhìn qua ngoài cửa sổ, không khí trầm mặc trong xe, Kỷ Vĩ Thần trầm tĩnh lái xe, ngẫu nhiên nghiêng mắt nhìn bên Hạ Cảnh Điềm, chỉ thấy khuôn mặt mềm mại bị che giấu dưới ánh sáng mờ mờ trong xe, nhìn không tới nét mặt của nàng, tuy nhiên, không biết vì nguyên nhân gì, hôm nay cô gái này trở nên rất kỳ quái, có một chút hắn có thể khẳng định, nàng đang phát tiết áp lực mà hắn đã đặt thêm trên người nàng, cô gái này, thật cũng không ngu ngốc!

93. Chương 93: Hành Động Khó Hiểu

Trong nhà hàng kiểu Pháp sang trọng, Hạ Cảnh Điềm không nhanh không chậm kẹp lấy món ăn trên đĩa, gương mặt cúi xuống giống như đang nghiên cứu cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, ngẫu nhiên giương mắt nhìn hướng đối diện Kỷ Vĩ Thần, nàng cũng âm thầm ảo não, nếu như sớm một chút hiểu được phản kháng mệnh lệnh của hắn, chính mình cũng không phải chịu cảnh gò bó này rồi, nhưng hiện tại loại cảm

giác này cũng tốt, nàng cũng học được bình tĩnh khi đối mặt người nào đó, hành vi cử chỉ cũng hòa nhã hơn.

Kỷ Vĩ Thần rất có khẩu vị nhưng đã bị người nào đó phá hỏng, hắn cũng không thích phỏng đoán tâm tư của phụ nữ, cũng không muốn suy nghĩ dưới mặt nạ dối trá đó ẩn tâm cơ gì, nhưng là, nếu như một đàn ông không áp chế được một phụ nữ đang giận, kiêu ngạo của bọn họ tựa như bị vô hình dả kích, tự đại của đàn ông dĩ nhiên là sẽ bị khơi mào, trước mặt phụ nữ, mỗi người đàn ông thậm chí nghĩ đến giả vờ mạnh mẽ để có thể có cảm giác chinh phục.

Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, mắt sâu thẳm thoáng đọng lại gương mặt Hạ Cảnh Diễm giống như vô tội, hắn phát hiện, nàng hôm nay làm cho hắn có chút khó nắm bắt, hắn nhìn không tới trong mắt nàng nghĩ gì, vô luận là đối với hắn, tiền tài hay là quyền thế hay là con người, mỗi người đàn bà tiếp cận hắn, đều chỉ vì ba mục đích trên, nhưng, Hạ Cảnh Diễm lại làm cho hắn mê hoặc, nếu như nàng tham tiền của hắn, ngoại trừ lần trước hắn cho mười vạn tiền mặt, nàng chưa từng có xin thêm hắn lần thứ hai, nếu như nàng thích địa vị của hắn, nàng cũng không có yêu cầu hắn cho nàng chức vị cao, như vậy, còn điều cuối cùng, nếu như nàng như những người khác thích hắn vì bề ngoài, sẽ bất cứ lúc nào ở nơi nào không buông tha cơ hội quyến rũ hắn, nhưng tất cả nàng đều không có làm, tại trong biệt thự, nàng chẳng những quần áo bảo thủ, hành vi đúng mực, hơn nữa ăn ngon ngủ ngon, không có làm qua bất kỳ hành động quyến rũ nào.

Sau khi phân tích xong ba mục đích, không khỏi làm cho Kỷ Vĩ Thần chau mày, bởi vì việc này nói rõ, cô gái này không hề động tâm với hắn, có thể nói là không đếm xỉa, ở chung với hắn chẳng qua cũng vì nàng nợ hắn năm mươi vạn, ý nghĩ này làm cho Kỷ Vĩ Thần tự dưng cảm thấy tức giận, bởi vì Hạ Cảnh Diễm đã khiêu khích nghiêm trọng đến sự kiêu ngạo cùng sức quyến rũ nam tính của hắn.

Có chút tức giận nheo mắt lại, đôi mắt âm u bắt đầu dò xét ý nghĩ của Hạ Cảnh Diễm trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hắn thật đúng là không thể tin được, cô gái như nàng, có thể kháng cự được hắn.

Hạ Cảnh Diễm đang tập trung vào món ăn, phút chốc, cảm giác đối diện phóng tới ánh mắt như tia X Quang đang soi nàng, nhìn vào mắt nheo lại của Kỷ Vĩ Thần, nàng nhăn lại lông mày, có chút bất mãn hỏi, “Trên mặt tôi có dính cái gì sao?”

“Vị trí công việc có phù hợp không?” Kỷ Vĩ Thần kéo môi hỏi nhạt.

Hạ Cảnh Diễm gật gù đầu, chớp chớp con mắt, “Có thể gọi là tốt a! Có thể học được rất nhiều việc.”

“Nếu như không thể đảm nhiệm cứ nói một tiếng, tôi sẽ không miễn cưỡng mà chuyển vị trí khác cho cô.” Kỷ Vĩ Thần trên mặt hơi có một vòng cười nhạt, dù Hạ Cảnh Diễm có năng lực, công việc này chỉ là mở đầu, từ nay về sau đối với nàng mà nói, sẽ càng thêm khó khăn.

“Cám ơn Kỷ tổng quan tâm, tôi sẽ cố gắng làm tốt.” Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, giọng điệu vô cùng khách khí.

Đúng lúc này, có một người đàn ông dẫn một vị mỹ nữ đi tới, trông thấy Kỷ Vĩ Thần ngồi ở phía trước cửa sổ, đôi mắt lóe sáng, lập tức giơ lên nụ cười liền hướng chỗ Kỷ Vĩ Thần đi đến, rất khách sáo cười nói, “Kỷ tổng, thật là trùng hợp, lại trong này gặp phải ngài.”

Kỷ Vĩ Thần cũng nhận ra người đàn ông này, cũng là một vị công tử con nhà giàu, bất quá, người không đứng đắn, có danh nổi tiếng ăn chơi trăng tán, Kỷ Vĩ Thần mắt đẹp nhìn lên cười nhàn nhạt, qua loa trả lời, “Thật sự là trùng hợp.”

Ánh mắt anh ta chuyển tới trên mặt Hạ Cảnh Diễm, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm trẻ trung xinh xắn, trên mặt không khỏi hiện lên một vòng ưu nhã cười, “Vị tiểu thư này rất quen mặt a! Không biết là thiên kim nhà nào?”

Hạ Cảnh Diễm vừa nghe, vì hai chữ thiên kim mà đỏ mặt, lễ phép cười cười, “Xin chào, tên tôi là Hạ Cảnh Diễm, nhân viên của Kỷ tổng.”

Người đàn ông bị lời nói của Hạ Cảnh Diễm có chút cười cười xấu hổ, “A! Hạ tiểu thư! Gặp cô thật sự là vinh hạnh a! Ha.”

Sắc mặt Kỷ Vĩ Thần lúc này không còn đẹp mắt mà rất khó coi, khuôn mặt tuấn tú y nguyên tràn ra nhàn nhạt cười, lại mơ hồ tản ra không nhẫn nại, người đàn ông đẩy mắt kính lên, biết điều lên tiếng, “Tôi đây không quấy rầy hai người dùng cơm, hẹn gặp lại.” Nói xong, cũng không đi liền, ánh mắt lưu luyến trên gương mặt thanh thuần của Hạ Cảnh Diễm, trong lòng thầm quái lạ, Kỷ Vĩ Thần rất ít công khai mang phụ nữ xuất hiện ở nơi công cộng, cho nên, cô gái gọi là Hạ Cảnh Diễm này không đơn giản.

Kỷ Vĩ Thần để đĩa xuống, nhìn một cái Hạ Cảnh Diễm đang uống nước, lên tiếng nói, “Ăn xong rồi trở về đi thôi!”

Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, đi theo Kỷ Vĩ Thần vội vàng ra cửa, đi vào xe, Hạ Cảnh Diễm nghĩ đến chính mình chỉ vụn vặt có vài bộ đồ đi làm, nghĩ nghĩ, liền lên tiếng nói, “Kỷ tổng, nếu không ngại trước trở về đi! Tôi muốn đi dạo trong chốc lát sẽ trở về.”

Những lời này lập tức làm cho Kỷ Vĩ Thần xụ mặt xuống, hần giọng điệu có chút lạnh nhạt nói, “Đã trễ thế như vậy, cô muốn mua cái gì?”

Hạ Cảnh Diễm có chút thầm đắc ý nhìn qua hần trầm xuống mặt, miệng cười nói, “Không muộn a! Mới hơn tám giờ, tôi muốn mua vài đồ công sở ngày mai đi làm.”

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần trầm mặc một hồi lâu, lên tiếng nói, “Lên xe.”

“Tôi chỉ đi hai giờ, mười giờ giờ sẽ trở về. ” Hạ Cảnh Diễm cho là hần không đồng ý, chỉ muốn thương lượng với hần thêm lần nữa.

“Tôi gọi là cô lên xe cô không nghe thấy sao?” Kỷ Vĩ Thần cực độ không kiên nhẫn nhìn Hạ Cảnh Diễm gương mặt đang ghé vào cửa sổ xe, cô gái này phản ứng có ngu ngốc vậy sao?

Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, có chút ủy khuất, nhìn người đàn ông phách đạo, vì biểu hiện mình cũng không vui, Hạ Cảnh Diễm cố ý kéo mạnh cửa xe ngồi vào, hung hăng đóng cửa lại, những động tác này làm cho Kỷ Vĩ Thần đang không vui càng tăng thêm vài phần, đến bây giờ còn chưa từng có phụ nữ nào dám công nhiên khiêu khích hần phần nộ cực hạn.

Mua quần áo không được, Hạ Cảnh Diễm có chút không vui vẻ núp ở ghế lái phụ, ánh mắt nhìn những ngôi nhà lướt qua tầm mắt, đáy lòng có chút nhỏ nhỏ mất mát, suy nghĩ trong đầu, anh không cho tôi mua, trưa mai tôi tự đi ra ngoài mua, nghĩ xong nàng không muốn nhìn người bên cạnh, dứt khoát nhắm mắt lại ngủ.

Đột nhiên, xe thắng gấp, đem Hạ Cảnh Diễm đánh thức, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ xe vững vàng đứng ở ven đường, Hạ Cảnh Diễm nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Làm sao vậy?”

“Cho cô 20 phút, nhanh đi.” Kỷ Vĩ Thần từ bên cạnh xe lấy ra một hộp thuốc lá, biểu lộ không thèm nhìn Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm giật mình sửng sốt trong chốc lát, cuối cùng, mới chú ý tới bên cạnh xe chính là cửa hàng thời trang nổi tiếng, quần áo hoa lệ quý phái, khi thấy bảng hiệu, càng dọa nàng kêu to một tiếng, nàng sau nửa ngày mới hiểu được đây là đâu, Kỷ Vĩ Thần ý hần nói..., chẳng lẽ là muốn đưa nàng đến đây mua đồ?

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, rất thức thời kêu lên, “Quần áo mắc như vậy, tôi có thể mua được sao?” Vừa dứt lời, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần từ trong ví tiền lấy ra thẻ tín dụng đưa cho nàng, “Trước lấy cái này, tôi sẽ khấu trừ vào tiền lương của cô.”

Hạ Cảnh Diễm nhìn hần bộ dạng hành động như vậy hùng hồn, còn đang âm thầm mừng rỡ, nhưng mở miệng lại làm cho nàng biểu lộ cứng đờ, nàng mở to mắt, khẽ nói, “Tôi không có điên, ai muốn mua đồ mắc như vậy, một tháng lương chứ ít gì a!”

“Vậy cô cứ dùng đến!” Kỷ Vĩ Thần không nhẫn nại mở miệng, vì phụ nữ trả tiền, hần chưa bao giờ tính toán, nhưng đối với cô gái này, hần lại không muốn tiện nghi cho nàng, thấy nàng thái độ như vậy kiên quyết, chỉ phải thôi.

“Thật sự?” Hạ Cảnh Diễm không dám tin hỏi lại, đồng thời trong lòng lại âm thầm nghĩ, hần như vậy giàu có, hần đưa thì cứ lấy a! Nghĩ xong, liền có chút theo lý thường mà làm, nàng đưa tay tiếp nhận thẻ của

hắn đẩy cửa xuống xe, đóng cửa lại trong nháy mắt, nàng vẫn không quên quay đầu lại khom người cười, “Cám ơn Kỷ tổng.”

Nguyên lai lòng của nàng vẫn là tham lam, Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Diễm mừng rỡ như điên, không khỏi trầm trồ phúng, nhân nhạ vòng khoi vô ý khắc họa gương mặt tuấn mỹ, kiên nghị môi mỏng nhếch lên, gợi cảm mà mê người, khí chất hấp dẫn của một người đàn ông thành công không nói cũng tự hiện ra.

Hạ Cảnh Diễm đi vào trong tiệm, trang phục đẹp đem ánh mắt của nàng đều ghim lại, nhưng lại thấy những nhân viên bán hàng thong thả trò chuyện, gặp Hạ Cảnh Diễm đi vào, mắt chỉ thoáng nhìn, khi nhìn rõ trên người Hạ Cảnh Diễm mặc không phải hàng hiệu, trong mắt không khỏi có chút cười nhạo, chỉ là nhân nhạ nói một câu, “Tùy ý xem.”

Đối với loại thái độ phục vụ này, đối lại là người nào cũng sẽ cảm thấy tức giận, Hạ Cảnh Diễm cũng như vậy, nói khách hàng là Thượng Đế, như bọn họ thì trên mặt quang minh chánh đại viết mấy chữ xem thường người rồi, nàng còn rất trẻ, hơn nữa quần áo cũng không phải hàng hiệu, lại càng không giống thiên kim tiểu thư có tiền, giống như là không cần thận đi nhầm, sau đó như kẻ nghèo hèn sờ sờ quần áo rồi ngượng ngùng đi ra ngoài, Hạ Cảnh Diễm đứng ở trong cửa hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mất tự nhiên, ánh mắt tùy ý di chuyển ở đằng kia những quần áo treo trên giá, cuối cùng, không chút ngần ngại lựa chọn đi ra khỏi đó, mà sau lưng những người kia đã nghĩ kết quả sẽ là như vậy, đều cười đến rất là khinh thường.

Hạ Cảnh Diễm thở phì phì đi đến trước xe Kỷ Vĩ Thần, tay kéo cửa ra, ngồi xuống, thuận tiện đóng lại, đang trầm tư – Kỷ Vĩ Thần không khỏi có chút ngạc nhiên, nhìn Hạ Cảnh Diễm hai tay trống trơn, liền nhíu mày nói, “Quần áo của cô đâu?”

Hạ Cảnh Diễm đưa trả lại hắn thề, rầu rĩ nói, “Tôi hôm nay không muốn mua nữa.”

“Như thế nào? Họ không bán cho cô?” Kỷ Vĩ Thần nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn rầu rĩ tức giận, ngược lại cực hứng thú.

“Tóm lại tôi không có tâm tình mua nữa.” Hạ Cảnh Diễm nói xong không hề để ý đến hắn, bởi vì người trước mắt này cùng những người trong tiệm cái kia có chút giống nhau.

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần đẩy cửa xuống xe, Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc nhìn qua bóng lưng của hắn, trong khoảng thời gian ngắn đoán không được hắn muốn làm gì, sững sờ nhìn thì cửa xe bị hắn kéo ra rồi, một đôi tay hữu lực đem Hạ Cảnh Diễm thân thể nhỏ nhắn đi ra, Hạ Cảnh Diễm bị túm ra khỏi xe, sau đó, không kịp phản ứng, còn đang kinh ngạc, nàng một lần nữa đứng ở trong cửa hàng.

Những nhân viên cửa hàng đang hi hi ha ha bàn sơn phấn đắc tiền của nước ngoài, khi nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm lại đi tới, hơn nữa bên cạnh của nàng còn đứng một bóng dáng thượng lưu thì hơi bị khê giật mình, thần sắc cứng đờ, đã đi tới ngay, trưng ra nụ cười nói, “Hai vị xin chào, xin hỏi cần quần áo kiểu gì?”

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú lộ ra một cười mê người, dùng ánh mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, lên tiếng nói, “Có đồ công sở nào thích hợp với cô ấy không?”

Hạ Cảnh Diễm chỉ nhân nhạ nhìn hai phục vụ, họ cũng không khỏi đỏ mặt, nụ cười cực kỳ mất tự nhiên, nhưng lại không thể không giả ra nhiệt tình, “A! vị tiểu thư này mặc a! Tiểu thư đáng người rất đẹp và chuẩn, đương nhiên là có.”

Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn thành người gỗ, nàng không được chủ động chọn quần áo, cũng không có nói bất luận cái gì, cứ như vậy mặc cho phục vụ tự đo lường thân hình của mình.

Kỷ Vĩ Thần ở đó, giống ánh mặt trời sang lóe làm họ mắt mở không ra, ưu nhã thành thực họ thấy đã nhiều, nhưng người như Kỷ Vĩ Thần tràn ngập sức quyến rũ nam tính họ còn là lần đầu tiên nhìn thấy, bởi vì trên người Kỷ Vĩ Thần có phong cách quý tộc cao sang thuộc hàng thượng lưu, bằng kinh nghiệm của họ người đàn ông trước mắt này không đơn giản.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy trong đó một cái người bán hàng cầm bảy tám bộ quần áo đi tới, hướng Hạ Cảnh Diễm cười nói, “Tiểu thư, cần mặc thử một chút không?”

Hạ Cảnh Diễm trong lòng trầm nghĩ, với ai gây khó dễ, cũng không thể cùng quần áo tốt như vậy gây khó dễ a! Hơn nữa Kỷ Vĩ Thần cũng không phải hào phóng sẽ thường xuyên mang nàng tới chỗ như thế này,

nàng mặt không biểu tình tiếp nhận một bộ màu xám vào phòng thử áo, nàng hiện tại thâm nghĩ nhanh lên mua xong rồi đi, ở lại một phút đồng hồ nữa cũng cảm giác không thoải mái.

Hạ Cảnh Diễm đứng ở trước gương, chỉ thấy nàng nhu mì xinh đẹp tư thái được bộ trang phục tôn thêm nhiều hơn, đường cong thon thả, nữ tính hiển hiện, thanh thuần khí chất tản ra hấp dẫn cùng quyến rũ..

“Oa, bộ này rất hợp a! Giống như là vì cô mà làm ra.” Nhân viên nữ vui vẻ khích lệ, trong lòng không khỏi có chút ghen ghét Hạ Cảnh Diễm, càng làm cho họ không vui chính là, người bên cạnh nàng, đúng là đẹp đến chết người không đền mạng mà.

Kỷ Vĩ Thần hí húp nửa đôi mắt, ngó nghiêng nhìn dưới đèn, Hạ Cảnh Diễm bóng dáng xinh đẹp, ánh mắt lơ đãng như suy nghĩ cái gì.

Kỷ Vĩ Thần đưa tay quan sát đồng hồ, đứng người lên hướng nữ nhân viên nói, “Đem cái này toàn bộ gói lại.”

Đang soi gương Hạ Cảnh Diễm mạnh quay đầu, ngạc nhiên nói, “Cái gì? Ngài điên rồi?”

“Ờ phải lần sau khổ cực đi lần nữa.” Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú nhàn nhạt cười, lời nói dụng tâm kín đáo.

Những lời này nghe vào Hạ Cảnh Diễm ngược lại không có cảm giác gì, có thể bên cạnh năm nhân viên nữ trong lòng ganh ghét, Hạ Cảnh Diễm trong mắt họ không xinh đẹp. Có tư cách gì tìm được tốt đàn ông như vậy che chở?

“Không muốn không muốn, nếu như ngài có tâm mua cho tôi, tôi cũng muốn chính mình chọn!” Hạ Cảnh Diễm kiên trì nói, nàng muốn nhiều loại đồng dáng như vậy làm gì, nói xong, nàng bắt đầu chạy tại kiểu dáng khác xem.

Khi Hạ Cảnh Diễm tay túi nhỏ túi lớn ngồi vào xe, nàng cả người cảm giác như trong mộng, nàng từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng có xa xỉ như vậy, hơn nữa đều là hàng hiệu, trong tiệm Hạ Cảnh Diễm không thể nói gì, ngồi ở trong xe, nàng mới cảm thấy dưới, có chút quần bách nói, “Kỳ thật ngài không cần phải như vậy tiêu phí vì tôi.”

Kỷ Vĩ Thần khiêu mi, cũng không nói chuyện, hắn rất ít cùng phụ nữ mua quần áo, lần này xem như ngoại lệ, hắn không có hối hận, thực sự không lời nào để nói, bởi vì hắn cũng có điểm không nghĩ ra tại sao phải vì nàng làm loại chuyện này.

Hạ Cảnh Diễm khó hiểu nhướng mày, tuy nhiên hắn đêm nay hành vi rất kỳ quái, nàng đối với hắn cũng có lòng biết ơn, nhưng chỉ là nhàn nhạt một loại cảm giác đó, bởi vì hắn xa xỉ tiêu phí như thế nào cũng không liên quan nàng.

94. Chương 94: Hiểu Lầm

Chiếc xe màu đen chậm rãi lái vào trong khu biệt thự, xe mới vừa vào cửa lớn, cách đó không xa trong bóng tối, một bóng dáng xinh đẹp vô cùng mừng rỡ kích động chạy đến, Trình Thủy tâm nhìn người lái xe quen thuộc, ức chế không được trống ngực vỗ mạnh, anh ấy đang trong xe. anh ấy đang trong xe. Không chế không nổi sự vui sướng chút nữa sẽ gặp mặt, cô hai mắt sáng ngời nổi lên vài giọt ướt át.

Nhìn xe đứng ở hoa viên, dưới ánh đèn phản chiếu bảng số xe, cô lẳng lặng đứng ở cửa phòng khách chờ, chờ cửa xe mở ra trong chớp mắt, chờ người đàn ông trong lòng luôn nhung nhớ.

Nhưng mà, cửa xe mở, nhưng lại là hai bên cùng mở ra, bên cạnh bóng dáng cao thẳng đi xuống một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, Trình Thủy tâm không dám tin chắn động mạnh, choáng váng, sững sốt, đồng thời cũng đau lòng, chỉ thấy người đàn ông cô yêu đang vì cô gái khác xách túi quần áo, loại đả ngộ này cho dù bạn gái chính thức là cô cũng chưa bao giờ hưởng thụ qua, nồng đậm ghen tỵ nổi lên trong lòng, trong đáy mắt cô hiện lên một tia phản nộ căm ghét, cô gái đột nhiên xuất hiện này là ai?

Trong mắt Trình Thủy Tâm nhìn thấy hình ảnh thân mật như vậy, thật ra là có nguyên nhân khác, Hạ Cảnh Diễm đã đem mấy túi xuống xe muốn hướng đến phòng khách đi, sau lưng Kỷ Vĩ Thần có chút bất đắc dĩ cầm dùm nằng trên xe còn mấy túi nữa, nhưng khi nhìn tại trong mắt người khác, cái này dường như là tình cảm mặn nồng của hai người, bạn gái một mối, bạn trai săn sóc, vì nằng cầm dùm túi xách, trong mắt Trình Thủy Tâm là cỡ nào ấm áp một hình ảnh, cỡ nào chướng mắt.

Trình Thủy Tâm cắn môi dưới, cất bước muốn hướng đến phòng khách mà đi, có thể một giây sau cô lại do dự, cô biết rõ tính tình Kỷ Vĩ Thần, chỉ phải chịu đựng đau lòng, xoay người bước vào bóng đêm.

Trở lại phòng khách, Kỷ Vĩ Thần cầm túi quần áo ném ở trên ghế, cùng thường ngày hướng nhìn Hạ Cảnh Diễm đang uống nước lên tiếng nói, “Cho tôi một ly cà phê.”

Hạ Cảnh Diễm tuy chuẩn bị bước vào phòng bếp, nhưng nhin không được ném ra một câu, “Buổi tối uống cà phê, Kỷ tổng ngủ được sao?”

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú mỉm cười giễu, đôi mắt tĩnh mịch khiếp người bắn về Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm chỉ phải mân môi, đi vào phòng bếp, mà Kỷ Vĩ Thần thì đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chờ Hạ Cảnh Diễm pha xong đặt lên bàn thì Kỷ Vĩ Thần trên người cũng vây khăn tắm đi ra, thân trên trắng kiện làm cho Hạ Cảnh Diễm trong nháy mắt đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, nằng cố gắng trấn định, lên tiếng nói, “Kỷ tổng thông thả dùng, tôi lên phòng.” Nói xong, nằng cầm quần áo chạy lên lầu hai, đem chính mình nhốt vào phòng, tựa ở cửa ra vào, Hạ Cảnh Diễm thở phào nhẹ nhõm, nói không ra cảm giác, vì cái gì vừa nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần lỏa thân trên, nằng lại có cảm giác không thoải mái?

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt nhìn lướt về lầu hai, thâm thúy híp lại, môi mỏng giật một vòng đường cong, như là trào phúng.

Tại Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch một thân trang phục ngày thường, cộng thêm sự tuấn suất tuổi trẻ bề ngoài phụ trợ càng bắt mắt người nhìn, tay đang cầm một tờ báo, mắt hồ ly đào hoa tràn đầy đắc ý, trong tay hắn cầm chính là tờ báo lần trước phóng viên chụp ở khách sạn – có hình ảnh hắn cùng với Hạ Cảnh Diễm, hôm nay ôn lại loại khoái cảm này, hắn cảm thấy rất thú vị. Đặc biệt, theo báo chí, có thể thấy được gương mặt Hạ Cảnh Diễm xem ra hơi có vẻ bối rối, lại hết sức ngọt ngào.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên, hắn giương giọng nói, “Vào đi.”

Lập tức, đi tới một người thanh niên trẻ tuổi, rất tình cờ hắn chính là người đã gặp Kỷ Vĩ Thần ở nhà ăn tối hôm qua, bởi vì hắn cùng Đỗ Thiên Trạch là người chung hội làm ăn, cho nên, cũng thường xuyên cùng chơi chung, đêm nay, hắn là đặc biệt tìm đến Đỗ Thiên Trạch.

Đỗ Thiên Trạch ngẩng đầu nhìn người mới tới, y nguyên đem ánh mắt trở lại tấm hình trên báo, Lý Dân gặp Đỗ Thiên Trạch thái độ không tốt, có chút đùa cợt giật lấy tờ báo trong tay hắn, trêu ghẹo cười nói, “Đỗ thiếu gia của chúng ta khi nào thì thích xem báo rồi?”

Nói xong, ánh mắt cũng không khỏi liếc về đầu đề tờ báo, khi thấy nội dung, hắn tà ác cười nói, “A, nguyên lai là tên của cậu ở đây!” Nói xong, khi ánh mắt liếc về người con gái trên tấm hình bên cạnh Đỗ Thiên Trạch thì không khỏi sững sờ, cô gái này như thế nào lại quá quen mặt? Hắn không khỏi chau mày, hướng Đỗ Thiên Trạch kêu lên, “A, cô gái này là ai a! Tôi như thế nào chưa thấy qua?”

Đỗ Thiên Trạch có chút nhàm chán lấy lại, háy hắn một cái, “Cậu chưa thấy qua.”

“A, tiểu tử cậu thật sự là đáng chết, thành thật khai báo, từ Mĩ trở về, còn chưa đùa bốn đủ con gái người khác sao?” Lý Dân mặt mũi tràn đầy giễu cợt, ngoài miệng không lưu tình nói.

Đỗ Thiên Trạch ngược lại không để ý tới hắn, nhìn chăm chăm vào Hạ Cảnh Diễm, hướng hắn nói, “Cảm thấy cô gái này như thế nào?”

Lý Dân cầm lại tờ báo nhìn nhìn, biểu lộ không kỳ quái nói, “Người thật còn đẹp hơn thế này nhiều, ở đây có cái gì đẹp mắt.”

Lý Dân trong lời nói làm cho Đỗ Thiên Trạch biểu lộ kinh ngạc, hắn cau mày nói, “Người thật?”

“Đúng a! Tôi hôm qua tại nhà hàng Bắc Phố đã gặp cô ấy, có cái gì ngạc nhiên sao?” Lý Dân không cho là đúng nói, bởi vì Kỷ Vĩ Thần đối với hắn lạnh nhạt, hắn đến bây giờ trong lòng còn không thoải mái.

Đỗ Thiên Trạch trầm lặng mặt dường như bị kích hoạt, hắn có chút kích động bắt lấy tay Lý Dân hỏi, “Làm sao cậu nhìn thấy cô ấy? Cậu xác định là người trên tấm ảnh này?”

Lý Dân có chút kỳ quái nhìn Đỗ Thiên Trạch, “Như thế nào? Đàn bà của Kỷ Vĩ Thần cậu lại có hứng thú?”

Kỷ Vĩ Thần ba chữ này làm cho Đỗ Thiên Trạch chau lại mày lập tức, hắn ngạc nhiên khẽ nói, “Cậu nói cái gì? Cô ấy cùng Kỷ Vĩ Thần cùng một chỗ?”

“Đúng a! hôm qua tôi cùng bạn gái đi nhà hàng, trông thấy cô gái này dùng cơm cùng Kỷ Vĩ Thần, à hình như cô ấy nói, tên gọi Hạ Cảnh Diễm, là viên chức của Kỷ thị!” Lý Dân hoàn toàn không có phát giác được Đỗ Thiên Trạch cơ hồ như phát điên, y nguyên không nhanh không chậm lên tiếng.

Đỗ Thiên Trạch dường như đầu bị người nào đó nặng nề gõ một gậy, cả người đều choáng váng, cái gì? Hạ Cảnh Diễm lại cùng Kỷ Vĩ Thần ở nhà hàng dùng cơm? Điều này sao có thể? Bọn họ tại sao ở cùng một chỗ? Hạ Cảnh Diễm không phải rời khỏi Kỷ thị rồi sao? Làm sao có thể lại đang ở Kỷ thị làm việc? Nhiều câu hỏi khiến Đỗ Thiên Trạch đầu óc hỗn loạn, đồng thời, một cỗ tức giận đánh vào tim hắn.

Lý Dân nhìn Đỗ Thiên Trạch như choáng váng, cười vỗ vỗ vai của hắn, lên tiếng nói, “Làm sao vậy anh em của tôi? Tôi hôm nay tới tìm cậu chính là có tin tức quan trọng! Còn nhớ rõ lần trước có cô gái tên Anne không! Cô ấy đến F thị rồi, địa chỉ khách sạn tôi đã có, như thế nào có hứng thú hay không.?”

Đỗ Thiên Trạch tức giận đẩy ra tay của hắn, giọng điệu bức bối kêu lên, “Muốn đi chính cậu đi đi, tôi không có hứng thú.”

Lý Dân nhìn Đỗ Thiên Trạch cả khuôn mặt chìm xuống, mới đứng đắn hỏi, “Cậu làm sao vậy? Ai chọc giận cậu rồi? Bởi vì cậu là anh em tôi mới giới thiệu! Cậu đi hay không đi nói một câu?”

Đỗ Thiên Trạch bị hắn làm cho suy nghĩ càng ngày càng rối loạn, hắn có chút không vui gầm nhẹ nói, “Cậu phiền chết a!”

“Này , tôi không trêu chọc cậu! Có hỏa ngàn vạn lần đừng thừa dịp phát ra tôi, cho cậu cơ hội nhưng không quý trọng, nếu như hối hận, đừng tìm tôi nha!” Nói xong, Lý Dân có chút không thú vị dương dương tự đắc đi khỏi.

Đỗ Thiên Trạch thấy người vừa đi, mới tức giận đập mạnh tay lên bàn, lửa giận như núi lửa bộc phát rất khó khống chế, vì cái gì hết lần này tới lần khác đều là Kỷ Vĩ Thần? Vì cái gì là Kỷ Vĩ Thần?

Từ số điện thoại Hạ Cảnh Diễm dùng, Đỗ Thiên Trạch đã hoài nghi Hạ Cảnh Diễm thân phận không hề đơn thuần, hôm nay, lại đột nhiên nghe Lý Dân nói ra, ngực hắn giống như bị người khác đâm một nhát, nói không đau, nhưng thật sự rất đau đớn.

Nói không nên lời cảm tức, đây chính là lý do cô gái này trốn tránh không gặp hắn, nguyên lai nàng sớm đã đưa thân vào trong lòng Kỷ Vĩ Thần một thế lực hùng hậu như vậy, thật sự là đáng giận, thật sự là. Dùng tính cách Đỗ Thiên Trạch xưa nay, từ thô tục hắn thật sự khó nói ra miệng, chính là không thể phát tiết, trong ngực tức giận càng ngày càng cao, làm cho hắn thậm chí nổi điên.

Đột nhiên chạm được trên bàn điện thoại, hắn không nói hai lời cầm lấy, có chút hung dữ gọi số Hạ Cảnh Diễm, tiếng điện thoại vang lên thật lâu mới thông , hắn đang tại giận Hạ Cảnh Diễm có phải là đang trốn tránh hắn thì đối phương truyền đến tiếng nói trầm thấp nam tính, “Alo, là ai gọi đến?”

Cái thanh âm này, Đỗ Thiên Trạch làm sao có thể không nhận biết? Đây là thanh âm thuộc về Kỷ Vĩ Thần, Đỗ Thiên Trạch trong nháy mắt biểu lộ có chút hóa đá, hắn thở phì phì đập máy, liền ném xuống sàn nhà, lập tức, điện thoại văng làm hai nửa.

Kỷ Vĩ Thần đang trong phòng khách uống cà phê, không ngờ lại nghe thấy điện thoại của Hạ Cảnh Diễm để trong túi xách bên cạnh vang lên, bởi vì làm cho hắn thật sự phiền, hơn nữa Hạ Cảnh Diễm lại không tới nghe, hắn chỉ phải tự tiện lấy ra, ai ngờ mở ra vừa mới nói một câu, đối phương đã treo máy rồi, Kỷ Vĩ Thần nhìn dây số, đây chỉ là một số điện thoại lạ mà thôi, không có lưu tên, Kỷ Vĩ Thần nhăn mày, chỉ phải đưa điện thoại thả lại trong túi Hạ Cảnh Diễm.

Mà trên lầu Hạ Cảnh Diễm đang tắm rửa, tiếng nước làm cho nàng căn bản nghe không được có điện thoại gọi đến mình, nếu không, cho dù chỉ mặc đồ ngủ, nàng cũng sẽ lao xuống lầu tiếp .

Đỗ Thiên Trạch trong phòng đi đi lại lại, hắn đang suy tư, vì cái gì Kỷ Vĩ Thần lại tiếp điện thoại của Hạ Cảnh Diễm? Đây không phải là chứng minh rất tốt hai người bọn họ đang cùng ở một chỗ sao? Đáng chết, Đỗ Thiên Trạch cắn răng gặm nhẹ một câu, bực bội không cách nào bình tĩnh trở lại, Hạ Cảnh Diễm này kỳ thật với hắn mà nói cũng không tính là cái gì, chỉ là một trong những trò chơi của hắn, nhưng làm cho Đỗ Thiên Trạch không cam lòng chính là, mình rốt cuộc điểm nào kém so với Kỷ Vĩ Thần? So với tên đó lạnh lùng nghiêm mặt, hắn Đỗ Thiên Trạch đáng yêu nhiều hơn, cô gái này thật sự có mắt không trông, chẳng phân biệt được tốt xấu.

Càng nghĩ càng giận, Đỗ Thiên Trạch đơn giản đi đến quầy Bar bên cạnh, lấy ra bình rượu đỏ rót đầy ly, trong lòng loạn, thật sự làm cho hắn phát hỏa lớn, càng làm cho hắn tức giận chính là, vì cái gì lần này hắn không thể cười mà cho qua? Là vì không có được con mồi mà không cam lòng sao? Hay là bởi vì chứng kiến cô gái kia ở trong lòng người khác mà không vui? Rõ ràng chỉ là một trò chơi, hắn lại chơi có chút quá quy định rồi.

95. Chương 95: Bị Đánh

Ngày hôm sau, Hạ Cảnh Diễm đang say ngủ lại bị bạn tốt A Nhã điện thoại đánh thức, nghe âm thanh A Nhã lộ ra vui mừng, Hạ Cảnh Diễm mới biết được hôm nay thì ra đã đến hai ngày nghỉ rồi, đối với công việc áp lực lớn của Hạ Cảnh Diễm mà nói, thật sự là một cơ hội thả lỏng, cất điện thoại, nàng miễn cưỡng ở trên giường lật người, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên chiếc gối mềm mại có điểm nghỉ ngơi, dù sao A Nhã cũng hẹn nàng xế chiều đi dạo phố, bây giờ còn sớm, còn có thể ngủ tiếp chút nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới Kỷ Vĩ Thần ở phòng bên cạnh, nàng đầu óc đã thanh tỉnh một chút, nàng đã đây không phải nhà nàng, chớp chớp mắt mộng lung buồn ngủ, nàng nhắc lên chăn rời giường, đi vào phòng tắm vệ sinh xong, mới mở cửa, đến cạnh phòng bên nghe ngóng động tĩnh một hồi lâu, nàng mới đẩy cửa ra, phát hiện Kỷ Vĩ Thần sớm đã không ở trong phòng, nàng nhủ nhủ mày, đi vào phòng khách, phát hiện cũng không có bóng dáng của hắn, nàng chính là cảm thấy nghi hoặc liền nhìn chiếc xe trong sân trước cũng không thấy, Kỷ Vĩ Thần khẳng định đã ra khỏi nhà.

Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trên ghế, trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn thấy vài vali quần áo to chất chồng một đồnggo, nàng lại quên, tối hôm qua Kỷ Vĩ Thần đã mua nó cho nàng, dù sao cũng nhầm chán, nàng dứt khoát cầm lấy quần áo đi vào trong phòng thay đồ.

Một phen bận rộn đến trưa, nàng đang ở sân phơi quần áo, phút chốc, chuông cửa vang lên, nàng có chút kinh ngạc, rất nhanh chạy tới, từ lỗ nhỏ của cửa sắt có thể thấy được, ngoài cửa đứng chính là một mỹ nữ, Hạ Cảnh Diễm sắc mặt có chút cứng ngắc, xem ra bạn gái Kỷ Vĩ Thần đã tìm tới cửa, không do dự, nàng mỉm cười mở cửa.

Trình Thủy tâm mặt không biểu tình, tại khi vào cửa trong chớp mắt, ánh mắt của cô ta liền dính trên người Hạ Cảnh Diễm, khi thấy Hạ Cảnh Diễm dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, quần áo ở nhà, còn có gương mặt mộc không trang điểm, trông rất thuần khiết, cô không khỏi trong lòng lạnh lùng cười nhạo một chút, chặc chặc, đây là đàn bà của Thần sao? Không khỏi quá trần tục đi! Tối hôm qua bởi vì sắc trời đã tối, nàng chỉ thấy một bóng lưng mềm mại, còn tưởng rằng là mỹ nữ phương nào, không thể tưởng được, lại như vậy không đáng giá nhắc tới.

“Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?” Hạ Cảnh Diễm hỏi rất lịch sự, tuy nhiên cô gái này ánh mắt bắt bẻ dò xét làm cho nàng có chút không vui, nhưng người tới là khách của Kỷ Vĩ Thần, nàng không thể chậm trễ, hướng chỉ, cô gái trước mắt này đẹp đến kinh người, quyến rũ điên đảo người khác.

“Thần ?” Trình Thủy tâm lên tiếng có chút mập mờ, ánh mắt nhìn lướt qua hoa viên, tâm có chút co rút đau đớn, chính là chỗ này, từng cộng cây ngọc cỏ, từng lưu lại kỷ niệm đẹp của cô? Nhớ rõ năm đó, lần đầu

tiên trên dạ tiệc quen biết Kỷ Vĩ Thần, cô bị hấn làm rung động, mà hấn cũng bị cô khuynh đảo thần hồn, đó là khoảnh khắc lãng mạn đối với Trình Thủy, cả đời trân quý.

Nghe cô gái này đối Kỷ Vĩ Thần xưng hô thân mật như vậy, nàng biểu lộ khê giật mình, nhẹ a một tiếng, “Kỷ tổng đã ra khỏi nhà, tiểu thư có thể vào nhà đợi.”

Trình Thủy Tâm có chút cười lạnh, cặp môi khêu gợi khê mím, “Không sao, tôi lần này chỉ tới tìm cô.” Cô ta gợn gàng dứt khoát nói rõ ý đến, lần này về nước, mục đích duy nhất đúng là đoạt lại tâm Kỷ Vĩ Thần, cô càng muốn cho đối thủ biết khó mà lui.

“Tôi sao. . . . ?” Hạ Cảnh Diễm có chút ngạc nhiên, mình cùng vị mỹ nữ kia biết nhau sao?

Trình Thủy Tâm xinh đẹp mặt trăng xuống, ánh mắt bắt đầu khiếp người, giọng điệu càng ép hỏi, “Nói, cô cùng Thần là quan hệ như thế nào? Quan hệ các người đã đến mức nào?”

Hạ Cảnh Diễm nhú mày, nghe vấn đề của cô ấy, nàng trong lòng thầm quái lạ, cô ta không phải hiểu lầm cái gì chứ! Huống chi, nàng cũng không có ý nói quan hệ của mình và Kỷ Vĩ Thần cho một người xa lạ biết! Nàng nhướng nhướng mày, lên tiếng nói, “Tiểu thư, tôi nghe không hiểu cô đang ở đây nói cái gì?”

Trình Thủy Tâm sắc mặt biến hóa, từ trên cao nhìn xuống mắt Hạ Cảnh Diễm, mắt trong như hồ thu ngẫu nhiên thoáng nhìn, đọng trên những bộ quần áo Hạ Cảnh Diễm đang phơi, buồn cười, đây không phải là mẫu cô thiết kế ở Paris sao? Một người bình thường đi làm văn phòng là tuyệt đối mua không nổi, có thể thấy được, đây là Kỷ Vĩ Thần tặng, rốt cuộc cô gái này có sức quyến rũ gì làm cho anh ấy tặng quần áo? Trình Thủy Tâm lạnh nhạt khiêu mi, “Không chỉ là người muốn tìm quần áo, quần áo cũng phải chọn người, cô mặc những quần áo này, chỉ làm giảm đi giá trị sản phẩm của tôi, thật không biết Thần nhìn người thế nào.”

Hạ Cảnh Diễm ngây ngốc đứng ở một bên, cô gái này trong lời nói nàng nghe sao mà ba câu đã không hiểu hai câu? Nàng nhìn một cái quần áo, cau mày nói, “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Những quần áo tất cả đều là do tôi thiết kế, cô không biết sao?” Trình Thủy Tâm cười đến kiêu my, phải biết rằng cô là nhà thiết kế hàng đầu cho thương hiệu này, cô gái này chẳng lẽ một điểm kiến thức đó cũng không có sao?

Hạ Cảnh Diễm cái này nghe xong thì hiểu rồi, nàng kinh ngạc mở to mắt, cái gì? Những quần áo này là do quý cô đây thiết kế? Hạ Cảnh Diễm nói không nên lời ngạc nhiên, kỳ thật, nàng cũng không cần ngạc nhiên, tối hôm qua Kỷ Vĩ Thần mang nàng đến mua quần áo chính là một cửa hàng nổi tiếng, đúng là nơi trước kia Trình Thủy Tâm thường trình bày trang phục, cho nên, mới có trùng hợp như vậy, Hạ Cảnh Diễm nhìn thấy cô gái này đối với nàng có địch ý. Nàng cười nhạt một tiếng, “Nguyên lai là cô, thiết kế rất đẹp a.”

Trình Thủy Tâm có chút không nghĩ cùng Hạ Cảnh Diễm nói nhảm thêm, chỉ cần vừa nghĩ tới căn phòng cô từng ở qua bị người khác có được, cô trong lòng đã không thoải mái, cô ta nghiêm lại sắc mặt, khẩu khí không để lỗi thoát, “Tôi hỏi cô, cô cùng Thần là quan hệ như thế nào? Người yêu? Tình nhân? Hay là cái gì?”

Trình Thủy Tâm đưa ra vấn đề bén nhọn làm cho Hạ Cảnh Diễm không theo kịp, nàng nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Cũng không phải, chúng tôi là.” Vừa định nói tiếp, lại im lặng, cảm giác này tới rất đột ngột, nàng không cần phải nói cho một người ngoài biết, nàng là người hầu của Kỷ Vĩ Thần! Nàng nghĩ nghĩ, mới tìm được lí do phù hợp thoái thác, “Tôi là nhân viên của Kỷ Tổng tên Hạ Cảnh Diễm.”

Cái này ngược lại làm Trình Thủy Tâm quái lạ rồi, cái gì? Cô gái trước mắt này cũng chỉ là một viên chức của anh ấy? Như vậy một viên chức nho nhỏ vì cái gì ở trong biệt thự của anh ấy? Vì cái gì ngủ ở nhà anh ấy? Vì cái gì mua cho cô ta nhiều quần áo đắt tiền như vậy? Chẳng lẽ địa vị của cô cùng một viên chức nho nhỏ so ra còn kém sao? Đề lại ngực là không vui, cô ta nhướng nhướng mày, không e dè hỏi, “Các người đã xảy ra quan hệ rồi?”

Hạ Cảnh Diễm cũng không nghĩ ra cô ta sẽ đột nhiên hỏi loại sự tình này như vậy, trong khoảng thời gian ngắn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng khê cúi xuống đầu, không dám nhìn thẳng Trình Thủy Tâm ánh mắt như giết người, nhưng, sự trâm mặc này đối với Trình Thủy Tâm mà nói, so với nàng trực tiếp trả lời

càng đau nhói lòng hơn, cô ta bắt đầu kéo xuống áo ngoài, nhin không được hướng Hạ Cảnh Diễm gầm nhẹ, “Nói, có phải là cô quyến rũ anh ấy trước? cô làm tình nhân của anh ấy đã bao lâu?”

Hạ Cảnh Diễm lần đầu đối mặt cô gái bệnh tâm thần như thế, nàng cả người như trong mộng, giật mình sững sốt sau nửa ngày, mới trờng mắt nhìn, trấn định tâm tình mở miệng nói, “Tiểu thư, tôi nghĩ những vấn đề này tôi không có cách nào trả lời cô, cô có thể tìm Kỷ Tổng, cùng ngài ấy nói qua điện thoại cũng được, tự mình mà tìm hiểu!” Nói xong, nàng hướng phòng khách đi đến.

Trình Thủy Tâm nhìn Hạ Cảnh Diễm không đếm xỉa tới mình, trong ngực lửa giận đùng đùng thiêu đốt, cô vài bước đuổi theo Hạ Cảnh Diễm, hung hăng lướt qua nàng, lạnh lùng lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy bức bách, “Tôi lệnh cho cô hôm nay phải rời khỏi nơi này, nếu không, tôi sẽ không khách khí.”

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được cô gái đẹp như thế này mà ngang ngược, tay nàng giãy khỏi tay cô ấy khoát trên vai, nhàn nhạt đáp lại nói, “Tiểu thư, xin cô lý trí một chút, có chuyện gì bất mãn thì tìm Kỷ tổng a!” Hạ Cảnh Diễm chỉ là không nghĩ cùng bạn gái Kỷ Vĩ Thần ở cùng một chỗ, hơn nữa loại quan hệ này cũng không phải cô ta một ngoại nhân có thể nhúng tay, cô gái này cố tình gây sự đến làm cho nàng có chút tức giận điên rồi.

Hạ Cảnh Diễm lời nói này càng làm cho Trình Thủy Tâm cảm thấy không hiểu tức giận, cô gái này là ý vào Thần sẽ che chở mình sao? Chỉ cần vừa nghĩ tới, Kỷ Vĩ Thần đối với cô gái này yêu thương hơn chính mình, lý trí cô đã không khống chế được, gần như nổi điên, một người thứ ba vô sỉ có tư cách gì trước mặt cô kiêu ngạo? Trình Thủy Tâm nhìn Hạ Cảnh Diễm xem ra khuôn mặt ngây thơ, cũng không biết nơi nào đến có thêm một cổ lửa giận, cô giơ lên bàn tay hung hăng quăng một cái tát vào mặt Hạ Cảnh Diễm, đồng thời mở miệng mắng, “Tiện nhân.”

Một tát này tới đột ngột, Hạ Cảnh Diễm cả người cơ hồ bị một tát này làm chân đứng không vững, gương mặt trắng nõn có thể nhìn thấy năm ngón tay để lại, nàng không dám tin nhìn chằm chằm vào cô gái đang tức giận quá đáng kia, chấn kinh rồi, rung động rồi, trên mặt truyền đến hỏa lạt lạt đau nhức làm cho nàng mở to mắt, Hạ Cảnh Diễm dùng ánh mắt bốc hỏa hung dữ trừng Trình Thủy tâm, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí ngay cả lời nói cũng nói không được .

Trình Thủy tâm cũng kinh ngạc sững sốt, tính cách ôn hòa của mình lại có thể đánh người, cô có chút hối hận, nhưng đánh cũng đã đánh, cô cũng sẽ không xin lỗi, hết thấy cũng chỉ là bởi vì cô ta yêu mến Thần, cao cao khí ngạo nói, “Cho cô một tiếng đồng hồ dọn đồ khỏi đây, nếu không, đừng trách tôi vô tình.”

Nhẫn ư ? Đánh trả không? Hạ Cảnh Diễm đầu óc đã loạn thành một đoàn, nhưng là, nàng lại hận chết một người, chết tiệt Kỷ Vĩ Thần, anh gây chuyện, nhưng đàn bà của anh lại đánh tôi, việc này không thể để yên, Hạ Cảnh Diễm lạnh lùng thu hồi ánh mắt, bởi vì quá giận, nàng chỉ nhìn Trình Thủy Tâm một cách hèn mọn, nàng đi nhanh trở lại phòng, một tay cầm lấy mấy cái túi hướng cửa chính đi đến, nước mắt ủy khuất lại không cần thận xông lên hốc mắt, nàng ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Kỷ Vĩ Thần ra mắng nhiếc, thật sự là hơi quá đáng.

Xe chạy nhanh trên đường phố, Đỗ Thiên Trạch đơn giản tìm được biệt thự của Kỷ Vĩ Thần, trải qua tới hôm qua cả đêm tự hỏi, hắn mới quyết định, sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cô gái này, nói như thế nào cũng muốn đến cười cô vài câu, hắn mới hết giận, trên đường đi, hắn thiết tưởng qua rất nhiều lời nói nhục mạ nàng, nghĩ đi nghĩ lại, cả người lại bị nâng lên lửa giận, trên đường đi, cũng không biết vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, chỉ vì nhanh lên tiết hận, chạy nhanh tới nhập biệt thự rộng rãi, Đỗ Thiên Trạch hung dữ hướng phía trước mặt phóng đi.

Hạ Cảnh Diễm từ trong biệt thự đi ra, đi ở trên đường lớn, có điểm mất hồn mất vía, trên mặt đau nhức làm cho nàng xấu hổ tránh đi ánh mắt tò mò của người trên đường, cuối cùng dứt khoát xoa tóc, che khuất mấy dấu tay, cũng đang trong lòng âm thầm thề, món nợ này nhất định phải hướng Kỷ Vĩ Thần đòi lại, ai kêu hắn tìm bạn gái không nói lý như vậy a! Ngâm lại đã giận, từ nhỏ đến lớn, liên cha mẹ cũng không đánh nàng, cô gái này dựa vào cái gì? Chỉ có bề ngoài đẹp mà thôi, chỉ là người có tư chất tâm thường, những quần áo từ cô ta ra, nàng còn không thêm mặc !

Tưởng tượng đã giận khí, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, toàn tâm đau nhức làm cho nàng một tay ôm mặt, lòng tràn đầy ủy khuất càng làm cho nàng hốc mắt đỏ lên, chỉ cần không cho nước mắt chảy xuôi, đi ở dưới mặt trời ấm áp nhưng Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo .

Xe Đỗ Thiên Trạch gào thét qua, tâm tình bức bối làm cho hấn ánh mắt tràn ngập phần hận, không có tâm tình thưởng thức cảnh ven đường, hấn hai tay tùy ý cầm tay lái, khuôn mặt tuần tú tràn đầy thần sắc trào phúng, đang ở đó trong chớp mắt, xe của hấn cùng Hạ Cảnh Diễm sát bên người mà qua, cũng đồng thời trong một giây đó, Đỗ Thiên Trạch vô tình lướt qua bên đường nhìn thấy quen thuộc bóng dáng, hấn biểu lộ chấn động, muốn dừng xe hết sức, xe đã gào thét mà qua, thoáng cái đã xa hơn mười thước.

Khi xe Đỗ Thiên Trạch dùng tốc độ trăm con ngựa dừng lại bên cạnh Hạ Cảnh Diễm thì Hạ Cảnh Diễm bị bất ngờ mà càng hoảng sợ, còn tưởng rằng người nào không muốn sống muốn đụng nàng, ngẩng đầu lên, khi chạm được khuôn mặt anh tuần của Đỗ Thiên Trạch thì cảm thấy cả kinh, cứ như vậy kinh ngạc trừng mắt hấn.

Xác định cô gái trước mắt này chính là Hạ Cảnh Diễm, Đỗ Thiên Trạch không che dấu được nội tâm vui mừng, nhưng sau một khắc trên mặt hấn dâng lên tức giận, sau một giây, tại chú ý tới trên tay Hạ Cảnh Diễm đang cầm hành lý cùng khuôn mặt in rõ dấu bật tay, con người ngân ngấn nước, khuôn mặt tuần tú đột ngột biến sắc, hấn rất nhanh đẩy cửa xe ra xuống xe, nhìn bên má Hạ Cảnh Diễm, kêu lên, “Này , cô làm sao vậy?”

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt hoảng hốt, không thể tưởng được lại sẽ ở loại tình huống này gặp phải hấn, lập tức quay mặt qua một bên, rầu rĩ kêu lên, “Không cần anh lo.”

Đỗ Thiên Trạch nói không ra vì cái gì có cảm giác có chút hả hê, giọng điệu ngăn không được giấu cợt nói, “Như thế nào? bị đánh?”

Hạ Cảnh Diễm vốn đang nổi nóng, lúc này kiêng kỵ nhất cũng ghét nhất người khác bỏ đá xuống giếng, đã đủ rồi ủy khuất, hấn còn tạc nước lạnh lên đầu nàng, Hạ Cảnh Diễm hung dữ liếc Đỗ Thiên Trạch, khẩu khí không vui nói, “Liên quan gì đến anh, cách tôi xa một chút.”

Đỗ Thiên Trạch cái này choáng váng, đáng giận cô ta đang nói cái gì? Làm cho hấn cách xa nàng sao? Hấn còn không có tìm nàng tính sổ, ngược lại bị nàng mắng, Đỗ Thiên Trạch thiếu chút nữa bị lửa giận ghen điên rồi, hấn khiêu mi trợn mắt nói, “Này , cô này còn nói đạo lý không, tôi.”

Còn không đợi hấn đem nói cho hết lời, Hạ Cảnh Diễm đã hỏa lớn gầm nhẹ nói, “Tôi chính là không nói đạo lý anh muốn thế nào? Anh nghĩ như thế nào.”

Bị Hạ Cảnh Diễm như vậy rống, Đỗ Thiên Trạch triệt để không có ý nghĩ gì nữa, phụ nữ rống lên với hấn, chính là chuyện đại sự lần đầu tiên, điều này làm cho hấn từ nhỏ đã bị nuông chiều trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao bây giờ, hấn nhú mày, sững sờ nhìn Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tức giận, nửa ngày mới nói ra một câu, “Cô rốt cuộc làm sao vậy?” Nói xong, ánh mắt lại nhìn hướng má trái Hạ Cảnh Diễm, cảm thấy không khỏi có chút đau lòng .

Hạ Cảnh Diễm thu hồi ánh mắt, có chút chật vật xoay người tiếp tục đi về phía trước vội vàng đi, nàng không muốn làm cho hấn chứng kiến mình như thế này, càng không muốn làm cho hấn thương cảm, càng chán ghét hấn ngay tại lúc này xuất hiện, bị người đánh đã đủ rồi đau đớn, hấn còn muốn ở một bên nói mát vạch trần ra, thật sự là quá phẫn.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm, Đỗ Thiên Trạch cũng không biết làm gì, theo đạo lý mà nói, hấn hấn là cũng rất tức giận xoay người lên xe rời đi, nhưng là, hấn hay là đuổi theo, nhanh hỏi, “Này uy , cô đừng đi a! Cô chưa nói chuyện gì xảy ra nha!”

“Đây không phải nói nhảm sao? anh không có mắt xem à!” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu không vui nói, trong lòng lại thầm nghĩ, Đỗ Thiên Trạch anh chẳng lẽ lại không thể rời đi, làm cho nàng yên lặng một chút sao?

“Ai đánh cô?” Đỗ Thiên Trạch mới hỏi ra trọng điểm, nhưng là, đáy lòng đã đại khái có đối tượng.

“Nói không cần anh quan tâm.” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại trừng mắt liếc hấn một cái, người này có phiền hay không!

Đỗ Thiên Trạch nói không ra vì cái gì tức giận , hấn cắn răng nói, “Chẳng lẽ thật là hấn?”

Hạ Cảnh Diễm chẳng muốn nói với hấn, bị đánh cũng không phải quang vinh, nàng không cần phải khắp nơi nói ra, y nguyên đi nhanh hơn về phía trước, Đỗ Thiên Trạch tuy nhiên rất muốn theo sau, nhưng là,

xe đã cách hẳn một trăm mét rồi, hẳn có chút tức giận khê nguyên rửa một tiếng, chỉ phải trở về lái xe.

“Lên xe a!” Đỗ Thiên Trạch vừa lái xe đi theo Hạ Cảnh Diễm, vừa nói!

Vừa rồi Đỗ Thiên Trạch đã nghiêm trọng chọc giận Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm không chút nào nghĩ để ý đến hắn, cúi thấp đầu tiếp tục đi, Đỗ Thiên Trạch có chút nóng nảy, “Này , tôi dẫn cô đi bôi thuốc a! Bằng không, mặt cô sẽ bị hủy luôn.” Nói xong, lại trong lòng thầm mắng , Kỷ Vĩ Thần tên hỗn đản này cũng dám xuống tay nặng như vậy, thật sự là không thể tha thứ.

Hạ Cảnh Diễm không để ý tới hắn, tuy nhiên nàng hiện tại cũng rất không biết làm gì, không có phương hướng, nhưng là, chính là không nghĩ sẽ không có cốt khí mà để ý đến hắn, dính vào bọn người giàu có nàng chỉ thấy rắc rối.

Đỗ Thiên Trạch cũng nổi giận, cô gái này rốt cuộc có nghe thấy hắn nói không! Hắn không có nói tiếng ngoài hành tinh a! Hắn dứt khoát dừng xe, bước đi đến Hạ Cảnh Diễm, giữ tay của nàng lại kéo lên xe, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc mở to mắt, thực sự tức giận, “Anh muốn làm gì? Buông tay!”

Đỗ Thiên Trạch sao lại, có thể đơn giản như vậy buông tay, hắn vừa kéo, vừa trong lòng ngậm bực, rốt cuộc hắn hôm nay là uống sai thuốc gì, hảo tâm bị nàng chà đạp, còn muốn chịu được nàng tính bướng bỉnh, một tay đem Hạ Cảnh Diễm về ghế lái phụ, hung hăng đóng cửa lại, Đỗ Thiên Trạch mới đi đến ghế lái, không nói hai lời, xoay xe chạy về phía trước.

Hạ Cảnh Diễm cũng không vùng vẫy, trầm mặc, đi lâu như vậy, nàng thật đúng là cực kỳ cần một chỗ ngồi một chút, hảo hảo sửa sang lại suy nghĩ của mình, từ vừa rồi đến bây giờ, nàng cả người đều trong hoảng hốt.

Đỗ Thiên Trạch vừa lái xe, vừa âm thầm trộm nghiêng mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, lần này hắn bình tĩnh, bởi vì hắn biết rõ, lúc này Hạ Cảnh Diễm đang ăn thuốc nổ, hơi chút đụng vào sẽ bị tạc thương, nhưng đồng thời, trong lòng hắn lại có chút ít ảo não cùng buồn cười, rõ ràng mình mới là người đến hưng sư vấn tội người kia, trái lại thì “tốt rồi”, hẳn chẳng những tra tấn không thành, ngược lại bị nàng hành hạ, ngấm lại, lại không khỏi bắt đầu phát lên hờn dỗi rồi đây

96. Chương 96: Quá Phận

Đỗ Thiên Trạch dừng xe ở một tiệm thuốc tây, Hạ Cảnh Diễm ngồi trên xe nghỉ ngơi, Đỗ Thiên Trạch đi vào mua một ít thuốc rồi đi ra, Đỗ Thiên Trạch còn rất bất đắc dĩ giải thích với người bán thuốc, cuối cùng mua một tuýp thuốc đi ra, ngồi vào trong xe, trông thấy Hạ Cảnh Diễm đang ngẩn người, cảm thấy liên tức giận, không cần phải nói, cô gái này đang nghĩ đến người đánh mình, bởi vì Hạ Cảnh Diễm không có giải thích, Đỗ Thiên Trạch đã đem Kỷ Vĩ Thần xem thành người xấu.

Hạ Cảnh Diễm để Đỗ Thiên Trạch bôi thuốc ,đối với bên mặt bị sưng, sau khi bôi thì thoải mái hơn nhiều.

Đỗ Thiên Trạch rầu rĩ lên tiếng nói, “Kể đến cô muốn đi đâu?”

“Đến con phố phía trước, cho tôi xuống ở đâu cũng được.” Hạ Cảnh Diễm nhàn nhạt nói, nàng cũng không có cụ thể muốn đi chỗ nào, nàng thầm nghĩ lẳng lặng đến nơi nào đó uống ly cà phê.

Đỗ Thiên Trạch có chút không vui vắn lòng mày, thử hỏi, “Cô có chỗ nào để đi không?”

Hạ Cảnh Diễm không có trả lời, nhưng trầm mặc đã nói rõ hết thảy, Đỗ Thiên Trạch kéo kéo môi, giương giọng nói, “Nếu như thật sự không có chỗ để đi, nhà của tôi có thể tạm cho cô ở một đêm.”

“Không cần.” Hạ Cảnh Diễm một mực cự tuyệt, vừa nhắc tới nhà người có tiền, nàng lại thấy đau đầu.

“Như thế nào? sợ biệt thự của tôi so với hắn kém?” Đỗ Thiên Trạch tức giận khê nói, cô gái này không khỏi quá coi thường hắn đi!

Nghe Đỗ Thiên Trạch lời nói có chút buồn cười..., Hạ Cảnh Diễm ngăn không được cười lên tiếng, “Các anh là công tử có tiền, trừ ăn uống vui đùa, đùa bốn người khác, so sánh với nhau ganh đua này nọ thì còn biết cái gì?”

Những lời này làm Đỗ Thiên Trạch ngực lấp kín, hấn sừng sốt một chút, khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Ai nói ? Đó là người cô quen biết, không cần phải vợ dứa cả năm như thế. Tôi cùng anh ta không giống nhau.”

Hạ Cảnh Diễm khinh thường bĩu môi, vuốt tóc nói, “Thiên hạ ai cũng nói vậy, ai tin anh.”

“Được, cô nói cái gì thì chính là cái đó, cô muốn đi đâu tôi để cô xuống cho nhanh.” Đỗ Thiên Trạch cũng không muốn cùng Hạ Cảnh Diễm so đo, nói chung, Hạ Cảnh Diễm câu nói kia đã quy nạp được chút ít đạo lý, hấn không thể phủ nhận.

Hạ Cảnh Diễm liếc mắt nhìn hấn, trực tiếp đẩy cửa xe xuống, hướng sau lưng hấn lên tiếng nói, “Anh đi công việc của anh đi!”

Đỗ Thiên Trạch cũng có chút ngạc nhiên rồi, cô gái này lại xảy ra chuyện gì nữa đây? Hấn không có nói sai a! Nhìn Hạ Cảnh Diễm đi lên phía trước, hấn trong khoảng thời gian ngắn không có nghĩ được gì, lẳng lặng ngồi ở trong xe, nhìn Hạ Cảnh Diễm đi xa trăm mét, mắt thấy đã muốn biến mất ở góc đường kia, trong lòng hấn mới nóng vội, muốn đuổi theo lại không thể theo, hấn cũng không phải là loại người mặt dày mày dạn, hấn cũng có cao ngạo tôn nghiêm, nhưng là, hôm nay Hạ Cảnh Diễm hiện tại tình huống này, hấn thật là có nhiều điểm lo lắng, cuối cùng, nghĩ tới nghĩ lui, hấn hay là nên chạy xe đuổi theo nhìn xem.

Vượt qua góc đường, vừa vặn trông thấy Hạ Cảnh Diễm đi vào một quán cà phê, hấn không nói lời nào liền ngừng xe đuổi kịp theo sau. Hạ Cảnh Diễm đang được người bán hàng mời ngồi xuống, khả năng cùng với tâm trạng có chút quan hệ, nàng chọn một vị trí khuất người, vừa mới ngồi xuống đã thấy đối diện với nàng cũng ngồi xuống một người, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, không ngoài ý nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch, cặp mắt hồ ly sáng lạn hướng nàng híp híp.

“Anh đi theo tôi làm chi?” Hạ Cảnh Diễm hỏi như đang giận nhưng trong lòng cũng không có gì giận dữ, chẳng qua là cảm thấy Đỗ Thiên Trạch rất kỳ quái.

Đỗ Thiên Trạch nhú mày, lý do rất đương nhiên, “Tôi phải đi theo cô, tôi sợ cô vạn nhất nghĩ quẩn rồi đi tự sát, đến lúc đó cảnh sát tìm tới tôi, tôi không phải phiền toái sao.”

“Xem tôi như vậy sao, anh không thể nào nói lời tốt hơn à?” Hạ Cảnh Diễm liếc mắt, thăm mắng mình đàn, người này trong miệng khi nào thì nhớ ra lời hữu ích?

Đỗ Thiên Trạch trong đời chuyện dở nhất chính là an ủi người khác, huống chi, trước mắt cô gái này còn thiếu hấn một lời giải thích, nếu như không phải gặp thời cơ không đúng, hấn mới sẽ không đề nén chính mình ! Hấn có chút nhàm chán đùa nghịch menu trên bàn, lên tiếng nói, “Muốn ăn cái gì cứ việc gọi, tôi mời.”

“Không cần, tôi có mang tiền.” Hạ Cảnh Diễm mím môi cự tuyệt, bắt người nương tay, cắn người miệng mềm, nàng gần đây thích chính mình trả tiền.

Đỗ Thiên Trạch bộ dáng làm bộ như chợt hiểu ra, cố ý buông lỏng lạnh nhạt nói, “Nha. Tôi lại quên, cô có tiền rồi, vậy, lần này cô mời, tôi muốn ăn cơm .”

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng tượng được hấn nói thật hay không, nhưng là, lời đã nói ra, đành phải gật đầu, “Không cho phép gọi món quá đắt , tôi không mang đủ tiền đâu.” Nhất thời nóng nảy đi ra, nàng chỉ đem theo mấy trăm đồng, đêm nay điểm dừng chân còn không có nơi, cho nên hấn phải tiết kiệm một chút.

Đỗ Thiên Trạch môi mỏng bứt lên tà ác độ cong, cười nói, “Tôi trước kia mời cô ăn cơm, cũng không bảo cô tiết kiệm! Cô biết tôi cũng không ăn được rau củ.”

Hạ Cảnh Diễm bị hấn nhắm trúng phiền, chỉ phải phát phát tay, “Tùy tiện a!”

Chờ Đỗ Thiên Trạch sau khi chọn món ăn xong, Hạ Cảnh Diễm cũng có chút hối hận, Đỗ Thiên Trạch lại gọi đầy bàn thức ăn, hơn nữa đều là đắt tiền nhất trong tiệm, nhìn qua giá tiền, Hạ Cảnh Diễm miệng đều

biến thành chữ O rồi, vừa sợ vừa giận trừng mắt Đỗ Thiên Trạch, khẽ nói, “Anh không khỏi quá lãng phí đi! Anh muốn để tôi ăn chết sao?”

“Cô biết là tôi rất kén ăn, không có những thức ăn này, tôi ăn không ngon.” Đỗ Thiên Trạch cười đến rất vô sỉ, trên mặt hoàn toàn không có một chút hối hận.

Nhìn một bàn ăn ngon, Hạ Cảnh Diễm khẩu vị ngược lại giảm rồi, nhìn Đỗ Thiên Trạch vui vẻ ăn, nàng ngược lại phát sầu, người này xem ra là có chủ tâm chọc nàng.

Lúc tính tiền, Hạ Cảnh Diễm mặc dù không có hy vọng xa vời Đỗ Thiên Trạch sẽ trả tiền, nhưng lần này nàng thật hy vọng hắn sẽ ra tay tương trợ, đã thấy hắn sớm liền đi ra cửa tại bên cạnh xe đợi nàng rồi, nàng chỉ phải cứng ngắc lấy tay đếm trong ví tất cả tiền đi thanh toán, cuối cùng, đáng thương nhìn qua túi tiền rỗng tuếch thở dài không thôi, phải biết rằng, tại phồn hoa đô thị này trên người không có tiền nửa bước khó đi.

Đi vào bên cạnh xe Đỗ Thiên Trạch, chỉ thấy hắn nghiêng mắt nhìn nàng, hận đến Hạ Cảnh Diễm không khỏi nghiêng rằng, nếu như có thể, thực hận không thể một quyền đánh hắn, mở cửa xe ngồi vào, đúng lúc này, điện thoại trong túi nàng vang lên, Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một chút, ngồi ở bên cạnh Đỗ Thiên Trạch cũng vô ý nhìn sang, Hạ Cảnh Diễm lấy điện thoại ra xem, là A Nhã gọi nàng, trên mặt không khỏi nở nụ cười, mới tiếp nghe, “Này, A Nhã.”

A Nhã hẹn Hạ Cảnh Diễm đi dạo phố, thập phần đơn giản kết thúc cuộc nói chuyện, Hạ Cảnh Diễm không khỏi có chút phát sầu, trong ví chỉ có hơn mười đồng, nàng như thế nào đi dạo phố? Đột nhiên, đầu óc sáng lên, ánh mắt của nàng tập trung tại trên người Đỗ Thiên Trạch, tươi cười rạng rỡ nói, “Cái kia. Anh có thể cho tôi mượn ít tiền không?”

Đỗ Thiên Trạch tuy nhiên đáy lòng mừng thầm, cô gái này cuối cùng nghĩ đến chỗ tốt của hắn rồi, nhưng là, trên mặt lại cố ý căng cứng, không thể nào cao hứng mở miệng, “Muốn bao nhiêu?”

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được hắn như thế này mà hào phóng mở miệng, nụ cười càng ngọt một phần, “Trước tôi mượn một ngàn có thể chứ?” Dùng không hết trả lại hắn cũng được, Hạ Cảnh Diễm nghĩ.

“Cho cô mượn tiền có thể, nhưng là, tôi có điều kiện.” Đỗ Thiên Trạch đột nhiên lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm nhăn lại lông mày, không thể tưởng được hỏi hắn mượn ít tiền hắn còn có điều kiện, không khỏi sửng sốt, “Điều kiện gì?”

“Biệt thự của tôi bụi bẩn quá, cô ngày mai đến quét sạch sẽ, cái này một ngàn đồng xem như tôi đưa cho cô tiền lương.”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc rồi, người này nói đùa gì vậy? Lại muốn nàng làm loại chuyện này, nhưng là, hắn nói ra điều kiện xác thực cũng hấp dẫn, vừa vặn ngày mai lại là Chủ Nhật, nàng không cần đi làm, hơn nữa, trước mắt nàng lại thiếu tiền dùng, nghĩ nghĩ, nàng thở dài, “Được rồi! Tôi đáp ứng, buổi sáng ngày mai tám giờ tôi đến biệt thự của anh.”

Đỗ Thiên Trạch vội vàng viết một chuỗi địa chỉ cho nàng, thuận tiện từ trong túi áo móc ra một xấp tiền cho Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm cầm lấy tiền, đáy lòng có chút không phải tư vị, giấu lại, kẻ có tiền cùng người nghèo thật khác biệt, cổ nhân vì năm đấu gạo khom lưng, hôm nay nàng Hạ Cảnh Diễm vì một ngàn đồng tiền cam nguyện làm người hầu, ai.

Trước lúc đi, Đỗ Thiên Trạch không quên dặn dò một phen, Hạ Cảnh Diễm đang phiền hắn dong dài, vội vàng nói còn cùng bạn nàng gặp mặt.

Buổi chiều, ba cô gái xinh đẹp cùng một chỗ, khiến cho ai cũng thập phần thoải mái, Hạ Cảnh Diễm cũng bởi vậy đem việc không vui hôm nay tan hơn phân nửa, thể lực các cô gái cũng không thể xem thường, từ hai giờ chiều đi dạo đến bảy tám giờ tối, biết được Hạ Cảnh Diễm đêm nay không có chỗ ở thì A Nhã tự động mời Hạ Cảnh Diễm về nhà, dù sao nàng cũng chỉ có một mình, Tiểu Ngử cuối cùng cũng tham gia náo nhiệt chui vào, cuối cùng, ba người ăn xong cơm tối liền trực tiếp trở về nhà A Nhã.

Nhà A Nhã tuy không lớn nhưng rất sạch sẽ, rất có phong cách của những cô gái trẻ thanh xuân, ba người hi hi ha ha, cãi nhau ầm ĩ, cũng trôi qua thập phần vui vẻ, cùng một chỗ xem tivi, cùng nói chuyện phiếm,

thời gian bất tri bất giác đến mười một giờ, khi Hạ Cảnh Diễm chuẩn bị lên giường ngủ thì điện thoại đột nhiên vang lên, Hạ Cảnh Diễm thầm nghĩ muện như vậy sẽ là ai gọi điện, cầm lấy điện thoại, trong bụng nàng cả kinh, là Kỷ Vĩ Thần.

Nàng tranh thủ bò xuống giường, nhìn bên cạnh hai người bạn có nụ cười thần bí, nàng sắc mặt hiện lên vẻ bối rối, nhanh cười nói, “Là điện thoại của một người bạn.”

“Cái gì? Sao cậu phản ứng lạ vậy, có phải là bạn trai. ?” Tiểu Ngữ dùng điệu cười kỳ quái chọc ghẹo.

“Nhanh tiếp đi, không tiếp sẽ bị đập máy.” A Nhã nhắc nhở lấy.

Hạ Cảnh Diễm tranh thủ nhấn xuống nút trả lời, điện thoại truyền đến Kỷ Vĩ Thần tiếng nói trầm thấp, “Cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở nhà bạn, đêm nay không quay về .” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cứng rắn, nói không ra cảm giác, nghe thanh âm của hắn nàng lại tức giận, phải biết rằng hôm nay một cái tát kia cũng không phải là khổ sở uống phí .

Bên kia quả nhiên Kỷ Vĩ Thần trầm mặc không nói gì, thật lâu lại tắt điện thoại, Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại trong tay, hắn có ý gì?

Trong biệt thự tráng lệ, một bóng dáng cao thẳng đứng trước cửa sổ sát đất, sau lưng, Trình Thủy Tâm dựa sát vào, “Thần, anh đang ở đây nghĩ cái gì?”

Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt đẩy cánh tay cô ra, ánh mắt hiện lên sự bài xích, Trình Thủy Tâm đột nhiên tới làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, đồng thời, nhưng cũng có chút nói không nên lời chán ghét, hắn môi mỏng kéo nhẹ, lạnh nhạt lên tiếng, “Em trở về đi!”

Trình Thủy Tâm ủy khuất cắn môi dưới, vô cùng đáng thương lên tiếng, “Thần, em đau khổ đợi anh một ngày, anh cứ như vậy đuổi em đi?”

“Em không nên về đây.” Kỷ Vĩ Thần nhìn cũng không nhìn cô, giọng điệu vẫn không có chút nào mềm lòng.

Đã thấy Trình Thủy Tâm lập tức thay đổi hé ra vẻ mặt kiên cường, cô kiên định nói, “Không, em muốn ở lại bên cạnh anh, em muốn anh. Em không quên được quá khứ của chúng ta.” Nói xong, thân thể vừa muốn ngang nhiên xông qua, lại bị Kỷ Vĩ Thần một câu nhàn nhạt hỏi làm cô dừng lại, “Là em đuổi cô ấy đi?”

Chữ “Cô ấy”, làm cho Trình Thủy Tâm biến sắc, cô nhướng nhướng mày, cười nhạt nói, “Em chỉ để cho cô ấy đi một đêm qua chỗ bạn bè, cũng không có đuổi, như thế nào? Anh đau lòng rồi?”

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần đứng người lên, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn liền đi ra ngoài, sau lưng, Trình Thủy Tâm xinh đẹp sắc mặt lập tức trở nên vụn vỡ rất nhanh chạy theo sau.

97. Chương 97: Ép Sát Của Hắn 1

Hạ Cảnh Diễm từ sau khi nhận điện thoại, tâm cũng không thể an tĩnh lại, Kỷ Vĩ Thần gọi đến làm cho nàng cảm thấy có chút buồn cười, hắn có ý tứ gì? Là tới xác định nàng có chỗ nào ngủ? Hay là muốn chê cười? Hắn nhất định không biết chuyện nàng bị đánh! Cô gái kia chắc chắn sẽ không nói cho hắn biết, Hạ Cảnh Diễm để điện thoại xuống, nhìn lên trên giường hai gương mặt tỏ ra kỳ quái, nhin không được cười lên nói, “Các cậu làm sao vậy?”

Tiểu Ngữ nhú cái mũi, khiêu mi nói, “Hạ Cảnh Diễm, cậu có phải có chuyện gì gạt chúng tôi chưa nói?”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, mím môi cười nói, “Mình có thể gạt các cậu chuyện gì?”

“Cậu không biết sao? Hiện tại trong công ty rất nhiều người đều ở sau lưng bàn luận về cậu, đều nói cậu có thể vào văn phòng tổng giám là dựa vào quan hệ .” A Nhã nghi vấn lên tiếng.

“Cái gì? Ai nói ?” Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy trong lòng kinh ngạc không thôi, ngực phịch nhảy, có chút chột dạ nghĩ, chẳng lẽ có ai biết quan hệ của nàng cùng Kỷ Vĩ Thần?

“Cũng không phải ai nói , tôi thấy là bọn họ suy đoán lung tung , họ nói, trước kia cậu làm ở phòng tiêu thụ, biểu hiện cũng không tốt, hơn nữa, vào văn phòng tổng giám đốc năng lực anh văn phải rất xuất sắc, họ nói cậu trước kia không hề đạt được một phương diện nào trong đó.”

“Đừng nghe họ nói bậy, không phải công ty chúng ta có mấy bà tám chuyện sao? Chị của người đó mới từ nước ngoài trở về, cũng đã nhận lời mời phỏng vấn chức vị này, hơn nữa nghe cô ta nói chị cô ta có năm năm kinh nghiệm, anh ngữ lưu loát, nghe nói đã nhanh thông qua cho cô ấy đi làm, cuối cùng, cũng không biết làm sao vậy lại hủy bỏ, tôi xem là do họ đối với cậu có thành kiến a.” Tiểu Ngữ tiếp tục nói.

Những chuyện này Hạ Cảnh Diễm cũng không có nghe nói qua, không thể tưởng được thậm chí có lời đồn đãi này xuất hiện, nhìn hai người bạn thay mình bênh vực, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đáy lòng có chút đau, nghĩ muốn nói cho họ biết, nhưng lại luôn luôn thấy khó mở lời, hơn nữa Kỷ Vĩ Thần cũng đã nói, không cho phép công khai quan hệ, Hạ Cảnh Diễm cười cười, không nói gì đi đến trên giường, ba người nằm xuống tắt đèn, trong bóng tối, Hạ Cảnh Diễm lắng lắng nghe Tiểu Phỉ cùng A Nhã hứng thú nói đến người mới vào công ty là một soái ca nha, rồi nàng lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Bên ngoài biệt thự Kỷ Vĩ Thần, đèn đuốc sáng trưng, Trình Thủy Tâm bi thương nhìn xe Kỷ Vĩ Thần biến mất trong bóng đêm, cô đứng ở cửa ra vào, khuôn mặt xinh đẹp gần không được nước mắt ủy khuất dâng lên, từng hình ảnh trước kia phiêu đảng tại trước mắt, dịu dàng của hắn, sắc sảo của hắn, hắn khi thì phách điệu khi thì ánh mắt đau lòng, vì cái gì? Vì cái gì ngăn ngụt ba năm, hắn lại không còn là hắn?

Gió đêm từ cửa xe thổi vào, Kỷ Vĩ Thần một tay nắm tay lái, khuôn mặt tuần tú nhìn bóng đêm phía trước như có điều suy nghĩ, môi mỏng nhếch lên, trên mặt không có chút nào biểu lộ, Trình Thủy Tâm đến, cũng không thể vì cô đã từng phản bội mà thù hận, lòng của hắn lạnh, cứng ngắt, tình cảm trong mắt hắn, chỉ coi là thứ buồn cười và xa xỉ.

Tại phía tây thành phố, tọa lạc trong đó là khu biệt thự tráng lệ, người ở trong đó không phú cũng quý, có rất nhiều ngôi sao ở đây, là lán giềng của nhau, tại tầng ba của biệt thự, Đỗ Thiên Trạch lười biếng ngồi trên ghế, bình thường biểu lộ bất cần đời lúc này có vẻ trầm tĩnh rất nhiều, thu hồi cột nhả, khuôn mặt tuần tú chăm chú, từng màn hôm nay hiển hiện trong đầu, Hạ Cảnh Diễm gương mặt ấn dấu bạt tay, cặp mắt bởi vì ủy khuất mà vài lần rơi lệ, nhìn nàng mềm yếu nhưng lại phát ra kiên cường, đau nhức lại cắn răng nhìn xuống không than vãn, tất cả đã nhiều loạn tâm của hắn.

Hắn bắt đầu suy nghĩ, Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần chẳng lẽ chỉ là đơn thuần giao dịch tình nhân sao? Hay là? Trong lúc này có cái gì không thể cho ai biết? Kỷ Vĩ Thần uy hiếp Hạ Cảnh Diễm? Hay là Hạ Cảnh Diễm đòi nợ hắn? hợp đồng tình nhân chỉ có thể ở trong mấy loại này, Đỗ Thiên Trạch càng nghĩ càng bức bối, hít một hơi thật sâu, đồng thời trong lòng ảo não, hết thấy đều là nàng tự làm tự chịu , vì cái gì chính mình muốn thay nàng nghĩ nhiều như vậy ? Thời gian của hắn cũng không phải có nhiều để lãng phí.

Ngày hôm sau, khi A Nhã cùng Tiểu Ngữ còn ngủ say, Hạ Cảnh Diễm đã mở mắt ra, nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, nhìn đồng hồ, mới có sáu giờ sáng, nhớ tới hôm nay phải đến nhà Đỗ Thiên Trạch quét dọn vệ sinh, nàng cũng có chút đáng hận, ngày hôm qua vì một ngàn đồng vô dụng không ít không nhiều kia, nếu như hiểu ra, vẫn còn có thể trả lại cho hắn, nhưng là, bắt đắc dĩ hôm nay ở trường hợp khác thường phải dùng cách xử lý khác thường, nàng là người nghèo, tiền đối với nàng mà nói tác dụng rất trọng đại.

Một phen vệ sinh xong nàng phát hiện hai bạn của mình vẫn ngủ say sưa, nàng không có quấy rầy họ, trực tiếp lưu lại trên bàn tờ giấy, liền ra khỏi, gọi taxi thẳng đến biệt thự Đỗ Thiên Trạch.

Đứng ở nơi này, trước khu biệt thự gần như một ngàn thước vuông, Hạ Cảnh Diễm có chút sợ hãi người, không thể không cảm thán kẻ có tiền, so với chỗ của Kỷ Vĩ Thần, biệt thự của Đỗ Thiên Trạch thuộc về người tuổi trẻ có cá tính, như bể bơi rộng rãi, máy tập thể hình, sân bóng rổ, đều là thứ người tuổi trẻ yêu thích.

Hạ Cảnh Diễm đứng lặng một hồi lâu, mới nhấn xuống chuông cửa, nàng suy nghĩ, sớm một chút hoàn thành công việc thì sớm một chút rời đi, đợi một hồi lâu, đang lúc nàng cho rằng Đỗ Thiên Trạch còn chưa có rời giường thì cửa lại mở, nàng đẩy cửa tiến vào, xa xa chỉ thấy trước đại sảnh, Đỗ Thiên Trạch bóng dáng thon dài đứng ở nơi đó, một thân quần áo ở nhà màu trắng thoải mái, đưa gương mặt tuần mỹ phụ

trợ thêm càng chói mắt, Đỗ Thiên Trạch tướng mạo hợp với khí chất quý tộc, giơ tay nhắc chân cũng hiển thị rõ ưu nhã, cách thưởng thức cũng đặc biệt.

“Buổi sáng tốt lành.” Hạ Cảnh Diễm mỉm môi cười chào hỏi.

Đỗ Thiên Trạch nheo lại con mắt đánh giá gương mặt trắng nõn thuần khiết của Hạ Cảnh Diễm, sau đó ánh mắt rơi vào nàng hai tay trống trơn, không vui khiêu mi, “Chưa mang cho tôi bữa sáng sao?”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, nói, “Anh lại không nói? Tôi làm sao biết?”

Đỗ Thiên Trạch biểu lộ y nguyên không vui bĩu bĩu môi, “Còn muốn tôi nói sao? Cô là phụ nữ, cô hẳn là đoán được chứ!”

Hạ Cảnh Diễm nghe hắn nói những lời này, vừa bực mình vừa buồn cười, phản bác lên tiếng nói, “Tôi cũng không phải là người chuyên phụ trách anh đâu, tôi làm sao biết?”

“Trước theo cùng tôi ăn điểm tâm rồi nói sau.” Đỗ Thiên Trạch có chút thất vọng yêu cầu nói, từ trong túi áo tìm ra chìa khóa xe liền hướng xe của hắn đi đến, Hạ Cảnh Diễm ngẩn ngơ, theo sau, “Này , tôi đã ăn rồi, anh muốn ăn anh đi ăn đi!”

“Tôi một mình rất nhàm chán.” Đỗ Thiên Trạch cũng không quay đầu lại lên tiếng, người đã ngồi vào ghế lái.

“Vậy anh trước kia không phải mỗi ngày đều một mình đấy sao?” Hạ Cảnh Diễm bĩu môi kháng nghị nói.

“Đó là trước kia, bây giờ không phải là có cô rồi sao?” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu mập mờ, ánh mắt hiện lên một vòng tà khí.

Hạ Cảnh Diễm cắn môi trừng hắn, xoay người muốn đi, sau lưng Đỗ Thiên Trạch kêu lên, “Này , cô nếu không theo tôi ăn điểm tâm, tôi sẽ giảm tiền lương .”

Hạ Cảnh Diễm cũng có chút tức giận, xoay người dứt khoát, “Được thôi, tiền của anh thật sự là không dễ dàng, một ngàn đồng ít như vậy tôi còn cho anh được mà.” Nói xong, làm bộ muốn tìm gì trong túi, trên xe Đỗ Thiên Trạch trong nháy mắt có chút bối rối rồi, hắn nhanh nhanh xuống xe, thân thủ ngăn lại Hạ Cảnh Diễm đang lấy tiền, “Tôi chỉ đùa một chút mà thôi, cô đừng cho là thật, cửa kính phòng khách của tôi bẩn rồi, nếu không rửa thì chắc không được người.”

Hạ Cảnh Diễm có chút buồn cười nhìn hắn hơi có vẻ tính trẻ con, giương lên đầu kêu lên, “Anh không tự mình làm đi? Dù sao anh có rất nhiều thời gian mà.”

Đỗ Thiên Trạch chỉ sợ nàng sẽ giận mà rời đi, hắn mặc kệ có hối hận hay không, chỉ phải mang giọng uy hiếp, “Này, chúng ta ngày hôm qua chính đã nói , tiền tôi đã đưa cô rồi, cô không cần trả lại cho tôi.”

Thấy hắn nói như vậy rồi, Hạ Cảnh Diễm cũng nên nhường bước, bởi vì nàng hiện tại nếu gom góp một ngàn đồng cho hắn, như vậy nàng lập tức phải đi bộ về nhà, nàng nói, “Chỉ cần anh không làm khó dễ, làm việc là không có vấn đề .”

“Tốt lắm tốt lắm, tôi đi ăn điểm tâm, cô trước làm việc a! Nhớ rõ quét sạch sẽ tí đi.” Đỗ Thiên Trạch lúc gần đi không quên bổ sung một câu, Hạ Cảnh Diễm luôn cho hắn một loại cảm giác nguy cơ, nàng nghiêm trọng khiêu chiến tính tham muốn giữ lấy của hắn, quan hệ giữa bọn họ thật giống như giọt sương trên mặt lá, đọng một cái sẽ biến mất.

Quét dọn đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói cũng không phải việc khó, nhưng là, chỗ ở lớn như vậy thật đúng là không phải chuyện dễ dàng, Hạ Cảnh Diễm nhẩm nài, chỉ cần nghĩ đến quét sạch sẽ xong thì có thể có được một ngàn đồng, nàng cũng làm rất chăm chỉ, đương nhiên, trong đó cũng bao hàm rất nhiều nhân tố, ngày hôm qua Đỗ Thiên Trạch vì nàng mua thuốc làm cho nàng trong lòng cảm kích, hơn nữa, lúc đau lòng nhất, có người tại bên cạnh làm bạn cũng tốt, tuy nhiên, luôn đấu võ mồm lại khiến nàng phiền lòng nhiều hơn.

Mười giờ hơn, Đỗ Thiên Trạch xuất hiện ở cửa đại sảnh, nhìn Hạ Cảnh Diễm đang chăm chú chà lau sân thượng, hắn không có kinh động đến nàng, trong lòng bởi vì bóng dáng bận rộn trên ban công mà nổi lên rung động, ánh mặt trời tự bệ cửa sổ chiếu đến, từng ly từng tý rơi trên người Hạ Cảnh Diễm nhỏ nhắn xinh xắn, sáng lạng như sóng nước sắc sỡ chiếu rọi, dưới ánh mặt trời nàng giống như thiên sứ, bên trán rớt

vài loạn tóc, tô điểm thêm khuôn mặt tinh xảo, ở ngoài sáng nàng nhiều hơn một loại vũ mị, lông mi dài cong, ánh mắt chuyên chú cực kỳ, bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé tinh tế lau mỗi một góc.

Đỗ Thiên Trạch không khỏi thấy có chút ngẩn ngơ rồi, cô gái trước mắt này bộ dáng như thế hoàn mỹ, trong trắng trái biệt thự, đơn giản chỉ có một bóng dáng xinh đẹp mà có vẻ phong phú, ấm áp, có thể gọi là nhà.

.....

Cũng không biết tại sao tâm huyết dâng trào, Đỗ Thiên Trạch nheo lại con mắt, nhẹ bước, thần sử quỷ sai đứng ở sau lưng Hạ Cảnh Diễm, tay cường kiện ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, đem nàng mềm mại ôm vào trong ngực.

98. Chương 98: Ép Sát Của Hấn 2

Đang bận rộn, Hạ Cảnh Diễm bị sau lưng đột nhiên xuất hiện một cánh tay mà bị hoảng nhảy lên, ánh mắt bối rối quay đầu lại, không hề phòng bị đối diện Đỗ Thiên Trạch ánh mắt không hiểu tràn đầy tình cảm, Hạ Cảnh Diễm mạnh căng thẳng, trong khi nàng còn đang kinh ngạc, Đỗ Thiên Trạch nhếch môi mỉm cười tà, nhanh chóng chạm đến trên mặt nàng non mềm da thịt, trộm một cái hôn, Hạ Cảnh Diễm tròn mắt, cũng không biết nơi nào đến một cổ tức giận, thân thủ hung hăng quăng ra một cái tát, trúng ngay má trái Đỗ Thiên Trạch, trong nháy mắt, hai người đều ngẩn ngơ, thế giới dường như cũng tại lúc này đông cứng lại. .

.....

“Cô.” Thật lâu, Đỗ Thiên Trạch hốt hển bụm lấy má trái, kinh ngạc nói không ra lời, nhưng là, trên khuôn mặt tuần tú truyền tới cảm nhận sâu sắc làm cho hấn sắc mặt có chút nhẩn nhé.

Hạ Cảnh Diễm cũng kinh hãi, nàng hơi mở mắt, nhúu mày kêu lên, “Ai kêu tay anh đi quá giới hạn, đáng đời.”

“Cũng chỉ là hôn một cái, cô phải dùng hết sức đánh tôi như vậy sao? Tôi là dựa vào gương mặt này mà kiếm cơm a!” Đỗ Thiên Trạch lại ủy khuất, lại ảo não, cô gái này không khỏi quá không nể mặt đi!

Nhìn Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt mình có lý, Hạ Cảnh Diễm trừng mắt liếc hấn một cái, khẽ nói, “Tôi có chuẩn cho anh hôn tôi sao?”

Đỗ Thiên Trạch vượt lên mặt sưng đỏ, không khách khí kêu lên, “Tôi hôn cô, đó là vinh hạnh của cô, thế giới này có bao nhiêu thiếu nữ bảo tôi hôn, tôi còn không hôn !” Nói xong, ngẩn không được ôi kêu đau lên tiếng, trời ạ! Hấn gương mặt đẹp trai coi như trân bảo nha! Có hay không bị hủy dung rồi?

Nhìn Đỗ Thiên Trạch biểu lộ bị đau, Hạ Cảnh Diễm nhịn xuống xúc động muốn cười, nhưng mày không chút nào nể tình kêu lên, “Không dám, bị Trư hôn tôi mới không biết là vinh hạnh a!”

Một câu nói làm Đỗ Thiên Trạch hí lại con mắt, tức giận nói, “Cô dám lập lại lần nữa.” Cái gì? Cô gái đáng chết này lại nói hấn là Trư? Hấn vừa rồi làm sao lại sẽ cho rằng cô gái ngang ngược không nói đạo lý này là Thiên Sứ ? hấn bị mù rồi?

Hạ Cảnh Diễm không để ý tới hấn, bưng lên chậu nước hương phòng bếp đi đến, vớt lại vẻ mặt run rẩy biến hình của Đỗ Thiên Trạch trên bệ cửa sổ.

Đỗ Thiên Trạch ngồi ở trên ghế, bụm lấy khuôn mặt tuần tú tràn đầy không vui, chầm chầm vào Hạ Cảnh Diễm đang trong phòng khách, vừa tức vừa hận, phải biết rằng, từ nhỏ đại thiếu gia hấn ở đâu chịu qua bạt tay? Cái này xem như hấn từ lúc chào đời tới nay là lần đầu ! cô gái này cũng không biết là ăn cái gì lớn lên, nhìn nhỏ nhắn như vậy, mà sức mạnh lại to đến kinh người.

Trong phòng khách không khí có chút nặng nề, Hạ Cảnh Diễm tuy ngoài miệng không buông tha, nhưng là, trong lòng đối với Đỗ Thiên Trạch có nho nhỏ xin lỗi, nhưng hành động vừa rồi của hấn thật sự chọc giận nàng, không biết có phải hay không là do Kỷ Vĩ Thần để lại ám ảnh cho nàng, làm cho nàng đối với

việc thân cận của đàn ông đặc biệt miễn cảm, hướng chi Đỗ Thiên Trạch đột nhiên làm vậy làm cho nàng vô hình sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm đang lau cái bàn, Đỗ Thiên Trạch rầu rĩ kêu lên, “Phụ nữ giống cô, tôi thực hoài nghi có thể giả đi không?”

Những lời này nghe vào tai Hạ Cảnh Diễm, ý tứ có thể sâu thêm một tầng, làm tình nhân của Kỷ Vĩ Thần, nàng đã luôn luôn vướng mắc, vì che dấu cảm giác hiện tại của chính mình, Hạ Cảnh Diễm cố gắng đầu không khách khí ném ra một câu, “Yên tâm, không giả, cũng sẽ không vậy vào anh.”

“Tôi mới sẽ không cưới cô, phụ nữ hung ác như vậy, nếu không, nửa đêm cô xách dao đem tôi chặt thì làm sao bây giờ?” Đỗ Thiên Trạch nửa vui đùa, nửa trào phúng nói.

“Anh có cái ý nghĩ này là tốt.” Hạ Cảnh Diễm mím môi đáp lại, đứng dậy muốn đi phòng bếp, lại nghe sau lưng Đỗ Thiên Trạch đột nhiên lên tiếng nói, “Này, có một vấn đề muốn hỏi cô, cô phải thành thật trả lời tôi.”

Hạ Cảnh Diễm cũng nghe ra hần trong giọng nói nghiêm túc, quay đầu lại nghi ngờ nói, “Vấn đề gì?”

“Cô cùng Kỷ Vĩ Thần rốt cuộc là quan hệ gì?” Nói những lời này thì Đỗ Thiên Trạch sắc mặt từ trước tới nay viết lên hai chữ chăm chú.

Hạ Cảnh Diễm toàn thân run lên, thiếu chút nữa chấn động làm rơi vỡ chậu nước, khuôn mặt trắng nõn lập tức tái nhợt khó coi, biểu lộ bối rối không hiểu, nàng dồn dập nghĩ bỏ qua chủ đề, lên tiếng nói, “Tôi không muốn nói chuyện này.”

“Cô là tình nhân của hần? Đúng hay không?” Đỗ Thiên Trạch thẳng thắn, đã hỏi được rồi, hần nhất định phải biết rõ chân tướng, chứng kiến Hạ Cảnh Diễm trên mặt khó xử, hần càng muốn biết rõ sự tình.

Đỗ Thiên Trạch gợn gàng dứt khoát vấn đề, làm cho Hạ Cảnh Diễm thầm nghĩ tìm một cái động để chui, khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc, cuối cùng, trắng bệch vô sắc, Hạ Cảnh Diễm không có nghĩ qua muốn chính thức đối mặt vấn đề này, đặc biệt trước mặt Đỗ Thiên Trạch, nàng nói giọng khàn khàn, “Tôi nói rồi, cái này cùng anh không quan hệ!” Nói xong, liền xoay người chạy vào phòng bếp, không hề đi ra.

Đỗ Thiên Trạch nhíu mày, Hạ Cảnh Diễm biểu lộ đã nói rõ hết thủy, cố gắng ngăn chặn xúc động bùng phát trong lòng, hần đứng dậy đến phòng bếp, cầm tay vào túi dựa tại cửa nhìn Hạ Cảnh Diễm bóng dáng cứng ngắc, đáy lòng thậm chí có chút không muốn nữa thương tổn nàng, hần có chút phiền não giương lên mày, nói, “Các người chuyện là khi nào?”

Hạ Cảnh Diễm trong nội tâm loạn thành một đoàn, nàng nghĩ mãi mà không rõ, cũng nghĩ không thông vì cái gì Đỗ Thiên Trạch biết chuyện này, đương nhiên, nàng hiện tại không có thời gian đi biết chuyện này, đầu óc một mảnh trống không, ngay cả mình lúc này đang làm gì cũng không biết rồi, nghe sau lưng Đỗ Thiên Trạch từng bước ép sát, Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác sắp hỏng mất, nàng buông chậu nước, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng đi tới, khi trải qua bên người Đỗ Thiên Trạch thì nàng chỉ là nhàn nhạt nói một câu, “Đã quét sạch sẽ rồi, tôi đi về trước.”

Nàng muốn đi lại bị Đỗ Thiên Trạch kéo lại ôm từ phía sau, nàng đáy lòng khê giật mình, mở to mắt giận dữ kêu lên, “Anh muốn làm gì?”

Bị Hạ Cảnh Diễm hỏi như vậy, Đỗ Thiên Trạch cũng có chút choáng váng, ngay cả chính hần cũng không biết tại sao phải đi ôm nàng, tại lúc hần có chút sững sờ, Hạ Cảnh Diễm hung hăng tránh ra ngực của hần, chạy đến trên ghế, nắm lấy túi xách liền ra bên ngoài chạy, Đỗ Thiên Trạch cứ như vậy đứng ở cửa phòng bếp, sững sờ nhìn Hạ Cảnh Diễm đi xa, cái gì cũng làm không được.

Hạ Cảnh Diễm vội vàng chạy ra biệt thự, một hơi cũng bắt chấp thở, ngăn cản một chiếc taxi, nàng cũng không nói lên được vì cái gì hoảng hốt, vì cái gì tức giận, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt khác thường làm cho nàng muốn trốn, bởi vì nàng trong mắt hần thấy được thương hại, không, nàng Hạ Cảnh Diễm không cần người khác thương hại cùng đồng tình, đặc biệt Đỗ Thiên Trạch, hần lại tìm tòi miệng vết thương của nàng, lại giả bộ hảo tâm muốn xoa dịu, cái này tính cái gì?

Chẳng có mục đích mà đi đến đầu đường, Hạ Cảnh Diễm thần sắc chết lặng, linh hồn dường như bị kéo ra khỏi thể xác, không có tức giận, đi trong đám người hối hả, giống như những người khác đang vui vẻ cười, chỉ có một mình nàng cô đơn, đột nhiên, điện thoại vang lên, nàng lấy điện thoại ra, thì ra là mẹ gọi tới, nàng lập tức giơ lên một vòng vui vẻ tiếp nghe.

“Mẹ. Có chuyện gì không?”

“Cảnh Diễm, ba của con xuất viện rồi, bác sĩ nói bệnh tình rất tốt, có thể trở về nhà an dưỡng một thời gian ngắn, lại xem hiệu quả về sau.” Hạ mẹ thanh âm không thể che hết vui sướng.

Tin tức này đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, không thể nghi ngờ là trong bóng tối thấy ánh mặt trời, nàng cười đến vui vẻ cực kỳ, “Thật vậy chẳng? Mẹ, thật tốt quá, ba ba nhất định sẽ bình phục.”

“Ai. Cái này chỉ khổ con rồi, khi nào thì có thời gian về nhà một chuyến, mấy tháng không thấy con, chúng ta thậm chí nghĩ con chết ở đâu rồi.”

“Yên tâm đi! Chỉ cần con có thời gian con nhất định sẽ trở về thăm cha mẹ.” Hạ Cảnh Diễm ngoài miệng nói, đáy lòng lại cảm thấy khổ sắp vạn phần.

“Người thanh niên kia có tìm con không? Các con còn có liên lạc không?” Hạ mẹ không quên quan tâm Hạ Cảnh Diễm chuyện bạn trai.

Hạ Cảnh Diễm đương nhiên biết rõ trong miệng mẹ hẳn là ai, mấp máy môi, cười nói, “Khá tốt, chúng con mới vừa rồi còn liên lạc!”

“Người kia rất tốt, con có thể cố gắng nắm chắc a! Đừng làm cho người khác đoạt đi.” Nói đến đây, Hạ mẹ còn vui vẻ nở nụ cười.

Cúp điện thoại, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên lại cảm thấy cuộc sống tràn đầy ánh mặt trời, đúng a! Chỉ cần ba ba bệnh có thể trị được, nàng chịu hết thấy ủy khuất thì có là gì? Đến lúc đó, hết thấy quá khứ trôi qua, tan thành mây khói, nàng có thể giải thoát rồi.

Thứ Hai mở ra một tuần lễ đi làm phong ba, Hạ Cảnh Diễm sáng sớm từ khách sạn xuất phát đi làm, bởi vì sợ phiền A Nhã, nàng tối hôm qua đã ở lại một khách sạn không quá đắt, loại cuộc sống này làm cho nàng rất không có cảm giác an toàn, tựa như người lang thang không yên ổn.

Đi vào đại sảnh Kỷ thị, Hạ Cảnh Diễm tự dưng cảm giác bên người có nhiều ánh mắt kỳ dị, loại cảm giác này Hạ Cảnh Diễm rất quen thuộc, ánh mắt chỉ trở đường như đem nàng trở thành một quái vật mà xa cách, Hạ Cảnh Diễm có chút chột vật trốn vào thang máy, nhưng là, trong thang máy khắp nơi đều là người, nàng y nguyên trốn không thoát, nàng đã thử qua cảm giác nhân ngôn đáng sợ như thế nào, cũng biết rõ lời đồn đãi cũng rất đáng sợ, một mực chạy trốn tới cửa phòng làm việc, nàng mới dám thở một ngụm.

Đi vào văn phòng, tổng giám đốc còn chưa tới, nàng cũng gọi cho hân điểm tâm sáng, bắt đầu ngồi trên bàn làm việc của mình thần thờ, nàng thầm kêu sợ hãi, vì cái gì tại Kỷ thị chính mình luôn gặp phải tai nạn này? Có được vị trí cao, nàng cũng ngồi mà không yên! Cũng không phải nàng yêu cầu, hướng chi, phần này công tác đối với nàng mà nói, quá áp lực, nói không chừng ngày nào đó quan hệ của nàng cùng Kỷ Vĩ Thần giải trừ, phần công tác này cũng sẽ tùy thời biến mất.

Nghĩ xong, nàng cầm lấy lịch, nhìn thời gian, xem ra nàng cùng Kỷ Vĩ Thần chỉ còn một tháng mấy ngày nữa, nói không ra mừng rỡ.

Đúng lúc này, đột nhiên trên bàn điện thoại vang lên, kéo nàng trở về hiện tại, nàng cầm lấy điện thoại đưa tới bên tai, “Xin chào.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng trầm thấp của Kỷ Vĩ Thần, “Tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

99. Chương 99: Sóng Ngầm

Hạ Cảnh Diễm sững sờ, không thể tưởng được là hần, kinh ngạc vẫn chưa xong, đầu kia đã cúp điện thoại trước, nàng chỉ phải đứng người lên đi vào thang máy, thang máy càng cao càng ít người, Hạ Cảnh Diễm đứng ở trong thang máy trống trải bắt đầu suy nghĩ, Kỷ Vĩ Thần muốn nàng đi có mục đích gì, tuyệt đối không phải là phải hỏi nàng hai ngày này trôi qua có tốt không a!

Đẩy ra cửa phòng làm việc của Kỷ Vĩ Thần, nhìn thấy hần đang đứng gọi điện thoại ở cửa sổ sát đất, bóng dáng cao ngất to lớn dưới ánh mặt trời càng chói mắt, tây phục sang trọng, hiển hiện đầy đủ vẻ thâm trầm nam tính, hần một tay vịn cửa sổ, một tay cầm điện thoại, giọng trầm thấp nói chuyện đối với Hạ Cảnh Diễm như lại một loại hấp dẫn trí mạng, trong lúc làm việc hần càng làm cho người khác không thể bỏ qua, giờ tay nhắc chân cũng thật dục người.

Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa ra vào lẳng lặng nghe hần nói điện thoại, anh vẫn trầm thấp lưu loát quanh quẩn trong văn phòng im ắng, chỉ thấy hần thập phần ngắn gọn kết thúc, khuôn mặt tuần tú hơi nghiêng, hoàn mỹ quay trở về, cặp mắt kia thâm thúy như vậy không hề phòng chút nào chạm đến ánh mắt Hạ Cảnh Diễm, vốn đang thất thần nhìn ngẩn ngơ, Hạ Cảnh Diễm bị hần như vậy vừa nhìn, thần chí lập tức tỉnh lại, hơn nữa, vừa nghĩ tới chính mình vừa rồi đối với hần si mê, khuôn mặt hơi có chút đỏ lên.

Kỷ Vĩ Thần từ phía trước cửa sổ đi đến trên ghế sofa, thon dài bóng dáng lười biếng ngồi dựa, nâng lên mi dài chăm chăm nhìn vào nàng, “Hai ngày nay cô đều ở nhà bạn?”

Hạ Cảnh Diễm giọng điệu hơi có chút giấu cợt nói, “Tôi ngoại trừ có thể ở nhà bạn thì còn có thể ở đâu?” Nàng biến thành dân du mục.

“Lần trước vì sao không gọi điện thoại cho tôi?” Kỷ Vĩ Thần nhú mày thấp hỏi.

“Gọi hay không cũng có gì khác sao? Tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của các người.” Hạ Cảnh Diễm biết điều trả lời, qua hai ngày rồi, hần mới nói loại lời này, không khỏi đã quá muộn.

Kỷ Vĩ Thần nhú mày, ánh mắt lơ đãng nhìn nàng, thần nhiên nói, “Đêm nay trở về đi.”

Hạ Cảnh Diễm chớp chớp con mắt, nhắc lên mi mắt nhìn qua ngoài cửa sổ, dùng khẩu khí càn nhạ hỏi, “Có được hay không?”

Kỷ Vĩ Thần từ trong từng câu từng chữ của Hạ Cảnh Diễm nghe ra, nhất định lần trước Trình Thủy Tâm đã nói lời gì với nàng, chỉ phải cau mày nói, “Không có gì là không được.”

“Tôi sợ quấy rầy hảo sự của Kỷ tổng, cho nên, đêm nay hay là ở nhà bạn.” Hạ Cảnh Diễm mím môi trào phúng, nếu để cho nàng lại đối mặt cô gái kia, nàng nói cái gì cũng không trở về.

“Lời của tôi không cần nói lần thứ hai.” Kỷ Vĩ Thần dùng giọng điệu chân thật đáng tin chấm dứt bọn họ nói chuyện, hần nhìn nhìn bên ngoài, đứng người lên ra cửa văn phòng, ném lại Hạ Cảnh Diễm sững sờ đứng đó, một mình rời đi.

Đáng giận, Hạ Cảnh Diễm cắn răng ra cửa phòng làm việc, Kỷ Vĩ Thần lạnh nhạt, cho nàng một loại cảm giác rét lạnh, chỉ sợ nàng nói ra chính mình bị đàn bà của hần quăng một cái tát, hần chỉ là nói một câu nào đó phản ứng mà thôi a! Loại đàn ông lạnh nhạt vô tâm này, rốt cuộc lòng của hần đang suy nghĩ gì? Vừa nghĩ tới đêm nay phải về biệt thự của hần, Hạ Cảnh Diễm ngực có chút rầu rĩ.

Đi làm thời gian qua rất nhanh trôi qua, công việc cũng quen dần, anh văn của nàng bù lại khá hơn, đặc biệt Ngô Kiệt trợ giúp rất nhiều, chỉ cần nàng không hiểu, hỏi Ngô Kiệt là được rồi, Ngô Kiệt đối với Hạ Cảnh Diễm, ngoại trừ là sếp chiếu cố cấp dưới, Hạ Cảnh Diễm đối với Ngô Kiệt mà nói, còn mơ hồ có một phần cảm giác đặc biệt tồn tại, Ngô Kiệt đến nay ba mươi hai tuổi, Hạ Cảnh Diễm khi mới vào văn phòng, vẻ mặt tươi tắn và trong sáng liền hấp dẫn hần, tiếp xúc thêm, tính cách Hạ Cảnh Diễm ôn nhu dịu dàng cũng lặng lẽ đã động hần, cho nên, mỗi khi Hạ Cảnh Diễm thỉnh giáo thì hần đều thập phần nhiệt tình hỗ trợ.

Tối gần buổi trưa, Ngô Kiệt từ trong tư liệu ngẩng đầu lên hỏi Hạ Cảnh Diễm, “Buổi trưa hôm nay có định đi đâu ăn cơm?”

“Còn chưa nghỉ ra !” Hạ Cảnh Diễm gật đầu trả lời, lại lễ phép trở lại hỏi một câu, “Ngô quản lý ?”

Ngô Kiệt đẩy kính mắt, dùng giọng điệu ẩn dẫu gì đó trả lời, “Nếu như buổi trưa hôm nay không có người hẹn anh, em có thể mời anh ăn một bữa cơm.”

“Quản lý đã trợ giúp nhiều cho em, hẳn là em mời anh mới đúng.” Hạ Cảnh Diễm cười cười.

“Bữa nay anh mời, tiếp đến là em.” Ngô Kiệt cười nhạt, tiếng trầm ổn thành thực tản ra.

Tới gần thời gian ăn cơm trưa, Ngô Kiệt cùng Hạ Cảnh Diễm đồng thời đi ra văn phòng, Ngô Kiệt dẫn Hạ Cảnh Diễm trực tiếp vào thang máy số 3, đây là thang máy chuyên môn cho cấp chủ quản, đi tốc hành đến bãi đỗ xe, đang lúc Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Kiệt cười cười nói nói chờ thang máy thì cửa thang máy mở ra, khi thấy trong thang máy bóng dáng chìm lạnh, Hạ Cảnh Diễm trên mặt nụ cười lập tức cứng ngắc, Kỷ Vĩ Thần dáng người lười biếng dựa trong thang máy.

Hai người tầm mắt chỉ là trong nháy mắt tiếp xúc, Kỷ Vĩ Thần liền dời đi, ngược với Hạ Cảnh Diễm đang hóa đá, Ngô Kiệt lại nhiệt tình chào hỏi, “Kỷ tổng, trùng hợp như vậy.”

Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nở nụ cười, nhẹ gật đầu, “Ừ.”

Ba người trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm đứng ở sau cùng lẳng lặng nghe Ngô Kiệt cùng Kỷ Vĩ Thần hai người nói chuyện công việc, thật cũng không cảm giác quẩn bách lắm, một phút đồng hồ sau, thang máy dừng ở bãi đỗ xe, chờ hai người phía trước đi ra ngoài, Hạ Cảnh Diễm mới đi theo đi ra, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần không nhìn đến Hạ Cảnh Diễm, trực tiếp đi đến xe của hắn mở cửa ngồi xuống.

Hạ Cảnh Diễm mặc dù có chút kỳ quái hành động của Kỷ Vĩ Thần, ngẫm lại cũng là chuyện đương nhiên, dưới loại tình huống này, hẳn làm sao có thể nhận là biết mình ? Nghĩ xong, nàng đi theo Ngô Kiệt đi vào xe của hắn ngồi bên cạnh.

Ánh mắt hơi nghiêng chỉ thấy xe Kỷ Vĩ Thần lẳng lặng đứng ở tại chỗ, cũng không chạy đi, chỉ là xe của hắn cửa sổ đóng lại, lạnh lùng ngăn cách hết thảy mọi tìm tòi nghiên cứu, xe Ngô Kiệt vào lúc này chậm rãi mở ra, hướng lối đi ra chạy đi.

Hạ Cảnh Diễm đang có chút ngạc nhiên vì phản ứng của Kỷ Vĩ Thần, chỉ thấy xe của hắn rất nhanh lao tới, lướt qua xe Ngô Kiệt, hợp vào trong dòng xe cộ.

Vốn cũng không có gì , nhưng là, Hạ Cảnh Diễm vì cái gì mãi cảm phát giác được có chút không ổn ? Hạ Cảnh Diễm có chút ảo não bỏ qua loại ý nghĩ này, ngẫm lại, chính mình chỉ là cùng Ngô Kiệt ăn bữa cơm, thủ trưởng cùng cấp dưới quan hệ xã giao bình thường, cũng không có làm việc gì có lỗi với hắn, huống chi, hắn như thế nào lại để ý mình và ai ăn cơm ? Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm tự giấu mím môi cười, trong lòng thầm mắng tự mình đa tình, nghĩ những thứ không nên nghĩ.

Ngô Kiệt mang theo Hạ Cảnh Diễm vào một nhà hàng kiểu Trung Quốc, hắn khen ngợi ở đây khẩu vị rất tốt, sau khi chọn món ăn, Hạ Cảnh Diễm mới biết được hắn không có nói láo, trên bàn cơm, Ngô Kiệt không có cách nói chuyện của sếp và nhân viên mà là hoàn toàn dùng lập trường bạn bè cùng Hạ Cảnh Diễm nói chuyện, điều này làm cho Hạ Cảnh Diễm giảm bớt không ít áp lực, nói chuyện với nhau cũng tự nhiên hơn, trên bàn cơm, Ngô Kiệt thập phần thủ lễ phép, cũng không có hỏi cái gì quá phận, tựa như hai người bạn mới làm quen, lẫn nhau nói những chủ đề chung chung.

Chỉ cần lời nói đầu cơ, một bữa cơm thời gian trôi qua cũng không nặng nề, khi tính tiền thì Hạ Cảnh Diễm vốn định trả lại bị Ngô Kiệt từ chối, trên người hắn có một loại cảm giác làm cho người khác không thể chối từ, Hạ Cảnh Diễm bất đắc dĩ, chỉ phải cười nói lần sau lại mời lại, Ngô Kiệt một mực cười nói sẽ có cơ hội.

Trở lại công ty, trải qua nửa giờ nghỉ ngơi, Hạ Cảnh Diễm mặc dù có chút buồn ngủ, nhưng là nhẫn nại trước xử lý một việc, chỉ sợ lúc tan tầm lại luống cuống tay chân.

Ngày này thời gian cứ như vậy đi qua, tan việc, Hạ Cảnh Diễm nhanh nhanh đi ra đại sảnh, đang đợi xe thì phát hiện điện thoại vang lên, nàng ngạc nhiên lấy điện thoại nhìn, khi thấy dãy số thì trên mặt biểu lộ cứng đờ rồi, là Đỗ Thiên Trạch.

Bởi vì ngày hôm qua hai người không vui vẻ lắm nên làm cho nàng do dự một chút, nói thật, Đỗ Thiên Trạch tối hôm qua hỏi làm cho nàng chán ghét, nhưng là, không thể phủ nhận đây là chuyện đã tồn tại, đã

xuyên qua chuyện này rồi thì sẽ không có cái gì không tốt mà giấu nữa, nghĩ nghĩ, hay là nhún nhún trả lời, “Này. . . .”

“Tối nay có thì giờ rảnh không?” Đỗ Thiên Trạch thanh âm truyền đến.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, trên cơ bản dùng loại giọng này mở đầu, nói rõ hẳn đêm nay nhất định tiết mục gì an bài.

“Muốn mời cô bữa cơm.” Đầu bên kia điện thoại Đỗ Thiên Trạch vẫn nhẹ nhàng, có vẻ có chút mất tự nhiên.

Hạ Cảnh Diễm ngẩn ngơ, đang nghĩ ngợi lý do từ chối, liền nghe Đỗ Thiên Trạch tiếp tục lên tiếng, “Bữa cơm này là tôi muốn vì lời nói ngày hôm qua mà xin lỗi.” Đỗ Thiên Trạch đoán được Hạ Cảnh Diễm không nói lời nào, có thể là nghĩ đến chuyện từ chối, chỉ phải đem mục đích nói trực tiếp một chút.

“Không cần như thế, tôi phải tăng ca, khả năng không đi được.” Hạ Cảnh Diễm có chút dồn dập lên tiếng, nằng nặt đầy lòng nghĩ, chuyện ngày hôm qua cứ như vậy a! Mọi người cùng nhau quên mất.

“Tôi đang ở gần cô, không thấy được tôi sao?” Đỗ Thiên Trạch trong điện thoại bật cười, xe của hắn chậm rãi dừng ở trước mặt Hạ Cảnh Diễm, quay xuống cửa xe.

Gương mặt Hạ Cảnh Diễm nói dối ngượng ngùng chống lại Đỗ Thiên Trạch cười tươi đến đáng giận, không khỏi trong lòng ngậm bực, hẳn khi nào thì đổi xe? Đứng ở trước Hạ Cảnh Diễm chính là một chiếc màu đen.

“Lên xe a!” Đỗ Thiên Trạch hướng nàng nhướng nhướng mày.

Hạ Cảnh Diễm biết mình nói dối bị lộ, khuôn mặt có chút khó coi, cắn răng, nghe được Đỗ Thiên Trạch cười trêu ghẹo nói, “Nói dối cũng phải làm cho giống chứ, lại ra đúng giờ tan tầm!”

Nhìn Hạ Cảnh Diễm còn đứng ngây ngốc, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú không vui vội hiện, “Có phải là muốn tôi xuống xe đi mời cô?”

Không có biện pháp, mọi người đã đông ở đây rồi, nếu như hắn xuống xe, Hạ Cảnh Diễm sẽ càng cảm thấy được nan kham, chỉ phải mở cửa xe ngồi lên đi.

100. Chương 100: Bóng Đêm Khêu Gọi

Đỗ Thiên Trạch cho xe chạy nhanh trên đường cao tốc, trong xe thập phần yên tĩnh, Hạ Cảnh Diễm từ khi lên xe cũng không có nói chuyện, căn bản là không lời nào để nói, Đỗ Thiên Trạch vừa vịn tay lái, vừa dùng ánh mắt trộm nhìn nàng, trong đầu cũng đang suy nghĩ muốn như thế nào mới có thể trêu chọc nàng vui vẻ, bởi vì, hắn quen nhìn nàng khuôn mặt tươi cười cùng sức sống, Hạ Cảnh Diễm như vậy trầm mặc không nói làm cho hắn có chút hốt hoảng.

“Cô vừa rồi tại sao phải nói dối, thật sự là chán ghét gặp tôi như vậy sao?” Đỗ Thiên Trạch khiêu mi hỏi, giọng điệu không nặng, cũng có chút ít cảm giác tủi thân.

“Phải” Hạ Cảnh Diễm bĩu bĩu môi ném ra một câu.

Câu trả lời này đối với Đỗ Thiên Trạch chính là một đả kích, hắn bĩu bĩu môi, giọng nhịn không được mang theo không vui, “Vì cái gì?”

Hạ Cảnh Diễm nhàn nhạt nhìn hắn, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa nhàn nhạt trả lời, “Chán ghét một người cần lý do sao?”

Hạ Cảnh Diễm nói làm Đỗ Thiên Trạch nín lặng, hắn nhướng nhướng mày, muốn phản bác lại nhất thời không biết nói gì, đơn giản chỉ cần không nói tiếp, hừ nhẹ một tiếng, hắn híp lại mắt, rất khó khăn nói ra thanh âm, “Đối với chuyện ngày hôm qua, thật sự câu hỏi của tôi hơi đường đột, nhưng là, cô không biết là cô nên nói cho tôi biết một tiếng sao?”

“Nói cho anh biết để bị chê cười sao?” Hạ Cảnh Diễm trào phúng lên tiếng, nhắc tới vấn đề ngày hôm qua, tâm nàng đã loạn.

Lời của Hạ Cảnh Diễm chính là ý nghĩ của ban đầu của Đỗ Thiên Trạch, hôm nay bị nàng hỏi như vậy, Đỗ Thiên Trạch lập tức vì lương tâm của mình phản bác lên tiếng, “Tôi không có cười nhạo cô, là cô chính mình không dám đối mặt sự thật.” Nói xong câu đó, Đỗ Thiên Trạch trong lòng thầm kêu, hắn đây là làm sao vậy, rõ ràng muốn tra tấn nàng, mả mai nàng mới là mục đích cuối cùng! Hiện tại, hắn ngược lại vô duyên vô cớ đến đây làm người tốt, hắn thật sự là chán ghét loại cảm giác này.

Hạ Cảnh Diễm mới không tin liếc nhìn hắn, phiết môi nói, “Anh sẽ hảo tâm như vậy?”

“Chẳng lẽ Đỗ Thiên Trạch tôi trong mắt cô, là người xấu tội ác tày trời?” Đỗ Thiên Trạch càng tức giận trừng nàng, nàng làm sao có thể nghi ngờ lòng tốt của hắn ? Đây là thật vất vả mới giả vờ được mà!

“Cách tội ác tày trời cũng không kém là bao.” Hạ Cảnh Diễm cố ý biết thời biết thế ăn hiếp hắn.

“Này uy , tôi không có đắc tội cô! Cô đừng oan uổng tôi.” Đỗ Thiên Trạch kêu oan, môi mông lại bứt lên độ cong đẹp mắt.

“Ai oan uổng anh?” Hạ Cảnh Diễm vừa nói, khóe môi cũng không tự giác tràn ra một vòng cười.

Đỗ Thiên Trạch cảm phát giác được Hạ Cảnh Diễm tâm tình chuyển biến tốt, khóe miệng vui vẻ không khỏi làm lớn ra, “Nếu như cô dám nói tôi xấu, tôi đây hôm nay nhất định không tha cho cô.”

Những lời này làm Hạ Cảnh Diễm giật mình nảy người, nàng mạnh nói, “Anh muốn làm gì?”

“Dem cô ném đến một nơi không người, tự sinh tự diệt.” Đỗ Thiên Trạch cười đắc ý, đáy lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu là hắn xấu xa, thì trực tiếp đến nàng lại giữa đường rồi.

Hạ Cảnh Diễm giả bộ giận trừng hắn, “Anh nếu dám làm như vậy, tôi thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh, cả đời đeo bám lấy anh.”

“Tốt thôi, đỡ phải mỗi lần đi tìm cô khổ cực như vậy.” Đỗ Thiên Trạch ác liệt cười, đáy mắt rạng rỡ chói mắt.

Đỗ Thiên Trạch xác thực không thể phủ nhận, tướng mạo của hắn xác thực có thể làm cho các cô gái trầm mê, nếu như hắn lại trầm tính một chút, nếu như hắn có chút lạnh lùng xa cách, có lẽ Hạ Cảnh Diễm cũng sẽ bị mê hoặc đảo điên, cố gắng từ trên mặt mũi của hắn dời đi, Hạ Cảnh Diễm rầu rĩ hỏi, “Không có việc gì anh tại sao phải đổi xe?”

“Lái một chiếc lâu cũng rất chán.” Đỗ Thiên Trạch trong lòng bổ sung một câu, giống như phụ nữ, ở chung lâu sẽ không thú vị.

“Đây là lời của kẻ có tiền mới có tư cách nói.” Hạ Cảnh Diễm cười khở, nàng biết rõ người không có tiền là như thế nào giấy dựa trong xã hội này.

“Cô muốn thành kẻ có tiền, cũng không phải không có cách.” Đỗ Thiên Trạch ác ý trêu ghẹo .

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại nhìn hắn, đã thấy Đỗ Thiên Trạch cười nói, “Gả cho một kẻ có tiền, chẳng phải đã thành?”

“Nói cũng vô ích, anh cho rằng muốn gả cho kẻ có tiền rất dễ dàng sao?” Hạ Cảnh Diễm không khách khí liếc hắn.

“Kỳ thật, gả cho họ không phải dễ dàng như vậy, huống chi cô cũng trông rất bình thường, thì khó càng thêm khó .” Đỗ Thiên Trạch không quên bỏ đá xuống giếng.

“Anh mới là bình thường.” Hạ Cảnh Diễm không quên phản bác trở về, cho dù nàng không có tự tin, hắn cũng không cần phải như vậy đả kích nàng nha!

“Tôi đây khuôn mặt nếu tính là bình thường, thế giới này sẽ không có soái ca.” Đỗ Thiên Trạch tự kỷ lên tiếng, trên mặt tràn đầy nụ cười đắc ý, hắn đối với chính mình đánh giá cao nha.

“Tự cho là đúng.” Hạ Cảnh Diễm chép miệng, thực sự không thể không thừa nhận, Đỗ Thiên Trạch tướng mạo xác thực đủ xuất sắc, chính là, xuất sắc thì thế nào? Trời sinh thiếu đạo đức một chút.

“Như thế nào? Có hứng thú hay không gả cho kẻ có tiền? Tuy cô bình thường một chút, nhưng là không phải không được, tôi miễn cưỡng có thể đem cô giới thiệu cho những công tử hạng trung chắc là được.”

“Kẻ có tiền có cái gì tốt? Anh nói xem?” Hạ Cảnh Diễm hỏi lại, đã ở lòng tự hỏi, ít nhất nàng nhận thức những này kẻ có tiền cũng không giống người bình thường, không phải quá lạnh thì chính là quá phong lưu, không phải quá phong lưu thì chính là dùng đùa bỡn làm niềm vui, nếu như là như vậy, nàng tình nguyện gả cho một người bình thường, bình bình đạm đạm qua một đời.

Bị Hạ Cảnh Diễm hỏi ngược lại, Đỗ Thiên Trạch cũng không trả lời được, kẻ có tiền có cái gì tốt? Hắn nghĩ nghĩ, nhìn ra bên ngoài nói, “Kẻ có tiền có thể phục vụ xã hội.”

Đỗ Thiên Trạch nói những lời này lại làm Hạ Cảnh Diễm chết cười, nàng rất muốn nói, các anh mỗi ngày sống phóng túng, hưởng thụ cuộc sống chính là phục vụ xã hội à?

Đang đầu khẩu, Hạ Cảnh Diễm mới chú ý tới xe của hắn đi về hướng một đoạn đường cao tốc khác, không khỏi trừng lớn mắt vội kêu lên, “Này, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Ăn cơm a!” Đỗ Thiên Trạch như ngâm thơ nói.

“Muốn đi đâu ăn?” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu càng nóng nảy, Kỷ Vĩ Thần tối nay muốn nàng trở lại biệt thự, nàng không thể về muộn.

“Đi thì sẽ biết, cô thật đang lo lắng tôi sẽ đem cô bán sao?” Đỗ Thiên Trạch không thích Hạ Cảnh Diễm ánh mắt gấp gáp như vậy, nàng như vậy vội vã là muốn trở lại bên người Kỷ Vĩ Thần đi? Hừ! Hắn sẽ không làm cho nàng như ý.

“Nhưng. Tôi. ?” Hạ Cảnh Diễm đang nghĩ ngợi giải thích, nhưng là lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, nàng phản bác, đúng vậy! Vì cái gì Kỷ Vĩ Thần muốn nàng trở về thì nàng phải trở về? Hơn nữa, nàng cùng bạn bình thường ăn cơm có cái gì không thể? Về trễ một chút lại có thể như thế nào? Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm thở ra một hơi, quay xuống cửa sổ xe cho gió đêm ngoài cửa mát nhẹ thổi vào, thổi bay trong lòng bức bối.

Đỗ Thiên Trạch thấy nàng nói đến một nửa liền ngừng lại, liền có chút hiếu kỳ hỏi tới, “Như thế nào? Sợ có người giận cô?”

“Anh lo lái xe cho tốt đi.” Hạ Cảnh Diễm tức giận ném ra một câu, nàng lại nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch cũng không hỏi qua ý kiến của nàng, chạy đến nơi xa như vậy, hôm nay bọn họ đã đi qua một đoạn đường nói hai bờ sông, bên kia là một thành phố phồn hoa khác, cách thành phố của bọn họ ít nhất phải hơn bốn mươi phút lộ trình.

Đỗ Thiên Trạch không thú vị mân mân môi mỏng, yên tĩnh lái xe, cảm giác xe có chút yên ắng, hắn đơn giản mở lên một điệu nhạc, Đỗ Thiên Trạch không khỏi đi theo biến tấu nhạc, tốc độ xe nhanh hơn kính người, trong cao tốc yên tĩnh chỉ có gió đêm làm bạn.

Cái này làm Hạ Cảnh Diễm sợ hãi, Đỗ Thiên Trạch sững sờ nói, “Làm sao vậy?”

Hạ Cảnh Diễm kêu lên, “Anh muốn chết nhưng tôi còn chưa muốn chết !”

“Cô phải tin tưởng kỹ thuật lái xe của tôi.” Đỗ Thiên Trạch tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn là giảm bớt tốc độ, hắn đột nhiên cảm giác, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể tranh thủ thêm một chút thời gian cùng nàng.

Đột nhiên, điện thoại của Đỗ Thiên Trạch vang lên, hắn có chút bức bối cầm lên nhìn, dĩ nhiên là Lâm Tiểu Dạ, nhấp máy môi, hắn nhấn nút khóa âm không tiếp, Hạ Cảnh Diễm nhìn qua cử động của hắn, kỳ quái nói, “Như thế nào không tiếp điện thoại?”

“Cô gái đáng ghét.” Đỗ Thiên Trạch khinh thường hừ lạnh, lần trước Lâm Tiểu Dạ quấy hắn cả đêm, đều nhanh đem hắn bức điên rồi, một khi phụ nữ theo đuổi, quả thực có thể nói là điên cuồng, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không phải cố ý té ngã cũng là chủ động ngã vào, lần trước, hắn chỉ kém không có vùng tay rời đi.

Hạ Cảnh Diễm châm chọc, lên tiếng nói, “Phụ nữ ở trong mắt anh thật sự như vậy không đáng tiền?”

“Phải xem là dạng người nào, nói thí dụ như cô, thì sẽ ở đây nói lý.” Đỗ Thiên Trạch nói, ánh mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm liếc, chỉ thấy gió đêm từ từ thổi vào làm bay làn tóc nàng mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn được đèn đường chiếu rọi, xinh xắn lúc ẩn lúc hiện, cặp mắt kia sáng lóng lánh khi thì nháy lên, thần bí vũ mị phong tình.

“Tôi đây có giống một trong những đồ chơi đó? Một món đồ chơi đùa bỡn?” Hạ Cảnh Diễm nhin không được trào phúng.

“Vì cái gì cô vẫn muốn làm tổn thương lòng tôi ? Đối với cô, tôi chưa từng có yêu cầu gì quá phận.” Đỗ Thiên Trạch thương tâm lên tiếng, nhưng là, giọng điệu cũng đủ giả dối.

“Thôi đi, ai không biết anh đang suy nghĩ cái quỷ gì.” Hạ Cảnh Diễm ngoài miệng nói, trên mặt lại cười như hoa, mặc dù biết Đỗ Thiên Trạch không phải loại người kia, nhưng chính là thích cùng hắn cãi nhau như vậy.

Đang nói, bọn họ đã vào trung tâm khu phố, Đỗ Thiên Trạch hiển nhiên rất quen thuộc, trong thành phố vòng vo vài vòng sau liền đi tìm nhà hàng hắn nói, bên trong hải sản rất nổi tiếng, Đỗ Thiên Trạch chọn vài món đặc sắc, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, cảm giác thời gian cũng trôi qua rất vui vẻ, ngày hôm qua có gì không vui cũng bởi vì bữa cơm này mà phai nhạt.

Hạ Cảnh Diễm ngược lại có chút ăn không nổi, tuy trong lòng suy nghĩ không cần quan tâm thời gian về nhà , nhưng là, ngẫu nhiên cầm lấy điện thoại nhìn đã gần chín giờ, trong lòng cũng có chút gấp gáp, nàng nếu lại trễ một chút nữa hắn có thể như thế nào?

Đỗ Thiên Trạch đương nhiên lưu ý đến Hạ Cảnh Diễm thường xuyên nhìn đồng hồ, trong lòng tuy không vui, nhưng là trên mặt không có biểu lộ ra, lại bức bội uống nhiều rượu, Hạ Cảnh Diễm lo lắng hắn trong chốc lát phải lái xe, liền không muốn hắn uống, bị Hạ Cảnh Diễm yêu cầu , hắn cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, đồng thời cũng rất hưởng thụ, ít nhất đây là hưởng thụ khó được đến .

Chờ bọn họ rời khỏi nơi này cũng gần mười giờ rồi, trên đường đi, Hạ Cảnh Diễm có chút mỏi mệt tựa ở trên ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi, Đỗ Thiên Trạch cũng không nói chuyện, yên tĩnh lái xe, đèn đường mờ vàng đem gương mặt Hạ Cảnh Diễm trầm tĩnh lặng lẽ lộ ra, Đỗ Thiên Trạch không thể nói vì cái gì, chỉ cần nhìn nàng ngủ, hắn bức bội như thế nào cũng sẽ bình tĩnh như mặt nước.

101. Chương 101: Đêm Triền Miên

Trong bóng tối mờ ảo cùng đêm khuya yên tĩnh, trên sôpha thái độ bất cần nữa nằm nữa dựa, Kỷ Vĩ Thần hai mắt híp lại, ngón tay thon dài kẹp lấy một nửa điều thuốc, khói thuốc lượn lờ trong phòng khách trống trải càng có vẻ cô đơn u buồn.

Đêm càng yên tĩnh cũng không xóa đi buồn bức của hắn, có như vậy những khoảnh khắc này, hắn mới càng bắt đầu nhớ đến hương vị của ly cà phê kia, nhưng nàng vì cái gì còn chưa có trở về? Điện thoại để trên bàn, chỉ cần hắn tùy ý gọi liền có thể biết vị trí nàng hiện tại, nhưng hắn không muốn, chỉ là một cô gái không hề đáng nói đến, có tư cách gì hắn phải coi trọng ? Nhưng, đêm quá an tĩnh, tâm lại không khỏi càng phiền muộn.

Ban đầu ăn cơm xong Hạ Cảnh Diễm muốn một mình trở về, nhưng trên xe nàng ngủ quên, đợi nàng tỉnh lại xe đã đến khu biệt thự rồi, nàng vốn định xuống đi bộ một lúc trước khi về, Đỗ Thiên Trạch cũng không đồng ý, bắt phải đưa đến tới cửa, đến cửa ra vào nàng đang nghĩ ngơi làm cho hắn nhanh lên trở về, đỡ phải bị người khác trông thấy sẽ không tốt, nhưng hắn lại chủ động xuống xe, hơn nữa, dưới tình huống này Hạ Cảnh Diễm còn không kịp phản ứng, hắn cánh tay to kéo đi nàng lại, Hạ Cảnh Diễm vừa định giãy dụa, lại nghe Đỗ Thiên Trạch tiếng nói như say mê!”Cho tôi ôm một chút, có thể không?”

Nhưng mà, cặp mắt hồ ly kia mang ý cười liếc về phía phòng khách đang sáng đèn, mắt sắc phát hiện bức màn bị nhấc lên, a..., anh ta đang nhìn sao?

Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, lập tức khuôn mặt đỏ bừng, tay rất nhanh đẩy ra hấn, khẽ nói nhỏ!”Lúc này anh lại phát bệnh thần kinh gì vậy.”

“Đừng nói chuyện xa cách như vậy chứ, tốt xấu gì tôi cũng khổ cực như vậy đưa cô trở về mà!” Đỗ Thiên Trạch kéo môi cười nói, sau đó mở cửa xe, thông thả biến mất trong bóng đêm, nhưng là, trong nháy mắt rời đi đó, khuôn mặt tuần tú cũng trở nên dị thường khó coi, hấn cắn chặt hàm răng như đang đè nén cái gì, tay nắm chặt tay lái ầm ầm nổi gân xanh.

Hạ Cảnh Diễm nhìn xe rời đi, vô thức nhẹ nhàng thở ra, đang muốn mở cửa thì cửa lại tự động mở, nàng có chút ngạc nhiên, đi vào cửa chính, thuận tay khóa lại, ngay khi Hạ Cảnh Diễm đi vào hoa viên, bức màn nơi cửa sổ cũng buông xuống, Kỷ Vĩ Thần mặt âm trầm, một lần nữa về lại ghế, dập tắt điều thuốc trong tay, ánh mắt của hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cửa chính.

Hạ Cảnh Diễm cũng nhanh chóng đi vào trong nháy mắt, cũng cảm giác không khí không đúng lắm, khi thấy người ngồi như bóng ma ở trên ghế nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, tay cũng mở đèn lên, Hạ Cảnh Diễm lúc này mới thấy rõ Kỷ Vĩ Thần mặt không biểu tình, nàng vừa đổi giày, vừa nén giận lên tiếng, “Vì cái gì không mở đèn?”

“Đi đâu?” Kỷ Vĩ Thần thanh âm lạnh nhạt vang lên trầm mặc.

Hạ Cảnh Diễm đã sớm nghĩ đến hấn sẽ đặt câu hỏi, cho nên, đã sớm nghĩ kỹ lý do, không nhanh không chậm nói!”Cùng bạn đi ăn cơm.”

“Bạn nào?” Kỷ Vĩ Thần thanh âm hơi có một tia hứng thú.

Hạ Cảnh Diễm giật mình, cau mày nói!”Một người quen mà thôi.”

“Người kia giống như là tôi cũng quen!” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt trào phúng .

“Ừm.” Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, cũng không phủ nhận, khẽ gật đầu, nguyên lai tưởng rằng hấn chỉ là tìm hỏi một chút mà thôi, đang muốn lên lầu lại bị sau lưng nói một câu dừng lại, “Ăn cơm cần về muộn như vậy sao?”

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn có chút biến sắc, lông mày nhíu chặt, nàng quay đầu lại hướng Kỷ Vĩ Thần chậm rãi cười, “Tôi không hiểu ý Kỷ tổng.”

“Các người đã làm gì?” Lời nói trực tiếp, sao so sánh được với ánh mắt Kỷ Vĩ Thần như tia X quang sắc bén bức bách nhìn về phía Hạ Cảnh Diễm.

“Chúng tôi chỉ là ăn một bữa cơm, còn có thể làm cái gì?” Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm thấy buồn cười, hấn rốt cuộc đang hoài nghi cái gì?

“Tình ngay lý gian, cô không hiểu được người khác nhìn vào sẽ nói gì sao? Không nên dẫn một người đàn ông tới cửa nhà của tôi rồi diễn trò tình chàng ý thiếp?” Kỷ Vĩ Thần trong lời nói không che dấu được tức giận, vừa rồi một màn này với hấn mà nói, thật sự là chướng mắt, trước tiên đừng nói cô gái này có phải là quan trọng với hấn hay không, chỉ cần ở trước mặt hấn cùng đàn ông khác ôm ấp, cũng đã chạm đến giới hạn của hấn.

Hạ Cảnh Diễm giật mình, mới hồi tưởng lại mới vừa rồi bị Đỗ Thiên Trạch vô duyên vô cớ ôm, chẳng lẽ bị hấn nhìn thấy? Lòng lặng lẽ khó chịu một chút, nàng cắn răng ngậm bực, Đỗ Thiên Trạch thật đúng là chuyên gây chuyện cho nàng, cái này thâm rồi, nàng có lý cũng nói không rõ, nàng hơi nhếch môi, không có trả lời.

“Như thế nào? Chột dạ?” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần tiếng nói lạnh vang lên, thanh âm có vô cùng tức giận.

Hạ Cảnh Diễm tuy trong lòng chột dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhất mực trầm tĩnh, nàng quay đầu lại, hướng Kỷ Vĩ Thần nhìn thẳng, lên tiếng nói!”Kỷ tổng, tôi hi vọng ngài có thể cho tôi không nói chuyện riêng của mình.” Làm người, ai không có những mối quan hệ giao tiếp cơ bản?

“Cho không gian hai người tư thông sao! Việc đó của cô cùng hết thảy đều không liên quan đến tôi, từ giờ trở đi, tôi muốn cô biết, nhiệm vụ làm tình nhân của cô được trả lại, nếu như cô đã như vậy không chịu nổi

cô đơn, làm đàn ông như tôi cũng không phải không hiểu được, đêm nay, tôi cho cô cơ hội biểu hiện.” Nói xong, Kỷ Vĩ Thần đứng dậy trực tiếp hướng phòng tắm đi đến, lưu lại Hạ Cảnh Diễm ngơ ngác kinh ngạc.

Hạ Cảnh Diễm quả thực không thể tin được tai mình nghe được cái gì? Tiếp tục làm tình nhân? Đầu nàng trống rỗng, đây là chuyện gì xảy ra? Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm phút chốc cảm giác toàn thân lạnh buốt không thôi.

Trong bồn tắm, Kỷ Vĩ Thần bóng dáng dẫu dưới nước, hai mắt híp lại cho thấy hẩn tâm tư không bình tĩnh, hẩn không hiểu, vì sao hẩn lại tức giận? Vì sao nhìn thấy cô gái này không nói gì mà không hiểu cảm tức? Nàng chỉ là một người hầu, hẩn đại khái có thể cho nàng phóng túng tùy ý, theo lý mà nói hẩn có thể làm được, nhưng là vì cái gì rõ ràng một cô gái không liên quan cùng hẩn luôn sẽ khơi mào hẩn tâm tình buồn bực? suy nghĩ phiền muộn này chiếm cứ lý trí hẩn, hẩn chậm rãi nhắm mắt, cố gắng nghĩ cách áp chế tâm tình.

Hạ Cảnh Diễm đứng ngồi không yên ở trong phòng đi tới đi lui, nàng không thể tưởng được chính mình một lần duy nhất tùy hứng lại mang đến kiếp nạn, Kỷ Vĩ Thần nói chắc không phải thật chứ! Hơn nữa, nghe trong lời nói của hẩn, giống như nghiêm trọng hoài nghi quan hệ của nàng cùng Đỗ Thiên Trạch, cái này là hiểu lầm lớn.

Nàng đang lo lắng, đã thấy cửa bị đẩy ra rồi, Kỷ Vĩ Thần ngồi ở trên giường Hạ Cảnh Diễm, nâng cao lông mày, “Cô không tắm rửa?”

“Tôi. Tôi. Lập tức đi.” Hạ Cảnh Diễm biểu lộ sững sờ, dưới ánh mắt hẩn nóng rực, nàng bắt đầu có chút nói không ra suy nghĩ gì.

“Tôi trên giường chờ cô.” Kỷ Vĩ Thần nói xong, ném lại Hạ Cảnh Diễm ở đó rồi đi vào phòng của hẩn.

Hạ Cảnh Diễm đầu oanh tạc một tiếng, đồng thời, đã ở trong lòng thầm xấu hổ, lời của hẩn rất ám muội, luôn làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, Hạ Cảnh Diễm thở ra một hơi, ngẫm lại, trốn cũng trốn không khỏi, đối mặt a! Nói gì thì nói, có được một soái ca như vậy, cũng có thể là một loại phúc khí? Nàng hoàn toàn hiểu rõ, hai người bạn tốt của mình A Nhã và Tiểu Ngử mỗi lần nói đến Kỷ Vĩ Thần, đều rất rõ muốn cùng hẩn phát sinh tình một đêm..., lúc ấy đó nghe được Hạ Cảnh Diễm cũng hơi khiếp sợ, nhưng hôm nay, chính mình gặp phải coi như là hưởng thụ một loại phúc khí vậy!

Khi Hạ Cảnh Diễm trên người mặc áo ngủ đứng ở cửa phòng Kỷ Vĩ Thần, nhìn vào đó đúng là cảm giác muốn phạm tội, Kỷ Vĩ Thần dáng người tuyệt đối cường tráng săn chắc, bên cạnh giường trên bàn đã uống xong ly rượu vang đỏ, mùi rượu thơm ả ả phiêu tán trong phòng, kéo theo không khí càng thêm ám muội mê ly.

Hôm nay, duy nhất làm cho Hạ Cảnh Diễm không dám lớn mật nhìn thẳng chính là, hai mắt lạnh lùng như băng kia, đàn ông có được ánh mắt như vậy, người thông minh cũng biết không nên tiếp cận, nhưng là, Hạ Cảnh Diễm đã không có đường lui, nàng hít thở sâu một hơi, cất bước đi đến bên giường, xốc lên chăn nằm vào.

Kỷ Vĩ Thần liếc nhìn nàng, nội tâm lại dâng lên cảm giác kỳ quái, so với những công cụ ấm giường khác, nàng là một người duy nhất không dựa vào thủ đoạn dụ dỗ hẩn, nhưng có thể dẫn ra dục vọng của hẩn dễ dàng, cũng là một người duy nhất làm cho hẩn dưới ánh đèn có thể cẩn thận thưởng thức, hẩn nghiêng thân thể, mắt đẹp nhìn gương mặt Hạ Cảnh Diễm trầm tĩnh, da thịt phấn nộn dưới ánh đèn thêm hồng hào, mở lên cặp mi cong dài, cặp mắt kia hắc bạch phân minh như trẻ con, hơi bối rối lại ra vẻ trấn định làm cho hẩn có chút buồn cười, tại trước mặt nàng, hẩn tựa như hổ lang đói khát nhìn nàng như bữa cơm ngon, nói thật ra, muốn nàng, đã rất lâu rồi, đêm nay chỉ là lấy một cái cớ mà thôi.

Khuôn mặt tuần tú trước mắt càng phóng đại, Hạ Cảnh Diễm cố gắng bình tĩnh hô hấp, không cho hẩn nhìn ra mình khẩn trương bối rối, ánh mắt của hẩn mang theo dục vọng lướt đến bờ môi nàng mềm mại đỏ mọng, xúc cảm trắng nõn cùng đỏ tươi như độc dược làm cho hẩn nghiện, hẩn cánh tay to đột nhiên duỗi, đem Hạ Cảnh Diễm thân thể nhỏ nhắn ép dưới thân, bắt đầu hôn cuồng loạn, lý trí bắt đầu không khống chế được, suy nghĩ bắt đầu bị lạc, hết thấy trước dục vọng mất đi, hai người quấn giao nhau, trong bóng tối hai thân thể mật thiết hợp lại thành một.

Tiếng yêu kiều thở dốc làm hẩn càng không thể tự kiềm chế càng lún càng sâu.

Nửa đêm, trong phòng dưới ánh đèn mờ ảo như trước, Kỷ Vĩ Thần lẳng lặng trong tay cầm ly rượu, nhìn qua bên người cô gái đang ngủ say bắt đầu trầm tư, trầm tư của hắn cùng cô gái này hết thấy có quan hệ, vừa rồi tình cảm mãnh liệt, so với những phụ nữ có mục đích trước đây, nàng cho hắn cảm giác bất đồng, hơn nữa cái loại cảm giác này chết tiệt chẳng khác nào dụ dỗ hắn, luôn làm cho hắn không thể khống chế say mê, tay của nàng chưa bao giờ tự động ôm hắn, nụ hôn của nàng cũng không tự động in lên, chưa bao giờ trôi qua như thế, thơm ngọt ngào như thế.

Dưới đèn Hạ Cảnh Diễm hô hấp thở nhẹ, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, hô hấp đều đều, lông mày nhíu lại biểu hiện ra nàng vừa rồi vì mãnh liệt qua đi mà mệt mỏi, tóc đen ẩm ướt tán lác bên gối, cứ như vậy hé ra gương mặt say ngủ lại làm cho Kỷ Vĩ Thần ảm đạm nề nén thống khổ, vừa mới kích thích qua đi, lại bị gương mặt không hề hấp dẫn kia quyến rũ ra lại, với hắn mà nói, thật là có chút không cam lòng.

Cúi người một chút, tay thon dài phác thảo nàng ngủ quan xinh xắn, cuối cùng dừng ở cặp môi mềm mại, nhẹ nhàng ma sát, hưởng thụ cảm giác nhẵn mịn, so với trước đây nhu cầu mỗi tuần một lần, nàng đã gây cho hắn cảm giác muốn nhiều hơn thế.

102. Chương 102: Rất Rối Trong Tiệc Rượu

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu sáng luôn làm cho người ta cảm giác lười biếng, Hạ Cảnh Diễm tránh ở phía dưới cái chăn mềm mại, không cam lòng mở mắt ra, suy nghĩ không cần thận nghĩ đến tối hôm qua tình cảm mãnh liệt, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trong lúc đó đỏ bừng, tuy nhiên ngấm lại sẽ cảm thấy thẹn thùng, nhưng là, cảm giác có một loại hưởng thụ nào đó rõ ràng tồn tại, người đàn ông bên cạnh sớm đã không thấy bóng dáng, nàng nhặt trên mặt đất khăn tắm bay tán loạn, sửa lại tóc đen mất trật tự, bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn qua gara trống trơn trong hoa viên, trong lòng tự dưng dâng lên một chút thất lạc, nghĩ lại một chút, sự thất lạc đó cũng bị chính nàng cười nhạo dẽ xuống, một tháng sau, hắn cùng với nàng cũng chỉ là người xa lạ.

Đi vào công ty, Hạ Cảnh Diễm mặc dù biết công việc này không thể lâu dài, nhưng vẫn cần cù chăm chỉ, không dám lười biếng, đồng thời đi làm đúng giờ, nàng vẫn không quên học hỏi kinh nghiệm làm việc, vì nàng sau này còn phải làm việc đúng năng lực và sở chuyên môn.

Sáng sớm, Ngô Kiệt liền đi họp rồi, Hạ Cảnh Diễm đang bề bộn bắt tay vào làm việc, đột nhiên, điện thoại nội tuyến vang lên, tay nàng cầm theo đồng hồ tư liệu tiếp nghe, “Xin chào. . . ?”

“Hạ Cảnh Diễm, đem cái phần tư liệu trên bàn tôi đưa đến phòng họp tổng giám đốc.”

Trong điện thoại, Ngô Kiệt thanh âm hơi gấp gáp, Hạ Cảnh Diễm nhanh đáp ứng, cúp điện thoại, đến bàn Ngô Kiệt lấy phần tài liệu kia liền hướng phòng họp đi đến, bởi vì bận tâm đến Ngô Kiệt muốn cần dùng gấp, nàng gõ cửa xong liền đẩy cửa vào, nhưng thấy phòng họp ngồi hơn mười vị quản lý cấp cao, ánh mắt phức tạp trong nháy mắt đều tụ tập tại trên người nàng, Hạ Cảnh Diễm trong lòng không khỏi cứng ngắc, khuôn mặt lập tức nóng lên, mắt tự nhiên nàng bước đến chỗ Ngô Kiệt, đem tư liệu để xuống.

Khi ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn trông thấy Kỷ Vĩ Thần ở vị trí chủ chốt trong phòng họp, mà đồng thời, ánh mắt Kỷ Vĩ Thần cũng nhàn nhạt phóng tới, hai luồng ánh mắt ngưng trọng chạm nhau vài giây, Hạ Cảnh Diễm bối rối, cúi đầu cũng như chạy trốn chạy ra khỏi phòng họp.

Ra khỏi phòng họp, Hạ Cảnh Diễm còn chưa dẽ xuống được tâm trạng căng thẳng bối rối, ánh mắt Kỷ Vĩ Thần xa lạ lạnh nhạt, làm cho người ta cảm giác không thể tiếp cận, hắn hiện tại và hắn tối hôm qua cùng nàng triền miên trên giường dường như là hai người, thật làm cho Hạ Cảnh Diễm có một ảo giác hoảng hốt, tối hôm qua cơ thể nóng bừng mà nàng chạm đến kia có phải là người đàn ông này? Nhưng thật sự chết tiệt, hết lần này tới lần khác nó lại là sự thật.

Kỷ Vĩ Thần đang nghe báo cáo, suy nghĩ hơi có chút thất thần, đơn giản là vừa rồi cô gái kia đột nhiên đi vào, nàng thật nhanh tránh đi ánh mắt bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ viết hai chữ kinh ngạc, làm cho hắn không hiểu có chút lo lắng, bỏ qua hạng mục trọng yếu của hội nghị, suy nghĩ lại lưu chuyển đến trên người nàng, với hắn mà nói đây là lần đầu, trên cơ bản đối với mỗi một lần hội nghị hắn đều rất coi trọng, nhưng là, hôm nay, ánh mắt của hắn y chăm chú, nhưng biểu lộ có chút gì đó không yên lòng.

Đến giờ cơm trưa, Ngô Kiệt cầm tài liệu trở về, Hạ Cảnh Diễm thập phần săn sóc, rót ly trà đậm đặc giúp hắn lấy lại tinh thần, Ngô Kiệt uống một ngụm, thần sắc không che dấu được vui sướng, hắn hướng Hạ Cảnh Diễm cười nói “Tiểu Hạ, đêm nay em có thì giờ rảnh không?”

Hạ Cảnh Diễm cũng bị Ngô Kiệt cao hứng làm lây nhiễm, nàng mỉm môi cười nói “Có a!”

“Đêm nay có một Lễ Chúc Mừng, anh hi vọng em có thể cùng anh tham gia.” Ngô Kiệt gọn gàng dứt khoát mở miệng, hôm nay đàm phán thành công một hạng mục quan trọng, buổi tối bọn họ bao một quán bar trên tòa nhà cao tầng mở tiệc rượu ăn mừng!

Hạ Cảnh Diễm ngơ ngác một chút, cũng không dám lập tức đáp ứng, nhưng nhìn Ngô Kiệt ánh mắt mong chờ, giống như rất hi vọng nàng đồng ý, nàng chậm rãi cười cười, “Có nhiều bộ phận tham gia sao?”

Hạ Cảnh Diễm mỉm cười đáp lại, đầu óc cũng đang một giây sau nghĩ đến, Kỷ Vĩ Thần cũng sẽ tham gia sao? Có lẽ không thể nào! Chỉ là một chút ít viên chức tham gia tiệc rượu, chắc hẳn thân là lão tổng của công ty hắn sẽ không tham dự a! Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm cho rằng đây là xã giao bình thường, Kỷ Vĩ Thần sẽ không ngăn cản, nàng gật đầu mỉm cười, “Được.”

Giữa trưa, Hạ Cảnh Diễm lại bị Ngô Kiệt mang ra ngoài dùng cơm, làm cấp dưới, thủ trưởng nhiệt tình như vậy mời ăn cơm, đương nhiên không có lý do cự tuyệt, nhưng là, Hạ Cảnh Diễm cảm giác được Ngô Kiệt tại trên bàn cơm ánh mắt nhìn mình có điểm đặc biệt, giống như quan hệ bọn họ phát triển quá nhanh, tại trên bàn cơm, Ngô Kiệt luôn rất quan tâm hỏi thăm gia đình của Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm để tỏ lòng lễ phép, cũng kể tình hình cho hắn nghe, nghe tới ba ba của nàng đang nằm viện thì Ngô Kiệt biểu hiện quan tâm, không hề nghi ngờ, bữa cơm này cũng là Ngô Kiệt trả tiền, Hạ Cảnh Diễm có chút ảo não, chính mình về phương diện này luôn là người chậm chân một bước.

Tuy nhiên Ngô Kiệt nhìn mình ánh mắt có chút khác thường, nhưng là, Hạ Cảnh Diễm nhưng không có nghĩ quá phận, cũng không phải nàng nhìn không ra, nàng chẳng qua là làm bộ không biết rõ tình hình, đối với công việc không có chút nào mất tự nhiên, giữa nam nữ quan hệ thường thường mập mờ vi diệu, cũng may, Ngô Kiệt khi làm việc rất nghiêm túc, quan hệ rõ ràng, trước mặt Hạ Cảnh Diễm, hắn vẫn là tác phong thủ trưởng.

Thoắt cái đã đến giờ tan làm, thừa dịp Ngô Kiệt đi ra ngoài họp, Hạ Cảnh Diễm suy nghĩ rất nhiều, ngẫm lại, nên gọi điện thoại nói cho Kỷ Vĩ Thần một tiếng, nhưng nghĩ đến hắn có khả năng không ở văn phòng, nàng trực tiếp bấm điện thoại di động của hắn, dè xuống cuối cùng một vài chữ, đầu bên kia điện thoại thông.

Một lát sau, ông nghe truyền tới thanh âm trầm thấp. “Alo.”

“Kỷ tổng, tôi là Hạ Cảnh Diễm, tôi nghĩ nói cho ngài, đêm nay công ty có tiệc rượu, tôi có thể về muộn được không?” Hạ Cảnh Diễm dùng giọng điệu bình tĩnh lên tiếng.

“Ừ.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng, Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được hắn đáp ứng dứt khoát như vậy, có chút phản ứng không kịp, cảm giác giữa hai người không khí có chút trầm mặc thì đầu kia hắn lại lên tiếng. “Tôi đang họp, có việc thì tạm thời nói sau.” Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, đã quen hắn tích chữ như vàng, nhưng là, đêm nay được cho phép ra ngoài, đối với nàng mà nói cũng là một chuyện vui, đi tham gia tiệc so với một mình trong đối mặt với hắn trong biệt thự tổng cảm giác khá giả hơn nhiều.

Hơn sáu giờ, Ngô Kiệt cùng Hạ Cảnh Diễm đi tới bãi đỗ xe, bởi vì tám giờ mới bắt đầu tiệc, bọn họ còn có đủ thời gian dùng cơm, Hạ Cảnh Diễm tuy cảm giác cùng Ngô Kiệt đi chung ra vào có chút không tốt lắm, nhưng là, lại không tốt lắm cự tuyệt Ngô Kiệt, trong lúc này mâu thuẫn, ánh mắt lơ đãng xẹt qua chiếc xe của Kỷ Vĩ Thần lảng lảng ở bãi xe, bởi vì đến trong bãi đỗ xe quá mờ, nàng không cách nào thấy rõ trong

xe có hay không có người ngồi, mang một loại tâm tình phức tạp Hạ Cảnh Diễm ngồi vào xe Ngô Kiệt, ngay tại lúc Ngô Kiệt lái xe ra bãi đỗ, đã thấy gần đó cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, Kỷ Vi Thần vẻ mặt không biểu tình ngồi ở trên ghế lái, đôi mắt sâu rõ ràng nổi lên không vui.

Cũng không phải là Kỷ Vi Thần cố ý ở đây chờ ai, mà là, hắn đang lên văn phòng thì nhận được điện thoại của cha, lại không nghĩ trong khi tiếp điện thoại tình cờ trông thấy hình ảnh Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Kiệt cùng đi ra, ngồi ở trong xe hắn sớm đã đem hình ảnh hai người cười cười nói nói xem trong đáy mắt, khi thấy xe Ngô Kiệt rời đi trong nháy mắt, Kỷ Vi Thần không khỏi cảm thấy ngực không vui, đêm nay cái gọi là tiệc rượu, có phải là nàng lấy cớ trốn tránh hắn? Ngẫm lại, khéo môi mỏng lạnh không khỏi quyến rũ ra một vòng trào phúng, vì sao nàng luôn không chịu cô đơn ?

Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Kiệt đến một nhà hàng tương đối cao cấp, Hạ Cảnh Diễm phát hiện không biết từ lúc nào, chính mình luôn cùng những thứ sa hoa này có duyên như vậy, trên cơ bản mỗi lần ăn cơm, đều ở những chỗ như thế này, Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Kiệt chọn một vị trí gần cửa sổ, nói thật ra, Hạ Cảnh Diễm cảm giác có chút xấu hổ, vì nhà hàng này cứ như giành cho các cặp tình nhân.

Mà đúng lúc này, nơi cửa tiến vào một đôi nam nữ làm cho Hạ Cảnh Diễm lấp bắp kinh hãi, người nam kia đúng là nhiều ngày không thấy Doãn Lê Hàn, chỉ thấy hắn mặc áo cotton trắng cùng quần jean, phối hợp với gương mặt tỏa sáng tuần mỹ càng có vẻ suât khí, mà ở bên cạnh của hắn, đang đứng một cô gái xinh xắn lạnh lợi, cô bé tràn ngập sức sống vui nhộn, tóc uốn lộn làm cho cô trông như búp bê rất đáng yêu, Hạ Cảnh Diễm không khỏi dưới đáy lòng thầm khen, thật xứng đôi.

Doãn Lê Hàn cũng không có trông thấy Hạ Cảnh Diễm, chỉ thấy bên cạnh hắn cô bé kia thân mật kéo cánh tay của hắn, hướng một gian ghế đi qua, nhìn qua hình ảnh ngọt ngào, Hạ Cảnh Diễm không khỏi dâng lên cảm giác hâm mộ, nàng cái này biểu lộ vừa vặn rơi vào trong mắt Ngô Kiệt, hắn ôn hòa cười, “Như thế nào? Hai người kia em có quen biết?”

“Tôi cùng chàng trai kia có quen nhau.” Hạ Cảnh Diễm chậm rãi cười nói.

“Có muốn đi lên chào hỏi hay không?” Ngô Kiệt hảo ý lên tiếng.

“Không cần.” Hạ Cảnh Diễm mím môi cười nhạt, Doãn Lê Hàn bên người đã có bạn gái xinh như vậy, nàng như thế nào không biết xấu hổ tiến lên đi ? Đáy lòng dâng lên một vòng đắng ngắt, khi nào nàng cũng có thể như giống như bọn họ, cùng người nàng yêu tay trong tay đi vào nhà ăn?

Cũng may cùng Ngô Kiệt nói chuyện bữa cơm này không khí cũng không tệ lắm, hơn tám giờ tối, bọn họ đúng giờ đi vào quán bar được Kỷ thị bao trọn gói, chỉ thấy bên trong đã ngồi đầy người, Kỷ thị công ty nhiều thành phần tinh anh tri thức tất cả đều đến đây, rất nhiều người Hạ Cảnh Diễm chưa thấy qua, nhưng nhìn bọn họ ăn mặc, đều là cấp quan trọng trong Kỷ thị, cũng có rất nhiều gương mặt quen thuộc, chỉ thấy cả quán bar âm nhạc sôi động, ngọn đèn mê hoặc, trong sàn nhảy đã có vài đôi nam nữ đang ôm nhau khiêu vũ, Hạ Cảnh Diễm lần đầu tham gia tiệc rượu của công ty, đã hiểu kỳ vừa khẩn trương, vốn định đi theo Ngô Kiệt, nhưng thân là tổng giám đốc, Ngô Kiệt đương nhiên rảnh rồi không được, vừa tiến đến đã bị vài nam viên chức kéo qua uống rượu.

Hạ Cảnh Diễm trong quán bar tìm được một góc ngồi xuống, lập tức có người phục vụ vì nàng bưng tới nước trái cây, Hạ Cảnh Diễm mới phát hiện, đêm nay kỳ thật thực sự không phải là chỉ có ban ngành của Kỷ thị tụ hội, rất nhiều hộ khách của công ty cũng tới, nhìn bọn họ chức vị đều rất cao, như là quản lý cấp, chính giữa cũng có rất nhiều cô gái ăn mặc khêu gợi, bọn họ ở bên cạnh những người đàn ông chỉ để mời rượu uống rượu, nói chuyện, giơ tay nhắc chân đều rất bình tĩnh. Đánh giá một vòng xong, Hạ Cảnh Diễm mới phát hiện, chỉ có mình là người khẩn trương nhất và câu nệ nhất.

Đương nhiên, Hạ Cảnh Diễm tuyệt đối sẽ không lạc đàn, rất nhanh, có một người đàn ông trung niên bưng ly rượu tới gần, nhìn rất phúc hậu, xem xét thì chính là lãnh đạo cấp cao, ông ta ngồi ở đối diện Hạ Cảnh Diễm, cười nói!”Tiểu thư, có hứng thú uống một ly không?”

“Tôi không uống được rượu.” Hạ Cảnh Diễm thành thật khai báo, cũng không dám đắc tội với người, bởi vì đêm nay các sếp ở đây, người nào cũng không thể trêu vào.

“Tiểu thư là khuôn mặt mới, lần đầu tiên tới loại trường hợp này a!” Ông ta ha ha cười, nhưng cặp kia lóe tinh quang lại liếc về phía trên đầu của Hạ Cảnh Diễm.

“Tôi là trợ lý mới tới.” Hạ Cảnh Diễm chỉ Ngô Kiệt bị người vây quanh, cảm thấy có chút chán ghét người đàn ông này với ánh mắt làm càn.

“A! Nguyên lai là trợ lý của Ngô quản lý, khó trách lạ mặt như vậy.” Ông ta nói xong, lập tức bắt đầu giới thiệu chính mình, nguyên lai ông ta là khách hàng của Kỷ thị, một quản lý công trình, Hạ Cảnh Diễm nhìn ông ta thao thao bất tuyệt giới thiệu chính mình, nếu như không phải vì lịch sự, nàng thực sự rất muốn đứng dậy rời đi.

Ngay khi ông ta mời Hạ Cảnh Diễm ra khiêu vũ thì Hạ Cảnh Diễm nhanh chân đứng dậy nói muốn đi toilet, tránh ở trong toilet, Hạ Cảnh Diễm thầm thở ra một hơi, cái gọi là tiệc rượu này chẳng qua là cái cớ để những người cấp cao phóng túng, nàng vừa rồi chứng kiến vài đôi người thành phần tri thức ôm trong tay các cô gái xinh đẹp đi ra cửa, cụ thể đi nơi nào, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, Hạ Cảnh Diễm thật là có loại cảm xúc muốn chạy trốn.

Tại bồn rửa mặt ngây người hơn 10 phút sau, Hạ Cảnh Diễm lần nữa trở lại, đang cúi đầu đi đường, phút chốc, cảm giác trước mặt một luồng ánh mắt cách đó không xa phóng tới, nàng vô thức ngẩng đầu, ngay khi chạm được chủ nhân ánh mắt thì Hạ Cảnh Diễm ngực đột nhiên chấn động xuống, cách nàng năm mét trên ghế sa lon, Kỷ Vĩ Thần bóng dáng ưu nhã trong treo nhưng lạnh lùng ngồi ở trong đám người, cặp mắt kia sâu kín đang phức tạp lấy nàng.

Kỷ Vĩ Thần xuất hiện, hoàn toàn làm Hạ Cảnh Diễm rối loạn, nàng cực mất tự nhiên hướng vị trí của mình đi đến, đáy lòng cũng đang kích động khe khẽ, hửn đến đây lúc nào? Hửn làm sao có thể đến? Nhưng là, suy nghĩ một chút, tiệc rượu này vốn chính là do cấp trên tổ chức, hửn vì cái gì không thể tới? Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy tâm tình của mình đang thiêu đốt, đầu chóng váng nhiệt độ tại cao, sau lưng nàng thỉnh thoảng phóng tới ánh mắt lạnh lùng đó làm cho nàng lạnh cả sống lưng, chỉ thấy lão già lúc nãy đối diện nàng đang túm bên người Kỷ Vĩ Thần.

Kỷ Vĩ Thần ở đây tựa như một đoàn nguồn nhiệt, liên tục không ngừng hấp dẫn lấy ánh mắt của mọi người, đàn ông nịnh nọt, phụ nữ ra sức hấp dẫn, nhưng là, Kỷ Vĩ Thần trong ánh mắt chỉ có lạnh nhạt, làm cho những cố gắng tới gần hửn, lấy lòng của hửn cả trai lẫn gái đều chùn bước, tuy nhiên ánh mắt của hửn đang cười, nhưng không phải thật, làm cho người ta có một loại cảm giác cách xa ngàn dặm.

Kỷ Vĩ Thần đột nhiên xuất hiện, nghiêm trọng ảnh hưởng tới hành vi của Hạ Cảnh Diễm, nàng mặt ngoài ra vẻ trấn định, đáy lòng lại không biết làm sao, một ánh mắt cũng không dám loạn nghiêng nhìn đi đâu, ngẫu nhiên đem ánh mắt trông đi qua, tổng có thể không chú ý đụng phải ánh mắt Kỷ Vĩ Thần lạnh nhạt, loại ánh mắt dường như đang cảnh cáo cái gì, ý tứ hàm xúc không rõ, làm cho Hạ Cảnh Diễm ước lượng đoán không ra.

Trong quán rượu âm nhạc nhu hòa vang mãi, đúng là lúc này dành cho tiết mục khiêu vũ, Hạ Cảnh Diễm nhìn thấy một người mặc dạ phục màu tím, dáng người tướng mạo nóng bỏng, tuyệt sắc mỹ nữ đang tới gần Kỷ Vĩ Thần, thanh âm mềm mại tràn đầy mời gọi, “Kỷ tổng, có thể cùng em nhảy một điệu không?”

Hạ Cảnh Diễm tâm nhin không được xiết chặt, đem ánh mắt hiếu kỳ nhìn qua, lại vừa vặn gặp Kỷ Vĩ Thần trong sự phụ họa của mọi người đứng lên, tay thon dài ưu nhã vòng lên eo cô gái, hai người tư thế cực thân mật bước về phía sàn nhảy, trong lúc này Hạ Cảnh Diễm trong lòng âm âm mà loạn, không thể nói ra có tư vị gì, nàng mở mắt to, không dám tin nhìn qua hai người ôm nhau, dưới ngực dâng lên một vòng cảm nhận sâu sắc, nồng đậm thất lạc dâng lên, nàng trong lòng điên cuồng hét lên, vì cái gì? Vì cái gì hửn phải đáp ứng cùng cô ấy khiêu vũ? Nàng cỡ nào hi vọng hửn sẽ cự tuyệt, nhưng đây chẳng qua là nàng hi vọng.

Hạ Cảnh Diễm đang ngây người luống cuống, đột nhiên một đôi tay quơ quỏ trước mặt nàng, chỉ thấy Ngô Kiệt mỉm cười nhìn nàng, “Có thể mời em nhảy không?”

Hạ Cảnh Diễm sững sờ, ngẫm lại chính mình không nhảy lưu loát, có chút không có ý tứ cười cười, “Em không nhảy giỏi lắm.”

“Không quan hệ, anh dạy em ” Ngô Kiệt thanh âm hơi có vẻ khàn khàn, ánh mắt rất dịu dàng.

Nhìn đôi tay duỗi ra trước mặt mình, Hạ Cảnh Diễm biểu lộ có chút khẩn trương, khi ánh mắt vô ý chạm đến đôi bóng dáng kia thì nàng cắn răng, đưa bàn tay nhỏ bé để lên tay Ngô Kiệt.

103. Chương 103: Trời Mưa Sai Chuyện

Trong sảnh, mùi rượu khắp nơi, tiếng nói cười che giấu tâm trạng của từng người, duy nhất che dấu không ngừng, tràn ngập trên không trung, tức giận cứ dần dần tăng vọt – Kỷ Vĩ Thần mắt lạnh híp lại, không đếm xỉa cô gái xinh đẹp trong lòng đang quyến rũ khiêu khích, ánh mắt duy nhất chỉ chứa đựng khuôn mặt tươi cười, đứng cách hắn ba mét.

Hạ Cảnh Diễm thật không có ý cười trừ, bởi vì mới nhảy một phút đồng hồ nàng đã có ba lần dẫm lên chân Ngô Kiệt, bởi vì khấn trương, bước chân càng loạn hơn, Ngô Kiệt chỉ là nhàn nhạt cười nhẹ, thấp giọng khích lệ nàng chớ khấn trương, nhưng Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt sớm đã đỏ bừng, trên mặt thỉnh thoảng hiển hiện vài nụ cười trộm, trong lòng thâm mắng, thật sự là mất mặt chết.

Hạ Cảnh Diễm nếu đã kiên trì làm một việc gì, đánh chết nàng cũng không nhìn qua phía Kỷ Vĩ Thần, hờn dỗi cũng tốt, giận cũng được, tóm lại, đêm nay nàng thực sự tức giận, khi hắn ôm eo cô gái kia, nàng không khỏi cảm thấy có một cổ hờn dỗi xông lên đầu, giận mình cũng phải, giận hắn cũng được, tóm lại là cảm giác tức giận như vậy rõ ràng.

Nàng đối với Ngô Kiệt cười tươi như hoa, trong mắt người ngoài, hai người phối hợp thân mật, hơn nữa, lại nhỏ giọng lẩm bẩm nói chuyện với nhau, dường như ở đây chỉ có hai người bọn họ, Ngô Kiệt cao lớn phối hợp với Hạ Cảnh Diễm nhỏ nhắn xinh xắn, thật sự là thấy thế nào cũng rất tương xứng, đặc biệt, ngọn đèn quán bar ấm áp, đem cặp môi Hạ Cảnh Diễm Thủy Thủy càng ánh lên đỏ mọng mê người vô cùng.

Dưới ánh đèn lờ mờ, ai cũng không biết Kỷ Vĩ Thần gần như bộc phát cảm xúc, tức giận tràn lên lông mi, cơ hồ che dấu dưới đôi mắt sâu, vốn hắn đã trở lại biệt thự, không biết lại phát ra thần kinh gì mới có thể tới chỗ như thế này tiêu khiển, nhìn thấy bộ dạng Hạ Cảnh Diễm phục tùng cười yếu ớt thì ánh mắt hắn càng lạnh lẽo, tay không chút do dự đẩy ra cô gái trong ngực, đi nhanh hướng cửa quán bar mà đi, cô gái kia sắc mặt cả kinh, gương mặt tuyệt mỹ lập tức biến sắc, cho là mình phạm vào cấm kỵ gì của hắn, nhưng là, một hồi nghĩ, cô thấy có phải chính mình đưa tay quá phận, sở hướng về phía bụng dưới của hắn!

Ra cửa quán rượu, Kỷ Vĩ Thần trực tiếp ngồi lên xe, hung hăng đóng lại cửa, hắn bực bội vịn lấy bên trán, ánh mắt hiện đầy khó chịu, trong đầu, vài hình ảnh thoáng qua đều là hình ảnh Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Kiệt ôm nhau cười vui vẻ, chết tiệt, nàng dám ở trước mặt hắn hấp dẫn đàn ông khác? Chẳng lẽ nàng cũng không biết giá bộ đứng đắn một chút sao? Chẳng lẽ nàng cứ như vậy muốn lấy lòng người đàn ông kia sao? Nghĩ xong, Kỷ Vĩ Thần ngăn không được đáy lòng bốc hỏa, thực sự không phải là cô gái này đối với hắn quan trọng, mà là, tóm lại, hắn chính là chán ghét thấy nàng cùng đàn ông khác cùng một chỗ, ít nhất đến bây giờ nàng vẫn còn trong thân phận tình nhân của hắn.

Kỷ Vĩ Thần xe chậm rãi lái vào đêm tối, còn chưa đi bao xa, chỉ thấy bầu trời phát quang vài tia sét, mấy đạo tiếng sấm mưa đã rơi, trên đường mọi người gấp gấp tránh mưa, Kỷ Vĩ Thần tâm tình đã đủ hồng hồng, trông thấy khí trời như vậy thì không khỏi khê nguyên rửa một tiếng, càng nhanh hơn tốc độ xông về trong mưa, mà đồng thời, điện thoại bên cạnh cũng vang lên, hắn cầm lên xem xét, là Trình Thủy Tâm, hắn không chút do dự tắt máy.

Đang trong sán nhảy, Hạ Cảnh Diễm ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, đang muốn tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, lại phát hiện trong quán rượu đã không còn bóng dáng của hắn? Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên, hắn đi đâu rồi? Liếc mắt nhìn thấy cô gái vừa rồi cùng Kỷ Vĩ Thần khiêu vũ nay đã cùng một gã đàn ông béo bụng trung niên ôm nhau nhảy, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đáy lòng sinh ra chán ghét không hiểu, Hạ Cảnh Diễm mờ to mắt, hướng Ngô Kiệt cười cười, “Ngô quản lý, chúng ta có thể nghỉ một chút không?”

Đang nhảy say mê, Ngô Kiệt nghe Hạ Cảnh Diễm nói như vậy, chỉ phải gạt đầu, về lại chỗ ngồi, Hạ Cảnh Diễm nhìn chung quanh, bất đắc dĩ, vẫn không thấy Kỷ Vĩ Thần, nàng không khỏi trong lòng thâm nghĩ, chẳng lẽ hắn đã đi rồi? Tại sao tới đột nhiên như vậy, giờ cũng đi vội vã như vậy? Hắn là cùng mình không quan hệ a! Hạ Cảnh Diễm trong lòng tự giễu.

Nhưng Kỷ Vĩ Thần rời đi cũng lặng lẽ mang đi cảm xúc của Hạ Cảnh Diễm, vốn tiệc rượu này có Kỷ Vĩ Thần làm cho nàng có một chút hứng thú, hôm nay, tuy cả quán bar đều là người, nàng lại cảm giác vắng

vẽ, trong lòng nói không ra cảm giác mất mát.

Nam viên chức đã uống rất nhiều rượu, có thể là vì rượu tác động mà ánh mắt của bọn họ đang quét bốn phía tìm các cô gái độc thân, loại ánh mắt nóng bỏng làm cho Hạ Cảnh Điềm cực kỳ phản cảm, nàng nghĩ muốn rời đi, nàng đi đến Ngô Kiệt, cười nói!”Ngô quản lí, anh ở lại chơi tiếp, em có việc đi về trước.”

Ngô Kiệt khê giật mình, có chút ngạc nhiên nói!”Đi vội và như vậy?”

“Có chút việc.” Hạ Cảnh Điềm thật không có ý tứ mở miệng.

“Anh đưa em về?” Ngô Kiệt muốn đứng dậy, dù sao đã không có Hạ Cảnh Điềm ở đây, hẳn cũng cảm thấy nhàm chán, hẳn cũng rất ít tham gia loại tiệc rượu này.

Hạ Cảnh Điềm càn cả kinh, nhanh chóng khoát tay, “Không cần không cần, không cần, em tự gọi xe xe trở về được rồi, Ngô quản lí anh chậm rãi chơi đi.” Hạ Cảnh Điềm sợ Ngô Kiệt sẽ kiên trì muốn đưa nàng, nên lấy túi xách trực tiếp đi ra cửa, nhanh chóng bắt một chiếc taxi rời đi. Nhìn Hạ Cảnh Điềm rời đi, Ngô Kiệt trong mắt vẽ lên một vòng phiền muộn.

Kỷ Vĩ Thần lái xe cũng không có trực tiếp trở lại biệt thự, mà là đi đến quán bar của một người bạn, ngừng xe, người đến tiếp đãi hẳn chính là bạn thời đại học, nhìn vẻ mặt không biểu tình của Kỷ Vĩ Thần đi tới, Quý Hạo trên khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, “Kỷ Tổng cao quý của chúng ta, đêm nay ngọn gió nào đem ngài thổi tới?”

Nếu như theo trước đây, Kỷ Vĩ Thần sẽ cho hẳn một vòng cười nhạt, nhưng là, đêm nay, Kỷ Vĩ Thần lại không hề để ý đến hẳn, liếc một cái, nhàn nhạt lên tiếng, “Cùng mình uống rượu.”

Quý Hạo nhạy cảm phát giác ra Kỷ Vĩ Thần tâm tình không tốt, lòng mảy mui lại, ngoắc tay gọi phục vụ, muốn vài chai rượu đỏ, đi theo Kỷ Vĩ Thần ngồi xuống, nhướn mày nói!”Làm sao vậy? Tâm tình không tốt? Ai không muốn sống dám làm Kỷ Tổng chúng ta tức giận?” Nói xong, gương mặt đẹp hiện lên biểu lộ suy đoán, gặp Kỷ Vĩ Thần không nói lời nào, hẳn kinh ngạc mui mui, “Có phải là Thủy Tâm trở về làm cho cậu mất hứng?”

Những lời này, tự dưng bị ánh mắt lạnh đến thấu xương của Kỷ Vĩ Thần liếc cảnh cáo, môi mỏng nói ra một câu lạnh lùng, “Tất nhiên biết rõ mình không có tâm tình tốt, cậu tốt nhất đừng chọc đến.”

Quý Hạo không thú vị bĩu bĩu môi, nhưng lại cảm thấy thực hiếu kỳ, ngoại trừ Trình Thủy Tâm, rốt cuộc còn có chuyện gì có thể vậy khốn người bạn thân này? Chuyện tiền bạc, tuyệt đối không có khả năng, bởi vì hẳn biết rõ tác phong của Kỷ Vĩ Thần, tuyệt đối xử lý thỏa đáng, hoặc là chính là chuyện tình cảm, hẳn tình tường biết rõ, Kỷ Vĩ Thần đã từng vì Trình Thủy tâm phản bội mà say sưa trong men rượu, hay là nên tìm một gian phòng bố trí cho Kỷ Vĩ Thần.

Quý Hạo ưu nhả lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, từ ly thủy tinh dùng ánh mắt trộm liếc Kỷ Vĩ Thần, cố gắng suy đoán bí mật, ngay tại hai ngày trước, Trình Thủy Tâm say rượu trong quán của hẳn, cùng hẳn nói chuyện rất nhiều chuyện, cuối cùng, đau khổ cầu hẳn giúp cô đoạt lại Kỷ Vĩ Thần, phải biết rằng, Trình Thủy Tâm có thể cùng Kỷ Vĩ Thần quen nhau, tất cả đều là công lao Quý Hạo hẳn lúc trước vun đắp, vốn, Trình Thủy Tâm là mục tiêu Quý Hạo nhìn trúng, kết quả, Trình Thủy Tâm lại vừa ý bạn tốt của hẳn – Kỷ Vĩ Thần, lúc ấy, còn làm cho hẳn xấu hổ một quả, bất quá, giúp người hoàn thành ước nguyện hẳn đành phải chấp tay nhường cho, ai ngờ, ba người cứ như vậy kết thành tình bạn sâu sắc.

Quý Hạo cái này làm kỳ đà cản mũi có thể đủ lâu rồi, sau ba năm, lại nghe được kết quả ngoài ý muốn, hẳn thật sự không thể nào quên Trình Thủy Tâm, hơn nữa, càng lún càng sâu, sâu đến cuối cùng, hẳn chỉ phải trốn tránh, nhưng vào nửa năm trước, khi hình ảnh Trình Thủy Tâm phản bội bị chụp gửi trở về, triệt để phá rối tình cảm của cô cùng Kỷ Vĩ Thần, điều này làm cho hẳn là bạn tốt cũng bối rối, chỉ phải thôi kệ ” sống chết mặc bay ” cho hai người tự sinh tự diệt, nhưng chứng kiến thái độ Kỷ Vĩ Thần, chắc chắn đoạn tình cảm này đã chấm dứt rồi, Trình Thủy Tâm phản ứng nhưng lại mãnh liệt, đêm đó, cô thừa nhận mình còn rất yêu Kỷ Vĩ Thần.

Có đôi khi, là đàn ông hẳn cũng không thể lý giải, tại khi Trình Thủy tâm đi Paris phát triển trong hai năm, bên người Kỷ Vĩ Thần cũng có qua nhiều phụ nữ, tuy nhiên, chỉ vì giải quyết sinh lý phải cần, nhưng là, dựa vào cái gì, đàn ông thì không thể cho phép các cô gái ngoại tình bên ngoài? Nếu như không phải có

một sự thật này bày ở trước mắt, thân là đàn ông – Quý Hạo cũng sẽ cho rằng phụ nữ như vậy cũng bình thường, làm cho hắn thay Trình Thủy Tâm không đáng chút nào.

Kỷ Vĩ Thần yên lặng uống rượu đỏ, vị giác kích thích cảm quan, lại ảnh hưởng nội tâm bức bối, rốt cuộc loại cảm giác không hiểu tức giận này là từ đâu tới, tìm căn nguyên rốt cuộc chỉ là một cô gái, một người hắn không hề muốn để vào mắt, hừ, cỡ nào là chuyện buồn cười.

Quý Hạo cùng hắn uống rượu, sau nửa ngày không nói gì, lại nhanh buồn bức hơn, hắn nhắc lên lòng mày, kéo môi thử nói!”Theo như mình thấy, đây là chuyện liên quan đến phụ nữ đúng hay không?”

Ánh mắt hấy hắn một cái, Kỷ Vĩ Thần từ chối cho ý kiến, biểu lộ này làm Quý Hạo hứng thú tiếp, trên mặt hiện lên một vòng thần sắc nghi hoặc, lên tiếng nói!”Rốt cuộc cô gái nào đáng giá để cho Kỷ tổng chúng ta mượn rượu tiêu sầu ? Không phải là cô gái bình thường a!”

Kỷ Vĩ Thần ngoài miệng không có phản ứng gì đến hắn, lại bởi vì lời nói này..., trong lòng khê hừ một tiếng, thâm nghĩ, xác thực, chỉ là một cô gái bình thường đến không ngờ, rốt cuộc có tư cách gì ảnh hưởng tâm tình của hắn? Nghĩ xong, khóe miệng buồn cười gợn lên, thả ra ly rượu trong tay, hắn đứng dậy tính rời đi.

“Này uy , cậu cứ như vậy đi? Thật không nề tình a!” Quý Hạo ở phía sau gọi với theo.

“Đem hóa đơn đến chỗ thư ký của mình.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nói một câu, liền ra khỏi.

Sau lưng, Quý Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cậu không nói, tôi cũng làm như vậy .” Ai kêu tiền của hắn nhiều đến không có chỗ sai.

Hạ Cảnh Diễm ngồi taxi trên đường bởi vì trời mưa cộng thêm kẹt xe nghiêm trọng, nguyên bản chỉ cần nửa giờ đến biệt thự, nay bị trễ tới một giờ, cho tới bây giờ, cách biệt thự Kỷ Vĩ Thần còn có một đoạn đường dài nữa!

Xe Kỷ Vĩ Thần lái rất nhanh trong mưa , cần gạt nước không ngừng quay, đèn xe chiếu sáng đường trước mặt, cửa sổ đem mưa tiếng mưa rầm rầm ngăn cách bên ngoài, trong xe không khí yên tĩnh dị thường, tâm khó chịu vẫn chưa được giải, không hiểu vẫn bức bối.

Mất thấy cửa biệt thự còn cách ngoài trăm mét, hắn bay thẳng tới, nhưng là, trong mưa đột nhiên xuất hiện một bóng người tựa là u linh làm hắn khê giật mình, khê nguyên rửa một tiếng, phanh lại xe, lốp xe tóe lên bọt nước vô số, Kỷ Vĩ Thần dừng xe, mở cửa xe, đang định nhìn xem người không muốn sống kia là ai, nhưng khi thấy trong mưa bóng dáng lạnh run, hắn vô thức nhú mày, Trình Thủy Tâm một thân trang phục mỏng manh, toàn thân ướt đầm đứng tại chỗ bất động, hiển nhiên đã đứng ở đó khá lâu.

Kỷ Vĩ Thần lạnh lùng ngồi ở trên ghế lái, thần tình lạnh nhạt nhìn cô gái ngoài xe, tựa hồ không có một chút thương cảm, thời gian cứ như vậy dừng lại, chỉ có vô số hạt mưa từ đêm đen bay bay, còn có cần gạt nước cứ theo tiết tấu mà trượt.

Không thể phủ nhận Trình Thủy Tâm là phụ nữ có kiêu ngạo tự trọng của mình, một cú điện thoại lại làm cho cô cam nguyện đứng ở trong mưa chờ hắn hai giờ, bây giờ hắn đã trở lại, tâm cô so với mưa đã lạnh hơn, bởi vì cô không có như ý nguyện nhìn thấy sự triu mến trong mắt người đàn ông này, thậm chí chính mình run rẩy chỉ do lấy một cái nhú mày của hắn, nhưng cô không hối hận ngu ngốc làm như vậy, bởi vì người đàn ông trong xe kia làm cho cô như si như say, không chiếm được cang khó chịu hơn chết.

Kỷ Vĩ Thần nhìn Trình Thủy Tâm đứng cách xe khoảng mười mét, khê nguyên rửa một tiếng đáng chết, cũng một giây sau, chân dài hắn bước ra, đi vào trong mưa, đứng ở trước mặt Trình Thủy Tâm.

“Vì cái gì ngu ngốc như vậy?” Môi Mmỏng lạnh hé mở, mắt u ám dường như đang trách cứ, hắn vừa vươn tay muốn kéo Trình Thủy Tâm vào trong xe tránh mưa, đã thấy Trình Thủy Tâm thân thể khê động liền hướng về phía ngực của hắn, như vậy ôm chặt lấy hắn, cô run rẩy lắm lắm: “Anh vì cái gì tắt điện thoại của em? Anh có biết em chờ anh thật lạnh lắm không? Ôm chặt em. . . Được không?”

Kỷ Vĩ Thần thân hình cao ngất vững vàng đứng thẳng, Trình Thủy Tâm nhiệt độ thân thể lạnh buốt làm cho hắn chau nhanh lông mày, tay của hắn nâng lên gương mặt nàng, chậm rãi ôm chặt trong ngực, cơ thể Trình Thủy Tâm và đầu óc run lên, nhện không được nội tâm vui vẻ, cô từ trong lòng hắn ngẩng đầu, kiễng chân hé mở cặp môi đỏ mọng, tìm kiếm đường nét kiên nghị, sờ đi lên, chủ động hôn lên hắn.

Kỷ Vi Thần không chớp mắt, khi môi vừa chạm vào trên môi, nhiệt độ vẫn là lạnh buốt như nước, hắn trong lòng không khỏi có chút bận tâm, nàng rốt cuộc đứng ở trong mưa đã bao lâu? Còn như vậy tiếp tục, nàng nhất định sẽ gặp chuyện, hắn có thể coi thường cảm tình, nhưng không cách nào coi thường cô thân thể yếu ớt.

Đang lúc Kỷ Vi Thần muốn đẩy ra nàng, lại nghe Trình Thủy tâm thở nhẹ, khàn giọng lẩm bẩm nói: “Hôn em. . . Đừng cự tuyệt em. . .” Nói xong, cặp môi đỏ mọng lần nữa hôn qua khóe miệng của hắn, nhiệt tình như lửa đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng của hắn, Kỷ Vi Thần thân hình căng thẳng, trong lòng thở dài một tiếng, hắn nhàn nhạt đáp lại nàng.

Mà đang ở phía sau bọn họ cách đó không xa, lẳng lặng ngừng lại một chiếc taxi, Hạ Cảnh Điềm cứng ngắc, mở to mắt, không dám tin nhìn chăm chăm vào trong mưa một màn kia, đáy lòng vẫn hoảng hốt ngoài dự liệu, đúng lúc này, tài xế phía trước quay đầu lại kỳ quái nhìn một cái, lên tiếng nói: “Tiểu thư, còn đi lên phía trước nữa không?”

Hạ Cảnh Điềm bối rối lấy lại tinh thần, rất nhanh lấy ra tiền cho lái xe, “Tôi xuống chỗ này.” Nói xong, đẩy cửa xe ra đi vào trong mưa, nhưng trong lúc này nàng không tìm được một chỗ trốn đi, trên đường phố trống trải, đứng ở dưới đèn đường nàng lại có thể trốn chạy đi đâu? Nàng bắt đầu có chút hối hận xuống đã xe rồi, hắn không nên đứng chết ở chỗ này.

Mưa lẳng lặng rơi xuống, Hạ Cảnh Điềm mặt không biểu tình ướt nước vì mưa, thực sự làm ướt cả trái tim bình tĩnh.

Đôi nam nữ hôn nhau, đầu tiên phát hiện Hạ Cảnh Điềm chính là Trình Thủy Tâm, khuôn mặt cô biến đổi, động tác cũng dừng lại, điều này làm cho Kỷ Vi Thần nhạy cảm phát hiện đến cái gì, quay đầu lại, cặp mắt sâu lạnh chạm đến sau lưng mình khoảng mười chỗ, nơi đó đứng một bóng dáng nhỏ bé, đáy mắt trầm tĩnh trong nháy mắt hiện lên một vòng bối rối.

104. Chương 104: Đêm Khó Ngủ

Hạ Cảnh Điềm không biết mình như thế nào đi vào biệt thự, hồn dường như bị lìa khỏi xác, nhìn Kỷ Vi Thần dịu dàng đỡ Trình Thủy Tâm nằm lên sofa, nhìn hắn ra lệnh bảo Trình Thủy Tâm đi thay quần áo, mà hắn vẫn y nguyên đứng ở đại sảnh, toàn thân nhỏ giọt nước.

Sau khi nhìn thấy Trình Thủy Tâm vào phòng tắm, Kỷ Vi Thần lúc này mới chú ý tới người đứng ở bên cạnh sofa, Hạ Cảnh Điềm biểu lộ cứng ngắc, khi thấy nàng toàn thân ướt đầm, hắn nhịn không được tức giận gầm nhẹ lên tiếng, “Còn đứng tại đó làm gì? Còn không đi lên thay quần áo?”

Hạ Cảnh Điềm bị những lời này đánh thức, nàng cắn môi dưới, quật cường mân môi, sau đó đi vào phòng của nàng, sau lưng, Kỷ Vi Thần lại nhàn nhạt lông mày.

Tựa ở cửa, Hạ Cảnh Điềm thân thể lạnh không sánh bằng đáy lòng lạnh, loại cảm giác phát ra từ nội tâm, nàng cảm giác trong lòng của nàng như có cái gì lạ lẫm xuất hiện, cứng rắn vắt ngang trái tim, làm cho nàng không biết như thế nào cho phải, làm cho nàng bối rối, cố gắng hít một hơi, nàng cười an ủi chính mình, có cái gì phải tức giận, trước tắm nước nóng rồi nói sau, chú ý thì người chịu đau khổ chỉ là chính mình, âm thầm nói xong, nàng đi vào phòng tắm.

Dưới lầu, Trình Thủy Tâm đã tắm rửa xong, trên người cô mặc áo choàng tắm màu trắng, tóc dài nửa buồn rủ xuống, thái độ nhu nhược như trước nhưng không mất vẻ gợi cảm mê người, cô nhìn Kỷ Vi Thần đang đứng ở cửa sổ sát đất, gấp gáp lên tiếng nói: “Thần, anh cũng ướt hết rồi, mau lên đi tắm!”

Kỷ Vi Thần bỏ xuống điều thuốc trên tay, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, nhẹ gật đầu đi vào phòng tắm, Trình Thủy Tâm ánh mắt cũng sau đó một giây nhìn lên căn phòng phía trên lầu, khóe môi chậm rãi giương lên một nụ cười đắc ý, vừa nghĩ tới Kỷ Vi Thần trong đáy mắt có sự vội vàng, cô lại âm thầm vui mừng, trong lòng ấm áp, nguyên lai, anh ấy vẫn còn quan tâm mình.

Hạ Cảnh Điềm vào phòng rồi cũng không có trở ra, nàng nằm ở trên giường trực tiếp đi ngủ, tuy đêm nay muốn ngủ đối với nàng mà nói thật sự rất khó khăn, nhưng là, nàng càng muốn bắt buộc chính mình ngủ, cố gắng nằm một tư thế làm cho mình dễ ngủ, nhưng xoay đi xoay lại một hồi, một chút buồn ngủ cũng không có.

Đại sảnh, Kỷ Vĩ Thần tắm rửa xong, thấy Trình Thủy ngồi ở trên ghế, tóc dài đã khô, gương mặt tú lệ hơi có vẻ tái nhợt, nhưng là, không thể che hết sự mỹ miều tuyệt sắc, nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần đi ra, cô đi qua, lộ ra một nụ cười dịu dàng, “Tắm xong rồi sao? Em có pha một bình trà nóng, anh uống một ngụm đi!”

Kỷ Vĩ Thần dùng khăn khô lau tóc, liếc nhìn cô, rồi ngồi ở bên cạnh, nhưng không có động đến ly trà trên bàn, Trình Thủy Tâm bên cạnh dùng một loại ánh mắt si mê đánh giá hắn, chỉ thấy ánh mắt của hắn vẫn là lạnh lùng như vậy, mỗi một nhưng đường nét tuấn mỹ đến làm cho người không thể quên.

Kỷ Vĩ Thần không nói gì, trong đại sảnh không có một chút thanh âm, duy nhất ngoài cửa sổ tích tí tách tiếng mưa rơi làm nhiều lòng người không ngừng, thật lâu, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần trầm thấp lên tiếng: “Em trước vào phòng của anh nghỉ ngơi đi.”

“Vậy còn anh?” Trình Thủy Tâm nóng vội cất hỏi, ánh mắt cũng lo lắng chờ mong cái gì.

“Anh còn chưa muốn ngủ.” Kỷ Vĩ Thần thở dài một tiếng, dựa lưng vào sofa, đôi mắt tinh xảo hữu thần.

“Em ở đây cùng anh!” Trình Thủy Tâm lòng có chút ít hy vọng xa vời lên tiếng, thời gian này cô không nỡ ngủ, chỉ cần có thể cùng anh ấy bên nhau, mệt mỏi như thế nào cũng có thể kiên trì, cô chính là người như vậy, chỉ cần đã xác định tâm tư, cũng không than thở, tựa như lúc trước, khi cô mới bước vào làng thời trang, một khi đã xác định, sẽ không có dừng bước.

“Không cần.” Trầm thấp, lời nói ngắn gọn mà lạnh nhạt, có loại cảm giác như nói thật, đồng thời, cũng có ý bài xích.

Trình Thủy tâm khuôn mặt khẽ giật mình, đáy mắt hiện lên một vòng đáng thương, cô khẽ cắn môi dưới, đang suy nghĩ muốn hay không lại khẩn cầu, nhưng là, cô biết chắc tính tình của hắn, hắn không thích người khác không nghe lời của hắn, lời của hắn chẳng khác nào là mệnh lệnh, cô khéo môi khẽ nhếch, mím môi cười nói: “Em đi trước nghỉ ngơi, anh cũng đừng ngủ muộn quá, em trong phòng chờ anh.” Nói xong, đứng dậy chậm rãi lên lầu, trong lòng cũng đang kỳ vọng, trong nháy mắt cô đi vào phòng, hắn cũng không có nói thêm câu nào nữa, thậm chí nhìn cô một cái cũng không, đứng ở cửa phòng lòng của cô lại một lần nữa ngã xuống lạnh băng.

Tiếng đóng cửa ở phòng kế bên làm cho Hạ Cảnh Điềm thần kinh nhảy dựng, tâm tình bị đè nén làm cho nàng bực bội ngồi dậy, suy nghĩ lơ đãng hướng về hai người ở cạnh bên, chỉ cần vừa nghĩ tới bọn họ cùng giường mà ngủ, muốn nàng làm sao ngủ được? Trời biết, loại tâm tình này so với bị lăng trì còn thống khổ hơn nhiều, nàng tình nguyện mình lúc này biến thành một người điếc, biến thành một người ngu ngốc cũng tốt.

Vốn định lấy điện thoại ra nghe nhạc, như vậy bất kỳ âm thanh nào của phòng bên cạnh cũng không thể nghe được, nhìn chung quanh gian phòng một vòng, nàng mới phát hiện, nguyên lai túi xách để ở trên ghế sofa rồi, tâm tình dường như một mối lửa đốt, làm cho nàng suy nghĩ hỗn loạn, trời ạ! Vì cái gì càng ngay tại lúc này, lại càng thấy được mọi chuyện không thuận theo tính toán ban đầu? Nghĩ xong, nàng lại nghĩ lại, lúc này mới hơn mười một giờ, có lẽ nàng còn có thể gọi xe taxi, có lẽ nàng còn có thể đi ra khách sạn ở một đêm, nghĩ xong, Hạ Cảnh Điềm cảm thấy không có gì tốt hơn chủ ý này, nói ra thì làm được, nàng lập tức thay đổi quần áo hàng ngày, đẩy cửa xuống lầu.

Nhưng mà, đương khi nhìn thấy bóng dáng một mối trên ghế thì bước chân của nàng cũng chấn động, dưới đáy lòng thầm kêu, cái gì? Kỷ Vĩ Thần lại vẫn chưa ngủ? Như vậy vào phòng của hắn chỉ có cô gái kia? Nghĩ xong, Hạ Cảnh Điềm trong ngực nói không ra cảm giác dễ chịu, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống một chút, nàng cố ý thả chậm bước chân, từng bước một tiếp cận Kỷ Vĩ Thần.

Kỷ Vĩ Thần miễn cưỡng phát giác phía sau lưng tiếng bước chân, nguyên lai tưởng rằng Trình Thủy Tâm, nên có chút ghé mắt nhìn, phát hiện người đứng ở bên người hắn dĩ nhiên là Hạ Cảnh Điềm, nhìn cách ăn mặc của Hạ Cảnh Điềm, hắn không khỏi khiêu mi: “Đã trễ thế như vậy, cô muốn đi đâu?”

“Tôi nghĩ muốn đi ra ngoài một chuyến.” Hạ Cảnh Diễm cứng rắn nói, cũng không có cụ thể nói đi nơi nào, chắc hẳn hẳn nên biết khốn cảnh của nàng a!

Kỷ Vĩ Thần làm sao có thể đoán được tâm tư nàng! Lòng mày vi gãy, giọng điệu hơi có chút lạnh: “Cô muốn đi ra ngoài ngủ?”

“Tôi sợ quấy rầy đến “chuyện” hai người, dù sao hiện tại cũng không muộn.” Hạ Cảnh Diễm cố ý đem chữ “chuyện” nói đặc biệt nặng, cuối cùng giọng điệu câu này lại bỗng nhiên trở nên thoải mái, thật giống như không có chuyện gì.

Hạ Cảnh Diễm nguyên lai tưởng rằng, mình rời đi hẳn nhất định thật cao hứng a! Nhưng là, nhưng không ngờ, một giây sau, hẳn lại bá đạo gầm nhẹ lên tiếng: “Không cho phép, trở về phòng cho tôi.”

Hạ Cảnh Diễm trừng mắt nhìn, suy nghĩ có chút hỗn loạn, nàng nhún lại lông mày, giọng điệu rất vô tội nói: “Tôi thật sự sợ quấy rầy đến hai người a! Tôi ở bên ngoài có cũng tiện hơn, anh không cần phải lo lắng, yên tâm, đêm nay tôi nhất định sẽ không xuất hiện ở trước mặt hai người.” Hạ Cảnh Diễm trong miệng nói ngay cả mình cũng đều không hiểu, thật giống như lời hảo ý của nàng còn cách khá xa.

“Lời của tôi còn cần nói lần thứ hai sao?” Kỷ Vĩ Thần cắn răng lên tiếng, ý tứ hàm xúc cảnh cáo lại nguy hiểm, cô gái này ngay tại lúc này, đang muốn chống đối hẳn đúng không?

Hạ Cảnh Diễm há to miệng, vốn định lại tranh thủ nói thêm, nhưng nhìn Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tức giận, nên chỉ phải đem lời nói nuốt trở về, cầm lấy túi xách trên ghế muốn đi, lại nghe thấy hẳn khàn khàn mở miệng: “Pha cho tôi ly cà phê.”

Hạ Cảnh Diễm có chút không cam lòng mím môi, ở sau lưng hẳn âm thầm trừng liếc, mới hướng phòng bếp đi, người này thực quá phẫn, việc cần đến mình thì lúc nào cũng sai sử, không cần đến hẳn lại giả vờ cái gì cũng không biết, thật làm cho người ta chịu không được.

Hạ Cảnh Diễm thuần thực pha cà phê, mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, dường như mang theo tác dụng tĩnh tâm, làm cho nàng tâm tư hết sức chăm chú vào việc đang làm, có câu nói, chuyên tâm nấu gì đó, hương vị cũng sẽ càng thuần, đương khi Hạ Cảnh Diễm cầm trong tay ly cà phê đặt ở trước mặt Kỷ Vĩ Thần, thì phiêu đảng trong không khí mùi thơm làm cho Kỷ Vĩ Thần cuối cùng giãn ra lông mày.

Hạ Cảnh Diễm nhún mày, thấp giọng nói: “Tôi được đi nghỉ chưa? Kỷ tổng?”

Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Diễm, nhàn nhạt lên tiếng nói: “Đi được rồi!”

Ngay khi bóng dáng Hạ Cảnh Diễm biến mất phía sau cửa, cửa phòng bên cạnh lại mở ra, Trình Thủy Tâm đứng ở ngoài cửa, gương mặt xinh đẹp hơi có chút biến dạng, vừa rồi Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần nói chuyện, cô một chữ cũng nghe hết, thậm chí ánh mắt Kỷ Vĩ Thần đi theo Hạ Cảnh Diễm, cũng làm cho cô đáy lòng sinh ra đổ kỵ, cô pha trà thì lạnh lùng để ở một bên, mà trước mặt hẳn hẳn chính là cà phê cô ta vừa pha, cỡ nào buồn cười một màn, cái này tựa hồ giống như đang nói rõ một việc, mình ở trong mắt Kỷ Vĩ Thần giống như ly trà, mà cô gái bình thường ở phòng kế bên sẽ là ly cà phê thơm lừng trong tay hẳn.

Gương mặt hiện lên một vòng biểu lộ bi thương, đồng thời, đáy mắt lại hiện lên một vòng kiên cường cùng oán hận, ánh mắt có chút vòng vo liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, Trình Thủy Tâm lần nữa đóng cửa lại, trong phòng đã không có người cô muốn, có vẻ như vậy càng trống trải tịch mịch, rõ ràng người cô yêu đang ở dưới lầu, cô lại chỉ có thể nhìn mà không có thể có được, loại tư vị này càng giày vò tâm hồn hơn, Trình Thủy Tâm ngồi ở bờ giường, thống khổ nhắm mắt lại.

Hạ Cảnh Diễm ôm hai chân ngồi ở trên giường mềm mại, trong tai dứt lấy hai cái phone điện thoại, nghe nhạc mình yêu thích, thực sự vui vẻ, Kỷ Vĩ Thần không có vào phòng, chuyện này đối với nàng mà nói, xem như là trấn an không ít, ít nhất, nàng không cần đi nghĩ bên đó có đang phát sinh chuyện gì làm cho người ta chán ghét.

Trong đại sảnh, ngọn đèn mờ giao nhau, lẳng lặng chiếu ra Kỷ Vĩ Thần ngũ quan mạnh mẽ, tóc đen có chút mất trật tự, mắt sâu nhìn qua không thấy đáy, làm cho người ta khó suy đoán hẳn lúc này nghĩ gì, trước bàn cà phê sớm đã uống cạn, lúc này, đổi lại là một ly rượu đỏ, vòng khói nhàn nhạt bay bay, trong tay đã đốt hơn nửa điếu thuốc.

Đêm càng khuya, trong biệt thự ba người đều không ngủ, đều có suy nghĩ cho đến sáng hôm sau.

Hừng đông, Hạ Cảnh Diễm rất cực chịu không nổi, ngã xuống giường mơ hồ đã ngủ, có thể chỉ là một loại ý niệm! bây giờ, nàng đứng giờ tỉnh lại, ngủ chỉ một chốc, làm cho nàng hai mắt quầng thâm không đến mức quá rõ ràng, nho nhỏ điểm trang thêm có thể che khuất.

Trình Thủy Tâm? Tại rạng sáng, cô cũng rất cực chống đỡ hết nỗi ngã xuống giường, thân người vì đã đứng dưới mưa khá lâu, ngủ ở trên giường Kỷ Vĩ Thần cô nhìn không được ho khan lên tiếng, đầu óc cũng có chút mơ hồ, tiếng ho khan của cô đưa tới dưới lầu, Kỷ Vĩ Thần sờ đến nhiệt độ nóng hổi, hần không khỏi khê nguyên rửa một tiếng, lập tức tìm lấy thuốc cảm mạo cho cô uống, uống thuốc xong Trình Thủy Tâm ngủ say, trong chớp mắt đó, bàn tay trắng nõn nắm thật chặt tay Kỷ Vĩ Thần, không dám buông lỏng, rất sợ cô vừa tỉnh dậy sẽ nhìn không thấy hần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Kỷ Vĩ Thần lẳng lặng canh giữ ở bên Trình Thủy Tâm, nhìn gương mặt mà trước đây hần đã từng thật sâu yêu thương, tâm bình tĩnh như nước hồ thu không thể làm được một chút gợn sóng, hần đối với nàng có hận, lại hơn nữa là bị phản bội là cảm giác lạ lẫm không cách nào tiếp nhận, hần dễ dàng tha thứ không được, càng không biết như thế nào đối mặt một phụ nữ đã từng phản bội mình, cho nên hần lạnh lùng, chỉ có dùng bề ngoài lạnh nhạt che dấu nội tâm chính mình, đã từng, hần một lần cho rằng, cô gái này có thể làm vợ mình, cô vĩ đại, cô mềm mại đáng yêu, hết thảy đều đủ để xứng đôi với chính mình, nhưng là, cô lại nhẫn tâm như vậy phản bội hần, cái này hần làm sao có thể chịu đựng?

Cho nên, hần nổi giận, dùng phương thức tuyệt tình đoạn tuyệt tình cảm trong lòng, thậm chí từ thời khắc đó, hần không hề tin tưởng phụ nữ, lại càng không nghe cái gì là tình yêu, hần muốn chỉ có sự nghiệp, chỉ có đem sự nghiệp trong tay phát triển cường đại hơn, mới là chuyện hần duy nhất cảm thấy thú vị.

Trong lúc ngủ mơ, Trình Thủy Tâm tựa hồ ngủ không được an ổn, lông mày nhíu chặt, môi sắc tái nhợt, hơi thở yếu ớt, bên trán mồ hôi lạnh tuôn ra, những điều này là do cảm mạo nặng gây ra, hần nhăn lại lông mày, đang suy nghĩ muốn hay không đưa cô đi bệnh viện, cuối cùng, hần đứng dậy đi đến phòng Hạ Cảnh Diễm gõ cửa.

Hạ Cảnh Diễm sớm đã thức dậy, ngồi ở giường nghe nhạc, nghe thấy có người gõ cửa, sững sốt một chút, đi qua mở cửa, không ngoài ý muốn nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần gương mặt lạnh nhạt, nàng mím môi: “Kỷ tổng, có chuyện gì không?”

Hạ Cảnh Diễm còn tưởng rằng là cái gì đại sự, nguyên lai là hần bảo nàng thay quần áo cho Trình Thủy Tâm, kỳ thật, thân hình Trình Thủy Tâm cùng Hạ Cảnh Diễm không sai biệt lắm, hơi gầy, chỉ là Trình Thủy Tâm cao hơn rất nhiều, Hạ Cảnh Diễm tìm một chiếc áo sơ mi cùng quần short jean cho cô.

Đi vào phòng Kỷ Vĩ Thần, khi thấy cô ngủ mê không tỉnh, Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên sững sốt một chút, cuối cùng, Kỷ Vĩ Thần bảo nàng thay quần áo, nàng cũng không chút do dự thay đổi, nhìn Kỷ Vĩ Thần ôm Trình Thủy Tâm ra cửa, Hạ Cảnh Diễm cũng không khỏi sốt ruột, bởi vì nhìn ra được, Trình Thủy Tâm thật sự bệnh cực kỳ nghiêm trọng.

Kỷ Vĩ Thần mang Trình Thủy Tâm đi bệnh viện, Hạ Cảnh Diễm bị cái này lẩn qua lẩn lại, có chút không biết nên làm cái gì, mắt thấy muốn đến giờ làm việc, nàng đành phải bắt đắc dĩ đóng cửa phòng, hướng công ty chạy đi.

Đi vào công ty, còn chưa kịp thở một cái, đã bị bao phủ bởi một đồng tư liệu, đợi nàng làm xong, mới nhớ tới Kỷ Vĩ Thần còn đang ở bệnh viện, nàng nghĩ có nên hay không gọi điện thoại hỏi thăm một tiếng, hoặc là, nàng có nên thay hần giúp cái gì, bởi vì sáng nay nhìn Kỷ Vĩ Thần trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, tối hôm qua chắc hần không có ngủ à!

Hạ Cảnh Diễm không nghĩ tới chính là, lúc này Kỷ Vĩ Thần đã đến công ty, sau khi đưa Trình Thủy Tâm đến bệnh viện một giờ sau, hần gọi cho trợ lý đến chăm sóc, hần thì vào văn phòng nghỉ ngơi trong chốc lát sau liền đi họp rồi, Hạ Cảnh Diễm điện thoại đến thì hần đã khôi phục lại mặt lạnh như cũ, chỉ là ngắn gọn nói một tiếng, hần đang họp, liền cúp điện thoại, không có dư thừa nói chuyện với nhau, Hạ Cảnh Diễm chép miệng, đột nhiên phát giác mình tại sao đi làm chuyện thiên hạ, nhiều chuyện a?

105. Chương 105: Dịch Ý

Bận rộn một ngày cứ như vậy trôi qua, công việc khẩn trương khiến người ta quên cả thời gian, quên cả mình đang ở chỗ nào, thậm chí thời gian nghỉ đến việc ngoài công tác cũng không có, Hạ Cảnh Diễm ngay khi đến giờ tan tầm bắt đầu lo lắng, nàng suy nghĩ, đêm nay, nàng có nên trở lại biệt thự của Kỷ Vĩ Thần không, bởi vì không cần suy nghĩ nàng biết chắc Trình Thủy Tâm nhất định sẽ trở về, do dự đã đến lúc tan việc, khi thấy Ngô Kiệt ánh mắt lơ đãng nhìn qua mình, Hạ Cảnh Diễm nhanh chóng sửa sang lại tư liệu đứng người lên, “Ngô quản lí, em có việc đi trước.”

Vốn định hẹn Hạ Cảnh Diễm đi ăn cơm, Ngô Kiệt chỉ phải buông tha cho, thản nhiên nói: “Có việc vậy em về trước đi!” Hắn tuy thân là thủ trưởng, nhưng hắn cũng sẽ không lấy chức vụ bắt buộc người.

Hạ Cảnh Diễm vội vàng đi vào thang máy, đến lầu sáu, nàng gặp A Nhã cùng Tiểu Ngừ, hai người này sau khi tan tầm thì luôn có kế hoạch làm gì, hơn nữa, hôm nay Tiểu Ngừ vụng trộm đem nói với Hạ Cảnh Diễm, A Nhã có bạn trai, đêm nay hai người chuẩn bị đi làm thịt anh ta, cô hỏi Hạ Cảnh Diễm có hứng thú tham gia hay không, Hạ Cảnh Diễm nhanh chóng lắc đầu, nàng không thích nhất loại chuyện này rồi, Tiểu Ngừ cũng không ép buộc, cùng A Nhã vui vẻ đi đến đó.

Đứng ở cửa Kỷ thị, vừa vặn đi qua dòng người, có thể là bởi vì chức vụ của Hạ Cảnh Diễm, nên có rất nhiều nữ nhân viên âm thầm đánh giá nàng, trên mặt lộ ra biểu lộ phức tạp, trước mặt Hạ Cảnh Diễm cúi đầu cười hỏi, kiểu cười không rõ này làm cho Hạ Cảnh Diễm rất không thoải mái, cảm giác, như bọn họ là đang cười chính mình, vì vậy, nhìn thấy taxi chạy đến trước mặt nàng, nàng không chút do dự ngồi vào, nói ra địa chỉ chính là biệt thự Kỷ Vĩ Thần, nói xong, nàng có chút ảo não, nhưng là, trong khoảng thời gian ngắn thật sự nàng nghĩ không ra chỗ nào có thể đi, nàng nghĩ, bất kể như thế nào, đêm nay hay là trở về nhìn xem tình huống thế nào rồi nói sau.

Trở lại biệt thự, bởi vì nàng có chìa khóa, không có gõ cửa mà tự đi vào, trong hoa viên không có xe Kỷ Vĩ Thần, nói rõ hắn vẫn chưa về, Hạ Cảnh Diễm nhìn nhìn đại sảnh cũng im ắng, vốn tưởng rằng không có người, nhưng không ngờ, vừa vặn nhìn thấy Trình Thủy Tâm từ phòng Kỷ Vĩ Thần đi ra, dùng một loại ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống nàng, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc, miễn cưỡng bài trừ đi ra nụ cười nói: “Trình tiểu thư, nguyên lai cô đang ở đây a!”

“Biết rõ tôi ở đây, cô còn có mặt mũi trở về sao?” Trình Thủy Tâm cắn răng cười lạnh, giọng điệu ngăn không được mang theo ý chanh chua, cô gái bình thường trước mắt này, cô mặc kệ cô ta là thân phận gì, tóm lại, cô chán ghét nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm xuất hiện ở trước mặt mình, càng chán ghét cô ta bước vào gian phòng này.

Hạ Cảnh Diễm sắc mặt khê giạt mình, Trình Thủy Tâm lời nói làm cho nàng cảm thấy khó xử, tối hôm qua hình ảnh rất rõ ràng là cô gái này cùng Kỷ Vĩ Thần không ngủ cùng giường, địa vị của cô ta trong lòng Kỷ Vĩ Thần rất trọng yếu, cái này làm cho vốn là chột dạ, Hạ Cảnh Diễm càng thêm không cách nào ngăn đầu lên, nàng nhượng nhượng mày, bình tĩnh lên tiếng nói: “Trình tiểu thư yên tâm, đêm nay tôi sẽ không quấy rầy hai người.”

Trình Thủy Tâm đứng ở giữa cầu thang, tay vòng ngực, dùng thái độ trên cao nhìn xuống, ánh mắt miệt thị cười nhạo Hạ Cảnh Diễm, giọng điệu mỉa mai nói: “Tôi cần không chỉ đêm nay, tôi hi vọng cô vĩnh viễn cũng không quấy rầy đến chúng tôi, hiểu chưa?”

Nếu như có thể, tôi cũng vậy muốn cách xa các người vạn dặm, nhưng đó cũng không phải do nàng định đoạt, Hạ Cảnh Diễm trong lòng thầm than, nàng hiểu được Trình Thủy Tâm đối với nàng có mang địch ý, cho nên, đối mặt với sự cười nhạo đó, Hạ Cảnh Diễm cũng không cảm thấy tức giận, chỉ là rất buồn bực, thân phận của mình vốn đã xấu hổ, nàng hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Trình Thủy Tâm, mở miệng nói: “Tin tưởng không cần bao lâu, chúng ta cũng sẽ không gặp lại.”

Hạ Cảnh Diễm lời nói này làm cho Trình Thủy Tâm kín đáo nhượng mày, cô nghe ra được một chút thông tin, có chút tức cười tìm hỏi: “Cô cùng Thần trong lúc này rốt cuộc là quan hệ gì? Các người có bí mật gì không thể cho ai biết sao?”

Trình Thủy Tâm tìm hỏi làm cho Hạ Cảnh Diễm rất cảm thấy đau đầu, nàng cùng Kỷ Vĩ Thần, quan hệ cũng không phải đến tình trạng không thể cho ai biết, nghĩ nghĩ, Hạ Cảnh Diễm đang suy nghĩ, hay là đem tình trạng của nàng cùng Kỷ Vĩ Thần nói cho cô ấy biết ? Dù sao cô ấy cũng là bạn gái chính thức của Kỷ Vĩ Thần, có quyền biết rõ chuyện này, nếu không, nếu tiếp tục giấu, chỉ biết càng náo càng cương, càng náo càng loạn, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm nghiêm mặt lên tiếng: “Trình tiểu thư đừng hiểu lầm, kỳ thật tôi cùng với Kỷ tổng cũng không phải là quan hệ như cô tưởng tượng, Kỷ tổng đã từng đã giúp tôi, tôi chỉ làm người hầu của anh ta để báo đáp.”

Trình Thủy Tâm càng kinh ngạc, vừa nghe đến Kỷ Vĩ Thần trợ giúp cô ta, cô không khỏi thấy không vui, không khỏi nói tiếp: “Anh ấy đã giúp cô cái gì?”

“Cái này, Trình tiểu thư có thể hỏi Kỷ tổng, tôi chỉ có thể nói những này, chỉ là hi vọng Trình tiểu thư có thể giải trừ hiểu lầm giữa chúng ta, một tháng sau, tôi tự động biến mất trong thế giới của hai người.”

“Tại sao phải một tháng sau? Tôi hi vọng cô ngay bây giờ, lập tức biến mất trước mặt chúng tôi, vĩnh viễn không cần phải xuất hiện.” Trình Thủy Tâm lòng khó chịu kêu lên, bởi vì cô một phút đồng hồ cũng chịu không được Hạ Cảnh Diễm tồn tại ở đây, một tháng, cái này không khỏi làm cho cô âm thầm sinh nghi, chẳng lẽ cô gái này có mục đích gì khác? Chẳng lẽ thừa dịp trong khoảng thời gian này quyến rũ Thần? Làm cho Thần đối với cô ta sinh ra hảo cảm? Nghĩ xong, Trình Thủy Tâm hỗn loạn cảm xúc gần như điên cuồng, cô trừng mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, cắn răng nói: “Tôi bất kể giữa hai người từng có giao dịch gì, tôi hiện tại tuyên bố có thể giải trừ, cô nên rời đi, rời đi trước mặt chúng tôi, đã nghe chưa?”

“Tôi.” Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được Trình Thủy Tâm sẽ kích động như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại nàng không biết trả lời như thế nào rồi, vì vậy nàng làm như thế nào?

Hạ Cảnh Diễm do dự lại làm cho Trình Thủy Tâm càng cảm tức không thôi, cô vắn căng lông mày, lạnh lùng nói: “Như thế nào? Không muốn đi? Cũng là cô căn bản không muốn rời đi thôi? Cô muốn chiếm lấy Thần?” Phụ nữ trong tình yêu luôn luôn suy nghĩ rất phong phú, cho dù lý trí như cô, lúc này, cũng bất chấp, có chút đáng sợ.

Trình Thủy Tâm trong lời nói làm cho Hạ Cảnh Diễm mở lớn mắt, cô gái trước mắt này thật sự không thể tưởng tượng nổi, cô ấy khi nào có loại ý nghĩ này? Hạ Cảnh Diễm cau chặt lông mày, nghiêm mặt nói: “Tôi chưa từng có nghĩ qua như vậy.”

Trình Thủy Tâm cười lạnh một tiếng, hai mắt lợi hại nhìn chặt Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trào phúng lên tiếng: “Cô không có nghĩ qua thì tốt, cho dù cô có nghĩ, cũng chỉ là ý nghĩ, bởi vì cô từ đầu đến chân không có một chút xứng đôi cùng Thần, Thần cũng tuyệt đối sẽ không yêu người như cô, thức thời, rút nhanh lên!”

Cô gái này thật là làm cho Hạ Cảnh Diễm thần kinh hổng mất, nàng một mực nhấn nhay, nhưng lúc này, nàng lại cảm thấy không thể tha thứ cho thái độ xem thường người như vậy, nàng có chút thật buồn cười, nghênh mặt nhìn Trình Thủy Tâm, giận quá thành cười đến: “Tôi cho tới bây giờ sẽ không có nghĩ tới muốn xứng đôi với anh ta, cô cũng quá đánh giá cao tôi rồi.” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm cầm lấy túi quay ra cửa, đi ngang qua hoa viên thì nàng cảm thấy hai tay nắm chặt thành quyền, bởi vì, nàng sợ chính mình khống chế không nổi sẽ tức giận, nàng cuộc đời hận nhất chính là người tự cho là đúng, coi thường người khác, người với người là ngang hàng, cô ta dựa vào cái gì đem chính mình hạ thấp như vậy? Đừng tưởng rằng đàn ông cô ta yêu, người khác cũng muốn có, nàng Hạ Cảnh Diễm mới không thêm nhìn tới.

Vốn Hạ Cảnh Diễm còn bận tâm nghĩ Kỷ Vĩ Thần sẽ tức giận nàng không quay về, cái này cũng tốt, nàng lại có đủ lý do để ở bên ngoài qua đêm, cho dù Kỷ Vĩ Thần giết nàng, nàng cũng sẽ không về, nghĩ xong, nàng hận không thể đi nhanh hơn rời khỏi cái chỗ này, bước chân cũng gấp gấp rút lên.

Đúng lúc này, nghe thấy điện thoại vang lên, nàng có chút tức giận cầm lên xem, ba chữ Đỗ Thiên Trạch hiện trên màn hình, nàng tâm tình đang buồn bực, ấn nút trả lời, khẩu khí cũng không tốt: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“ai, ăn thuốc nổ rồi à?” Đối diện Đỗ Thiên Trạch thoáng nghe ra Hạ Cảnh Diễm tâm tình không tốt, ở đầu bên kia điện thoại cười nhạo.

“Anh tìm tôi có chuyện gì a!” Hạ Cảnh Diễm rầu rĩ lên tiếng, tức giận của mình, không muốn ảnh hưởng đến người khác.

“Đêm nay hi vọng cô có thể có thời gian cùng tôi ăn cơm.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Đỗ Thiên Trạch trong trẻo, xem ra người này hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm.

Hạ Cảnh Diễm cũng đang rầu rĩ không có chỗ đi, do dự một giây, liền đáp ứng rồi, “Được! Anh có thể tới đón tôi không?”

Đỗ Thiên Trạch không nghĩ tới Hạ Cảnh Diễm đáp ứng sáng khoái như vậy, sững sốt một chút, lập tức giơng giọng nói: “Được! Cô ở chỗ nào?”

Hạ Cảnh Diễm nói tên con đường, 20 sau, xe Đỗ Thiên Trạch đã đến, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú từ cửa sổ xe nhô đầu ra, vài ngày không thấy, phong thái vẫn y nguyên mê hoặc người, soái ca đến làm cho người đổ kị, Hạ Cảnh Diễm nhìn Đỗ Thiên Trạch đẹp đến chết người không đành lòng, nàng không khỏi thầm kêu, vì cái gì người đẹp trai như vậy ở trước mắt mình, mà một chút cảm xúc cũng không có a ?

Đỗ Thiên Trạch gặp Hạ Cảnh Diễm ngây ngốc nhìn mình chằm chằm, còn tưởng rằng chính mình trên mặt có cái gì không ổn, lập tức nhìn vào gương, soi mình trong chốc lát, thấy chẳng có gì thì hướng Hạ Cảnh Diễm kêu lên: “Cô còn đứng đó làm gì? Còn không lên xe?”

Ngồi vào ghế lái phụ, Hạ Cảnh Diễm trầm mặc không nói gì, điều này làm cho Đỗ Thiên Trạch liếc nhìn liền phát giác Hạ Cảnh Diễm hôm nay tâm tình không tốt, lập tức nhượng mảy đùa cợt nói: “Như thế nào? Cùng nhân tình cãi nhau?”

Hạ Cảnh Diễm ngăn không được liếc hắt, không vui nói: “Lái xe của anh đi.”

“Trên cái thế giới này không có đàn ông khác sao? Vì cái gì hết lần này tới lần khác tìm Kỷ Vĩ Thần? Phải biết rằng anh ta cũng không phải là loại người như cô, đơn thuần gây thơ chọc vào.” Đỗ Thiên Trạch cực kỳ khó chịu nhíu lông mày, hắt hển tại xem như đã khuất phục rồi, từ khi nghe tin tức hắt hển khiếp sợ lẫn phần nộ, hận không thể giết nàng, đến bây giờ đã bắt đầu không còn cách nào khác rồi, theo đạo lý mà nói, Hạ Cảnh Diễm cam nguyện làm tình nhân, hắt sẽ rất khinh bỉ một phen, sau đó đợi ở một bên nhìn nàng diễn trò, nhưng là, thực tế lại là, hắt ngược lại thành người tốt, cũng không có việc gì, vẫn nghĩ tới nàng, chỉ cần gặp nàng ánh mắt đau khổ, hắt cho dù có thiên đại hận ý cũng không còn sót lại chút gì .

“Chọc vào thì thế nào? Anh ta có thể giết tôi sao?” Hạ Cảnh Diễm khinh thường bĩu bĩu môi, vì cái gì đem đàn ông nói vĩ đại như vậy ? Cái gì gọi là không thể trêu vào, trên thế giới này, ai mới là người nhắm trúng ai? Phải biết rằng, tượng đất đều có ba phần hỏa, huống chi là người sống, chó nóng nảy còn có thể nhảy tường ! (ta không hiểu câu này lắm)

Hạ Cảnh Diễm mang theo nồng đậm giận dữ trong lời nói, làm cho Đỗ Thiên Trạch nhìn không được nhíu mày, mắt hồ ly giận dữ, khẽ nói: “Như thế nào? Anh ta thật sự khi dễ cô?”

Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới, chếp miệng, rầu rĩ nói: “Không có.”

Đỗ Thiên Trạch mân khấn môi mỏng, vụng trộm nhìn sang Hạ Cảnh Diễm mặt buồn bực, đột nhiên lên tiếng nói: “Cô chuẩn bị ở cùng anh ta tới khi nào?”

“Một tháng sau, chúng tôi chính là người đương.” Hạ Cảnh Diễm đáy lòng rất không tự vị nói, lại đột nhiên cảm giác được thoải mái một chút.

Đỗ Thiên Trạch nghi hoặc nhíu mày, tuy Hạ Cảnh Diễm không nói chuyện gì về Kỷ Vĩ Thần, nhưng là, bằng sự lợi hại của hắt, rất xác định là Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần trong lúc đó nhất định là có chuyện gì phát sinh qua, có lẽ Hạ Cảnh Diễm là bị Kỷ Vĩ Thần bức bách, nghĩ đến chỗ này, hắt vô thức nhìn một cái, Hạ Cảnh Diễm tâm sự nặng nề, đáy mắt lại như có điều suy nghĩ .

Đỗ Thiên Trạch dừng xe trước một nhà hàng sang trọng, đã quen Đỗ Thiên Trạch là đại thiếu gia, Hạ Cảnh Diễm cũng không rụt rè, trực tiếp đi theo hắt đi vào, bọn họ được an bài một chỗ ngồi trang nhã, ngồi xuống, ánh mắt Đỗ Thiên Trạch bắt đầu làm càn dò xét gương mặt Hạ Cảnh Diễm, hồi lâu không thấy gì, Hạ Cảnh Diễm trên người y nguyên tản ra một cảm giác hấp dẫn hắt, đây là cảm giác mà trên người các cô gái khác hắt chưa từng nhìn thấy.

Hạ Cảnh Diễm chạm đến ánh nhìn của Đỗ Thiên Trạch, nàng hung dữ trở lại trừng mắt, rồi thở dài, “Người sống quá thực mệt mỏi.”

“Như thế nào? Có người làm cô mệt mỏi?” Đỗ Thiên Trạch nhìn không được kéo môi chọc ghẹo, nhìn nàng buồn rầu, hần cũng mất hứng.

Hạ Cảnh Diễm tức giận nháy hần một cái, cắn răng nói: “Tư tưởng của anh có thể đứng đắn một chút hay không.”

Đỗ thiên trạch không vui phản bác lớn tiếng kêu lên: “Tôi tư tưởng làm sao? Thuần khiết lắm nha! Là cô tự mình nghĩ sai lệch.”

Hạ Cảnh Diễm chẳng muốn cùng hần đấu khẩu, đôi mi thanh tú không giãn ra, cái này nhìn vào mắt Đỗ Thiên Trạch, có chút giận, “Này , cùng tôi ăn cơm, không cho phép nghĩ đến đàn ông khác.” Hạ Cảnh Diễm nghi hoặc nhíu mày, “Anh cũng quá bá đạo a! Tôi muốn nghĩ đến ai mặc tôi, sợ gì anh?”

Đỗ Thiên Trạch lễ thẳng khí hùng, hừ nhẹ một tiếng, “Đương nhiên, nhìn mặt cô như vậy, tôi còn có khẩu vị ăn cơm sao? Đừng ảnh hưởng tới khẩu vị của tôi được không!”

“Anh muốn tôi như thế nào? Miễn cưỡng cười sao?” Hạ Cảnh Diễm tức giận cười mắng lên tiếng, người này tự cho là đúng, vô sỉ.

“Tôi bất kể cô dùng phương pháp gì, tóm lại, ở trước mặt tôi, không cho phép nhíu mày.” Đỗ Thiên Trạch mệnh lệnh lên tiếng, tính đại thiếu gia phát huy vô cùng.

Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn bị hần chọc cười, hai mắt thật to cong cong, cặp môi đỏ mọng giương nhẹ, lộ ra hàm răng trắng đều, thập phần đẹp mắt, điều này làm cho Đỗ Thiên Trạch nhìn sững sờ, Hạ Cảnh Diễm nở nụ cười trong chốc lát, thở dài, hướng hần mím môi nói: “Thiếu gia này tính tình còn không có sửa nha! Sau này ai có thể chịu được tính bá đạo của anh, nhất định sẽ bị anh dọa chạy.”

“Theo bề ngoài của tôi, còn sợ tìm không thấy cô vợ sao?” Đỗ Thiên Trạch tràn đầy tự tin phiết môi, chỉ cần hần nguyện ý, một ngón tay thôi là mỹ nữ khắp thế giới đều nguyện ý vì hần thay đổi.

“Vậy phải xem người ta có thật tâm thích anh không, nếu như yêu mến một người, cũng không vì tương mạo cùng gia thế, không chừng bạn gái tương lai chỉ hướng đến tiền của anh.” Hạ Cảnh Diễm cười trêu ghẹo hần.

Đỗ Thiên Trạch trầm mặc một hồi, nhìn Hạ Cảnh Diễm, thần sắc nghiêm túc vài phần, “Nếu để cho cô làm bạn gái của tôi, cô sẽ vì tiền hay vì tôi?”

Hạ Cảnh Diễm không chút suy nghĩ, nhướn mi liền lên tiếng, “Tôi đương nhiên vì tiền, đẹp trai có thể không ăn cơm à.”

“Cô cũng quá không có lương tâm đi! Tôi đây khuôn mặt thực sự không sánh bằng tiền sao?” Đỗ Thiên Trạch ra vẻ thương tâm trạng, ủy khuất kêu lên, hần trong lòng đương nhiên biết rõ Hạ Cảnh Diễm là đang trêu hần.

Lại nghe Hạ Cảnh Diễm cười hắc hắc lên tiếng, “Bất quá, đó là cũng không phải không có khả năng, bởi vì, anh không phải kiểu người tôi thích.”

Những lời này có thể đưa tới Đỗ Thiên Trạch chú ý, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, hí mắt vội hỏi: “Cô thích kiểu người nào?”

Hạ Cảnh Diễm mắt híp lại thành hình nguyệt, lông mi thật dài trong nháy mắt, dường như đang tại chăm chú tự hỏi, tay chống cằm chân thật lên tiếng nói: “Ít nhất người kia đầu tiên mắt phải cho tôi cảm giác an toàn, săn sóc, hiểu tôi, về phần tương mạo, người khác xem được là được, nếu anh ta hiện tại không có nhiều tiền cũng không sao, nhưng ít ra cũng có chí cầu tiến, những thứ khác, có cũng được không có cũng không sao.”

Đỗ Thiên Trạch mở lớn mắt, trời ạ! Hần không nghe lầm chứ! Nàng thích người chỉ đơn giản như vậy? Chính mình không lẽ cũng không bằng người như vậy à!

“Chỉ như vậy?” Đỗ Thiên Trạch nghi hoặc.

Hạ Cảnh Diễm mỉm môi cười, trong lòng chỉ nghĩ đến người này có thể ở bên cạnh mình, nàng gật gật đầu, khẳng định lên tiếng, “Chỉ như vậy.”

Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú trầm xuống, bởi vì vừa rồi Hạ Cảnh Diễm câu nói kia nghiêm trọng làm bị thương tự ái của hắn, hắn nhúu mày, không vui kêu lên: “Điều kiện của tôi trong mắt cô kém cỏi vậy sao?”

“Căn bản là không phải cùng một loại người, không có gì có thể so sánh.” Hạ Cảnh Diễm cười cười, Đỗ Thiên Trạch thích hợp làm bạn trai, nhưng tuyệt đối không thích hợp làm chồng.

Đỗ Thiên Trạch có chút tức giận khế nói, thay mình bênh vực: “Tôi cũng vậy rất vĩ đại a! Ít nhất tôi lấy được bằng thạc sĩ! Hơn nữa, làm sao cô biết tôi không cầu tiếng? Kỳ thật tôi cũng rất cố gắng làm việc, chỉ là cô không phát hiện mà thôi.”

“Vậy à? Tôi làm sao lại không phát hiện?” Hạ Cảnh Diễm rất không nề tình nói.

“Tôi.” Đỗ Thiên Trạch nhất thời nghẹn lời, theo như ngày, xác thực hai chữ trầm tính không thể ở bên cạnh, chính là, trời sinh hắn không chịu thua, làm sao lại cam tâm? Khuôn mặt tuần tú trầm xuống, hắn dứt khoát không nói, Hạ Cảnh Diễm nhìn không được chế nhạo nói: “Có ai từng nói với anh, trên mặt viết rõ hai chữ chưa?”

“Chữ gì?” Đỗ Thiên Trạch vô thức nhướng mi.

“Lỗ mãng.” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười nói, lại rước lấy Đỗ Thiên Trạch rất không vui nhìn chằm chằm.

Hai người trêu ghẹo nhau, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, món ăn đã bưng lên, tất cả đều là món hai người thích ăn, vừa ăn vừa trò chuyện, tranh cãi làm hai người cũng thích thú, đột nhiên, thấy Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú đang cười đột nhiên nhăn nhó, mắt tròn, dường như có gì đó mắc trong cổ họng, hai tay của hắn chăm chú nắm cổ họng của mình, dùng sức thở dốc, khuôn mặt tuần tú có chút run rẩy biến hình, hơn nữa, trong nhà hàng yên tĩnh còn mơ hồ nghe được chút âm thanh kỳ quái phát ra từ trong cổ họng hắn, như là sự khó thở, thở dốc.

Hạ Cảnh Diễm cả kinh thiếu chút nữa hồn cũng bay đi, biết là Đỗ Thiên Trạch tái phát bệnh xuyên, nàng tranh thủ đứng dậy, vội lấy Đỗ Thiên Trạch lạnh run thân thể, gọi hắn: “Đỗ Thiên Trạch. Đỗ Thiên Trạch.”

106. Chương 106: Hiểu Lâm Sâu Sắc

Đỗ Thiên Trạch thiếu chút nữa hù chết Hạ Cảnh Diễm, may mắn trong xe Đỗ Thiên Trạch có sẵn thuốc, nàng vội vàng chạy đi lấy. Đem đến cho Đỗ Thiên Trạch, nhìn hắn tay run rẩy cầm lấy thuốc, thân hình cao thẳng nằm trên mặt đất lạnh rung co rúc lại, Hạ Cảnh Diễm tâm niệm không được đau đớn, hắn lúc này không còn tính khí đại thiếu gia rồi sao? Khuôn mặt tuần tú tái nhợt vô sắc, trán chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, dường như đang đứng cuộc chiến với tử thần, sớm đã không còn thần thái ương ngạnh cao ngạo, chỉ còn lại trong đáy mắt sự thống khổ khó chịu.

Nhìn Đỗ Thiên Trạch như vậy, Hạ Cảnh Diễm rung động rồi, ngực rất đau nhức, liều mạng trước mắt nhiều người đang vây quanh nhìn, nàng kim lòng không được đem Đỗ Thiên Trạch nằm trên mặt đất ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy hắn, giống như sợ hắn lại đột nhiên biến mất.

Đỗ Thiên Trạch được ôm vào một hoài bão ấm áp, tiêu cự trong mắt một lần nữa tập trung lại, đập vào mắt chính là ánh mắt đau long và khuôn mặt Hạ Cảnh Diễm tái nhợt, ánh mắt vô cùng ân cần nhìn hắn, ngực hắn dừng lại, thiếu chút nữa lại thở không ra hơi, tuy suy yếu, tuy đáy lòng rất thích ở trong lòng nàng thêm vài phút, nhưng là, vì muốn che dấu yếu ớt của mình, lại không vui lên tiếng nói: “Cô ôm chặt như vậy, định làm tôi nghẹn chết sao?”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bối rối, tay cũng vô thức buông lỏng ra, khi nhận thức mình như vậy thân mật ôm hân, khuôn mặt lập tức ửng hồng, thiếu chút nữa khóc lên tiếng: “Anh cũng thiếu chút nữa làm tôi sợ muốn chết.”

Nhìn Hạ Cảnh Diễm khoe mắt hồng hồng, Đỗ Thiên Trạch biết rõ nàng không có nói láo, chỉ phải giọng điệu hòa hoãn một chút: “Không có việc gì, tôi vẫn ổn, đỡ tôi đứng lên đi!” Đỗ Thiên Trạch ngồi lại vị trí, ông chủ nhà hàng lập tức tới xin lỗi, Đỗ Thiên Trạch sở dĩ bệnh tình phát tác, hoàn toàn là bởi vì trong thức ăn của bọn họ có bỏ quá nhiều hành, bất quá, Đỗ Thiên Trạch cùng Hạ Cảnh Diễm lúc gọi món ăn cũng nhất thời không có nhắc nhở, mới làm cho một hồi đại chiến kinh hồn như vậy xảy ra.

Ông chủ nói một hồi lâu xin lỗi, để cho phòng bếp làm lại một lần nữa, nhưng là, Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch đã không có khẩu vị rồi, liền tính tiền rời đi, trong xe, Hạ Cảnh Diễm vẫn cảm thấy ba hồn bảy vía còn chưa có trở về đủ, vừa rồi Đỗ Thiên Trạch giãy dụa khó chịu làm cho Hạ Cảnh Diễm ảo giác rằng, hân sẽ lập tức đình chỉ hô hấp, loại cảm giác này giống như cảm giác khi hay tin cha nàng bị ung thư, chân tay luống cuống.

Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú y nguyên vẫn tái nhợt, tóc cũng bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, tay nắm tay lái có chút ần ần phát run.

“Anh có thể lái xe sao?” Hạ Cảnh Diễm có chút hoài nghi hỏi, đáy lòng lại không khỏi bối rối.

“Đừng nhìn tôi như phế nhân được không!” Đỗ Thiên Trạch không vui nhướng mi, tuy suy yếu nhưng giọng lại như cũ lớn như vậy.

“Loại bệnh này, ngàn vạn đừng cậy mạnh, nếu như không thể, chúng ta có thể ở trên xe nghỉ ngơi một chút” Hạ Cảnh Diễm cũng không muốn chứng kiến có bất kỳ sự tình gì nữa xảy ra.

“Không cần.” Đỗ Thiên Trạch lại kiên trì kêu lên, trong lòng bàn tay cũng đang xuất ra mồ hôi. Hơn nữa, ánh mắt cũng có chút hoảng hốt.

Hạ Cảnh Diễm trầm mặc không nói gì, mà là rất chân thành thay Đỗ Thiên Trạch chú ý xe hai bên, cũng may trên đường không có tình huống gì đột nhiên xuất hiện.

Nhà hàng cách biệt thự Đỗ Thiên Trạch không xa, ngồi xe hai mươi mấy phút đã đến, vào tới cửa Hạ Cảnh Diễm mới thở dài một hơi, cùng Đỗ Thiên Trạch xuống xe, đi vào đại sảnh, lập tức rót cho Đỗ Thiên Trạch một ly trà, Đỗ Thiên Trạch tiếp nhận, không khí có chút trầm mặc, Đỗ Thiên Trạch vừa nằm trên ghế uống nước, trong đầu lại nhớ tới mới vừa rồi Hạ Cảnh Diễm ôm hân vào lòng, không khỏi có chút đắc ý nhướng mày, “Vừa rồi, cô bị dọa đến?”

“Anh không chết, nhưng tôi đều nhanh bị anh hù chết.” Hạ Cảnh Diễm tức giận lên tiếng, nhưng nghĩ đến hân là người bệnh, lập tức thay đổi một bộ ôn nhu, nhưng giận dữ nói: “Lần sau, không cho phép đi nhà hàng ăn cơm đi, biết không?”

Đỗ Thiên Trạch lập tức có chút ủy khuất kêu lên!”Vậy cô nói tôi làm sao bây giờ? Tôi phải chết đói à!”

“Anh có tiền như vậy, đi tìm một đầu bếp nấu cơm không được sao?” Hạ Cảnh Diễm tức giận kêu lên, Đỗ Thiên Trạch một màn kia vẫn y nguyên khắc sâu trong đầu, lái đi không được, đến bây giờ còn có loại cảm giác hoảng hốt chưa tan.

Đỗ Thiên Trạch bĩu bĩu môi, rầu rĩ mở miệng, “Tôi nói rồi, không thích người lạ vào nhà của tôi.”

Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt tuần tú tức giận, nàng dù nổi giận trong bụng cũng nhẫn nhịn xuống dưới, thay đổi khẩu khí nói:”Trong nhà anh có tiền, anh bị bệnh này nhất định phải chữa cho tốt, nếu không, thật sự rất nguy hiểm.” Cha bị bệnh nặng làm cho nàng lo lắng hãi hùng,nàng biết rõ, tánh mạng con người yếu ớt như tờ giấy, mà Đỗ Thiên Trạch còn trẻ như vậy, làm cho Hạ Cảnh Diễm có loại đau lòng nói không nên lời.

“Loại bệnh này cũng không phải đơn giản có thể trị tốt.” Đỗ Thiên Trạch nhíu mày, hân cũng không phải không có thử qua, chỉ là dùng tính cách của hân mà nói, không có đủ kiên nhẫn cùng tin tưởng, hơn nữa, hân loại bệnh này, chỉ cần xử lý tốt, cũng sẽ không đơn giản có thể phát tác, cho nên, hân sẽ không có trọng xem .

Hạ Cảnh Diễm mặc dù đối với loại bệnh này không phải rất hiểu, nhưng thực sự có nghe nói qua, loại bệnh này thuộc về bệnh dị ứng, cũng không phải uống thuốc có thể hết, mà càng có nhiều biện pháp phức tạp, nghĩ đến chỗ này, nàng chỉ phải hít sâu một hơi, “Mặc kệ có thể hay không chữa hết, nghĩ hết biện pháp anh cũng nên thử xem.”

Đỗ Thiên Trạch nâng lên mi, biểu lộ không có nghiêm chỉnh: “Như thế nào? Cô quan tâm tôi?”

Hạ Cảnh Diễm trừng mắt liếc hắn một cái, kêu lên: “Tôi thiếu chút nữa bị anh dọa ra bệnh tim đây, anh còn muốn như thế nào?”

“Để ý tôi như vậy, chẳng lẽ cô thích tôi?” Đỗ Thiên Trạch hì hì nở nụ cười, đáy lòng có chút ngọt hưng phấn.

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt đỏ bừng, vừa rồi trong đại sảnh, thật sự nàng kim lòng không được ôm lấy hắn, nhưng là, đều là bởi vì nhìn hắn đáng thương mới làm vậy, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi, thấp giọng phản bác: “Anh. anh tự mình đa tình, tôi làm sao có thể thích một bệnh nhân như anh?”

“Khái khái. Khái. Khái.” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cứng rắn, lại nghe đến Đỗ Thiên Trạch đột nhiên nặng ho khan vài tiếng, mày kiếm nhăn thành một đoàn, thần sắc dường như rất khó chịu.

Hạ Cảnh Diễm thần kinh xiết chặt, ân cần vỗ vỗ lưng của hắn, vội hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Tôi. Tôi lạnh quá. Có thể ôm tôi một cái được không?” Đỗ Thiên Trạch khó khăn mở miệng. Ánh mắt khát vọng nhìn Hạ Cảnh Diễm, thân thể có chút lung lay sắp đổ.

Hạ Cảnh Diễm không chút suy nghĩ, lập tức ngồi qua, giang tay ôm lấy hắn, lại không biết, tựa ở trong ngực Hạ Cảnh Diễm mềm mại, Đỗ Thiên Trạch cặp mắt lại lộ ra vẻ gian kế thực hiện được, mỉm cười, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng đem hắn đẩy ra, nhanh nhanh đi vào phòng hắn, trong tay cầm một cái chăn đi ra, muốn đắp lên trên người Đỗ Thiên Trạch, Đỗ Thiên Trạch lập tức che miệng kêu lên: “Đem cái kia lấy ra, tôi đối với chăn lông bị dị ứng.”

Hạ Cảnh Diễm lập tức đem chăn lông cầm rời xa một ít, thấp giọng kêu lên: “Vậy anh nói lạnh, nên làm cái gì bây giờ?”

Đỗ Thiên Trạch tức giận kêu lên: “Cô cũng không cho tôi mượn thân mình sử dụng sao?” Cô gái này cũng đàn thế sao.

Hạ Cảnh Diễm đầu nghĩ đến Đỗ Thiên Trạch đang đùa nàng? Chỉ cần vừa nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch bệnh, nàng tâm tư khó có thể bình an, bất đắc dĩ hết sức, chỉ phải ngồi qua, Đỗ Thiên Trạch đã được như nguyện tựa ở trên vai Hạ Cảnh Diễm, cùng thân thể nàng chăm chú chạm nhau, cảm thụ được nhiệt độ từ trong thân nàng truyền tới, hắn đột nhiên hồi tiếc nghĩ, vì cái gì sớm không nghĩ tới biện pháp này? A, phụ nữ a! dễ mềm lòng.

“Khá hơn chút nào không?” Ôm một hồi, tiếp theo thấp giọng hỏi, có thể là bởi vì trong lòng không có tạp niệm! Bị Đỗ Thiên Trạch như vậy thân mật ôm dựa, nàng không có sinh ra một điểm phản ứng, cứ đem mình làm một lò sưởi ấm, chính là Đỗ Thiên Trạch lại khó chịu, Hạ Cảnh Diễm mùi thơm trên cơ thể tràn ngập hắn, nhàn nhạt lại say lòng người, tự dưng quẩn rũ ra tạp niệm, tay của hắn không tự giác vòng lên thắt lưng Hạ Cảnh Diễm, môi mỏng lặng lẽ phớt qua gương mặt phấn nộn.

Đỗ Thiên Trạch hành động này đánh thức nàng, Hạ Cảnh Diễm trong lòng xiết chặt, quay đầu lại sững sờ trừng mắt nhìn Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tươi cười tà tứ, lập tức tỉnh ngộ lại, tiếp theo trong nháy mắt, găm nhẹ nói: “Anh. Đồ xấu xa.”

Hạ Cảnh Diễm bộ dạng này trông rất mê người, hắn một phát vươn tay bắt được Hạ Cảnh Diễm, cười nói: “Là cô trước cười tôi là người bệnh, nên trừng phạt.”

“Anh. Tôi không để ý tới anh.” Hạ Cảnh Diễm thở phì phì nói xong, lấy túi xách bước đi, lại nghe đến Đỗ Thiên Trạch giọng điệu lập tức yếu đi rất nhiều, thần thái mỗi một nói: “Không cần phải đi, đêm nay ở lại cùng tôi có thể chứ?”

“Ở lại để bị anh khi dễ sao?” Hạ Cảnh Diễm tức giận.

“Tôi cam đoan sẽ không đụng đến cô, nói gì thì tôi cũng không còn sức lực.” Đỗ Thiên Trạch trầm thấp lên tiếng, thần sắc đáng thương, gương mặt tỏ ra rất chân thật, Hạ Cảnh Diễm trong lòng mềm nhũn, chỉ phải thở dài, lên tiếng nói: “Được rồi! Tôi đi ngủ khách phòng.”

Hạ Cảnh Diễm ở lại biệt thự, bất tri bất giác đợi đến mười một giờ, mà lúc này, trong biệt thự Kỷ Vĩ Thần, trên sôpha trắng lớn đang nằm một bóng dáng, lười biếng Kỷ Vĩ Thần nheo lại đôi mắt, bởi vì muốn uống cà phê, mà nghĩ tới cô gái đến giờ chưa về, trong lòng đang suy đoán nàng đang ở đâu, sau lưng trong phòng tắm, Trình Thủy Tâm đang tắm rửa.

Cầm lấy điện thoại, tìm được số Hạ Cảnh Diễm, cứ như vậy gọi tới, giống như hỏi nàng đi nơi nào đã thành chuyện đương nhiên.

Hạ Cảnh Diễm đang cùng Đỗ Thiên Trạch xem phim, nghe thấy điện thoại vang lên, vừa suy đoán muốn như vậy ai lại gọi tới, vừa cầm lấy, khi thấy ba chữ Kỷ Vĩ Thần nàng nhin không được khẽ run rẩy, cả người đều cứng ngắc lại, mà nàng biểu lộ này đương nhiên bị Đỗ Thiên Trạch nhìn trong mắt, sự không vui âm thầm nổi lên trong cặp mắt đẹp.

Hạ Cảnh Diễm nhìn điện thoại reo, đang suy nghĩ có nên tiếp hay không, Kỷ Vĩ Thần lúc này gọi tới vì chuyện gì, vô thức ấn nút trả lời, dùng giọng điệu thập phần bình tĩnh lên tiếng: “Alo “

“Cô đang ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại, Kỷ Vĩ Thần thanh âm trầm thấp truyền tới.

“Tôi đang.” Hạ Cảnh Diễm đang suy nghĩ muốn như thế nào nói dối, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch đầu ghé sát vào, rống to: “Là ai a! mau tắt máy.”

Hạ Cảnh Diễm lại càng hoảng sợ, tay đẩy ra Đỗ Thiên Trạch, tức giận khẽ nói “Anh có thể nói nhỏ một chút không, đi qua một bên.” Đẩy ra Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm đang muốn lên tiếng, lại nghe đến đối phương truyền đến thanh âm tắt điện thoại, Hạ Cảnh Diễm biểu lộ lập tức hóa đá, trời ạ! Kỷ Vĩ Thần nhất định đã nghe được tiếng Đỗ Thiên Trạch.

Yên tĩnh trong bóng đêm, đối với Kỷ Vĩ Thần lại không yên, Hạ Cảnh Diễm trong điện thoại chính là giọng nam làm cho hấn cảm tức, phần nộ.

107. Chương 107: Trừng Phạt

Ngủ ở nơi xa lạ, Hạ Cảnh Diễm tỉnh dậy cực kỳ sớm, sắc trời mới sáng, nàng đã tỉnh, vệ sinh một phen rồi ra khỏi phòng, giơ lên mắt nhìn một trên lầu phòng của Đỗ Thiên Trạch, nàng phóng nhẹ bước chân đi vào phòng bếp, tuy con người cũng thích sạch sẽ, nhưng phòng bếp nhà hấn cũng quá sạch sẽ đi! Phòng bếp Kỷ Vĩ Thần còn có chút trà và cà phê, mà nguyên bộ nhà bếp sa hoa ở đây hoàn toàn chỉ là một loại bài trí, thật sự là lãng phí, Hạ Cảnh Diễm không khỏi chu môi kêu lên, nàng cầm lấy túi đi ra đại sảnh, nơi này cách siêu thị không xa, nàng chuẩn bị mua một chút thức ăn nấu cháo cho Đỗ Thiên Trạch.

Sáng sớm không khí mát mẻ thoải mái lòng người, lúc này đã là cuối tháng chín, mấy ngày nữa thì đến tháng mười rồi, thời tiết đã chậm rãi chuyển biến, lúc này trên đường yên tĩnh có rất nhiều người già và trẻ con chạy bộ, thật cũng không có vẻ quá mức vắng vẻ, Hạ Cảnh Diễm đi vào một siêu thị, mua một ít hạt sen cùng gạo liền quay trở về biệt thự Đỗ Thiên Trạch.

Trong đại sảnh im ắng, chắc hẳn Đỗ Thiên Trạch vẫn chưa rời giường, Hạ Cảnh Diễm lập tức rửa hạt sen, mở ra bếp chuẩn bị nấu, nàng trước kia ở trường học thường xuyên như vậy nấu bữa sáng, dinh dưỡng lại tiện lợi.

Một bộ áo pull vàng sáng, quần short jean, tóc toàn bộ buộc ở sau gáy, tư thái nhàn nhã, sạch sẽ, Đỗ Thiên Trạch không biết đã dậy từ lúc nào, đứng ở cửa ra vào lẳng lặng nhìn trong phòng bếp bóng dáng ai đang bận rộn, nhìn nàng cẩn thận làm từng động tác, nhìn nàng mất to hắc bạch phản minh nháy động, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập chăm chú, cứ như vậy một bóng lưng lại làm cho Đỗ Thiên Trạch cảm

giác được một loại đẹp đến trí mạng, loại cảm giác không phải loại phong tình mà phụ nữ có sự chuẩn bị trước phát ra, nằng lại tựa như ánh mặt trời sáng sớm ấm áp và không khí trong lành chiếu vào trong lòng.

Hạ Cảnh Diễm đang bẽ bộn, vô thức cảm giác được sau lưng có ánh mắt đang nhìn thẳng chính mình, quay đầu lại không ngoài ý muốn thấy Đỗ Thiên Trạch, chỉ thấy hần người thon dài tùy ý phủ lấy một chiếc áo choàng tắm, vạt áo bán mở, lộ ra bên trong lồng ngực rắn chắc kiện mỹ, cái này chính là bức xuân quang phối hợp khuôn mặt Đỗ Thiên Trạch lười biếng cùng cặp mắt kia híp lại rất sức quyến rũ, nói không ra một loại phong tình vạn chủng, làm cho Hạ Cảnh Diễm cuối cùng lĩnh ngộ được nam giới cũng có thể rất mê người.

Đỗ Thiên Trạch bị Hạ Cảnh Diễm thẳng tắp nhìn, môi mỏng kéo ra một vòng tà cười, “Như thế nào? Thân hình của tôi không có cho cô thất vọng chứ!”

Hạ Cảnh Diễm làm một biểu lộ chán ghét, “Đáng chán a.”

“So với hần? Còn kém chỗ nào!” Đỗ Thiên Trạch rất có tự tin giơ lên nụ cười, ánh mắt nhìn chăm chú Hạ Cảnh Diễm bóng dáng uyển chuyển, nhíu mày.

“Thiệt thòi là tôi đây, vất vả dậy sớm nấu cháo cho anh, bây giờ khẩu vị đều bị anh nói mà không có nữa rồi.” Hạ Cảnh Diễm đã quen hần lời nói không đứng đắn, vừa nghe vừa quên, không cùng hần so đo.

Đỗ Thiên Trạch đi tới, nhìn thoáng qua Hạ Cảnh Diễm nấu cháo, trắng trắng mềm mềm có mùi thơm ngát, hần không khỏi tham lam hít một hơi, “Hắc, tay nghề cũng không tệ lắm!”

“Bình thường thôi!” Hạ Cảnh Diễm khiêm tốn mím môi.

Đã thấy Đỗ Thiên Trạch trong mắt lộ ra ý khen ngợi, cực lực tán dương, “Không có a! So với những bữa sang nhà hàng cao cấp làm, chỉ có hơn chứ không kém.”

“Sáng sớm, anh mới ăn đường à! Sao miệng ngọt như vậy.” Hạ Cảnh Diễm mắt trắng không còn chút máu, đáy lòng hay là đang nghi ngờ.

Đỗ Thiên Trạch hì hì cười, môi mỏng cắn cắn, không vui phản bác, “Tôi là nói thật, đừng luôn hoài nghi thiệt tình của tôi được không!”

“Được rồi được rồi! Tôi biết rõ anh là thiệt tình, nhanh đi rửa tay chuẩn bị ăn điểm tâm a!” Hạ Cảnh Diễm đẩy hần đi ra, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú không khỏi hiển hiện một tia vui sướng.

Chờ Đỗ Thiên Trạch từ trong phòng tắm đi ra, Hạ Cảnh Diễm đã đem cháo mang lên bàn, để trong hai chén, hai người ngồi xuống từ từ ăn, vừa nhấm nháp tay nghề Hạ Cảnh Diễm, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt không thành thật liếc về phía gương mặt Hạ Cảnh Diễm thanh thoát sạch sẽ, Hạ Cảnh Diễm khó hiểu nhướn mày, “Làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì sao?”

“Tôi đang suy nghĩ một vấn đề.” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu chân thật nói.

Hạ Cảnh Diễm vừa húp cháo, dùng khóe mắt liếc hần, tò mò hỏi, “Vấn đề gì?”

Đỗ Thiên Trạch nhìn Hạ Cảnh Diễm, lại dừng lời nói, phiết môi nói “Thôi, hay là không nói.”

Hần nghĩ thuê Hạ Cảnh Diễm làm đầu bếp riêng của hần, nhưng là, lại sợ bị cự tuyệt, chỉ phải tạm thời đề xuống không nói. Hần không nói, lại xách lên Hạ Cảnh Diễm hứng thú, nằng có chút nhíu mày, lời nói khách sáo nói “Anh nói đi! Rất cuộc vấn đề gì?”

Đỗ Thiên Trạch híp híp mắt, giọng điệu cố tình đáng thương lên tiếng, “Tôi suy nghĩ, mấy ngày nay nếu có người giúp tôi nấu cơm thì tốt rồi.”

Nguyên lai là chuyện này, Hạ Cảnh Diễm phiết môi, đáy lòng vẫn còn có chút lo lắng vấn đề ăn uống của Đỗ Thiên Trạch, bởi vì hần cũng không phải người thích nghe chủ ý người khác, nghĩ nghĩ, Hạ Cảnh Diễm cắn răng nói “Ý của anh là bảo tôi giúp anh nấu?”

“Cô sẽ chứ?” Đỗ Thiên Trạch có chút chờ mong hỏi, đáy mắt ý tứ rất rõ ràng.

Hạ Cảnh Diễm mặt lộ khó xử, tối hôm qua Kỷ Vĩ Thần gọi điện đã làm cho nàng trong lòng run sợ rồi, nàng không biết hôm nay đi công ty phải như thế nào đối mặt hắn, nàng thở dài, lắc đầu nói “Tôi không được, tôi không có thời gian.”

“Bỏ công việc của cô đi, tôi muốn cô, tiền lương cao tôi đều cho được.” Đỗ Thiên Trạch không chút do dự nói, kỳ thật những lời này hắn giấu ở trong lòng đã lâu rồi.

“Bây giờ không phải là vấn đề này, vấn đề là tôi thiếu nợ Kỷ Vĩ Thần.” Hạ Cảnh Diễm thiếu chút nữa nói hớ, ngực quỳnh lên, dừng ngay câu mẩu chốt, nàng mân mím môi, buồn bực nói “Thôi, không nói.”

Nhưng là Hạ Cảnh Diễm lại đưa tới Đỗ Thiên Trạch hoài nghi, hắn bình tĩnh nhìn thẳng Hạ Cảnh Diễm, đột nhiên, Đỗ Thiên Trạch trong óc hiện lên một đạo ánh sáng, hắn giác ngộ cha Hạ Cảnh Diễm còn đang nằm viện,

Như vậy Hạ Cảnh Diễm nhất định là thiếu Kỷ Vĩ Thần tiền? Nghĩ xong, hắn thấp giọng nói “Cô thiếu nợ Kỷ Vĩ Thần tiền à? Bao nhiêu?”

Đỗ Thiên Trạch làm cho Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, không thể tưởng được lại bị hắn đoán được rồi, mặt đẹp ửng hồng, nàng quay đầu ra nói “anh không cần lo, tôi không muốn nói.”

Đỗ Thiên Trạch lại phát hỏa, cô gái ngốc, thiếu tiền sao không tìm hắn? Còn muốn chạy tới làm tình nhân cho người ta, thật sự là. Đáng chết, nói không ra ngực nổi lên một mối lửa, ánh mắt của hắn trầm tĩnh như thần, chăm chú chăm chăm vào Hạ Cảnh Diễm ánh mắt tránh né, giọng điệu ép hỏi, “Cô nói a, anh ta cho cô bao nhiêu tiền?”

Hạ Cảnh Diễm căn bản không nghĩ dây dưa vấn đề này, nàng cắn môi dưới quật cường lên tiếng, “Anh từ từ ăn, tôi đi làm đây.” Nói xong, để đưa xuống cầm lấy túi trên ghế muốn rời đi.

Đỗ Thiên Trạch cũng đi theo để đưa xuống, khuôn mặt tuấn tú có chút âm trầm khó coi, bước nhanh theo kịp, một cái túm lấy tay Hạ Cảnh Diễm, đem nàng kéo lại, giọng điệu gằn nhẹ nói “Ba của cô nằm viện, vì vậy mà mượn tiền anh ta.”

Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt kinh ngạc đã nói rõ hết thấy, Đỗ Thiên Trạch ngăn không được khẽ nguyên rửa lên tiếng, “Đáng chết, cần tiền sao không nói tôi một tiếng? Không nên đem mình bán cho người khác?”

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn trong một khắc tái nhợt, nàng oán hận bỏ ra tay Đỗ Thiên Trạch, gằn nhẹ trở về, “Anh buông tay, tôi là cái gì nói với anh? Tôi cũng không phải ăn mày.”

“Cô.” Đỗ Thiên Trạch bị Hạ Cảnh Diễm những lời này chấn tỉnh, hắn mới phát hiện mình đến cỡ nào luống cuống, hắn vô ý nhíu mày, tức giận đẩy mình lại chỉ đè nén, bởi vì hắn biết rõ bây giờ nói gì cũng đã muộn, hắn tuy tức giận Hạ Cảnh Diễm thời điểm khó khăn không có nói cùng hắn, nhưng là, hắn hiện tại cũng không có tư cách trách cứ nàng, ngay tại lúc hắn gây người, Hạ Cảnh Diễm giãy tay của hắn ra, bước nhanh ra đại sảnh, Đỗ Thiên Trạch trở mắt nhìn bóng lưng Hạ Cảnh Diễm, cũng không dám đuổi theo.

Quay đầu lại, cả phòng đều là khí tức của nàng, hình bóng của nàng, Đỗ Thiên Trạch ảo não khẽ gọi, giận dữ muốn đánh người, trong lòng tức giận làm cho hắn cơ hồ nổi điên.

Hạ Cảnh Diễm cũng tức giận không thôi, đi ở trên đường, trong lòng hỗn loạn, Đỗ Thiên Trạch không hiểu tức giận làm cho nàng có chút khó lý giải, chỉ phải âm thầm an ủi mình, không có chuyện gì, không có chuyện gì, một tháng sau, sự tình gì cũng không có, a không, chỉ có hai mươi chín ngày nữa, chết tiệt, tháng này không có ba mươi mốt a!

Đi thẳng tới công ty, đi vào văn phòng vừa vặn cách giờ làm còn có mười phút, Hạ Cảnh Diễm vừa đi vào tinh thần có chút không tập trung, Kỷ Vĩ Thần tối hôm qua tắt điện thoại, tựa như một chất nổ tùy thời đều đem nàng nổ bay, trên bàn chống chất văn kiện, làm cho nàng đau đầu không thôi, công tác đối với nàng mà nói, cũng không phải dễ dàng như vậy ứng phó, có khi, một email phải nghĩ nửa ngày mới dám phát, hôm nay tâm tư hoảng hốt, tập trung giảm xuống, liên quan đến tâm tình đang hỗn loạn của nàng.

Thay Ngô Kiệt rót một ly cà phê, thuận tiện cũng rót cho mình một ly để nâng cao tinh thần, đang lúc nàng chuẩn bị toàn tâm đầu nhập vào công tác thì trên bàn, điện thoại chói tai vang lên, nàng tự dưng sợ

nhảy dựng, cầm lấy microphone, đối diện truyền đến rõ ràng là thanh âm trầm thấp của Kỷ Vĩ Thần, “Tối phòng làm việc của tôi một chuyện.”

Hạ Cảnh Diễm trong lòng động, nhanh nhanh lên tiếng, “Có chuyện gì.”

“Phanh.” một tiếng, hần dập máy. Hạ Cảnh Diễm đầu trống rỗng, thật lâu, mới khôi phục thần trí, thở dài một hơi, trong lòng mình an ủi, nên tối sẽ tới, trốn cũng không được, nàng mang theo cảm giác lo sợ bất an hướng đến phòng làm việc của Kỷ Vĩ Thần, đáy lòng cũng đang bồn chồn, hần giọng điệu rõ ràng không vui, như vậy, gọi nàng đi đến, không phải là hỏi nàng chuyện tối ngày hôm qua chứ!

Hạ Cảnh Diễm còn không có nghĩ như thế nào nói lấp liếm, người đã đứng trước cửa phòng rồi, có chút khẩn trương nuốt ngụm nước bọt, nàng mới gõ cửa, không ai lên tiếng, nàng có chút kinh ngạc, nguyên lai tưởng rằng văn phòng không có người, khi đẩy cửa ra thình lình trông thấy Kỷ Vĩ Thần nửa dựa trên ghế sofa, khuôn mặt tuần tú âm trầm khó coi, liếc về phía nàng, ánh mắt tràn đầy tín hiệu nguy hiểm.

Hạ Cảnh Diễm có chút ngượng ngùng đứng giữa phòng, Kỷ Vĩ Thần cặp mắt sắc bén bắn phá nàng rất không thoải mái, chính là chột dạ, chính là mình lúc này càng lo lắng bao nhiêu cũng không đủ, ngoan ngoãn chờ kế tiếp bất luận cái gì tuyên án, nàng gục đầu xuống, né tránh ánh mắt giết người của Kỷ Vĩ Thần, trầm thấp hô một câu, “Kỷ tổng.”

Một câu lạnh lung trào phúng quăng tới, “Nhìn cô khí sắc không tệ, tối hôm qua hần là rất tận hứng a!”

Như thế một câu nhẹ nhàng lại làm cho Hạ Cảnh Diễm nhú nhú mày, nàng cắn môi nói, “Kỷ tổng hiểu lầm.” Nhưng là, những lời này lại một chút cũng không có sức thuyết phục, bởi vì tối hôm qua nàng xác thực trong nhà Đỗ Thiên Trạch qua đêm, Kỷ Vĩ Thần hần thích làm sao nghĩ thì nghĩ, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.

Kỷ Vĩ Thần hừ lạnh một tiếng, bóng dáng tuần tú từ trên ghế đứng lên, đi đến bên cạnh Hạ Cảnh Diễm, ngón tay thon dài hung hăng nâng lên cầm nàng, bức nàng nhìn thẳng hần, tuần mục híp lại, một giây sau, tay hần ôm ngang thắt lưng mảnh khảnh của Hạ Cảnh Diễm, có chút dùng sức, đem nàng kéo vào trong ngực, cùng hần mật thiết tiếp xúc, Hạ Cảnh Diễm như mộng. kinh ngạc mở to mắt, có chút sợ hãi kêu lên “Kỷ tổng. . . ngài muốn làm gì?”

“Tất nhiên là muốn làm những gì cô nghĩ, sao không cầu tôi cho cô ? Tôi sẽ không kém so với hần ta đi!” Kỷ Vĩ Thần từ bên tai nàng nhỏ giọng nói, một giây sau, hần môi mỏng hung hăng hôn lên bờ môi Hạ Cảnh Diễm hé mở.

“Ừm. . .” Hạ Cảnh Diễm dồn dập ừm một tiếng, còn chưa kịp hiểu được tình huống, cả người đã bị hần áp đảo trên ghế sofa, bàn tay to rất nhanh kéo ra quần áo nàng, không chút nào nhẹ nhàng vuốt lấy nơi mềm mại trước ngực nàng, mà tay còn lại nhanh dò xét dưới váy Hạ Cảnh Diễm, nàng chấn kinh mở to mắt, giây dựa, bàn tay nhỏ bé đi ngăn cản bàn tay làm càn kia, chính là, trên môi nụ hôn mang tính trừng phạt làm cho nàng cháng váng đầu óc, cơ hồ không thở nổi.

Đầu chóng mặt, mới nhìn đến chính mình than thể bán trần, quần áo mất trật tự đặt ở dưới thân hần, mà của hần “kiên quyết” không biết khi nào đã chống đỡ lên nàng, Hạ Cảnh Diễm thiếu chút nữa thét lên tiếng, đầu chỉ có một nghĩ gì. . . Trời ạ! Nơi này là văn phòng a. . . Vạn nhất có người vào. . . Chẳng phải. . . Xong rồi. ?

Môi mỏng của hần chậm rãi dời xuống phía dưới, Hạ Cảnh Diễm mới tìm được cơ hội thở dốc, thấp giọng lẩm bẩm khẩn cầu lên tiếng, “. . . Không cần phải. . . Dừng tay. . .”

Kỷ Vĩ Thần lý trí hoàn toàn đã không khống chế được, dưới thân bộ dáng gầy yếu càng khơi dục vọng muốn khi dễ của hần, tối hôm qua vất vả bị đè nén, hần thăm nghĩ toàn bộ trả thù đến trên người của nàng, làm cho nàng biết rõ, phản bội sẽ có kết cục nàng không thể thừa nhận .

Giữa trưa ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ, dịu dàng chiếu vào, trong văn phòng xuân ý dạt dào, xuân sắc không ngừng nghỉ, Hạ Cảnh Diễm sớm đã quần áo mất trật tự, tóc đen mềm mại rủ xuống trên sofa, trên người áp che bởi người đàn ông cường ngạnh, lực đạo làm cho nàng có vẻ không thể phản kháng, cặp môi đỏ mọng cắn chặt, cơ hồ muốn chảy máu, Hạ Cảnh Diễm khiếp sợ, tức giận, bối rối, cặp mắt che kín sợ hãi nhìn trần trối người đàn ông tham muốn giữ lấy, chỉ có bất lực cùng nhu nhược.

Đang lúc hai người mãnh liệt sắp đi vào thời khắc cao trào, cửa văn phòng lại đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người vội vàng cầm tư liệu xông vào, Lâm Đào trên tay cầm văn kiện khẩn cấp, ánh mắt chạm đến một mảnh mãnh liệt trên ghế, lập tức, hần cơ hồ nhảy dựng lên, đã thấy Kỷ Vĩ Thần nhặt lên trên mặt đất quần áo rất nhanh che khuất Hạ Cảnh Diễm nửa lộ thân trên, một đôi mắt lạnh giận dữ thẳng tắp bắn tới, Lâm Đào bối rối, nói một câu xong rồi như chạy trốn ra khỏi phòng, “Thực xin lỗi, Kỷ tổng, xin. . . Tiếp tục.”

Hạ Cảnh Diễm sớm đã kinh hồn bạt vía, nàng tranh thủ thời gian đoạt lấy quần áo trong tay Kỷ Vĩ Thần, bối rối mặc lên, hai tay vòng ôm ở trước ngực, cố gắng che khuất xuân quang dưới áo, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú tràn đầy hung ác nham hiểm, lẳng lặng ngồi ở một bên, thật lâu, mới mở miệng nói chuyện, giọng điệu nhưng lại lạnh đến dọa người, “Cô đi ra ngoài đi!”

Hạ Cảnh Diễm ủy khuất cắn môi dưới, yên lặng sửa sang lại quần áo cho tốt, sửa lại tóc mất trật tự, đứng người lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô sắc, thần sắc cứng ngắc trốn ra khỏi phòng làm việc của Kỷ Vĩ Thần.

108. Chương 108: Tranh Đấu Gay Gắt

Từ khi ra khỏi phòng làm việc của Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm cả người đều như mất hồn, đầu một mảnh trống không, đi ở trên hành lang, hồn phách dường như đã bị kéo ra, thân thể run rẩy đi vào toilet sửa sang lại mặt mũi, tát lên mặt nước lạnh cố gắng làm cho mình thanh tỉnh, quả nhiên khi nàng lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn qua trong kính khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên mặt che kín giọt nước, cặp mắt đen kịt bối rối sợ hãi đã biến mất.

Hai tay ôm mặt, Hạ Cảnh Diễm mãnh liệt hít một hơi, cuối cùng nhìn vào gương lần nữa, nàng mới giả bộ như chưa có chuyện gì phát sinh đi ra, nàng trong lòng cũng đang cố gắng trấn an mình, không có việc gì, không có việc gì, cùng hần như thế cũng không phải chưa từng có, có cái gì đáng sợ ? Chẳng qua là thay đổi địa điểm mà thôi.

Đột nhiên, sau lưng xuất hiện một cánh tay chụp vai Hạ Cảnh Diễm làm nàng giật mình kinh hãi, thân thể khẽ run rẩy, mạnh quay đầu lại phát hiện Tiểu Ngữ ôm một đồng tư liệu nhìn chằm chằm vào nàng, vẻ mặt cũng bị hù đến, lớn tiếng nói!”Sáng sớm nhìn cậu kỳ lạ rồi!”

Thấy là Tiểu Ngữ, Hạ Cảnh Diễm cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ lồng ngực, chậm rãi cười, “Cậu mới làm mình sợ muốn chết !”

“Mình vừa rồi đi văn phòng tìm cậu, gặp cậu không có ở đó, còn tưởng rằng cậu ra ngoài rồi.” Tiểu Ngữ tự quyết định, đi theo Hạ Cảnh Diễm hướng về văn phòng nàng lần nữa.

“Tìm quản lý của cậu ký một bản văn kiện.” Tiểu Ngữ lên tiếng nghiêng mắt nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm một bộ mất hồn mất vía, không khỏi kỳ quái hỏi!”Cậu làm sao vậy, sắc mặt như vậy tái nhợt, còn ra mồ hôi lạnh, thân thể không thoải mái?”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, sờ trên trán mồ hôi, cười nói!”Không có việc gì, quản lý đi công tác rồi, ngày mai trở về.”

“A. . . Vậy làm sao bây giờ? Văn kiện khẩn cấp a!” Tiểu Ngữ gấp đến độ giơ chân múa tay, đương nhiên, đây cũng là bởi vì cô quá mức lười biếng mới có thể tạo thành như vậy. Hạ Cảnh Diễm hiểu được trong công ty này, một văn kiện khẩn cấp là ảnh hưởng rất lớn, không khỏi cũng nhíu mày, đi theo hỏi ngược lại: “Vậy cậu nói làm sao bây giờ?”

“Đã tổng giám đốc không ở đây, chỉ có thể hướng cấp trên nữa ký.” Tiểu Ngữ vẻ mặt đau khổ kêu lên, nếu không có ký được, trở về khẳng định phải nghe mắng

Hạ Cảnh Diễm mím môi, nho nhỏ nói, “Kỷ tổng, cậu đi tìm ngài ấy ký a.”

Đã thấy Tiểu Ngữ run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái khấn trương lên, mở to mắt, kích động nói, “Có thể chứ? Có thể chứ? Mình thật sự có thể đi lên sao?”

“Đương nhiên, bằng không cậu còn có thể như thế nào?” Hạ Cảnh Diễm có chút buồn cười liếc cô.

“Nhưng là, mình rất khấn trương, nếu không, Hạ Cảnh Diễm, cậu chức vị cao, cậu đi giúp mình một chút đi!” Tiểu Ngữ lại vẻ mặt lâm trận lùi bước, nhú lại khuôn mặt, đau khổ khấn cầu lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm giật mình nảy người, cái gì? Bảo mình đi? Mỗi lần Tiểu Ngữ nói về Kỷ Vĩ Thần thì được miệng lưỡi lưu loát, hiện tại cho cô ấy một cơ hội thì lại nhát gan như quỷ, Hạ Cảnh Diễm thực hối hận đưa ra đề nghị này, nhưng, để cho nàng đi đối mặt Kỷ Vĩ Thần, nàng đánh chết cũng sẽ không đi, văn phòng đó đã thành vùng cấm của nàng.

“Van cầu cậu! Cảnh Diễm, mình thật sự sẽ khấn trương a! mình sợ đứng ở trước mặt ngài ấy, một chữ cũng nói không được.” Tiểu Phỉ dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Hạ Cảnh Diễm, hai tay đem trong tay văn kiện khẩn cấp hướng tới nàng.

Hạ Cảnh Diễm cảm thấy khó xử, vừa muốn nhận thỉnh cầu vì nàng có thể cảm nhận được Tiểu Ngữ thật sự tín nhiệm mình, về phương diện khác, nàng là vừa mới trốn khỏi hang hổ, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên đẩy lòng dâng lên sức mạnh, phản pháo, đúng a! Tại sao phải trốn tránh hần, hần có cái gì đáng sợ? Nàng phải đi gặp hần thì có thể như thế nào? Tiểu Ngữ là bạn tốt của nàng, nàng lý phải là giúp, nhìn Tiểu Ngữ cong lên khoe miệng, Hạ Cảnh Diễm chậm rãi cười, thân thủ tiếp nhận, “Được rồi! Cậu ở đây chờ mình.”

“Thật sự, vậy thì tốt quá, cảm ơn cậu, Cảnh Diễm”. Tiểu Ngữ mừng đến nhảy dựng lên, trong lòng khối đá cũng đặt xuống. Đứng ở cửa thang máy, Hạ Cảnh Diễm sửa sang lại biểu lộ, ôm văn kiện bước đi vào, vài giây đồng hồ thời gian, làm cho Hạ Cảnh Diễm không kịp dâng lên cảm xúc sợ hãi đã đứng trước mặt cửa văn phòng Kỷ Vĩ Thần.

Kỷ Vĩ Thần lúc này vẻ mặt bức bối nằm trên ghế sôpha trầm tư, vừa rồi tại sao phải đối với Hạ Cảnh Diễm làm loại chuyện này, đây không phải là tính cách của hần, lại càng không là chuyện hần từng làm, hần ngay từ đầu nghĩ chỉ là muốn hảo hảo trừng phạt nàng bất trung, nhưng, chết tiệt lại say mê xuống, nàng thơm ngọt làm cho hần có chút không cách nào dừng tay, thân thể của nàng làm cho hần muốn ngừng mà không được, do gần đây nhu cầu sinh lý không đủ đáp ứng, hay là cô gái kia thực sự có năng lực kéo ra dục vọng của hần?

Khôn khéo như hần trên thương trường chưa bao giờ nhần mặt, đối với cảm tình cũng lạnh nhạt như nước, phụ nữ với hần mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, hần muốn cái gì hần biết rõ, có thể duy chỉ đối với nàng luôn không nghe lời hần là khó xử trí, có lẽ nên sớm làm cho nàng biến mất, như vậy thế giới của hần cũng không bởi vì một ít người râu ria mà ảnh hưởng, nghĩ xong, hần bắt đầu dĩ thử dài, đùa bốn ly rượu trong tay, mắt tỉnh mịch híp lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa làm cho hần nhíu mày, trầm thấp lên tiếng, “Vào đi.”

Nguyên lai tưởng rằng người vào là trợ lý của hần, nhưng không ngờ, đi tới lại là bóng dáng bình tĩnh thông dong, đúng là vừa rồi chạy đi ra – Hạ Cảnh Diễm, hần bình tĩnh trong mắt chỉ có chút lay động khẽ qua, không biết là cảm giác gì, tóm lại đối mặt nàng hần không hề trầm tĩnh, vì che dấu vừa rồi chính mình hành vi quá độ, hần sắc mặt lạnh xuống, dùng ánh mắt đậm đặc nhìn nàng đi đến trước mặt mình, nghe nàng dùng lời nói công thức mở miệng, “Kỷ tổng, có một phần văn kiện khẩn cấp, phiền toái ngài ký tên.”

Liên giật mình một chút, hần tự tay tiếp nhận văn kiện, chỉ là đơn giản xem qua, tay đã đi qua cầm bút, xoay xoay ký vào tên của mình, Hạ Cảnh Diễm cầm lại, cũng không có nhìn lại hần, xoay người liền ra khỏi, bỏ lại Kỷ Vĩ Thần vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn nàng có chút ngạc nhiên.

Đương khi Hạ Cảnh Diễm bước ra khỏi văn phòng một giây sau, nàng trong lòng thầm kêu một tiếng, trời a! Trời biết, nàng đẩy lòng căng thẳng như dây cung, nàng sợ mình sẽ ở trước mặt hần luống cuống, sợ chính mình sẽ làm hần nhìn thấu nàng đang hoảng loạn trong lòng, cũng may, khá tốt khá tốt, nhìn biểu hiện của mình rất tốt, đúng a! Trên thế giới này ngoại trừ chết, không có gì rất nàng không làm được, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm hít mạnh một hơi đi vào thang máy.

Khi Hạ Cảnh Diễm đem trong tay tư liệu giao cho Tiểu Ngữ thì Tiểu Ngữ vô cùng cảm kích, xúc động, còn

muốn mời Hạ Cảnh Diễm ăn cơm trưa, Hạ Cảnh Diễm chỉ là cười, nàng còn muốn cảm tạ Tiểu Ngử! Bất buộc chính mình đối mặt người không dám đối mặt, nếu như là Hạ Cảnh Diễm có cái gì vấn kiện khẩn cấp, nàng có lẽ đánh chết cũng sẽ không tìm Kỷ Vĩ Thần, hiện tại tốt lắm, trước mặt khó xử đã xử lý được.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm ra khỏi không bao lâu, cửa văn phòng Kỷ Vĩ Thần lại bị xáo động, hắn có chút buồn cười nghĩ, không phải là tên trợ lý kia sợ tới mức chạy đến nước Mỹ rồi đi! Nhưng mà, đẩy cửa đi tới lại là bóng dáng làm cho hắn giật mình, Đỗ Thiên Trạch mặt mang mỉm cười, hướng hắn trên ghế giường giọng nói, “Kỷ tổng, đã lâu không gặp.”

Đỗ Thiên Trạch đột nhiên đến thăm, cũng làm cho Kỷ Vĩ Thần quái lạ một chút, hắn đứng người lên, thấp phần lịch sự hướng Đỗ Thiên Trạch cười cười, “Đỗ tổng, người tram công nghìn việc, như thế nào có thời giờ rảnh đến chỗ của tôi tiêu khiển?”

Đỗ Thiên Trạch nở nụ cười hạ xuống, “Tôi lần này, chính là vì Kỷ tổng mang đến lợi nhuận.”

Kỷ Vĩ Thần mày kiếm nháy lên, vui vẻ không hiểu, “A!”

“Dự án Trí Thắng, Kỷ tổng không phải tranh thủ đã lâu rồi sao?” Đỗ Thiên Trạch ngồi xuống, gọn gàng dứt khoát lên tiếng, khuôn mặt tuần tú sớm đã không có thái độ bất cần đời, cười nhạt thông dong.

Kỷ Vĩ Thần mắt hí lại, cười ra tiếng, “Không sai.” Cũng đang suy đoán Đỗ Thiên Trạch đột nhiên đến thăm có ý gì, tuy Đỗ thị cùng Kỷ thị trên thương trường đều là quân thế gia, nhưng là, thương trường như chiến trường, thường xuyên sẽ phát sinh rất nhiều khối thuốc chiến tranh, tựa như vừa mới Đỗ Thiên Trạch nói đến dự án đấu thầu Trí Thắng, tại ba ngày trước đã bị Đỗ thị thắng lợi giành được, kỳ thật, đây là bất động sản hiếm có béo bở.

Đỗ Thiên Trạch thấy đã đưa tới Kỷ Vĩ Thần hứng thú, môi mông câu lên, hắn lần này tới chính là rất có tự tin, mỉm cười nói, “Kỳ thật, về hạng mục này, chúng ta có thể lẫn nhau được cùng có lợi, tin tưởng Kỷ tổng cũng có chỗ tính toán rồi!”

Kỷ Vĩ Thần cũng đang âm thầm tán thưởng, trong mắt người ngoài thiếu gia nhà giàu Đỗ Thiên Trạch bất cần đời, đối với gia nghiệp Đỗ thị cũng rõ như lòng bàn tay, làm cho người ta xem thường, đương nhiên, nếu theo lời Đỗ Thiên Trạch nói, Kỷ Vĩ Thần cũng có tính toán trong lòng, chỉ là, làm cho hắn có chút khó hiểu chính là, Đỗ Thiên Trạch hào phóng như vậy mục đích là cái gì? Ngón tay thon dài có một thoáng nhẹ đập vào mặt bàn, Kỷ Vĩ Thần mày kiếm chau lên, “Đỗ tổng đến sẽ không chỉ đơn giản đưa cho tôi tin buôn bán đơn giản như vậy! Có điều kiện gì cứ nói, Kỷ thị sẽ làm theo khả năng.”

Đây chính là lời nói Đỗ Thiên Trạch đang chờ, hắn chậm rãi cười, khuôn mặt hơi có ngưng trọng, “Kỷ tổng khiêm tốn rồi, kỳ thật tôi lần này, mục đích rất đơn giản, tôi chỉ muốn của Kỷ tổng một người.”

Giả thiết qua rất nhiều mục đích, Đỗ Thiên Trạch mục đích này lại làm cho Kỷ Vĩ Thần ngoài dự liệu, bất quá, hắn một giây sau liền đã hiểu được người Đỗ Thiên Trạch muốn là ai, khóe môi nhếch lên, cười nhạt nói “Một phụ nữ à!”

Chủ đề đã mở, Đỗ Thiên Trạch cũng không khách khí, nhẹ gật đầu, “Không sai, tôi nghĩ chỉ cần ngài đưa ra người đó, theo như lời ngài vừa nói hắn đây không phải là việc khó a!” Kỷ Vĩ Thần không vui, hơn nữa, Hạ Cảnh Diễm chỉ là một người bình thường làm sao có thể đem vào đàm phán công việc.

Kỷ Vĩ Thần nở nụ cười, nhưng là trong đáy mắt không hề cười, như có điều suy nghĩ, ánh mắt làm cho người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì, trầm ngâm một hồi, Kỷ Vĩ Thần cười nhạt lên tiếng, “Cái này, tôi chỉ sợ không thể đáp ứng ngài.”

Đỗ Thiên Trạch mắt tối sầm lại, trên mặt lại cười nói, “Kỷ tổng không nỡ bỏ những thứ yêu thích sao?”

“Tôi biết rõ Đỗ tổng muốn chính là một viên chức của công ty của chúng tôi, Hạ Cảnh Diễm có phải không?” Kỷ Vĩ Thần cười nhạt lên tiếng.

“Không sai, chính là cô ấy, bất quá, cô ấy còn có một thân phận!” Đỗ Thiên Trạch trong mắt bắt đầu hiện lên một chút không vui.

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần không nhanh không chậm giải thích nói, “Kỳ thật Hạ Cảnh Diễm thực sự không phải là nhân vật trọng yếu, chỉ là, cô ấy ở công ty tôi nhậm chức bí thư tổng giám đốc, biết được rất nhiều cơ

mặt buồn bán, tôi không thể đơn giản xa thải.”

Đỗ Thiên Trạch biết rất rõ ràng đây chỉ là Kỷ Vĩ Thần lấy cớ không chịu giao người, chỉ phải nhượng mảy nói!” Cô ấy cũng có không gian riêng tư chứ!”

“Chuyện riêng của cô ấy gần đây đều do chính cô ta làm chủ.” Kỷ Vĩ Thần chậm rãi lên tiếng, trên mặt nhìn không ra chút nào tâm tình.

“Nghe nói cô ấy thiếu Kỷ tổng một khoản tiền, không biết là bao nhiêu, tôi có thể thay cô ấy trả cho ngài.” Đỗ Thiên Trạch nhượng mi hỏi.

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần lông mày nhăn lại, ần ần tức giận, cùng với tiếng nói hơi có vẻ trầm thấp vài phần, “Đây là ý của cô ấy?”

“Cái này không quan trọng!” Đỗ Thiên Trạch ha ha cười, khuôn mặt anh tuấn hơi bị sáng ngời.” Kỷ Vĩ Thần khoát khoát tay, khuôn mặt tuấn tú đã có vài phần khó coi.

Đỗ Thiên Trạch nhú mảy, cái gì? Hạ Cảnh Diễm thiếu nợ Kỷ Vĩ Thần đã trả rồi sao? Vì cái gì nàng không nói? Nếu là đã trả, vì cái gì nàng còn muốn nghe lệnh của hắn? Đỗ Thiên Trạch cảm giác rất khó hiểu, hắn lại hỏi, “Không phải?”

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần mỉm cười nhượng mảy, “Tôi nghĩ hôm nay làm cho Đỗ tổng một chuyến đi không rồi, tôi là mở công ty, không phải bán viên chức, có bất kỳ vấn đề gì, Đỗ tổng không ngại tự mình tìm Hạ Cảnh Diễm nói chuyện.”

Đỗ Thiên Trạch cũng chậm rãi cười, nhưng là lông mày nhíu chặt, thon dài chân đứng lên, “Đã như vậy, tôi đây sẽ không quấy rầy Kỷ tổng.”

Văn phòng tổng giám đốc, Đỗ Thiên Trạch đi ra phòng, ánh mắt luôn tìm tòi cái chỗ này, hỏi thăm qua một người sau, hắn thành công đứng ở trước cánh cửa này, chăm chăm vào bên trong bóng dáng bận rộn, môi mỏng giương lên một vòng cười mê người, hắn không có lập tức đi vào quấy rầy nàng, mà là như một người ăn trộm, đứng ở phía sau cửa đánh giá nàng, đem trên mặt nàng từng biểu lộ phong phú ghi nhớ, không thể tưởng được khi nàng làm việc cũng thật đúng là đẹp.

Ngay khi Đỗ Thiên Trạch đứng ở cửa nhìn chăm chăm vào Hạ Cảnh Diễm, sau lưng, đột nhiên truyền đến một tiếng người nam ho nhẹ, “Ừ ừ.” Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại, đã thấy một người trung niên đứng ở phía sau mình, khuôn mặt tuấn tú loáng một vòng cười vui vẻ, lên tiếng nói!” Xin chào.”

Ngô Kiệt cảm thấy đã gặp nhau người này ở nơi nào rồi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hắn lại có chút nghĩ không ra, cuối cùng, đầu óc lóe lên, hắn lập tức nhớ tới tại một tạp chí xem qua, mới đột nhiên giác ngộ, người thanh niên trước mặt chính là đại công tử Đỗ Thiên Trạch của tập đoàn Đỗ thị, hắn biến sắc, lập tức lịch sự cười ra tiếng, “Xin chào, không biết Đỗ tổng có chuyện gì không?”

Đỗ Thiên Trạch cười cười xấu hổ, “Tôi tới tìm một người.”

Văn phòng Ngô Kiệt chỉ có một mình Hạ Cảnh Diễm, cho nên, Ngô Kiệt rất nhanh kịp phản ứng, cười cười, liền hướng Hạ Cảnh Diễm lên tiếng nói!” Tiểu Hạ, em mau đi ra.”

Hạ Cảnh Diễm từ trong tư liệu ngẩng đầu, khi ánh mắt chạm đến người đứng ở cửa ra vào thì cả người ngẩn ngơ, trời ạ, nàng không nhìn lầm chứ!

“Còn không ra.” Đỗ Thiên Trạch có chút không vui nhẹ gọi, thấy hắn, làm sao lại như thấy quỷ vậy? Hắn có khủng bố như vậy sao?

109. Chương 109: Bắt Buộc?

Trong nhà ăn, Hạ Cảnh Diễm hí hóp mắt, nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuấn tú chói mắt, ngồi gần người một hồi lâu, nàng vẫn nghĩ mãi mà không rõ nguyên nhân Đỗ Thiên Trạch xuất hiện ở Kỷ

thị, chẳng lẽ đơn thuần chỉ là vì tìm mình ăn một bữa cơm?

“Vì cái gì nhìn tôi như vậy?” Đỗ Thiên Trạch cười nhẹ lên tiếng, đặc ý nhắc lên lông mày, hắc đối với dung mạo chính mình là tuyệt đối tự tin.

“Anh tới công ty họp?” Hạ Cảnh Diễm khó hiểu hỏi, tổng cảm giác ở đâu không ổn.

“Họp loại chuyện nhỏ nhặt này cần tôi tự thân tới sao?” Đỗ Thiên Trạch khinh thường bĩu môi, đáy lòng cũng đang thầm nghĩ như thế nào làm cho Hạ Cảnh Diễm tự động rời đi Kỷ thị.

Hạ Cảnh Diễm thề lưỡi, đã quen hắc tự cho là đúng, ngược lại thấy nhưng không thể trách nổi, nuốt mấy ngụm cơm, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên nghĩ đến Ngô Kiệt đột nhiên về công ty, có phải là bởi vì có hội nghị quan trọng gì không. Mà nàng cái này trợ lý cũng đang giờ làm việc bị Đỗ Thiên Trạch gọi đi ra, liền xin phép cũng chưa, nghĩ xong, nàng nhướn mi nói: “Tôi muốn đi trước, anh từ từ ăn.”

Đỗ Thiên Trạch trừng mắt, khó hiểu nhìn nàng, không vui nói, “Làm gì vội vã đi như vậy? Tôi thật vất vả mới tới một chuyến, cô không cùng tôi ăn hết bữa cơm sao?”

“Là anh tự mình tới, cũng không phải tôi mời anh tới, nói gì thì anh là người rảnh rỗi, tôi là phải đi làm.” Hạ Cảnh Diễm thập phần có lý phản bác.

“Công việc này, không cần phải làm nữa.” Đỗ Thiên Trạch nhân cơ hội kêu lên, nhớ tới Kỷ Vĩ Thần ở phương diện này kiên trì, hắc cũng không có biện pháp.

“Một công việc đối với anh mà nói là không có cái gì, nhưng là, tôi mất đi công việc sẽ biến thành tên ăn mày.” Hạ Cảnh Diễm không khách khí trả lời, hắc là ông chủ, hắc đương nhiên không cần phải vì một ngày ba bữa cơm mà phát sầu.

“Nếu không, tôi thay cô tìm công việc khác dễ dàng một chút ?” Đỗ Thiên Trạch đánh trúng thương lượng.

Hạ Cảnh Diễm nghĩ đến còn thiếu nợ Kỷ Vĩ Thần một tháng thời gian, chỉ phải lắc đầu, “Không cần, phần công việc của tôi đây cũng rất thoải mái.”

“Tiền lương trợ lý tổng giám đốc cao lắm sao, cô dứt khoát đến công ty tôi làm phụ tá cho tôi, lương một năm cho cô trăm vạn như thế nào?” Đỗ Thiên Trạch đã không để ý tính chất buôn bán, trực tiếp ra giá.

Hạ Cảnh Diễm bị sợ nhảy dựng, đáy lòng lại thầm nghĩ, trợ lý tổng giám đốc cũng đã đủ làm nàng vất vả rồi, muốn nàng làm trợ lý tổng giám đốc, chắc sẽ sống không thọ vì mệt chết, nàng tranh thủ thời gian khoát khoát tay, “Anh hay là mời người có tài a! Tôi chỉ là một người vô năng, không thể đảm nhiệm.”

Hạ Cảnh Diễm lần nữa cự tuyệt, nhìn trong mắt Đỗ Thiên Trạch lại có ý tứ khác, nàng gấp gáp như vậy cự tuyệt, có phải là rất muốn ở bên cạnh Kỷ Vĩ Thần? Nghĩ xong, đen kịt mắt bắt đầu nâng lên một mảnh lo lắng, khuôn mặt tuần tú đột nhiên chìm xuống, hắc tức giận lên tiếng nói: “Có phải cô đã yêu mến anh ta?”

Hạ Cảnh Diễm bị hỏi đến không giải thích được, trong khoảng thời gian ngắn có chút khó lý giải, hơi nhíu lông mày, “Anh nói cái gì?”

“Cô đã trả sạch nợ nần của anh ta rồi, vì sao còn muốn ở bên cạnh hắc chịu tội?” Đỗ Thiên Trạch hỏi vấn đề mà hắc còn chưa minh bạch, nếu quả thật như Kỷ Vĩ Thần nói..., Hạ Cảnh Diễm cơ bản đã trả sạch tiền của hắc, vì cái gì không lập tức giải trừ quan hệ tình nhân?

Đỗ Thiên Trạch trong lời nói lại làm cho Hạ Cảnh Diễm mở lớn mắt, nàng mạnh nhíu mày khẽ gọi, “Anh hôm nay đến Kỷ thị là gặp anh ta? Anh đã nói gì với anh ta?” Trời ạ! Xong rồi, chẳng lẽ lần trước chuyện điện thoại còn chưa đủ sao? Đỗ Thiên Trạch không nên đưa thêm phiền phức.

Đỗ Thiên Trạch mắt trầm xuống, không khỏi cười lạnh lên tiếng, “Em để ý như vậy tôi đối với anh ta nói gì đó, là muốn giữ gìn anh ta sao?”

“Tôi không phải.” Hạ Cảnh Diễm cấp cấp phản bác, chính là đáy lòng lại sớm đã hỗn loạn một mảnh, âm thầm khẩn cầu, hi vọng Đỗ Thiên Trạch không có đem sự tình gì nói ra, nếu không, nàng thực sự không biết như thế nào đối mặt Kỷ Vĩ Thần, còn có, buổi sáng hôm nay hắc đối với chính mình làm những chuyện như vậy, ngấm lại khiến cho nàng toàn thân phát run.

Đỗ Thiên Trạch bắt lấy tay Hạ Cảnh Diễm đặt lên bàn tay mình, nắm thật chặt, giọng điệu giống như khấn cầu, cũng giống như mệnh lệnh, “Tôi muốn em bây giờ rời khỏi anh ta.”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn qua bàn tay bị nắm giữ, hảo nửa ngày mới mở ra, mắt to nhấp nháy một mảnh khổ sáp, dùng giọng điệu càng cầu khẩn lên tiếng nói, “Tôi cầu anh đừng nhúng tay vào chuyện của chúng tôi được không?”

“Chính là tôi không thể trở mặt nhìn em bị ủy khuất.” Đỗ Thiên Trạch tức giận khẽ nói, vì cái gì cô gái này lại cứ không rõ lòng của hắn? Hắn chỉ là hảo tâm muốn giúp nàng giải thoát, nhưng giờ hắn thành người chen vào chuyện của người ta.

“Tôi.” Hạ Cảnh Diễm há to miệng, lại phát hiện không biết nên nói cái gì rồi, nàng đáy lòng khổ, ai có thể hiểu được? Kỳ thật, không có Đỗ Thiên Trạch tồn tại, nàng sẽ bình an vượt qua nửa năm này, chính là Đỗ Thiên Trạch xuất hiện, hoàn toàn làm rối loạn thế giới của nàng, bởi vì hắn, nàng bị Kỷ Vĩ Thần cho rằng mình đa tình, bởi vì hắn, Kỷ Vĩ Thần đối với nàng hiểu lầm tăng thêm sâu sắc, buổi sáng hôm nay một màn kia cũng bởi vì tối hôm qua trong điện thoại xuất hiện giọng nói của Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm xem như đối Kỷ Vĩ Thần triệt để thất vọng rồi, nàng hiểu Đỗ Thiên Trạch muốn giúp nàng, chính là, hắn không rõ hắn càng muốn giúp càng làm mọi thứ rối tung.

“Em chủ động từ chức, tôi tự nhiên sẽ cho em công việc khác thoải mái hơn.” Đỗ Thiên Trạch tức giận lên tiếng, nhìn nàng bộ dạng không nói gì, hắn nói không ra chính là rất giận, hắn không hiểu, đầu óc của nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Rõ ràng chỉ cần nàng đi ra một bước, là hắn có thể đem nàng cứu ra khổ hải.

Hạ Cảnh Diễm thở dài, chậm rãi lên tiếng nói, “Một tháng sau, tôi tự nhiên sẽ từ chức.”

“Tại sao phải một tháng sau?” Đỗ Thiên Trạch khó hiểu nhíu mày.

“Anh cũng không thể không cần phải hỏi được không?” Hạ Cảnh Diễm rầu rĩ lên tiếng, có một số việc là không thể giải thích rõ ràng, hơn nữa, nàng là không biết Kỷ Vĩ Thần như thế nào nói cho Đỗ Thiên Trạch chuyện đã trải qua, nhưng là, nàng chuyện nàng đã đáp ứng Kỷ Vĩ Thần thì sẽ không nuốt lời.

Nhìn bóng lưng Hạ Cảnh Diễm đi ra nhà hàng, Đỗ Thiên Trạch chỉ cảm thấy ngực đốt một trận hỏa lớn, tâm phiền ý loạn bao phủ trong lòng.

Trở lại công ty, lúc này đúng là thời gian nghỉ ngơi, trong văn phòng im ắng, Hạ Cảnh Diễm nhìn chỗ ngồi của Ngô Kiệt trống trơn, nghĩ thầm nhất định là đi ăn cơm trưa, trở lại bàn làm việc, đột nhiên, cảm giác hôm nay thật mệt chết đi, hôm nay phát sinh sự tình làm cho nàng đầu óc hỗn loạn không thôi, đầu tiên là Kỷ Vĩ Thần trong phòng làm việc đối với mình làm những chuyện như vậy, tiếp đến, lại là Đỗ Thiên Trạch đột nhiên xuất hiện, điều này làm cho nàng thân là người trong cuộc cũng khó hiểu, lại không có cách xử trí, đặc biệt, trải qua buổi sáng hôm nay chuyện kia, nàng có chút sợ hãi đối mặt Kỷ Vĩ Thần, cái này không khỏi làm cho nàng hồi tưởng lại đêm đầu tiên ở trên sôpha, một loại cảm giác khó tả sợ hãi hoảng hốt cơ hồ làm nàng không thở nổi.

Chỉ chốc lát sau, Ngô Kiệt đã trở lại, gặp Hạ Cảnh Diễm tại văn phòng, biểu lộ hơi có chút ngưng trọng, lên tiếng nói: “Tiểu Hạ, tới đây một chút.”

Lần đầu nghe được Ngô Kiệt dùng loại này giọng điệu này, Hạ Cảnh Diễm trong lòng động một chút, nhanh chóng đi tới, đã thấy Ngô Kiệt mở ra máy tính, mở ra một phần email lên tiếng nói: “Em lần trước đã gửi mail này và có lỗi ở phần báo giá cho bên khách hàng, em có phát hiện hay không?”

Phần email này là Hạ Cảnh Diễm tính toán và gửi đi, nàng đương nhiên nhớ con số, khi nàng ánh mắt chạm đến phần báo giá, trong đầu không khỏi âm âm một tiếng, trời ạ, thiếu một con số 0 đằng sau, nàng khuôn mặt lập tức ửng hồng, nói, “Thực xin lỗi.”

“Phần báo giá này đã chuyển đến khách hàng bên Mỹ, anh cũng là vừa mới nhận được điện thoại từ phía họ, như vậy đi! em một lần nữa làm lại bảng báo giá đưa cho anh.” Ngô Kiệt nhíu mày, trên mặt lộ ra nghiêm túc.

Điều này làm cho Hạ Cảnh Diễm có chút ảo não, nhấn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, hồi tưởng đến, nhất định là lần trước bởi vì gặp cơn mưa kia, suy nghĩ trong nàng hỗn loạn mà làm sai chuyện, Hạ Cảnh Diễm đối với Ngô Kiệt thật là có loại buồn bã nói không nên lời, không thể tưởng được chính mình lại sẽ phạm loại

sai lầm như thế này, nếu như đổi lại quản lý khác, mình nhất định sẽ bị mắng, nghĩ xong, nàng thực hận không thể đánh mình một cái, nhanh chóng trở lại vị trí, một lần nữa làm lại báo biểu.

Ngô Kiệt ký tên xong, ngẩng đầu lên nói: “Chuyển đến Kỷ tổng ký tên, phải nhanh một chút, khách hàng bên Mỹ họ chờ sốt ruột.”

Hạ Cảnh Diễm trong lòng xiết chặt, ngạc nhiên một hồi, mới đem tài liệu đi ra, hôm nay thật sự là nàng gặp xui xẻo, chưa bao giờ cần gặp Kỷ Vĩ Thần, hôm nay lại bất đắc dĩ phải gặp hắn hai lần, buổi sáng hôm nay mình cũng cố giữ vững trấn định mới dám đối mặt, cái này, thật là muốn dày vò nàng mà, hơn nữa, lại là chuyện sai lầm của nàng, Hạ Cảnh Diễm có loại cảm giác mất hết can đảm, chỉ kém không có ý định tự tử trong đầu.

Thở sâu một hơi, biểu lộ một chút thoải mái, Hạ Cảnh Diễm bước chân vào thang máy, cắn chặt răng đếm lấy từng con số, cuối cùng, lại một lần nữa đứng ở trước cửa bị nàng coi là vùng cấm, nghĩ đến báo biểu rất khẩn cấp, nàng không chút suy nghĩ đưa tay lên gõ cửa.

Nhưng là, không trùng hợp chính là, Kỷ Vĩ Thần căn bản không tại trong văn phòng, nhìn xem văn phòng trống trơn không có người, Hạ Cảnh Diễm hơi chút ngần ngừ, ánh mắt lơ đãng rơi xuống trên ghế sofa, buổi sáng hôm nay từng màn rõ ràng hiện lên trong đầu, thậm chí cả loại cảm giác khủng hoảng cũng như hình ảnh tràn lên, nàng toàn thân nhện không được rung mình một cái, lần nữa trong đầu dâng lên ý niệm chạy trốn.

Chính là, trong tay văn kiện khẩn cấp lại làm cho nàng không thể lùi bước, công việc không phải trò đùa, huống chi, đây là một báo biểu đến khách hàng, vạn nhất có gì chậm trễ, sẽ làm vấn đề càng nghiêm trọng, chính mình sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm nhanh chóng đến trước bàn Kỷ Vĩ Thần, cầm lấy điện thoại, lo sợ bất an bấm mấy cái số, thẳng đến trong điện thoại truyền đến tiếng Kỷ Vĩ Thần trầm thấp, “Alo”

Cái thanh âm này đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, quả thực là ác mộng, nàng dùng dùng khí, mở miệng nói, “Alo, tôi có một phần văn kiện cần ngài ký tên, ngài đang ở đâu?”

“Tôi ở bên ngoài.” Đầu kia truyền đến tiếng Kỷ Vĩ Thần hơi có vẻ lạnh.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy nhức đầu rồi, cái này muốn làm sao bây giờ? Hoang mang lo sợ trong lòng, nàng mở miệng, “Vậy ngài hiện tại ở nơi nào? Tôi sẽ đến đó tìm ngài.” Đây là thật vất vả của công nhân viên a, chỉ là một cái ký tên thôi, lại làm cho người ta mệt chết đi.

Chỉ nghe đối diện Kỷ Vĩ Thần trầm ngâm một chút, thanh âm trầm thấp nhàn nhạt trả lời, “Được” Cuối cùng, nói tên một cái quán bar, Hạ Cảnh Diễm vừa nghe quán bar, vô thức có chút kinh ngạc, thời gian làm việc, hắn lại ở quán bar?

Hạ Cảnh Diễm đi ra cửa, gọi một chiếc taxi thẳng đến quán bar tìm Kỷ Vĩ Thần, 20 sau đến nơi, Hạ Cảnh Diễm biết rõ đây là một quán bar khá sang trọng! Chỉ những người có tiền mới đủ tư cách tiêu khiển ở đây, đương khi đứng ở cửa vào, nhìn trong phòng ánh đèn mờ ảo bóng dáng Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm cả trái tim ngơ ngác một chút, hắn đang uống rượu, đồng thời, trong tay cũng có điều thuốc, bởi vì ánh sáng quá yếu, Hạ Cảnh Diễm thấy không rõ nét mặt của hắn, cầm văn kiện, bước nhẹ đi qua.

Hạ Cảnh Diễm chỉ là đem văn kiện đặt ở trước mặt hắn, tự tay cầm bút đưa cho hắn, nàng thầm nghĩ hắn nhanh lên ký xong, nàng liền đi, nếu không, cùng hắn một mình thêm một giây nào nữa, nàng có cảm giác hít thở không thông.

Khi thấy Kỷ Vĩ Thần ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía văn kiện thì Hạ Cảnh Diễm mới bắt đầu có chút càm lăm, trình bày lại việc sai lầm của nàng, nhưng chỉ rước lấy Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nhướng mi, Hạ Cảnh Diễm nội tâm có chút khủng hoảng, nhưng nhìn Kỷ Vĩ Thần có biểu lộ như vậy nàng càng lo lắng, Hạ Cảnh Diễm vừa mới nói xong, Kỷ Vĩ Thần nhận lấy bút trong tay nàng, thông thả ký tên vào.

Hạ Cảnh Diễm cảm thấy kinh ngạc, nội tâm nói không ra cảm giác gì, nhưng là, nàng rất rõ ràng, nàng nên rời đi, nàng nhỏ giọng nói một tiếng, “Cám ơn.” Sau đó, thu hồi tài liệu, đã nghĩ rời đi lại nghe sau lưng hắn đột nhiên mở miệng, “Ngồi với tôi một chút.”

Hạ Cảnh Diễm vốn là không có nghĩ hấn sẽ bảo nàng ở lại, bước chân dừng lại, nàng có chút bối rối, “Tôi còn phải đi làm.” Lý do này, căn bản không tính là lý do, hấn là ông chủ của nàng, ngồi cùng hấn, cơ hồ cũng coi như là một loại đi làm a!

“Cô còn nhớ rõ tôi lúc trước đã nói gì không?” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng trong căn phòng yên tĩnh.

Hạ Cảnh Diễm nói không ra nội tâm loạn nghĩ, nàng còn chưa kịp trả lời, chợt nghe hấn nói tiếp, “Quan hệ của chúng ta, đã bị người thứ 3 biết, cô nên như thế nào tính đây?”

Trong miệng hấn nói người thứ 3, Hạ Cảnh Diễm dùng đầu ngón tay nghĩ cũng biết là Đỗ Thiên Trạch, nàng kinh ngạc mở to mắt, nói thật, nàng ngược lại thực sự quên hấn đã từng đã nói gì, hấn muốn nàng chịu trách nhiệm? Nàng nên bị cái gì trách nhiệm? Hạ Cảnh Diễm hồi tưởng đến, nàng tựa hồ chưa từng có chính diện đối với Đỗ Thiên Trạch đề cập đến quan hệ của nàng và Kỷ Vĩ Thần, về phần Đỗ Thiên Trạch là thế nào biết rõ, liền Hạ Cảnh Diễm cũng nghi hoặc không thôi, chính là, nói ra, Kỷ Vĩ Thần có tin hay không? Sự trầm mặc của nàng đối Kỷ Vĩ Thần mà nói chính là đáp án.

Hạ Cảnh Diễm đầu óc ở trong sương mù, căn bản không cách nào lý trí giải thích cái gì, á khẩu không trả lời được, nàng có chút sợ hãi lên tiếng, “Ngài muốn tôi như thế nào phụ trách?” Sẽ không phải là bắt nàng trả tiền chứ! Hạ Cảnh Diễm lo lắng nhất đúng là điểm này.

“Tại công ty của tôi ký kết hợp đồng hai năm, không cho phép rời đi.” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần giọng điệu hơi nặng, mang theo một loại lực uy hiếp.

Hạ Cảnh Diễm trợn mắt, quay đầu lại không dám tin nhìn hấn, cái gì? Hấn muốn nàng ký hai năm hợp đồng? Đối với sự nóng lòng cầu giải thoát Hạ Cảnh Diễm không thể nghi ngờ là một đả kích lớn, tuy là trong lòng nàng không thật sự muốn tạm biệt người đàn ông này, có thể là lý trí kiên định, nàng nghĩ nghĩ, lên tiếng nói: “Kỳ thật, tôi căn bản không có cùng Đỗ Thiên Trạch nói qua chuyện giữa chúng ta, anh ta làm sao có thể biết rõ, tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Cô muốn tôi như thế nào tin tưởng cô?” Kỷ Vĩ Thần giọng điệu mang cười lạnh, ý trào phúng rõ ràng.

Hạ Cảnh Diễm dưới đáy lòng cũng thầm kêu gặp xui xẻo, sự tình làm sao có thể biến thành cái dạng này? Trong ánh đèn mờ ảo, nàng y nguyên cảm giác hấn ánh mắt lợi hại dừng tại trên người mình, chỉ phải cắn răng nói, “Nếu như tôi không ký kết hai năm hợp đồng?”

“Đã không phải do cô định đoạt.” Thanh âm lạnh nhạt có loại chắc chắn nói không nên lời.

“Vì cái gì?” Hạ Cảnh Diễm vội vàng lên tiếng.

“Cô trước sớm đã ký hợp đồng, nếu như cô muốn từ chức, ít nhất phải giao mười vạn tiền bồi thường, cộng với năm mươi vạn của tôi, cô so với tôi chắc tình huống hậu quả.”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm cả kinh mở to hai mắt, chính mình khi nào thì? Nhưng là, đầu óc vẫn không khỏi nhớ tới lần trước bộ phận nhân sự đưa cho nàng hợp đồng, nàng khi đó cho rằng chỉ là một hình thức, cũng không chút nào do dự ký, về phần trên hợp đồng có nội dung gì, nàng cũng chỉ là đại khái xem một lần, chẳng lẽ mình sai sót bỏ qua nội dung gì?

“Tôi hi vọng cô suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định.” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần trầm thấp tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt ngơ ngẩn như mất hồn, toàn thân nổi lên cảm giác sợ hãi không rét mà run.

110. Chương 110: Tâm Tư Phức Tạp

Hạ Cảnh Diễm trở lại công ty, đã không còn tâm trạng làm việc, nhanh nhanh làm xong phần văn kiện khẩn cấp, nàng tâm thần bất định như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, Kỷ Vĩ Thần trong lời

nói làm cho nàng đặt mình trong băng thiên tuyết địa, điều này nàng vô luận như thế nào cũng vô pháp đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra, muốn tiếp tục sống ở đây hai năm? Cái này tính cái gì? Giam cầm sao?

Tinh thần bất an đến buổi chiều, Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trong phòng làm việc chẳng muốn động đây, nhìn qua màn hình máy tính cũng sờ ngẩn người, trải qua cả buổi tự hỏi, lý trí của nàng đã khôi phục, nàng suy nghĩ, không phải là ký hai năm hợp đồng sao? Chỉ cần qua một tháng nữa sẽ giải trừ quan hệ giữa nàng cùng Kỷ Vĩ Thần, đến lúc đó nàng cho dù đi làm tại Kỷ thị, cũng có thời gian của mình cùng không gian riêng, không bị khống chế bởi hắn, kỳ thật đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói cũng không có tổn thất, trong hai năm này, nàng còn có thể hưởng thụ công việc mới, giá đối với người mới ra trường không lâu như mà nói cũng là cơ hội rèn luyện bản thân.

Chẳng cần để ý hắn là ai, Hạ Cảnh Diễm chỉ biết coi hắn là cấp trên thôi, nghĩ xong, nàng cảm giác thoải mái hơn, chậm rãi thở ra một hơi, nàng thu xếp tư liệu trên bàn chuẩn bị tan tầm, Ngô Kiệt đêm nay có xã giao, rất sớm đã đi, trong văn phòng trống trải chỉ còn một mình Hạ Cảnh Diễm, có vẻ có chút quạnh quẽ, nhìn chung quanh nàng đóng cửa văn phòng đi vào thang máy bên cạnh chờ, nhìn con số lóe sáng đứng ở tầng mười sáu, cửa mở, Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu kinh ngạc phát hiện trong thang máy đứng một người, Kỷ Vĩ Thần bóng dáng cao lớn ở bên trong, trông thấy Hạ Cảnh Diễm, hắn tựa hồ cũng khẽ giật mình, cuối cùng, nhíu mày: “Vào đi!”

Hạ Cảnh Diễm bước vào, yên tĩnh trong thang máy Hạ Cảnh Diễm khẽ cắn môi, ánh mắt lẳng lặng nhìn qua con số chớp động, tại bên cạnh nàng, Kỷ Vĩ Thần cặp mắt kia thâm thúy rơi vào bên mặt nàng, tai nhỏ nhắn trông thật phần hoàn hảo, nhìn phát thảo gương mặt nàng trái xoan, lông mi dài cong cong, đôi mắt hắc bạch phân minh, mũi nhỏ dọc dừa, cặp môi đỏ mọng căng mịn, tất cả đọng lại tạo thành một bức tranh đẹp đến duy mỹ, Kỷ Vĩ Thần vô thức cau lại lông mày, tuần mục đột nhiên nghiêng mắt nhìn đến con số chỉ lầu một, hắn giật giật môi mỏng, muốn nói cái gì, lại nghe thang máy đình một tiếng mở ra, Hạ Cảnh Diễm bóng dáng khéo léo đẹp đẽ bước đi ra ngoài, không để ý tới sau lưng Kỷ Vĩ Thần.

Hạ Cảnh Diễm đương nhiên không cách nào xem nhẹ người đàn ông phía sau, nhưng là, cũng không biết là tức giận hay còn nguyên nhân khác, nàng không nghĩ cùng hắn nói chuyện, cũng không có khí lực để nói, thiếu nợ phải trả, nhưng là, ai quy định nhất định phải để ý đến hắn?

Tại cửa ra vào Kỷ thị, lúc này, đã không phải lúc cao điểm của tan tầm, ngoài cửa lớn quạnh quẽ, Hạ Cảnh Diễm đứng lặng lẽ trên vỉa hè, khuôn mặt nhỏ nhắn tâm sự nặng nề, biểu lộ có vẻ không vui, mà ở lúc này, một chiếc xe màu đen vững vàng đứng ở bên cạnh nàng, Hạ Cảnh Diễm có chút giật mình, nâng lên con mắt, ngoài ý muốn nhìn đến ngồi ở trên ghế lái Kỷ Vĩ Thần, hắn hướng nàng nhíu mày, giọng điệu thần nhiên nói: “Cùng về đi.”

Hạ Cảnh Diễm ngẩn người, một giây sau mở miệng cự tuyệt nói: “Không cần, tôi tự bắt xe về được”

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần không kiên nhẫn nheo lại mắt, có chút không vui nói: “Đi lên.”

Hạ Cảnh Diễm còn muốn cự tuyệt, nhưng là, chứng kiến hắn trầm mặt xuống, nàng đành cắn răng, chỉ phải ngồi lên, Kỷ Vĩ Thần lái xe đi, trên đường Hạ Cảnh Diễm một chữ cũng không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không biểu tình, nàng không nói một lời, trên mặt thần sắc có ý quật cường.

Buồn bực trong xe, đột nhiên vang lên Kỷ Vĩ Thần thấp giọng hỏi: “Có vấn đề gì sao? Cô có vẻ mất hứng? Bởi vì chuyện hồi chiều tôi nói với cô?”

Hạ Cảnh Diễm khẽ cắn môi, hít sâu một hơi lên tiếng nói: “Kỷ tổng, chuyện của tôi cũng không thể được đặc thù xử lý sao.”

Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, nhìn nàng: “Như thế nào đặc?”

“Ngài là tổng giám đốc công ty Kỷ thị, đuổi việc một công nhân viên, đối với ngài mà nói, không phải chuyện dễ dàng sao?” Hạ Cảnh Diễm dùng giọng điệu lý trí lên tiếng, chuyện công việc cũng không phải cứng nhắc, có lẽ nàng có thể hảo hảo cùng hắn nói chuyện.

“Công việc không có việc riêng, nếu như cô suy nghĩ một chút, tôi thấy cô làm việc rất tốt.” Kỷ Vĩ Thần khiêu mi, một nhân viên nghỉ việc, hắn làm tổng giám đốc cũng không quan tâm, nhưng là, nói không ra, vì sao hắn sẽ đối với nàng lưu tâm đi.

“Tôi rất cảm kích Kỷ tổng đối với tôi coi trọng, nhưng là, tôi nghĩ trở lại chi nhánh F thị công tác.” Hạ Cảnh Diễm nhăn lông mày, cũng âm thầm hoài nghi, Kỷ Vĩ Thần dùng hợp đồng áp chế nàng, chẳng lẽ thực sự hảo tâm như vậy vì nàng làm việc tốt? (F thị là chi nhánh đầu tiên ở quê nhà chị ấy đó J)

“Nếu như cô có biểu hiện tốt, tôi sẽ điều cô đến chi nhánh công ty ở F thị.” Kỷ Vĩ Thần lược qua nhú mày, khẩu khí rất công thức hoá, hoàn toàn là giọng điệu của một thủ trưởng đối cấp dưới.

“Chính là tôi sợ sẽ phụ lòng kỳ vọng của Kỷ tổng, năng lực tôi không đủ, chỉ sợ không cách nào đảm nhiệm phần công việc này.” Hạ Cảnh Diễm tranh thủ, tuy nhiên nàng không hy vọng xa vời Kỷ Vĩ Thần sẽ cho nàng một trường hợp đặc biệt, nhưng là, nàng vẫn có một chút kỳ vọng, ở chung trong vòng nửa năm, hẳn có thể hay không cho nàng một điểm mặt mũi?

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần môi mỏng phác thảo một vòng cười, khàn khàn nói: “Tôi tin tưởng ở cô.”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm chấn động, nàng không khỏi âm thầm mím môi, liền chính nàng còn không có tin tưởng mình, hẳn tin tưởng nàng có làm được cái gì? Nhưng là, những lời này đã có loại lực làm cho Hạ Cảnh Diễm không thể nói gì nữa, nàng há to miệng, nghĩ nói cái gì đó, nhưng là, ánh mắt phát hiện hẳn đi đường khác không phải là trở lại biệt thự, nàng ngạc nhiên một chút, không hiểu nói: “Kỷ tổng, chúng ta đi đâu?”

“Ăn cơm.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nói một câu, cuối cùng, đem xe đứng ở trước một cửa nhà hàng nổi tiếng, Hạ Cảnh Diễm tuy kinh ngạc, nhưng cũng đã không có lý do cự tuyệt, nàng chỉ phải xuống xe, đi theo Kỷ Vĩ Thần hướng vào trong nhà ăn, Kỷ Vĩ Thần hiển nhiên là khách quen ở đây, hẳn mới xuất hiện, liền có quản lý nhà hàng ra tiếp đón: “Kỷ tổng, có phải chỗ ngồi cũ?”

“Ừ.” Kỷ Vĩ Thần gật đầu, cước bộ bước về phía một gian ghế.

Bởi vì Kỷ Vĩ Thần là khách quý, Hạ Cảnh Diễm cũng nhận được chiêu đãi đặc biệt tốt, đến gần gian ghế này, quản lý nhà hàng lấy ra một phần menu đưa cho Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm tròn tròn mắt, chỉ thấy trước mắt tất cả đều là tiếng Ý, Hạ Cảnh Diễm đối với loại này ngôn ngữ mình biết nó chứ nó không mình mà quần bách hết sức, lại nghe đối diện Kỷ Vĩ Thần lướt nói tên món ăn, Hạ Cảnh Diễm lơ đãng nhìn hẳn, đã thấy Kỷ Vĩ Thần nhìn lại, tùy ý kêu thêm một phần cơm cho Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm ngượng ngùng đem thực đơn giao cho quản lý, biểu lộ có chút xấu hổ, đợi quản lý vừa đi ra ngoài, Kỷ Vĩ Thần lên tiếng nói: “Ngôn ngữ của cô cần phải học thêm nhiều.”

Hạ Cảnh Diễm lại tự giấu cười: “Tôi đây chỉ sợ chỉ có một cơ hội tới những chỗ như thế này, đây không phải nơi người nghèo chúng tôi đến tiêu phí.”

Kỷ Vĩ Thần hơi nhú lông mày: “Các cô gái không phải rất thích đến những chỗ này sao?”

“Đến đây là lần đầu tiên, tôi liền phải mất một tháng lương, ngại cho là tôi sẽ thích sao?” Hạ Cảnh Diễm bĩu môi, vừa rồi menu nàng là nhìn không hiểu, nhưng là đằng sau bảng giá nàng thấy rõ ràng.

Hạ Cảnh Diễm trong lời nói mặc dù có chút đâm chọc, nhưng nghe trong tai Kỷ Vĩ Thần lại có cảm giác mới lạ, khi hẳn biết cô gái này, Hạ Cảnh Diễm là người duy nhất dùng loại giọng điệu này đáp án trả lời của hẳn, trước mắt cô gái khéo léo để lại có chút khơi dậy hứng thú của hẳn .

“Cô cùng Đỗ Thiên Trạch có quan hệ thế nào ?” Kỷ Vĩ Thần hơi có chút hiếu kỳ hỏi, hẳn tin tưởng, một cô gái bình thường sao có thể làm cho Đỗ Thiên Trạch cam nguyện vì nàng mà hy sinh ích lợi công ty, nguyên nhân trong chuyện này làm cho hẳn cảm thấy không hiểu.

“Là quen biết tại F thị.” Hạ Cảnh Diễm không đếm xỉa tới trả lời tùy tiện, cảm thấy cũng muốn kinh ngạc, hẳn không có việc gì, hỏi cái này làm gì?

“Anh ta giống như thích cô.” Kỷ Vĩ Thần nhướng mi, đôi mắt sâu chăm chú chăm chăm vào thần sắc Hạ Cảnh Diễm, tựa hồ không muốn buông tha nàng bất kỳ một cái biểu lộ nào.

Hạ Cảnh Diễm cứng ngắc, lòng không hiểu có chút bối rối, mấp máy hỏi ngược lại: “Người khác yêu thích tôi, đối với ngài mà nói, có ảnh hưởng sao?”

Kỷ Vĩ Thần nhú mày, giọng điệu hơi cảm thấy không vui: “Tôi không thích phụ nữ đa tình.” Trong giọng nói cũng đang ám chỉ, Hạ Cảnh Diễm đang phát triển theo hướng này.

Hạ Cảnh Diễm toàn thân run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cảm thấy chán ghét nhăn lại: “Loại phụ nữ như thế tôi cũng không thích.”

Kỷ Vĩ Thần nhú mày, đột nhiên phát hiện, đối diện cô gái này so với hần trong tương tượng rất thông minh, khó hiểu, những cô gái khác có tâm cơ toan tính, hần liếc có thể nhìn ra họ muốn cái gì, nhưng là, duy chỉ có cô gái này không giống, nàng tựa hồ đối với cái gì đều không có hứng thú, duy nhất có thể xác định một điểm, chính là nàng tựa hồ rất muốn rời khỏi hần, nếu như lần này hần không phải lợi dụng hợp đồng giữ nàng lại, nàng nhất định sẽ rất nhanh rời khỏi hần!

Cái này một bữa cơm, hai người ăn được có chút nặng nề, bất quá, Kỷ Vĩ Thần kêu cho nàng một phần cơm hải sản lớn, làm cho nàng khẩu vị mở rộng, mỹ thực thay thế xấu hổ, Kỷ Vĩ Thần thông dong nhân nhả ăn cơm, ngẫu nhiên lông mày nhú lại suy tư, ngẫu nhiên nhìn ra xa bờ sông cảnh đêm.

Lúc trở lại biệt thự, cũng gần mười giờ rồi, Hạ Cảnh Diễm bị mệt mỏi vây hãm, trực tiếp trở lại trong phòng tắm rửa, nàng tắm rửa xong, chuẩn bị xuống đại sảnh uống trà thì trông thấy trước cửa sổ sát đất, Kỷ Vĩ Thần đang thấp giọng nói chuyện điện thoại, biểu lộ có chút gấp gáp, khẩu khí cũng rất trầm thấp không vui, cuối cùng, còn hung hăng tắt điện thoại, ném ở trên ghế sa lon, Hạ Cảnh Diễm đứng ở trong phòng bếp, ánh mắt vụng trộm nhìn sang, nàng đại khái biết tính tình của hần, thời điểm hần giận dữ, nàng phải rời xa khu phát hỏa, nếu không, rất dễ dàng bị lửa cháy lên thân.

Đang lúc nàng bưng một ly nước ấm chuẩn bị lên lầu thì sau lưng, Kỷ Vĩ Thần nhân nhật mở miệng: “Pha cho tôi một ly cà phê.”

Hạ Cảnh Diễm sững sờ, quay đầu lại, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần đã châm thuốc. Lười biếng nghiêng tựa trên ghế, khuôn mặt tuấn tú âm trầm khó coi, nhân nhật vòng khói có thể thấy được hần đầy mắt lạnh mạc cùng mệt mỏi, Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, trở lại phòng bếp, hai người tựa hồ cũng quen loại không khí yên tĩnh này, yên tĩnh trong tức giận, nhưng trong yên tĩnh, lại lặng lẽ có một loại vi diệu, hai người nam nữ trong phòng lớn, dưới ánh đèn vàng ấm là như thế nào mập mờ?

Lúc này, Hạ Cảnh Diễm vốn không muốn nghĩ ở lại trong đại sảnh cùng hần, nhưng đầu óc không biết bị cái gì chi phối, luôn hiển hiện hình ảnh hần nhú mày, của hần mệt mỏi, hần hút thuốc trong cô đơn tịch mịch, kỳ thật, một người đàn ông như hần bề ngoài địa vị cao, hần cũng có lúc mệt mỏi, hần cũng có lúc tâm tình không tốt, nhưng là, đối với cái này nàng ít gặp, thường thì đối mặt trong văn phòng vẻ nghiêm khắc lạnh lùng.

Về đến phòng, Hạ Cảnh Diễm phản ứng đầu tiên chính là khóa trái cửa, đàn ông là động vật nguy hiểm, đặc biệt tại nơi này bốn bề vắng lặng, phụ nữ nhu nhược biểu hiện càng thêm rõ ràng bất lực, nằm ở trên giường, bối rối liên tục, Hạ Cảnh Diễm lại ngủ không được, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mỗi chuyện cũng làm cho nàng khó thừa nhận, nàng phát hiện, nàng tâm hồn nhỏ bé thật sự chứa không nổi quá nhiều phức tạp rồi, một ngày nào đó sẽ hỏng mất .

Mí mắt chưa xót vô lực, cuối cùng Hạ Cảnh Diễm cũng đi vào trạng thái ngủ say.

Mà ở trong đại sảnh, dưới ánh đèn mờ mờ, dấu ẩn bóng dáng Kỷ Vĩ Thần cao thẳng, hoàn mỹ ngũ quan như ẩn như hiện, có vẻ giống như Satan hiện lên trong đêm tối, chau lông mày, tâm tư khó dò, trên trán lại tựa hồ mệt mỏi cùng cực.

Ánh mắt lặng lẽ rơi vào cánh cửa đóng chặt, tưởng tượng đến cô gái trong đó, Kỷ Vĩ Thần tâm tư không hiểu bực bội, tại loại bóng đêm hư không, hần kỳ vọng có một phụ nữ làm bạn, nhưng trong gian phòng đó, cô gái duy nhất lại coi hần như quỷ thần, e sợ tránh còn không kịp.

Sáng sớm ánh mắt tiến vào chiếu sang trong phòng bộ dáng Hạ Cảnh Diễm ôm gối ngủ, trong cơn buồn ngủ mở mắt ra, đột nhiên, mơ hồ truyền đến tiếng xe làm cho nàng suy nghĩ thanh tỉnh, nàng xuống giường, ra cửa phòng, vừa trông thấy cỗ xe màu đen chạy ra khỏi trong nắng sớm, biến mất không thấy gì nữa, héch lên môi, Hạ Cảnh Diễm thở dài, ánh mắt lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến căn phòng cách vách, chỉ thấy bên trong chỉnh tề, còn bên cạnh là gặt tàn, bốn năm đầu thuốc lẳng lẳng nói rõ tối hôm qua sự tích của hần.

Một mình trong phòng, Hạ Cảnh Diễm thấy thời gian còn sớm, liền động thủ quét dọn một phen, cầm quần áo đi giặt, cuối cùng, cầm túi xách đi mua bữa sáng, nài vàng đi làm.

Nhưng không ngờ, lúc này đây, Hạ Cảnh Diễm đã có ba ngày không thấy Kỷ Vĩ Thần, trong văn phòng tìm không thấy hắn, mà ngay cả điện thoại di động của hắn cũng giống như chỉ chuyển tới trợ lý, Kỷ Vĩ Thần không tại, đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, mặc dù không có cái gì không ổn, chính là, trong sinh hoạt, luôn cảm giác thiếu khuyết cái gì, nội tâm dường như cũng thất lạc.

Công việc rất đa dạng, làm nài cũng thấy thích thú, cuộc sống có quy luật mà chặt chẽ, mỗi lần buổi tối trở về, đối mặt với biệt thự lớn trống trải, Hạ Cảnh Diễm luôn có chút sợ hãi, bởi vì quá yên tĩnh, nên dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình nài, có khi nài lại pha một ly cà phê hắn thích tự mình nhấm nháp, không phải nài muốn, nhưng thật giống như đã quen mỗi lần đều mở ra hộp cà phê đến nài.

Nhưng mà, hôm nay, trong biệt thự lại ngoài ý muốn xuất hiện một người khách, đương Hạ Cảnh Diễm mở cửa thì ngoài cửa người đàn ông kia cũng phút chốc khẽ giật mình, Kỷ Dịch Hạo quần jean áo pull nhàn nhã, cùng gương mặt đẹp như ánh mặt trời xuất hiện, sau lưng hắn còn có một cái túi du lịch, trông thấy Hạ Cảnh Diễm mở cửa, hắn sửng sốt thật lâu mới nhận ra nài.

“Cô là. . . Hạ Cảnh Diễm đúng không?!” Kỷ Dịch Hạo nhủ mày, trong nội tâm đã ghi nhớ gương mặt thanh thuần này.

Hạ Cảnh Diễm không biết sẽ ở loại trường hợp này gặp phải Kỷ Dịch Hạo nhưng, khuôn mặt đỏ lên, vô cùng quần bách: “Kỷ. . . tổng giám. . .”

“Gọi tôi Kỷ Dịch Hạo là được.” Kỷ Dịch Hạo bật cười lớn, tự nhiên bước vào, đột nhiên, hắn nhướng mày, kinh ngạc hỏi: “Làm sao cô lại ở trong biệt thự anh tôi?”

Vấn đề này triệt để đem Hạ Cảnh Diễm ngỡ ngàng, trong khoảng thời gian ngắn giải thích không được, ấp úng trong, chỉ biết là nói ta, “Tôi. . . Tôi. . .”

Kỷ Dịch Hạo môi mỏng nháy lên, ánh mắt bắn ra tia hiểu rõ, nhưng lại không nói ra, lên tiếng nói: “Giúp tôi lấy một ly nước, tôi rất khát.”

“Ách. . . Vâng.” Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian lên tiếng, cũng trong lòng thầm quái lạ, Kỷ Dịch Hạo đột nhiên đến tìm, sẽ là vì chuyện gì?

111. Chương 111: Tình Cảnh Xấu hổ

“Cô cùng anh tôi có quan hệ như thế nào?” Kỷ Dịch Hạo tiếp nhận ly nước thì đột nhiên hỏi vấn đề này.

Hạ Cảnh Diễm thất kinh, có vẻ có chút không biết làm sao, nhưng là, nài về mặt bối rối nhìn trong mắt Kỷ Dịch Hạo, thì đã hiểu rõ đáp án, môi mỏng âm thầm quyến rũ ra một vòng cười trào phúng, hắn uống cạn ly nước, nhủ mày hương Hạ Cảnh Diễm nhìn: “Anh của tôi không ở đây à?”

“Ngài ấy đã ba ngày chưa có trở về.” Hạ Cảnh Diễm thành thật khai báo, nói thật ra, dưới loại tình huống này gặp Kỷ Dịch Hạo, đối với nài mà nói là rất nhiều xấu hổ.

Lại nghe Kỷ Dịch Hạo mỉm môi cười nói: “Cô buổi chiều có bận chuyện gì không?”

“Hôm nay là ngày nghỉ.” Hạ Cảnh Diễm khó hiểu, thành thật trả lời.

“Giúp tôi một chút.” Kỷ Dịch Hạo giọng điệu nhẹ nhàng lên tiếng, nghe hình như là một chuyện nhỏ.

Hạ Cảnh Diễm không nhanh không chậm gật đầu, mới lên tiếng nói: “Là việc gì?”

“Hôm nay mẹ của tôi tới thăm, tôi nghĩ muốn nhờ cô đóng giả làm bạn gái tôi.” Kỷ Dịch Hạo về mặt đương nhiên, dường như thật đúng là không xem chuyện đó to lớn.

Hạ Cảnh Điềm lại bị chấn động mở to mắt, cái gì? Nàng không có nghe lầm chứ! Đóng giả làm bạn gái của anh ta? Nhìn Hạ Cảnh Điềm thần sắc kinh ngạc, Kỷ Dịch Hạo nhắc lên lông mày, đột nhiên lên tiếng nói! "Cô sẽ không cùng anh tôi kết hôn chứ!"

Kỷ Dịch Hạo lời nói lại một lần nữa như bom ném vào tim Hạ Cảnh Điềm, nàng lắc đầu như trống bỏi, cấp giải thích nói: "Không không. . . Tôi cùng Kỷ tổng không có quan hệ gì."

Kỷ Dịch Hạo lông mày buông lỏng, ánh mắt cười hì hì đánh giá Hạ Cảnh Điềm bề ngoài cùng giọng nói nhẹ nhàng nói: "Vậy cũng tốt, mẹ của tôi rất các cô gái nhu mì dịu dàng."

"Nhưng tôi sợ là ứng phó không được." Hạ Cảnh Điềm miễn cưỡng từ chối, loại chuyện này nàng cũng không phải đã chưa làm, hơn nữa, phải gặp mẹ Kỷ Vĩ Thần, đánh chết nàng cũng không làm.

"Không cần sợ, mẹ của tôi rất hiền, cô chỉ cần cùng bà ấy nói chuyện là được." Kỷ Dịch Hạo trấn an, cũng trong lòng âm thầm bắt đầu, mẹ đột nhiên từ Paris trở về, mục đích đúng là muốn xác định lúc trước hẳn có nói dối không, nói sẽ mau chóng tìm cô gái tốt thành gia lập thất, bây giờ thì hay rồi, hẳn vội vàng vàng chạy về, liền một người bạn gái đang hoàng cũng không có, những cô người mẫu ngôi sao gì gì đó, nếu dẫn về cũng chỉ có bị mắng, mẹ hẳn cũng không phải là người bình thường.

Hạ Cảnh Điềm lo lắng, trước đừng nói nàng hiện tại thân phận gì, chỉ cần bảo nàng làm chuyện giả dối đã khiến cho nàng hoảng hốt không thôi, hơn nữa, mẹ của Kỷ tổng, nàng nói cái gì cũng không dám đối mặt nha! Nàng khó xử nhăn lại lông mày: "Tôi. . . Thật sự không được, Kỷ tổng giám, anh hãy tìm người khác đi!"

Kỷ Dịch Hạo cười ha hả trấn an: "Không quan hệ, mẹ của tôi chỉ có hai giờ thời gian, bà ấy rất nhanh sẽ đi." Hạ Cảnh Điềm hình tượng thập phần phù hợp với mẫu con dâu trong đầu mẹ, thoát nhìn không quá đẹp, hơn nữa ánh mắt lại tinh khiết trong sáng, người cũng cao ráo, tuy nhiên xuất thân có chút thấp, nhưng mặc kệ, mọi chuyện nói sau, chờ mẹ trở về Paris sẽ qua thôi.

Hạ Cảnh Điềm làm sao biết những suy nghĩ của con cái nhà giàu này, chính là, Kỷ Dịch Hạo biểu lộ này thật giống như đã nhận định vai cho Hạ Cảnh Điềm rồi, nàng vốn muốn cự tuyệt, chính là, Kỷ Dịch Hạo ánh mắt thần nhiên lại làm cho nàng nói không nên lời nói nhảm tâm..., cần phải nói dù gì bọn họ cũng từng làm việc cùng nhau, nàng cho dù đáy lòng không nguyện ý, cũng là không có cách nào khác.

Kỷ Dịch Hạo vừa uống nước, vừa chú ý quần áo của Hạ Cảnh Điềm, chỉ chốc lát sau, đứng lên nói: "Xế chiều hôm nay theo tôi ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu?" Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc hỏi.

"Đi thì cô biết." Kỷ Dịch Hạo ra vẻ thần bí cười vui vẻ, tay lấy ra điện thoại di động gọi một cuộc, 20 phút sau, một chiếc Porsche màu đỏ xuất hiện ở trước mặt hai người, Hạ Cảnh Điềm còn sững sờ thì đã bị Kỷ Dịch Hạo kéo đi ra ngoài.

20 phút sau, Kỷ Dịch Hạo mang theo Hạ Cảnh Điềm đi vào một cửa hàng thời trang, Hạ Cảnh Điềm mới bình tĩnh đại ngộ, anh ta đang muốn mua quần áo cho mình, nàng vội vàng muốn cự tuyệt, lại nghe Kỷ Dịch Hạo nói, đây là vì gặp mẹ hẳn mà chuẩn bị, phải biết rằng, mẹ hẳn cũng là một người rất có thưởng thức, không thích ăn mặc tùy ý, ngay cả có quần áo đắt tiền thế nào mẹ cũng không thích.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Cảnh Điềm một thân thực nữ đứng trước gương, phối hợp với khuôn mặt Hạ Cảnh Điềm thanh tú, giống như là cô bé nhà nào rất hồn nhiên ngây thơ, Kỷ Dịch Hạo thoả mãn gật đầu, cuối cùng, tiếp một cuộc điện thoại nói là xe của mẹ rất nhanh đi đến biệt thự Kỷ Vĩ Thần rồi, hai người lại lập tức trở về.

Hạ Cảnh Điềm trong lòng khẩn trương, chuyện này tới đột ngột, Hạ Cảnh Điềm tâm lý vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, chỉ thấy trước cửa biệt thự Kỷ Vĩ Thần ngừng hai chiếc cao cấp, nàng trong lòng không khỏi thâm than, nếu như không có Kỷ Dịch Hạo nói cho nàng biết mẹ anh ta về, nàng kia thật không biết nên dùng mặt mũi nào gặp bà ấy.

Xe dừng lại, từ trong xe đi ra một người mặc áo lông, phối hợp với quần dài trang nhã, tóc ngắn uốn xoắn rất quý phái, gương mặt so với trong tưởng tượng của Hạ Cảnh Điềm già hơn một chút, khoảng hơn năm

mười tuổi, nhưng là vẫn rất cò phong vận, bảo dưỡng rất tốt, bà ấy gương mặt có vẻ thập phần phúc hậu, mặt bình thản nhưng rất có uy, đây chính là cảm giác đầu tiên của Hạ Cảnh Diễm.

“Mẹ, đến đây.” Kỷ Dịch Hạo tiến lên ôm vị phu nhân trước mắt một cái, trên mặt tràn đầy mỉm cười vui sướng.

“Coi như ông trời phù hộ, trước khi mẹ xuống mồ có thể gặp được con.” Phu nhân cũng rất ần dẫu, nhìn qua Kỷ Dịch Hạo khuôn mặt tràn đầy từ ái, tâm Hạ Cảnh Diễm nín chặt cũng hơi chút thả.

Kỷ phu nhân cặp mắt kia khôn khéo nhìn Hạ Cảnh Diễm một vòng, bà cười ôn hòa nói: “Cô là?”

Hạ Cảnh Diễm có chút quẩn bách, Kỷ Dịch Hạo lại thay nàng giải trừ: “Mẹ, cô ấy chính là người con muốn giới thiệu với mẹ, Hạ Cảnh Diễm.”

Hạ Cảnh Diễm trên người phong phạm tươi mát sạch sẽ, làm cho Kỷ phu nhân liếc nhìn đã thích, bà sống hơn năm mươi tuổi, hôm nay mong đợi nhất chính là hai đứa con trai tìm được người nó thích, sớm một chút kết hôn, cho bà còn bế cháu! Kỷ Vĩ Thần gần đây chú ý sự nghiệp, đối với hôn nhân không hề nghĩ đến, hôm nay, không còn cách nào, chỉ có trước bức thẳng con thứ hai lấy vợ, Kỷ phu nhân cười: “Hạ Cảnh Diễm, tên cùng người rất xứng.. đừng đứng đó, đi vào ngồi đi!”

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được Kỷ phu nhân lại dễ tính thân thiện như vậy, đi theo phía sau bà, nàng âm thầm thở dài một hơi, hoặc nhiều hoặc ít nàng đã bị tiểu thuyết và phim truyền hình ảnh hưởng, nàng tổng cho rằng người trong giới thượng lưu, nhất định tâm cơ thâm trầm, nghiêm khắc, nhưng không ngờ, Kỷ phu nhân lại là người rất từ ái.

Đi vào đại sảnh, Hạ Cảnh Diễm tự tay pha trà, Kỷ Dịch Hạo nói chuyện cùng Kỷ phu nhân, Hạ Cảnh Diễm ở một bên rất ít khi nói vào, bởi vì bọn họ nói chuyện mà nàng một câu cũng không thể nói theo, Kỷ phu nhân thật cũng không để nàng một mình, chỉ chốc lát sau, liền bắt đầu tìm hỏi gia thế công việc Hạ Cảnh Diễm, nghe tới là làm ở công ty Kỷ thị thì bà rất mừng rỡ, khi Hạ Cảnh Diễm nói về nhà của mình thì bà cũng không có biểu hiện kinh ngạc hoặc là xem thường, ha ha cười, tận lực tán dương Hạ Cảnh Diễm dịu dàng nhu mì, muốn Kỷ Dịch Hạo hảo hảo quý trọng.

Hai giờ đối với bọn họ mà nói, xác thực trôi qua rất nhanh, ngay khi Kỷ Dịch Hạo muốn đưa mẹ về thì lại nghe Kỷ phu nhân cảm thán nói: “Đã lâu chưa có trở về nước, cảm giác rất nhớ quê nhà nha!” Nói xong những lời này thì câu tiếp theo lại làm cho Kỷ Dịch Hạo cùng Hạ Cảnh Diễm đồng thời chấn động, Kỷ phu nhân muốn đổi vé máy bay, tính trưa mai mới trở lại Paris, hơn nữa, đêm nay muốn ở tại biệt thự Kỷ Vĩ Thần.

Bây giờ phần lớn là Kỷ phu nhân hỏi, Kỷ Dịch Hạo trả lời, Hạ Cảnh Diễm ở một bên phụ họa cười, cứ như vậy trò chuyện, thời gian đã đến chiều tối, Kỷ Dịch Hạo rất nhanh an bài bữa tối, đoàn người đi thẳng đến một nhà hàng, trên đường, Hạ Cảnh Diễm bởi vì cùng Kỷ phu nhân ngồi một chiếc xe nên cũng không có một mình cùng Kỷ Dịch Hạo nói chuyện, Hạ Cảnh Diễm trong lòng khẩn trương, nàng lo lắng nhất chính là chuyện đêm nay, nếu như theo Kỷ phu nhân nói..., như vậy nàng cùng Kỷ Dịch Hạo không phải sẽ tiếp tục diễn trò?

Bọn họ mới vừa vào nhà hàng, chợt nghe đến Kỷ Dịch Hạo tiếp một cuộc điện thoại, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt liếc nhìn qua, thấy anh ta sắc mặt có chút thần bí, cầm điện thoại đi nơi khác, Hạ Cảnh Diễm trước cùng Kỷ phu nhân vào chỗ ngồi, Kỷ phu nhân bắt đầu tìm hỏi tình cảm hiện tại của Hạ Cảnh Diễm và con trai.

Hạ Cảnh Diễm không quen nói dối, bởi vì vừa nói dối mặt sẽ đỏ, nhiều khi, Kỷ phu nhân một câu cũng dẫn tới Hạ Cảnh Diễm mặt đỏ không thôi, nhưng là, đúng là Hạ Cảnh Diễm biểu hiện này không chút nào làm ra vẻ giả dối, tự nhiên mặt đỏ ngược lại dẫn tới bà ha ha cười rộ lên, thật cũng không có ép hỏi nữa.

Đúng lúc này, điện thoại Hạ Cảnh Diễm có tin nhắn, Hạ Cảnh Diễm cầm lấy xem xét, dĩ nhiên là của Kỷ Dịch Hạo, “Đi ra ngoài một chút”, Hạ Cảnh Diễm sững sờ, chỉ phải hướng Kỷ phu nhân cười nói: “Con đi toilet một chút.”

Nửa đường đi ra, nàng trông thấy Kỷ Dịch Hạo đứng chờ tại góc cửa quẹo, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm đến, giọng điệu có chút bất đắc dĩ lên tiếng nói: “Anh của tôi chút nữa sẽ tới, cô phải chuẩn bị tốt.”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc mở to mắt, Kỷ Vĩ Thần tới? Trời ạ! Này làm sao bây giờ?

“Không cần phải gấp gáp, trong điện thoại tôi đã cùng anh ấy giải thích qua, chốc lát đến đây, các người giả bộ như không biết nhau là được.” Kỷ Dịch Hạo biểu lộ ôn hòa kể ra, đáy lòng nhưng có chút lo lắng, bởi vì vừa mới nghe giọng Kỷ Vĩ Thần tựa hồ không quá phối hợp, hẳn cũng có chút ảo não, Kỷ Vĩ Thần rõ ràng đang ở Mĩ, như thế nào thoáng cái trở lại rồi?

“Nhưng. . . Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm đã có chút nói lắp rồi, Kỷ Vĩ Thần đến, hiển nhiên là đem năng lực dọa sợ, không cần nghĩ, chỉ biết tình huống này có bao nhiêu xấu hổ.

“Không quan hệ, cô không thấy mẹ tôi rất thích cô sao?” Diễm này, Kỷ Dịch Hạo nhìn cực kỳ tinh tường.

Kỷ Dịch Hạo nhìn đồng hồ, cau mày nói: “Anh ấy sắp đến rồi, chúng ta đi vào trước đi!” Nói xong, tay cũng thân mật ôm eo Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm có chút mất tự nhiên, cứng ngắc thân thể cùng hắn đi vào bàn ăn.

112. Chương 112: Bóng Tối Mập Mờ

Ở vị trí đẹp nhất trong nhà hàng, một bóng dáng ưu nhã nhanh bước vào, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt lạnh băng tập trung về phía bàn 302, bước chân không khỏi có chút gấp gáp, không phải bởi vì mẹ hắn trở về, không phải bởi vì em trai đáng giận của hắn, đơn giản là vì cô gái kia.

Cửa được đẩy ra trong nháy mắt, Hạ Cảnh Diễm thành linh toàn thân run lên, nâng lên đôi mắt, không chút nào báo trước đối diện ánh mắt hồ sâu kia, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần một thân tây phục, hiển nhiên là mới từ nước ngoài trở về còn chưa kịp thay quần áo, bị cặp mắt kia sắc bén vừa nhìn đến, Hạ Cảnh Diễm quần bách cúi mặt xuống, mất tự nhiên uống ly trà trong tay.

“Anh, đến đây.” Kỷ Dịch Hạo đứng người lên, hướng Kỷ Vĩ Thần nhẹ gọi.

“Mẹ.” Kỷ Vĩ Thần nhìn Kỷ phu nhân chào một câu, rồi ngồi xuống đối diện Hạ Cảnh Diễm, Kỷ phu nhân trông thấy Kỷ Vĩ Thần, trên mặt tràn ra nụ cười hiền lành, “Đã trở lại rồi à? Như thế nào cũng không gọi điện thoại báo trước?”

“Lịch trình gần đây của anh cả rất dày đặc, rất nhiều chuyện không cách nào đoán trước được!” Kỷ Dịch Hạo mím môi cười, ánh mắt nhìn Kỷ Vĩ Thần đang lạnh lùng nhìn Hạ Cảnh Diễm, rồi cười cười nói: “Anh, vị này chắc sẽ không cần giới thiệu à!” Nói xong, hướng Kỷ Vĩ Thần nheo một ánh mắt.

“Kỷ tổng, xin chào.” Hạ Cảnh Diễm nhanh chóng hướng Kỷ Vĩ Thần bắt chuyện.

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt đảo qua gương mặt hơi buông xuống của Hạ Cảnh Diễm, không đếm xỉa tới ừ một tiếng, lại nghe Kỷ phu nhân cười nói: “Hạ tiểu thư vóc người không sai, tính tình cực nhu mì, mẹ rất thích, à! Vừa rồi nói tới đâu rồi?”

“Mẹ, không phải mới vừa nói! Chúng con là quen nhau ở nơi làm việc.” Kỷ Dịch Hạo giương giọng nói.

“Đúng đúng, vậy cũng là một loại duyên phận! Có bạn gái bên người, con an phận cho mẹ một chút, đừng ra ngoài chơi bời, có thời gian nhiều giúp đỡ anh của con.” Kỷ phu nhân yêu thương nhìn qua hai cậu con trai.

Nguyên bản không khí vốn đang cởi mở nhưng bây giờ đối với Hạ Cảnh Diễm lại trở nên buồn bực? Tựa hồ thiếu dưỡng khí, làm cho nàng khó thở, đối diện cặp mắt kia thỉnh thoảng phóng tới chất vấn càng làm cho nàng có loại không hiểu áp bách, cắn môi dưới, ánh mắt ngoan ngoan không dám loạn nhìn đi đâu.

Món ăn rất nhanh đem lên, đều là những món nổi tiếng trong nước, Kỷ phu nhân thích nhất món ăn có hương vị cay, bốn người dùng bữa mà có tới bảy món chính, những thức ăn này Hạ Cảnh Diễm đều chưa thấy qua, không khỏi có chút nhìn chằm chằm, Kỷ phu nhân cười: “Cảnh Diễm! Ăn nhiều một chút, đừng khách sáo.”

“Bác gái cũng ăn nhiều một chút, cũng lâu rồi mới trở về một chuyến.” Hạ Cảnh Điềm ha ha cười, tự gấp cho mình một khối cá.

Kỷ Dịch Hạo tâm tư bìn tĩnh, nhanh cầm lấy đĩa gấp thức ăn cho mẹ, thuận tiện cũng gấp cho Hạ Cảnh Điềm một ít, Hạ Cảnh Điềm có chút thụ sủng nhược kinh, thoáng nhìn Kỷ Dịch Hạo mặt đầy ý cười, mà Kỷ Dịch Hạo cũng không quên hướng nàng nháy mắt mấy cái, không khí rất hào hợp, ngược lại ở đối diện Kỷ Vĩ Thần lại rất yên lặng.

Lập tức, Kỷ phu nhân bắt đầu ở trên bàn thảo luận nâng việc bà đối với món ăn có nghiên cứu, bà đã từng ăn những món ăn nổi tiếng khắp thế giới tất cả đều hiểu rất rõ và giải thích, Hạ Cảnh Điềm yên tĩnh dùng bữa, chăm chú lắng nghe, ngẫu nhiên cười một cái phụ họa theo, đối diện Kỷ Vĩ Thần ngẫu nhiên sẽ chen vào hai ba câu, mỗi khi giương mắt lên nhìn đều liếc về phía Hạ Cảnh Điềm đối diện, Hạ Cảnh Điềm thì mỗi lần đều không để lại dấu vết đem ánh mắt bỏ qua một bên.

Đang lúc nàng ăn một khối thịt gà thì nghe Kỷ phu nhân đột nhiên lên tiếng hỏi: “Hôn sự của các con có tính bắt đầu chuẩn bị chưa?”

Những lời này vừa thốt ra, lập tức đem Hạ Cảnh Điềm sắc chết, nàng che miệng ho khan, “Khái khái. . . Khái. . .”

Kỷ phu nhân quái lạ, nhanh chóng ân cần lên tiếng nói: “Như thế nào lại bị sắc?”

Một bên Kỷ Dịch Hạo lập tức cầm qua ly nước của mình đưa cho Hạ Cảnh Điềm, yêu thương vỗ vỗ lưng nàng, thấp giọng dặn dò: “Cẩn thận một chút.”

Hạ Cảnh Điềm tiếp nhận ly nước, uống một hớp mới cảm giác trong cổ họng dễ chịu chút ít, nàng khuôn mặt đỏ lên, có chút áy náy hướng Kỷ phu nhân cười nói: “Thực xin lỗi bác gái, vừa rồi quá cay, không cẩn thận bị sắc.”

“Không có việc gì, không quen ăn cay sẽ dễ bị sắc đến , , cái này có lẽ ít cay hơn, con nếm thử.” Kỷ phu nhân cẩn thận chuyển một đĩa thức ăn khác qua trước mặt Hạ Cảnh Điềm, nàng kêu là một cái kinh ngạc, tranh thủ thời gian nói thoái thác: “Bá mẫu không cần ạ, con tự gấp tới.”

Một bên Kỷ Dịch Hạo môi mỏng khẽ mím môi, nhìn qua Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như rặng mây thật đáng yêu, cười trộm, Hạ Cảnh Điềm bị sắc, nguyên nhân còn không phải là vì câu nói của mẹ hẳn sao! Kỷ Dịch Hạo ha ha cười, tranh thủ thời gian gấp thêm rau vào chén Hạ Cảnh Điềm, thấp giọng an ủi: “Không cần khẩn trương, mẹ của anh chỉ là hỏi một chút.”

Hạ Cảnh Điềm cười nhẹ, hướng Kỷ Dịch Hạo gật gật đầu, cũng khi chuyển mắt vô tình nhìn tới đối diện Kỷ Vĩ Thần mặt mũi tràn đầy không vui, nhìn mình lom lom, Hạ Cảnh Điềm nụ cười cứng đờ cực mất tự nhiên, nhượng nhượng mày, tiếp tục ăn.

Nhưng là, vừa nhắc tới hai chữ kết hôn, Kỷ phu nhân làm sao lại đơn giản chấm dứt cái đề tài này ? Ánh mắt mang kỳ vọng phóng tại trên người Hạ Cảnh Điềm, không ngại lên tiếng lần nữa hỏi: “Dịch Hạo, các con muốn tổ chức lễ cưới ở trong nước hay ở Mỹ?”

Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn càng ứng hồng, Kỷ Dịch Hạo không hoảng hốt không khẩn trương mấp máy môi, còn đối mặt Kỷ Vĩ Thần tay cầm đĩa không khỏi buộc chặt, ánh mắt cảnh cáo nhìn Kỷ Dịch Hạo thần thái phi dương vui vẻ.

“Cái này không vội, chúng con còn chưa nghĩ tới!” Kỷ Dịch Hạo nhượng mày.

“Nếu đã xác định quan hệ, mẹ xem vẫn là đem hôn sự tính đi! Đờ phải đem dài lắm mộng.” Kỷ phu nhân có chút trách cứ nhìn Kỷ Dịch Hạo, bà lo lắng nhất chính là cậu con trai phong lưu thay lòng đổi dạ, từ khi sinh hai người này, bên người bà đã thật lâu không ai cùng nói chuyện phiếm rồi, hôm nay, khó được tìm được một cô con dâu đúng tiêu chuẩn, bà như thế nào đơn giản buông tha? Nói thật ra, người già cô đơn, bà cũng muốn bên người có người trò chuyện, tâm sự.

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi! Loại chuyện này con tự mình biết làm chủ, chờ chúng con bàn luận xong, sẽ nói cho mẹ biết.” Kỷ Dịch Hạo lừa gạt, ánh mắt đã có thú vị nhìn sang Kỷ Vĩ Thần ngồi đối diện, lên tiếng kêu lên:

“Mẹ, mẹ cũng quá bắt công đi! Anh con lớn hơn con hai tuổi ! Làm sao mẹ không thúc anh ấy, lại giục con nhà!”

Những lời này nói ra làm Kỷ phu nhân chuyển trọng tâm đi, bà ánh mắt tìm kiếm nhìn Kỷ Vĩ Thần, có chút ân cần: “Vĩ Thần, con cùng Thủy Tâm quan hệ hiện tại như thế nào?”

Kỷ Vĩ Thần có chút tức giận trừng mắt liếc Kỷ Dịch Hạo nhiều chuyện, khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, giọng điệu lại cực kỳ nhẹ nhàng nói: “Mẹ, chuyện của con, con biết có chừng mực.” Kỷ phu nhân có chút tiếc hận thở dài, “Kỳ thật con bé Thủy Tâm kia cũng không tồi, nhưng tính tình thật có chút mạnh mẽ, có năng lực, người lại rất xinh đẹp, con nên nhường nó một chút.”

Kỷ Dịch Hạo một bên bỏ đá xuống giếng nói thêm: “Anh, Thủy Tâm xác thực rất tốt nha! Anh đừng bỏ lỡ.”

“Công ty gần đây mới khai phá một hạng mục, vừa vắng thiếu một chức vị, em hẳn là có hứng thú a!” Kỷ Vĩ Thần cắn răng lên tiếng, khuôn mặt tuấn tú tuy tràn ra vui vẻ, ánh mắt lại hiện ra lại ảm ảm tức giận.

Kỷ Dịch Hạo toàn thân run lên, lập tức dừng lại nụ cười, khoát tay nói: “Em không có hứng thú, đừng tìm em.”

Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ phu nhân đồng thời bị chọc cười, Hạ Cảnh Diễm âm thầm nhìn sang Kỷ Vĩ Thần, không thể tưởng được lạnh như hắc, cũng lại biết nói giỡn !

Sau bữa cơm, hai chiếc xe bắt đầu chậm rãi hướng về phía biệt thự Kỷ Vĩ Thần, bởi vì Kỷ Dịch Hạo căn bản không có phòng ở, bình thường đến đây đều là ở khách sạn, hẳn thích không có chỗ ở cố định, cuộc sống vô câu vô thúc, giống như như gió lúc đến lúc đi tự tại.

Trở lại biệt thự, Kỷ Dịch Hạo vốn định mang Hạ Cảnh Diễm đi ra ở khách sạn né qua đêm nay, nhưng là, bắt đầu dĩ biệt thự phòng trống tương đối nhiều, kế hoạch này tuyên bố thất bại.

Hạ Cảnh Diễm bị kẹp giữa, muốn xấu hổ bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu như không có Kỷ Vĩ Thần, nàng có lẽ sẽ yên thân một chút, nhưng là, Kỷ Vĩ Thần cặp ánh mắt kia lại tựa hồ như chỗ nào cũng có, luôn luôn làm cho nàng toàn thân không được tự nhiên, làm cái gì, nói cái gì đều cảm giác bị giam cầm.

Thời gian bất tri bất giác đến mười giờ hơn, Hạ Cảnh Diễm đang cùng Kỷ phu nhân xem tivi, trong lúc vô tình cười vui vẻ, Kỷ phu nhân cẩn thận cảm giác được trên mặt Hạ Cảnh Diễm có khó xử, liền lên tiếng nói: “Cảnh Diễm, con lên lầu ngủ trước đi! Ta cũng vậy hơi mệt chút, cũng nên nghỉ ngơi sớm.”

Hạ Cảnh Diễm ánh mắt cầu cứu nhìn Kỷ Dịch Hạo trên sofa, đã thấy hắn hướng nàng nheo mắt, lên tiếng nói: “Em trước lên phòng chờ anh, anh lập tức lên.”

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn mắt tự nhiên đỏ lên rồi, nàng cắn răng gật gật đầu, đứng dậy, ánh mắt đảo qua một bên Kỷ Vĩ Thần yên lặng uống trà, chỉ thấy hắn mày kiếm nhíu chặt, khuôn mặt tuấn tú có chút ảm ảm khó coi, mắt đen rũ xuống, cũng không có bởi vì câu này mà nhìn Hạ Cảnh Diễm, chờ Hạ Cảnh Diễm vào phòng, Kỷ phu nhân cũng đứng dậy, dặn dò hai đứa con trai sớm một chút nghỉ ngơi, sau bà đi vào một gian phòng trống trên lầu.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại có hai người yên lặng ngồi, đột nhiên, một tiếng trầm thấp bật cười vang lên, Kỷ Dịch Hạo khuôn mặt tuấn tú không thể che hết ý cười trộm, lầm bầm lầu bầu lên tiếng nói: “Thật thú vị, đêm nay em xem là chạy không khỏi .”

Những lời này, không khỏi khiến cho Kỷ Vĩ Thần hung dữ quét qua, giọng điệu tận lực giảm thấp xuống: “Không cho chạm vào cô ta.”

“Ồ, anh sốt ruột rồi? Nhưng là, làm sao bây giờ ? Cô gái mê người như vậy để ở trước mặt của em, anh biết là em hơn anh về khoản đó mà.” Kỷ Dịch Hạo thú vị nhìn qua anh trai mình, nhin không được trêu đùa.

Kỷ Vĩ Thần không vui nhắc lên lông mày, nhìn Kỷ Dịch Hạo ánh mắt tràn đầy ý cảnh cáo: “Em dám đụng cô ta thử xem.”

Kỷ Dịch Hạo rất không ngại anh trai khiêu khích, lông mày nhướng lên, trên mặt lộ ra một vòng cười nhạo: “Anh chẳng lẽ muốn cho mẹ biết, cô ấy là tiểu tình nhân của anh?”

“Câm miệng.” Kỷ Vĩ Thần nhỏ giọng khiển trách một tiếng, khuôn mặt tuần tú hiện lên bức bối, Kỷ Dịch Hạo lời nói này làm cho hắn cực độ là không vui, không thể phủ nhận, hắn thật sự đối với em trai này lo lắng.

“Em tháng sau chuẩn bị đi Ý, anh không có khả năng uy hiếp em a!” Kỷ Dịch Hạo ha ha cười, không để lại dấu vết uy hiếp.

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần lông mày nhíu lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ báo chí ném tới trước mặt hắn, môi mỏng ưu nhã câu ra nụ cười: “Muốn thế nào, chính em xem đi!”

Kỷ Dịch Hạo ngạc nhiên một chút, hoài nghi nhìn lướt qua, cuối cùng, cầm lấy tờ báo đến xem, phút chốc, khi thấy dòng tiêu đề thì cả khuôn mặt tuần tú đều nhăn nhó, da thịt trắng lập tức đỏ lên thành màu gan heo, hắn tức giận khẽ nói: “Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Đây nên hỏi em chứ.” Kỷ Vĩ Thần không đếm xỉa tới cười khẽ.

“Phóng viên chết tiết.” Kỷ Dịch Hạo tay nắm thành quyền, một bộ dạng muốn đánh người, nhìn trong tấm hình, chính hắn chật vật chạy ra, hắn hận không thể lập tức xé tờ báo này, khuất nhục ba tháng trước lập tức xông lên đầu, còn nhớ rõ lần trước Đường Tư dẫn theo một nhóm mỹ nữ tìm hắn uống rượu, được mỹ nữ mời rượu, nhất thời không có chú ý uống nhiều, ai biết, đêm đó, hắn lại ở lại biệt thự Đường Tư, khi thấy Đường Tư một thân áo tắm nằm ở bên cạnh mình, trong men say hắn sững sốt tỉnh lại, chật vật chạy trốn chết, nguyên lai tưởng rằng chuyện này chỉ có hắn cùng với Đường Tư biết, nhưng không ngờ sớm đã bị đăng báo, chết tiết, nếu cái này phát ra ngoài, chính mình một đời anh danh chẳng phải là bị hủy?

Kỷ Dịch Hạo rất ít bị đưa tin ra tới như vậy, đây là lần đầu tiên, hắn nhíu mày nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ ra giá bao nhiêu?”

“So với em nghĩ hình như sẽ nhiều hơn.” Kỷ Vĩ Thần mắt sâu thăm, nhàn nhạt nói ra một câu.

“Đáng giận.” Kỷ Dịch Hạo khẽ nguyên rủa một tiếng, nhưng là, nghĩ chuyện đã được không chế, tâm tình cũng khôi phục không ít, quan sát căn phòng trên lầu, lên tiếng nói: “Em không nghĩ chiếm tiện nghi của cô ấy, anh lên đi!”

“Vậy còn em?” Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú hơi có chút vui vẻ .

“Ngủ ở cách vách.” Kỷ Dịch Hạo rầu rĩ buông một câu.

Trong phòng Hạ Cảnh Diễm dừng nói là có bao nhiêu khăn trải, nàng ngồi ở trên giường, lại không thấy đi tắm, cũng không có thay quần áo, mà là lẳng lặng chờ Kỷ Dịch Hạo đi lên thượng lương, phải biết rằng, nàng hiện tại chính là một chút đối phó cũng không có, sự tình lại diễn biến đến trình độ như bây giờ, cũng không phải nàng có thể khống chế, ừ, sớm biết như vậy, sẽ không đáp ứng yêu cầu của anh ta.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm còn đang miên man suy nghĩ, cửa đã bị đẩy ra rồi, người đi tới làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc trừng lớn mắt, trời ạ, là Kỷ Vĩ Thần.

“Ngài. . .” Hạ Cảnh Diễm ngây ngốc chỉ chỉ hắn.

Kỷ Vĩ Thần hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói: “Chẳng lẽ cô hi vọng đi vào là em trai tôi?”

“Không phải. . . Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm vội vàng lắc đầu, nàng mới không hy vọng cùng Kỷ Dịch Hạo ở cùng một phòng ! Sững sốt sau nửa ngày, Hạ Cảnh Diễm cuối cùng từ trong kinh ngạc hoàn hồn, nàng vội vàng từ trên giường đứng dậy, vội vàng nói: “Tôi trở về phòng ngủ.”

Thân thể của nàng vừa mới đi tới cửa, cánh tay đã bị Kỷ Vĩ Thần bắt lấy, thanh âm trầm thấp vang lên: “Đêm nay ở chỗ này ngủ.”

“Nhưng mà tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm vốn muốn cự tuyệt, Kỷ Vĩ Thần không vui nhíu mày: “Giao ước của tôi và cô còn chưa tới thời gian!”

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức khẽ giật mình, ánh mắt bối rối luống cuống, nhưng là, dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng ngăn không được mặt đỏ tím đập, chết tiết, tại sao là hắn? Bây giờ nàng càng muốn người đi vào là Kỷ Dịch Hạo, ít nhất anh ta còn hiểu được thế nào là tôn trọng người, sau lưng, Kỷ Vĩ Thần đã vào phòng tắm, tiếng nước vang lên, Hạ Cảnh Diễm tâm cũng động mạnh.

Buồn bực cùng áp bách đồng thời bức đến, Hạ Cảnh Diễm nhìn qua cửa, bước chân muốn đi lại chết lặng nửa bước cũng không động được.

113. Chương 113: Không Hiểu Không Vui

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Dịch Hạo đưa mẹ ra sân bay, Hạ Cảnh Diễm cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Kỷ phu nhân chân trước vừa đi, thấy Kỷ Dịch Hạo cũng xách theo túi du lịch đi ra, tuần mý bề ngoài tràn đầy tiêu sái, đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, hướng nàng lộ một cái vui vẻ thần bí khó lường, cuối cùng để sát vào tai của nàng, thấp giọng nói: “Anh của tôi rất tốt, cô nên quý trọng a!”

Hạ Cảnh Diễm trừng lớn mắt, có chút không dám tin lời nghe được bên tai, giật mình sững sờ hết sức, mím môi cười nhạt trả lời một câu: “Đi thông thả.”

Nhìn xe Kỷ Dịch Hạo như gió đi xa, Hạ Cảnh Diễm trên mặt biểu lộ có chút chìm xuống, nàng đang trầm tư nghĩ về câu nói kia, đồng thời, dưới đáy lòng tự giễu cười, nhân sinh của nàng có nên không cùng Kỷ Vĩ Thần sánh vai a! Giương mắt nhìn, cách đó không xa, bóng dáng Kỷ Vĩ Thần cao thẳng nhân nhạ đứng tại đó, cặp mắt âm u đục không ra tâm tình, ánh mắt có khắc một tia lạnh nhạt. Hạ Cảnh Diễm không khỏi nhíu mày, đàn ông như vậy có mấy người phụ nữ dám ở bên cạnh?

Đi làm, một ngày bận rộn đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, coi như là cõi bỏ được gông xiềng. Nàng nghĩ thông suốt, và quyết định ở lại công ty Kỷ Vĩ Thần, những người có năng lực thường sẽ làm những công việc đầy thử thách đầy thôi.

Tại cao ốc Đỗ thị lầu 32, Đỗ Thiên Trạch đang từ trong phòng họp ra, nghiêng mắt nhìn đến cô gái mặt mày hớn hở ngồi ở trên ghế sofa. Lâm Tiểu Dạ trong tay cầm một cái hộp tinh xảo, đang chuẩn bị mở ra, Đỗ Thiên Trạch đã trong lòng bực bội, lập tức lên tiếng ngăn cản nói: “Em đang ở đây làm gì?”

Lâm Tiểu Dạ hướng hân hoan quơ quơ cái hộp trong tay, cười nói: “Anh Thiên Trạch, cảm ơn a!”

Đỗ Thiên Trạch nhin không được ảo não, rất không muốn mở miệng giải thích, lễ vật này căn bản không phải đưa cho nàng. Đây là hân ngày hôm qua vì Hạ Cảnh Diễm tỉ mỉ chọn lựa một vòng cổ, chuẩn bị buổi trưa hôm nay hẹn nàng ăn cơm đưa cho nàng, ai ngờ, đặt ở ngăn kéo lại bị Lâm Tiểu Dạ tìm được, hân bất đắc dĩ giang tay: “Em muốn thì lấy đi a!”

Những lời này khiến Lâm Tiểu Dạ đang thưởng thức vòng cổ trong tay ngơ ngẩn, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn vội hiện kinh ngạc: “Cái gì? Quà này không phải chuẩn bị đưa cho em sao?”

Đỗ Thiên Trạch không để lại dấu vết đánh trống lảng, lên tiếng nói: “Em không có việc gì chạy tới nơi này làm gì?”

“Bác trai chưa nói cùng anh sao? Từ giờ trở đi, em chính là thư ký của anh.” Lâm Tiểu Dạ thoáng đắc ý cười, đứng người lên làm cho Đỗ Thiên Trạch thưởng thức chính mình một thân đồ công sở, hí mắt cười nói: “Như thế nào? Rất có phong cách nghiệp vụ nha!”

Đỗ Thiên Trạch không khỏi cắn răng, dưới đáy lòng thầm mắng cha nhiều chuyện, chẳng lẽ còn sợ hân tìm không thấy bạn gái phù hợp sao? Không nên đẩy một người phiền phức cho mình, cái gì thư ký, hoàn toàn chính là một gánh nặng. Đỗ Thiên Trạch không kiên nhẫn nhíu mày, đem tư liệu trong tay ném tới trên bàn, lên tiếng nói: “Vậy em hãy cố gắng biểu hiện tốt! Để anh thất vọng..., anh sẽ không chú ý em nữa.”

Lâm Tiểu Dạ lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn chân thành nói: “Yên tâm đi! Em tuyệt đối sẽ không cho anh thất vọng.” Nàng lần này tới, chính là muốn thông qua biểu hiện của mình làm cho hân yêu mến mình, hơn nữa nàng cũng có tin tưởng trở thành trợ thủ đắc lực của hân.

Đỗ Thiên Trạch hếch lên môi, nhìn đồng hồ trên tay, nhượng mày, lên tiếng nói: “Em trước làm quen một chút quá trình công việc, anh có việc muốn đi ra ngoài.”

Lâm Tiểu Dạ xiết chặt, đứng dậy vội la lên: “Đã đến giờ ăn cơm trưa, anh muốn đi đâu?”

“Đi gặp một người bạn.” Đỗ Thiên Trạch không đếm xỉa tới lên tiếng.

“Cái gì bạn? Nữ hay nam ?” Lâm Tiểu Dạ miễn cưỡng hỏi ra, hơn nữa, vừa rồi Đỗ Thiên Trạch tránh đi vấn đề kia nàng vẫn còn nhớ, nàng cẩn thận phát giác trong tay mình chiếc vòng cổ thực sự không phải là đưa cho mình.

Đỗ Thiên Trạch có chút bất đắc dĩ thở dài, cau mày nói: “Vấn đề riêng, không tiện trả lời.”

“Chính là em mới tới còn chưa quen nơi đây, anh hẳn tâm bỏ lại em một mình sao? Vì đang vội tới gặp anh, em ngay cả bữa sáng cũng không ăn !” Lâm Tiểu Dạ ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn làm động lòng người thái độ.

Đỗ Thiên Trạch thở ra một hơi, thổi bay trên trán một vài cọng tóc đen, có chút buồn rầu, suy nghĩ một chút, dù sao vòng cổ cũng đã đưa cho cô, chỉ phải để hôm nào chọn quà tặng khác rồi mới hẹn Hạ Cảnh Diễm, nhìn một cái Lâm Tiểu Dạ biểu lộ dí dỏm, hần mím môi: “Cách đây không xa, có một nhà hàng Tây.”

Lâm Tiểu Dạ um tùm không vui lập tức như tắm gió xuân, cả người đều sinh động, nàng mím môi cười: “Em biết là anh Thiên Trạch sẽ không bỏ lại em một mình .” Nói xong, cầm lấy vòng cổ đưa cho hắn: “Giúp em mang lên được không?”

Đỗ Thiên Trạch cực không tình nguyện thật vất vả đeo cái vòng lên chiếc cổ trắng như tuyết cho Tiểu Dạ.

Tối gần giữa trưa, Hạ Cảnh Diễm hết bận tài liệu trong tay, nhìn đồng hồ, đã là thời gian ăn cơm rồi, nghiêng mắt nhìn đến chỗ Ngô Kiệt trống trơn, Hạ Cảnh Diễm thở dài, gần đây không biết vì cái gì, Ngô Kiệt luôn thời điểm dùng cơm không có ở đây, có lẽ là Hạ Cảnh Diễm đa nghi a! Như thế nào có loại cảm giác, Ngô Kiệt như là đang tránh mặt mình, Hạ Cảnh Diễm rất hi vọng đây chỉ là chính mình đa nghi suy đoán.

Hẹn Tiểu Ngừ cùng A Nhã đi ăn, cùng tuổi nhau, Hạ Cảnh Diễm rất hâm mộ hai người này trẻ trung hoạt bát, họ không có lo phiền, khuôn mặt thanh xuân tràn đầy sức sống cùng tinh thần phấn chấn. Sự khác biệt là, Hạ Cảnh Diễm luôn có vẻ tâm sự nặng nề, có lẽ có quá nhiều chuyện làm nàng thay đổi tính cách trước đây. Bất quá, khi ở cùng nhau, nàng luôn không mang theo tâm tình, đem tâm sự che dấu.

Trong nhà ăn, tuôn ra tiếng cười ha hả, A Nhã đang cực lực nói về anh chàng đẹp trai nào đó, hơn nữa nói rất sinh động, không biết mệt. Hạ Cảnh Diễm thỉnh thoảng bị họ trêu chọc cười ra tiếng, nàng phát hiện, có bạn bè như thế này thật tốt, bởi vì ở cùng họ sẽ làm cho người ta quên đi phiền muộn.

Sau khi ăn xong ba người trở lại công ty, trước cửa thang máy, đâm đầu đi tới một bóng dáng làm cho Hạ Cảnh Diễm thần kinh xiết chặt, Trình Thủy Tâm một thân thướt tha váy dài khêu gợi đập vào mi mắt, chỉ thấy cô ta mang kính râm che đi hơn phân nửa mặt, mũi cao, đôi môi cắn mọng, cùng làn da trắng nõn mịn màng, lộ ra phong tình vạn chủng, sự xuất hiện của cô tựa như một cảnh quan, rước lấy người chung quanh chú ý.

Trình Thủy Tâm tựa hồ không có nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm, dáng đẹp cùng nàng gặp thoáng qua, cao nhã dường như không đếm xỉa đến bất cứ người nào trong đại sảnh, tuy che kính mắt, cũng có thể tưởng tượng được ra ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra ý khinh thường, cô rời đi, trong không khí phiêu đảng mùi thơm nhẹ của nước hoa, đem mấy người ở đại sảnh mê hoặc.

“Oa, rất gợi cảm a!” Bên người, A Nhã tán thưởng lên tiếng, ánh mắt cứ dõi theo bóng dáng đi xa, tràn đầy ngưỡng mộ.

Hạ Cảnh Diễm nhìn người, trong lòng có chút không vui, không thể phủ nhận, Trình Thủy Tâm thật là một đại mỹ nhân, nhưng là, có được bề ngoài đẹp đẽ, cũng không thấy tâm cao thượng, một cái tát kia, Hạ Cảnh Diễm đời này cũng quên không được.

Trở lại văn phòng, đúng là thời gian nghỉ ngơi, Hạ Cảnh Diễm không khỏi hồi tưởng lại vừa rồi gặp Trình Thủy Tâm, nghĩ tới đây, chắc là tìm Kỷ Vĩ Thân, tuy nàng không quá cảm thấy hứng thú chuyện của bọn họ, nhưng sự thật lại không thể không làm cho Hạ Cảnh Diễm suy nghĩ đến, đáy lòng của nàng như trước lưu lại khí tức đặc biệt của Kỷ Vĩ Thân tối hôm qua, thân là phụ nữ, nhiều ít cũng có chút không cam lòng!

Đã nửa tháng trôi qua, đối Hạ Cảnh Điềm mà nói rất nhiều chuyện đã thuận buồm xuôi gió, cảm giác phong phú thường thường làm cho người ta quên thời gian đang chuyển động, thời gian đi làm trong nháy mắt qua bốn năm ngày.

Trong bốn năm ngày này, Hạ Cảnh Điềm rất tuân thủ ước định, chiều nào ngoại trừ ở bên ngoài dùng cơm, nàng đều ngoan ngoãn đợi Kỷ Vĩ Thần trong biệt thự, trong tay cầm lấy một quyển sách, lẳng lặng đọc lấy, đọc sách chỗ tốt nhất là đạt được nhiều kiến thức, tiếp nhận kinh nghiệm cùng giáo huấn của người khác, đề cao tu dưỡng cá nhân.

Gorky từng nói qua: “Sách là cầu thang tiến bộ của nhân loại.” Không làm mình lạc hậu với thời đại.

Năm ngày nay, Kỷ Vĩ Thần rất ít khi về sớm. Hắn trên cơ bản đều là buổi tối mười giờ hơn mới về nhà, mỗi lần trở về, đều bảo Hạ Cảnh Điềm làm một ly cà phê cho hắn, giống như đã thành một tập quán. Mà Hạ Cảnh Điềm nấu xong cà phê, chỉ cần Kỷ Vĩ Thần không đề cập tới chuyện ở cùng phòng, nàng sẽ rất đúng giờ trở lại gian phòng của mình, vô luận trong phòng đọc sách cũng tốt, nghe ca nhạc cũng tốt, nàng nguyện ý ở trong phòng của mình.

Khi Hạ Cảnh Điềm cầm lấy lịch vẽ ghi chú mới phát hiện, mười ngày sau, chính là ngày giải trừ giao ước của nàng cùng Kỷ Vĩ Thần, hưng phấn, kích động, làm cho nàng ước gì thời gian nhanh lên nữa. Đang nghĩ đến tương lai, điện thoại vang lên đưa tới sự chú ý của nàng, có chút chờ mong cầm lấy, Đỗ Thiên Trạch ba chữ xuất hiện ở trong mắt, Hạ Cảnh Điềm ngẩng ra một lúc, người này biến mất hơn mười ngày, cũng không biết lần này gọi điện thoại tới sẽ có chuyện gì.

“Này.” Hạ Cảnh Điềm dùng giọng bình tĩnh lên tiếng.

“Mười phút sau, gặp ở quán cà phê dưới lầu.” Đỗ Thiên Trạch thanh âm trước sau như một phách đạo, mỗi lần hắn đều đem thời gian ury hiếp, giống như hắn bề bộn nhiều việc a.

Mười phút? Đúng là giờ tan sở, nàng sững sờ, không hiểu nói: “Anh là tới tìm tôi ăn cơm?”

“Cô đến rồi sẽ biết.” Đỗ Thiên Trạch chủ động cúp điện thoại, không nghĩ cho Hạ Cảnh Điềm bất luận cái gì cự tuyệt.

Mười phút sau, Hạ Cảnh Điềm xuất hiện ở trước cửa quán cà phê, nàng cũng không phải bởi vì muốn gặp Đỗ Thiên Trạch mà tới nơi này, dù gì cũng là chỗ bạn bè, nàng cũng có thể xuống gặp. Đứng ở cửa Hạ Cảnh Điềm không khỏi bị người ở cửa sổ hấp dẫn, Đỗ Thiên Trạch nhẹ nhàng khoan khoái, ưu nhã tuấn mỹ ngũ quan, sau giờ trưa ánh nắng lẳng lẽ chiếu xạ, làm cho bóng dáng của hắn thoáng như một bức tượng điêu khắc, trong quán yên tĩnh cũng bởi vì hắn tồn tại, tự động có vẻ thư thái hơn.

Cảm giác sau lưng tiếng bước chân, Đỗ Thiên Trạch tư trong suy tư thức tỉnh, quay đầu lại, không ngoài dự liệu nhìn thấy Hạ Cảnh Điềm một thân đồ công sở, nụ cười tươi mát tinh khiết, hướng hắn đi tới.

“Sao đột nhiên có thời gian chạy đến đây?” Hạ Cảnh Điềm cho là hắn bề bộn nhiều việc, cho nên hỏi.

Đỗ Thiên Trạch mỉm môi khiêu mi, biểu lộ thần thái vui vẻ: “Không chào đón tôi à?”

“Đương nhiên hoan nghênh, Đỗ tổng giá lâm thật sự là tiểu nữ thụ sủng nhược kinh a! Muốn hay không mở tiệc hoan nghênh?” Hạ Cảnh Điềm ha ha cười, gọi phục vụ muốn một ly cà phê.

“Cô nếu là thật cảm thấy như vậy, sẽ không phải cô.” Đỗ Thiên Trạch không khách khí đáp trả, nhưng nhìn Hạ Cảnh Điềm cười, tâm tình của hắn tự động trở nên tốt.

Hạ Cảnh Điềm tươi cười rạng rỡ: “Anh làm sao biết tôi thật ra như thế nào?”

Đỗ Thiên Trạch mỉm môi cười cười, tay đưa ra trên bàn một hộp giấy đẹp chuyển đến trước mặt Hạ Cảnh Điềm: “Tặng cho cô.”

Hạ Cảnh Điềm rất ít nhận lễ vật, thần sắc không khỏi quái lạ, nhìn Đỗ Thiên Trạch cười tươi, không khỏi kinh ngạc nói: “Tặng tôi lễ vật làm gì?”

“Cô không biết là trên người của cô thiếu khuyết một loại hương vị sao?” Đỗ Thiên Trạch ánh mắt nhìn lướt nàng, đây chính là nước hoa hắn tỉ mỉ chọn lựa, tươi mát thanh nhã, khi hắn ngửi qua ý nghĩ đầu tiên là cùng Hạ Cảnh Điềm rất hợp.

Hạ Cảnh Diễm mở ra, chứng kiến một chiếc lọ màu xanh nhạt thì đáy lòng lại một lần nữa kinh ngạc, không thể tưởng được Đỗ Thiên Trạch tặng là nước hoa. Nàng vô thức cầm lên ngửi, nước hoa mùi hoa cúc, làm cho người ta thư thái thật, càng có loại như tia nắng ban mai, thiên nhiên thức tỉnh trong chớp mắt. Rất thích hợp với yêu thích của Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm không cần nhìn nhãn hiệu cũng biết đây là một bình giá trị xa xỉ gì đó, không khỏi cau mày nói: “Cái này quá quý trọng rồi, tôi sợ không dám nhận.”

Đỗ Thiên Trạch nhướn mày, mỉm môi nói: “Tôi thích phụ nữ có mùi thơm.”

“Cái đó và tôi có cái gì quan hệ sao?” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười, nói thật ra, nàng rất ít dùng nước hoa nếu như không phải trường hợp đặc biệt, nàng thích sự tự nhiên.

“Cô cùng tôi cùng một chỗ, đương nhiên muốn theo ý thích của tôi, không phải sao?” Đỗ Thiên Trạch tà khí cười, vô lý nói.

Biết rõ Đỗ Thiên Trạch cao ngạo tính nết, Hạ Cảnh Diễm cố ý thoái thác nói: “Tôi không phải loại phụ nữ chiều theo đàn ông các anh, hay là đưa cho cô gái khác!” “Này, lần đầu tiên tặng quà cho cô, cô không thể cho chút mặt mũi, tôn trọng tôi một chút à?” Đỗ Thiên Trạch sợ đến chính là Hạ Cảnh Diễm cự tuyệt, phải biết rằng, tặng quà mà bị cự tuyệt với hắn mà nói thật là thật mất mặt.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng cũng không phải không rõ ràng lắm tâm ý Đỗ Thiên Trạch, chỉ là loại tâm ý này cũng không phải nàng muốn, hơn nữa vô cùng rõ ràng mình bây giờ không có thời gian, cũng không có tinh lực đi tiếp nhận một người tỏ tình. Huống chi, nàng còn không rõ tâm tư Đỗ Thiên Trạch, hẳn đối với mình là thật hay đùa bỡn hay do hiếu thắng? Hạ Cảnh Diễm không có chính thức hiểu được mục đích của hắn, nghi hết nàng cười cười: “Nếu như anh cố tình muốn đưa lễ, ý tứ biểu đạt tôi nhận, về phần chai nước hoa này, tôi thật sự không thể nhận, anh biết tôi không quá yêu thích nước hoa, nếu quả thật muốn tặng, vậy một con búp bê, tôi sẽ thích.”

Đỗ Thiên Trạch hí mắt, hẳn làm sao có thể nghe không ra ý Hạ Cảnh Diễm. Nhưng là, nàng nói nước hoa tử mĩ chọn lựa lại không bằng một con búp bê, điều này làm cho hắn không vui: “Cô biết thưởng thức của tôi không cho phép chọn một vật không có giá trị.”

Hạ Cảnh Diễm thấy không thể từ chối được, chỉ phải mấp máy môi, cười nói: “Được rồi, tôi nhận, nhưng là có qua có lại, cái này ly cà phê tôi mời.”

Thấy Hạ Cảnh Diễm nhận lấy, Đỗ Thiên Trạch trên mặt mới như có một tia ánh mặt trời, lập tức lên tiếng nói: “Nếu như vậy có thể làm cho cô an tâm, tùy cô.”

Hạ Cảnh Diễm thấy bị hắn nhìn ra tâm tư, lộ ra một vòng kiêu mỹ cười, Đỗ Thiên Trạch người này, nói hắn bất cần đời, kỳ thật tâm tư của hắn so với ai cũng lợi hại. Khi hai người đối mặt mà cười vui vẻ, bọn họ không có chú ý tới, ngoài cửa sổ một cỗ xe màu đen lẳng lặng dừng, trong xe Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình, trong ánh mắt bốc lên cảm giác không vui ngay cả chính hắn cũng không biết.

Trời biết, hắn vừa mới cố ý đi vào phòng làm việc của Hạ Cảnh Diễm, hơn nữa cố ý tại cửa ra vào Kỷ thị dừng chờ, nhưng không ngờ nhìn thấy dĩ nhiên là hình ảnh hai người trước mặt ngọt ngào nhìn nhau.

114. Chương 114: Giải Trừ Giao Ước

Ngoài cửa sổ xe Kỷ Vĩ Thần đã sớm biến mất, trong cửa sổ Hạ Cảnh Diễm cũng bởi vì vội vàng phải đi làm mà không được ở lại thêm, Đỗ Thiên Trạch cùng nàng đi ra khỏi quán, thẳng đến khi đưa nàng đến cửa phòng làm việc. Đỗ Thiên Trạch xuất hiện giống như ánh nắng chói chang nhất lúc giữa trưa, làm cho người ta mở mắt không được, hắn ngẫu nhiên tà mị gợi cảm, từ trong ra ngoài biểu hiện bất cần, luôn làm cho không người nào có thể bỏ qua sự hiện hữu của hắn.

Hạ Cảnh Diễm đứng trước nhiều ánh mắt kinh ngạc nhanh nhanh đi vào Kỷ thị, sau lưng Đỗ Thiên Trạch trước sự chú ý của phái nữ hẳn đi đến chiếc xe thể thao chói mắt của mình, một bộ mắt kính che đi chung quanh mọi người ánh mắt kinh ngạc.

Mười ngày thời gian đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói hoàn toàn là dày vò, mà ngay cả nằm mơ đều thường xuyên là cuộc sống nàng được khôi phục tự. Thời gian chính là kỳ quái như vậy, ai càng muốn nó tới nó

càng dài dằng dặc, nếu ai không để ý đến nó, nó chớp mắt sẽ qua mà không hay. Hôm nay mỗi ngày kỳ vọng đều là chuyện này, nếu quả thật được giải phóng, chuyện nàng muốn làm nhất chính là đi ra ngoài du lịch một thời gian, hoặc ít nhất là đi công viên nào đó dạo một chút cũng được.

Hạ Cảnh Diễm cho rằng thời gian đã gần đến sẽ làm yêu cầu của Kỷ Vĩ Thần đối với nàng càng nghiêm khắc, ai ngờ mỗi ngày buổi tối không đến nửa đêm đều rất khó nhìn thấy bóng dáng của hắn. Bởi vì Hạ Cảnh Diễm ngủ sớm, nàng cũng hoài nghi hắn có hay không trở lại biệt thự, nhưng mỗi sáng sớm, nàng tổng có thể trông thấy bên cạnh xô pha, trong gạt tàn có mấy đầu thuốc, giống như chỉ có những chứng cứ này mới có thể chứng minh hắn đã trở lại. Cho dù trong công ty bóng dáng của hắn luôn khó tìm thấy. Chỉ có lần kia, nàng ôm tư liệu đi ngang qua phòng họp thì mới ngẫu nhiên nhìn sang, ngồi ở trong phòng họp bóng dáng lạnh nhạt đó, hắn biểu lộ thật là nghiêm túc, ánh mắt lộ ra uy nghiêm làm cho người khác kính sợ.

Hạ Cảnh Diễm rất buồn bực, cũng cảm thấy kỳ quái, bất quá nàng trong lòng cầu xin, không thấy hắn cũng tốt, dù sao sắp giải thoát rồi, làm cho hai ngày còn lại trôi qua càng yên tĩnh a! Ha ha, có khi nàng không khỏi vụng trộm vui mừng, trong may mắn đồng thời lại có chút ít thất lạc, dù sao cùng hắn ở chung cũng một đoạn thời gian, tuy không tính là bạn bè, nhưng ít nhất không tính là người xa lạ đi! Ngẫu nhiên nàng vẫn có chút lo lắng suy nghĩ, hắn mỗi ngày không trở lại là vì nguyên nhân gì? Cái này không liên quan đến nàng, nàng rất rõ ràng, nàng thức thời nên tuân thủ ước định đến ngày cuối cùng.

Đêm nay, tan việc, Hạ Cảnh Diễm sớm trở về biệt thự, dù sao cũng không còn chỗ đi, Kỷ Vĩ Thần lại không trở lại, như vậy gian phòng này nàng sẽ thả lỏng mà hưởng thụ lấy. Phải biết rằng, đời này có lẽ khó được có cơ hội lần nữa ở trong nơi cao cấp này, nàng vừa pha trà, vừa cầm lấy quyển sách trên tay đọc lấy, Hạ Cảnh Diễm thích xem tiểu thuyết, yêu thích đọc những truyện rất có nội hàm thâm ý, bởi vì nó tổng có thể làm cho nàng vứt bỏ chung quanh sự vật, có loại cảm giác siêu trần thoát tục.

Tại tám giờ, nàng vọc máy vi tính đến mười giờ, tắm rửa, thay quần áo lên giường ngủ. Trở lên giường nàng đột nhiên cảm giác có chút khát, liền mặc đồ ngủ chạy xuống đại sảnh, nhưng mà, nàng xuống lầu vừa vặn trông thấy cửa đại sảnh bị đẩy ra, Kỷ Vĩ Thần thành linh bước vào. Chỉ thấy hắn ăn mặc rất lịch lãm chuyên nghiệp, áo sơ mi trắng, tóc gọn gàng phối hợp với ngũ quan hoàn mỹ của hắn đã sức quyến rũ lại mê người, không cần nghĩ cũng nhìn ra được hắn đã tham gia hội nghị nào đó trở về. Hai cặp mắt cứ như vậy dừng ở giữa không trung, Hạ Cảnh Diễm sững sờ một chút mới nở một vòng cười, chào hỏi: “Ngài đã trở lại?”

Chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần liếc qua nàng một thân đồ ngủ, tùy ý giật xuống cravat ném lên xô pha, mở vài cúc áo sơ mi, bóng dáng cao thẳng thẳng hướng phòng tắm mà đi, lạnh nhạt lên tiếng: “Ừ.”

Hạ Cảnh Diễm giật mình, bước xuống lầu, tay đem đồ đạc của Kỷ Vĩ Thần xếp kỹ lưỡng, quay đầu lại nhìn một cái trong phòng tắm, nàng cắn cắn môi dưới. Nàng từ trong tủ lạnh lấy ra nước lạnh uống một ngụm, vốn nên lên lầu bước chân lại dừng lại, khó được thấy hắn trở về, thân là làm khách ở đây, cũng làm người hầu, mà cũng làm viên chức của hắn, nàng có nên chờ hắn đi ra không a? Có lẽ hắn có cái gì cần, có lẽ hắn nghĩ uống một ly cà phê đi! Cũng không biết những thiết tưởng này là thế nào nổi lên, Hạ Cảnh Diễm bởi vì vậy mà lẳng lặng ngồi ở trên ghế.

Sau nửa giờ, cửa phòng tắm đẩy ra, Kỷ Vĩ Thần mặc áo choàng tắm đi tới. Vạt áo bán mở lộ ra dáng người rắn chắc to cao, cổ màu đồng tự dưng tản ra khí tức nam tính mãnh liệt, cặp mắt kia u ám thâm thúy liếc nhìn Hạ Cảnh Diễm trên ghế, cuối cùng ngồi ở đối diện với nàng.

Hạ Cảnh Diễm có chút không có ý tứ mở miệng hỏi: “Kỷ tổng, cần một ly cà phê không?”

Kỷ Vĩ Thần lười biếng ngồi dựa trên ghế, híp lại mắt, trầm thấp lên tiếng: “Không cần.” Hạ Cảnh Diễm có chút ngượng ngùng đứng người lên, là bình thường mọi người nhìn ra được hắn rất mệt mỏi, Hạ Cảnh Diễm rất thức thời cười cười, “Xem ra Kỷ tổng mệt rồi, sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Nói xong, bước chân của nàng đi lên lầu, tâm lại dừng lại trên một vấn đề, vì cái gì hắn thoát nhìn mệt mỏi như vậy? Công tác áp lực sao?

Nhưng mà bước chân nàng vừa mới đi lên bậc thứ nhất, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói: “Đêm nay ở lại cùng tôi.”

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt cứng đờ, giật mình đứng nguyên tại chỗ, cái này vốn nên là nhiệm vụ của nàng, nhưng là vì cái gì mỗi lần cũng lại làm cho nàng có loại cảm giác run sợ ? Nàng đỏ mặt, quay đầu lại nhìn bóng dáng trầm ổn trên ghế, nàng không nói gì, Kỷ Vĩ Thần thanh âm hơi trào phúng vang lên: “Tôi nhớ ngày mai mới đến hạn giải ước!”

Hạ Cảnh Diễm lần nữa khẽ giật mình, không thể tưởng được hẳn lại nhớ rõ ràng như vậy, nàng còn vẫn cho là hẳn không nhớ rõ ! Đang suy nghĩ muốn như thế nào cùng hẳn nói chuyện này, hôm nay, xem ra là không cần rồi. Hạ Cảnh Diễm cắn răng, nàng mà nói ra, sự tình tuyệt đối sẽ không thuận lợi như nàng từng tưởng.

Đứng ở thang lầu Hạ Cảnh Diễm không nói gì, bởi vì bình thường ngay tại lúc này, nàng không biết nói cái gì cho phù hợp, làm tình nhân, nàng hiển nhiên không xứng chức. Thứ nhất nàng sẽ không lấy lòng đàn ông, thứ hai sẽ không làm nũng vùi vĩnh, bởi vì nàng không phải loại phụ nữ này.

Kỷ Vĩ Thần đứng người lên, trực tiếp đi về gian phòng của hẳn, Hạ Cảnh Diễm lạnh cả người, mỗi lần hoan ái, thực sự không phải là tra tấn, cũng có cảm giác. Nếu như không phải dùng loại thân phận này ở chung, mà là vợ chồng..., điều này hiển nhiên rất tốt biểu đạt phương thức yêu thương này, nhưng là Hạ Cảnh Diễm sợ cái gì? Nàng sợ chính mình trầm luân! Mỗi một lần thân mật, bóng dáng của hẳn đều cường ngạnh chiếm cứ thân thể của nàng cùng tâm nàng, khí tức của hẳn tự khắc vào đáy lòng của nàng.

Hạ Cảnh Diễm đi theo vào, cảm giác mập mờ trong phòng dâng lên. Hạ Cảnh Diễm thẹn thùng đứng ở phía sau, như khúc gỗ thật sự là làm khó Kỷ Vĩ Thần đối với khúc gỗ còn có thể sinh ra hứng thú.

Kỷ Vĩ Thần quay đầu lại có chút tức giận, không vui, “Đến đây.” Nói xong câu đó, hẳn hướng Hạ Cảnh Diễm đưa tay ra, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt sớm đã thẹn thùng tránh né lấy hẳn, bởi vì hẳn trong ánh mắt nóng rực thiêu đốt làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai.

Bàn tay nhỏ bé để vào bàn tay to của hẳn, một giây sau, bị hẳn kéo vào trong ngực. Hai người ngã lên giường, bờ môi của hẳn chụp lên môi nàng, tay to cũng tùy theo dao động trên của nàng mềm mại, nhu hòa ma xát trên da thịt mịn màng nhẵn nhụi, một tắc một tắc mập mờ trượt xuống.

Hạ Cảnh Diễm cố gắng nhịn xuống xúc động muốn đưa tay ra ngăn cản, nụ hôn của hẳn đã làm cho nàng ý thức hỗn loạn, khi tay hẳn chạm đến khu vực mẫn cảm, Hạ Cảnh Diễm toàn thân thành linh run lên, thân hình căng thẳng, bản năng đưa tay cầm lại tay hẳn.

Kỷ Vĩ Thần có chút buồn cười nhìn qua Hạ Cảnh Diễm hai mắt nhắm chặt, run rẩy rất không tự nhiên cuộn mình thành một đoàn, lông mày nhỏ nhắn căng chặt, lông mi khẽ nhúc nhích, bên trán càng tràn ra một chút mồ hôi. Tay nắm chặt thành nắm tay, rõ ràng cho thấy nàng khấn trương cùng sợ hãi, mà hẳn càng cảm giác được tay nhỏ bé của nàng đang ngăn cản tay hẳn run rẩy, dưới ánh đèn nhu hòa, tóc đen tản trên gối, khẽ cắn hàm răng nàng diễm đam đáng yêu làm cho người ta thương tiếc.

Kỷ Vĩ Thần lông mày nhăn lại, đột nhiên từ trên người của nàng rời đi, thân hình cao to tựa tại đầu giường, tay cầm chắc đầu giường. Thanh âm bị đè nén trầm thấp, quanh quẩn trong phòng yên tĩnh, “Cô trở về phòng đi.”

“Ách

?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc mở mắt ra, không dám tin chính mình vừa rồi nghe được cái gì, nàng sợ nghe lầm. Nhưng là lại không dám hỏi lại hẳn, nàng rất sợ hẳn đối ý, kéo kéo đồ ngủ mất trật tự, Hạ Cảnh Diễm lặng lẽ nhìn hẳn, tóc tai rối tung đi ra, sau lưng, Kỷ Vĩ Thần chậm rãi khép lại mắt.

Hẳn không rõ, rõ ràng chính mình có quyền giữ lấy nàng, lại muốn lưu tình tha nàng. Lại càng không hiểu được, vì cái gì nàng cứ như vậy kháng cự đụng chạm của hẳn, càng làm cho hẳn bức bối chính là, bóng dáng của nàng luôn sẽ ở những lúc hẳn không bận rộn mà chiếm cứ lòng của hẳn, những ngày này, hẳn tận lực về muộn vì điều này, nguyên nhân rất lớn một phần là bởi vì không muốn đối mặt nàng. Có như vậy một cái chớp mắt, hẳn lại hi vọng cô gái này biến mất trước mắt hẳn, bởi vì hẳn chán ghét có người xâm chiếm suy nghĩ của mình, cái loại cảm giác này làm cho hẳn phát hiện mình trở nên không giống chính mình.

Trở lại gian phòng Hạ Cảnh Diễm có chút mất hồn mất vía, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì hẳn nóng bỏng thiêu đốt lại đột nhiên thay đổi chủ ý? Chẳng lẽ chính mình tư sắc quá kém, không cách nào

lọt vào trong mắt của hắn? Nếu thật là như vậy, sẽ làm Hạ Cảnh Diễm có chút nhỏ nhỏ thất vọng, ngoại trừ nguyên nhân này, Hạ Cảnh Diễm không cách nào nghĩ ra bất kỳ một lý do nào thuyết phục chính mình nguyên nhân hắn làm như vậy.

Đúng a! So với Trình Thủy Tâm như vậy gợi cảm, chính mình bình thường rất bình thường, thế giới tuy mỗi ngày đều nói nam nữ là bình đẳng, nhưng là Hạ Cảnh Diễm rất rõ ràng, mình cùng Kỷ Vĩ Thần trong lúc đó, cách nhau một khoảng vô hình, nàng cùng hắn không cùng địa vị xã hội, mà tâm hồn cũng không gặp nhau.

Một đêm này, Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa đi vào mất ngủ, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng chứa không nổi, bởi vì đêm nay làm cho Hạ Cảnh Diễm đối với việc ngày mai ước định được hủy bỏ cũng có vẻ chẳng kích động nữa.

Ánh nắng sáng sớm luôn đánh thức mọi thứ, hậu quả mất ngủ chính là hai mắt khô khốc, vành mắt sưng vù. Chờ Hạ Cảnh Diễm ăn mặc tốt, xuống lầu chuẩn bị đi làm thì nàng nguyên lai tưởng rằng Kỷ Vĩ Thần đã đi rồi, nhưng không ngờ chỉ thấy hắn miễn cưỡng ngồi ở trên ghế. Nhìn hắn tư thế tựa hồ là đang chờ Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm nhìn không được sưng sờ, chuyện tối ngày hôm qua làm cho nàng sắc mặt đỏ lên. Nàng có chút mất tự nhiên đi tới bên người Kỷ Vĩ Thần, lên tiếng nói: “Kỷ tổng, còn chưa có đi làm?”

“Cho cô nửa ngày thời gian, chuyển ra khỏi biệt thự của tôi.” Thanh âm lạnh nhạt vang lên ở đại sảnh, tuyên bố giao ước chấm dứt.

115. Chương 115: Bực Bội Nương Theo

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, đầu có chút theo không kịp diễn biến, nhưng là vì cái gì nàng cảm giác lại lạnh lùng như vậy? Nàng tin tưởng tai không có nghe lầm, không khỏi tự giễu thở dài. Nguyên lai tưởng rằng khi giao ước chấm dứt giờ chính mình mới là người kỳ vọng nhất, nguyên lai hắn cũng ước gì sớm một chút được giải thoát, có ai muốn một người xa lạ đi ra đi vào nhà của mình đâu? Hạ Cảnh Diễm không khỏi có chút hận hắn, đã nghĩ như vậy muốn nàng dời đi, vì cái gì không nói sớm? Không nên ngay tại lúc này cho mình khó xử? Nghĩ xong, một loại cảm giác khuất nhục nổi lên, nàng oán hận trừng mắt nhìn người đàn ông trên ghế sofa, cắn răng nói: “Không cần tới trưa, cho tôi 20 thì tốt rồi.” Nói xong, nàng xoay người đi lên lầu.

Hạ Cảnh Diễm quần áo không nhiều lắm, chỉ có vài món, lần trước Kỷ Vĩ Thần mua cho Hạ Cảnh Diễm những kia quần áo, nàng toàn bộ để lại trong tủ treo quần áo, nàng một chiếc cũng không mặc. Một túi xách vừa vừa đã chuẩn bị xong, vừa thu thập gì đó, Hạ Cảnh Diễm vừa hung dữ cắn răng, lần đầu dâng lên cảm hận mãnh liệt như vậy, coi mình là gì chứ? Giống như đem nàng thành đồ vật, khi cần tiện tay mang tới, lúc không cần cũng không lưu tình chút nào đá văng ra, loại cảm giác này tựa như hắn hung hăng giáng xuống nàng một bạt tai.

Hai mươi phút sau, Hạ Cảnh Diễm buông lỏng túi đứng ở trước mặt Kỷ Vĩ Thần, nhìn trước mắt người đàn ông biểu lộ đậm mạc, nàng thật vui vẻ, vui vẻ vì từ nay về sau không bao giờ nữa phải gặp lại gương mặt này. Nếu như không phải không thích hợp, nàng thật muốn cười to vài tiếng bày ra vui mừng. Hít thở sâu một hơi, Hạ Cảnh Diễm cố gắng đẩy một cái mỉm cười khó coi, “Kỷ tổng, tôi đi trước.” Cũng đang lúc xoay người đi xong, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn mọi vui vẻ đều không có, thay vào đó là mặt không biểu tình.

Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần neoh lại con mắt, nhìn qua bóng dáng nhỏ nhắn rời đi, đại sảnh trống rỗng làm cho hắn chau mày nhanh lông mày. Cô gái này xuất hiện đột ngột cũng rời đi dứt khoát, tại đây thời gian ở chung, hắn đối với nàng ảnh hưởng không nhiều lắm, nhưng trong trí nhớ lại tự dưng có nhiều hơn một khuôn mặt tươi cười tinh khiết, trong mơ hồ đã rung chuyển lòng không gợn sóng của hắn, hắn buổi sáng hôm nay cố ý chờ ở đại sảnh, là hy vọng cô gái này sớm một chút rời đi, nhưng là khi thấy nàng cầm vali đi ra khỏi đại

sánh kia một chớp mắt, tâm vì cái gì lại có một loại cảm giác ngơ ngẩn mất mát? Tự như thiếu đi một cái gì.

Bực bội đứng người lên, không chú ý tới cảm giác đang sinh sôi trong lòng, hấn đi ra đại sảnh.

Hạ Cảnh Diễm xuất hiện ở cửa chính trong nháy mắt, bị đè nén trong lòng dường như bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nàng rốt cuộc không cần trở lại cái chỗ này. Ở tại nơi này đã cho nàng nhiều chuyện không vui vẻ, chỉ có lo lắng hãi hùng, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, nàng dám thề nàng không có một ngày thư thái qua, sống quả thực không giống chính mình.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm đang cảm khái, một cỗ xe màu đen vọt ra, Hạ Cảnh Diễm chú ý ánh mắt vô tình nhìn đến ở vị trí lái – Kỷ Vĩ Thần, trong lòng có một cảm giác nói không rõ tên, lạ lẫm làm cho Hạ Cảnh Diễm không dám thừa nhận. Loại cảm giác này rất nhanh bị nàng vầy vầy đầu bỏ qua, nàng nhìn thời gian, hiện tại quan trọng nhất chính là nhanh lên tìm được phòng ở, hảo an bài chính mình cuộc sống sau này.

Đi ở trên đường phố, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên có cảm giác rất cô đơn, trước kia bởi vì ở trong biệt thự Kỷ Vĩ Thần, nàng chưa từng có nghĩ tới sẽ không có chỗ để đi. Hôm nay, trong thành phố lạ lẫm, không khỏi có chút cảm giác thê lương, mỗi khi lúc này người ta đều nhớ tới tại bạn bè, Hạ Cảnh Diễm cũng không ngoại lệ. Nàng lúc ban đầu là nghĩ tới A Nhã cùng Tiểu Ngữ, nhưng bây giờ là thứ tư, họ sớm đã vào công ty đi làm, nàng nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch, đang nghĩ nàng lại không muốn phiền toái hắn, cuối cùng dứt khoát không gọi hắn, trước tiên gọi điện thoại hướng Ngô Kiệt xin nửa ngày nghỉ, sau đó bắt cái taxi, bắt đầu tìm kiếm lấy phòng ở.

Bởi vì lần trước đi qua chỗ ở của A Nhã, Hạ Cảnh Diễm biết ở đó tiền thuê không phải rất mắc, hơn nữa loại phòng nhỏ thích hợp các công nhân viên như nàng ở được. Cuối cùng chọn tới chọn lui, Hạ Cảnh Diễm chọn trúng một gian ở cách vách A Nhã, sáu mươi mét vuông, nhưng đối Hạ Cảnh Diễm mà nói, cái này đã xem như tốt nhất rồi, cách chỗ làm không phải rất xa, lại không quá vắng vẻ, hơn nữa còn có A Nhã làm hàng xóm.

Thu thập trong chốc lát đã đến giữa trưa, Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian chạy đi công ty. Đi ở cao ốc Kỷ thị, Hạ Cảnh Diễm đã hoàn toàn thay đổi một tâm tính khác, có loại cảm giác được phóng thích, không cần phải lo lắng người khác sẽ biết thân phận của nàng, không cần phải lo lắng ở cửa thang máy gặp được Kỷ Vĩ Thần mà có vẻ xấu hổ khấn trương, loại cảm giác này thật tốt.

Trở lại văn phòng, phát hiện Ngô Kiệt không ở đó, chắc là đi họp chưa có trở về, Hạ Cảnh Diễm vừa đi vào đến liền tiếp một cuộc điện thoại, bắt đầu vui đầu vào công tác.

Tại cao ốc Kỷ thị tầng hai mươi ba tầng, trong phòng họp Kỷ Vĩ Thần trước sau như một lý trí nghe các quyết sách của các hạng mục, cẩn thận nghe báo cáo, ánh mắt tinh tường sáng quắc, lóe ra trí tuệ, trước công việc hấn tỉnh táo đến đáng sợ, mỗi lần họp báo cáo đều là cẩn thận.

Họp tan, trong phòng họp yên tĩnh Kỷ Vĩ Thần ngồi yên lặng, trong tay cầm điều thuốc, neho lại con mắt ầm ầm có chút tơ máu, như là ngủ không đủ giấc, môi mỏng khẽ nhếch, kiên nghị mà hữu lực, tối hôm qua hẳn thật sự ngủ không ngon.

Đã xong một ngày khấn trương, Hạ Cảnh Diễm trở lại phòng nhỏ của chính mình, A Nhã cùng Tiểu Ngữ cũng tới, mua ba phần ăn, ba cô gái vừa trò chuyện vừa ăn, không biết bao nhiêu vui vẻ. Lúc này Hạ Cảnh Diễm mới cảm giác mình tận lực hòa nhập cùng hai người bạn, có thể không e ngại gì nữa, thoải mái cười to, nói chuyện về trang phục, đồ trang điểm cùng du lịch.

Đêm đã khuya, mệt mỏi, tiễn Tiểu Ngữ cùng A Nhã xong, Hạ Cảnh Diễm sớm tắm một cái rồi vào nằm trên giường nhắm mắt lại. Nguyên lai tưởng rằng chính mình sẽ rất nhanh buồn ngủ, lại phát hiện nằm trên giường lạ lẫm một chút buồn ngủ đều không có, trong đầu không biết suy nghĩ cái gì đều ngổn ngang, không định. Nàng bắt đầu nhớ lại mọi chuyện cùng Kỷ Vĩ Thần đã từng phát sinh, theo lần đầu tiên gặp mặt đến tới hôm qua, đối với Hạ Cảnh Diễm nó giống như là một giấc mộng, nếu như đổi lại nửa năm trước nàng nằm mơ cũng không nghĩ mình sẽ có một kinh nghiệm như vậy, nhưng là vì bệnh của cha, nàng không có hồi hận qua, cũng chưa từng có ý niệm hồi hận trong đầu.

Gần 12h đêm, Hạ Cảnh Diễm trong mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Trong ánh đèn vàng, che chắn dưới hành lang như ẩn như hiện chiếu vào hai thân thể trần miên, tiếng thở dốc, tiếng rên nhẹ không dứt lọt vào tai, tay trắng nõn mảnh khảnh vòng ở lưng rộng lớn của đàn ông, cổ găng vạm vỡ thân thể như rắn quấn quýt lấy. Mập mờ ma xát hạ thân người đàn ông, cô gái lông mi cong dài, đôi mắt như say gợn sóng nhộn nhạo, gợi cảm yêu mị, ở dưới thân thở dốc yêu kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hương thụ say lòng người.

Một phen tình cảm mãnh liệt qua đi, cả gian phòng phiêu đẳng một loại khí tức hoan ái, cô gái từ phía sau cui vào lồng ngực rộng lớn, mập mờ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Thần, , đang suy nghĩ gì đấy?”

Kỷ Vi Thần bứt lên khoe môi, thon dài tay mập mờ nắm chiếc cầm mềm mại, thanh âm trầm thấp vô cùng có hứng thú hỏi: “Em thích tôi nghĩ tới cái gì?”

Cô gái nghe câu hỏi như thế, trong đôi mắt tuyệt mỹ hơi sững sờ, cuối cùng cười đến ngọt ngào mà hấp dẫn. Mảnh khảnh tay đều ở trên lồng ngực rắn chắc, ánh mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ làm cho người ta hoa mắt, si ngốc cười nói: “Chỉ cần là anh, chỗ nào em cũng thích.” Nói xong, cặp môi đỏ mọng nhẹ nhàng in lên một bên mặt hoàn mỹ một cái hôn, khi hấn bên tai thổi khí, “Anh không biết anh có bao nhiêu mê hoặc người ta sao? Trên người của anh có sự hấp dẫn mà phụ nữ không thể cự tuyệt.” Nói xong, tay khiêu khích vẽ loạn lên ngực hấn, ngón tay bắt đầu trượt xuống dưới, nửa đường bị tay to bắt được, Kỷ Vi Thần xoay người xuống giường, cầm lấy một bên đồ ngủ mặc lên.

Sau lưng, cô gái có chút hoang mang nhướng mày: “Thần, anh làm sao vậy?”

“Em có thể đi.” Kỷ Vi Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Cô gái quay đầu lại nhìn một cái ngoài cửa sổ đêm đen nhánh, có chút kinh ngạc lên tiếng nói: “Hiện tại?”

“Em hẳn là tinh tường quy tắc của tôi, tôi không thích giữ phụ nữ qua đêm.”

Những lời này càng nặng nề đem mộng tưởng của cô gái đánh tỉnh, cô nhướng nhướng mày, tâm không cam lòng từ trên giường đi xuống, nhặt lên trên mặt đất quần áo mặc vào. Lúc gần đi ngoài đầu nhìn lại một cái bóng dáng lạnh lùng, cắn cắn môi dưới, bước ra cửa phòng. Cô không phải lần đầu tiên đi vào đây, cho nên cô rất rõ ràng, nếu như còn muốn lại đi vào căn phòng này, chỉ có thể tuân thủ quy tắc của người đàn ông này.

Lặng lặng mở cửa, Kỷ Vi Thần bóng dáng cao to đi ra khỏi, đi vào trong đại sảnh, lấy ra bình rượu đỏ uống. Thái độ bất cần lười biếng, lông mi dài che đi sự thâm thúy như biển trong ánh mắt, rượu vào trong miệng, nhưng hôm nay rượu như thế nào lại mất đi hương vị của ngày thường? Hấn có chút bức bối nhăn lại lông mày, một mình nhìn quanh đại sảnh trống rỗng, ánh mắt có chút chạm đến cửa phòng đóng chặt, có như vậy một chớp mắt, hấn nghĩ đến, trong lúc này sẽ có một cô gái đang say ngủ.

Rượu trong tay đã vô vị, hấn cũng có chút hoài niệm một ly cà phê trong đêm khuya, tinh khiết và thơm hương luôn làm hấn yên tĩnh tâm hồn. Nhưng hôm nay ai ở đêm khuya vì hấn pha cà phê? Hấn cũng có chút tức giận nhớ đến cô gái kia, nàng rời đi nhìn như không có mang đi cái gì, lại mang đến sự xáo trộn trong cuộc sống của hấn.

Trong phòng Đỗ Thiên Trạch, tối nay có một vị khách nhân, Lâm Tiểu Dạ một thân gợi cảm áo ngủ đứng ở trước mặt Đỗ Thiên Trạch, cơ hồ che không được bộ phận đầy đặn hoàn toàn bại lộ trong mắt Đỗ Thiên Trạch, da thịt nhẵn nhụi xinh đẹp vô cùng. Đỗ Thiên Trạch nhìn không chớp mắt cô gái trước mắt, biết rõ ý đồ của cô, lông mày nhăn lại, giọng điệu rất không khách khí hạ lệnh trực khách: “Trở lại phòng của em đi.”

“Không, đêm nay em muốn ngủ ở trong này.” Lâm Tiểu Dạ có chút bá đạo lên tiếng, cô sớm muộn gì cũng là người của hấn, từ lần đầu tiên nhìn thấy của hấn đã quyết định, nàng cũng đã bị mê hoặc. Nàng yêu thích hấn thái độ nhìn như bất cần đời, cũng không chú ý cái gì, yêu thích hấn mày kiếm mắt hoa đào tràn đầy đa tình, làm cho người ta không nghĩ qua là sẽ rơi vào tay giặc. Yêu thích trên mặt hấn thỉnh thoảng cười làm cho người ta hoa mắt, chỉ cần là của hấn hết thấy, nàng đều thích, cả đời này, ngoại trừ người này, trong nội tâm nàng rốt cuộc không chứa người thứ hai.

Đỗ Thiên Trạch có chút bất đắc nhãn lông mày: “Em muốn ngủ chỗ này, vậy anh nhường em.” Nói xong, bóng dáng thon dài đứng lên, muốn hướng ngoài cửa đi. Sau lưng Lâm Tiểu Dạ hai tay đột nhiên vòng ở

eo của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lưng hắn, vội vàng kêu lên: “Anh Thiên Trạch, cầu xin anh không cần phải đi.”

116. Chương 116: Tình Đơn Phương

Từng ngón tay một bị kéo ra, Đỗ Thiên Trạch rời đi không có nửa bước do dự, cô đơn lưu lại sau lưng ánh mắt kia oán hận, Lâm Tiểu Dạ không vui dậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất cùng khó hiểu, vì cái gì cô đã làm đến bước này, hắn vẫn không tiếp nhận cô ?

Có chút tức giận ngồi vào sofa, cầm lấy trên bàn chai rượu đỏ bắt đầu rót, lúc này cô thật muốn đem mình say đi, cố gắng an ủi chính mình, đừng lo, đừng lo, anh Thiên Trạch chỉ là còn chưa đủ hiểu cô, cô cũng không tin, bằng tư sắc của mình cùng điều kiện hiện tại, tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ một cô gái nào khác.

Phút chốc, tay đang rót rượu dừng lại, Lâm Tiểu Dạ ánh mắt chuyển tới tờ báo trên bàn, trên báo, Đỗ Thiên Trạch cùng một cô gái xinh đẹp ôm nhau khiêu vũ, biểu lộ say mê, cô gái được hắn ôm vào trong ngực bộ dáng then thừng động lòng người, mà càng đánh nặng vào tim Lâm Tiểu Dạ chính là tiêu đề, tình nhân thân bí của tổng giám đốc tập đoàn Đỗ thị, Lâm Tiểu Dạ mở lớn mắt, chụp lấy tờ báo, kinh ngạc lại một lần nữa đem ảnh chụp nhìn kỹ hơn, trong lòng cũng đang hồ hê, cô gái này là ai. . . cô gái này là ai. .

Cô gái này đúng là Hạ Cảnh Diễm, bởi vì Đỗ Thiên Trạch buồn chán mới lấy ra tờ báo xem lần nữa, lại không nghĩ làm cho Lâm Tiểu Dạ thấy được.

Lâm Tiểu Dạ ánh mắt gắt gao chăm chăm vào mặt Hạ Cảnh Diễm, dường như muốn khắc vào trong đầu gương mặt này, mà Hạ Cảnh Diễm nụ cười then thừng càng làm cho cô nổi giận, Lâm Tiểu Dạ dưới sự giận dữ, cơ hồ muốn xé tờ báo, nhưng là, vừa định làm lại đột nhiên dừng lại, không được, cô nhất định phải trước biết rõ ràng cô gái này là ai, cô ta trong lòng anh Thiên Trạch rốt cuộc chiếm vị trí gì, Lâm Tiểu Dạ bắt đầu hoài nghi, anh Thiên Trạch đối với chính mình cứ cự tuyệt mãi, có phải là bởi vì cô gái trên báo này?

Sáng sớm mặt trời miễn cưỡng bắn vào cửa sổ thủy tinh trong suốt, rơi trên giường cô gái đang ngủ say, tóc đen kịt mềm mại phát tán trên gối , đem nàng gương mặt trắng nõn ánh lên sự trầm tĩnh ôn nhu, một bộ áo ngủ xanh nhạt tôn lên da thịt trong suốt, mảnh khảnh cánh tay ôm chặt lấy một con thú bông, chân mông, thân thể mềm mại như liễu ẩn hiện. Đây cơ hồ có thể xem như ngày Hạ Cảnh Diễm ngủ được thoải mái nhất trong hơn nửa năm qua, mà ngay cả đồng hồ sinh học cũng mất đi hiệu lực.

Đội nàng mở mắt ra đem hai mắt còn mơ hồ nhìn vào đồng hồ, thì số giờ đang chỉ làm cho nàng cơ hồ bật lên, trời ạ. . . Cách thời giờ đi làm chỉ có 20 phút thôi! Hạ Cảnh Diễm vội vàng bò xuống giường, rất nhanh vọt tới toilet vệ sinh cá nhân. Đi vào tủ quần áo tùy ý chọn một bộ công sở liền mặc vào, tóc tai chỉ là tùy ý buộc lên, mười phút sau, Hạ Cảnh Diễm cầm lấy túi xách hừng hực chạy xuống lầu, đi đến dưới lầu, tranh thủ thời gian gọi taxi hướng công ty chạy đi.

Rất không may đã trong dự liệu, nàng đến muộn mười lăm phút, cũng may nàng không cần phải báo cáo mà đi thẳng vào văn phòng, nhưng là, đi muộn cũng không phải chuyện hay ho, đi tới văn phòng, trông thấy Ngô Kiệt ánh mắt nghênh đón, Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt tiểu hồng bối rối, Ngô Kiệt hướng nàng mỉm cười lên tiếng, “Dậy trễ?”

“Đúng ạ!” Hạ Cảnh Diễm cười đáp, vừa mở máy tính, vừa xem xét tư liệu chồng chất trên bàn.

Trên hành lang, Hạ Cảnh Diễm vừa đi vừa cúi đầu chăm chú nhìn tư liệu, nên không có chú ý tình huống phía trước, cả người đụng phải một cái gì đó cứng rắn, Hạ Cảnh Diễm nhẹ a một tiếng, ngẩng đầu liền chạm được cặp mắt kia lạnh nhạt sâu thẳm, Hạ Cảnh Diễm thần sắc cả kinh, dĩ nhiên là Kỷ Vĩ Thần, nàng tranh thủ lui ba bước, thật có lỗi lên tiếng nói!”Thực xin lỗi, Kỷ tổng.”

“Cô đi đều không nhìn đường vậy sao?” Kỷ Vĩ Thần híp mắt nói, trước đó mười mét, hắn vẫn luôn nhìn nàng, chẳng lẽ nàng phía trước có người tới cũng không biết?

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm khẽ mấp máy môi muốn nói cái gì lại không biết trả lời như thế nào, chỉ phải lui qua một bên, lên tiếng nói!”Kỷ tổng đi thông thả.” Nói xong, nàng cầm tư liệu rất nhanh chạy đến cửa thang máy, ấn nút đi vào, sau lưng, Kỷ Vi Thần bóng dáng lại không động đậy, chăm chăm vào bóng lưng trong thang máy, đôi mắt đen kịt như có điều suy nghĩ.

Đi vào trong thang máy Hạ Cảnh Diễm ảo não, không khỏi trong lòng thầm mắng, thật là đáng chết, đi đường như vậy mà cũng đụng vào người, hơn nữa, đụng ai không đụng, lại đụng phải hắn, thật sự là mất mặt chết, Hạ Cảnh Diễm mang tâm lý lo lắng trở lại văn phòng, còn chưa có ngồi xuống, liền nghe thấy điện thoại vang lên, cầm lên xem xét, họ Đỗ, Hạ Cảnh Diễm hôm nay tâm tình tốt, không chút nghĩ ngợi liền tiếp nghe, “Này.”

“Nghe tiếng cô, xem ra tâm tình không tệ lắm!” Đối diện Đỗ Thiên Trạch nhạy cảm phát giác ra được.

“Đúng a!” Khôi phục được tự do bản thân, Hạ Cảnh Diễm đương nhiên cao hứng, nếu như không phải trở ngại tài chính, nàng thật đúng là muốn tìm một chỗ chúc mừng một phen.

“Tôi đang ở gần chỗ cô làm việc, làm xong việc cùng cô ăn cơm trưa.” Đỗ Thiên Trạch lên tiếng nói.

Hạ Cảnh Diễm hoài nghi nâng lông mày, trêu ghẹo nói, “Anh trừ ăn uống vui đùa ra, còn có chuyện gì làm không?”

Đỗ Thiên Trạch giọng điệu giả bộ vô tội nói, “Ai, vẫn bị cô xem thấu, tôi chính là đến chờ cô cùng nhau ăn cơm, như thế nào? Có đủ thành ý không!”

“Được, chờ tôi tan việc rồi nói sau, chút nữa liên lạc.” Hạ Cảnh Diễm cười tắt điện thoại, bởi vì, có người vào văn phòng.

Cách Kỷ thị không xa trong một tòa nhà, Đỗ Thiên Trạch đang tiếp đãi một vị tổng giám bất động sản, nói về các hạng mục công trình, cúp điện thoại, ánh mắt của hắn lơ đãng liếc về phía tòa cao ốc cách đó không xa, tưởng tượng cùng Hạ Cảnh Diễm đã hẹn, tâm tình của hắn thật tốt.

Giữa trưa 12 giờ, xe Đỗ Thiên Trạch đứng giờ đứng ở cửa Kỷ thị, Hạ Cảnh Diễm mang theo túi xách từ trong đám người đi tới, ngồi vào xe của hắn, có thể là trước kia từng có tật giật mình nên nàng có chút không yên lòng nhìn quanh bốn phía, nhưng bây giờ, nàng lại phát giác mình là cỡ nào buồn cười, hôm nay chính mình muốn ngồi xe của ai thì ngồi, cần gì hướng ai giải thích?

“Làm sao vậy?” Đỗ Thiên Trạch nhướn mày hỏi, nhưng là, đáy lòng lại sáng tỏ, sau đó, kéo môi cười, “Như thế nào? Sợ tình nhân cô phát hiện cô cùng tôi hẹn nhau?”

Hạ Cảnh Diễm nghĩ nghĩ, cảm thấy hay là nói cho Đỗ Thiên Trạch biết, mím môi nói, “Không phải, quan hệ của tôi cùng anh ta đã chấm dứt.”

Tin tức này làm cho Đỗ Thiên Trạch đang định cho xe chạy một bước dẫm lại phanh, quay đầu, hắn không xác định hỏi, “Cái gì?”

Đỗ Thiên Trạch xe đứng ở giữa lộ, vài giây đồng hồ sau lưng xe đã xếp hàng dài một loạt xe, Hạ Cảnh Diễm nhìn không được thúc giục, “Đi mau a! Anh làm nghẽn giao thông.”

Đỗ Thiên Trạch vừa lái xe, vừa suy nghĩ lời nói của Hạ Cảnh Diễm, hắn nghe rất rõ ràng chỉ là không thể tin được mà thôi, nhướn mày, khuôn mặt tuần tú lộ ra một vòng cười sung sướng, “Chuyện khi nào?”

“Ngày hôm qua.” Hạ Cảnh Diễm đáp, trong đầu cũng không chú ý hiện lên khuôn mặt đẹp mà lạnh nhạt kia, nhớ tới hắn ngày hôm qua lời nói vô tình..., Hạ Cảnh Diễm trong lòng nhìn không được dâng lên buồn bực, nàng nghĩ mãi mà không rõ, một người đàn ông vì cái gì có thể vô tình đến tình trạng này? Trước đừng nói bọn họ từng có thời gian thân mật, dù chỉ là quen biết cũng nên lịch sự một chút a!

“Nói như vậy, cô bây giờ là tự do rồi?” Đỗ Thiên Trạch khoe miệng vui vẻ gia tăng một chút, cặp mắt hồ ly càng rạng rỡ sáng lên.

“Đúng a!” Hạ Cảnh Diễm thở dài, trước kia, cỡ nào khát vọng tự do, đến khi chính thức tự do, lại phát hiện nàng cũng không có mừng vui lắm.

Hạ Cảnh Diễm khẩu khí này, nghe vào tai Đỗ Thiên Trạch làm sao lại không phải là vui mừng lắm! Hắn không vui nhường mi, giọng điệu giễu cợt nói, “Như thế nào? Không nở rời xa anh ta?”

Hạ Cảnh Diễm nhin không được tròng mắt liếc hắn một cái, người này nghĩ đi đâu rồi? Nàng làm sao có thể không nở? Nàng ước gì nhanh lên rời đi hắn, chỉ là sau khi rời khỏi thật sự, kết quả nhưng lại không có thật sự tốt đẹp như chính mình mong muốn mà thôi.

Đỗ Thiên Trạch có chút rầu rĩ mở miệng, “Kỷ Vĩ Thần thật là một tình nhân có điều kiện nhất, nhưng là, cô cũng không thể vì vậy mà bỏ qua quanh mình còn nhiều người khác chứ a! Điều kiện tốt hơn anh ta cũng có khối người.” Đỗ Thiên Trạch chỉ kém chưa có nói ra, mình chính là một trong số đó.

Cho dù hắn không nói, Hạ Cảnh Diễm cũng kéo môi trào phúng đi ra, “Anh có phải hay không muốn nói, anh so với anh ta tốt hơn? Hừ! Anh đem tôi là người nào, anh cho rằng ai cũng thích những người như mấy anh à!”

“Này uy, cô đối với anh ta bất mãn, đừng liên lụy đến trên người của tôi, tôi chưa từng có làm thương tổn cô cái gì nha!” Đỗ Thiên Trạch ủy khuất kêu oan, cái này mắc mớ gì tới hắn?

Hạ Cảnh Diễm bị hắn chọc cho bật cười lên tiếng, một giây sau, biểu lộ không khỏi rơi vào trầm tư, “Đỗ Thiên Trạch, anh thành thật trả lời xem, các anh những người có tiền đối đãi với tấm lòng của các cô gái như thế nào?”

“Như thế nào có hứng thú hỏi cái này?” Đỗ Thiên Trạch hoang mang nhìn nàng, không phải là phụ nữ này đã thực sự bị Kỷ Vĩ Thần thương tổn?

“Không muốn trả lời coi như xong.” Hạ Cảnh Diễm hếch lên môi, nàng lại hỏi như vậy, đơn giản là muốn giải thích, như Kỷ Vĩ Thần rốt cuộc đem phụ nữ đặc ở địa vị nào? Như Kỷ Vĩ Thần loại đàn ông thâm trầm tâm tư phức tạp khó hiểu, cùng hắn cùng chung nửa năm, Hạ Cảnh Diễm đối với hắn cũng không hiểu được gì, cơ hồ là không biết.

Vấn đề này làm sao Đỗ Thiên Trạch trả lời? Nếu để cho hắn nói, kỳ thật rất đơn giản, phụ nữ với hắn mà nói, chính là đồ chơi giải quyết nhàm chán. Không thể nói quan trọng, cũng không có thể không thiếu, nhưng là, nếu như trả lời như thế với Hạ Cảnh Diễm, không chừng, nàng sẽ lập tức xuống xe, mắng hắn không tôn trọng phụ nữ, cho nên, hắn tình nguyện không nói.

Đỗ Thiên Trạch cho xe quẹo vào một đường tắt, cuối cùng, dừng ở một nhà hàng nổi tiếng, có thể đi vào chỗ này tiêu phí không phú cũng quý, xem như là chỗ cho kẻ có tiền tiêu pha.

Đi theo Đỗ Thiên Trạch vào nhà hàng, chọn một chỗ tốt ngồi xuống, chọn cơm Hạ Cảnh Diễm cẩn thận dặn dò phòng bếp không nên để hành, bởi vì nàng biết rõ Đỗ Thiên Trạch bị dị ứng, khi Hạ Cảnh Diễm cùng phục vụ nói chuyện, bên cạnh Đỗ Thiên Trạch dịu dàng nhìn nàng chăm chú, khi Hạ Cảnh Diễm ánh mắt quét qua, hắn không để lại dấu vết quảng mắt hướng về phía ngoài cửa sổ, không biết vì cái gì, hắn chính là không muốn làm cho nàng phát hiện tâm tư của mình.

Lúc này đang giờ trưa dùng cơm, trong nhà ăn lui tới đều là nam thanh nữ tú quần áo là lượt, Hạ Cảnh Diễm vô cùng có hứng thú đánh giá cô gái đi ngang qua, thưởng thức cách ăn mặc của họ, điều này cô gái nào cũng thích.

Đỗ Thiên Trạch đột nhiên nghĩ đến cái gì, hí mắt hỏi, “Quan hệ hai người đã xong, vậy cô vì cái gì còn muốn ở chỗ của anh ta đi làm?”

“Tôi ký một hợp đồng hai năm.” Hạ Cảnh Diễm nói rõ, đáy lòng cũng đang âm thầm khó hiểu, Kỷ Vĩ Thần rốt cuộc là có ý tứ gì? Chính mình không phải là nhân tài, lại cùng hắn không có quan hệ, hắn tùy tiện có thể đổi người khác, nghĩ tới giọng điệu kiên quyết đó, Hạ Cảnh Diễm cũng không rõ nguyên nhân trong đó, nàng một lần nữa đọc lại hợp đồng, trên hợp đồng nói, là sợ công nhân viên sẽ tiết lộ cơ mật công ty, nếu như là lý do này, không khỏi quá gượng ép một chút chứ, Hạ Cảnh Diễm công việc rất đơn giản, hơn nữa, trong đó căn bản rất ít liên quan đến các hạng mục buôn bán.

Đỗ Thiên Trạch nhường mi khẽ nói, “Vậy cô không phải muốn ở lại hai năm nữa chứ?”

“Theo đạo lý mà nói, là như vậy.” Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, nói thật ra, nàng cũng buồn bực a!

Đã thấy Đỗ Thiên Trạch neho lại mắt, trong ánh mắt lóe ra trầm tư, chỉ chốc lát sau, đã thấy hần kéo môi cười, “Cô không nghĩ rời đi Kỷ thị sao?”

Hạ Cảnh Diễm, khó hiểu nhìn hần, “Anh có ý gì?”

“Tôi có biện pháp có thể giải trừ hợp đồng của cô. ” Đỗ Thiên Trạch cười nói.

Thấy Đỗ Thiên Trạch trên mặt tự tin, Hạ Cảnh Diễm không khỏi hứng thú, cau mày nói, “Anh có biện pháp nào?”

“Nếu như cô bị cưỡng chế rời đi, anh ta cũng không có biện pháp nha!”

Hạ Cảnh Diễm lại càng lo lắng, cau mày nói, “Anh nói rõ đi, vậy tiền bồi thường làm sao bây giờ?” Dựa theo trên hợp đồng nói, nếu vị trí nàng, tiền bồi thường ít nhất không dưới hai mươi vạn, nàng công tác hai năm cũng không đủ bồi.

Đã thấy Đỗ Thiên Trạch sắc mặt chăm chú một chút, hần nhướn mày nói.”Sợ cái gì, chỉ cần cô nguyện ý rời đi, tiền vi phạm tôi sẽ trả.”

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, không dám tin nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên Trạch, người này nói cái gì? Hần trả? Hạ Cảnh Diễm không chút nghĩ ngợi khoát tay cự tuyệt, “Không cần, nếu như tôi thật muốn rời đi, tiền đó cũng không cần anh trả.” Hần nói thật hay đùa mặc kệ, nàng đời này sợ nhất chính là thiếu tiền người khác.

Hạ Cảnh Diễm cự tuyệt, lập tức đưa tới đỗ Thiên Trạch không vui, nhướn mày, “Này, cô còn nghĩ tôi là bạn không? Tôi sẽ không như anh ta hèn hạ như vậy, muốn cô lấy thân báo đáp cái gì, cô cứ việc yên tâm, số tiền này tôi không cần cô trả lại.”

Hạ Cảnh Diễm thật là có chút dở khóc dở cười, người này đang nói cái gì a! Nàng chỉ là không nghĩ nợ nhân tình mà thôi, nàng nhướn mi nói, “Không cần, dù sao tôi ở đâu cũng không tìm được việc làm, ở Kỷ thị đi làm cũng rất tốt.”

Đỗ Thiên Trạch chỉ biết Hạ Cảnh Diễm sẽ không đáp ứng, nhưng là, hần thực sự rất muốn giúp nàng đi khỏi Kỷ thị, chỉ cần vừa nghĩ tới, nàng làm nhân viên của Kỷ Vĩ Thần, hần cũng có chút lo lắng.

Ăn cơm xong, Đỗ Thiên Trạch đưa Hạ Cảnh Diễm về công ty, trên đường trở về hai người đều rất ít nói chuyện, bởi vì chủ đề vừa rồi có chút trầm trọng, Đỗ Thiên Trạch bị cự tuyệt cực kỳ buồn bực, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác được Đỗ Thiên Trạch có tâm tư đối với nàng, trong xe hào khí có chút bị đè nén, Đỗ Thiên Trạch mở nhạc, lặng lẽ hóa giải buồn bực giữa hai người.

Ngay lúc Hạ Cảnh Diễm từ trong xe Đỗ Thiên Trạch đi ra, sau lưng Lâm Đào tay mang theo tư liệu, hết sức kinh ngạc vượt qua Hạ Cảnh Diễm, lên tiếng nói, “Hạ trợ lý, vừa rồi đưa cô trở về chính là Đỗ tổng?”

Hạ Cảnh Diễm bị thanh âm sau lưng làm giật mình, sau khi thấy Lâm Đào, chắc hần là thấy được mới có thể hỏi như vậy, nghĩ trả lời!”Đúng a!”

“Quan hệ của hai người thoạt nhìn rất tốt a!” Lâm Đào cười nói.

“Còn có thể.” Hạ Cảnh Diễm nói xong, chỉ chỉ trước đại sảnh, “Tôi đi trước.” Nàng kỳ thật chỉ là muốn tránh đi Lâm Đào, bởi vì Lâm Đào cùng Kỷ Vĩ Thần rất gần gũi, nàng không muốn nói quá nhiều chuyện với Đỗ Thiên Trạch. Nhưng là, Hạ Cảnh Diễm không biết, lần trước trong văn phòng xảy ra chuyện kia, người đẩy cửa vào chính là Lâm Đào, trong lúc bối rối Hạ Cảnh Diễm căn bản không nhận ra là anh ta.

117. Chương 117: Một Lần Nửa Hiểu Lâm

Trong văn phòng Kỷ thị yên tĩnh có chút đáng sợ, Lâm Đào tận lực phóng nhẹ bước chân đi vào, chợt gặp bên trong đang nằm một bóng dáng, Kỷ Vĩ Thần đang nghỉ ngơi, mắt nhắm lại có lẽ đã ngủ rồi, Lâm Đào

vốn định để tư liệu lại rồi bước đi ra, vừa đi vài bước, Kỷ Vĩ Thần mở mắt ra, ngồi dậy, ngón tay thon dài vịn bên trán, thần sắc chứa một tia mệt mỏi.

Lâm Đào cả kinh, mang theo xin lỗi lên tiếng, “Kỷ tổng, tôi làm ngài tỉnh?”

“Mấy giờ rồi?” Kỷ Vĩ Thần buông lỏng tay, xoa nắn lấy huyết thái dương.

“Ba giờ rồi, bất quá, Kỷ tổng thoát nhìn rất mệt mỏi, mười phút sau hội nghị sẽ bắt đầu, ngài có muốn trì hoãn không?” Lâm Đào đề nghị lên tiếng.

“Không cần.” Kỷ Vĩ Thần mở mắt ra, ánh mắt tinh xảo hữu thần.

Lâm Đào buông tư liệu, đang chuẩn bị chạy, đột nhiên nghĩ đến ở đại sảnh gặp Hạ Cảnh Diễm, căn cứ vào lần trước đột nhiên đi vào, hẳn đã nhận rõ quan hệ của Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần, cho nên, Hạ Cảnh Diễm cùng người đàn ông khác thân mật gần gũi, hẳn vốn không phải người nhiều chuyện, nhưng là, hẳn suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên nói ra.

Hắn dùng một bộ nửa vui đùa lên tiếng nói: “Vừa rồi ở đại sảnh tôi gặp Hạ trợ lý rồi, nhắc tới cũng rất tình cờ, là Đỗ tổng đưa cô ấy trở về.”

Kỷ Vĩ Thần lông mày nhảy lên, hẳn thông minh đương nhiên nghe ra ý Lâm Đào, nhưng là, cho dù thế nào không vui bên mặt ngoài không có chút nào biểu hiện, nhẹ ả một tiếng, hẳn đứng người lên đi ra văn phòng, sau lưng, Lâm Đào vẻ mặt hoang mang, chẳng lẽ Kỷ tổng không ngại chuyện Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch đi cùng nhau? Hay là chính mình xen vào việc của người khác rồi? Nghĩ xong, hắn tranh thủ thời gian đi theo.

Một buổi cũng chiều trôi qua, đang chuẩn bị tan tầm, Tiểu Ngữ gọi nội tuyến đến, đầu bên kia điện thoại, cô một bộ rất thần bí cười nhẹ nói! “Hạ Cảnh Diễm, tan việc dưới lầu ở quán cà phê nhé, có ngạc nhiên chờ cậu.”

Hạ Cảnh Diễm nghe không hiểu được, không hiểu nổi cô bạn kia đang đùa cái gì, nhìn nhìn bề ngoài, giờ tan sở cũng chỉ còn có mười phút nữa, dù sao tan việc nàng cũng rất nhàm chán, dứt khoát chờ mong ngạc nhiên mà Tiểu Ngữ thông báo.

Mười phút sau, dưới lầu, trong quán cà phê, Hạ Cảnh Diễm vừa đi vào đã nhìn thấy Tiểu Ngữ cùng A Nhã, Hạ Cảnh Diễm không nghĩ nhìn thấy họ sẽ là ngạc nhiên, chỉ thấy ngồi cùng còn có một chàng trai, người này rất dễ nhìn, trong mắt Hạ Cảnh Diễm cũng đã vào chuẩn trai đẹp rồi, đánh giá của nàng thực sự không phải là chỉ hời hợt, mà là một người từ trong hướng ra ngoài đều rất có khí chất.

Gặp Hạ Cảnh Diễm đã đến, Tiểu Ngữ cùng A Nhã vội vàng đem nàng kéo lại, sau đó, chỉ vào một bên người thanh niên giới thiệu nói! “Đây là Tôn Minh Huy là đàn anh ở hồi ở trường đại học chỗ mình.” Sau đó, chỉ vào Hạ Cảnh Diễm, hướng Tôn Minh Huy giới thiệu nói, “Đây là trợ lý tổng giám - Hạ Cảnh Diễm.”

Hạ Cảnh Diễm có chút không rõ tình huống, nhưng là, nàng vẫn rất lịch sự hướng người đối diện mỉm cười gật đầu, nhưng thấy người kia đang nhìn mình ánh mắt có chút khác thường, mà Tiểu Ngữ cùng A Nhã cũng cười rất thần bí, Hạ Cảnh Diễm đáy lòng có loại dự cảm bất hảo, chẳng lẽ hai người này đang muốn giới thiệu bạn trai cho nàng?

“Hạ tiểu thư, còn trẻ như vậy đã là trợ lý tổng giám đốc, thật sự là không đơn giản.” Tôn Minh Huy tán thưởng cười nói.

“Chỉ là may mắn.” Hạ Cảnh Diễm khiêm tốn cười cười.

Lúc này, đã thấy Tiểu Ngữ lo lắng nhìn đồng hồ, lên tiếng nói! “Ai nha, mình trong chốc lát còn có hội nghị, làm sao bây giờ, sắp muộn rồi.”

Một bên A Nhã cũng hòa theo, tranh thủ nói, “Vừa vặn báo biểu của mình cũng mới làm được một nửa, mình cùng cậu lên.” Nói xong, đứng người lên, hướng Hạ Cảnh Diễm vẫn còn đang kinh ngạc nhảy mắt cười nói! “Hai người lần đầu gặp mặt, hảo hảo nói chuyện đi.” Nói xong, vẫn không quên nhìn Tôn Minh Huy một cái, sau đó, hai người đi như chạy trốn a.

Hạ Cảnh Diễm giờ mới hiểu được cái gọi là ngạc nhiên, nguyên lai chính là giới thiệu bạn trai cho nàng, cái này, nàng thực sự có chút dở khóc dở cười, nhưng là, Tôn Minh Huy lại đối Hạ Cảnh Diễm cảm thấy hứng thú, lập tức hỏi rất nhiều về Hạ Cảnh Diễm, hỏi thăm nàng học đại học nào, gia đình mấy người, Hạ Cảnh Diễm thật ra là rất muốn rời đi, nhưng ngại đây là bạn của bạn mình, không thể quá vô lễ, vì vậy, chỉ có thể ngồi xuống cùng anh ta nói chuyện trong chốc lát.

Nàng bao lâu rồi không nói chuyện yêu đương? Từ sau khi rời đi Kỷ Vĩ Thần, nàng thăm nghĩ hảo hảo sống cuộc sống mới, trải qua cuộc sống độc thân mà thôi, nói gì thì, nàng hiện tại căn bản không có tinh thần chuẩn bị tiếp nhận một đoạn cảm tình mới, nàng đột nhiên nghĩ đến, mấy ngày hôm trước khi ba người cùng một chỗ nói chuyện bạn trai, Hạ Cảnh Diễm vì muốn hòa nhập với không khí, cũng trêu ghẹo nói chính mình không thể gả đi được, có thể là vì vậy mà hai cô bạn kia mới sắp xếp việc này chăng? Thật đúng là cho rằng mình không thể gả đi được sao?

Hai người lạ lẫm cùng một chỗ là một việc rất ngượng ngùng, cuối cùng, Hạ Cảnh Diễm uống xong cà phê, liền đứng dậy nói có việc phải đi, Tôn Minh Huy cũng không có đề nghị cùng ăn cơm, chỉ là đưa Hạ Cảnh Diễm ra đến cửa quán, bởi vì hai người tiện đường, lại tiếp tục cùng nhau tản bộ, vừa đi vừa nói chuyện gió trăng không quan hệ gì hết.

Lúc này thời gian đã gần sáu giờ rồi, đám đông trong giờ tan tầm đã dần thưa thớt, trên đường dòng xe cộ như rục, chiếu rọi tà dương dần tàn, Hạ Cảnh Diễm cầm theo túi xách, nàng phát hiện, Tôn Minh Huy này hay nói so với trong tưởng tượng của nàng, hơn nữa, còn ẩn dấu chút khôi hài, ít nhất làm cho nàng cảm thấy cùng anh ta cùng một chỗ sẽ không tẻ ngắt.

Hai người vừa đi vừa cười, lại không biết có một chiếc xe màu đen dần dần ngừng ở sau hai người, trên xe Kỷ Vĩ Thần nhìn trước mắt hình ảnh, dưới hoàng hôn chiếu rọi càng tăng thêm vẻ lãng mạn của đôi tình nhân, hẳn không vui nhãn lại lông mày, cô gái này cứ như vậy tùy tiện sao? Giữa trưa cùng Đỗ Thiên Trạch ăn cơm, buổi tối, vẫn còn có thể bởi bạn trai khác, thiếu đàn ông, cô thực sự không thể sống sao? Vì cái gì cuộc sống riêng tư của nàng cũng không biết kiểm điểm một chút?

Hạ Cảnh Diễm đang cùng Tôn Minh Huy thảo luận vài chủ đề thú vị, đột nhiên, cảm giác bên người một trận gió lạnh thổi qua, ngoái đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe màu đen khí phách hung hang nhấn ga chạy qua, băng số xe. . . Hạ Cảnh Diễm thân thể run lên bần bật, là Kỷ Vĩ Thần. . .

Nhìn Hạ Cảnh Diễm nhìn chằm chằm vào chiếc xe đi qua ngẩn người, Tôn Minh Huy có chút tò mò nói!”Làm sao vậy?”

Hạ Cảnh Diễm lấy lại tinh thần, lắc đầu, “Không có gì! Tôi muốn đi trở về, tạm biệt.” Nói xong, tay cũng ngăn lại một chiếc taxi, trực tiếp rời đi.

“Chớ trêu, mình đối với anh ấy cũng không có cảm giác, bắt quá, mình đối với người mới tới của công ty chúng ta cảm thấy hứng thú hơn a! Lần sau có cơ hội chỉ cho cậu xem.” Tiểu Ngử giọng điệu tràn đầy phấn khởi.

Nói chuyện thêm chốc lát, Hạ Cảnh Diễm cúp điện thoại, gọi một cú về nhà, nghe được mẹ nói cha từ từ bình phục, nàng rất cao hứng, Hạ mẹ trong điện thoại dặn dò Hạ Cảnh Diễm giữ gìn sức khỏe, báo đáp người ông chủ tốt bụng kia, Hạ Cảnh Diễm nghe đến đó, trong nội tâm không khỏi tràn đầy khổ sấp, chỉ phải giương cười nói!”Biết rồi, con nhất định sẽ cố gắng làm.”

Tắt điện thoại nhà, Hạ Cảnh Diễm nằm ở trên giường, không nói gì nhìn lên trần nhà, nhưng nghĩ đến ngày mai hai ngày nghỉ, đáy lòng lại buông lỏng không ít.

Đỗ thị Cao ốc lầu 32, Đỗ Thiên Trạch đang tập trung tinh thần nghiên cứu một đồng bản vẽ, cửa nháy mắt bị đẩy ra, Lâm Tiểu Dạ đang mặc một thân đồ công sở đi tới, tay bưng đem một ly trà để tới trước mặt Đỗ Thiên Trạch, ôn nhu dặn dò!”Anh Thiên Trạch, nghỉ ngơi một chút đi! Đừng làm thân thể quá mệt mỏi.”

Đỗ Thiên Trạch cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nghiên cứu, lên tiếng nói!”Quá muộn rồi, em trước trở lại khách sạn đi!”

“Vậy còn anh?” Lâm Tiểu Dạ dồn dập hỏi, cô chính là một mực kỳ vọng có thể ngồi cùng xe của hắn trở về !

“Anh còn phải xem thêm chút nữa.” Đỗ Thiên Trạch nhàn nhạt nói, kỳ thật, khi Lâm Tiểu Dạ bước vào suy nghĩ của hắn đã bị chặt đứt, hắn giả bộ nói muốn xem trong chốc lát, đơn giản là không muốn cùng cô cùng trở lại khách sạn, càng không muốn làm cho cô có cơ hội tiếp cận mình, biji con gái quần thân với hắn mà nói, so với công tác còn phiền hơn, hắn tình nguyện trốn cũng không nguyện ý đối mặt.

Lâm Tiểu Dạ cắn cắn môi dưới, chỉ phải lên tiếng nói!”Được rồi! Anh cũng đừng làm quá khuya, ngày mai ngày nghỉ, anh có tiết mục gì không?”

“Khả năng cùng với người của dự án bất động sản họp mặt.” Đỗ Thiên Trạch lừa gạt nói.

“Nhưng, trong lịch trình của anh không có nha!” Lâm Tiểu Dạ khó hiểu, cô chính là đối với lịch trình của Đỗ Thiên Trạch rõ như lòng bàn tay.

“Vừa mới đây thôi.” Đỗ Thiên Trạch tiếp tục ghi chép.

“Được rồi! Em ngày mai vào phòng anh gọi.” Lâm Tiểu Dạ có chút không cam lòng lên tiếng, cực không tình nguyện ra khỏi văn phòng.

Đỗ Thiên Trạch từ trong bản vẽ ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú tự dưng lộ ra một vòng cười nhẹ nhàng thả ra, xác định Lâm Tiểu Dạ thực sự đã lên xe đi, hắn mới ra cửa phòng làm việc, đi thẳng tới dưới lầu, mở xe, chạy thẳng đến quán bar cao cấp nhất ở F thị, vì trốn Lâm Tiểu Dạ, hắn liền khách sạn cũng không nghĩ trở về.

Dưới ánh đèn quán bar mờ mờ, cất dấu một đám thanh niên nam nữ chìm đắm trong thế giới sôi động, Đỗ Thiên Trạch xuất hiện, khí chất ưu nhã lập tức trêu chọc đến số đông ánh mắt mỹ nữ, chỉ chốc lát sau, một cô gái gọi cảm bưng rượu chủ động đến gần hắn.

“Anh đẹp trai, một mình sao?” Cô gái ánh mắt si mê chăm chăm vào gương mặt Đỗ Thiên Trạch, tràn đầy khao khát.

“Ừ hừ!” Đỗ Thiên Trạch tà cười, vô cùng có hứng thú nhìn vào mỹ nữ đang khiêu khích.

118. Chương 118: Hai Người Vui Vẻ

Thứ bảy đối với Hạ Cảnh Điềm mà nói chính là một ngày hạnh phúc, nàng ngủ đến khi nào dậy cũng được, cảm giác lười biếng này giống với thời gian còn học đại học, cuộc sống vô ưu vô慮, nghĩ đến công việc, nghĩ đến người thân, tưởng tượng đang quay chung quanh bên mình là các bạn học, cảm giác cuộc sống thật rất tràn ngập chờ mong .

Hạ Cảnh Điềm vừa rửa mặt, vừa nghĩ có nên gọi điện thoại cho Tiểu Ngử không, không biết họ có kế hoạch gì chưa, chưa kịp gọi thì nghe điện thoại vang lên, Hạ Cảnh Điềm vội vàng chạy tới, cầm lên nhìn, Đỗ Thiên Trạch, nàng thuận tay tiếp , “Này.”

“Con heo lười, tối chỗ tôi đi!” Đỗ Thiên Trạch ở đầu dây cười nói.

“Anh mới là con heo lười, tôi vừa dậy, có chuyện gì?” Hạ Cảnh Điềm sáng sớm tâm tình tương đối khá, cho nên, mới sẽ không cùng hắn so đo.

“Nghĩ hẹn cô cùng nhau ăn cơm.” Đỗ Thiên Trạch trực tiếp lên tiếng, mục đích của hắn thật là đơn giản, cùng Hạ Cảnh Điềm cùng một chỗ, khẩu vị của hắn rất tốt.

Hạ Cảnh Điềm nhướng nhướng mày, nghĩ đến mình hôm nay đang muốn ra ngoài mua một ít đồ chính mình nấu cơm, thức ăn bên ngoài ăn nhiều luôn không tốt, nàng mấp máy môi, trả lời, “Hôm nay tới nhà của tôi ăn cơm như thế nào?”

Đối diện Đỗ Thiên Trạch hiển nhiên cảm thấy có chút kinh ngạc, “Cô nấu được gì đó à?”

Những lời này trực tiếp cho Hạ Cảnh Diễm đả kích, nàng nhướn mi không vui nói, “Như thế nào? Không muốn ăn? Không muốn ăn thì thôi, tôi đang bận, tắt máy đây.”

“Ê ê, tôi còn chưa nói hết !” Đỗ Thiên Trạch vội kêu lên.

Hạ Cảnh Diễm kỳ thật chỉ là đùa hấn một chút, nghĩ hấn một phú gia công tử, nhất định không chịu nể qua món ăn của đầu bếp kém như nàng a, nàng ngần không được nhướn mi, không khách khí lên tiếng nói, “Như thế nào? Thay đổi chủ ý?”

“Đúng! Tôi từ lâu đã nghĩ nếm thử tài nấu nướng của cô, chỉ là cô không chịu cho cơ hội.” Đỗ Thiên Trạch có chút vô tội kêu lên, nhưng hấn đã nhiều lần muốn mở miệng mời nàng làm đầu bếp cho hấn, chỉ là nàng quá cự tuyệt người a.

“Tốt! Nửa giờ đến dưới lầu nhà tôi a, rồi cùng đi với mua đồ nấu nướng!” Hạ Cảnh Diễm cười nói, vừa vịn mượn xe hấn, nếu không, nàng phải cầm linh tinh mà chen chúc trên xe bus thật rất đáng ghét .

Sau nửa giờ, Hạ Cảnh Diễm đang dưới lầu chờ đợi, thấy một chiếc xe màu đỏ phóng tới chỗ mình, tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, cửa xe quay xuống, Đỗ Thiên Trạch mặt anh tuấn dò xét, ánh mắt phần nộ trừng Hạ Cảnh Diễm, không vui nói!“Chỗ này của cô là chỗ quỷ quái nào thế, tìm được cũng muốn chết người.” Vốn 20 phút đã có thể đến, hấn cứ đi long vòng bên ngoài cư xá mấy lần mới tìm được .

Hạ Cảnh Diễm ủy khuất nhếch miệng, “Như vậy thì làm sao anh tìm được?”

“Hỏi người .” Đỗ Thiên Trạch tức giận nhướn mày, bất quá, thấy Hạ Cảnh Diễm một thân ăn mặc khoan khoái nhẹ nhàng, hấn cái gì oán niệm cũng tiêu tan, hôm nay Hạ Cảnh Diễm mặc áo pull quần lửng tới gối cùng một đôi giày xăng-đan, tóc mềm mại xõa xuống, nói không nên lời sự thanh thoát mà đơn giản nhẹ nhàng, phối hợp gương mặt nàng thanh thuần làm cho người ta có một loại cảm giác thoải mái.

Hạ Cảnh Diễm gặp Đỗ Thiên Trạch nhìn mình chằm chằm, không khỏi bắt đầu đánh giá chính mình, “Như thế nào? Có cái gì không đúng sao?”

Đỗ Thiên Trạch mới không nghĩ tán thưởng nàng xinh đẹp ! Môi mỏng giương lên, “Không có gì, nhanh lên lên xe.”

Hạ Cảnh Diễm cẩn rắng trừng mắt hấn một cái, ngồi trên xe của hấn, hướng đến trung tâm của F thị phồn hoa, trực tiếp đi đến một gian siêu thị lớn, bên trong có nhiều loại đồ dung nấu bếp, Hạ Cảnh Diễm ở phía trước chọn lựa, Đỗ Thiên Trạch ở sau người đi theo, trong phương diện mua sắm sẽ bắt đầu hiện ra sự cẩn thận của phụ nữ, nhưng là, điều làm cho Hạ Cảnh Diễm phát sầu chính là, những đồ làm bếp này đều là đồ nhập khẩu, giá tiền đem nàng dọa lùi bước, rất nhiều lần nhìn thấy rất thích, nhưng cuối cùng, bởi vì giá tiền mà bị bắt rời đi, sau lưng Đỗ Thiên Trạch nhìn mỗi cử động của nàng, vụng trộm ghi nhớ những biểu lộ thú vị trên mặt nàng, hấn cảm thấy rất vui vẻ.

Đi dạo đến một nửa, Hạ Cảnh Diễm mới tìm được một bộ bếp cùng phòng mình ở rất hợp, đang nghiên cứu, cuối cùng, lật xem giá tiền nàng lại muốn đi, lại nghe bên cạnh Đỗ Thiên Trạch không vui kêu lên!“Cô chọn tới chọn lui, cơm trưa muốn biến thành cơm tối rồi.”

Hạ Cảnh Diễm trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại đã quên sau lưng còn đi theo một người, chỉ chỉ vào cái nàng vừa xem, dò hỏi, “Tôi nghĩ mua cái này, anh cảm thấy như thế nào?”

“Không sai, thích hợp với người như cô, sống một mình.” Đỗ Thiên Trạch đối với dụng cụ phòng bếp gần như chào thua, đối với cái này, hấn cũng không có cái gì đặc biệt nghiên cứu.

“Cái này có giảm giá không?” Hạ Cảnh Diễm hướng nhân viên phục vụ hỏi.

“Thực xin lỗi tiểu thư, chúng ta đều đã ghi giá, cũng không giảm được.” Người bán hàng có chút không có ý tứ cười cười.

“A!” Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, ánh mắt có chút lưu luyến bộ dụng cụ nàng thích, dưới đáy lòng giằng co, cuối cùng, cân nhắc xong, vẫn cảm thấy không nên mua, bước chân đang định đi lên phía trước, lại đột nhiên nghe được sau lưng, tiếng Đỗ Thiên Trạch vang lên, “Lấy cái này cho tôi.”

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại, thỉnh thoảng nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch rút thẻ đưa người bán hàng, người bán hàng có chút kinh ngạc tiếp nhận, Hạ Cảnh Diễm sững sờ, nhanh nhanh chạy trở về, hướng hấn trợn to mắt nói, “Này, anh làm gì vậy?”

“Đây là phí cơm trưa hôm nay của tôi.” Đỗ Thiên Trạch cười tà.

“Tiểu thư, có muốn hay không? Nếu như muốn, tôi lập tức cho người đóng gói, đưa hàng đến tận nhà.” Nhân viên phục vụ ở một bên tươi cười rạng rỡ hỏi, người mua hấn là vị tiểu thư này, cho nên, cô phải nên lên tiếng hỏi.

Hạ Cảnh Diễm lập tức có chút khó xử, kỳ thật, cũng không phải là nàng không muốn mua, mà là tiền của nàng không đủ, như nàng là người nghèo, không thể xa xỉ, tiền cứ như vậy dùng hết rồi, ngày mai sẽ chỉ có thể ăn mì gói thôi, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói! “Không cần, cảm ơn.”

Một bên Đỗ Thiên Trạch có chút không nhẫn nại trừng mắt Hạ Cảnh Diễm, kỳ thật hấn đã sớm muốn giúp nàng mua một cái, chỉ là vì tôn trọng ý kiến của nàng mà thôi, vẫn không nói gì, hấn tự đưa địa chỉ nói, “Gói lại cái này, một giờ sau đưa đến đây.”

Hạ Cảnh Diễm sững sờ một chút, người này là thế nào? Như vậy không nghe lời? Mặc dù có chút hỏa, nhưng thật sự nàng cũng thích cái này, nếu như tự ái mà tranh cãi sẽ chỉ mất mặt thôi, nàng cắn răng, một tay lấy lại thẻ của Đỗ Thiên Trạch, tự lấy thẻ của mình đưa cho người bán hàng, “Thật làm phiền, phiền cô tính bằng thẻ này.”

Đỗ Thiên Trạch có chút bất mãn nhìn Hạ Cảnh Diễm giành trả tiền, nhưng là, hấn cũng không có tranh chấp, bởi vì hấn rất rõ ràng tính cách Hạ Cảnh Diễm, nếu như nàng là một người vật chất thì đã sớm bảo hấn mua rồi, còn có thể đợi đến lúc này sao? Chỉ thấy Hạ Cảnh Diễm nháy mắt hấn một cái, đi theo người bán hàng đi vào quầy thu ngân.

Đồ dùng làm bếp cuối cùng mua xong rồi, hai người đi thẳng đến lầu hai – khu thực phẩm, trong thang máy, Hạ Cảnh Diễm nhìn không được trách Đỗ Thiên Trạch, chính là tên này hại mình vô duyên vô cớ tiêu nhiều tiền như vậy, “Cầu xin anh, đừng có lên tiếng loạn lên nữa được không?”

“Nhưng cô muốn mua nha!” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuấn tú có chút ủy khuất, nhưng là, trên mặt lại cười đến đáng giận, đáy lòng vẫn đang suy nghĩ, làm thế nào để nàng tìm chính mình vay tiền mới tốt.

“Muốn mua cũng phải tính toán mới mua nha! Anh cho rằng ai cũng giống như anh như vậy có tiền sao!” Hạ Cảnh Diễm có chút tức giận kêu lên.

Đỗ Thiên Trạch nhún vai, có chút bất đắc dĩ nhướng mi, nhưng nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm hờn dỗi đáng yêu như vậy cũng là một loại hưởng thụ. Đi tới khu thực phẩm, Hạ Cảnh Diễm đẩy xe vừa đi vừa nhìn, sau lưng, Đỗ Thiên Trạch theo sát, tuấn nam cùng mỹ nữ, luôn sẽ là cảnh đẹp cho người thưởng thức, người không biết, còn tưởng rằng hai người là tình nhân, không khỏi dưới đáy lòng thầm khen một tiếng, thật sự là xứng đôi.

Đạo qua một vòng, Hạ Cảnh Diễm lựa chọn rất nhiều nguyên liệu, có rau có thịt, còn có một chút dấm chua, dầu muối, tóm lại, nguyên liệu nấu xem như mua đủ, Đỗ Thiên Trạch ở bên ngược lại cho không ý kiến gì, thời điểm mua thức ăn, hấn luôn nói muốn cái này hay cái kia khiến cho Hạ Cảnh Diễm có chút luống cuống tay chân, thậm chí hấn quá tham lam, nhưng là, lại bởi vì này loại cảm giác này, mà trong mắt người ngoài hai người thoát nhìn càng hài hòa.

Khi tính tiền, Hạ Cảnh Diễm đang lấy tính toán tiền trong ví, quả nhiên, nàng không còn đủ tiền, Hạ Cảnh Diễm nhìn Đỗ Thiên Trạch liếc mắt, kêu lên: “Tôi không có đủ tiền, anh có thể cho mượn không?”

“Rất sẵn sàng.” Đỗ Thiên Trạch cười có chút đắc ý, đây chính là mục đích của hấn.

Kỳ thật, Hạ Cảnh Diễm cũng không phải không có tiền, lần trước Kỷ Vĩ Thần cho tiền, nàng còn có hơn hai vạn trong thẻ, qua hai ngày sau chính là ngày phát tiền lương, nàng cũng chưa sài tiền, vì ai mà nàng mới vừa tiêu tiền như nước. Hai túi to toàn bộ đều đưa cho Đỗ Thiên Trạch xách, Hạ Cảnh Diễm mới giải hận được phần nào, ai kêu người này ồn ào không để yên?

“Này uy. Rất không công bình, nói như thế nào tôi cũng là khách a! Tại sao phải để tôi làm chuyện này?” Đỗ Thiên Trạch có chút không được tự nhiên xách theo hai túi to, làm đại thiếu gia nhà giàu như hắn khi nào thì gặp loại đãi ngộ này đâu?

“Anh có phải là đàn ông không nha! Như tôi là một mỹ nữ, người khác muốn giúp tôi xách còn không để cho, đây là vinh hạnh của anh nha!” Hạ Cảnh Diễm ác cười lên tiếng, người này được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Mỹ nữ? Mỹ nữ ở đâu? Tôi như thế nào không thấy?” Đỗ Thiên Trạch giả bộ nhìn quanh bốn phía.

Hạ Cảnh Diễm tức giận đến cắn răng, cố ý bước nhanh hơn, sau lưng, Đỗ Thiên Trạch cầm theo túi đồ chạy theo, kỳ thật, hắn là rất thích vì Hạ Cảnh Diễm cố gắng hết sức, chỉ là muốn gây khó dễ một chút.

Hai người trở lại nhà đã nhanh gần mười giờ rồi, lại lắp đặt đồ dung trong bếp mất một giờ, đúng là thười gian tốt để nấu cơm, Hạ Cảnh Diễm vào phòng bếp, Đỗ Thiên Trạch thì là vào gian phòng của nàng, trực tiếp nằm vào giường của nàng.

Giường Hạ Cảnh Diễm nhỏ nhỏ, căn phòng sửa sang vô cùng sạch sẽ, drap giường màu xanh da trời, màn hồng nhạt, trên giường có những chú gấu bông đáng yêu, trên bàn trang điểm đặt những đồ dung hằng ngày, một ít trang sức của phái nữ, trên kệ cửa sổ chất vài cuốn sách, còn có một bồn hoa bên cạnh cửa sổ, ánh mặt trời chiếu xạ vào, làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp, trong không khí còn mơ hồ phiêu đảng hơi thở tươi mát thuộc về nàng, không khỏi làm cho Đỗ Thiên Trạch mê mẩn.

Hạ Cảnh Diễm sắp xếp xong mọi thứ từ bếp đi ra, giương mắt nhìn thấy vẻ mặt người nào đó lười biếng nằm ở trên giường, không vui kêu lên!”Uy , đừng nằm ở chỗ đó, tới rửa rau đi.”

“Có cô không phải đủ rồi sao.” Đỗ Thiên Trạch khuỷu tay chống cằm, khuôn mặt tuần tú mỉm cười nhìn nàng.

Hạ Cảnh Diễm mới không chịu, nàng hôm nay vì đại thiếu gia này động tay động chân, trước mặt nàng muốn lười là không có cửa đâu, giọng điệu uy hiếp nói, “Nếu như anh muốn cơm trưa biến thành cơm tối.., tôi cũng không có ý kiến.”

Đỗ Thiên Trạch nhú mày, tâm không cam lòng từ trên giường xuống, đi đến bên người Hạ Cảnh Diễm, hắn cao lớn càng phản chiếu Hạ Cảnh Diễm nhỏ nhắn, chỉ đứng đến bả vai hắn, hai người đi vào phòng bếp, Hạ Cảnh Diễm đang bận nấu canh, Đỗ Thiên Trạch thì đem rau ra rửa.

“Cải trắng không phải rửa như vậy, phải gọt vỏ rồi mới rửa hết bùn nha!” Hạ Cảnh Diễm tức giận kêu lên, nhìn Đỗ Thiên Trạch có chút ngốc rửa rau, trên mặt không khỏi cười, nói xong, liền tiến đến bên cạnh hắn, giúp hắn làm mẫu.

Đỗ Thiên Trạch ở đâu nhìn nàng làm mẫu? Hắn ngược lại cúi người, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn ngập nhận bộ dáng nghiêm túc, vài sợi tóc rủ xuống bên tai, càng hiển thị phong tình, hắn nhất thời nhìn có chút ngây người, Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu nhìn hắn ánh mắt làm càn, khuôn mặt nhin không được ửng hồng, nhỏ giọng trách mắng”Được rồi đó, tự anh rửa đi a!”

Tại phòng bếp của con gái, Đỗ Thiên Trạch chưa từng có gặp qua, quay chung quanh bên cạnh hắn không phải thiên kim, cũng là mỹ nữ cao sang, quen yêu chiều, đừng nói phòng bếp, cho dù như hôm nay, đi mua thức ăn cũng sẽ không xảy ra, hôm nay Hạ Cảnh Diễm lại cho hắn cảm giác rất không đồng dạng, mới lại tràn đầy phong phú, hắn rốt cục cảm nhận được, nguyên lai ngoại trừ hưởng thụ nhân sinh bên ngoài, lao động cũng là một loại mỹ.

Chờ Hạ Cảnh Diễm làm xong thì đã hơn một giờ chiều, Đỗ Thiên Trạch cực đói rồi, nhưng là, so với những món ăn của nhà hàng, thì món ăn của Hạ Cảnh Diễm cũng tốt, hương thơm bay bốn phía, làm người muốn ăn.

Nhìn Đỗ Thiên Trạch ăn đĩa rau trước, Hạ Cảnh Diễm có chút khản trương hỏi, “Như thế nào? Có quá mặn không? Hoặc là quá nhạt?” Thật lâu không có nấu ăn, Hạ Cảnh Diễm sẽ không tự tin vào trù nghệ của mình.

Đỗ Thiên Trạch nhai lấy, nhìn Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt chờ mong, nửa ngày, mới lộ nụ cười, khen, “Cũng không tệ lắm, chỉ là lần sau nhớ để thêm nhiều nước.”

Hạ Cảnh Diễm cũng tranh thủ thời gian cầm lấy chiếc đũa thử món ăn, trên cơ bản khá tốt, đang có cảm giác đạt được thành tựu, đang ăn, Đỗ Thiên Trạch nhướn mày nói! “Từ nay về sau, không có việc gì tôi liền đến nhà cô ăn cơm.”

“Không được, nhà của tôi không phải mở nhà hàng.” Hạ Cảnh Diễm trên miệng tuy nghiêm chỉnh thanh minh, nhưng là cũng không bài xích, như Đỗ Thiên Trạch cơ hồ mỗi ngày đều ở nhà hàng ăn, đối với bệnh hẩn rất không tốt.

“Tôi biết rồi, cô muốn bao nhiêu, cứ ra giá.” Đỗ Thiên Trạch một bên nhướn mày. Một bên thay mình bất bình.

“Anh nói gì?” Hạ Cảnh Diễm buồn cười kêu lên.

“Một tháng cho cô ba vạn như thế nào?” Đỗ Thiên Trạch nhỏ giọng lên tiếng, đáy lòng lại kỳ vọng nàng sẽ đáp ứng.

Hạ Cảnh Diễm thấy hẩn nghiêm túc, không khỏi bật cười lên tiếng.”Uy , anh còn tưởng là thực à! Tôi cho anh biết, anh muốn tới nhà của tôi ăn, tôi không có ý kiến, nhưng là, chỗ này của tôi chỉ có cơm rau dưa, anh đại thiếu gia đừng quá kén chọn là được.”

Đỗ Thiên Trạch trong lòng âm thầm có chút thất vọng, vì cái gì nàng vốn là như vậy? Chẳng lẽ nhận tiền của người khác là không tốt? Nghĩ xong, hẩn nhướn mi nói! “Quen với cảm ý ngọc thực thì cũng nên thay đổi khẩu vị, có cơm ăn, có mỹ nữ, cuộc đời như vậy là đủ.”

“Léo mép.” Hạ Cảnh Diễm quở trách một tiếng, nhưng là đáy lòng lại cảm thấy vui vẻ, Đỗ Thiên Trạch một thiếu gia nhà giàu so với Kỷ Vĩ Thần thật bình dị gần gũi hơn nhiều, hơn nữa, càng thân thiết, khá tốt khi ở chung, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm không khỏi cảm thán nhớ tới thời gian cùng Kỷ Vĩ Thần cùng một chỗ, thật âm đạm không ánh sáng, thực không hiểu nổi vì cái gì đồng dạng là người, hẩn lại có tính cách như vậy ?

119. Chương 119: Đi Leo Núi

Ăn cơm xong, Hạ Cảnh Diễm rửa chén, Đỗ Thiên Trạch thì một bên nhàm chán nhìn, tuy nói biểu lộ là nhàm chán cực độ, nhưng là, cặp mắt kia lại sáng quắc rạng rỡ, không chút nào qua loa, tâm tư đã lặng lẽ bắt đầu khởi động, vì cái gì cô gái nhỏ bé trước mắt này càng nhìn càng yêu thích, càng nhìn càng đáng yêu ?

So với người hẩn đã tiếp xúc, Hạ Cảnh Diễm thẳng thắn, thông minh lanh lợi, nàng chân thật, là những cảm giác các cô gái khác không thể cho hẩn, hấp dẫn lớn nhất chính là nguyên tắc làm người của Hạ Cảnh Diễm, nàng đối với hẩn không có một chút yêu cầu, hẩn ngay từ đầu còn tưởng rằng đây chẳng qua là nàng già mồm cãi láo, vì vậy, dùng mọi phương thức bức bách nàng tiếp nhận, hôm nay, hẩn mới thấy rõ, đó mới là con người chân thật của nàng, nhưng là, làm cho hẩn không hiểu, đồng dạng là phụ nữ, nàng vì cái gì không có lòng tham lam ? Phải biết rằng, chỉ cần nàng mở miệng, hẩn có thể cho nàng hơn thế đến trăm ngàn lần?

Hạ Cảnh Diễm cẩn thận đem bát đĩa cất kỹ, cởi xuống trên người tạp dề, ngược mắt nhìn, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt khác thường nhìn mình chằm chằm, có chút tò mò nói: “Này , anh không sao chứ!”

“Chiều hôm nay tính ở lại nhà sao?” Đỗ Thiên Trạch phác thảo môi dò hỏi, nói thật ra, hẩn rất muốn đem nàng kéo vào cuộc sống của hẩn, làm cho nàng cùng hẩn cùng một chỗ hưởng thụ cuộc sống.

Hạ Cảnh Diễm nghĩ nghĩ, đột nhiên con mắt lóe lên, cười nói, “Còn nhớ rõ lần trước anh cho tôi thẻ hội viên ở phòng tập thể thao không? Nếu không, chiều hôm nay chúng ta đi chỗ đó?”

“Tập thể hình?” Đỗ Thiên Trạch nhú mày, vì cái gì nàng cũng không có yêu cầu khác một chút? Ít nhất, lãng mạn một chút, tỷ như đi công viên a!

Hạ Cảnh Diễm cười cười nói, “Mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc, tôi phát hiện gần đây mập lên rất nhiều, là nên tập thể thao a.”

“Được rồi! Nghe lời cô.” Đỗ Thiên Trạch không thể nào cao hứng nói, nếu như đổi lại những cô gái khác, buổi chiều tốt đẹp như vậy mới sẽ không đi phòng tập thể thao !

Trong vòng nửa giờ, hai người vào đến phòng thể thao cao cấp, thấy mấy con ngựa, Hạ Cảnh Diễm không khỏi nhớ tới lần trước cùng Doãn Lê Hàn cưỡi ngựa nói chuyện, nghĩ đến Doãn Lê Hàn, nàng không khỏi có chút mong đợi, người này luôn cho nàng một cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, đáng tiếc, anh ta hiện tại hẳn là cùng bạn gái cùng một chỗ a! Lần trước tại nhà hàng vội vàng nhìn thấy, bên cạnh anh ta có một cô gái xinh đẹp cùng anh ta thật xứng đôi.

“Như thế nào? Cô muốn cưỡi ngựa? Cô dám sao? Đừng bị dọa đến rơi xuống đó.” Đỗ Thiên Trạch rất không nể tình ở một bên chọc ghẹo, ngấm lại lần trước Hạ Cảnh Diễm bị sợ đến sắp phát khóc, hẳn đã cảm thấy rất thú vị.

“Anh quá coi thường người a, tôi mới sẽ không bị hù đến như vậy!” Hạ Cảnh Diễm vượt qua hắn, hồi tưởng lại lần trước Doãn Lê Hàn ân cần chỉ dẫn, thật sự có chút ít hoài niệm anh ta a.

Hạ Cảnh Diễm lời nói làm cho Đỗ Thiên Trạch miễn cảm phát giác đến cái gì, hắn không khỏi nhú mày, “Cô đã từng đã tới?”

“Ừ.” Hạ Cảnh Diễm đáp.

“Một mình?” Đỗ Thiên Trạch truy vấn.

“Còn có một người bạn.”

“Nam hay nữ?”

“Nam , chính là anh ta dạy tôi cưỡi ngựa.” Hạ Cảnh Diễm không chút do dự nói, nhưng không có phát hiện Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt đã hơi khó coi.

“Các người khi nào thì quen biết? Anh ta là ai ?” Đỗ Thiên Trạch không ngại hỏi tiếp, đáy lòng vẫn không khỏi thầm nghĩ, nàng là không phải lại kết bạn công tử nhà ai có tiền chứ? Phải biết rằng, người bình thường vào này nơi là không có khả năng .

Đỗ Thiên Trạch hàng loạt câu hỏi, hỏi đến Hạ Cảnh Diễm có chút phiền, không khỏi nhướn mi nói, “Như thế nào? Anh muốn tra hộ khẩu à!”

“Tôi chỉ là hỏi một chút mà thôi.” Đỗ Thiên Trạch mấp máy môi, nhanh chóng thu hồi biểu lộ, sau đó, nói thầm lên tiếng, “Người gốc như cô vậy, ai mà dám chỉ giáo.”

“Còn anh thì sao, thật không vui gì hết, nói chuyện không thể dễ nghe được sao?” Hạ Cảnh Diễm không khỏi nhướn mi, đáy lòng lại thầm kêu, hắn hôm nay là ăn thuốc nổ rồi à? Hay là ai đắc tội hắn?

Đỗ Thiên Trạch nhin không được trào phúng lên tiếng, “Ừm, cùng anh ta cùng một chỗ mới vui chứ gì!”

“Anh nói đúng rồi, anh cùng anh ấy hoàn toàn không giống nhau, mặc kệ anh.” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm hướng chuồng ngựa đi đến, chỗ đó đã có nhân viên vì nàng tuyển chọn một con.

Đỗ Thiên Trạch đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt tuấn tú có chút nhăn nhó, cô gái này nói cái gì? Hắn và hắn ta không phải cùng hạng người? Rốt cuộc tên chết tiệt kia là ai? Xem nàng nói đến hắn ta biểu lộ vui vẻ, chẳng lẽ nàng đối với hắn có ý gì rồi? Đều nói phụ nữ tư tưởng phong phú, tưởng tượng của đàn ông cũng không phải đơn thuần như vậy a!

Nhìn trong sân, Hạ Cảnh Diễm dáng cưỡi ngựa đã không giống trước kia sợ hãi, rất tự tin chậm rãi đi tới, vừa thưởng thức phong cảnh vừa bắt chột cúi người cùng con ngựa trò chuyện cái gì, đứng ở bên ngoài lan can, Đỗ Thiên Trạch cảm giác phiền muộn, ngẩng đầu nhìn một cái gì đó, hắn hận không thể bắt được tên đàn ông đã chiếm cứ nội tâm của nàng.

Hạ Cảnh Diễm cười một vòng trở về, đã bị Đỗ Thiên Trạch kéo ra phòng tập thể thao, nàng có chút không hiểu nói: “Làm sao vậy? Không chơi nữa sao?”

“Không chơi.” Đỗ Thiên Trạch buồn bực lên tiếng, đáy lòng cũng nói không ra vì cái gì, phòng tập này hẳn chính là xem không thuận mắt.

“Vì cái gì?” Người này cũng đủ kỳ quái a, nói không chơi sẽ không chơi sao? Nàng chính là còn muốn đi luyện yoga !

Đỗ Thiên Trạch đột nhiên tâm huyết dâng trào, nói, “Vừa rồi thấy bạn gái cũ của tôi, không quá thuận tiện.” Nói xong, hắn vô cùng có hứng thú nhìn chằm chằm vào phản ứng Hạ Cảnh Diễm, ngẫm lại, nàng có thể hay không nổi ghen?

Hạ Cảnh Diễm vừa nghe Đỗ Thiên Trạch nói gấp lại bạn gái cũ, ánh mắt liền sáng ngời, không khỏi quay đầu lại hướng sau lưng quan sát, cười trừ ghẹo nói, “Như thế nào? Anh cũng có hôm nay a! Bạn gái anh nhất định là vị đại mỹ nữ a! Vừa rồi như thế nào cũng không chỉ cho tôi xem xem?”

Thật không vui, Đỗ Thiên Trạch cũng không có chờ mong đến Hạ Cảnh Diễm đổ kị, nhưng lời của nàng cũng làm cho hắn có chút choáng váng, cô gái này rốt cuộc đang nói cái gì? Còn muốn hắn chỉ cho nàng xem? Chẳng lẽ nàng cũng không ngẫm lại hắn và bạn gái trước kia từng có chuyện gì sao? Nghĩ xong, hắn buồn bực phiết môi nói, “Tóm lại so với cô xinh đẹp hơn là được.”

“Không nên so với tôi xinh đẹp a! Tin tưởng nhất định là một cô gái khí chất cao nhã.” Hạ Cảnh Diễm tưởng tượng, rốt cuộc loại phụ nữ nào mới có thể lọt vào mắt hắn? Cùng Đỗ Thiên Trạch ở chung, luôn nghe hắn phàn nàn cái này phàn nàn cái kia, có thể làm bạn gái của hắn, nhất định phải dùng đến cái gọi là hoàn mỹ mới phù hợp tiêu chuẩn của hắn a!

Đỗ Thiên Trạch hết chỗ nói rồi, trừng mắt nhìn nàng, thật không biết trong đầu của nàng nghĩ cái gì trong đó, các cô gái không phải đều chán ghét người khác so với chính mình xinh đẹp hơn sao? Nàng thì sao, vẫn không quên khen thêm một câu, nghĩ xong, hắn cười trào phúng nói, “Tôi thấy đời này, cô cũng đừng nghĩ cùng từ cao nhã này phủ lên người mình.”

Hạ Cảnh Diễm mím môi, nói, “Tôi chỉ cần làm chính mình là được, cao nhã hay không cao nhã đều do người khác bình luận.”

Hai người nói nói cũng đã đến cạnh xe rồi, ngồi vào trong xe, Hạ Cảnh Diễm mới nghĩ đến buổi chiều còn có rất nhiều thời gian, nhướn mi nói: “Chúng ta lát nữa muốn đi đâu?”

“Uống trà.”

Hạ Cảnh Diễm nhún nhún vai, “Tôi không có thói quen uống trà chiều.” Những người có tiền rảnh rỗi đều đi tiêu khiển a.

“Vậy cô thích làm gì?” Đỗ Thiên Trạch hỏi.

“Nếu như có thể, chúng ta đi leo núi được không? Tôi nghe người ta nói D thị có tòa núi rất cao, chỗ đó sinh thái rất tốt, không khí mới lạ, có hứng thú hay không?” Hạ Cảnh Diễm vừa nói, đã như quyết định.

Đỗ Thiên Trạch hừ nhẹ một tiếng, “Không có ý kiến, nhưng là tôi không biết đường.” Hắn chưa bao giờ đi loại địa phương đó, bình thường muốn du lịch cũng là ra nước ngoài nghỉ phép .

“Không quan hệ, tôi gọi điện thoại trước.” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười, tranh thủ thời gian gọi điện thoại hỏi Tiểu Ngừ.

Theo lời Tiểu Ngừ chỉ dẫn , một giờ sau, đã tới khu sinh thái ở D thị, lúc này, đúng là hai ngày nghỉ nên du khách tương đối nhiều, không biết vì cái gì, Hạ Cảnh Diễm rất yêu thích náo nhiệt, thấy du khách nhiều như vậy, nàng tâm tình có chút kích động.

Vé vào cửa rất rẻ, mua xong phiếu hai người bước chậm đi vào, bởi vì lúc này mặt trời có chút gắt, Hạ Cảnh Diễm mua nón cho hai người, như vậy thoát nhìn, thật là có tư thế du khách a, Đỗ Thiên Trạch đẹp trai tuấn tú, phối hợp Hạ Cảnh Diễm xinh đẹp đáng yêu, thỉnh thoảng rước lấy nhiều du khách ghé mắt, hai người thì là cười cười nói nói lên núi lễ Phật trên đỉnh.

Ở văn phòng Đỗ thị ánh nắng chói mắt, bóng loáng chiếu trên sàn nhà, nơi đó truyền đến tiếng bước chân dồn dập của phụ nữ, tiếng giày cao gót thùng thùng vang dội, Lâm Tiểu Dạ một thân trang phục gợi cảm đẩy cửa tiến vào phòng làm việc của Đỗ Thiên Trạch, khi thấy không có một bóng người trong đó thì nàng không khỏi thay đổi sắc mặt, rốt cuộc Đỗ Thiên Trạch những ngày này đều đi nơi nào? Trong quán bar không gặp, liền văn phòng cũng không thấy người, càng làm nàng giận chính là, nàng gọi điện thoại cho cả ngày đều tắt máy.

Lúc này, vừa vặn gặp trợ lý Đỗ Thiên Trạch cầm tư liệu tiến vào, nàng tranh thủ thời gian lên tiếng nói: “Dư trợ lý, anh biết Đỗ tổng bây giờ đang ở đâu không?”

Dư Thanh gặp Lâm Tiểu Dạ, liền lập tức mỉm cười nói, “Lâm tiểu thư như thế nào có thời gian đến văn phòng a! Đỗ tổng không ở đây!”

“Đúng! Tôi chính là muốn hỏi anh, anh có biết anh ấy đi đâu không?” Lâm Tiểu Dạ vẻ mặt không có kiên nhẫn hỏi, thật sự là vội muốn chết, bọn nàng đã an bài một ngày tiết mục, mà diễn viên chính là anh ta vẫn không thấy bóng dáng, nói nàng sao có thể không vội?

“Ngoại trừ thời gian làm việc, Đỗ tổng đi đâu gần đây tôi không rõ.” Dư Thanh thành thật đáp.

Đột nhiên, Lâm Tiểu Dạ nghĩ tới điều gì, từ trong túi xách lấy ra tờ báo đưa cho Dư Thanh, thấp giọng hỏi: “Dư trợ lý, anh ở bên cạnh Đỗ tổng cũng có hai năm thời gian, anh biết cô gái này không?”

Lâm Tiểu Dạ chỉ ra tờ báo này, thật sự là Đỗ Thiên Trạch cùng Hạ Cảnh Diễm đang ôm nhau khiêu vũ, Dư Thanh nhìn nửa ngày, cuối cùng, lắc đầu, “Không biết, Đỗ tổng trước kia có quen vài vị đặc biệt, tôi rất quen mặt, nhưng là vị tiểu thư này thì lạ lắm, tôi chưa từng thấy qua.”

Lâm Tiểu Dạ một tay lấy báo kéo trở lại, ánh mắt lợi hại chăm chăm vào Dư Thanh, giọng điệu ra lệnh, “Từ nay về sau hành tung của Đỗ tổng anh phải chi tiết báo về cho tôi, biết không?”

Dư Thanh khẽ giật mình, hôm nay công ty đều đồn đại, Lâm Tiểu Dạ sẽ là thiếu phu nhân Đỗ thị trong tương lai, xem ra là thật sự, nghĩ xong, hắn có chút do dự nói, “Cái này thật khó xử.”

“Dư trợ lý có khó khăn sao?” Lâm Tiểu Dạ ánh mắt bức bách nhìn hắn.

Kỳ thật loại chuyện này, nếu như bị Đỗ Thiên Trạch biết, nhất định sẽ tìm hắn hỏi tội, nhưng là Dư Thanh nghĩ nghĩ, nếu như Lâm Tiểu Dạ thật sự là thiếu phu nhân tương lai, cái này có lẽ cũng là một cái đường ra, chỉ phải gạt đầu nói, “Tôi sẽ tận lực làm được.”

Lâm Tiểu Dạ cắn môi xoay người đi ra ngoài, nàng đáy lòng không khỏi thầm hỏi, lúc này Đỗ Thiên Trạch sẽ không đang cùng cô gái này cùng một chỗ chứ! Thật sự là tức chết nàng, cô ta rốt cuộc là yêu tình phương nào, lại làm Đỗ Thiên Trạch mê thành như vậy? Ngay cả điện thoại cũng không mở?

Đi nửa ngày, cuối cùng cũng bò tới giữa sườn núi, hai người đều có chút mệt mỏi, Hạ Cảnh Diễm bên trán chảy ra đầy đặc mồ hôi, đem gương mặt nàng trắng nõn trông càng có vẻ càng thêm trong suốt, nếu như sờ một cái nhất định là rất non mềm, một bên Đỗ Thiên Trạch nghĩ như vậy.

Hạ Cảnh Diễm nắm lấy tờ chỉ dẫn, nhìn còn có một nửa lộ trình, nàng nheo lại mắt, một bên Đỗ Thiên Trạch đã trêu ghẹo nói: “Không phải là muốn bỏ cuộc chứ!”

Hạ Cảnh Diễm chỉ chỉ trước mắt cầu thang thật dài, chỉ ít có một trăm thước, lên tiếng nói, “Mới sẽ không! Anh dám không, nhìn xem ai tới đó trước?”

Đỗ Thiên Trạch khinh thường liếc qua, môi mỏng cười nói: “Có cái gì không dám? Tôi cho cô trước chạy một nửa.”

“A, đây chính là anh nói.” Hạ Cảnh Diễm nháy mắt, nhìn hắn ánh mắt sáng lóng lánh, làm Đỗ Thiên Trạch nhìn thấy có chút ngây dại.

Hạ Cảnh Diễm mới không nghĩ nhận lời của hắn, không phục ngửa ra đầu, lên tiếng nói: “Chớ xem thường phụ nữ, có bản lĩnh, chúng ta thử xem?”

Lúc này vừa vặn du khách tương đối ít, cầu thang thật dài kia chỉ có tầm hai ba người, Đỗ Thiên Trạch cùng Hạ Cảnh Diễm hai người song song đi cùng một chỗ, đương Hạ Cảnh Diễm đếm tới thời điểm một hai

ba, hai người đồng thời hướng lên trên đi nhanh, Đỗ Thiên Trạch vừa đi vừa chơi, Hạ Cảnh Diễm thì là thật sự từng bước một chạy.

Nhưng là, phải biết rằng, đi cầu thang nhiều là một việc mệt mỏi, leo đến một nửa Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác chân mỏi như tê dại, tuy thở hổn hển, nàng y nguyên không chịu buông tha, ngẩng đầu, Đỗ Thiên Trạch đã đứng ở trên mặt chờ nàng, nàng thầm than, chân dài thật có chỗ tốt a! Đỗ Thiên Trạch kỳ thật cũng đi vô cùng mệt mỏi, nhưng là, hắn đơn giản dùng sức một chút đã đứng ở trước mặt nàng, dùng tư thái ưu nhã chờ nàng.

Khi Hạ Cảnh Diễm bò lên đến bậc thang cuối cùng của cái cầu, cả người cơ hồ muốn nhùng ra, đứng lên đầu óc bắt đầu choáng váng, thấy mọi vật đều mơ hồ, Đỗ Thiên Trạch đưa tay đỡ eo của nàng, đem nàng dìu đến một bên thềm đá nghỉ ngơi, động tác rất cẩn thận, nhưng là trên miệng rất không làm cho người vui được, “Như thế nào, đây là hậu quả cứng miệng, mệt muốn chết rồi sao! Nói cho cô đi trước một nửa, cô lại không muốn.”

“Anh là đàn ông, đương nhiên so với tôi mạnh hơn, tôi thừa nhận thua.” Hạ Cảnh Diễm thở dốc, cười đến vô cùng kiều diễm, vài lọn tóc rơi xuống bên tai, vì nàng gia tăng thêm vài tia phong tình.

Hạ Cảnh Diễm cười như ánh nắng chói chang, nhìn trong mắt Đỗ Thiên Trạch như thế nào so với mặt trời còn chói mắt hơn? Hắn trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể sững sờ nhìn, nhìn Hạ Cảnh Diễm tóc tai rối bù, tự tay vì nàng vuốt lại, Hạ Cảnh Diễm cực kỳ mệt mỏi cũng không có thời gian rồi để ý đến hắn, tùy ý hắn làm gì thì làm tóc của mình.

Cái này đối với trong mắt người khác, cảm giác thật vô cùng hâm mộ, Đỗ Thiên Trạch trong mắt hiện lên một vòng dịu dàng, cương quyết đem cô gái trẻ tuổi bắt làm tù binh.

Hạ Cảnh Diễm trước gió thổi mát dịu, neho lại mắt trong suốt đến làm cho động lòng người, giờ khắc này, Đỗ Thiên Trạch thực sự có loại cảm giác muốn ôm nàng vào trong lòng che chở, muốn nàng giấu ở nơi mà bất luận kẻ nào cũng tìm không thấy.

120. Chương 120: Bị Người Khinh Thường

Từ trên núi xuống, Hạ Cảnh Diễm cảm giác vừa mệt vừa đói, ngồi vào trên xe sẽ không muốn đi đâu nữa, Đỗ Thiên Trạch sức lực thì còn, nhưng là, nhìn ra được cũng có chút mệt mỏi, Hạ Cảnh Diễm nhìn qua phong cảnh ngoài cửa xe, tùy ý để Đỗ Thiên Trạch mang mình đi đâu.

Kỷ thị, thời gian gần đây Kỷ Vi Thần rất ít xuất hiện, hôm nay lại đứng ở trước cửa văn phòng, ánh mắt sâu thẳm đến làm cho gương mặt đẹp càng sắc nét, bình thường ngay tại lúc này, hắn đều ở trong biệt thự nghỉ ngơi, hoặc là đi quán rượu của bạn giết thời gian, phải biết rằng cùng hắn đứng ở một vị thế xác thực rất ít người, tất cả đều là người tài giỏi trong thương trường, trên thương trường đôi khi cũng là một sân khấu, là bạn cũng chưa chắc là bạn suốt đời, cho nên, nhiều khi, hắn càng muốn một mình hưởng thụ thời gian riêng tư, cũng không thích đi xã giao, đương nhiên, trừ phi là bắt buộc, nhưng vốn dĩ thân phận của hắn ngoại trừ hai ngày nghỉ thì ngày nào không phải đi xã giao đâu?

Trong mắt người khác, người như hắn rất đáng ngưỡng mộ, nhưng có một loại cay đắng chỉ có họ mới có thể tự nhấp nhấp.

Ngoài cửa sổ là bầu trời bao la dần dần chuyển tối, cuối cùng, cả L thị lâm vào ánh sáng của các ngọn đèn chói mắt, so với ban ngày, nhiều hơn một tầng sắc thái thần bí, mà trong văn phòng, bóng dáng kia vẫn giấu ở trong bóng tối, loáng thoáng, vài ánh sáng của trăng chiếu vào, thấy không rõ gương mặt.

Đêm nay cơm tối, Hạ Cảnh Diễm ăn được đặc biệt ngon, bởi vì quá đói, nàng cơ hồ toàn bộ ăn sạch, cuối cùng, còn bị Đỗ Thiên Trạch cười nhạo một phen, dù sao ở trước mặt hắn, nàng không cần mang mặt nạ, hoàn toàn hiện ra cá tính chính mình, cái gì mất mặt cũng không quan tâm.

Khi Hạ Cảnh Diễm cho rằng mình như vậy là mất mặt, nhưng trong mắt Đỗ Thiên Trạch lại có một sự thú vị, hắn yêu thích nhìn Hạ Cảnh Diễm thể hiện chính mình, không có giả tạo, không có tâm cơ, làm cho người ta cùng nàng ở chung cảm giác rất nhẹ nhàng.

Đỗ Thiên Trạch vốn định đề nghị đi quán cà phê ngồi một chút, nhưng là, Hạ Cảnh Diễm mệt chết đi rồi, kiên trì phải về nhà, Đỗ Thiên Trạch cũng đành chịu, chỉ phải đem nàng đưa về nhà, dưới lầu tạm biệt bởi vì Hạ Cảnh Diễm không cho hắn lên lầu, nhìn bóng dáng Hạ Cảnh Diễm đi về hướng thang lầu, Đỗ Thiên Trạch thực sự có một cổ xúc động, muốn tiến lên ôm nàng nhưng dần xuống, bởi vì hắn biết rõ hậu quả sau khi xúc động rất là nghiêm trọng .

Hạ Cảnh Diễm đi vào đã lâu rồi, Đỗ Thiên Trạch cũng không có rời đi, thẳng đến khi thấy phòng Hạ Cảnh Diễm sáng đèn, hắn đứng ở dưới lầu nhìn lên, chỉ cần nghĩ Hạ Cảnh Diễm trong phòng đang có bộ dạng gì, tâm hắn đã tràn đầy vui vẻ, mỉm môi tự cười, lái xe rời đi.

Hạ Cảnh Diễm hôm nay đã mệt chết rồi, cũng rất vui vẻ, dù sao chỉ có một mình, cũng không có cái gì vui vẻ làm nàng trực tiếp xông vào trong phòng tắm, tắm sạch sẽ đi ra đã lên trên giường ngủ.

Đỗ Thiên Trạch ngược lại trở về khách sạn, hắn mới vừa vào cửa, sau một khắc, cửa phòng đã bị đẩy ra, Lâm Tiểu Dạ vẻ mặt tức giận xông tới, nhìn Đỗ Thiên Trạch đã đem áo cởi ra, nhú mào ụy khuất kêu lên: “Anh Thiên Trạch, anh đi đâu? Như thế nào gọi điện thoại lại không tiếp?”

Đỗ Thiên Trạch lúc này mới ngẫm bực, hắn ngược lại đã quên trong khách sạn còn có một phiên toái đang chờ hắn, hắn nhàn nhạt lên tiếng nói: “A! Cùng bạn đi chơi .”

“Bạn nào? Nam hay nữ?” Lâm Tiểu Dạ khẩn trương truy vấn, nhưng là đáy lòng đã có đáp án.

Đỗ Thiên Trạch nhướng mi, “Nam nữ đều có, em khẩn trương như vậy làm gì?”

Lâm Tiểu Dạ giờ bị tức nói không ra lời, bởi vì thông minh như cô, nghe được ra Đỗ Thiên Trạch trả lời qua loa, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức vô cùng u oán , “Anh biết không? Em tìm anh cả ngày, nhưng lại ngay cả cái bóng cũng không trông thấy, anh biết em có bao nhiêu buồn không?”

“Buồn thì em có thể chính mình tìm một chút việc gì vui mà làm a!” Đỗ Thiên Trạch mặt lộ mỉm cười nói, hắn sáng nay lúc ra cửa đã đem pin điện thoại gỡ ra, bởi vì hắn biết rõ, Lâm Tiểu Dạ nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Nhưng là điện thoại di động của anh vì cái gì tắt máy?” Lâm Tiểu Dạ rất muốn xác minh, hắn là không phải là vì trốn cô mà cố ý tắt máy ?

“A, sáng sớm đi ra ngoài anh không để ý điện thoại sắp hết pin.” Đỗ Thiên Trạch nói, những chuyện nhỏ nhặt này, hắn luôn có lý do nói qua được.

Đỗ Thiên Trạch nói vậy cũng làm cho Lâm Tiểu Dạ thở ra một hơi, ít nhất sẽ không giống như cô tưởng tượng, nếu không cô nhất định thương tâm chết đi, nghĩ xong, sắc mặt không khỏi nhẹ xuống, nhưng giọng điệu lại hơi có ý trách cứ, “Vậy anh có nghĩ tới hay không, có lẽ có cuộc điện thoại quan trọng?”

“Anh nhất thời quên.” Đỗ Thiên Trạch khoát khoát tay, bộ dạng không thèm để ý chút nào.

Lâm Tiểu Dạ đột nhiên vui vẻ, tranh thủ thời gian ngồi vào bên cạnh hắn, dựa vào hắn, cao hứng cười nói, “Anh Thiên Trạch, bây giờ không quá muộn, đi ra ngoài cùng em dạo mát nha!”

Đỗ Thiên Trạch sắc mặt lập tức gờ lên không kiên nhẫn, không đếm xỉa tới nói, “Ngày mai a! Hôm nay anh mệt chết đi .”

“Không được! Hiện tại, người ta buồn bực cả một ngày, đều nhanh hỏng rồi, đi nha!” Lâm Tiểu Dạ làm nũng nói, nếu không cùng hắn cùng một chỗ, cô muốn điên rồi.

Đỗ Thiên Trạch thật là mệt chết đi rồi, hắn vốn định hung hăng cự tuyệt cô, nhưng là, Lâm Tiểu Dạ có loại công phu làm nũng làm cho hắn nhần lại lông mày, có chút không tình nguyện mở miệng nói: “Đã trễ thế như vậy, còn có cái chỗ nào vui đâu?”

“Có a! Chúng ta đi ăn khuya được không? Nếu không, đi quán bar ngồi một chút cũng được a!” Lâm Tiểu Dạ dùng sức đưa tới hắn chú ý, đi quán bar, có lẽ còn có thể cùng hắn nhảy một điệu.

Đỗ Thiên Trạch nghĩ nghĩ, xác thực không có lý do nào từ chối nữa, tuy hắn không nghĩ cùng cô duy trì mối quan hệ nhân nhật này, nhưng là, nể mặt cô là con gái của bác Lâm, hắn không thể làm quá tuyệt tình, chỉ phải không kiên nhẫn kêu lên, “Được rồi! Được rồi! Mười hai giờ nhất định phải trở về.”

“Anh nói sao cũng được.” Lâm Tiểu Dạ vui vẻ kêu lên, chỉ cần có thể cùng hắn cùng một chỗ, dù là một phút đồng hồ cũng là vui vẻ!

Sự thật nhưng lại không có đơn giản như vậy, Đỗ Thiên Trạch cùng Lâm Tiểu Dạ ăn xong, lại bị cô kéo đi quán rượu, hắn lẳng lặng ngồi ở quầy bar uống, nhìn Lâm Tiểu Dạ cùng một đám phụ nữ khêu gợi trong sàn nhảy, nói thật ra, nếu như đổi lại trước kia, hắn nhất định sẽ chăm chăm vào cô gái đẹp nhất, sau đó, mời cô một ly rượu, cho cô dãy số điện thoại, nhưng lúc này, hắn lại cảm giác trong này ồn ào vô cùng, tâm phiền ý loạn thậm nghĩ rời đi.

Chỉ chốc lát sau, tiết tấu âm nhạc nhanh chuyển sang chậm, Lâm Tiểu Dạ từ trong sàn nhảy đi ra, đi đến bên cạnh hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra mong mỏi, lên tiếng nói: “Anh Thiên Trạch, cùng em nhảy một điệu được không?”

Đỗ Thiên Trạch nhíu nhíu mày, “Em không mệt mỏi sao? Muốn uống gì đó không?”

“Em không mệt, em muốn khiêu vũ, đi nha.” Lâm Tiểu Dạ mới không nghĩ đem thời gian lãng phí ở ly rượu! Nói xong, tay nắm lấy tay Đỗ Thiên Trạch, kéo hắn hướng vào sàn nhảy đi đến, Đỗ Thiên Trạch thập phần bất đắc dĩ, tóm lại không quá tình nguyện đi theo cô vào sân nhảy.

Mới vừa khiêu vũ, Lâm Tiểu Dạ liền đem chính mình thân thể mềm mại toàn bộ dán trong ngực hắn, hai tay ôm thật chặt eo của hắn, căn bản không phải hình thái khiêu vũ. Đỗ Thiên Trạch đã sớm nghĩ đến sẽ là như vậy, híp híp mắt, tùy ý cô ôm, dưới đáy lòng lại ước gì âm nhạc nhanh lên ngừng lại.

Một đêm này, hai người một mực chơi đến hơn nửa đêm mới trở lại khách sạn, vui vẻ chỉ có Lâm Tiểu Dạ, Đỗ Thiên Trạch chính là cực kỳ mệt mỏi, trở lại khách sạn, thấy Lâm Tiểu Dạ trở về phòng, hắn tranh thủ thời gian khóa trái cửa, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa một cái, trực tiếp đem chính mình ném vào giữa giường.

Tắt đèn sau, nghe được ở cửa có tiếng bước chân, khả năng Lâm Tiểu Dạ thấy cửa phòng hắn đóng chặt, lại không có đèn sáng, nên bước chân dần dần rời đi.

Đỗ Thiên Trạch nguyên lai tưởng rằng chính mình thoáng cái sẽ ngủ say, nhưng là, nằm ở trên giường, một lại buồn ngủ đều không có, trong đầu tràn ngập chỉ có hình ảnh Hạ Cảnh Diễm cười tươi tắn, hồi tưởng đến hôm nay, với hắn mà nói thật sự là một thu hoạch ngoài dự liệu, có loại cảm giác làm cho hắn vẫn chưa thỏa mãn, không khỏi càng kỳ vọng, nếu như ngày mai cũng có thể giống hôm nay như vậy, cùng nàng ở chung một chỗ, thì tốt rồi.

Mà ở trong biệt thự Kỷ Vĩ Thần, ngọn đèn hôn ám lặng lẽ bao phủ thân người trên ghế sofa, Kỷ Vĩ Thần một tay cầm ly rượu, yên lặng uống, không có ý muốn ngủ, thưởng rượu lại thành chuyện duy nhất muốn làm, đã không có tiếng bước chân của ai đó, đã không có bóng dáng đó, gian phòng trong biệt thự dường như cũng không có linh hồn, yên tĩnh đến buồn phiền.

Nửa năm thời gian, không nhiều cũng không ít, lại đủ để ghi lại dấu vết của một người đã từng qua, Kỷ Vĩ Thần chẳng lẽ thực sự tuyệt tình như trong lòng hắn nghĩ sao? Không phải, kỳ thật, hắn ngược lại yêu thích cảm giác, khi trở lại biệt thự, nhìn thấy bóng dáng ai đó bận rộn, trong nhà lúc nào cũng sáng đèn và thoáng đàng, sàn nhà sạch sẽ, mà ngay cả trong không khí cũng có mùi hương thơm ngát, hôm nay, mọi thứ vẫn sạch sẽ không có một tia bụi bẩn, nhưng là, luôn thiếu một cảm giác nào đó, quá an tĩnh.

Nói đến phụ nữ bên cạnh Kỷ Vĩ Thần, ngoại trừ Trình Thủy Tâm thì chỉ có Hạ Cảnh Diễm, đối với Trình Thủy Tâm, chẳng biết tại sao, Kỷ Vĩ Thần đã tìm không thấy loại cảm giác luyến ái của ngày trước, có lẽ là hắn tâm trí đã thành thực, có lẽ hắn đối với tình yêu đã thất vọng, tóm lại, Trình Thủy Tâm phụ nữ này không cách nào cho hắn cảm giác rung động, thậm chí còn làm cho hắn sinh ra tâm lý bài xích.

Mà Hạ Cảnh Diễm, cô gái này có cũng được mà không có cũng không sao, nàng với hắn mà nói, có thể làm như không thấy, sự hiện hữu của nàng, luôn cho hắn một loại cảm giác muốn đùa cợt, có thể là do ngay từ đầu đã cho rằng nàng là người lăng lơ, tuy nhiên không thể phủ nhận trước nửa năm đó lần đầu tiên của

nàng là bị hấn đoạt đi, hơn nữa mỗi lần cùng nàng giao hoan, nếu như hấn không có cảm giác sai thì nàng không giống với một phụ nữ tùy tiện, nhưng, vì cái gì mỗi lần đều luôn gặp nàng cùng một người đàn ông khác nhau đi cùng? Có thể là do chán ghét loại phụ nữ đa tình làm cho hấn không khỏi nghĩ đến, một phụ nữ cùng nhiều đàn ông như vậy cùng một chỗ đã làm cho hấn cảm giác rất dơ bẩn.

Nhưng sự thật phát hiện lại để cho hấn có cảm giác hoang mang, cô gái này thường xuyên cùng đàn ông đi chung, nàng muốn cái gì? Nàng tham cái gì? Khi ở bên cạnh hấn, trừ lần hấn đưa ra năm mươi vạn kia cũng chỉ có một lần trước, hấn cho nàng mười vạn tiền mặt, trừ lần đó ra, hấn không thể tưởng được nàng đã muốn lấy gì thêm, so với những phụ nữ khác đa từng quay chung quanh hấn, nàng thật có lòng tham quá ít. Có lẽ căn bản cũng không có tham, năm mươi vạn nàng dùng thân thể đổi lấy, mười vạn kia là hấn tiện tay cho, trừ lần đó ra, hấn thật sự không thể tưởng được cô gái này còn có mục đích gì?

Căn cứ vào kinh nghiệm nhìn người, hấn không cách nào tưởng tượng một phụ nữ tiếp cận đàn ông lại không có tâm nhìn như vậy, lòng dạ của phụ nữ vĩnh viễn không được thỏa mãn, bọn họ tham lam cùng hư vinh luôn biểu hiện rất rõ ràng, họ cam nguyện trả giá bằng thân thể, thậm chí hết thảy, chỉ vì muốn trên người đàn ông được những gì đó, Kỷ Vi Thần có chút buồn cười loại phụ nữ này, đồng thời, hấn cũng đang cần loại phụ nữ này, bởi vì họ thức thời, có được bề ngoài xinh đẹp, có được bộ dáng lấy lòng người, nhưng họ chỉ duy nhất không lộ ra là sự thật tình, chỉ cần hấn muốn, có lẽ họ sẽ giao ra tấm lòng đó, nhưng là, người đàn ông như hấn không có hứng thú.

Hôm nay, rốt cuộc loại phụ nữ nào mới là người hấn muốn? Liền chính hấn đều có chút không nghĩ được, hấn cũng có nghĩ muốn cùng ai cả đời, chỉ cần có người hấn yêu việc đến với hôn nhân hấn cũng nguyện ý, nhưng trên thế giới này, còn có người phụ nữ như thế nào mới đáng giá để hấn yêu? Cho nên, hấn cảm thấy buồn cười, làm chủ nhân của một cái trò chơi cũng là bất đắc dĩ.

Đột nhiên, không biết có phải hay không say, hấn giống như nghe thấy được mùi thơm của ly cà phê kia, rất thơm rất thuần, đôi mắt sâu thẳm híp lại, lại phát hiện trên bàn y nguyên chỉ có rượu đỏ, hấn có chút tức giận nhắm mắt lại, chán ghét chính mình đột nhiên phun lên ý niệm trong đầu, bởi vì ly cà phê kia, làm cho hấn luôn nhìn không được nghĩ đến một cô gái, kỳ thật, hấn không chán ghét phụ nữ, chỉ là hấn ghét cảm giác, có một cô gái chiếm cứ tâm lý cùng suy nghĩ.

Thế gian, nhân sinh muôn màu, mọi người sống với cuộc sống của chính mình, màn đêm thâm trầm rồi, thế giới cũng an tĩnh lại, đô thị náo nhiệt một ngày cũng yên lặng khi bình minh sắp lên.

Ánh nắng sớm mai đánh thức ai đó trong lúc ngủ say, Hạ Cảnh Điềm mở mắt ra, thói quen duỗi lưng mỗi, đều hòa hơi thở rồi đi đến phía trước cửa sổ, nhìn trong khu công viên nhỏ người người chạy bộ, còn có tia nắng ban mai trong lành, làm cho người ta tâm tình khỏe khoắn hẳn.

Hạ Cảnh Điềm vệ sinh cá nhân xong, bắt đầu nấu bữa sáng, nấu chè hạt sen, nàng thích ăn nhất, ném đến hương vị ngọt ngào và thưởng thức cảm giác thế giới chỉ có một mình mình có đôi khi lại thật tốt, nghĩ đến Tiểu Ngữ chắc còn chưa có rời giường, nàng nấu phần cho ba người, chờ nấu xong, nàng mới gọi điện thoại cho hai người họ.

Sau nửa giờ, Tiểu Ngữ cùng A Nhã chạy tới, ba người vừa ăn vừa đùa vui vẻ, chỉ cần có Tiểu Ngữ cùng A Nhã ở bên sẽ không lúc nào tẻ nhạt, ba người trò chuyện đến tiết mục hôm nay, Tiểu Ngữ đề nghị đi dạo phố, A Nhã cũng tán thành, Hạ Cảnh Điềm còn có thể nói cái gì, đương nhiên đáp ứng rồi, kỳ thật nội tâm của nàng cũng rục rịch! Đi dạo phố là sở thích thiên tính của nữ giới, cho dù không có gì muốn mua, cũng nguyện ý đi dạo trong khu đô thị phồn hoa, thưởng thức một số cửa hàng quần áo mà không biết một mồi.

Sáng sớm, ba người đã ra cửa, nhìn ba người trạng thái tựa hồ đã chuẩn bị rất tốt, mỗi người đều tinh thần no đủ, vẻ mặt phấn khởi.

Chủ nhật, trên đường dòng người như rục, xe và xe, nhưng là, cách ăn mặc mới mẻ, xinh đẹp của ba cô gái trẻ lại là điểm sáng trên đường, ba người cười cười nói nói, đi dạo không biết mệt.

Hạ Cảnh Điềm cũng nhân cơ hội mua cho mình một ít gì đó cần thiết, khi ba người đi vào một cửa hàng khá đẹp, Hạ Cảnh Điềm đột nhiên phát hiện một bóng dáng rất quen thuộc, nhân viên ra chào đón họ, Hạ Cảnh Điềm đột nhiên biết, dĩ nhiên là Trình Thủy Tâm, chỉ thấy cô ấy đang cùng một cô gái ăn mặc rất moden nói chuyện phiếm, đồng thời, Trình Thủy Tâm cũng phát hiện ra Hạ Cảnh Điềm.

Hạ Cảnh Điềm cảm thấy nói không ra có chút bối rối, tranh thủ thời gian kéo bạn mình, thấp giọng nói: “Đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi!”

“Mua không nổi, chúng ta vẫn không thể sờ sao?” Tiểu Ngữ nhỏ giọng hừ một tiếng, cùng A Nhã đi vào.

Hạ Cảnh Điềm có chút quần bách hết sức, đã thấy Trình Thủy Tâm hướng mình đi tới, Hạ Cảnh Điềm vẫn đứng tại chỗ, đáy lòng cũng đang reo hò bảo hai người nhanh lên đi ra.

Trình Thủy Tâm cặp môi đỏ mọng cười, trong mắt lộ ra một vòng nhàn nhạt trào phúng, “A! hai người này là bạn của cô à! Nói cho cô biết, quần áo ở đây, là hai tháng tiền lương của cô cũng mua không được.”

Những lời này nghiêm trọng vũ nhục Hạ Cảnh Điềm, nàng trừng mắt nhìn Trình Thủy Tâm, cười nhạt nói đến, “Tôi không có ý định muốn mua.”

Mà còn đang ở cửa, hai người bạn của Hạ Cảnh Điềm nghe được lời nói của Trình Thủy Tâm, họ đi tới, hai người sắc mặt cũng không tốt xem, đều hung dữ nhìn Trình Thủy Tâm, rồi kéo Hạ Cảnh Điềm bước đi.

Đi cũng chưa xa lắm, Tiểu Ngữ tức giận hỏi, “Cảnh Điềm, cậu quen con nhỏ đó à?”

“Đúng a! Loại phụ nữ như vậy, cậu quen sao? Nói chuyện thật khó nghe a!” A Nhã bực mình, cô ta nói cái gì mà họ mua không nổi, mua không nổi thì đã sao, có tất yếu như vậy tổn thương người sao?

Hạ Cảnh Điềm vốn không nghĩ nhu nhược, nhưng là, đáy lòng cũng đầy một cổ tức giận, không khỏi đùa cợt nói, “Các cậu không biết à! Cô ta là bạn gái Kỷ Vĩ Thần.”

“Cái gì? Bạn gái Kỷ tổng?” Hai người đều kinh động.

“Ừ.” Hạ Cảnh Điềm gật gật đầu.

Bỗng dưng, nghe được Tiểu Ngữ kêu lên, “A! Mình nhớ lần trước tại đại sảnh, mình giống như có gặp qua, khó trách kiêu ngạo như vậy.”

“Có tiền thì giỏi lắm sao? Thiệt là, chưa thấy qua ai không có phẩm cách như ả.” A Nhã khó hiểu hận nói.

“Đúng a! Kỷ tổng cưới được loại vợ này, thật sự là thật đáng buồn.”

“Loại phụ nữ này, Kỷ tổng sớm đã đá rồi, mình thấy tướng mạo, chỉ biết là đồ phá sản, chắc đem tài sản Kỷ tổng phá hết.”

Hạ Cảnh Điềm nghe hai người bạn tốt càng nói càng hăng, ngược lại bị chọc cười rồi, “Nghĩ gì đến anh ta làm chi! Mặc kệ chuyện của họ, chịu tội cũng là anh ta tự tìm.”

“Cái gì mặc kệ chuyện của họ, Kỷ tổng chính là tình nhân trong mộng của chúng mình a! Mình hi vọng anh ấy tìm được một cô gái tốt làm vợ, nếu không, bảo chúng mình làm sao tâm phục?”

“Nếu mình mà là người có tiền, mình sẽ chạy đến cửa hàng của cô ta, mua hết cho mà biết.”

“Cái gì nha! Mình mà có tiền, ngay cả vào cửa của chỗ cô ta cũng còn chưa vào, dựa vào cái gì cho loại người này buôn bán tốt?”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đều là vẻ mặt tức giận không chịu nổi, Hạ Cảnh Điềm ở một bên cười không ngậm miệng được, cảm giác tình bạn thật đẹp, nàng chỉ chỉ cách đó không xa một quán cà phê kêu lên, “Không bằng chúng ta đi trước chỗ đó ngồi một chút a! Đi một quá rồi.”

Ba người nhất trí đồng ý.

121. Chương 121: Thổ Lộ

Tại một thánh đường yên lặng, Đỗ Thiên Trạch đẩy cửa vào, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp ngậm xước Thánh kinh, hần ngẩng đầu hướng trong thánh đường tìm kiếm, khuôn mặt tuần tú che phủ chờ

mong, nhưng đi qua một đoạn thật dài hành lang, một cô gái đã hấp dẫn lấy hắn, chỉ thấy nàng tóc đen mềm mại buông xõa, khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười tỏa nắng, lông mi dài viền theo đôi mắt như nguyệt, sáng lấp lánh.

Hắn giật mình, tim khê lay động, cô gái trước mắt này đúng là người hắn đang tìm kiếm, cô gái có nụ cười tác động nhân tâm, hắn cười mỉm, bước chậm hướng về phía nàng, nhưng mà, khi hắn vươn tay lại thấy cô gái kia trên người tỏa ra hào quang chói mắt, từng chút một hóa thành ánh sang hòa vào không trung, hắn rõ ràng thấy cô gái kia cũng hướng hắn vươn tay ra, nhưng là, thân thể của nàng lại dần dần trong suốt không nhìn thấy. . .

“Cảnh Đêm. . .” Một tiếng dồn dập gọi lên, Đỗ Thiên Trạch mở mắt ra, trong mắt không phải là tình cảnh trong mộng mà là trần nhà, lại không biết trên trán của hắn đã xuất hiện đầy mồ hôi lạnh, hắn có chút ư ám nâng trán, đáng giận, cảnh trong mơ chết tiệt, nhưng, mộng vì cái gì như vậy chân thật? Cơ hồ làm hắn hoảng hốt tìm đầu thất, Đỗ Thiên Trạch rửa thắm một tiếng, trực tiếp xuống giường, hắn muốn thoát khỏi cảm giác lúc này.

Đứng ở cửa sổ sát đất, tay lơ đãng chạm lấy điện thoại trên bàn, không chút do dự đi qua cầm lấy, điện thoại đến số Hạ Cảnh Đêm, nguyên lai tưởng rằng một giây sau có thể nghe được thanh âm của nàng, nhưng là, đầu dây bên kia điện thoại lại truyền đến một hồi giọng nói, “Thực xin lỗi, số điện thoại này không liên lạc được, thực xin lỗi. . .”

Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú biến đổi, cái gì? Sáng sớm đã tắt máy rồi? Đỗ Thiên Trạch híp lại mắt, sắc mặt đã bắt đầu trở nên khó coi, hắn hung dữ quăng điện thoại, rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Hôm qua cả ngày đi chơi, làm sao nghĩ đến điện thoại hết pin? Tối hôm qua quá mệt, Hạ Cảnh Đêm liền ngủ đi, cũng không có kịp sạc pin điện thoại.

Sau nửa giờ, Đỗ Thiên Trạch cầm chìa khóa xe ra cửa, cũng rất không trùng hợp, vừa ra cửa liền thấy Lâm Tiểu Dạ một thân trang phục gợi cảm đứng chờ sẵn, trông thấy Đỗ Thiên Trạch áo quần áo thoải mái đi tới, khuôn mặt cứng ngắc lập tức tươi cười gượng lên, thân mật giữ chặt tay của hắn, “Anh Thiên Trạch, anh muốn đi ra ngoài à?”

Đỗ Thiên Trạch có chút không kiên nhẫn nhướn nhướn mày, đem tay của cô rút gỡ ra, thấp giọng nói, “Anh có việc gấp muốn làm.”

“Anh hôm nay không phải ngày nghỉ sao?” Lâm Tiểu Dạ nghi hoặc nhíu mày, cô chính là muốn lấy được tin tức chuẩn xác!

Đỗ Thiên Trạch nóng vội muốn đi tìm Hạ Cảnh Đêm, đâu có thời gian hưởng cô gái thích, nhanh chóng lấy ra tay của cô, bước nhanh đến bãi đỗ xe, giọng điệu không vui nói, “Đây là việc riêng của anh, em tìm người khác đi chơi đi!”

Đã thấy Lâm Tiểu Dạ chạy lên, đi theo hắn, khẩu khí tùy hứng nói, “Không sao, Anh Thiên Trạch, hôm nay em muốn đi cùng anh.”

Không biết có phải hay không là bởi vì giấc mơ vừa rồi, hơn nữa điện thoại Hạ Cảnh Đêm đã tắt máy, Đỗ Thiên Trạch giờ này khắc này hận không thể lập tức tìm Hạ Cảnh Đêm hỏi rõ, bởi vì cảm giác mất đi nàng chưa từng có mãnh liệt như vậy, làm cho hắn tự dưng có chút bất an, nhìn qua Lâm Tiểu Dạ ánh mắt tràn ngập vô lý, hắn cũng có chút tức giận, một tay giật ra tay Lâm Tiểu Dạ, lớn tiếng nói, “Chờ anh trở lại rồi nói sau.”

Đỗ Thiên Trạch vừa lớn tiếng, đã triệt để làm Lâm Tiểu Dạ vì ngạc nhiên mà hóa đá, cô không thể tin được anh Thiên Trạch thân yêu của mình lại có thể như vậy đối với chính mình, ủy khuất cùng bất an đồng thời xông lên đầu, trong khi cô còn đang ngạc nhiên im lặng nhìn hắn, Đỗ Thiên Trạch bóng dáng đã biến mất trong thang máy.

Sau nửa giờ, dưới nhà Hạ Cảnh Đêm có một chiếc xe màu đỏ ngừng lại, đưa tới nhiều ánh mắt của ông bà lão trong hoa viên chú ý, Đỗ Thiên Trạch bất chấp người khác ánh mắt tò mò, trực tiếp chạy lên lầu ba, một hơi đứng ở trước cửa phòng Hạ Cảnh Đêm, neoh lại mắt liếc liền thấy rõ cửa khóa, chứng minh Hạ Cảnh Đêm không ở, như vậy nàng là ra khỏi nhà? Nàng lúc này đã trở về nơi đó?

Đỗ Thiên Trạch không khỏi có chút hổn hển, cô gái gốc này lúc này không phải là đã chạy đi gặp Kỷ Vĩ Thần chứ! Đỗ Thiên Trạch cũng không biết tại sao mình lại đối với Kỷ Vĩ Thần như vậy khắc sâu ấn tượng, lần trước hắn đi Kỷ thị muốn đổi lấy Hạ Cảnh Diễm, hắn không phải đùa ngốc, ẩn ý trong lời nói của Kỷ Vĩ Thần hắn nghe được rất rõ ràng, hợp đồng chỉ là lấy cớ, mà mục đích thực sự, chỉ là muốn giữ Hạ Cảnh Diễm ở bên người, hắn không hiểu bọn họ trong lúc đó có chuyện gì phát sinh, nhưng là, nửa năm thời gian lại đủ để nói rõ quan hệ hai người thực sự không phải là người ngoài như hắn có thể tưởng tượng.

Hắn lại càng không tin tưởng, nửa năm này, bọn họ có cái gì quan hệ không có, Hạ Cảnh Diễm tuy không phải là xinh đẹp tuyệt thế, nhưng nàng lại có một loại hấp dẫn đàn ông rất lớn, Kỷ Vĩ Thần nếu như không phải bị Hạ Cảnh Diễm hấp dẫn, thì hắn cũng sẽ không yêu cầu nàng làm tình nhân rồi, huống chi, người đàn ông này gần đây ánh mắt rất cao.

Đỗ Thiên Trạch cơ hồ có cảm giác muốn phát điên, chỉ cần vừa nghĩ tới giờ này nàng đang cùng Kỷ Vĩ Thần ở chung một chỗ, hắn đã nghĩ muốn giết người, nhớ lại nụ cười tỏa nắng trong mộng, hắn thậm chí có sự phách đạo là không muốn cho bất luận ai nhìn thấy nàng, hít thở sâu một hơi, bóng dáng của hắn lập tức biến mất tại cửa ra vào, thẳng đến cao ốc Kỷ thị.

Ba cô gái đi dạo phố, cho dù ba người đều đi giày cao gót tới chín centimet vẫn y nguyên không biết mệt mỏi, thể lực có thể so với siêu nhân.

Đi dạo phố đôi khi mục đích là rất đơn thuần, họ có thể không mua bất luận cái gì, nhưng là, họ lại cực kỳ cam tâm tình nguyện đi xem các cửa hàng quần áo, chỉ vì thỏa mãn cái đẹp trong mắt.

Ba người một mực đi từ chín giờ sáng đến xế chiều ba giờ hơn, cuối cùng cũng mệt mỏi chết khiếp rồi, Hạ Cảnh Diễm chân cơ hồ sưng lên, giày xăng đan đã biến thành dép lê, mà Tiểu Ngừ cùng A Nhã y nguyên hào hứng không giảm, còn chiến đấu thảo luận, Hạ Cảnh Diễm thì tại một bên chớp mắt nghỉ ngơi.

Hai mươi phút sau, ba người đến cửa tiểu khu, bởi vì quá mệt mỏi, liền đều tự về nhà, Hạ Cảnh Diễm buồm lỏng thân mỗi mệt mở cửa, đưa mấy túi quần áo trong tay ném về phía trên giường, sau đó, tranh thủ thời gian đổi một đôi dép lê nhẹ nhàng, ngã xuống giường lại không nghĩ tới nhìn thấy túi rác còn chưa đem đi, chỉ phải rất không tình nguyện cầm túi to đi xuống dưới lầu, nàng cũng rất khiết phích nha.

Hạ Cảnh Diễm đang đem túi rác ném vào thùng rác trong cư xá, đột nhiên, chỉ thấy một chiếc xe màu đỏ dung tốc độ của trăm con ngựa chạy hướng tới phía nàng, cuối cùng, tiếp theo tiếng phanh xe gấp, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú tràn ngập không vui từ trên xe đi xuống, bước nhanh đi đến trước mặt nàng, chỉ dung một câu rống giận, “Chết tiệt, cô đi đâu a?”

Hạ Cảnh Diễm bị Đỗ Thiên Trạch quát nên không hiểu đầu cua tai nheo gì, nàng cau mày, trợn mắt nói, “Anh làm gì vậy a!”

Đỗ Thiên Trạch ngăn không được tức giận lại một lần nữa quát, “Điện thoại di động của cô vì cái gì tắt máy?”

Đỗ Thiên Trạch trong lời nói làm cho Hạ Cảnh Diễm nhăn lại lông mày, nàng lầm bầm lầu bầu nói, “Điện thoại tôi tắt máy sao? Có thể là hết pin a!”

Hạ Cảnh Diễm nói xong làm Đỗ Thiên Trạch nổi trận lôi đình, tức giận đến không nói gì, hắn khuôn mặt tuần tú trong nháy mắt có chút nhăn nhó, cuối cùng, giương giọng hỏi, “Cô không phải mới vừa đi gặp Kỷ Vĩ Thần chứ?”

Hạ Cảnh Diễm ngăn không được trừng hắn, người này như thế nào vừa xuất hiện lại nói cái gì không hiểu gì hết..., ai đi gặp Kỷ Vĩ Thần? Nàng có chút tức giận nhỏ giọng quát, “Anh nói điên cái gì vậy, tôi không làm gì phải đi gặp anh ta cả!”

“Vậy cô hôm nay. . . ?” Hạ Cảnh Diễm trong lời nói làm cho hắn vừa mừng vừa lo, nhưng đồng thời, lại cảm thấy mất mặt không thôi, cả ngày chẳng lẽ là mình nghĩ sai?

“Cùng bạn đi dạo, làm sao?” Hạ Cảnh Diễm nghi hoặc nhướn mi.

Những lời này càng làm cho Đỗ Thiên Trạch lòng đang tràn đầy lửa giận hóa thành hư không, trời ạ, cô gái này cũng khá giày vò hắn đi! Phải biết rằng từ sáng đến giờ, hắn chạy đến biệt thự Kỷ Vĩ Thần ba lần

rồi, mà cô gái này lại đang đi dạo phố? Đáp án này làm hấn vui nhưng phát hiện chính mình lại làm một chuyện ngu ngốc như vậy.

Nhìn Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú âm tình bất định, khi thì nhú mày khi thì cắn răng, Hạ Cảnh Diễm ngược lại giọng điệu không khỏi dịu dàng hỏi, “Anh làm sao vậy?”

“Lần sau trước khi ra cửa, phiền toái cô kiểm tra điện thoại di động của cô a.” Đỗ Thiên Trạch tức giận gầm nhẹ một câu, hấn mới không cho nàng biết rõ, chính mình vì nàng mà khắp nơi bồn tẩu a.

“Tối hôm qua quá mệt, nên quên sặc.” Hạ Cảnh Diễm có chút vô tội nói, nếu như hấn không nói, nàng cũng quên chuyện điện thoại!

Đỗ Thiên Trạch nhìn không được liếc nàng, nhắc chân liền hướng đến phòng của Hạ Cảnh Diễm đi đến, sau lưng nàng cắn cắn môi, chỉ phải theo sau.

Về đến nhà, thấy trên giường Hạ Cảnh Diễm mới mua gì đó, hấn đáy lòng mới an tâm, ngồi ở mép giường không giận nữa, Hạ Cảnh Diễm rửa tay đi toilet, nhìn người ngồi ở trên giường, không khỏi gương giọng nói, “Anh vừa rồi tức giận như vậy là có chuyện gì?”

Đỗ Thiên Trạch liếc nàng, giọng điệu hàm hồ nói, “A! Tôi hôm nay giữa trưa muốn tìm cô cùng nhau ăn cơm, cô cũng không có gặp, hại tôi cơm trưa đến bây giờ còn không có ăn.”

Hạ Cảnh Diễm ngược lại sững sờ, người này như thế nào mà dần như vậy? Không có tìm được mình thì cơm cũng không ăn à?” Có muốn hay không tôi nấu cho ít đồ ăn?”

“Tốt!” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú cuối cùng có một chút vui vẻ.

Trong phòng bếp, Hạ Cảnh Diễm nấu một bát mì, Đỗ Thiên Trạch thì là tựa tại cửa ra vào, ánh mắt bình tĩnh chăm chăm vào bóng dáng bận rộn, suy nghĩ xa xôi, trải qua buổi trưa hôm nay, hấn đột nhiên rất muốn tuyên bố đem cô gái này chiếm giữ là của mình, muốn nàng chiếm chỉ là của hấn, không cho phép người khác lấy đi, nhưng hấn lại phát hiện, hấn có thể đơn giản đối với bất kỳ một cô gái nào nói câu ‘anh yêu em’ hoặc là ‘anh thích em’, duy chỉ có đối với nàng, hấn thủy chung nói không nên lời, rõ ràng đã thích nàng, cũng không dám đối mặt, cái này rất không như tính cách của hấn.

Từ nhỏ, hấn đối với cái mình thích đều rất rõ ràng, hấn thích gì, hấn sẽ rất trực tiếp lấy đi, hấn thích phụ nữ nào, hấn cũng sẽ không chút do dự hấp dẫn họ, nhưng là, hôm nay hấn mới chính thức hiểu được, những thứ kia cũng không phải là hấn muốn thật sự, mà cô gái nhỏ nhắn trước mắt này mới là người hấn để ý nhất.

Hạ Cảnh Diễm vừa bỏ thêm rau vào bát mì, quay đầu lại nhìn Đỗ Thiên Trạch đang nhìn mình xuất thần, cười một tiếng, “Đợi lát nữa sẽ lập tức có ăn.” Những lời này, nói ra giống như Đỗ Thiên Trạch là mèo nuôi vậy a, đang đau khổ chờ chủ nhân cho ăn.

Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú không khỏi khơi gợi lên vui vẻ, những lời này nghe vào tai hấn thoải mái cực kỳ, trước mặt nàng, hấn ngược lại nguyện ý làm tiểu miêu ngoan ngoãn.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Cảnh Diễm đem một bát mì nóng hôi hổi để trước mặt bàn, nhìn Đỗ Thiên Trạch bộ dáng ăn ngon, Hạ Cảnh Diễm trong lòng rất là thỏa mãn, không khỏi nhú mày cười nói, “Đừng nóng vội, tôi cũng sẽ không đoạt với anh a.”

Đỗ Thiên Trạch thật sự là đói bụng, mà trong tay lại là bát mì Hạ Cảnh Diễm tự tay vì hấn mà nấu, nói sao cũng rất ngon, ăn xong một ngụm cuối cùng, hấn nhượng mày nói, “Để cho tôi đói bụng, một chén mì đã nghĩ đuổi tôi à?”

“Vậy thì làm gì?” Hạ Cảnh Diễm hì hì cười, người này không phải là muốn một bát nữa chứ!

Nhìn Hạ Cảnh Diễm đáng yêu cười, Đỗ Thiên Trạch trong lòng rung động, nhìn không được thốt ra, “Em đồng ý làm bạn gái tôi chứ?”

Những lời này trực tiếp làm Hạ Cảnh Diễm cứng đơ, thật lâu, nàng mới hồi phục tinh thần lại, ngâm nghĩ lời nói của Đỗ Thiên Trạch, nàng nhú mày, “Anh đang đùa à!”

Đỗ Thiên Trạch sắc mặt lại có vẻ vô cùng chăm chú, giọng điệu còn ẩn chứa vẻ lo lắng, “Vì cái gì lời của tôi em luôn không cho là thật?”

Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác hôm nay Đỗ Thiên Trạch rất kỳ quái, lại không ngờ được hắn sẽ nói những lời này, nàng trong khoảng thời gian ngắn có chút không dự liệu, tránh đi ánh mắt sáng quắc của Đỗ Thiên Trạch, phiết môi nói, “Anh nói đùa gì vậy? Chúng ta làm sao có thể?”

Đỗ Thiên Trạch lại nóng nảy, hắn chán ghét không lấy được đáp án, hắn chán ghét cảm giác không xác định, hắn đứng người lên, đi đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, cầm lấy hai tay của nàng, làm cho nàng chỉ có thể đối mặt chính mình, nhìn Hạ Cảnh Diễm hắn có chút tức giận nói, “Vì cái gì không thể, em chẳng lẽ nhìn không thấy tôi thích em sao?” Tôi thích em ba chữ vừa ra khỏi miệng, ngay cả Đỗ Thiên Trạch cũng có chút kinh ngạc, nguyên lai, đối với người trong lòng nói yêu mến lại có thể nói thuận miệng như vậy.

Hạ Cảnh Diễm quả thực không thể tin tai mình nghe được gì, nàng đã không thèm để ý Đỗ Thiên Trạch nói cái gì, nàng để ý chỉ là chuyện nàng cho rằng không có khả năng, hơn nữa, nàng một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, càng không cách nào tiếp nhận Đỗ Thiên Trạch như vậy thổ lộ, nàng có chút quần bách vượt tóc, cắn chặt môi dưới nói, “Tôi. . . Chúng ta. . .” Chính là, nghĩ giải thích cái gì, lại phát hiện đã tìm không thấy lý do tốt hơn.

Đã thổ lộ, Đỗ Thiên Trạch thu hồi lại vẻ bất cần đời như ngày bình thường, ánh mắt chăm chú cơ hồ như là thay đổi thành người khác, hắn bắt được cánh tay mảnh khảnh của Hạ Cảnh Diễm, khẩu khí ôn nhu không ít, “Tôi sớm cũng đã nói, tôi muốn em làm bạn gái của tôi, em đều không có ghi ở trong lòng sao?”

Đỗ Thiên Trạch loại giọng điệu dịu dàng này càng làm cho Hạ Cảnh Diễm trong lòng loạn thất bát tao, nàng có chút dồn dập tránh ra tay của hắn, “Chúng ta không có khả năng. . .”

Những lời này, tự dưng rước lấy Đỗ Thiên Trạch không vui, hắn lông mày nhăn thành một đám, cảm giận nói, “Em có phải muốn nói là, em thích Kỳ Vĩ Thần?”

Hạ Cảnh Diễm trừng lớn mắt, há miệng, bối rối phản bác, “Anh không nên nói lung tung. . .”

“Vậy em vì cái gì không tiếp nhận tôi? Chẳng lẽ trong lòng em, tôi thực sự chán ghét như vậy sao?” Đỗ Thiên Trạch ảo não gầm nhẹ, ngăn không được giận dữ, bởi vì nàng cự tuyệt, bởi vì nàng do dự, bởi vì nàng ánh mắt bối rối, hắn đều đau lòng, không nghĩ lại chất vấn thêm, nhưng chính hắn cũng là bối rối bất an .

“Tôi cũng không chán ghét anh. . .” Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khó xử cùng bối rối, nói không ra, một loại cảm giác sắp hít thở không thông phun lên.

Cũng đang lúc này, gáy nàng bị một đôi tay to đè lại, trong khi nàng còn kinh ngạc khẽ hé môi, đã bị môi mỏng phách đạo chụp lên, cả người bị hắn kéo vào trong ngực.

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, khiếp sợ cơ hồ đã quên hô hấp.

122. Chương 122: Không Hiểu Lòng Mình

Đầu óc nóng lên, Hạ Cảnh Diễm bối rối đẩy ra Đỗ Thiên Trạch, cả người lui về phía sau mấy bước, bắt chập khoe môi còn lưu lại nhiệt độ, nàng quay đầu ra, thở dốc không thôi, không khống chế được khẽ gào nói!”Anh đi đi. . .”

Đỗ Thiên Trạch nhú lại mắt, khuôn mặt tuần tú hiện lên một chút bị tổn thương, hắn chau lên lông mày, ở sau người thấp giọng nói, “Anh biết rõ đã mạo muội, nhưng là, anh đối với em cảm tình là chân thật, em chẳng lẽ một chút cũng không cảm giác được sao?”

Hít sâu mấy ngụm, Hạ Cảnh Diễm lý trí dần dần trở về, nàng một tay vượt ngực đang nhảy loạn, giọng điệu có chút hấp tấp nói, “Đừng nói nữa. . . Tôi không muốn nghe, cũng không còn hứng thú nghe.” Nói đến câu này, tâm nàng cũng đau đớn, nhưng trong lòng lại điên cuồng hét lên, Đỗ Thiên Trạch, cầu anh

không nên nói nữa, không nên nói nữa, nếu không, nàng không cách nào cam đoan chính mình có thể hay không nói ra những lời càng đả thương hắn.

Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, Hạ Cảnh Diễm trong lời nói đả kích trầm trọng hắn, lời hắn thổ lộ, nàng lại không có hứng thú nghe? Đỗ Thiên Trạch không dám tin nhìn cô gái trước mắt, đây là Hạ Cảnh Diễm dịu dàng hắn quen biết sao? Hắn chưa từng có thấy nàng có bộ mặt như vậy sắc bén lạnh nhạt, hắn không khỏi có chút cứng ngắc lại.

Sau lưng đã không có thanh âm, nhưng không khí lại làm cho người ta nặng nề hít thở không thông, lại làm cho nàng hô hấp thêm gấp gáp, nàng không dám quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại, nàng sợ nhìn thấy thần sắc không nên trông thấy, nàng càng không muốn bộc lộ tâm tư của mình, chỉ muốn chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Đỗ Thiên Trạch cũng không nói qua những lời này, mà nàng cũng không có nghe thấy, bọn họ vẫn duy trì quan hệ như trước kia, ai cũng không có đổi.

Nhưng là, sau lưng trầm mặc đối với nàng mà nói lại là nỗi đau trí mạng, vì cái gì hắn không nói lời nào? Vì cái gì hắn không lên tiếng? Hạ Cảnh Diễm rất muốn xoay người sang chỗ khác, nhưng nàng thật sự không có dũng khí, trước tình cảm nàng thừa nhận chính mình nhu nhược, muốn chạy trốn, nhưng vẫn muốn giữ vững tình bạn cùng Đỗ Thiên Trạch mà thôi, nàng không nghĩ bọn họ từ nay về sau cơ hội làm bạn cũng không có.

Sau lưng vẫn không có thanh âm, Đỗ Thiên Trạch cứ như vậy kinh ngạc nhìn Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt, tâm bắt đầu từng chút từng chút tan rã, chính là bởi vì yêu mến người trước mắt, hắn mới sẽ tự hỏi, hắn mới lấy lý trí khống chế tâm tình của mình, không nghĩ trong kích động đả kích nàng thêm nữa, nhưng vì cái gì? Nàng tại sao phải cự tuyệt? Là hắn thực sự chưa đủ tốt? Hay là chính hắn đánh giá cao phân lượng của mình trong lòng của nàng?

Hạ Cảnh Diễm thật sự chịu đựng không nổi loại trầm mặc muốn chết này, nàng trước tiên mở miệng, nhưng lại bình tĩnh lên tiếng, “Anh chẳng lẽ một chút cũng không thêm để ý tôi từng làm tình nhân của người khác sao?”

“Là anh để ý? Hay là chính em để ý?” Sau lưng Đỗ Thiên Trạch lại nhin không được trào phúng lên tiếng, giọng điệu trở nên nghe không ra tâm tình, cô gái này chẳng lẽ là vì nguyên nhân đó mà cự tuyệt mình?

Đỗ Thiên Trạch trong lời nói thật ra khiến Hạ Cảnh Diễm chấn động, nàng chưa từng có lo lắng qua vấn đề này, mình đang lo lắng sao? Đúng vậy, nàng để ý, bởi vì chuyện này đối với nàng mà nói, là một vết thương tạm thời không cách nào xóa đi, đã làm tình nhân của người khác, mọi cô gái đều nên để ý! Chẳng lẽ nàng có thể không hề cố kỵ đảo mắt đã nhào vào lòng người khác? Người khác có thể làm được hay không nàng không biết, nhưng là, nàng không thể.

Lại nghe sau lưng Đỗ Thiên Trạch bình tĩnh lên tiếng, “Đây chỉ là một đoạn quá khứ, em nên quên, là người ai chưa từng có quá khứ? Một mực để ý chỉ là em, nếu như anh để ý..., anh còn đứng ở chỗ này cùng em nói những lời này sao?”

Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm thấy gánh nặng trong lòng đã được giải khai, có chút buồn cười nghĩ, chính mình cho rằng là nó là một ngọn núi áp lực, mà hắn lại chỉ dùng hai chữ “Quá khứ” đã nhắc lên được, xác thực đây chẳng qua là một đoạn quá khứ, hắn là nên quên, nhưng vấn đề là, nàng quên không được, quên không được Kỷ Vĩ Thần người đàn ông này, bất luận có quan trọng hay không, chút ký ức chôn sâu ở đáy lòng kia xóa không mất, tựa như những đêm nửa khuya tỉnh mộng cảm giác như đang nằm trong lòng hắn.

Hạ Cảnh Diễm buồn rầu thở dài, xoay người lại, trong đôi mắt hiện lên vẻ xa xăm, chạm đến ánh mắt sáng chói của Đỗ Thiên Trạch, nàng cắn cắn môi dưới, khó xử lên tiếng nói, “Anh nên lo lắng đến cảm giác của tôi.”

Hạ Cảnh Diễm những lời này, nghe vào Đỗ Thiên Trạch lại làm lòng hắn rung động, đôi mắt hắn lập tức nổi lên mỉm cười, “Cô gái ngốc, là anh bức em.”

Đỗ Thiên Trạch những lời này lại tự dưng làm không khí nặng nề buông lỏng, Hạ Cảnh Diễm mím môi nường mi, không khỏi trừng hắn, “Ừm, anh không nên bức tôi, đến khi gặp trở ngại anh có vui đâu?”

Đỗ Thiên Trạch cũng phát hiện, cảm tình không nên cưỡng cầu được, tuy nhiên, hắn nóng lòng muốn Hạ

Cảnh Diễm chấp nhận mình, nhưng là, nhưng nếu gấp gáp sẽ chỉ làm nàng căng thẳng, trời biết, hắn cỡ nào hận chính mình vừa rồi không khổng chế được lời nói, đã thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ bối rối, lòng của hắn cũng đau nhức không thôi.

“Anh không yêu cầu em lập tức cho anh đáp án, nhưng là, không được trốn anh, không được chán ghét anh.” Đỗ Thiên Trạch có chút bá đạo tuyên bố, hắn sợ nhất chính là nàng rời đi không thấy nữa.

Hạ Cảnh Diễm tâm đông cứng lại bởi vì Đỗ Thiên Trạch câu nói này hơi tính trẻ con, hắn ngẫu nhiên và tùy hứng, thật là làm cho người không thể chán ghét, nàng mím môi hung dữ trừng hắn, “Bị anh thích, tôi cũng không phải là nên cảm thấy vinh hạnh chứ?”

Đỗ Thiên Trạch cười nhẹ, lông mày đột nhiên xiết chặt, hắn có chút nhanh khó khăn hỏi, “Em phải thành thật trả lời anh một vấn đề.”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm nhú mày theo, trong lòng cũng cầu xin hắn không cần phải nói những chuyện kia thì tốt rồi.

“Em thực sự không thích anh sao?” Đỗ Thiên Trạch thật nghiêm túc hỏi, Hạ Cảnh Diễm không có đáp án chính xác, điều này làm cho hắn gần đây chán ghét loại cảm giác không xác định được này.

Hạ Cảnh Diễm hừ nhẹ một tiếng nói, “Tôi làm gì phải thích anh? Anh có điểm nào đáng giá để tôi thích?”

Lời của nàng vừa nói xong, đã thấy một bên Đỗ Thiên Trạch đột nhiên chau nhanh lông mày, khuôn mặt tuấn tú lập tức trở nên tái nhợt khó coi, mà thân hình cao thẳng cũng có chút dấu hiệu lung lay, Hạ Cảnh Diễm liếc thấy Đỗ Thiên Trạch đang có dấu hiệu phát bệnh, lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, nàng lập tức nhào tới, vịn lấy Đỗ Thiên Trạch đang thở gấp gáp, lo lắng dò hỏi!”Đỗ Thiên Trạch. . . Thuốc của anh để đâu?”

Đỗ Thiên Trạch nhếch môi không nói gì, nhưng là, lông mày lại càng nhăn chặt hơn, cơ hồ nhăn đến giao nhau, Hạ Cảnh Diễm vội vàng đem hắn đỡ lên giường, bởi vì nhất thời không xong, hai người đồng thời ngã xuống giường nhỏ, mà Đỗ Thiên Trạch thân thể thì thật vừa đúng lúc đỡ nàng với tư thế đặt nàng ở thân dưới, Hạ Cảnh Diễm trong lòng quýnh lên, đang muốn giãy dụa đứng dậy, đã thấy Đỗ Thiên Trạch nguyên lai khuôn mặt thống khổ đã buông lỏng, khóe môi lộ ra một vòng cười tà, môi mỏng không chút do dự chụp lên đôi môi mềm mại, Hạ Cảnh Diễm cả kinh mở to mắt, mới hậu tri hậu giác phát hiện chính mình bị gạt, vùng bàn tay nhỏ bé tát hắn một cái, mà vừa vặn trúng má trái anh tuấn của Đỗ Thiên Trạch, lập tức, hai người đều đứng hình, Hạ Cảnh Diễm càng không dám tin nhìn tay mình chăm chăm, còn chưa kịp phản ứng, trên môi đã truyền đến một loạt nụ hôn trừng phạt.

“Ừm. . .” Hạ Cảnh Diễm vừa vội vừa tức, bàn tay nhỏ bé không chút khách khí muốn lại lần nữa tát đi qua, lại bị Đỗ Thiên Trạch nhanh tay ngăn lại, hắn buông ra hương vị ngọt ngào của cái miệng nhỏ nhắn, không vui nói!”Em muốn mưu sát chồng nha!”

Hạ Cảnh Diễm một tay lấy hắn đẩy ra, hỏa đại đạo nói, “Anh thật sự là đáng giận.” Dám lừa gạt nàng.

“Nếu như không như vậy, anh như thế nào mới có thể xác định là em quan tâm anh?” Đỗ Thiên Trạch ngược lại nói được rất hùng hồn, nhưng không biết, vừa rồi Hạ Cảnh Diễm quả thực đã hù chết hắn.

“Anh. . .” Hạ Cảnh Diễm thật sự là không nói gì được, cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nếu như hắn thật sự phát bệnh, Hạ Cảnh Diễm thật đúng là không biết nên làm sao bây giờ.

“Lần sau không cho phép dọa tôi nữa, có nghe hay không?” Hạ Cảnh Diễm cảm tức gằm nhẹ, người này chẳng lẽ cũng không nghĩ đến cảm nhận của người khác sao?

“Tuân mệnh, Cảnh Diễm của anh.” Đỗ Thiên Trạch trên mặt cười đến vô cùng nhộn nhạo, nhưng là má trái anh tuấn lại rõ ràng in dấu năm ngón tay.

Hạ Cảnh Diễm nhú mày, ngăn không được lấy tay chỉ chỉ gò má của hắn, giọng điệu cứng nhắc hỏi, “Còn đau không?”

“Em thử nói xem?” Đỗ Thiên Trạch tức giận giương giọng nói, trời ạ! Hắn là lần đầu tiên biết đến mùi vị bị phụ nữ tát a.

“Ai kêu anh giả dối, đáng đời.” Hạ Cảnh Diễm vừa nói, nhưng lại đi đến trong toilet, lấy khăn thấm nước lạnh đi tới, đắp lên cho hân, Đỗ Thiên Trạch cực kỳ hưởng thụ lấy Hạ Cảnh Diễm dịu dàng săn sóc, khoe miệng vui vẻ gương càng lớn.

Hạ Cảnh Diễm cố ý hung hăng chà xát mạnh xuống, làm hại hân khuôn mặt tuần tú đều biến hình rồi, chỉ phải ủy khuất kêu lên, “Em nhẹ tay chút, muốn hủy dung anh à!”

Không thể tưởng được sau khi ngoài ý muốn thổ lộ, cuối cùng lại phát triển trở thành như vậy, đối với hai người mà nói, đều là chuyện tốt, ít nhất là minh bạch tâm trạng của hai người rồi vẫn còn có thể duy trì vui vẻ thật là không dễ dàng. Lúc này hai người đã đem phần tình ý giấu ở đáy lòng, ai cũng không hề nhắc tới, lại đều tự mình biết.

Đêm nay, Đỗ Thiên Trạch ở lại phòng Hạ Cảnh Diễm đến khuya mới đi, nếu như không phải Hạ Cảnh Diễm uy hiếp của hân, hân thật đúng là sẽ không chịu đi ! Đỗ Thiên Trạch đến đây, Hạ Cảnh Diễm cả người cũng giống như đánh xong một hồi trận chiến, mệt mỏi, yên tĩnh trong phòng nàng rõ ràng nghe được tiếng tim mình mất trật tự, hôm nay Đỗ Thiên Trạch trong lời nói đã kích động lòng nàng, làm cho nàng không biết nên như thế nào cho phải, chỉ vịn vịn có một chút kinh nghiệm tình trường, nên không cách nào nàng có thể làm khác được, Đỗ Thiên Trạch thổ lộ cũng có chút cường ngạnh bức người, làm cho nàng thiếu chút nữa muốn chạy trốn, đến bây giờ, nàng y nguyên không cách nào nói ra cảm giác đối với Đỗ Thiên Trạch, có phải là yêu? Hay là thích? Thương cảm và đồng tình? Chỉ biết là cùng hân cùng một chỗ thời gian rất vui vẻ, bởi vì tranh cãi, đấu võ mồm, luôn làm cho nàng cảm giác thoải mái, mà ở lúc hân bệnh tình phát tác tâm nàng lại như vậy đau nhức, chỉ biết là rất gấp vội vàng, nhìn thấy hân bộ dáng thống khổ , đáy lòng nàng cũng ức chế không nổi co rút đau đớn, muốn xóa đi sự đau khổ cho hân.

Cái này có tính là yêu không? Có tính là thích không? Hạ Cảnh Diễm bắt đầu đối với cảm giác này sinh ra hoài nghi, có chút buồn cười, nàng thậm chí ngay cả thích cùng yêu đều phân biệt không được.

Đêm nay, Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa quang vinh gia nhập đội ngũ mất ngủ, bởi vì Đỗ Thiên Trạch và cảm giác chưa xác định được này.

Ngày hôm sau, thứ Hai, Hạ Cảnh Diễm đúng giờ đi làm, hai ngày này phát sinh quá nhiều chuyện, làm cho nàng ngày đầu tiên đi làm cảm giác đầu óc đã choáng váng, mãi cho đến khi vào văn phòng, nàng cũng có chút không tập trung, cuối cùng, pha ly cà phê làm cho mình định thần.

Thứ Hai có mấy cái hội nghị, muốn chuẩn bị tư liệu rất nhiều, Hạ Cảnh Diễm chạy lên chạy xuống nhiều lần, cũng lúc đang đi ngang qua tầng mười bảy tầng, một căn phòng hội nghị không đóng, nàng không cẩn thận liếc nhìn phòng họp nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, hân đưa lưng về phía cửa, vẫn thấy bóng dáng cao ngất ầu phục chỉnh tề, đáng tiếc nhìn không tới nét mặt của hân, chỉ biết là hân tựa lên ghế, ánh mắt dường như chăm chăm vào phía trước, mà vài quản lý ngồi ở trong phòng họp thì vẻ mặt nơm nớp lo sợ.

Hạ Cảnh Diễm lẳng lặng nhìn trong năm giây, liền đi rồi, nói không ra vì cái gì, đáy lòng có chút nhỏ nhỏ thất lạc, nàng về tới văn phòng, đang muốn ngồi xuống, chỉ thấy ngoài cửa có người gõ cửa, Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, còn tưởng rằng là có người tìm tổng giám, đã thấy ngoài cửa đứng là một cô gái trẻ, trong tay của cô cầm một bó hoa xinh đẹp, đi đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, cười nói, “Xin chào, xin hỏi cô là Hạ Cảnh Diễm Hạ tiểu thư?”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên, nhìn gì đó một cái, mới lên tiếng nói, “Vâng, tôi chính là Hạ Cảnh Diễm.”

Cô gái thấy tìm đúng người rồi, liền đem bó hoa trong tay phóng tới bàn của Hạ Cảnh Diễm nói, “A! Đây là Đỗ Thiên Trạch tiên sinh tặng cho cô, xin cô ký tên.” Nói xong, đưa cho Hạ Cảnh Diễm một ký biên nhận.

Đỗ Thiên Trạch tặng? Hạ Cảnh Diễm ngơ ngác một chút, lại cảm thấy đau đầu, trời ạ! Nàng đây là đang đi làm ! Nhưng là, nhìn cô gái đang chờ, chỉ phải dương tay ký nhanh, cô gái nở nụ cười, “Cảm ơn.” Xoay người rồi đi .

Hạ Cảnh Diễm cầm lấy bó hoa, mùi thơm ngát bốn phía lan tỏa, cả người có chút ngây người, chỉ thấy nhiều loại hoa, nhưng nhiều nhất là hoa hồng, hoa thật to cơ hồ chiếm nửa bàn công tác, Hạ Cảnh Diễm khó xử, một bó hoa lớn như vậy, nàng muốn để ở đâu? Nếu như bị Ngô Kiệt thấy, nhất định ảnh hưởng không tốt.

Hạ Cảnh Diễm đang suy tư muốn đặt ở đâu, đã thấy cửa phòng làm việc, một đạo bóng người cao to bước đi qua, Hạ Cảnh Diễm giương mắt nhìn, ngực thùng thùng từng cái nhảy, trời ạ, chỉ thấy cửa phòng làm việc, thỉnh thoảng đứng Kỳ Vĩ Thần cùng Ngô Kiệt, nàng không kịp thấy rõ biểu lộ hai người, một tay lấy hoa giấu dưới bàn công tác, có chút không có ý tứ đem ánh mắt chuyển tới cửa phòng làm việc.

Ngô Kiệt ngược lại cảm thấy có chút buồn cười, nhưng là, một bên Kỳ Vĩ Thần lại mặt không biểu tình, Hạ Cảnh Diễm vừa rồi vẽ mặt bối rối trực tiếp khiến hắn nhú mày, nhìn bó hoa, người bình thường cũng biết là có ý tứ gì, Kỳ Vĩ Thần đương nhiên cũng cảm thấy hiểu rõ, lông mày nháy lên, ánh mắt sắc bén quét Hạ Cảnh Diễm, trong ánh mắt tràn ngập không vui cùng cảnh cáo, cái này nhìn như là một thủ trưởng đối với cấp dưới bất mãn toan tính, nhưng là, trong mơ hồ, lại tựa hồ như cất dấu ý tứ gì khác.

Hạ Cảnh Diễm nhận được ánh mắt đó của Kỳ Vĩ Thần lập tức rũ đầu xuống, trong lòng không khỏi phàn nàn Đỗ Thiên Trạch, hay rồi, vì cái gì đột nhiên tặng hoa tới? Thực nên nói cho hắn biết, giờ làm việc không cần phải tùy tiện xằng bậy.

Đợi Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu, cửa phòng làm việc đã không có bóng dáng Kỳ Vĩ Thần, chỉ có Ngô Kiệt đẩy cửa tiến vào, đi đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, cười nói, “Chỗ anh có bình hoa em cần lấy không?”

Hạ Cảnh Diễm mím môi cười, dưới ánh mắt Ngô Kiệt dò xét, khuôn mặt đỏ lên, tranh thủ thời gian đáp, “Được nha!”

123. Chương 123: Nhà Hàng Gặp Lại

Cao ốc Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú mỗi thời khắc đều mang vẻ mỉm cười trên môi, thỉnh thoảng còn hát vài câu, đối với văn kiện trong tay lại không chăm chú, ánh mắt ngẫu nhiên lại nhìn một nơi bất định, còn bất chợt giương môi bật cười, điều này làm cho trợ lý của hắn không khỏi khó hiểu.

Trong lòng thầm quái lạ, Đỗ tổng từ buổi sáng vẽ mặt đã bắt đầu như mùa xuân đang tới, trên mặt viết rõ ràng hai chữ vui sướng, nếu như đổi lại là bình thường, lúc này anh ta đã vút xuống công việc mà chạy trốn không thấy bóng dáng.

Lại còn thỉnh thoảng bật cười, hiển nhiên chính là bộ dáng của một cậu nhóc đang yêu, khó trách hôm nay khi đang họp, Đỗ tổng đã có một bộ thần sắc sáng lạn bất thường, nguyên lai là đang cười thầm trong lòng, hắn rất kinh ngạc, rốt cuộc là cô gái như thế nào lại có thể bắt được lòng của Đỗ tổng

Chẳng lẽ là Lâm tiểu thư?

Cũng đang lúc này, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch vừa nhìn bên ngoài, vừa đứng dậy muốn đi ra ngoài, Dư Thanh tranh thủ thời gian hỏi với theo một câu, “Đỗ tổng muốn đi ra ngoài à!”

“Ừ, không có gì chuyện quan trọng nhớ đừng tìm tôi.” Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại dặn một câu, bước chân đã ưu nhã hướng đến thang máy.

Dư Thanh liền giật mình một chút, không khỏi bật cười lên tiếng, không thể tưởng được Đỗ tổng phong lưu thành tánh cũng có lúc an phận như vậy, ngay khi hắn định xoay người làm việc tiếp, vừa vặn gặp Lâm Tiểu Dạ đầm đầu đi tới, hắn không khỏi sững sờ, hơi có vẻ kinh ngạc kêu lên!”Lâm tiểu thư như thế nào còn chưa đi.

Đi đâu?”

Lâm Tiểu Dạ càng khó hiểu nhướn mày, “Tôi đi đâu?”

“Hôm nay Đỗ tổng không phải hẹn Lâm tiểu thư ăn cơm sao?” Dư thanh nói xong câu đó sau mới cảm thấy hối hận, lầm rồi, ngày hôm qua nhìn vẻ mặt Lâm Tiểu Dạ chất vấn, hắn biết rằng, bạn gái Đỗ tổng là một người hoàn toàn khác.

Lâm Tiểu Dạ đôi mi thanh tú nhú một cái, khẩu khí không vui nói, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, anh nói rõ ràng cho tôi biết, Thiên Trạch đi nơi nào?”

Dư Thanh có chút khó xử, cười hắc hắc, “Đỗ tổng giống như cùng ai hẹn hò, tôi còn tưởng rằng là Lâm tiểu thư!”

Lâm Tiểu Dạ mặt đẹp biến sắc, giọng điệu càng bức người, “Làm sao anh biết Thiên Trạch hẹn hò?”

“Tôi thấy Đỗ tổng hôm nay tâm tình rất tốt, nhất định là cùng người nào hẹn hò à!” Dư Thanh ngượng ngùng cười nói, đáy lòng lại thầm mắng mình lắm miệng.

Lâm Tiểu Dạ khuôn mặt biến sắc, ánh mắt dồn dập nhìn sang chỗ Đỗ Thiên Trạch, vội hỏi! “Anh ấy ở đâu?”

“Vừa ra khỏi ” Dư Thanh thành thật trả lời.

“Đi đã bao lâu?”

“Đại khái năm phút đồng hồ à!”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Lâm Tiểu Dạ vội vàng hướng thang máy đuổi theo.

Văn phòng tổng giám đốc Kỷ thị.

Hạ Cảnh Diễm đang bề bộn trong mớ tư liệu, phút chốc điện thoại trên bàn vang lên, nàng sững sờ, cầm lên thấy là Đỗ Thiên Trạch, đầu tiên là cười một cái rồi cầm lên tiếp nghe, “Này.”

“Anh đang ở cửa chờ em.” Đầu kia truyền đến thanh âm Đỗ Thiên Trạch vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhướng mày, không khỏi có chút buồn cười nói! “Anh không có việc gì làm à!”

“Đón em tan tầm chính là việc hiện tại anh đang muốn làm, như thế nào? Hoa có nhận được chưa?” Đỗ Thiên Trạch nhìn cho tới trưa, rốt cục không nín được muốn nghe một chút Hạ Cảnh Diễm đối với hân cảm tạ cùng ái mộ.

Đang chờ nghe Hạ Cảnh Diễm cho một cái hôn gió, hoặc là một câu cảm tạ, nhưng không ngờ đầu kia lại truyền đến giọng Hạ Cảnh Diễm đầu đầu khẽ nói, “Anh còn dám hỏi, tôi thiếu chút nữa xấu hổ muốn chết.” Cho dù Ngô Kiệt cũng không nói gì nàng, nàng trong lòng cũng bắn khoản, đi làm còn không hảo hảo đi làm, còn yêu đương nhần cuội, hơn nữa, còn bị Kỷ Vĩ Thần thấy được, thật sự là xấu hổ chết.

“Như thế nào? Cấp trên của em đối với em có ý kiến?” Đỗ Thiên Trạch nhướng mày, không khỏi có chút thất vọng.

“Không có, là tôi tự bắn khoản, được rồi, tan việc lại nói tiếp, trong tay tôi còn một chút việc.”

“Ừ.”

Hai người cúp điện thoại, 20 phút sau, Hạ Cảnh Diễm ngồi vào xe Đỗ Thiên Trạch, vì muốn tránh người khác chú ý, nàng còn cố ý muộn mười phút, đổi lại trước kia, Đỗ Thiên Trạch tuyệt đối có ý kiến, nhưng là lần này, hân chỉ là nhướng nhướng mày, nho nhỏ phàn nàn một câu, “Để cho anh chờ khổ cực như vậy, đáng bị trừng phạt à!”

Hạ Cảnh Diễm chỉ là cười trừ, không để ý tới hân, hỏi ngược lại, “Bây giờ đi đâu?”

“Ăn cơm.” Đỗ Thiên Trạch nhướng mày cười, đêm nay hân đã sắp xếp xong xuôi các tiết mục.

Hạ Cảnh Diễm nhướng mi, “Ăn cơm..., tôi nấu thì được rồi.” Nhưng là, đáy lòng vẫn là có chút nho nhỏ quẫn bách, khi nào thì cùng Đỗ Thiên Trạch hẹn hò rồi? Thật là có điểm không thích hợp.

“Đêm nay đừng lo lắng anh lãng phí tiền bạc nữa, từ nay về sau, anh sẽ mỗi ngày đi nhà em ăn cơm.” Đỗ Thiên Trạch cười vui vẻ, khuôn mặt tuấn tú có vẻ thần thái sáng láng.

Đêm nay, là cuộc hẹn Đỗ Thiên Trạch coi trọng nhất trong cuộc đời mình, hân muốn cho Hạ Cảnh Diễm một buổi tối không giống với mọi buổi tối trước kia, đầu tiên, đương nhiên là ăn cơm, hân chọn một nhà hàng Pháp cao cấp nhất, cực lãng mạn hơn nữa trên mỗi bàn còn có đặt nến và có không gian riêng cho các đôi tình nhân.

Bữa tối, kèm thêm âm nhạc nhẹ nhàng, lẳng lẳng hưởng thụ thế giới của hai người.

Đương khi Hạ Cảnh Diễm đi vào nơi này, cả người đều ngây ngất, không khỏi trong lòng thầm kêu một câu trời ạ, trên ánh nền tỏa ánh sáng ấm áp chiếu rọi một cảnh hoa lam, rượu vang đỏ thuần hương, kèm thêm mùi thơm ngát trong không khí, còn có tiếng nhạc du dương như tiếng dòng suối nhỏ mượt mà chảy, bày trí lịch sự tao nhã, thật là làm cho suy nghĩ của con người ngưng tụ, không tự chủ được say mê trong đó, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc hết sức, trên vai đã nhiều hơn một bàn tay, Đỗ Thiên Trạch vịn vai nàng, đặt nàng vào chỗ ngồi, cười nói! “Không cần phải ngăn người nha!”

Hạ Cảnh Diễm chưa gặp qua nơi nào như vậy, không ngăn người làm sao được, Hạ Cảnh Diễm xuất thần một hồi lâu, mới hí hắt hướng đối diện Đỗ Thiên Trạch mím môi nói, “Có thể là quá xa xỉ không?”

“Chỉ cần em thích, sao có thể gọi là xa xỉ?” Đỗ Thiên Trạch trên mặt anh tuấn tràn đầy vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm thực sự có chút ngất ngây, Đỗ Thiên Trạch đối với nàng toát ra tình ý, làm cho nàng có chút không cách nào tiếp nhận, chính là, thực tại làm cho nàng không biết dùng loại tâm tình nào đối mặt mới tốt, nhưng là, nàng rất rõ ràng, nàng cùng Đỗ Thiên Trạch trong lúc đó đã luôn luôn tồn tại khoảng cách cùng không có khả năng, có lẽ, Đỗ Thiên Trạch chỉ là đang đùa vui? Như hẳn loại thiếu gia nhà giàu này, không biết đã cùng bao nhiêu thiếu nữ trải qua một đêm như thế này! Hạ Cảnh Diễm không phải đồ chơi, nàng càng chán ghét trở thành đồ chơi của người giàu có, nhưng là, Đỗ Thiên Trạch biểu hiện chân thật lại làm cho nàng mâu thuẫn, chỉ là dưới đáy lòng mình an ủi, hôm nay thế giới này, mỗi người đều đang chơi, nàng cũng có thể vừa hưởng thụ niềm vui thú giữa người với người.

Hai người chọn cơm, bởi vì là món ăn đều có tên tiếng anh, Hạ Cảnh Diễm sau khi gọi món xong, không khỏi nhớ tới lần kia bị Đỗ Thiên Trạch trêu chọc, không khỏi nhướn mi nói! “Còn nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên ăn cơm không?”

Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc, nhưng là, khuôn mặt tuấn tú lại hiện vẻ vô tội, “Này, là vì em phải trả nợ nha!”

“Ai nợ ai? Là anh trước trêu chọc tôi, còn có ở sân bay, anh dám nói anh không có khi dễ tôi?” Hạ Cảnh Diễm cay cú hẳn, mặc dù đang trong tình cảnh lãng mạn không nên nói những này, nhưng là, nàng chính là thích trêu ghẹo hẳn.

“Em cũng đập anh một cước đó thôi? Điện thoại cũng đã bồi rồi, hơn nữa. . . Còn. . .” Nói đến đây, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuấn tú nhấc lên một vòng cười tà, nhìn qua Hạ Cảnh Diễm ánh mắt tràn ngập đắc ý không rõ.

Nàng rút lui, ngăn không được nhướn mày nói, “Còn cái gì? anh nói cho rõ đi chứ?”

Đỗ Thiên Trạch nhìn chằm chằm vào Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, phóng thấp giọng, mập mờ lên tiếng nói, “Còn đem cả trái tim cũng bồi cho em, em còn muốn như thế nào nữa?”

Nhiệt lưu trong mắt lay động đến Hạ Cảnh Diễm, da thịt trắng nõn lập tức chụp lên một tầng phấn hồng, cặp môi đỏ mọng nhếch lên, âm thầm trừng mắt hẳn một cái, trả lời, “Anh bồi cho tôi, chứ tôi không đòi nha!”

“Đây cũng không phải là vấn đề em muốn hay không, em không quan tâm, nhưng anh muốn bồi cho em.” Đỗ Thiên Trạch trong lời nói có chút tức giận, “không muốn”, lời này thật sự chọc người.

Hạ Cảnh Diễm xấu hổ chỉ kém chưa có đào đất mà chui thôi, mặt đỏ rùng rục, mấy ngày liền cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt nóng rực của Đỗ Thiên Trạch, chỉ là có chút tức giận nói, “Nói thêm gì đi nữa là tôi về đó.”

Đỗ Thiên Trạch có chút tham lam nhìn nàng vẻ mặt đáng yêu, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một vòng cười sung sướng, “Những vấn đề này, em sớm hay muộn cũng phải đối mặt, làm gì thẹn thùng?”

“Có tin hay không tôi thực sự về cho anh xem.” Hạ Cảnh Diễm ánh mắt nhấp nháy uy hiếp, cố gắng không đem xỉa Đỗ Thiên Trạch, đáy lòng cũng đang rộn lên, nàng hi vọng Đỗ Thiên Trạch không cần phải nói những lời có cánh như thế này, nếu không, nàng cũng không dám thừa nhận tâm tình thực sự đã không thể khống chế.

“Ok, không nói, uống chút rượu a!” Đỗ Thiên Trạch cũng biết không thể ép mãi, lập tức rót cho Hạ Cảnh Diễm ly rượu, nhưng là, đáy lòng cũng đang vui sướng, Hạ Cảnh Diễm rõ ràng không bài xích hẳn tiếp cận.

Bởi vì đáy lòng có đoàn hỏa, Hạ Cảnh Diễm không chút do dự bưng cả ly uống mấy ngụm, mùi rượu tinh khiết và thơm ngát chảy vào yết hầu, lại càng hóa thêm vốn tâm đang loạn lại một lần nữa loạn thành một đoàn.

“Chậm một chút, đừng uống quá chén .” Một bên, Đỗ Thiên Trạch cẩn thận khuyên, môi mỏng nổi lên cười.

Chỉ chốc lát sau, món ăn toàn bộ đem lên đủ rồi, Hạ Cảnh Diễm càng nhìn càng sững sốt bàn ăn trước mắt, trời ạ, hai người lại mời mấy món ăn? Hơn nữa, tất nhìn rất ngon và đẹp mắt, Hạ Cảnh Diễm tuy nhiên không bài xích, vì đây là cuộc sống của người giàu có, nhưng là, từ nhỏ là người ở một gia đình bình thường, nàng luôn đối người cuộc sống của nghèo càng rõ, xa xỉ như thế này, làm nàng có cảm giác mình là một nàng công chúa.

Đỗ Thiên Trạch chịu khó gấp cho nàng ít rau, kẹp vào đó một khối cá, sau đó còn vội vàng thúc giục nàng nhanh lên ăn, bởi vì Hạ Cảnh Diễm thể chất hơi gầy, hẳn thực vì sức khỏe của nàng mà suy nghĩ, Hạ Cảnh Diễm ăn thức ăn Đỗ Thiên Trạch gấp cho, nhưng trong lòng lại trống rỗng, vì vậy mà mâu thuẫn, không khí như vậy, hoàn cảnh như vậy, đàn ông như vậy, Hạ Cảnh Diễm lần đầu phát hiện, Đỗ Thiên Trạch bề ngoài bất cần đời nhưng bên trong còn cất giấu một sự quan tâm chú ý.

Hưởng thụ sự nâng niu của Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm ngược lại ăn mất tự nhiên , nhìn ánh nến trước bàn chấp chờn, nước đèn chảy dọc theo hai bên hình thành những giọt xinh đẹp, thật sự xinh đẹp, nhưng mà, trong khi nàng lẳng lặng thưởng thức ánh nến, đồng thời đối diện Đỗ Thiên Trạch lại lẳng lặng nhìn nàng, dưới ánh nến khuôn mặt mềm mại, hắc bạch phân minh, ánh mắt tinh khiết như trẻ con, thật sự là đẹp đến mê người, nếu như có thể, hẳn thật muốn hôn nàng một cái.

Hạ Cảnh Diễm ngây người, nhưng cũng cảm giác được ánh mắt Đỗ Thiên Trạch đang làm càn đánh giá mình, nên không dám nhìn lên, nàng có chút dồn dập lên tiếng nói, “Tôi đi toilet.”

Nhìn qua bóng lưng Hạ Cảnh Diễm vội vàng, Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú có chút suy nghĩ , Hạ Cảnh Diễm rõ ràng còn chưa có hoàn toàn đem tâm giao cho hắn, nàng còn lảng tránh, phải như thế nào mới có thể làm nó biến mất?

Trong lúc vội vàng và không quen đường, Hạ Cảnh Diễm bỏ lỡ nhiều toilet, cuối cùng, đi tới đại sảnh phía đông, nàng mới nhìn thấy nơi cần đến, nhưng mà, nàng còn chưa tới cửa ra vào, vừa vặn trông thấy trong toilet nam, một thân ảnh cao thẳng đi ra, hai cặp mắt trong nháy mắt giao nhau, hai người cũng không khỏi quái lạ, Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được, sẽ ở nơi này đụng phải Kỷ Vĩ Thần, mà Kỷ Vĩ Thần cũng không có ngờ tới sẽ gặp Hạ Cảnh Diễm.

Thời gian đọng lại trong vài giây, Hạ Cảnh Diễm bối rối cúi mắt xuống, vội vàng nghĩ đi vào trong, nhưng là, vừa đến cửa toilet trong nháy mắt cánh tay lại bị một đôi tay hữu lực nắm được, đơn giản chỉ cần đem nàng giữ chặt, Hạ Cảnh Diễm khiếp sợ quay đầu lại, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú khó hiểu, môi mỏng hơi hé mở, nói ra một câu đậm trào, “Cô là người tùy tiện đến vậy sao?” Vì cái gì hỏi như vậy? Bởi vì Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt đỏ bừng, như là đã uống rất nhiều rượu, hẳn ý niệm đầu tiên nổi lên chính là như vậy. Nàng đang cùng đàn ông uống rượu.

Hạ Cảnh Diễm mở lớn mắt, nhìn trần trời, chớp chớp, cũng không biết ở đâu phun lên một cổ tức giận, nàng dùng sức gạt đi sự kiềm chế của hắn, giọng điệu hấp tấp nói, “Tôi là người thế nào, ảnh hưởng đến Kỷ tổng sao?”

Kỷ Vĩ Thần biểu lộ kinh ngạc, không thể tưởng được nàng lại trả lời như vậy, mắt đen lập tức nổi lên không vui, hắc chau lông mày, nhìn chằm chằm Hạ Cảnh Diễm đi vào toilet, lúc này, cửa mở ra, từ trong đó đi ra một cô gái quyến rũ xinh đẹp, cô ta nhìn người đàn ông hấp dẫn đứng ở cửa toilet, ánh mắt không khỏi dâng lên một tia sáng, giữa đường lướt qua người Kỷ Vĩ Thần cô thân hình nghiêng ngả rồi hướng bên Kỷ Vĩ Thần hô lên một tiếng, Kỷ Vĩ Thần cũng nhanh tay lập tức đỡ lấy eo cô, đem cô vịn lại, nguyên lai chỉ là xuất phát từ hảo ý, đã thấy cô gái này thuận thể dựa vào trong ngực của hắn.

Mà lúc này, Hạ Cảnh Diễm đang rửa tay, ngược mắt lên thấy trong lòng cũng nghiêng răng nghiêng lợi không thôi, dám mắng nàng là tùy tiện, hẳn lại có thể đứng đắn bao nhiêu ? Dựa vào cái gì chỉ cho phép mình

phóng hỏa? Không cho dân chúng đốt đèn?. Đáng giận, nàng cùng ai cùng một chỗ thì quản khí gió gì hần. Giao ước định đã chấm dứt, làm thủ trưởng hần có quyền lực can thiệp vào sự riêng tư của nhân viên sao?

Trong phòng ngủ người thật lâu Hạ Cảnh Diễm mới đi ra ngoài, trên đường đi, không nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, nàng đáy lòng nói không ra lo lắng, vì cái gì hết lần này tới lần khác ngay tại lúc này gặp phải hần? Thật sự là gặp xui xẻo, vận xui.

Trở lại bên trong, Hạ Cảnh Diễm thấy Đỗ Thiên Trạch đang chờ bên bàn ăn, tâm tình không khỏi bình tĩnh hơn một chút.

124. Chương 124: Một Phát Hiện Buồn Cười

Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch đi ra nhà hàng, nàng cảm thấy rất may mắn chính là không có nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần lần nữa, ngồi trên xe Đỗ Thiên Trạch đi dạo quanh thành phố.

Đỗ Thiên Trạch kể tiếp đương nhiên là đã có tiết mục sau bữa tối dưới ánh nến rồi, đã chọn một nơi có thể nói là thiên đường của các cặp tình nhân! Hần rất chờ mong, quay đầu lại, thấy Hạ Cảnh Diễm ánh mắt ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ, giống như đang u sầu, hần không khỏi nhướn mi thấp hỏi, “Làm sao vậy? Có tâm sự?”

Hạ Cảnh Diễm giờ đang nghĩ lại phút vừa rồi cùng Kỷ Vĩ Thần chạm mặt, nghe được Đỗ Thiên Trạch hỏi, lập tức quay đầu lại lắc đầu cười, “Không có.”

Hạ Cảnh Diễm tuy trả lời như vậy, nhưng Đỗ Thiên Trạch vẫn phát hiện nàng hai đầu lông mày như một mối, không khỏi nói, “Có phải là một mối?”

Hạ Cảnh Diễm sững sờ, nghĩ nghĩ, liền đáp!”Hơi một một chút.” Kỳ thật, nàng chỉ là bởi vì Kỷ Vĩ Thần đột nhiên xuất hiện mà nhiễu loạn suy nghĩ.

Đỗ Thiên Trạch tuy rất muốn cùng Hạ Cảnh Diễm đi đến nơi tiếp theo! Nhưng là, Hạ Cảnh Diễm như thế, hần bấu bấu môi, “Đã một mối, vậy anh đưa em về nhà!”

“Được.” Hạ Cảnh Diễm thư giãn, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, tuy nhiên, cảm giác cùng Đỗ Thiên Trạch cùng một chỗ, lại nghĩ đến Kỷ Vĩ Thần nàng có chút buồn cười, nhưng là, suy nghĩ lại chỉ dừng tại hình ảnh vừa rồi.

Dưới lầu, Hạ Cảnh Diễm bảo Đỗ Thiên Trạch đi trở về, Đỗ Thiên Trạch đơn giản chỉ cần muốn lên ngồi chơi một chút, cuối cùng, thừa dịp Hạ Cảnh Diễm không có chú ý, hần ở trên mặt nàng trộm hôn một cái, sau mới không cam lòng trở về, Hạ Cảnh Diễm bị hần hôn có chút đỏ khốc đỏ cười, nhưng là, khi môi mỏng của hần chạm đến mặt trong chớp mắt, vẫn gây cho nàng một loại cảm giác tim đập nhanh, về đến nhà đến mười giờ nàng liền đi ngủ.

Đỗ Thiên Trạch cũng không có lập tức trở lại khách sạn, mà là chọn một chỗ yên tĩnh ngồi đó, Lâm Tiểu Dạ từ buổi chiều hôm nay đã bắt đầu điện thoại không ngừng, đối với việc này, hần thật sự là rất đau đầu, hần cũng không phải là không dám đắc tội Lâm Tiểu Dạ, nhưng vì cha, hần chỉ có thể lần nữa chịu đựng, hôm nay, có Hạ Cảnh Diễm tồn tại, Lâm Tiểu Dạ với hần mà nói, quả thực chính là ác mộng.

Trong nhà hàng hoa lệ, Kỷ Vĩ Thần cùng một số người trong giới kinh doanh chậm rãi đi ra, đi ngang qua đại sảnh thì ánh mắt của hần vô thức nhìn bốn phía, nhưng là không có nhìn thấy cô gái kia, lúc đi ra khỏi đại sảnh, hần có chút buồn cười nhíu mày, cùng người khách hàng khách sáo vài câu, hần lái xe rời đi.

Yên tĩnh trong xe, ánh mắt của hần có chút không đếm xỉa tới, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên câu nói kia của Hạ Cảnh Diễm, “Tôi là loại phụ nữ nào, ảnh hưởng đến Kỷ tổng sao?” Không thể tưởng được, rồi đi ngắn ngủn thời gian một tuần, nàng lại có phản kháng như thế, hần thật đúng là xem thường nàng, còn có, chứng kiến trong lòng ngực của hần ôm những phụ nữ khác, nàng vì sao phải tức giận đóng cửa lại? Chi

tiết này vốn không phải một người đàn ông như hắn để ý, nhưng là, không thể phủ nhận, Kỷ Vĩ Thần cứ như vậy muốn biết ý nghĩ trong chuyện này.

Lúc này, chiếc điện thoại khơi gợi lên chú ý của hắn, nhấn nút trả lời giọng nữ kiều mỵ vang lên, “Kỷ tổng, còn nhớ em không?”

Đầu bên kia điện thoại, Kỷ Vĩ Thần đương nhiên nghe được là ai, trầm thấp lên tiếng, “Ừ.”

“Đêm nay thật nhàm chán, Kỷ tổng có cần bạn gái không? Có muốn hay không em đến bồi ngài?” Đối diện Lưu Vân thiên kiều bá mị, thanh âm tràn đầy hấp dẫn.

Kỷ Vĩ Thần đôi mắt thâm thúy một chút, môi mỏng quyến rũ ra một vòng cười nhạt, giọng điệu khàn khàn nói, “Đến biệt thự của tôi, mười một giờ.”

“Ha ha. . . Kỷ tổng chờ em nha!” Lưu Vân giọng nói mềm mại, ngăn không được vui sướng.

Cúp điện thoại, Kỷ Vĩ Thần nhìn thoáng qua đồng hồ, xe bay thẳng đến biệt thự chạy tới, chỉ chốc lát sau, điện thoại lại vang lên, hắn tiếp nghe, “Alo”

“Thần, là em, em đang ở cùng Dịch Hạo, anh có thể đến không?” Trình Thủy Tâm thanh âm buồn bã vang lên, giọng nói dịu dàng, ngữ điệu không xong, hiển nhiên là uống rượu.

Kỷ Vĩ Thần trực tiếp nhấn lại lông mày, trầm mặc một hồi, dùng khẩu khí lạnh nhạt trả lời, “Tôi hiện tại có việc.”

Trình Thủy Tâm giọng điệu lập tức gấp gáp, “Chuyện gì? Công tác? Anh mỗi lần đều là như vậy, em biết rõ anh chỉ là mượn cớ...Thần, đừng...với em tàn nhẫn được không? Em. . .”

“Tôi tắt máy đây.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt nhả ra những lời này, chuẩn bị tắt máy, lại nghe Trình Thủy Tâm cướp lời lên tiếng nói, “Đừng. . . Không cần phải. . . Thần, em đến gặp anh, có thể chứ?”

“Đêm nay tôi không trở lại biệt thự.” Thanh âm khàn khàn mang theo lạnh lùng vô tình, rồi tiếng tút dài vang lên.

Trong quán rượu Trình Thủy Tâm ai oán nhìn điện thoại trong tay, biểu lộ cơ hồ muốn khóc, sau lưng, Kỷ Dịch Hạo yên lặng nhìn, trong ánh mắt là không thể làm gì được, một người là anh em, một người là người hắn thích, hắn có chút buồn cười, nếu như có thể, hắn thật muốn hảo hảo chiều cổ cô gái này, vô luận nàng từng làm qua chuyện gì.

Kỷ Vĩ Thần xe lẳng lặng đứng ở bên đường, dưới đèn đường, gương mặt hắn như ẩn như hiện, ánh mắt sâu như đầm thâm trầm, Trình Thủy Tâm khẩn cầu một lần nữa vang ở trong óc, đã từng rất yêu, hôm nay, cũng hèn mọn cầu xin sự tha thứ của hắn, kỳ thật, trong chuyện này cũng không tồn tại tha thứ hay không tha thứ, mà là, hắn đã đối với nàng đã không còn yêu, đêm nay, hắn tình nguyện tìm một người hắn không yêu thương cùng hắn qua đêm, cũng không nguyện ý cùng một người như nàng, đàn ông như hắn phương thức xử lý cảm tình cùng công việc là giống nhau, tỉnh táo, lý trí mà quyết đoán.

Ở cửa biệt thự Kỷ Vĩ Thần, một dáng người quyến rũ nhấn chuông cửa, đêm nay Lưu Vân ăn mặc phong tình, trong giới người mẫu cô có dáng vóc mê người như quý nhưng khuôn mặt lại ngay thơ như thiên sứ, đêm nay, cô càng đẹp đến mức tận cùng, ngay khi cửa mở, trên mặt của cô nhin không được nở nụ cười đắc ý.

Đi vào đại sảnh, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm bóng dáng trên ghế, xem ra gương mặt làm cho cô ngày đêm mong nhớ vẫn còn nguyên lực hấp dẫn, cô cười mị nhân như tơ, từng bước một tới gần, giọng điệu càng ngọt ngào như rượu, “Kỷ tổng. . .”

Kỷ Vĩ Thần nâng lên mắt, nhìn qua cô, bề ngoài xinh đẹp luôn làm cho người ta vui vẻ, bàn tay to của hắn không chút do dự nắm eo cô, đem cô kéo hướng vào ngực mình, Lưu Vân duyên dáng hô to một tiếng, nhấc lên ánh mắt chọc người, nhỏ giọng nói, “Đêm nay, kính xin Kỷ tổng dịu dàng một chút. . .” Nói xong, cặp môi đỏ mọng chủ động chụm lên môi mỏng khẽ nhếch.

Đại sảnh nóng lên như có lửa thiêu đốt, trên ghế người phụ nữ bị áp che phía dưới quần áo bán lộ, cặp môi đỏ mọng diêm dúa lẳng lơ, tay cũng không có nhân rồi, dôn dập muốn cởi quần áo người đàn ông, dần lên

người nhiệt độ nóng rực, cô nhin không được yêu kiều lên tiếng, tâm linh hư không chờ đợi thời khắc được giải thoát, nhưng mà, ngay khi tay cô vừa chạm đến thắt lưng thì đã thấy Kỷ Vĩ Thần đột nhiên ngừng lại tất cả động tác, từ trên người của cô ngồi dậy, đẩy ra.

Lưu Vân khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khó hiểu, tay lại bò lên trên ngực rắn chắc, giọng điệu hoang mang nói, “Kỷ tổng, làm sao vậy?” Chẳng lẽ là em không đủ hấp dẫn rồi sao?

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần sắc mặt có chút không hiểu khó coi, mà cặp mắt thâm thúy càng không có lưu lại dấu vết nhiệt tình vừa rồi mãnh liệt, thanh tịnh như nước, một chút như cầu dục vọng cũng không thấy, môi mỏng nhẹ mân, nói ra một câu làm cho Lưu Vân sắc mặt biến, “Cô đi đi!”

Lưu Vân không dám tin tưởng tai mình, cái gì? Hắn bảo cô đi? Vì cái gì mới vừa rồi còn nhiệt tình như lửa, đang lúc này bảo mình đi? Chẳng lẽ mình làm sai cái gì? Cô chỉ hiểu tìm nguyên nhân trên người mình nhưng không biết rằng, chuyện này căn bản cùng cô không hề quan hệ, đây là vì nội tâm Kỷ Vĩ Thần đang nhiễu loạn, vẫn cho là mình muốn thì phản ứng thân thể sẽ như ý muốn, nhưng hắn lại phát hiện, đối mặt cô gái như yêu tinh trước mặt này, hắn căn bản một tia tình thú đều không có.

Lưu Vân có chút chưa từ bỏ ý định, cô một tay kéo quần áo trên người mình, lộ ra thân thể hoàn mỹ hấp dẫn, từ phía sau ôm lấy hắn, cầu khẩn nói, “Không cần phải đuổi em đi. . .”

Đối mặt như thế hấp dẫn, là đàn ông bình thường đều khó cự tuyệt, chủ động nhào tới, nhưng là, Kỷ Vĩ Thần chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, trong lòng ngoại trừ bình tĩnh cũng chẳng có gì xao động, hắn lẳng lẳng đẩy ra cô gái sau lưng, đứng người lên, đi đến trước cửa sổ sát đất, hướng người sau lưng lạnh lùng nói, “Tôi sẽ cho cô một con số hợp lý.”

Lưu Vân càng kinh ngạc, không, cô chưa từng muốn tiền của hắn, cô muốn là tâm của hắn, là người của hắn, trừng lớn mắt, cô khế nói!”Tiếp cận anh, cho tới bây giờ cũng không phải bởi vì tiền của anh, em muốn chính là tâm của anh.”

Nói như vậy, khẩn thiết như vậy, là đàn ông đều nên bị cô làm cảm động, nhưng là, Kỷ Vĩ Thần chỉ lạnh lùng, trầm thấp nở nụ cười nhẹ, hắn tức cười lên tiếng, “Tiếp cận tôi, không phải là vì tiền của tôi? Nếu như ngày mai Kỷ thị phá sản, cô vẫn còn thích tôi?”

Người này lời nói triệt để làm Lưu Vân á khẩu không trả lời được, cô giật mình, nói quanh co lên tiếng, “Em. . .” Nhưng trong lòng cô đang reo hò, sẽ không , Kỷ Vĩ Thần sẽ mãi là Kỷ Vĩ Thần, cũng là bởi vì hắn hoàn mỹ, hoàn mỹ thì không cách nào thay đổi, nàng chưa từng có tưởng tượng qua hắn sẽ hai bàn tay trắng, vì vậy vấn đề này nàng cũng chưa từng suy nghĩ sẽ phát sinh.

Quay mắt về phía Lưu Vân đang ngậm miệng không tiếng động, Kỷ Vĩ Thần ngược lại không có tiếp tục trào phúng mà thu lại biểu lộ, khôi phục dáng vẻ mê hoặc người, giống như Satan hoàn mỹ đến làm cho phụ nữ mê muội, không cách nào tự kiềm chế, giống như vừa rồi hắn đã từng oán hận thương tổn qua một phụ nữ, nhưng không người nào có thể hận hắn.

Lưu Vân yên lặng cầm quần áo mặc lại, đứng ở đại sảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã không thấy đắc ý lúc vừa đến, có vẻ vô tận ủy khuất, cô không cách nào hận người đàn ông trước mặt này, mặc dù hắn đem tôn nghiêm cô lần nữa chà đạp, lẳng lẳng nhìn bóng dáng ở cửa sổ một hồi lâu, cô xoay người chạy ra cửa chính.

Nhìn người đã đi, Kỷ Vĩ Thần dẫn ra một vòng cười tự giễu, hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, nếu như một cô gái xinh đẹp đều không thể hấp dẫn hắn, như vậy hấp dẫn hắn rốt cuộc còn có cái gì?

Ngày hôm sau, ánh nắng đúng giờ leo lên mép giường Hạ Cảnh Diễm, nàng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, có chút không cam lòng không muốn mở mắt ra, thói quen cầm lấy đồng hồ báo thức nhìn thoáng qua, thời gian còn sớm, nàng miễn cưỡng đuổi cái lưng mệt mỏi, trên giường quay cuồng vài vòng mới xuống giường.

Đang dụi mắt có chút sưng, đột nhiên điện thoại trên giường vang lên, trong sáng sớm thật rất ồn ào, Hạ Cảnh Diễm đoán sớm như vậy sẽ là ai, cầm lấy điện thoại, không phải là Đỗ Thiên Trạch?

“Alo. . .” Hạ Cảnh Diễm một bộ chưa có tỉnh ngủ lên tiếng.

“Như thế nào? Mới thức?” Đối diện Đỗ Thiên Trạch ngược lại tinh thần sáng khoái.

“Làm gì sớm như vậy đã gọi điện thoại đến?” Hạ Cảnh Điềm khó hiểu, trong lòng thầm kêu, sẽ không phải là còn muốn hẹn nàng đi ăn điểm tâm chứ!

“Anh đang ở dưới lầu, cho em mười phút xuống.” Quả nhiên. . .

“A. . .” Hạ Cảnh Điềm kêu sợ hãi một tiếng, tranh thủ thời gian đến phía trước cửa sổ, chỉ thấy dưới lầu thật sự chiếc xe của Đỗ Thiên Trạch đã đứng hiên ngang ở đó.

“Đừng quá kinh ngạc, nhanh lên, anh chờ em.” Đỗ Thiên Trạch nói xong, cúp điện thoại trước.

Để điện thoại xuống, Hạ Cảnh Điềm thật là có chút dở khóc dở cười, Đỗ Thiên Trạch người này sẽ không phải thực sự nghiêm túc chứ! Gần đây lưỡi biếng như hấn lại thức dậy sớm như vậy tới đón nàng đi làm? Mặt trời mọc lên từ phía tây sao.

Nghĩ xong, vì không cho hấn đợi lâu, nàng tranh thủ thời gian vọt tới toilet đánh răng rửa mặt, thay quần áo, vội vàng xuống lầu, chỉ thấy Đỗ Thiên Trạch một thân chính thống tây trang, tóc tùy ý, quý khí trong không mất cá tính.

Hạ Cảnh Điềm mở cửa xe ngồi lên, nhìn Đỗ Thiên Trạch trang phục chỉnh tề, có chút tò mò nói, “Như thế nào? Hôm nay có hội nghị quan trọng?”

Đỗ Thiên Trạch lắc đầu, “Không phải, hôm nay ba của anh sẽ đi qua bên này.” Nói xong, đôi mắt ngụ ý nhìn sang Hạ Cảnh Điềm.

Hạ Cảnh Điềm giật mình, không cần Đỗ Thiên Trạch nói, nàng đã cảnh cáo lên tiếng, “Không được, ngàn vạn lần không được giới thiệu tôi với cha mẹ anh.”

“Vì cái gì? Xấu xí như thế nào cuối cùng cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng a!” Đỗ Thiên Trạch có chút khó hiểu nhướn mi, hấn cũng mới tới hôm qua nhận được điện thoại của ba ba, hấn suy nghĩ, đây nhất định là có quan hệ cùng Lâm Tiểu Dạ.

Hạ Cảnh Điềm tức giận trừng hấn, phản bác, “Ai xấu? Vâng, tôi xấu xí, anh cũng đừng có dây vào.”

“Làm sao bây giờ? Em xấu nhưng anh vẫn thích em.” Đỗ Thiên Trạch cười trêu ghẹo lên tiếng, rất yêu thích tính tình này của Hạ Cảnh Điềm, nó luôn làm cho hấn tâm tình trở nên thư sướng.

“Đó là anh có ý thích khác người.” Hạ Cảnh Điềm kêu lên.

“Vâng, phải lòng em là do tám đời anh không tu, anh đang hoài nghi có phải là nguyệt lão sai duyên không.” Đỗ Thiên Trạch nói xong, chính mình ngược lại trước nở nụ cười.

Hạ Cảnh Điềm cũng bị hấn chọc cười, nhưng lại dùng ánh mắt hung dữ nhìn hấn, “Tôi mới là không tu tám trăm năm mới phải gặp anh.”

Sáng sớm tâm tình cũng bởi vì những lời này mà trở nên vui vẻ, Đỗ Thiên Trạch trực tiếp đưa Hạ Cảnh Điềm đi dùng cơm, sau đó đưa nàng đến công ty.

Bởi vì đi làm vừa đúng giờ, nên đụng phải rất nhiều người ở công ty, ngay khi Hạ Cảnh Điềm xuống xe, Đỗ Thiên Trạch còn cố ý nói với nàng vài lời, dặn dò rất nhiều, dong dài làm Hạ Cảnh Điềm đều không nhận ra, bên cạnh mình nhiều ánh mắt kinh ngạc lẫn đổ kị đang chăm chăm vào, Hạ Cảnh Điềm cảm giác cả người đều có áp lực, mà trong đó cũng không có thiếu người nhận ra Đỗ Thiên Trạch, ở một bên âm thầm khê hô, “A. . . Đỗ Thiên Trạch. . .”

“Là anh ta, chính là anh ta. . . cuối tuần trước tôi còn thấy anh ấy tới. . .”

“Người kia không phải là Hạ Cảnh Điềm trợ lý tổng giám sao? Hai người bọn họ tại sao ở cùng một chỗ?” Cô gái hỏi đến một nửa cũng đã nhìn ra, gương mặt trẻ tuổi hiện lên rõ ràng hai chữ đổ kị.

125. Chương 125: Hội Nghị Náo Loạn

Trở lại văn phòng Hạ Cảnh Diễm trên đường đi thiếu chút nữa bị ánh mắt của nữ đồng sự giết chết, cơ hồ cả tòa nhà đều đang bàn luận chuyện của nàng, nàng suy nghĩ, Đỗ Thiên Trạch vừa rồi cố ý xuống xe nhất định là có mục đích riêng, hẳn là nghĩ công khai quan hệ cùng nàng? Hạ Cảnh Diễm không chỉ có cảm giác được đầu đang tại ẩn ẩn đau nhức, mà còn cảm giác bất đắc dĩ hết sức, điện thoại vang lên, Hạ Cảnh Diễm vừa tiếp nghe, đối diện truyền đến âm thanh của bạn tốt Tiểu Ngữ, kêu lên tiếng thét rung động, vừa gọi đã đi thẳng vào vấn đề, “Hạ Cảnh Diễm, cậu và Đỗ Thiên Trạch là quan hệ gì?”

Hạ Cảnh Diễm giả ngu, “Không có quan hệ gì nha! Bạn bè bình thường thôi.”

“Không đúng, đồng sự bên cạnh mình nói, hôm nay nhìn thấy anh ta đưa cậu đi làm.” Tiểu Ngữ kích động kêu lên, bên cạnh tựa hồ còn có thanh âm A Nhã, bên kia nghe ầm ầm .

“Chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi.” Hạ Cảnh Diễm có chút bất đắc dĩ giải thích, Đỗ Thiên Trạch không nên đem cuộc sống của nàng quấy thành hỗn loạn chứ?

“Nhưng, anh ta tại sao phải đưa cậu đi làm? Cậu dùng phương pháp gì mê hoặc anh ta vậy? A không, cậu là như thế nào quyến rũ anh ta?” Bên kia Tiểu Ngữ hoàn toàn ở vào trạng thái điên cuồng, nghe thanh tiếng cô ấy giống như đang chờ mong Hạ Cảnh Diễm sẽ nói ra tuyệt chiêu gì.

“Đừng làm rộn.” Hạ Cảnh Diễm nhin không được liếc mắt, nàng không rõ, phụ nữ bình thường cùng một chỗ với công tử có tiền, vì cái gì nhất định là phụ nữ quyến rũ anh ta? Mà không phải là anh ta dây dưa cùng cô gái? Đây là đạo lý sao?

“Giữa trưa ở quán cà phê gặp nha.” Tiểu Ngữ nói xong liền treo máy rồi, bởi vì bên kia thoáng cái đã yên tĩnh lại rồi, nhất định là thủ trưởng vào.

Hạ Cảnh Diễm buông điện thoại, quả thực là không có tâm tình làm việc, nghiêng rằng nghiêng lợi trách Đỗ Thiên Trạch, lúc này, vừa vặn gặp Ngô Kiệt tiến đến, ánh mắt cũng kinh ngạc nhìn Hạ Cảnh Diễm, loại ánh mắt trực tiếp nói cho Hạ Cảnh Diễm hẳn giống như cũng nghe thấy cái gì.

“Ngô quản lý sớm a.” Hạ Cảnh Diễm mím môi cười cười.

“Ừ, ngày hôm qua bó hoa kia, chắc hẳn người tặng hoa là Đỗ tổng a!” Ngô Kiệt tươi cười rạng rỡ, trong nội tâm cũng có chút ít thất lạc, Hạ Cảnh Diễm vẫn là mục tiêu hẳn chú ý, chỉ là trở ngại quan hệ công tác, hẳn mỗi lần đều dè dặt xuống ý nghĩ kết thân hơn, nhưng hôm nay, nghe được nàng cùng Đỗ Thiên Trạch đi cùng một chỗ, ý nghĩ của hẳn mặc dù không có bỏ đi, nhưng là, cũng đã buông xuống.

Hạ Cảnh Diễm mím môi, cười cười, nhưng không có trực tiếp thừa nhận, đang muốn trở lại chỗ ngồi thì lại nghe đến Ngô Kiệt lên tiếng nói , “Hạ Cảnh Diễm, em đối với Đỗ tổng hiểu rõ không?” Mặc dù đối phương là Đỗ Thiên Trạch, nhưng là, hẳn là thủ trưởng hẳn có quyền nhắc nhở nữ thư ký đơn thuần của mình, Đỗ Thiên Trạch tin đồn tình cảm không thiếu, chuyện xấu về hẳn cũng không ít.

“À, cũng biết chút ít.” Hạ Cảnh Diễm đương nhiên cảm giác được ra Ngô Kiệt có ý nhắc nhở, bất quá, điểm này nàng là có thể yên tâm.

Ngô Kiệt cười cười, không nói gì thêm, Hạ Cảnh Diễm trở lại vị trí, cúi đầu làm như xem tư liệu, nhưng trong lòng cũng đang ngẫm bực, nếu như cuộc sống không có chuyện như vậy, hẳn là tốt, nàng thầm nghĩ trải qua một cuộc sống đơn giản bình thường.

Cũng đang lúc này, cửa phòng làm việc có người gõ cửa, Hạ Cảnh Diễm giương mắt nhìn lên, thành linh trông thấy cô gái ngày hôm qua tặng hoa đang đứng ở cửa phòng làm việc, mà trong tay của cô còn ôm một bó hoa mẫu đơn. Hạ Cảnh Diễm lập tức sợ tới mức đứng lên, ánh mắt không khỏi liếc về phía Ngô Kiệt, Ngô Kiệt hướng nàng cười cười, không nói gì thêm, lúc này đã thấy cô gái đi tới, hướng Hạ Cảnh Diễm cười nói: “Hạ tiểu thư, đây là Đỗ Thiên Trạch gửi đến, phiền cô ký nhận.”

Hạ Cảnh Diễm nhanh tay ký tên, sau đó, tiếp nhận hoa giấu dưới bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ xấu hổ, nàng cầm lấy điện thoại ra cửa phòng làm việc, đi vào một cái góc không người, bấm số Đỗ Thiên Trạch, đầu kia truyền đến tiếng hẳn nhẹ nhàng, “Như thế nào? Nhớ anh rồi?”

“Muốn mừng anh đây, anh có thể không cho người tới tặng hoa được không? Tôi đang làm việc.” Hạ Cảnh Diễm nhin không được mắt trợn trắng, người này có thể cảm nhận được, một người đang làm việc nào lại thích bị quấy rầy như vậy hay không.

“Anh chỉ muốn khi em làm việc, có thể ngửi được hương hoa! Các cô gái không phải đều thích hoa sao?” Đối diện, Đỗ Thiên Trạch giọng điệu rất là vô tội.

“Tôi là thích hoa, nhưng là, phiền anh Đỗ tổng, lần sau tặng hoa đưa về nhà của tôi là được rồi!” Hạ Cảnh Diễm khẽ nói, đưa đến văn phòng có nhiều chú ý, vốn bởi vì hần, nàng đã là tâm điểm cho mọi lời đồn đãi rồi, hần thì không thể làm cho nàng bớt lo một chút sao?

“Nhưng, anh bị dị ứng hoa.” Đỗ Thiên Trạch trầm thấp trở về một câu, hần cũng muốn tự mình tặng hoa, nhưng bệnh của hần làm cho hần từ nhỏ đối phần hoa bị dị ứng.

Như thế làm cho Hạ Cảnh Diễm giật mình, nàng cau mày nói: “Tôi không quá thích hoa, anh có rảnh thì mua cho tôi mấy món đồ chơi nhỏ được rồi.”

“Ok, đêm nay sẽ tặng em.”

“Vâng vâng, tôi cũng không có yêu cầu anh tặng, tôi chỉ là muốn nói, lần sau anh đừng đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn tặng tôi thì tặng cái khác và đưa về nhà được rồi.” Hạ Cảnh Diễm cảm giác cùng người này nói chuyện mệt chết đi a.

“Được rồi! Nghe lời em.” Đỗ Thiên Trạch thỏa hiệp.

Cúp điện thoại, Hạ Cảnh Diễm trở lại văn phòng, gặp Ngô Kiệt đã không thấy đâu, chắc là đi họp, ngồi trong chốc lát, nàng bắt đầu làm việc.

Buổi trưa, Tiểu Ngử điện thoại thúc giục, bắt đắ dĩ, Hạ Cảnh Diễm cùng bọn họ gặp nhau trong quán cà phê, vừa thấy mặt, Tiểu Ngử cùng A Nhã đã đem chuyện của nàng hỏi rồi, ngồi xuống, hàng loạt câu hỏi của hai người mang oanh tạc, “Hai người quen đã bao lâu rồi? Tại sao biết nhau?”

“Anh ta là không phải rất đa tình phong lưu sao? Rất đẹp trai nha! Làm sao cậu câu được vậy?”

“Hai người có ở cùng chưa?”

Hạ Cảnh Diễm bị những vấn đề hỏi đến dở khóc dở cười, chẳng lẽ trong mắt họ, nàng Hạ Cảnh Diễm thành cô gái có “Năng lực” như vậy? Hạ Cảnh Diễm trừng mắt nhìn, cười nói: “Các cậu rốt cuộc muốn nghe đáp án gì?”

Tiểu Ngử nhỏ giọng hỏi, “Hai người có ở cùng một chỗ không?”

“Không có.” Hạ Cảnh Diễm khẳng định lên tiếng, đây thật là sự thật, tuy nhiên, lời của nàng giống như không quá có tác dụng.

Xem ánh mắt Tiểu Ngử cùng A Nhã, rõ ràng cho thấy hoài nghi vấn đề này, xác thực, trong mắt bọn họ, có người bạn trai đẹp trai lại giàu có như vậy, có đứa ngốc mới không hiểu được nắm chắc! Mà cách duy nhất để nắm chắc họ chính là hiến thân.

“Đối mặt với trai đẹp như vậy, cậu chẳng lẽ không có khuynh hướng phạm tội?” A Nhã thấp hỏi.

“Các cậu mê anh ta như vậy, có hiểu hết anh chưa?” Hạ Cảnh Diễm hí mắt hỏi, Đỗ Thiên Trạch thực sự có hiếm có thần kỳ như vậy sao?

“Có a! trong báo thống kê, anh ta tài sản đã qua con số chín số 0! Đời này đều đừng nghĩ sử dụng hết.” Tiểu Ngử cướp lời.

Trời ạ! Hạ Cảnh Diễm khóc chết, đây là hiểu rõ sao? Thật đúng là đủ giải thích nhĩ, Hạ Cảnh Diễm cũng không rõ ràng lắm tài sản Đỗ Thiên Trạch, nàng chỉ biết là, hần có tiền mà thôi.

“Này, đừng chuyển hướng lời của mình nha! Dạy chúng mình đi! Như thế nào mới có thể câu được đàn ông có tiền như vậy?” Tiểu Ngử đã không thể chờ đợi được muốn biết phương pháp của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm mím môi, cười nói, “Không phải có bộ sách, dạy người gả cho kẻ có tiền sao?”

“Sách cùng kết hợp thực tế, xác xuất thành công càng cao!” Tiểu Ngữ đáp rất đương nhiên.

“Ừ, đi đến một số vũ hội thượng lưu a! Tin tưởng chỗ đó người có tiền tương đối nhiều.” Hạ Cảnh Diễm cười nói, nói thật ra, liên chính mình cũng không biết là như thế nào làm cho Đỗ Thiên Trạch thích nàng, nàng cái gì cũng chưa có làm, nói cái gì đây, xem ra đáp án này, chỉ có hỏi Đỗ Thiên Trạch mới được.

“Cái này còn cần cậu nói sao? Đó là thiên đường của kẻ có tiền, chúng ta không có tiền, như thế nào đi nha!” Tiểu Ngữ mắt trợn trắng.

Đã thấy A Nhã trong mắt tinh quang lóe lên, ha ha cười nói, “Cái này có cái gì, Đỗ Thiên Trạch bên người khẳng định còn có một vài người bạn có tiền chưa có kết hôn a! Gọi Hạ Cảnh Diễm giúp đỡ chút, giới thiệu vài người thì được?”

“Đúng rồi đúng rồi! vẫn là A Nhã thông minh.”

Đang lúc hai người bạn còn đang uy hiếp đe dọa ép hỏi, Hạ Cảnh Diễm muốn hồng mắt nha, nhưng là, cũng chính bởi vì loại cuộc sống này, mới khiến cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy người với người trong lúc đó thật là thú vị, mà hai người bạn này tuy làm âm ỉ, nhưng đối với chuyện Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch là thật sự cảm thấy hứng thú, nhất định quán quít lấy nàng hỏi cho ra tại sao quen biết, Hạ Cảnh Diễm chỉ là nói đơn giản vài câu liền đã đến giờ làm việc.

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm có chút không tập trung, ngăn người hết sức, không có phát hiện bóng dáng Kỷ Vĩ Thần từ phòng làm việc của nàng trải qua, cặp mắt thâm thúy kia chỉ là lướt qua trên mặt nàng, sau đó đi qua.

Kỷ Vĩ Thần kỳ thật chỉ là đi ngang, nhưng phòng họp rõ ràng không cần đi qua hành lang này, nhưng hấn lại thần sử quỷ sai đi tới rồi, khi thấy bóng ai đang ngăn người, hấn đẩy lòng cảm thấy không vui, nói không ra cảm giác gì, ngày hôm qua, nàng biểu lộ quật cường còn dừng lại trong đầu hấn, nếu như nàng thực là loại phụ nữ bình thường hấn từng thấy thì không ảnh hưởng đến cái gì, hấn cũng không để ý nàng tốt hay xấu, nhưng chính là bởi vì có loại phụ nữ như nàng tồn tại, mới có thể làm hấn đối với phụ nữ sinh ra càng lớn chán ghét.

Sau khi đi qua hành lang, hấn không chỉ có chút buồn phiền, tại sao phải bởi vì một người mà đi đường này? Nghĩ xong, hấn đẩy cửa đi vào phòng họp, nguyên bản các quản lý đang thấp giọng thảo luận, bởi vì hấn đến, hào khí trở nên nghiêm túc lên.

Kỷ Vĩ Thần vừa mới ngồi xuống, chỉ nghe thấy một bên Ngô Kiệt đang gọi điện thoại, mà trong miệng hấn đang nói đến danh tự, phải làm cho hấn không khỏi dựng lên lỗ tai nghe, “Hạ Cảnh Diễm, cầm phần tài liệu của Trí Thắng đến phòng họp 301.”

Kỷ Vĩ Thần nhướng nhướng mày, ánh mắt sắc bén quét về bốn phía, sau đó, lục tục có quản lý bắt đầu thảo luận các hạng mục hôm nay, nhưng là, Kỷ Vĩ Thần biểu lộ lại có chút không yên lòng, ánh mắt có ý lại vô ý liếc về phía cánh cửa đóng chặt của phòng họp.

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân dồn dập đi vào, Hạ Cảnh Diễm một thân trang phục màu xám nhẹ nhàng đi tới, sau đó, đem trong tay tư liệu để trước mặt Ngô Kiệt, Kỷ Vĩ Thần đang tập trung nghe báo cáo, ánh mắt như vô tình lưu chuyển phương Hạ Cảnh Diễm, khóe mắt dừng lại trên người, hấn chau lông mày, khuôn mặt tuần tú càng không biểu lộ.

Hạ Cảnh Diễm cũng không nghĩ ra sẽ ở trong phòng họp nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, bởi vì loại hội nghị sớm này hấn rất ít dự họp, cho nên, nhìn thấy hấn, trong lòng không khỏi khẽ giật mình, ánh mắt lặng lẽ dừng trên gương mặt đẹp của hấn, nhưng lại phát hiện, hấn căn bản không thèm để ý nàng, mang tâm trạng tự giễu rời đi.

Ánh mắt thâm thúy lơ đãng đuổi theo bóng dáng đang đi ra ngoài, Kỷ Vĩ Thần hơi nhếch môi, lặng lẽ muốn tan đi bức bối không hiểu trong lòng.

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm thở dài, nghĩ nghĩ, người vốn chính là không thể bình đẳng, hấn cao cao tại thượng cứ tiếp tục cao cao tại thượng a! Nàng là không có ý kiến cùng hấn chào hỏi cái gì, nếu hấn giả bộ như không biết, thì cứ không biết vậy! Quen biết hấn cũng không phải cái gì quang vinh.

Chi nhánh công ty Đỗ thị, bởi vì chủ tịch đích thân tới mà có vẻ hết sức khẩn trương, Đỗ Thiên Trạch đưa Hạ Cảnh Diễm xong phải đi tiếp cha mình, đồng thời, Lâm Tiểu Dạ cũng đi theo, trên xe, cô một đường hỏi hần tới hôm qua đi nơi nào, Đỗ Thiên Trạch bất đắc dĩ nói một câu, “Cùng em không quan hệ.” Lâm Tiểu Dạ trên đường đi đều ở vào trạng thái tức giận.

Đỗ chủ tịch vừa tới liền mở ra một hội nghị, sau đó, buổi trưa cùng con trai dùng cơm, Lâm Tiểu Dạ đối với ông chính là thập phần ân cần, luôn nhắm trúng tâm tình làm ông vui vẻ, một bên Đỗ Thiên Trạch sững sờ, ngẩn người nhìn.

Đang dùng cơm, Đỗ chủ tịch cũng không tính nói đến quan hệ của Đỗ Thiên Trạch cùng cô, Lâm Tiểu Dạ liền mượn cơ hội như có như không nói đến hôn sự cùng Đỗ Thiên Trạch, mặc dù chỉ là nói giỡn, nhưng là, thật là ý muốn của cô, “Bác, con cùng với anh Thiên Trạch làm việc chung rất vui vẻ, chỉ là, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp! Nếu như có thể danh chính ngôn thuận thì thật là tốt hơn.”

Lâm Tiểu Dạ là con dâu Đỗ chủ tịch nhìn trúng, không nói đến cô xinh đẹp lại có năng lực, chỉ cần cô là con gái lão bằng hữu của mình, ông đã vui vẻ đáp ứng rồi, bọn họ là người theo chủ nghĩa truyền thống, phải môn đăng hộ đối, kỳ thật tâm nguyện lớn nhất của Đỗ chủ tịch, đó là có thể tìm một con dâu đến giúp đỡ Đỗ Thiên Trạch quản lý công ty, con trai ông từ nhỏ có bệnh xuẩn, không thể quá mệt nhọc, ông hi vọng lúc nó mệt mỏi, có người có thể chia sẻ áp lực, mà Lâm Tiểu Dạ đúng là người ông suy nghĩ tuyển chọn.

Lâm Tiểu Dạ trong lời nói làm cho Đỗ Thiên Trạch không khỏi cau chặt lông mày, hần hung hăng trợn mắt nhìn cô, không nói lời nào, Đỗ chủ tịch lại cười ha hả nói, “Chuyện đính hôn hai con cứ bàn bạc đi, ta nhất định sẽ long trọng cử hành.”

“Thật sự? Cám ơn bác.” Lâm Tiểu Dạ không khỏi vui vẻ ra mặt.

“Anh còn chưa muốn kết hôn.” Bị bỏ rơi này giờ, một bên Đỗ Thiên Trạch nhàn nhạt ném ra lời này, hần đối với Lâm Tiểu Dạ thật sự là càng nhìn càng không vừa mắt.

“Ai, tại sao nói như thế! Tuổi con cũng không còn nhỏ, lấy vợ về giúp con không tốt sao?” Đỗ chủ tịch cười nói.

“Đúng a! Anh Thiên Trạch, em nhất định sẽ cố gắng giúp anh quản lý công ty.” Lâm Tiểu Dạ cũng xen vào nói, ánh mắt lại chăm chú nhìn Đỗ Thiên Trạch, đáy lòng ẩn ẩn có chút đau nhức, bởi vì, cô biết rõ, Thiên Trạch không thích cô, nhưng không có được anh ấy, cô cũng không cam tâm.

“Anh lấy vợ, không phải trợ lý.” Đỗ Thiên Trạch nói xong, đứng dậy đi.

Ném lại sau lưng Đỗ chủ tịch vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Tiểu Dạ càng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn bóng lưng Đỗ Thiên Trạch rời đi, muốn đuổi theo lại không thể.

Đỗ chủ tịch phát phát tay, “Tiểu Dạ, con đi xem nó, là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Tiểu Dạ đuổi theo ra, đã trông thấy xe Đỗ Thiên Trạch chạy nhanh ra khỏi nhà hang, cô tức giận dậm chân không thôi.

126. Chương 126: Bị Người Uy Hiếp

Đỗ Thiên Trạch đang trong văn phòng ngồi chơi, phút chốc, một tờ báo hung hăng ném tới trên mặt bàn, Lâm Tiểu Dạ mặt mày ngẩn lẹ, cắn môi găm nhẹ nói: “Cô ấy là ai?”

Đỗ Thiên Trạch giật mình một chút, tay cầm lấy tờ báo nhìn xem, trên báo có nội dung nào hần đã dự liệu, nhưng là hần không thể tưởng được lại nhanh như vậy, hình ảnh được chụp ở cửa công ty Kỷ thị, hình ảnh hần cùng với Hạ Cảnh Diễm chia tay, có hình bọn họ dắt tay nhau tiến vào nhà hàng cộng với tiêu đề bắt mắt, nói thành một quan hệ mà hần cũng phải nhú mày, người tình mới của tổng giám đốc Đỗ thị?

Đỗ Thiên Trạch nhích môi, ánh mắt nhìn trên mỗi tấm ảnh, có thể nói, tác giả quay hình này kỹ thuật rất tốt, trông Hạ Cảnh Diễm đẹp ngất ngây.

Bị vắng vẻ ở một bên, Lâm Tiểu Dạ hồn hể dậm chân, một tay lấy lại tờ báo trở về, giọng điệu tràn đầy chất vấn, “Cô ta rốt cuộc là ai? Anh cùng nó có quan hệ gì?”

“Xem xong rồi em chẳng lẽ không có đoán ra anh cùng cô ấy có quan hệ gì sao?” Đỗ Thiên Trạch miễn cưỡng nhắc lên lông mày, ngày hôm qua Lâm Tiểu Dạ cũng dám trước mặt cha hần nhắc chuyện hôn sự, xem ra hẳn phải nên nói cho rõ ràng.

Lâm Tiểu Dạ quái lạ, nhú mày vội kêu lên, “Anh. Làm sao anh có thể đối với em như vậy?”

Đỗ Thiên Trạch không đếm xỉa tới nhìn cô liếc mắt, giọng điệu có chút lạnh lùng, “Em đang ở đây chất vấn sao, mong em hiểu rõ quan hệ giữa chúng ta cũng chẳng là gì.”

“Cái gì?” Lâm Tiểu Dạ chấn động toàn thân, lui về phía sau mấy bước, không dám tin trừng mắt nhìn Đỗ Thiên Trạch, từ nhỏ cô được yêu chiều như à một công chúa, có khi nào bị người khác lạnh nhạt như vậy đâu. Hơn nữa người kia lại là người cô yêu mến, cô neho lại mắt, chăm chú căn môi dưới, lòng tràn đầy hận ý, toàn bộ tụ tập trên người một cô gái khác, hung hăng phản nộ xoay người rời đi.

Đỗ Thiên Trạch âm thầm thở dài một hơi, khuôn mặt anh tuần khôi phục lại sự ưu nhã vốn có, cầm qua tờ báo, lần nữa xem, nhìn gương mặt xinh xắn của Hạ Cảnh Diễm, môi mỏng không tự chủ được giơ lên, đồng thời, trong lòng âm thầm chờ mong , Hạ Cảnh Diễm thấy được sẽ phản ứng hứng như thế nào?

Ở Kỷ thị tầng thứ mười bảy, Hạ Cảnh Diễm trước sau như một chui đầu trong tư liệu, đang chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài một chuyến, phút chốc, điện thoại vào lúc này vang lên, nàng một bên nhìn tư liệu, một bên cầm lên tiếp nghe, “Alo.”

“Hôm nay có đọc báo chưa?” Đối diện, Đỗ Thiên Trạch âm thanh trong trẻo sung sướng truyền đến.

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, có chút không hiểu, “Báo gì?”

Đỗ Thiên Trạch có chút bất đắc dĩ nhướng mi, hần còn tưởng rằng Hạ Cảnh Diễm nhất định sẽ rất chú ý tin tức của hần!”Tin giải trí hôm nay, em được quang vinh lên báo nha.”

Những lời này đem Hạ Cảnh Diễm tâm trí mơ hồ lập tức tỉnh táo, nàng không khỏi khẽ gọi một tiếng, “A. Lại bị chụp ảnh rồi?” Có hai lần trước, Hạ Cảnh Diễm cũng đều run như cây sậy, bởi vì chuyện này đối một cái cô gái bình thường mà nói, thật khó với thừa nhận.

Đầu kia truyền đến tiếng Đỗ Thiên Trạch ha ha cười nhẹ, “Có tất yếu phải kinh ngạc như vậy sao? Trước hết để cho em thích ứng thế giới của anh, từ nay về sau mới có thể thản nhiên đối mặt.”

Những lời này tự dưng làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy tim đập nhanh, Đỗ Thiên Trạch đã nói đến trọng điểm, xã hội thượng lưu đối với nàng mà nói, hoàn toàn lạ lẫm, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua sẽ đi vào nơi phức tạp đó, nghĩ xong, nàng tức giận phản bác, “Thế giới của anh rất đặc sắc sao? Tôi mới không muốn đi thích ứng, không thêm nghe anh nói nữa, tôi phải làm việc.”

Lại nghe đối diện Đỗ Thiên Trạch có chút phách đạo cướp lời, “Này ư , không cho phép tắt điện thoại, em như người vậy đối với anh rất không công bình, em có tám giờ cống hiến cho đi làm, chẳng lẽ cho anh mười phút đều ngại nhiều sao?”

Hạ Cảnh Diễm có chút buồn cười mím môi nói, “Xem ra, trước khi tôi thích ứng thế giới của anh, anh phải học được tôn trọng thế giới của tôi.”

Đỗ Thiên Trạch nhất thời bị chặn lại mọi lời nói, nhướng mày không vui, “Em đừng đi làm, hôm nay nghỉ việc đi, tiền bồi thường hợp đồng anh giúp em trả.” “Đỗ tổng, đi làm là tự do của tôi, mời anh từ nay về sau không cần phải can thiệp.” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu không khỏi nghiêm túc, nàng không thích thiếu nợ ai, nợ Kỷ Vĩ Thần đã làm cho nàng sợ, nàng tin tưởng Đỗ Thiên Trạch sẽ cho nàng hai mươi vạn tiền bồi thường, nhưng chủ yếu là lý trí nàng không cho phép.

“Vì cái gì em luôn xa cách anh như vậy?” Đỗ Thiên Trạch ở bên kia bắt măn khẽ hỏi, Kỷ Vĩ Thần có thể cho nàng, hẳn đồng dạng cũng có thể cho, hần muốn chỉ là Hạ Cảnh Diễm dựa vào hần, nếu không, điều

này làm cho đàn ông như hắn rất không có tự tin.

“Không thèm nghe anh nói nữa, tôi thực sự có nhiều việc.” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu quả quyết lên tiếng.

Đã tắt điện thoại, Đỗ Thiên Trạch thanh âm rất nhanh truyền đến, “Giữa trưa hẹn em ăn cơm.”

Hạ Cảnh Diễm do dự một chút, lên tiếng nói, “Nói sau đi!”

Tắt máy, Hạ Cảnh Diễm cảm giác thật không biết làm sao, mấp máy môi, nghĩ đến tài liệu trong tay, nàng đi ra khỏi văn phòng, mới vừa đi tới cửa thang máy vừa vặn gặp thang máy mở ra, nàng đang chuẩn bị đi vào, lại bị một cô gái trước mặt đụng phải, đang xem tư liệu Hạ Cảnh Diễm nhất thời không có đứng vững, cả người lao đảo lui vài bước, ngã đầu, nàng thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cả mắt đều mờ lệ nhìn nàng, Hạ Cảnh Diễm kinh hãi.

“Cô chính là Hạ Cảnh Diễm?” Lâm Tiểu Dạ phần nộ nói, nhưng trước mắt cô gái này rất bình thường, cô trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý, còn tưởng rằng là nhan sắc gì nghiêng nước nghiêng thành, lại không ngờ chỉ là một nhân viên quèn, tuy có một chút tư sắc, nhưng thấy thế nào cũng không có khí chất.

Hạ Cảnh Diễm bị cô gái trước đấy mà không hiểu gì, đứng người lên, nhăn lông mày, sắc mặt cũng không tốt. “Tôi chính là Hạ Cảnh Diễm, không biết tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

Lâm Tiểu Dạ đem trong tay tờ báo quăng vào mặt nàng, rồi nói, “Cách Đỗ Thiên Trạch xa một chút, nếu không, tôi xem cô có được sống tốt không.”

Đỗ Thiên Trạch ba chữ này làm cho Hạ Cảnh Diễm tròng lớn mắt, nàng xoay người nhặt lên tờ báo, trang đầu có ảnh chụp rất lớn, cả người liền kinh ngạc, lập tức hiểu được vừa rồi Đỗ Thiên Trạch nói trong điện thoại, nhưng là, trước mắt cô gái hung hăng này là ai? Hạ Cảnh Diễm không ngốc, vấn đề này rất nhanh đã có đáp án, cô gái này một thân mặc toàn hàng hiệu, khí chất cao sang, xem ra cũng không phải người là bình thường, mà lời cô ta nói, chắc có quan hệ gì với Đỗ Thiên Trạch, nhưng nàng chưa từng có nghe Đỗ Thiên Trạch nhắc tới cô ta?

Lâm Tiểu Dạ nhìn mặt Hạ Cảnh Diễm không biểu, vòng cánh tay trước ngực, một bộ cao cao tại thượng, hừ lạnh lên tiếng, “Tôi hôm nay chỉ là đến cảnh cáo cô, Thiên Trạch là chồng sắp cưới của tôi, cô đừng mơ tưởng giữ anh ấy, thức thời nên lăn xa một chút.”

Hạ Cảnh Diễm nhìn người đang gây sự mà cảm thấy bất đắc dĩ, nàng mấp máy môi, đem tờ báo trả lại cho cô ta, “Vị tiểu thư này, cô có cái gì bất mãn đại khái có thể tìm Đỗ Thiên Trạch, không liên quan đến tôi.” Nói xong, nàng ôm tư liệu bước đi.

Lại nghe sau lưng Lâm Tiểu Dạ khẽ quát một tiếng, “Chờ một chút.”

Hạ Cảnh Diễm dừng lại, cũng không quay đầu, “Tiểu thư còn có chuyện gì sao?”

Lâm Tiểu Dạ vài bước đi đến trước mặt nàng, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào nàng, đáy mắt hiện lên trào phúng, giọng điệu cao ngạo nói, “Cô muốn bao nhiêu tiền, cứ ra giá, chúng ta sẽ thương lượng.”

Lâm Tiểu Dạ thâm nghĩ tóc chiến tóc thẳng, đem dài lăm mòng, cô gái bình thường này tiếp cận Đỗ Thiên Trạch không phải là muốn tiền sao? Chỉ cần vì Đỗ Thiên Trạch, cô có thể bỏ thí một chút, chỉ hy vọng không cần phải nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm nữa.

Hạ Cảnh Diễm thật là có chút dở khóc dở cười, vì cái gì những kẻ có tiền lại rất thích dùng tiền giải quyết chuyện? Cô gái này xem ra cũng không phải là dễ trêu vào, cho nên, nàng mới lựa chọn không nói gì, nhưng là, cô ta cũng quá xem thường người khác đi, cho rằng tiền có thể giải quyết hết thảy sao? Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại cười nhạt nói, “Vị tiểu thư này, tôi thấy cô đã hiểu lầm, cô nếu như có nhiều tiền, sao không đi từ thiện giúp người nghèo khó, xã hội nhất định rất cảm kích ân đức của cô nha.”

“Cô. . . .” Lâm Tiểu Dạ khuôn mặt đỏ lên, hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, cũng đang lúc này, vừa vặn trông thấy một nữ đồng sự hướng bên này đi tới, Lâm Tiểu Dạ không khỏi quỳnh lên, cô cũng không muốn để cho Đỗ Thiên Trạch biết mình đã tới tìm Hạ Cảnh Diễm, lập tức bày ra một bộ dạng uy hiếp hung hăng cảnh cáo nói, “Cô đừng không biết xấu hổ, nếu còn dám quấy lầy Đỗ Thiên Trạch, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô.” Nói xong, xoay người bước vội vào thang máy.

Những lời này đã bị nữ đồng sự nghe được, họ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trên mặt không khỏi lộ ra có chút hả hê, khi đi ngang qua Hạ Cảnh Diễm, còn lộ ra ánh nhìn hèn mọn, sau đó, đi đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, có một người trong đó cố ý nói lớn tiếng, “Con người phải biết an phận thủ thường.”

Hạ Cảnh Diễm sắc mặt liền biến đổi, cuối cùng, biến thành màu xanh ngắt, bàn tay buộc chặt, tư liệu cơ hồ bị nàng bóp méo mó, một loại khuất nhục chưa bao giờ có xông lên đầu, nói thật, nàng lúc này thật muốn khóc.

Mũi cay cay, Hạ Cảnh Diễm cắn chặt môi dưới, cố gắng hít sâu một cái, Lâm Tiểu Dạ lời cảnh cáo rõ ràng còn vang ở bên tai, nàng thật là có cảm giác khóc không ra nước mắt, vì cái gì, cuộc sống lại trở nên khó khăn như vậy? Nàng nhướng nhướng mày, ôm ngực để đè nén buồn bực sắp bị bùng nổ, cầm tư liệu đi thẳng về phía trước.

Hạ Cảnh Diễm hôm nay tâm tình thực có thể dùng ác liệt để hình dung, vô duyên vô cớ xuất hiện còn có giáo huấn nàng, đợi nàng trở lại văn phòng, Tiểu Ngữ cùng A Nhã đồng thời điện thoại tới.

“Hạ Cảnh Diễm, cô gái kia phản đối cậu à!” Tiểu Phi ân hỏi.

“Không có.” Hạ Cảnh Diễm đã không tâm tình giải thích, nàng lúc này hận không thể tìm một nơi không người chạy đi tị nạn, áp lực của ngôn luận nàng không phải là chưa từng trải qua, nhưng lúc này đây, nhất định so với trong tưởng tượng của nàng đã quá lớn, nàng phải đối mặt là tất cả nhân viên của Kỷ thị, còn phải thừa nhận những ánh mắt khác thường phức tạp, sau lưng còn có áp lực mãnh liệt nàng còn sống được chăng.

“Không có việc gì, Hạ Cảnh Diễm bình tĩnh lại một chút, chúng mình ủng hộ cậu.” Tiểu Ngữ dùng thanh âm yếu ớt khuyên nhủ an ủi, nhưng trong lòng âm thầm thay Hạ Cảnh Diễm lo lắng, bởi vì chuyện của Hạ Cảnh Diễm cả đại văn phòng đã truyền ra, hiện tại cơ hồ tất cả mọi người đều to nhỏ bàn luận, Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn thành trò cười trong miệng họ, ngẫu nhiên còn nghe được vài nam đồng nghiệp cảm thán, thói đời thật bạc bẽo.

Buông ra điện thoại, Hạ Cảnh Diễm một chút ý nghĩ làm việc cũng không có, nàng bực bội ôm trán, ánh mắt tràn đầy ủy khuất, nàng rốt cuộc đã làm hại ai? Lão Thiên tại sao như vậy đối đãi nàng? Vì cái gì ngay cả một cuộc sống yên tĩnh cũng không thể cho nàng? Nàng nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch, trong tay nắm chặt điện thoại, nàng thực hận không thể tìm hấn mắng to một trận, đều là người này không hiểu xông ra đem cuộc sống của nàng quấy thành một đoàn náo loạn.

Tay đang bấm dãy số đột nhiên dừng lại, không, từ giờ trở đi, nàng hẳn là nên tránh xa hấn, né tránh hấn chẳng phải là được rồi sao? Hôm nay, chỉ cần không bị bắt gặp cùng người đầu mối của câu chuyện, làm cho mọi người không còn gì để nói, cuộc sống của nàng cũng không đến mức bị ai như nàng nghĩ, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm nhìn đồng hồ, ai, lập tức sắp tan việc, Đỗ Thiên Trạch cũng sắp đến rồi, nghĩ xong, nàng tranh thủ thời gian thu thập xong trên bàn tư chất, sớm tan việc.

Trong văn phòng Kỷ Vĩ Thần, Lâm Đào đang chuẩn bị giúp hấn xuất ngoại đi công việc, nhìn người đang nhân nhả tựa ở trên ghế nghỉ ngơi, đột nhiên nhớ đến chuyện hôm nay ở trên hành lang nghe được..., hấn không khỏi lắc đầu thở dài nói, “Hạ Cảnh Diễm lần này khẳng định phải chịu tội.”

Lâm Đào trong lời nói không có ảnh hưởng chút nào đến Kỷ Vĩ Thần đang đọc sách, hấn chỉ là vô thức nhún mày, giọng điệu không đếm xỉa tới nói, “Lại có lời ra tiếng vào gì rồi?”

“Nghe nói hôm nay giữa trưa đàn bà của Đỗ Thiên Trạch tìm tới cô ấy, còn uy hiếp, hiện tại cả công ty đều truyền nhau chuyện này!”

Lâm Đào vừa nói xong, Kỷ Vĩ Thần tay cầm sách không khỏi xiết chặt, mày kiếm chau lên, nhưng lại không nói gì, sau lưng, Lâm Đào đem vé máy bay đưa cho Kỷ Vĩ Thần, “Kỷ tổng, ba giờ chiều bay, bên Mỹ đã sắp xếp xong rồi.”

Kỷ Vĩ Thần ừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng Lâm Đào đi ra ngoài, để quyển sách trên tay xuống, khuôn mặt tuần tú nhân nhậ giờ lên một vòng cười giễu, vì cái gì phụ nữ luôn cứ không hiểu như vậy? Đã sớm biết hôm nay sẽ có chuyện này, hết thấy đều là họ tự làm tự chịu, có thể oán ai?

Nội dung cuốn sách rốt cuộc không vào được mắt, tâm tư hần đã hướng về phía trước cửa sổ, không thể nói vì cái gì, chỉ cần nghe đến chuyện của cô gái này, hần luôn khó tỉnh tâm lại.

Một mình đi trên vỉa hè, Hạ Cảnh Diễm như hồn bay khỏi xác, cầm theo túi xách, hai tay ôm người, trời mới là mùa thu nhưng vì cái gì nàng cảm thấy lạnh? Chỉ cần bên cạnh hơi có chút tiếng người nào đó cười, nàng cũng căng thẳng thần kinh liếc về phía đó, nàng sợ bọn họ là đang cười mình, trước kia khi còn ở cùng Kỷ Vĩ Thần, cảm giác này cũng đã xuất hiện mấy lần, nhưng không có giống như bây giờ, cảm thấy bất lực, nàng nên phải như thế nào đối mặt cuộc sống từ nay về sau? Nếu nghỉ việc! nhưng mà nàng lại có cảm giác có một áp lực vô hình đang áp bách mình.

Chờ ở cửa Kỷ thị, Đỗ Thiên Trạch không ngừng nhìn đồng hồ, một phút hai phút ba phút. mười phút sau, khi tất cả nhân viên Kỷ thị đều đã đi ra rồi, hần vẫn còn chưa thấy bóng dáng đang chờ mong, hần không chỉ có chút bức bối, lấy ra điện thoại gọi thẳng đến số Hạ Cảnh Diễm, làm hần ngạc nhiên chính là, điện thoại kia đã tắt máy.

Đỗ Thiên Trạch không khỏi khê nguyên rửa một tiếng, đẩy cửa xe ra liền đi xuống, trực tiếp vào Kỷ thị, trên đường đi, cơ hồ tất cả nhân viên nữ đều đối với hần nhìn kinh ngạc, Đỗ Thiên Trạch lại hồ hững, chân dài trực tiếp rảo bước tiến vào thang máy, mặt anh tuần nhận nhạo một vòng lo lắng, hần sao có thể không vội? Hạ Cảnh Diễm vì cái gì tắt máy? Vì cái gì không xuất hiện? Điều này làm cho hần có một loại dự cảm bất hảo.

Đi thẳng tới phòng làm việc của Hạ Cảnh Diễm, đã thấy trong văn phòng không bóng dáng của nàng, lập tức tìm các hành lang nàng sẽ đi qua, kết quả cuối cùng, y nguyên làm cho hần thất vọng.

Lúc này đây hần nóng nảy, Hạ Cảnh Diễm, em rốt cuộc đi nơi nào? Đỗ Thiên Trạch không khỏi ngậm bực kêu lên

127. Chương 127: Áp Lực Quán Thân

Hạ Cảnh Diễm không biết mình làm như thế nào để vượt qua giờ làm việc buổi chiều, nhìn thời gian cũng nhanh đến rồi, nàng không có lựa chọn đi trở về, đi ngang qua hành lang thang máy, lòng của nàng vô thức căng thẳng, tuy rất muốn tránh né những lời đồn đãi kia, nhưng, trên đường đi đều có ánh mắt phức tạp nhìn làm cho nàng có chút xám xịt, chật vật trực tiếp trở lại văn phòng, khi bước vào cửa văn phòng, nàng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, vốn cho là có thể buông lỏng, nhưng, khi ánh mắt chạm đến bóng dáng thon trong văn phòng thì cả người đều ngưng.

Đỗ Thiên Trạch đang ngồi ở vị trí của nàng, biểu lộ nặng nề nhìn chằm chằm vào nàng, Hạ Cảnh Diễm khê hô một tiếng, xoay người lại muốn trốn tránh, nhưng là, Đỗ Thiên Trạch đã bước nhanh đi đến trước mặt nàng, một tay bắt lấy tay nàng, lời nói chất vấn nện xuống, “Chết tiệt, em đi đâu vậy? Vì cái gì tắt máy? Vì cái gì không dám gặp anh?”

Những lời này trực tiếp đánh trúng đáy lòng đang căm tức của Hạ Cảnh Diễm, nàng giãy dụa bỏ qua tay hần, dùng giọng điệu hồng mắt găm nhẹ nói: “Anh còn dám hỏi tôi, tôi bị chuyện của anh bức điên rồi.”

Những lời này đem Đỗ Thiên Trạch sững sốt, hần vẫn cho là Hạ Cảnh Diễm đi ra ngoài làm việc chưa có trở về, Hạ Cảnh Diễm tắt máy nguyên nhân là cùng ai ăn cơm đi, đương nhiên ai kia là chỉ Kỷ Vĩ Thần, hần tức giận cho tới trưa, đang chuẩn bị chất vấn nàng, lại không nghĩ nghe được nàng như vậy quát lên, hần có thể nào không kinh ngạc? Hần cau chặt lông mày, giọng điệu trong nháy mắt nhu hòa không ít, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Hạ Cảnh Diễm hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Cầu anh đừng tới tìm tôi là được rồi, có thể chứ?”

“Vì cái gì? Lý do?” Đỗ Thiên Trạch khiếp sợ hỏi, giọng điệu không khỏi đề cao, nói gì vậy? Hần sao có thể không đến tìm nàng?

Hạ Cảnh Diễm biết rõ Đỗ Thiên Trạch vô tội, nhưng người lại đang hỏa lớn, đôi khi tư tưởng không thể toàn diện, nàng lắc đầu, tức giận khẽ nói: “Bởi vì tôi không thích anh, cái này có đủ hay không?”

“Em nói cái gì?” Đỗ Thiên Trạch quả thực không thể tin được tai mình nghe được, hấn đáy lòng quỳnh lên, tay đưa lên bờ vai của nàng, làm cho nàng có thể đối mặt mình, hấn nhịu mày kinh ngạc nói: “Hạ Cảnh Diễm, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Có phải là ai cùng em nói cái gì? Nói cho anh biết?”

Đây chính là sự khuất lấp trong lòng Hạ Cảnh Diễm, giờ này nghe được Đỗ Thiên Trạch hỏi..., sự ủy khuất lại xông lên, nước mắt nhần nãi tuôn ra không kiềm nén, nàng bắt chấp cái gì, tùy ý nước mắt lặn xuống, nhưng lại quật cường hơi nhếch môi, “Đối với anh không quan hệ.”

Nhìn Hạ Cảnh Diễm rơi xuống nước mắt, Đỗ Thiên Trạch kinh hãi thật rồi, cả trái tim đau đớn, như vậy nàng bảo hấn như thế nào không đau lòng, hấn bối rối không liệu, hơi có vẻ ngốc ngếch vì nàng lau đi nước mắt, ôn nhu nhỏ giọng hỏi: “Cảnh Diễm.” Sau đó, không chút do dự đem nàng ôm chặt trong ngực.

Chạm được hoài bão rộng lớn của hấn, Hạ Cảnh Diễm cũng nhịn không được nữa, nước mắt như vỡ đê mà tuôn chảy, nàng hận hấn, hận hấn đem thế giới của mình đảo loạn, hận hấn xuất hiện gây cho nàng hết thấy phiền toái, hận hấn hận hấn. Lúc này Hạ Cảnh Diễm, tâm tính như đứa trẻ, đơn thuần hận người đàn ông trước mặt này, bàn tay nhỏ bé vung nắm tay, tức giận đánh lên lồng ngực kiên cố, như là phát tiết, như là bất mãn, càng mang theo không cam lòng.

Đỗ Thiên Trạch chăm chú ôm lấy nàng rung động thân thể, hận không thể đem nàng hảo hảo yêu thương thối phòng ở lòng bàn tay, nhưng vì cái gì nàng cái gì cũng không nói? Rốt cuộc là ai tổn thương nàng sâu sắc như vậy? Đáy lòng tức giận cùng khó hiểu làm cho hấn muốn giết người.

Mà lúc này, ngoài cửa phòng làm việc ngoại trừ đôi bóng dáng đang ôm nhau đứng lặng trong văn phòng, không có ai biết Kỷ Vĩ Thần đang đứng ở ngoài cửa, cũng không người nào biết hấn là đến đây lúc nào, khi nào thì đi.

Khóc đủ, Hạ Cảnh Diễm mới hồi phục tinh thần lại, sáng suốt nhớ lại hiện tại, nàng thân thủ đẩy ra Đỗ Thiên Trạch, khóc thút thút lên tiếng, “Anh đi đi, tôi phải làm việc.”

“Theo anh đi đi.” Đỗ Thiên Trạch một tay nắm lấy tay của nàng giữ chặt, muốn dắt nàng hướng ngoài cửa đi.

Hạ Cảnh Diễm gạt tay hấn, thấp hô: “Anh muốn làm gì?”

“Anh hiện tại muốn mang nem rời khỏi nơi này.” Đỗ Thiên Trạch phách đạo lại kiên trì nói, Hạ Cảnh Diễm rốt cuộc bị cái gì ủy khuất, hấn nhất định phải biết rõ ràng.

Hạ Cảnh Diễm lại càng kiên trì mở miệng, nàng lắc đầu, “Không. Tôi sẽ không rời đi lúc này, phải đi, anh đi đi!” Nàng nghĩ thông suốt, nếu cùng Đỗ Thiên Trạch cùng một chỗ sẽ không có kết quả, cho dù hôm nay cô gái kia không có uy hiếp mình, nhưng chính mình đối với hấn cũng không có ôm cái gì ảo tưởng.

“Em.” Đỗ Thiên Trạch bất đắc dĩ trừng mắt, tính tình Hạ Cảnh Diễm hấn không phải không tình tường, nghĩ xong, hấn vận lòng mày nói: “Nếu như anh làm cho Kỷ thị đuổi việc em, em có phải sẽ nguyện ý theo anh đi có phải không?”

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, hấn rốt cuộc đang nói cái gì? Đỗ Thiên Trạch thân thủ lôi kéo Hạ Cảnh Diễm đi ra phía ngoài, Hạ Cảnh Diễm nóng nảy, hấn rốt cuộc muốn làm gì? “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đi với anh gặp Kỷ Vĩ Thần.” Đỗ Thiên Trạch gầm nhẹ lên tiếng, hôm nay, vô luận như thế nào hấn nhất định phải đem Hạ Cảnh Diễm ra khỏi Kỷ thị, hấn muốn đem nàng cột vào bên người, tự mình bảo vệ.

Nghe tới Kỷ Vĩ Thần? Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức càng trừng lớn mắt, nàng cũng không biết từ nơi nào có sức mạnh, một tay kéo lại Đỗ Thiên Trạch trở về, không khống chế được gầm nhẹ nói: “Thả tôi ra.” Không biết vì cái gì, muốn đi gặp người đàn ông kia, nàng đánh chết cũng sẽ không đi.

Đỗ Thiên Trạch bị nàng làm lại càng hoảng sợ, đứng ngây ngốc nhìn, Hạ Cảnh Diễm rút tay mình về, nàng hít sâu một hơi, ánh mắt khẩn cầu nhìn Đỗ Thiên Trạch, thấp giọng nói: “Anh có thể lúc này rời đi không? Xem như tôi cầu xin anh.”

Như vậy giọng điệu khẩn cầu làm cho Đỗ Thiên Trạch hoảng loạn, ánh mắt của hắn đau lòng lưu luyến nhìn gương mặt bi thương kia, nheo lại mắt, ân cần lên tiếng nói: “Rốt cuộc là ai khi dễ em?”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, giọng điệu chân thành nói: “Không có ai khi dễ tôi, tôi đã nói rồi, có thể hay không cho tôi một chút thời gian để cho tôi hảo hảo yên lặng một chút.”

Đỗ Thiên Trạch không biết ý Cảnh Diễm nói, nhưng mà ẩn ẩn biết rõ, tạo thành cục diện này chính là hắn, có phải là hắn cho nàng áp lực? Có phải là hắn cho nàng sự phức tạp hôm nay? Đỗ Thiên Trạch hơi nhếch môi, nhưng lại một câu cũng nói không nên lời, thật lâu, mới mở miệng nói: “Em muốn anh làm như thế nào?”

“Một tháng tới đừng tìm tôi, không cần phải gọi điện thoại cho tôi, chúng ta không cần phải gặp mặt đâu.” Hạ Cảnh Diễm thật nghiêm túc nói, nàng hiện tại thực sự cần một thời gian yên tĩnh nếu không nàng chỉ sợ sẽ nổi điên.

Đỗ Thiên Trạch rất muốn kháng nghị, trầm mặc thật lâu, lại yên lặng đáp ứng, “Được, anh đồng ý.”

“Nhưng, sau một tháng?” Hắn tiếp tục hỏi lại.

“Đến lúc đó rồi nói sau!” Hạ Cảnh Diễm đã bất chấp tính chuyện xa như vậy rồi, xoay người lại nhìn thấy ngoài cửa phòng làm việc Ngô Kiệt đứng lặng, nàng trong lòng hoảng hốt, tranh thủ thời gian hướng Đỗ Thiên Trạch lên tiếng nói: “Anh đi đi! Tôi đi làm việc đây.” Nói xong, cũng không nhìn lại Đỗ Thiên Trạch lần nào nữa, một mình trở lại vị trí.

Đỗ Thiên Trạch cũng chú ý tới Ngô Kiệt ngoài cửa phòng làm việc, chỉ phải hơi nhếch môi, mang theo đau lòng, có chút không muốn nhìn một cái Hạ Cảnh Diễm, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Nhìn Đỗ Thiên Trạch đã rời đi, Hạ Cảnh Diễm thở ra một hơi, lo lắng trong lòng đã giảm bớt, nhưng vẫn làm cho nàng cả người đều không thể bình tĩnh, ngẩng đầu, Ngô Kiệt cũng không có tiến đến, mà là, rời khỏi văn phòng chỉ có Hạ Cảnh Diễm một mình.

Kỷ Vĩ Thần ưu nhã ngồi ở khoang hạng nhất, có chút nhàm chán lấy ra một tờ báo, vốn định chỉ là giết thời gian, nhưng khi ánh mắt chạm được hình ảnh đầu đề báo chí thì không khỏi trầm xuống, trong đầu lướt qua hình ảnh vừa rời trong phòng làm việc, lại là cô ta, vì cái gì hắn một ngày này đều nghe về tin tức của cô ta?

Nhớ tới vừa rồi trong văn phòng đó, hắn ngăn không được đáy lòng không thoải mái, không vui, nhưng quan trọng nhất là, cô gái kia cũng dám ở thời gian làm việc ôm ấp đàn ông, còn ra thể thống gì? Còn có hắn lại không hiểu phiền chán, nhưng lại không biết đến từ nơi nào.

Đỗ Thiên Trạch vội vàng về tới văn phòng, cả người đều giống như bị bắt mất hồn, khuôn mặt anh tuấn một tia biểu lộ cũng không có, hắn trong đầu toàn bộ chứa hình ảnh Hạ Cảnh Diễm khóc ngất, hắn chưa từng có nghĩ tới sự xuất hiện của hắn sẽ làm nàng khó chịu như thế, hắn thậm chí nghĩ muốn gặp nàng cười, thậm chí nhìn nàng khoái hoạt, vì cái gì. ?

Cũng đang lúc này, chỉ thấy Lâm Tiểu Dạ bưng một ly trà tới gần, đi đến bên cạnh hắn, đem nước trà buông xuống bàn, ân cần nói: “Anh Thiên Trạch uống ly trà a!”

Đỗ Thiên Trạch ánh mắt giương lên, sắc bén đảo qua Lâm Tiểu Dạ, thấp giọng chất vấn nói: “Em hôm nay đi đâu?”

Lâm Tiểu Dạ cảm thấy chấn động, tranh thủ thời gian lên tiếng giải thích nói: “Anh Thiên Trạch, làm sao vậy? Em một mực ở văn phòng a!” Đáy lòng cũng đang kinh hãi, chẳng lẽ anh ấy biết?

Đỗ Thiên Trạch cũng chỉ là suy đoán, hơn nữa, đáy lòng cũng đang loạn, hắn cũng không có hứng thú hỏi hành tung Lâm Tiểu Dạ, héch lên môi, thấp giọng nói, “Em đi ra ngoài đi! Anh nghĩ yên lặng một chút.”

Lâm Tiểu Dạ lập tức làm bộ mặt ân cần nói, “Anh Thiên Trạch, xảy ra chuyện gì sao?”

Nguyên lai tưởng rằng Đỗ Thiên Trạch sẽ tiếp nhận hảo ý của cô, lại không nghĩ rước lấy Đỗ Thiên Trạch một câu buồn bực tức giận, “Đi ra ngoài.”

Lâm Tiểu Dạ có chút ủy khuất cắn môi, rất là không cam lòng ra khỏi, tại chớp mắt bước ra cửa phòng, gương mặt đẹp lập tức có chút nhăn nhó khó coi, cô đương nhiên nhìn ra được, Đỗ Thiên Trạch trên mặt buồn bực là cùng cô gái kia có quan hệ, làm cô không rõ chính là, một người bình thường như thế, dung mạo không sâu sắc lại có cái gì bản lĩnh làm cho Đỗ Thiên Trạch mê say như vậy?

Hạ Cảnh Diễm không biết là như thế nào chờ đến giờ tan tầm, Ngô Kiệt đi vào mấy lần, thực sự rất nhanh ra khỏi, tới gần lúc tan việc, Tiểu Ngừ cùng A Nhã chuẩn bị hẹn Hạ Cảnh Diễm đi dạo phố, nàng cự tuyệt, phải biết rằng, nàng lúc này nào có tâm tư đi dạo phố?

Cổ ý đợi cho đến sáu giờ, chờ văn phòng mọi người đi hết, nàng mới đi ra, bởi vì một mình, đi ra cửa chính rộng rãi có một loại hương vị cô đơn rất sâu sắc, nàng không có lập tức gọi xe, mà là, đi chậm chậm dọc theo vỉa hè, biểu lộ rất là không yên lòng, ngẫu nhiên thở dài, ngẫu nhiên nhìn ngắm xa xa, khuôn mặt nhỏ nhắn tâm sự nặng nề.

Nhưng Hạ Cảnh Diễm không biết là, sau lưng, luôn luôn có một cỗ xe màu đen tại lảng lảng đi theo, trong xe Đỗ Thiên Trạch yên lặng nhìn Hạ Cảnh Diễm, khuôn mặt tuần tú xẹt qua một vòng đau lòng, hắn có xúc động muốn xuống xe kéo nàng lên, nhưng hắn đã ngừng lại, hắn sợ sự xuất hiện của mình sẽ tạo thêm thương thế cho nàng, khi hiểu được mình mang đến cho nàng tai họa, Đỗ Thiên Trạch lần đầu xuất hiện cảm xúc do dự.

Cứ như vậy một mực đi theo Hạ Cảnh Diễm, nhìn Hạ Cảnh Diễm nhàm chán đá mấy cục đá, nhìn nàng ngẫu nhiên nghỉ chân trên băng ghế, ngẫu nhiên dừng lại trầm tư, sau đó, nhìn nàng gọi một chiếc taxi rời đi.

Về đến nhà, Hạ Cảnh Diễm cùng thường ngày đồng dạng, cơm nước xong thì vọt lên nằm trên giường, không biết có phải hay không là áp lực quá lớn, làm cho nàng rất vậy hăm, cái gì phiền lòng đều vứt xuống một bên, nàng yên tĩnh đi ngủ.

Trong quán rượu ở ngọn đèn hân ám, chiếu rọi Đỗ Thiên Trạch gương mặt trẻ tuổi, lập loè một ly rượu đỏ, nhưng không có một điểm men say, bên người vây quanh vài cô gái khêu gợi, đều xem hắn làm con mồi, nhưng là, hắn lạnh nhạt lại làm họ không dám tới gần.

Kế tiếp ba ngày, Hạ Cảnh Diễm trong phòng làm việc trôi qua có chút hỗn loạn, Đỗ Thiên Trạch không có xuất hiện nữa, điện thoại cũng không có gọi qua, đã rất lâu Hạ Cảnh Diễm đều là tắt máy, trong văn phòng lời đồn đãi vẫn không có giảm bớt, Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn thành nhân vật của công chúng, vô luận đi đến nơi nào, ánh mắt nhìn chăm chú nàng đều đi theo ở đó, có ít người khinh bỉ, có ít người đồng tình, còn có người nói không được nhìn có vẻ hả hê, trong khoảng thời gian ngắn, Hạ Cảnh Diễm thành chủ đề trong những giờ rảnh rỗi cơm nước.

Đỗ Thiên Trạch danh tiếng không nhỏ, thực sự không phải là vì hắn là người thừa kế Đỗ thị, hắn trước kia chuyện trăng hoa đã nói không hết, hôm nay, phát sinh chuyện như vậy, nhưng trước đây hắn đều quen diễn viên người mẫu có tiếng, xinh đẹp, quyến rũ thì là chuyện rất bình thường. Hôm nay, chuyện của hắn và Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn theo motip cô bé lọ lem và hoàng tử, làm cho bọn họ như thế nào không để ý?

Hai ngày nghỉ đến rồi, đối với Hạ Cảnh Diễm là một thời gian nghỉ ngơi rất tốt, có thể là biết rõ Hạ Cảnh Diễm trong nội tâm phiền não, Tiểu Ngừ cùng A Nhã cũng không có gọi điện đến, Hạ Cảnh Diễm thứ bảy đều ở nhà cho tới trưa, cảm giác có chút thở không nổi, muốn đi ra ngoài giải sầu, khi đang chuẩn bị đồ dùng bỏ vào túi, không cẩn thận nhìn thấy thẻ hội viên của câu lạc bộ thể dục thể thao, Hạ Cảnh Diễm đầu óc khê lóc lên, nghe nói tập thể dục có thể giảm bớt áp lực, vì vậy, nàng không do dự gọi taxi thẳng đến phòng tập.

Đi vào phòng tập, nàng đi chỗ đầu tiên là khu cưỡi ngựa, đứng ở cửa ra vào, nhìn qua đồng cỏ ngàn mét, mười mấy con ngựa đang rong chơi thoải mái, nàng không khỏi nhớ tới lần trước cùng Đỗ Thiên Trạch đến đây, hồi tưởng lại nàng cũng có chút ít hoài niệm, đối với Đỗ Thiên Trạch người này, Hạ Cảnh Diễm đương nhiên không thể nói quên là có thể quên, hơn nữa, như vậy một người quan tâm mình bảo nàng như thế nào quên được?

Cũng không biết nơi nào có dừng khỉ, Hạ Cảnh Diễm chọn một con, cảm giác trên lưng ngựa rất tốt, con ngựa đi chậm chạp, lúc này Hạ Cảnh Diễm cũng không sợ hãi, cảm giác hài lòng.

Nhưng vào lúc này, một con ngựa khác tiếp cận nàng, Hạ Cảnh Diễm giương mắt nhìn, hé ra một gương mặt quen thuộc, Doãn Lê Hàn tươi cười nhìn nàng.

“Hi, thật là tình cờ a!” Doãn Lê Hàn chủ động chào hỏi.

“Đúng a!” Hạ Cảnh Diễm cũng cười.

128. Chương 128: Trò Đùa

Từ phòng tập thể thao đi ra, Hạ Cảnh Diễm vốn định về nhà, nhưng Doãn Lê Hàn lại mời nàng uống ly trà, bởi vì chuyện với Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm tâm tình rất bức bối, suy nghĩ một chút, dù sao về đến nhà cũng không có chuyện gì làm, chẳng bằng cứ đi tán gẫu nên liền đáp ứng.

Hai người đi đến quán cà phê gần nhất, đang nhìn đến menu, một cái tên quen thuộc đánh vào mi mắt, giật mình, nàng cũng không nói lên được liền muốn loại cà phê này, đây là loại nàng thường xuyên pha cho Kỷ Vĩ Thần.

Sau khi ngồi xuống, thân là bác sĩ – Doãn Lê Hàn liếc thấy Hạ Cảnh Diễm sắc mặt không tốt, không khỏi ân cần hỏi han, “Nhìn em tâm tình nặng nề, như thế nào, có tâm sự à?”

Hạ Cảnh Diễm tay quấy cà phê ngưng lại, nàng ngẩng đầu lên, mím môi cười, “Không có.”

Doãn Lê Hàn cười cười, hần nghĩ, đại khái nàng không muốn nói a! Doãn Lê Hàn không nói gì, không khí cũng có chút trầm mặc, Hạ Cảnh Diễm nhượng nhượng mảy, đột nhiên lên tiếng nói, “Có một lần trong nhà hàng, em hình như có gặp anh.”

Doãn Lê Hàn trên mặt lập tức lộ ra hứng thú nói, “Phải không? Ở nơi nào?”

Hạ Cảnh Diễm nói tên nhà hàng, sau đó, ở phía sau bồi thêm một câu, “Lần trước anh cùng bạn gái đi chung, em không tiện qua chào hỏi.”

Doãn Lê Hàn nhú lông mày, trên mặt biểu lộ coi như đang nhớ lại, nhưng là, nghe được Hạ Cảnh Diễm những lời này, hần lập tức nhắc lên môi cười, “Em hiểu lắm, người kia không phải bạn gái của anh.”

Hạ Cảnh Diễm nhìn hần, như thế nào? Nàng nghĩ sai rồi sao? Đã thấy Doãn Lê Hàn cười cười, “Đó là em họ, mới từ nước ngoài trở về.”

Hạ Cảnh Diễm lặng yên hiểu ra, “A! Nguyên lai là như vậy.” Nàng rất muốn nói, hần và biểu muội thật sự rất xứng đôi.

“Em rất thích một mình đến phòng tập thể thao à?” Doãn Lê Hàn nhượng mi hỏi, mỗi lần gặp nàng, đều là một mình, theo lý mà nói, có rất ít cô gái một mình đến loại địa phương này.

“Không có tìm được bạn.” Hạ Cảnh Diễm nhìn hần, nhấp một miếng cà phê, hương vị đáng làm cho nàng vận lông mày.

Doãn Lê Hàn nhẹ chau lại mày, có chút tò mò hỏi, “Loại cà phê này vị đáng như vậy, bình thường không thích hợp các cô gái uống.”

Hạ Cảnh Diễm cười cười, nói thật, nàng cũng không yêu mến loại vị đáng này, nhưng là, lúc đang chọn, chỉ là một ý niệm phớt qua, hôm nay bị Doãn Lê Hàn nói, ngược lại không hiểu có chút bối rối, đành phải trả lời, “Em thích uống.”

“Em thật đúng là đặc biệt.” Doãn Lê Hàn không quên khen một câu.

Hai người không khí yên lặng trong chốc lát, Doãn Lê Hàn ngẩng đầu đột nhiên hỏi, “Em tối nay có thì giờ rảnh không?”

Hạ Cảnh Diễm khó hiểu nhìn hần, “Làm sao vậy?”

“Anh muốn mời em đến một chỗ.” Doãn Lê Hàn sắc mặt có chút thần bí nói.

Hạ Cảnh Diễm suy nghĩ một chút, dù sao hôm nay là thứ bảy, ngày mai chủ nhật, không cần đi làm, nàng cũng có thể yên tâm chơi một chút, nghĩ xong, nàng gật gật đầu, “Bất quá, em 11 giờ phải trở về.”

“Sẽ không chơi quá muộn.” Doãn Lê Hàn trên mặt hiện ra mỉm cười, hẳn không có nói cho nàng biết, hôm nay là sinh nhật của hắn, hắn muốn mời nàng tham gia tiệc sinh nhật.

Hai người rời khỏi quán, thời gian đã hơn sáu giờ tối, chọn một chỗ ăn cơm xong, hai người thẳng đến bữa tiệc của Doãn Lê Hàn, được tổ chức ở hồ bơi trong biệt thự, đây là nhà của bạn hắn, bởi vì chỗ rất rộng, cũng đủ chứa hơn trăm người.

Thời gian tám giờ, sau khi Hạ Cảnh Diễm cùng Doãn Lê Hàn đi vào tòa biệt thự, chỉ thấy trong vườn hoa bày các bàn tiệc, trên đặt một cái bánh kem lớn, hơn nữa bên cạnh còn có hoa tươi thơm ngát, những tờ thiệp chúc mừng sinh nhật, Hạ Cảnh Diễm mới giật mình hiểu được, nguyên lai hôm nay là sinh nhật Doãn Lê Hàn, mà lúc này, trong biệt thự đã lục tục kéo đến bạn của hắn, phần lớn là những người trẻ tuổi, bên từng người đều có một cô gái xinh đẹp, nhìn như là tình nhân, xem quần áo của bọn họ và cách ăn mặc, thường thức, khí chất cũng không phải người thường, chứng kiến Doãn Lê Hàn đã đến, tất cả đều ồn ào, mà đứng ở bên cạnh hắn, Hạ Cảnh Diễm cũng nhận được sự chú ý đặc biệt.

“Doãn soái ca, giới thiệu vị tiểu thư xinh đẹp này đi chứ!” Trong đó một người thanh niên la lớn, lập tức rước lấy một bên thanh âm hòa theo, phải biết rằng, trong mắt bọn hắn, Doãn Lê Hàn có thể mang Hạ Cảnh Diễm tới, ý nghĩa nhất định không đơn giản.

“Mọi người đoán đúng có thưởng.” Đột nhiên trong đám người tuôn ra một lời hô lớn.

Cái đề tài này vừa ra, lập tức rước lấy bốn phía hưởng ứng, sau đó, thanh âm từ trong đám người vang ra, “Mình đoán là bạn gái.”

“Cậu ấy không phải có một cô em họ xinh đẹp sao? Mình đoán là em họ.”

“Các cậu đều sai rồi, đây là người anh Doãn thầm mến.”

Nghe bên cạnh những thanh âm kia, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt một mảnh phấn hồng, nàng không thể tưởng được bọn họ lại lấy loại chuyện này ra ồn ào, mà bên người nàng Doãn Lê Hàn khuôn mặt tuấn tú cũng ửng đỏ, hắn có chút quẫn bách lên tiếng ngăn cản nói, “Đủ rồi, các cậu còn nói nữa, một hồi mình lần lượt thu thập hết.” Nói xong, hắn giới thiệu, “Vị này chính là Hạ Cảnh Diễm, chúng mình chỉ là quan hệ bạn bè.”

Doãn Lê Hàn vừa nói xong, đã rước lấy các thanh âm hoài nghi.

“Được rồi, được rồi, cũng đừng khó xử họ.” Trong đó một cô gái hô lớn, ánh mắt hướng bên ban nhạc nhảy múa, ánh đèn sáng bỗng tối sầm lại, chuyển đổi thành ánh sáng nhu hòa, âm nhạc chậm rãi vang lên theo, đồng thời, Hạ Cảnh Diễm chỉ thấy bên cạnh cả trai lẫn gái lập tức trầm tĩnh lại, cũng không khỏi tự chủ động dặt tay bạn gái đi vào sân nhảy, Hạ Cảnh Diễm lấp bắp kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đi theo đỏ lên.

Người ở chỗ này cơ hồ đều ôm nhau vào sân nhảy, chỉ có Hạ Cảnh Diễm cùng Doãn Lê Hàn vẫn ngồi ở một bên, Hạ Cảnh Diễm âm thầm đánh giá tòa biệt thự xa hoa này, đáy lòng không khỏi thầm giật mình, đây nhất định là của một công tử giàu có, bởi vì bên cạnh sân nhảy, còn có một hồ bơi trăm thước vuông, nước ao rung động chiếu rọi ngọn đèn, trong vắt sạch sẽ, thập phần rạng ngời.

Đang lúc Hạ Cảnh Diễm còn ngẩn người, một bên Doãn Lê Hàn cười hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

“Một ly nước trái cây.” Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác khát nước rồi, trước đừng nói tình huống kia đem nàng hù đến, hơn nữa, chen chúc trong một đám thanh niên, nàng tim đập trống ngực cũng gia tăng không ít.

Lúc này, bên cạnh một đôi nam nữ hướng bọn họ đi tới, đến gần bọn họ, không khỏi thấp giọng nói: “Này, các cậu như thế nào còn chưa động đây nha? Không khiêu vũ sao?”

Doãn Lê Hàn đem ánh mắt nhìn phía Hạ Cảnh Diễm, hẳn hôm nay thật là cố ý muốn cho Hạ Cảnh Diễm làm bạn nhảy của mình, nhưng là, hắn da mặt mỏng, không dám mời nàng, Hạ Cảnh Diễm bị ánh mắt của

hắn vừa nhìn, lập tức có chút thẹn thùng nhìn một bên khác, mà lúc này, đã thấy cô gái kia thân mật đem Hạ Cảnh Điềm kéo lên, cười nói: “Hạ Cảnh Điềm, đừng thẹn thùng, tất cả mọi người cùng nhau chơi đùa mới vui chứ!”

Hạ Cảnh Điềm cảm nhận được cô gái này nhiệt tình, có chút không có ý tứ đứng lên, mà lúc này, người nam kia cũng kéo Doãn Lê Hàn, đưa hắn đẩy tới gần Hạ Cảnh Điềm, Doãn Lê Hàn cười cười, giương giọng nói: “Có thể mời em nhảy điệu nhảy không?”

“Em nhảy không được tốt.” Hạ Cảnh Điềm thành thật, nhưng xem tình cảnh này không nhảy lại là không được, bởi vì tất cả mọi người sẽ cảm thấy mình không có suy nghĩ, người trẻ cần phải hòa đồng.

“Không sao, anh dạy cho em.” Doãn Lê Hàn cười nhẹ một tiếng.

Hắn một tay nắm eo Hạ Cảnh Điềm, một tay nhẹ nhàng cầm tay của nàng, hai người bước chậm tiến vào trong sàn nhảy, nói thật ra, Hạ Cảnh Điềm không biết có bao nhiêu khẩn trương, nếu như sớm biết như vậy, nàng có thể sẽ không đáp ứng tới, nhưng là, hiện tại đã đến, nàng sao có thể bỏ Doãn Lê Hàn lại rời đi ?

Doãn Lê Hàn nhiệt độ có chút ôn mát, tay ôm eo nàng vô lực, chỉ là nhẹ nhàng chạm, điểm này, làm cho Hạ Cảnh Điềm không khỏi đối với hắn sinh ra hảo cảm, nhưng là, khiêu vũ là một loại vận động, hai người da thịt chạm nhau, hơn nữa, bởi vì thân cận quá, rất dễ dàng nghe thấy được từ đối phương trên người phát ra hơi thở, Doãn Lê Hàn trên người có một mùi hương rất dễ chịu, thanh thanh tươi mát, mà Hạ Cảnh Điềm trên người cũng nhàn nhạt mùi thơm, cũng đang tràn ngập chớp mũi Doãn Lê Hàn, làm cho hắn không khỏi có chút say mê .

Doãn Lê Hàn từ nhỏ cũng rất ít cùng phụ nữ tiếp xúc, có thể là bởi vì cá nhân hắn một lòng chỉ đặt vào nghiên cứu y thuật, đến bây giờ cũng chưa chính thức quen một người bạn gái, nữ sinh theo đuổi hắn cũng không phải thiếu, nhưng là, hắn đều cự tuyệt, nói không ra, hắn lại đối với Hạ Cảnh Điềm có một loại cảm giác lạ lẫm.

Đại khái qua 20 phút, âm nhạc cũng biến đổi, xung quanh loang loáng đèn bùng lên, âm nhạc chuyển đổi thành tiết tấu mãnh liệt đến làm cho người ta không tự chủ được uốn éo theo, chỉ thấy trong sàn nhảy cả trai lẫn gái lập tức sáp nhập vào âm nhạc, bày ra các kỹ thuật nhảy của bọn họ.

Hạ Cảnh Điềm có chút sợ hãi đứng ở trong đám người, thật không tốt trông lớn mắt, mà lúc này, Doãn Lê Hàn thập phần hiểu ý đem nàng kéo ra khỏi đám người đang say sưa, ngồi xuống một bàn, có chút thật có lỗi nói: “Có phải em thấy ngoài ý muốn?”

“Đương nhiên, anh hẳn là sớm một chút nói cho em biết .” Hạ Cảnh Điềm tới mà hai tay trống trơn, cái gì lễ vật cũng chưa mua, làm cho nàng trong nội tâm có chút băn khoăn.

“Anh sợ em sẽ từ chối.” Doãn Lê Hàn thành thực lên tiếng.

“Làm sao có thể? Em ít nhất hẳn là nên tặng anh một món quà.” Hạ Cảnh Điềm nhún nhún vai cười cười, nàng chính là thích người nguyên tắc như Doãn Lê Hàn, thập phần nghiêm túc, hơn nữa rất biết vì người khác lo lắng.

“Em có thể đến chính là món quà lớn nhất.” Doãn Lê Hàn ha ha cười, mà lúc này, đã thấy trong đám người đi ra một người thanh niên, hắn ngồi vào đối diện Hạ Cảnh Điềm, cẩn thận dò xét, cuối cùng lên tiếng nói, “Vị tiểu thư này, như thế nào cảm giác rất quen mặt a!”

Hạ Cảnh Điềm khẽ giật mình, cười cười, “Chúng ta giống như chưa từng gặp mặt.”

Đã thấy người kia héch lên môi, khiêu mi cười, nhưng là, ánh mắt lại lưu luyến nhìn gương mặt thanh tú của nàng, cũng đang trong lòng nghĩ, khó trách hắn cảm giác cô gái trước mắt này rất quen mặt, nguyên lai là cô gái hai ngày trước cùng Đỗ Thiên Trạch xuất hiện ở trên báo, bất quá, như bọn họ là xã hội thượng lưu, đụng phải người quen là thường xuyên, hơn nữa, nàng tối nay là khách của Doãn Lê Hàn, hắn không có tận lực nói ra.

Thời gian gần mười giờ, mọi người cũng đã chơi đã, đều ngồi ở trên bàn rượu, bắt đầu uống rượu rồi, anh mời tôi, tôi mời anh, khiến cho không khí thập phần thoải mái, hơn nữa mỗi người đều rất hào sảng phóng khoáng, rót cho Doãn Lê Hàn rất nhiều rượu, Hạ Cảnh Điềm cũng chạy không thoát, bị buộc uống ba bốn

ly, cuối cùng, Doãn Lê Hàn thấy nàng thật sự không thể uống nữa, mới ra mặt thay nàng ngăn cản, khiến cho Hạ Cảnh Diễm rất chật vật, nhưng là, kỳ thật tử lượng của bọn họ làm Hạ Cảnh Diễm mở rộng tầm mắt.

Kế tiếp, chính là thời điểm cắt bánh, cũng may, bọn họ đều tự giác, không có chơi trò ném bánh, Doãn Lê Hàn ước xong cho phép tất cả mọi người cùng cắt bánh, Hạ Cảnh Diễm đơn giản chỉ cần bị bọn họ đẩy hướng về bên cạnh Doãn Lê Hàn, hơn nữa bị bọn họ chen chúc cực kỳ gần, Hạ Cảnh Diễm cơ hồ cả người đều dán lên người Doãn Lê Hàn, nàng cho dù cảm thấy rất không tự nhiên, cũng không thể trở mặt rời đi, chỉ có thể đỏ mặt yên lặng chịu đựng, đương nhiên, nàng cũng không phải chán ghét Doãn Lê Hàn, chỉ là không quá quen.

Thời điểm ăn bánh, rất nhiều người đều tụ cùng một chỗ, trò chuyện nhiều chuyện mà Hạ Cảnh Diễm nghe không hiểu, đương nhiên, nàng là người ngoài, rất nhiều chủ đề nàng chưa từng nghe qua, chỉ có thể ở một bên ngẫu nhiên phụ họa cười cười.

Khi có người xuống bể bơi phía trước, Hạ Cảnh Diễm còn tưởng rằng bọn họ muốn bơi đêm, nhưng không ngờ, nàng vừa mới đến gần, không biết sau lưng tay ai đẩy tới, nàng không kịp kinh hô, cả người đã bị đẩy vào trong hồ, sau đó, trên bờ lập tức truyền đến một tiếng kinh hô, mà đứng ở một bên Doãn Lê Hàn sắc mặt cả kinh, tranh thủ thời gian nhảy vào nước.

Hạ Cảnh Diễm căn bản chính là vọt lên cạn, từ nhỏ đến lớn đều không có bơi qua, bị đẩy xuống hồ cả người đều chìm xuống, xung quanh nước làm cho nàng dùng sức giãy dụa muốn đứng lên, nhưng là bất đắc dĩ, cái hồ thật sự quá sâu, cơ hồ đến lồng ngực của nàng, hô hấp không được, miệng mũi đều bị nước tràn vào, bối rối sợ hãi chạy lên nào.

Đúng lúc này, một đôi tay hữu lực vòng ở eo của nàng, đem nàng từ trong nước ôm lấy, Hạ Cảnh Diễm lúc này mới tìm được hô hấp, cả người sợ hãi ôm chặt Doãn Lê Hàn.

Doãn Lê Hàn chỉ chốc lát sau đem Hạ Cảnh Diễm lên bờ, Hạ Cảnh Diễm ho khan vài tiếng, đầu có chút chóng mặt chưa lấy lại tinh thần, Doãn Lê Hàn cẩn thận thay nàng vén lên trên mặt ẩm ướt tóc, ân cần nói, “Hạ Cảnh Diễm, làm sao rồi? Có sao không?”

Hạ Cảnh Diễm mãnh liệt thở hỗn hển mấy hơi, mới tìm trở lại suy nghĩ của mình, vuốt nước trên mặt nhìn thấy Doãn Lê Hàn, mới lắc lắc đầu nói, “Em không sao.”

Một bên có mấy người vụng trộm cười thầm, bởi vì đúng là chủ ý của người kia, đem Hạ Cảnh Diễm đẩy xuống nước, sau đó làm cho Doãn Lê Hàn tới diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, cái này chẳng những có trò hay xem, còn có thể làm cho bọn họ tăng tiến cảm tình, chính là, loại này hảo ý, đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, thật sự là so với chết còn đáng sợ hơn, nàng thiếu một chút là chết ngay.

Chủ nhân biệt thự cầm hai bộ quần áo khô cho bọn họ thay, Hạ Cảnh Diễm xoa tóc ẩm ướt ngồi ở trên ghế sofa, Doãn Lê Hàn có chút thật có lỗi đi tới, “Thực xin lỗi, cho cho em sợ hãi.”

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu, vừa rồi xác thực đáng sợ, nhưng là, đã qua, nàng không nghĩ mất hứng, chỉ phải cười lớn nói, “Không có việc gì, xem ra em từ nay về sau phải học bơi.” Hạ Cảnh Diễm cũng ần ần biết rõ, đây là trò đùa của bạn anh ta, bởi vì vừa rồi, nàng thật cảm giác được sau lưng có người đẩy nàng xuống.

“Đi thôi! Anh đưa em trở về.” Doãn Lê Hàn cười ra tiếng, nhìn qua gương mặt Hạ Cảnh Diễm nhu hòa dưới ánh đèn, ánh mắt của hắn không khỏi có chút sâu sắc, vừa rồi hình ảnh nàng ôm thật chặt hắn y nguyên khắc tạc tại trong lòng, nàng thân thể mềm mại tự động làm cho hắn có chút lưu luyến.

129. Chương 129: Tổn Thương Lẫn Nhau

Bởi vì sinh nhật kia, Hạ Cảnh Diễm cùng Doãn Lê Hàn đều cảm thấy rất quần bách, đưa Hạ Cảnh Diễm về nhà, Doãn Lê Hàn liền đi, trên đường, hắn còn mua thuốc cho Hạ Cảnh Diễm, bởi vì đêm khuya rơi xuống nước, hắn lo lắng Hạ Cảnh Diễm sẽ bị cảm, đối với hành động này của hắn, Hạ Cảnh Diễm cảm động trong lòng.

Nhưng mà, đêm nay có một người cũng khó ngủ, Đỗ Thiên Trạch tôn trọng lời hứa cũng sẽ không đi tìm nàng, đồng thời, có một chuyện hắc cũng cần thời gian làm rõ, chính là từ sau này khi giao du với nàng, trước kia có đùa bỡn tình cảm ai hắc cũng không cảm thấy có gánh nặng cùng trách nhiệm, bởi vì ai cũng hiểu đó là trò chơi, không ai thật tình, nhưng lần này, đối mặt với Hạ Cảnh Diễm, hắc lại nhận thấy và biết rõ hậu quả chính là phải chịu trách nhiệm cùng nàng.

Mà đồng thời, đang ở Mỹ, Kỷ Vi Thần cũng tại ngày thứ ba về nước, chấm dứt công tác.

Sáng sớm ba ngày sau, Hạ Cảnh Diễm như cũ đi làm bình thường, đã không có Đỗ Thiên Trạch, thế giới của nàng bình yên không ít, ở công ty rất nhiều người thấy nàng lẻ loi một mình, đều đang suy đoán, nàng không phải là bị Đỗ Thiên Trạch đá rồi chứ, từng loại suy nghĩ này đều lộ rõ trên mặt các nữ đồng sự, nhìn họ có chút hả hê, chuyện này rất nhanh đã bị mọi người quên lãng, lực chú ý của họ cũng dời đi, việc này làm cho công việc của Hạ Cảnh Diễm tốt hơn.

Ở tầng cao nhất của Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch khó được hưởng thụ sự yên tĩnh sau giờ trưa, mỗi khi lúc này, hắc đầy trong đầu đều là hình ảnh Hạ Cảnh Diễm, hắc nhớ quá khoảng thời gian cùng nàng vui vẻ cười đùa, yêu mến nhìn cách nàng nói chuyện, một cái nhăn mày một nụ cười cũng làm cho hắc vô cùng khó quên, có đôi khi thật sự nhịn không được, hắc lặng lẽ ở trong xe đợi nàng tan tầm, nhìn nàng cùng các đồng nghiệp cười cười nói nói, làm cho hắc an tâm, chỉ cần nàng sống tốt, với hắc mà nói, đã là một ngày rất vui.

Nhưng mà, cũng đang lúc này, cửa phòng làm việc của hắc bị đẩy ra, đi vào là một người thanh niên trẻ tuổi, chỉ thấy hắc một thân áo quần nhân nhả, vóc dáng cao cao, trên mặt toát ra như có như không nụ cười tà, hắc đúng là bạn tốt của Đỗ Thiên Trạch ở Mỹ, một thiếu gia có gia thế bối cảnh không thua gì Đỗ Thiên Trạch.

Vừa đi vào, trông thấy ngồi ở trước bàn làm việc, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt không thể nào hoan nghênh khi nhìn thấy hắc, hắc nhướng mi mắt, “Tiểu tử kia, cậu cũng quá không có lương tâm nha, đến T thị cũng không chủ động liên lạc với mình, nếu như không phải trên báo thấy tin tức của cậu, mình còn tưởng rằng cậu đang ở đây Mĩ đâu!”

Đỗ Thiên Trạch miễn cưỡng nhắc lên mắt, “Cậu không phải là tìm tới rồi đó sao?”

“Mình như thế nào không có cốt khí như vậy? Mỗi lần mới có lợi liền nghĩ đến cậu, tiểu tử cậu cũng quá gặp may mắn a.” Văn Bác cười nói, nhìn Đỗ Thiên Trạch hí mắt, tiếp lên tiếng, “Đêm nay biệt thự của mình có tiệc, có hứng thú tham gia không? Đêm nay mỹ nữ đều là người của giới người mẫu a!”

“Không có hứng thú.” Đỗ Thiên Trạch không chút do dự cự tuyệt.

“Là đối với phụ nữ không có hứng thú, hay là đối với tiệc của mình không có hứng thú? Mình có nên hoài nghi tâm lý của cậu không bình thường không?” Văn Bác cau mày trêu ghẹo hắc, từ vừa mới bắt đầu đi tới, hắc đã nhìn ra Đỗ Thiên Trạch thay đổi không ít, trước kia trên mặt luôn treo thần thái tự đắc kiêu ngạo, mà bây giờ, ngược lại trầm tĩnh không ít.

Đột nhiên, Văn Bác chú ý tới tờ báo trên bàn Đỗ Thiên Trạch, tiện tay cầm tới, thú vị thưởng thức hình ảnh trên tờ báo, hắc chắc chắc lên tiếng, “Một cô gái như vậy đã làm cho cậu buông tha cho cả một rừng hoa sao? Quá không đáng đi!”

Lời của hắc vừa dứt, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt sắc bén bắn tới, giọng điệu cảnh cáo nói: “Không cho phép vũ nhục cô ấy.”

“Ồ, còn bệnh vực! Như thế nào? Cậu có chuẩn bị lấy cô ấy à?” Văn Bác nụ cười trên mặt càng khinh thường.

“Có tin mình ném cậu ra ngoài không?” Đỗ Thiên Trạch không vui khẽ nói, hắc không cho phép người khác vũ nhục Hạ Cảnh Diễm.

Văn Bác nhìn hắc chăm chú, trên mặt biểu lộ vừa rồi thu lại, lập tức cười làm lạnh nói, “Đừng nóng giận! Lời của mình còn chưa nói xong, cậu hiểu được cô gái này sao?”

Lời của hắc làm cho Đỗ Thiên Trạch nheo lại con mắt, kéo môi lên tiếng, “Chẳng lẽ cậu biết rõ hơn mình à?”

“Mình là không biết, nhưng nói thiệt cho cậu biết, mấy ngày hôm trước mình còn thấy cô ấy, trong một bữa tiệc sinh nhật của một người bạn của mình, cậu biết cô ấy dùng thân phận gì tham gia không? Là bạn gái của bạn mình đây, a, hiện tại đã thấy không đáng chưa.” Văn Bác vừa nói, một bên dùng ánh mắt miệt thị nhìn chằm chằm vào Đỗ Thiên Trạch, khuôn mặt đang nhăn nhó.

“Cậu nói cái gì?” Đỗ Thiên Trạch cả kinh đứng dậy ép hỏi.

Văn Bác bị bộ dáng muốn giết người làm cho hoảng sợ, tranh thủ thời gian khoát tay, “Đừng kích động, mình chỉ hảo tâm nói cho cậu biết, cậu cũng đừng đem hỏa trút lên người mình chứ.”

“Nói rõ ràng xem.” Đỗ Thiên Trạch nắm chặt nắm tay, cắn răng lên tiếng, chỉ kém không có đưa một quyền đi ra.

Rất không trùng hợp, Văn Bác chính là chủ nhân khu biệt thự lần trước Doãn Lê Hàn mượn đãi tiệc, dưới sự ép hỏi của Đỗ Thiên Trạch, hắn một chữ không lọt đem tình cảnh đêm đó miêu tả lại một phen, hơn nữa, vì để cho Đỗ Thiên Trạch hết hy vọng, hắn vẫn không quên thêm mắm thêm muối, cái gì, hai người trước mặt mọi người hôn môi, khiêu vũ nhiệt tình, hơn nữa nói tới phần rơi xuống nước, hắn lại nói thành uyên ương nghịch nước, nghe xong Đỗ Thiên Trạch chỉ kém không có bị phát bệnh, nhưng tâm tình cũng mau không không chế được.

Hắn bị đả động rồi, cũng trong lòng bài xích nghĩ, không có khả năng, không có khả năng, Hạ Cảnh Diễm sẽ không ở sau lưng mình và người khác cùng một chỗ, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, nhưng là, bạn tốt của hắn nói làm sao sai được, Văn Bác thấy hắn giận không kiềm được, rất tức thời đi rồi, bởi vì hắn sợ Đỗ Thiên Trạch hỏa lực lan đến gần mình.

Đỗ Thiên Trạch ngây người, giật mình sửng sốt, tin tức này với hắn mà nói hoàn toàn là sấm sét giữa trời quang, hắn không thể tin được, nàng muốn không gian riêng tư là vì giấu hắn qua lại với người khác, hắn biết rõ lời nói của Văn Bác không thể tin hoàn toàn, nhưng nghe vào lỗ tai vẫn y nguyên như vậy chói tai, hắn vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, trên mặt biểu lộ âm tình bất định, nhưng tay lại cầm thành quyền, cơ hồ bầu vào trong thịt.

Chưa từng có trải qua loại đả kích này, Đỗ Thiên Trạch có vẻ không liệu, trong lúc nhất thời, hắn không biết là nên gọi đến Hạ Cảnh Diễm hỏi cho rõ, hay là vọt tới văn phòng nàng ép hỏi, hoặc là, trước tiên đem người đàn ông kia đánh một trận rồi nói sau.

Nhưng mà, lý trí đã kéo lại, hắn lấy ra điện thoại, không chút do dự bấm số Hạ Cảnh Diễm.

Giờ này Hạ Cảnh Diễm đang ở đại sảnh Kỹ thị, nhìn điện thoại vang lên, nàng sửng sốt, lấy ra, thấy là Đỗ Thiên Trạch, cả người đều ngẩn ngơ, không biết có nên tiếp hay không, tiếng chuông vang lên thật lâu, nàng mới tìm một nơi không người nghe, “Này.”

“Em bây giờ ở nơi nào?” Đỗ Thiên Trạch thanh âm không giống như trước nhẹ nhàng, có vẻ bị đè nén.

Hạ Cảnh Diễm sửng sốt, nhướn mi đạo: “Tôi ở công ty.”

“20 phút sau, ở quán cà phê đối diện Kỹ thị gặp mặt.” Đỗ Thiên Trạch vừa dứt lời đã cúp máy khiến cho Hạ Cảnh Diễm không hiểu ra sao, nàng nhíu nhíu mày, không biết Đỗ Thiên Trạch đây là làm sao vậy, không phải nói một tháng không gặp mặt đây sao? Ngắc đầu, nàng có thể thấy quán cà phê đối diện, bây giờ là giờ làm việc, nàng có chút khó xử.

20 phút sau, Đỗ Thiên Trạch đứng ở cửa quán, nhưng Hạ Cảnh Diễm lại còn chưa tới, hắn nhíu nhíu mày, bước chân đi vào quán dừng lại, hắn đang do dự có nên đi trực tiếp phòng làm việc tìm nàng, cuối cùng, lo lắng đến nàng sẽ khó xử, hắn vẫn là gọi điện thoại cho Hạ Cảnh Diễm, yêu cầu Hạ Cảnh Diễm bây giờ lập tức xuống.

Hạ Cảnh Diễm trong văn phòng bất đắc dĩ cực kỳ, Đỗ Thiên Trạch mãnh liệt yêu cầu gặp mặt như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì? Nghe giọng hắn, giống như thực sự có việc, Hạ Cảnh Diễm nhìn đồng hồ, còn có một tiếng đồng hồ đã hết hạn rồi, trên đầu công việc còn chưa xong, luôn mãi do dự, nàng quyết định xuống dưới gặp một mặt, nói vài lời nàng sẽ trở lại.

Đi vào quán cà phê, Hạ Cảnh Diễm liếc mắt liền thấy Đỗ Thiên Trạch ngồi ở một góc, thấy hắn thần sắc buồn bực, khuôn mặt tuấn tú nghi kị, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hạ Cảnh Diễm xuất hiện, trong nháy mắt làm cho Đỗ Thiên Trạch cảm thấy vui sướng, nhưng là, một giây sau, hắn lại ghì nén tâm tình, hướng Hạ Cảnh Diễm lên tiếng nói, “Ngồi xuống đi!”

Hạ Cảnh Diễm đứng ở một bên, thở dài, “Anh có chuyện gì cứ nói đi! Tôi trong chốc lát còn phải trở về làm việc.”

“Chuyện này nhất thời không thể nói rõ ràng.” Đỗ Thiên Trạch liếc nhìn nàng, xẹt qua gương mặt thanh thuần của nàng, hắn đánh chết cũng không tin tưởng cô gái trong miệng Văn Bác chính là Hạ Cảnh Diễm trước mắt.

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, ngồi ở đối diện hắn, mới lên tiếng nói, “Nói đi! Anh rốt cuộc có chuyện gì tìm tôi?”

“Bốn ngày trước vào buổi tối, em ở đâu?” Đỗ Thiên Trạch thấp giọng hỏi, nhưng sự thật, ánh mắt lại chăm chú nhìn thần sắc Hạ Cảnh Diễm, không nghĩ bỏ qua một chút tin tức.

Hạ Cảnh Diễm hồi tưởng lại, buổi tối kia đúng là nàng tham gia tiệc sinh nhật của Doãn Lê Hàn, nàng không rõ Đỗ Thiên Trạch hỏi như vậy là mục đích gì, đành phải thành thật nói, “Tôi tham gia sinh nhật một người bạn.”

Thấy Hạ Cảnh Diễm chính miệng thừa nhận, giọng điệu không khỏi tăng thêm, “Bạn kia là nam phải không?”

Hạ Cảnh Diễm nhíu nhíu mày, nhẹ gật đầu, “Ừ.”

“Các người là quan hệ gì?”

Đỗ Thiên Trạch nghiêm nhiên bộ dạng như đang thẩm vấn tội nhân, như vậy Hạ Cảnh Diễm càng chau mày, nàng khó hiểu hỏi, “Điều này rất quan trọng sao?”

Những lời này triệt để đốt lửa giận trong ngực Đỗ Thiên Trạch, hắn tức giận lên tiếng nói, “Không quan trọng sao? Bạn gái của tôi làm bạn gái người đàn ông khác dự tiệc, chẳng lẽ với tôi là không quan trọng sao?”

Đỗ Thiên Trạch trong lời nói làm cho Hạ Cảnh Diễm thần sắc cả kinh, nàng mở lớn mắt, sau nửa ngày mới nhanh phản bác lên tiếng nói, “Anh nói bậy bạ gì đó? Anh nghe ai nói lung tung? Cũng không phải như anh nghĩ, chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Hai chữ bạn bè lại kích khởi Đỗ Thiên Trạch càng lớn tức giận, hắn thề từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng có tức giận như vậy qua, hắn ngăn không được gầm nhẹ lên tiếng, “Bạn bè? Bạn bè mà trong bữa tiệc lớn mặt hôn môi? Bạn bè mà thân mật khiêu vũ? Mà không biết tị hiềm sao?”

Đỗ Thiên Trạch liên tiếp chất vấn, làm Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn kinh hãi, hắn rốt cuộc đang nói gì vậy? Hạ Cảnh Diễm mở to hai mắt, trong khoảng thời gian ngắn đã không biết phải như thế nào giải thích dưới sự tức giận tím mặt của hắn, thời gian dường như đọng lại, cả quán cà phê im ắng, Đỗ Thiên Trạch thanh âm làm cho tất cả người bán hàng cùng khách nhân ghé mắt, Hạ Cảnh Diễm chỉ là ngơ ngẩn.

Đỗ Thiên Trạch hỏn hển kêu lên, “Như thế nào? Chột dạ? Thừa nhận? Em vì cái gì không nói lời nào?”

Đối mặt Đỗ Thiên Trạch như vậy, Hạ Cảnh Diễm đã không biết như thế nào mở miệng, chần chừ sau nửa ngày, đột nhiên, một tin tức chuyển qua trong óc, đúng vậy a, vì nguyên nhân đó làm cho Đỗ Thiên Trạch đối với mình hết hy vọng cũng tốt, dù sao, nàng cùng hắn hai người bất đồng thể giới, làm cho hắn rời đi thể giới của mình không phải rất tốt sao? Mà lý do này hoàn toàn đủ rồi, Hạ Cảnh Diễm rũ xuống lông mày, không phản bác, chỉ là thấp giọng nói, “Không sai, xác thực là như vậy, anh nghĩ như thế nào?” Nói xong câu đó, Hạ Cảnh Diễm đã hối hận, thương tâm hắn, mình cũng cảm thấy trong lòng đau nhức, chỉ có thể đối với Đỗ Thiên Trạch xin lỗi, thực xin lỗi.

Đỗ Thiên Trạch đầy bụng chất vấn bởi vì câu này mà biến mất vô hình, hắn sợ nộ trùng mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm, không dám tin nhìn gương mặt thanh khiết này, nàng lại thừa nhận? Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ

phản bác, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ cho một giải thích rất tốt, mà hắn có thể theo giải thích hợp lý kia mà tha thứ, chính là, nàng lại thừa nhận? Đây với hắn mà nói, quả thực đã đánh một đòn cảnh cáo, cho dù tâm cứng rắn mấy hắn cũng cảm thấy ngực cơ hồ không thở nổi.

Đỗ Thiên Trạch cố gắng thở dốc mấy ngụm, nhưng ngực cung cấp dưỡng khí không đủ làm cho hắn hô hấp không thuận, hắn vượt ngực, khuôn mặt tuần tú vận vẹo biến hình, dồn dập tiếng thở dốc vang lên, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức trừng lớn mắt, nàng đi nhanh lên tới, vội vàng nói, “Đỗ Thiên Trạch.”

Vừa định muốn đuổi tay ra, lại bị Đỗ Thiên Trạch một bả qua, hắn lạnh giọng nói, “Cút ngay.” Nói xong, hắn không để ý ngực đau đớn, bước nhanh ra quán cà phê, ngồi vào trong xe, sau đó liền xông ra ngoài đường.

Đuổi theo ra cửa, Hạ Cảnh Diễm nhìn xe rời đi, nước mắt cũng một giây sau chảy xuống, thương tâm ủy khuất, còn có lo lắng, nàng không muốn thương tâm hắn, nàng không nghĩ Nhưng vì cái gì lão Thiên hết lần này tới lần khác như vậy đối đãi bọn họ?

Đỗ Thiên Trạch bệnh làm cho nàng lo lắng không thôi, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cỗ xe chói mắt màu đỏ biến mất ở trước mắt, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cũng cảm thấy ngực hít thở không thông, nàng vượt ngực, vô lực quay lại, sau lưng người bán hàng lập tức tiến lên quan tâm, “Tiểu thư, cô không sao chứ! Có bị gì không?”

Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian lau nước mắt, lắc đầu, “Đừng lo, cảm ơn.” Sau đó, lão đảo thân thể hướng Kỷ thị đi đến.

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm hoang mang lo sợ, tâm loạn như ma, Đỗ Thiên Trạch gương mặt khó chịu hiển hiện trong óc, nàng tự trách bất lực, trước khi thương tâm hắn sao không nghĩ đến bệnh của hắn, hôm nay, hắn thế nào? Có thể hay không trên xe đã phát bệnh? Hắn có mang thuốc không? Tại sao phải như vậy?

Nghĩ nghĩ, Hạ Cảnh Diễm không khỏi trốn vào trong toilet, nàng cỡ nào hi vọng Đỗ Thiên Trạch có thể bình an vô sự, nếu không, nàng cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Lái xe rời đi, Đỗ Thiên Trạch trong đầu chỉ có câu trả lời tuyệt tình của Hạ Cảnh Diễm..., ngực buồn bực tăng thêm, hô hấp ngắn làm cho hắn thần chí không rõ, xe nhiều lần đánh lên phía trước cỗ xe, cuối cùng, hắn trực tiếp dừng ở một bên, trong xe có thuốc, hắn lại không nghĩ uống, giờ khắc này, cảm giác đau lòng hắn phải chết còn muốn khó chịu, chưa bao giờ biết rõ Hạ Cảnh Diễm trong thế giới của hắn lại sắm vai quan trọng như vậy, nghe được nàng thừa nhận một khắc kia, hắn cảm giác thế giới của hắn trong nháy mắt biến thành màu xám.

Tiếp theo, Đỗ Thiên Trạch không có bị phát bệnh, chỉ là bởi vì quá đột ngột mà làm cho hắn khó thở, hôm nay, ngừng lại nghỉ một lát hắn cảm giác khá hơn, tránh ở trong xe, không muốn đi, cũng không muốn động.

130. Chương 130: Bị Khi Dễ

Tháng chín, tháng nhấp nhoáng những cơn mưa tầm tã, đô thị huyền ảo được những giọt mưa cọ rửa sạch sẽ, rơi liên miên không dứt đến buổi tối.

Hạ Cảnh Diễm tâm tình bởi vì Đỗ Thiên Trạch rời đi mà biến thành buồn bã, ngồi ở trong phòng làm việc, công việc trên tay vứt bỏ ở một bên, trên mặt ngơ ngẩn như mất hồn, không yên lòng, khi thì lại sợ hãi, nàng nhớ tới bệnh tình Đỗ Thiên Trạch khi bị phát tác sẽ rất nguy hiểm, nàng cả người đều có cảm giác pháp phòng lo sợ, nếu như hắn ở nửa đường gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Nếu như hắn không mang thuốc thì làm sao bây giờ? Mỗi lần nhớ tới, Hạ Cảnh Diễm đều cảm thấy lòng như bị kim đâm chảy máu, nàng gọi vào di động của hắn, đã thông, nhưng không ai tiếp, điều này làm cho nàng sợ hãi được hít thở không được.

Một mực ngồi trong văn phòng ngây ngốc, ngoài cửa sổ mưa càng làm rối loạn lòng nàng, rối cực, nàng từ đau lòng lồi trở lại ý chí, thu thập tài liệu trên bàn rồi lấy túi xách hướng về thang máy đi đến, cả thang máy trống rỗng, nàng như quỷ hồn im ắng áp tại một góc, cả người cuộn mình thành một đoàn.

Thang máy lẳng lặng đến dưới lầu, khi cửa thang máy mở ra một khắc kia, Hạ Cảnh Diễm ngửa mặt lên không khỏi nhìn thấy ngoài cửa một bóng người đang muốn bước vào tới.

Khi Kỷ Vĩ Thần nhìn thấy bóng dáng mềm mại đó cũng không khỏi càng ngạc nhiên, từ trước đến nay không tin quỷ thần, nhưng một khắc này, hẳn thật đúng là như gặp quỷ, khi thấy cô gái kia không phải ai khác, hẳn càng chau khẩn lông mày, nhưng mà, Hạ Cảnh Diễm lại dường như không có phản ứng gì, nhìn thấy hắn, ánh mắt ảm đạm chỉ lướt qua hắn, nàng cầm túi thất hồn lạc phách ra cửa trước, Kỷ Vĩ Thần vừa định vào thang máy thì dừng lại, Hạ Cảnh Diễm khác thường đưa tới sự chú ý của hắn.

Ánh mắt thâm thúy lẳng lặng nhìn bóng lưng đi đến cửa, ngoài đó mưa tầm tã rất to, mà cô gái kia lại không hề có ý tránh mưa, cứ như vậy bước chậm vào nó, Kỷ Vĩ Thần đôi mắt trầm xuống, cũng đi theo ra, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm đi vào trong mưa, khuôn mặt tuần tú có như vậy một chớp mắt khó coi.

Bị mưa xối cảm giác xác thực làm cho Hạ Cảnh Diễm thanh tỉnh rất nhiều, nhưng ngực vẫn tự trách không bỏ qua được, ý thức dường như rời khỏi thân thể, người cũng giống như cái xác không hồn, chỉ cần nhớ tới Đỗ Thiên Trạch lúc này đang ở nơi nào đó cuộn mình, lòng của nàng như đao cắt, cảm giác gì cũng không có.

Chứng kiến Hạ Cảnh Diễm đi trong mưa, rất nhiều taxi tới gần hỏi nàng, nhưng Hạ Cảnh Diễm lại dường như không nghe thấy, nàng cứ hướng phía trước mà đi, cuối cùng họ dứt khoát chạy đi.

Khi Hạ Cảnh Diễm đi được gần một trăm mét, một chiếc xe màu đen lẳng lặng dừng ở trước mặt nàng, Kỷ Vĩ Thần từ trên xe đi xuống, một tay kéo ai đó đi trong mưa chẳng có mục đích nhét vào trong xe, đóng cửa lại, Kỷ Vĩ Thần mới ngồi vào ghế lái, nhưng hai người đã ướt đầm.

Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn như người gỗ, nàng biết rõ kéo nàng vào xe là Kỷ Vĩ Thần, cho nên, không có giấy dựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, so với đêm tối càng thâm hơn.

Kỷ Vĩ Thần vừa lạnh lùng vừa nộ giận nhìn chằm chằm vào cô gái như mất hồn này, vốn định lớn tiếng chê cười, nhưng khi thấy trên mặt nàng thần sắc đau xót, hẳn tâm nguội lạnh cũng không khỏi khê giật mình, xem xét, chỉ biết nàng tâm lý chấn thương, hẳn có chút khó hiểu, hẳn rời đi trong ba ngày, nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mang Hạ Cảnh Diễm lao thẳng về biệt thự của mình, Kỷ Vĩ Thần bỏ đi quần áo ướt đầm, một mình đi vào phòng tắm, chờ hắn đi ra, phát hiện Hạ Cảnh Diễm vẫn còn ngây ngốc ngồi trên sofa, hẳn không khỏi tức giận kêu lên, “Cô còn không đổi quần áo khác sao?”

Tiếng gầm làm cho Hạ Cảnh Diễm gọi trở về lý trí, nàng nhướng nhướng mày, nhưng trong ánh mắt đã có nước mắt, lúc này, lòng của nàng yếu ớt như tùy thời có thể bị tổn thương, mắt đen chạm được cặp mắt tràn đầy nước, Kỷ Vĩ Thần giật mình, hẳn chau khẩn lông mày, từ trong phòng khách lấy ra một áo choàng tắm ném cho nàng, “Đi tắm rửa.”

Hạ Cảnh Diễm nuốt từng ngụm nước bọt, đứng dậy, cầm lấy áo tiến vào phòng tắm, nhưng lại làm bất cứ chuyện gì đều như robot, từ trong phòng tắm đi ra, nàng lại một lần nữa ngồi vào sofa, mà ngồi ở đối diện xem báo – Kỷ Vĩ Thần liếc mắt nhìn nàng.

Hạ Cảnh Diễm tóc xỏa ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn không biểu lộ tựa trên ghế, cặp mắt to tròn châu vô thần nhìn vào một chỗ, cặp môi đỏ mọng có vẻ tái nhợt, áo choàng tắm màu trắng đem nàng phụ trợ như một bức điêu khắc hoàn mỹ.

“Trở lại phòng của cô nghỉ ngơi đi.” Kỷ Vĩ Thần ngăn không được kéo môi lên tiếng.

“Để cho tôi ngồi đây là được rồi.” Hạ Cảnh Diễm cuối cùng nói một câu nói, nhưng lại nhàn nhạt.

Nàng ngồi ở trên ghế, Kỷ Vĩ Thần đứng dậy, hẳn đi vào phòng của hắn, mấy ngày liên tiếp trên máy bay làm cho hắn cảm thấy mệt mỏi, trở lại trong phòng, hắn nằm trên giường mềm mại êm ái, nhưng nhắm mắt

lại mà không cách nào chìm vào giấc ngủ, chỉ cần nghĩ đến trên ghế hình ảnh ai đó, hấn đã bực bội không thôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạ Cảnh Diễm còn đang gọi vào điện thoại Đỗ Thiên Trạch, nhưng lại không ai đáp, nàng sợ hãi nghĩ, có phải là Đỗ Thiên Trạch ngắt ở nơi nào? Hoặc là? Nàng không dám nghĩ tiếp, nhưng đã kéo nàng hướng ra ngoài đi.

Kỷ Vĩ Thần bước xuống lầu đã nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm hướng ra đại sảnh đi, thân hình thon dài không khỏi bước nhanh xuống, trong chớp mắt Hạ Cảnh Diễm vừa ra khỏi cửa đã giữ nàng lại, hấn không khỏi khẽ nguyên rủa lên tiếng, “Đã trễ như vậy, cô rốt cuộc muốn đi nơi nào?”

Đã thấy Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại, hỏi một câu, “Anh có thể giúp tôi tìm Đỗ Thiên Trạch không?”

Những lời này làm cho Kỷ Vĩ Thần nhin không được chau khẩn lông mày, giọng điệu thản nhiên nói, “Cô tìm anh ta làm gì?”

“Anh có thể hay không thể giúp tôi tìm anh ta? Phiền anh giúp đỡ tôi, van anh. Tôi muốn tìm anh ta. Ta muốn xác định. anh ấy” Hạ Cảnh Diễm nói, lại một lần nữa khóc lên, hai tay che mặt, tràn đầy bi thương, thân thể bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy , Kỷ Vĩ Thần cảm thụ được nàng rung động, mắt sâu không khỏi nổi lên một tia dịu dàng mà ngay cả chính hấn cũng không biết, “Cô trước đến trên ghế nghỉ ngơi, tôi giúp cô liên lạc.”

Nghe thấy hấn chịu hỗ trợ, Hạ Cảnh Diễm cả người tỉnh thần lên, ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn thiết nhìn hấn, Kỷ Vĩ Thần tự trên bàn cầm lấy điện thoại, đứng ở cửa sổ sát đất bắt đầu gọi điện thoại, hấn chỉ là bảo Lâm Đào đi Đỗ thị hỏi một chút, chỉ chốc lát sau, Lâm Đào điện thoại đến, đáp án lại làm cho Hạ Cảnh Diễm kinh hỉ, Lâm Đào tìm hỏi Dư Thanh – trợ lý của Đỗ Thiên Trạch, Dư Thanh nói Đỗ Thiên Trạch đã về tới khách sạn, lúc này đang trong phòng nghỉ ngơi.

Đương khi Kỷ Vĩ Thần đem mấy câu nói đó truyền đạt lại cho nàng thì Hạ Cảnh Diễm cả người như sống lại, chỉ có thể dùng vui mừng lộ rõ trên nét mặt để hình dung nàng chuyển biến, nàng kinh hỉ từ trên ghế đứng lên, dồn dập hướng Kỷ Vĩ Thần xác thực hỏi, “Thật vậy chăng? Anh ấy thực sự về tới khách sạn?”

“Ừ.” Kỷ Vĩ Thần ừ nhẹ một tiếng, chứng kiến Hạ Cảnh Diễm bởi vì tin tức Đỗ Thiên Trạch mà không kìm được vui mừng, hấn vô thức có chút mất hứng .

Hạ Cảnh Diễm khi thì khóc lát lại cười, biểu lộ kích động làm cho nàng thoát nhìn có chút nổi điên, nhưng nàng là thật sự cao hứng a! Cám ơn trời đất, Đỗ Thiên Trạch không có việc gì, nếu không, nàng không biết nên làm sao bây giờ!

“Cô xác định ngủ ở trên ghế?” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt vút xuống một câu.

Hạ Cảnh Diễm tâm tình đã khôi phục, nàng mấp má môi, “Không sao, đã quá rầy Kỷ tổng .”

“Chẩn ở trên lầu, cô tự mà lấy.” Kỷ Vĩ Thần nói xong liền đi lên lầu.

Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, lại một lần nữa ngồi vào ghế, trong nội tâm treo tảng đá cuối cùng đã rơi xuống, bởi vì thật cảm xúc bị băng kín làm cho nàng cảm thấy mỗi mệt, nàng rất muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút, ghé vào trên ghế nàng trầm lắng ngủ.

Trong phòng, Kỷ Vĩ Thần cảm nhận được khó chịu, vô pháp nghỉ ngơi làm cho tâm tình của hấn bực bội, Hạ Cảnh Diễm hình ảnh vừa rồi vừa mừng vừa lo tràn ngập trong đầu, vì cái gì nghe được tin Đỗ Thiên Trạch, làm cho nàng kích động như vậy? Nàng đêm nay dị thường cũng là bởi vì anh ta? Hấn chau mày, tâm tư bị những chuyện râu ria xâm nhập, làm cho hấn rất không có thói quen, lại một lần nữa nhắc lên chần, đẩy cửa ra nhìn động tĩnh dưới lầu, im ắng , đã không có thanh âm, nàng hấn là ngủ rồi.

Hấn cước bộ nhẹ nhàng xuống lầu, chưa bao giờ biết mình sẽ bởi vì người nào đó mà trở nên khuya khoắt sấm vai rình mò, khi thấy ai đó đang ngủ say trên ghế cuộn mình thành một đoàn, hấn môi mỏng mân lên, đi nhanh qua, bàn tay dò xét trán nóng hổi, không ngoài sở liệu, cô gái này sinh bệnh rồi, hơn nữa, sốt không phải là bình thường.

Lập tức, hấn không chút do dự bế nàng lên, trực tiếp ôm vào phòng của mình, đem nàng nhẹ đặt ở trên giường, bắt đầu tìm kiếm thuốc trong phòng.

Hạ Cảnh Diễm là vì dầm mưa mà phát sốt, Kỷ Vĩ Thần tìm vài viên thuốc, nhưng quay mắt về phía Hạ Cảnh Diễm đang ngủ say, hấn nheo lại con mắt, không biết nên như thế nào cho uống.

Đến dưới lầu rót một ly nước, hấn trở lại phòng, lại chứng kiến Hạ Cảnh Diễm bởi vì thân thể nóng sốt, mà xóc lên chần mền, áo choàng cũng bị nằng kéo rơi dây thắt lưng, nửa bán mở, lộ ra bên trong thân thể kiều nộn, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt đảo qua xuân quang trước mắt, không khỏi trở nên thâm hơn, dưới bụng dục vọng nguyên thủy lại bởi vì thân thể đang ngủ say mà bị căng thẳng, hấn có chút chật vật nhú mày, thân thủ đem quần áo Hạ Cảnh Diễm kéo lại, nhìn nằng vẫn y nguyên ngủ say, hấn trước vỗ vỗ mặt của nằng, cố gắng lay tỉnh nằng, nhưng Hạ Cảnh Diễm cơ hồ sốt đến mê mang không tỉnh.

“Hạ Cảnh Diễm, tỉnh.” Kỷ Vĩ Thần có chút bất đắc dĩ lớn tiếng, hấn còn chưa từng có như vậy phục vụ người bệnh.

Gọi vài câu, Hạ Cảnh Diễm còn chưa tỉnh, hấn không khỏi có chút bức bối, nhưng nhìn nằng toàn thân nóng rực, nếu tiếp tục như vậy là không được, lập tức nghĩ tới đưa nằng đi bệnh viện, nhưng nhìn Hạ Cảnh Diễm một thân áo choàng tắm, hấn lại một lần nữa đau đầu.

Đi vào gian phòng kế bên tìm được quần áo trước kia nằng để lại, những thứ đó đều là hấn mua cho nằng, nằng lại một cái cũng không mặc qua, hấn tuy không vui hành vi không lễ phép này nhưng lúc này, cũng đành phải lấy ra cứu cấp.

Đụng chạm thân thể phụ nữ với hấn mà nói, là chuyện bình thường, nhưng trong đêm mưa thế này, ngoài cửa sổ ngẫu nhiên lại hiện lên vài tia chớp, lại làm cho hấn có loại ảo giác, chính mình như là cường bạo đang thoát y phụ nữ, chỉ cần khuôn mặt tuần tú của hấn hiện lên chút cười tà thì đúng là giống với nhân vật trên tivi rồi.

Hạ Cảnh Diễm những chỗ tư mật, không có một chỗ hấn chưa có nhìn qua, nhưng dưới ánh đèn nhu hòa, thân thể trắng muốt lại làm cho hấn tự dưng cảm thấy khó chịu, mùi thơm đặc biệt của phụ nữ phiêu tán trong phòng, thị giác đánh sâu vào làm cho hấn có chút tham lam hít vào, không cần đụng chạm, kỳ thật hấn đã biết da thịt của nằng có bao nhiêu mềm mại, có thể suy tư nửa ngày, hay là phóng túng đầu ngón tay vuốt lên vùng da non mềm, sờ qua hạt anh đào đỏ thắm, bụng trơn nhẵn, thắt lưng mảnh khảnh cùng với nơi tư mật hoàn toàn hiện ra trước mắt hấn, cúi xuống lửa nóng kiên quyết, hấn bị đè nén rất khó chịu.

Ấm áp, phần nộn, hô hấp yếu ớt làm cho hấn phút chốc cảm thấy rất bình tĩnh, cái gì cũng không cần lại tự hỏi, chỉ là như vậy ngồi, nhìn nằng, sẽ không sinh ghét, sẽ không nhàm chán, chỉ là sự yên lặng cùng vui sướng tràn ngập trong lồng ngực, cảm giác rất tốt, ngoại trừ thân thể dị thường khó chịu.

Khi Kỷ Vĩ Thần hô hấp bình thường thường thức mỹ thể Hạ Cảnh Diễm lộ ra, thì trong lúc ngủ say nằng bản năng cảm giác được thân thể lạnh buốt, mà nhẹ nhàng ưm một tiếng, nhẹ nhàng trầm thấp như rên rỉ, lại nhanh chóng làm cho Kỷ Vĩ Thần suy nghĩ hoàn hồn, hấn không khỏi âm thầm khẽ nguyên rửa một tiếng, sau đó đem nội y mặc vào cho nằng.

Để cho tiện, hấn mặc cho Hạ Cảnh Diễm một cái váy màu lam, sau đó, ôm lấy nằng trong mê ngủ thẳng hướng xe đi đến, sợ nằng sẽ bị lạnh vì mưa còn rơi, hấn đem xe lái đến cửa, sau đó, đem nằng ôm vào trong xe, thẳng hướng bệnh viện lớn nhất phóng đi.

Trong bệnh viện, trải qua một phen xử lý, Hạ Cảnh Diễm đã đổi lại đồ ngủ trên giường bệnh, trong tay có kim tiêm, khuôn mặt yên tĩnh, mà ở một bên có một bộ dáng thần sắc cũng có chút mệt mỏi ngồi dựa tại trên ghế, cặp kia nhân nhạ ngừng mắt nhìn người trên giường, vuốt mi tâm, hấn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đang muốn tiến vào trạng thái ngủ say, Kỷ Vĩ Thần lại bị một câu trầm thấp ho khan làm bừng tỉnh, hấn mở mắt ra, chỉ thấy Hạ Cảnh Diễm ho nhẹ vài tiếng, hấn đi nhanh tiến lên, thay Hạ Cảnh Diễm đắp lại chăn, khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã khôi phục vài tia hồng nhuận, hấn không khỏi trong lòng thâm giận, thật sự là phiền toái.

Trong bóng tối, Đỗ Thiên Trạch nằm ở trên giường, nhiều lần khó ngủ, trong đầu chỉ có gương mặt Hạ Cảnh Diễm, câu nói đã thương người vang ở bên tai, tự dưng nhắm trúng hấn bức bối, chưa từng có trải qua cảm giác đau như vậy, lúc này đây, lại đau đến như thực, nguyên lai, đau khổ vì tình lại có tư vị khó chịu như vậy, hấn bắt đầu nhớ lại, lấy hình ảnh trước kia những cô gái đã ở trước mặt hấn đau khổ cầu khẩn tình yêu.

Trời sáng, trong hỗn loạn Hạ Cảnh Diễm mở mắt ra, trên giường bệnh ngọn đèn yếu ớt kích thích mắt của nàng, làm cho nàng chưa thích ứng được, nàng ngồi dậy, nhưng mà, khi thấy chính mình một thân bệnh phục, trong tay dính kim tiêm thì nàng cả người đều kinh ngạc, giương mắt nhìn, bóng dáng trên ghế nằm dài dọa nàng nhảy dựng, cả kinh mở lớn miệng, trời ạ! Dĩ nhiên là Kỷ Vĩ Thần.

Chỉ thấy hần ngủ rất an ổn, gương mặt tuần tú bị bóng tối che khuất, chiếu ra hần một nửa mặt hoàn mỹ, bộ dáng trầm tĩnh Hạ Cảnh Diễm hiếm thấy, nàng vuốt lại tóc ra sau lưng, bắt đầu nhớ lại tình huống tối hôm qua, nàng chỉ nhớ rõ chính mình ngủ ở trên ghế, nhưng mà về sau vì sao đi vào bệnh viện?

Đầu y nguyên rất đau, rất nặng, dường như đè nặng một tảng đá, nhưng trong choáng váng, như bản năng phụ nữ, nàng đột nhiên nghĩ đến, nàng vốn mặc áo choàng tắm, ánh mắt lơ đãng nhìn tới một bên, trên ghế chất mấy cái quần áo chỉnh tề, nàng cả kinh thiếu chút nữa khẽ gọi lên tiếng, trời ạ! Kỷ Vĩ Thần đã làm cái gì?

Phút chốc nàng khuôn mặt hồng lên một mảnh, vốn đầu óc đang loạn nay càng loạn thành một đoàn, nhìn nhìn lại những thứ kia quần áo, lần trước hần mua cho của mình, nói như vậy, thật sự là hần thay đổi quần áo? Hạ Cảnh Diễm che miệng, đầu càng hôn mê, lặng lẽ nằm vào trong chăn, cố gắng trốn tránh, tựa hồ như vậy có thể cứu vãn lý trí hiện tại.

131. Chương 131: Đi Chung

Yên tĩnh trong phòng bệnh, Hạ Cảnh Diễm tránh ở trong chăn một mình buồn bực, ngẫu nhiên cảm giác nóng lên, nhô đầu ra. Nàng không biết, ngủ ở trên ghế, Kỷ Vĩ Thần sớm đã mở mắt, biểu lộ nghiêng ngả chăm chăm vào nàng đang tránh ở trong chăn, bộ dáng chặt vật.

Ngoài cửa sổ là bầu trời bao la đã sáng rồi, nghe được trên ghế có động tĩnh, Hạ Cảnh Diễm nhanh nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Nhưng không biết, Kỷ Vĩ Thần sớm đã phát giác nàng đã tỉnh, bên trán đột nhiên chạm đến một đôi tay thử nhiệt độ, Hạ Cảnh Diễm toàn thân căng thẳng, thiếu chút nữa vì vậy mà giả bộ ngủ thất bại.

Kỷ Vĩ Thần thú vị nhìn cô gái này đang giả vờ, thu tay về, trải qua một đêm nàng đã bớt sốt không ít. Nhưng là, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tựa hồ còn cần quan sát, liếc nhìn một cái, hần cảm lấy điện thoại ra khỏi phòng bệnh.

Sau lưng, Hạ Cảnh Diễm lặng lẽ xốc lên góc chăn, nhìn qua cửa đã đóng, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra. Thật sự là mất mặt, dưới loại tình huống này đụng phải hần, ngày hôm qua bởi vì lo lắng Đỗ Thiên Trạch, nàng cả người đều choáng váng, ả ả nhớ là Kỷ Vĩ Thần ở trong mưa kéo mình đi. Nàng mấp máy môi, lý trí bắt đầu từng chút từng chút một rõ ràng, nhớ tới ngày hôm qua lời nói tổn thương Đỗ Thiên Trạch, nàng đến bây giờ còn cảm thấy như đang nằm mơ, ngăn ngụt mấy ngày, nàng cùng Đỗ Thiên Trạch lại muốn trở thành người xa lạ.

Nhưng vừa nghĩ như thế cũng tốt, vừa vặn cho hai người có lý do tách ra, chính là Đỗ Thiên Trạch tại sao phải biết mình đi tham gia tiệc? Hơn nữa, những lời kia hần từ nơi nào nghe tới? Nghĩ lại, Doãn Lê Hàn cùng Đỗ Thiên Trạch đều là thiếu gia nhà giàu, có lẽ bọn họ có chung bạn bè a!

Ngồi dậy, nàng cảm lấy điện thoại xem xét, lại sắp đến tám giờ, trời ạ! Nàng còn phải đi làm, nhưng chính mình loại tình huống này còn đâu tâm tình làm việc? Hơn nữa quần áo cũng còn đang trong biệt thự Kỷ Vĩ Thần, nghĩ xong, nàng gọi điện thoại hướng Ngô Kiệt xin nửa ngày nghỉ, vừa mới nói chuyện điện thoại xong, thì có hộ lý đến vì nàng lấy kim, nàng thay đổi quần áo liền về thẳng nhà của mình, liền tiền thuốc men đều là Kỷ Vĩ Thần trả.

Giữa trưa, tùy tiện nấu một chút đồ ăn, thay đổi một thân quần áo sạch sẽ hướng công ty đi đến. Bệnh nặng nhìn nàng không tốt, cả người tinh thần không phấn chấn, đi vào văn phòng, trông thấy một đồng tư liệu chồng chất trên bàn, nàng thực sự muốn ngất.

Phòng họp 301, theo thông lệ hội nghị, Kỷ Vĩ Thần nghiêm túc ngồi vị trí chủ tọa, nghe báo cáo từ các ban. Đồng thời, cũng đưa ra đánh giá, sau khi tan họp, hắn vô tình đi ngang qua chỗ Hạ Cảnh Diễm làm việc, khi ánh mắt chạm được bóng dáng đằng sau máy tính thì hắn lông mày không khỏi nhú một cái, không thể tưởng được nàng lại lên ban .

Đồng thời, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm giác ở cửa ra vào có ánh mắt nhìn mình chằm chằm, lúc nhìn lên, vô tình đụng đến ánh mắt thâm thúy của Kỷ Vĩ Thần. Kỷ Vĩ Thần ngược lại dù bận vẫn ung dung, Hạ Cảnh Diễm lại khẽ giật mình, có chút bối rối dời đi ánh mắt, cũng trong lòng thầm kêu, hắn tại sao phải đứng ở cửa?

Đợi nàng lần nữa nhìn lên, cửa phòng làm việc đã không thấy hắn nữa, Hạ Cảnh Diễm thầm thở dài một hơi, nhưng tâm tư lại bị phân tán không ít.

Trở lại văn phòng, Kỷ Vĩ Thần có chút mệt mỏi bả tựa trên ghế, tối hôm qua bởi vì Hạ Cảnh Diễm, hắn cả đêm đều không có nghỉ ngơi tốt. Hồi tưởng lại tình cảnh tối hôm qua, trước mắt của hắn không khỏi hiện ra cảnh nàng nằm ở trên giường không hề phòng bị, thân thể vô hạn mê người, không thể phủ nhận, Hạ Cảnh Diễm so với những công cụ ấm giường xinh đẹp kia có nhiều hơn một loại hấp dẫn đặc biệt. Chính là, nghĩ đến nàng tối hôm qua thất hồn lạc phách, hắn không khỏi thầm hít một hơi, trong lòng chê cười không thôi, vì một người đàn ông, thật sự đáng giá không? Nếu như không có gặp được hắn, nàng chẳng phải là sẽ bị lạnh cóng? Hắn thật không biết nàng gốc hay là không gốc, tóm lại, phụ nữ chính là thích làm chuyện ngu xuẩn liên quan đến tình yêu.

Hạ Cảnh Diễm nhàm chán nhìn email, nửa ngày nghỉ cũng đã chồng chất hai mươi mấy lá. Nàng sơ lược khái xem, đột nhiên, một cái trong đó hấp dẫn nàng, mở ra, vốn chỉ là xem sơ, nhưng khi nhìn thấy nội dung, lại làm cho nàng đột nhiên có ý nghĩ gì.

Bưư kiện nói, trong hạng mục mới của khu đô thị mới lúc này cần gấp vài nhân viên kỹ thuật, trong đó, còn có hai chức vị trợ lý, nhìn thời gian là hôm nay vừa phát ra. Hạ Cảnh Diễm đột nhiên nhớ tới muốn đổi một hoàn cảnh công tác, trong này nàng đã đợi đến ngán, đặc biệt cùng chuyện giữa Đỗ Thiên Trạch đây đưa làm tâm bất an, nghĩ xong, nàng tranh thủ thời gian đến bộ phận nhân sự nộp thư phỏng vấn.

Buổi chiều, Hạ Cảnh Diễm điền xong, cho Ngô Kiệt ký tên. Ngô Kiệt nhìn nhìn, có chút tiếc nuối nhắc nhở nàng, bởi vì là hạng mục mới, bên kia tiền lương không có cao như bên này, hi vọng nàng nghĩ lại. Hạ Cảnh Diễm thái độ kiên quyết, Ngô Kiệt cũng chỉ phải ký, nhưng với chức vị của Hạ Cảnh Diễm, trong đơn ứng tuyển còn có một chữ ký khác nữa, chính là Kỷ Vĩ Thần. Bởi vì chức vị này tiếp xúc rất nhiều hạng mục buôn bán, vô luận từ chức hay là đổi vị trí, đều cần cho phép của Kỷ Vĩ Thần.

Tối hôm qua chuyện đã xảy ra làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy rất xấu hổ, chút nữa lại phải gặp, Hạ Cảnh Diễm trong lòng an ủi mình, không có gì không thể đối mặt, vô luận tối hôm qua phát sinh cái gì, nàng cho là không nhớ là được rồi.

Đi vào văn phòng Kỷ Vĩ Thần, rất đáng tiếc hắn cũng không ở, nàng đành phải trở lại vị trí tiếp tục làm việc. Qua một giờ, nàng thử gọi điện thoại vào phòng Kỷ Vĩ Thần, may mắn, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hắn trầm thấp: “Alo.”

“Kỷ tổng, tôi là Hạ Cảnh Diễm, xin hỏi ngài có thì giờ rảnh không? Tôi có việc muốn tìm ngài nói chuyện.” Hạ Cảnh Diễm rất có lễ phép lên tiếng.

“Lên đây đi!” Đầu kia Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa sửa sang lại hảo tâm trạng, đi vào văn phòng Kỷ Vĩ Thần, chỉ thấy hắn ngồi dựa tại trên ghế, bên cạnh còn đặt một ly cà phê, xem tư thế tựa hồ là chỉ đang đợi Hạ Cảnh Diễm đến. Hạ Cảnh Diễm đi nhanh lên, đưa trong tay đơn ứng tuyển, giọng điệu bình tĩnh nói: “Kỷ tổng, tôi nghĩ muốn ứng tuyển chức vị này, có thể chứ?”

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt liếc nhìn lá đơn, sau đó nhún vai: “Làm nhân viên của tôi, nên biết, tôi gần đây không thích nhân viên lưu động nhiều lần, hơn nữa phần công tác này cô làm rất tốt, tôi hi vọng cô có thể ở lại chỗ này.”

“Nhưng, tôi

” Hạ Cảnh Diễm rất muốn nói ra khó xử của mình, có thể lời nói đến bên miệng, lại cảm thấy những lý do kia với hắn mà nói, căn bản không phải lý do, chỉ phải thầm nuốt trở lại bụng. Nàng có chút thất vọng nhìn lông mày, “Vậy không làm phiền Kỷ tổng.” Nói xong, cầm lấy lý lịch sơ lược ra cửa.

Kỷ Vĩ Thần nhìn chằm chằm vào bóng dáng đi nhanh, ngón tay thon dài vịn lấy bên trán, biểu lộ như có điều suy nghĩ.

Trở lại văn phòng, Hạ Cảnh Diễm trái lo phải nghĩ đều cho rằng, đây là Kỷ Vĩ Thần cố ý khó xử. Bởi vì theo nàng biết, trước kia ở vị trí này, các trợ lý chỉ làm hai năm hợp đồng là phải rời đi, vì cái gì nàng lại không thể?

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi có chút tức giận, nhưng ngấm lại, giận cũng nên giận mình, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không có thương hại nàng. Nghĩ xong, nàng tiếp tục làm việc, nhưng tâm tư lại bị bực bội khó chịu.

Điện thoại đặt ở mặt bàn, nàng thường xuyên hữu ý vô ý nghiêng mắt nhìn, không biết có phải hay không là hi vọng Đỗ Thiên Trạch có thể gọi điện thoại tới. Nói thật ra, nàng cũng không nghĩ bởi vì đắc tội hắn mà quan hệ cắt đứt như vậy, từ nay về sau nàng còn hi vọng bọn họ là bạn bè, nếu không, như vậy tổn thương một người, nàng lòng thấy bất an.

Tan việc, Hạ Cảnh Diễm không có đi về, cũng không phải trong tay công việc nhiều, mà là so với đi về, nàng càng ưa thích một mình đứng ở văn phòng. Trong lúc này không có người, rất yên tĩnh, nàng có thể hảo hảo hưởng thụ thời gian thuộc về mình. Theo diễn đàn cựu sinh viên, Hạ Cảnh Diễm biết được một tin vui, thì ra ở T thị Lâm Lâm sắp kết hôn, hơn nữa nàng còn đăng trên diễn đàn tin tức tìm kiếm Hạ Cảnh Diễm. Hạ Cảnh Diễm lúc này mới phát hiện mình thật không có lương tâm, thay đổi số điện thoại lại không có nói cho cô bạn biết, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian gọi một cú điện thoại qua.

Đầu kia truyền đến tiếng Lâm Lâm hưng phấn vui vẻ, hai người đại hàn huyền một phen, nói đến những biến hóa thay đổi trong vòng nửa năm. Lâm Lâm là một người nói rất nhiều, nửa giờ trôi qua, còn chưa nói xong, Hạ Cảnh Diễm vừa trò chuyện, vừa cầm túi xách đi ra văn phòng.

Cuối cùng, Lâm Lâm nhắc đến Lý Lan, cái tên đã từng làm nàng thương tổn hết một thời gian, nghe nói cô ấy đã đi làm ở một xí nghiệp nổi tiếng, hơn nữa đối với Hạ Cảnh Diễm còn rất có lỗi, lần này Lâm Lâm kết hôn cũng mời Lý Lan, Lâm Lâm cũng hi vọng Hạ Cảnh Diễm có thể trở về tham gia hôn lễ của mình. Hạ Cảnh Diễm nghe được Lý Lan cũng sẽ tham gia, không khỏi có chút do dự, cũng không phải nàng còn giận, mà là nàng thật sự không biết nên như thế nào đối mặt người này, phải biết rằng. Cảm tình làm cho người ta thương tổn sâu sắc nhất, có người có lẽ cả đời cũng không thể quên được, tuy nhiên chuyện này qua nửa năm rồi, mà Ngô Viễn Khang cũng đã từ trong nội tâm Hạ Cảnh Diễm biến mất lâu rồi, nhưng ít ra Hạ Cảnh Diễm tạm thời quên không được.

Vừa trò chuyện vừa đi ra Kỷ thị, Hạ Cảnh Diễm còn không muốn gọi taxi về nhà, cứ đi dọc theo vỉa hè đi bộ về. Lâm Lâm vừa nói về chồng sắp cưới, vừa hi hi ha ha, làm Hạ Cảnh Diễm tâm tình cũng vui vẻ theo không ít. Cuối cùng, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên nghe được một tiếng, điện thoại đã tắt máy, nàng sững sờ, cầm lấy điện thoại xem xét, nguyên lai là hết tiền, bĩu môi tiếp tục đi lên phía trước.

Đột nhiên, sau lưng vang lên tiếng kèn xe thành linh dọa nàng nhảy dựng, còn tưởng rằng mình đi lẫn đường, quay đầu lại phát hiện xe Kỷ Vĩ Thần dừng ở phía sau mình, lúc này đang chậm rãi trượt đến trước mặt của nàng. Nàng nhú mày, nhớ tới hôm nay hắn từ chối mình, trong lòng cũng có chút mất hứng.

“Một mình chuẩn bị đi đâu?” Trong xe Kỷ Vĩ Thần lên tiếng hỏi, thanh âm hơi có vẻ hiếu kỳ.

“Tan việc, đương nhiên là về nhà.” Hạ Cảnh Diễm bình tĩnh lên tiếng, không rõ Kỷ Vĩ Thần tại sao phải ở phía sau xuất hiện.

“Cùng tôi ăn một bữa cơm, như thế nào?” Lần đầu tiên, trong xe Kỷ Vĩ Thần lên tiếng mời, Hạ Cảnh Diễm quả thực không thể tin được tai mình.

Hạ Cảnh Diễm nhướn nhướn mày, đáy lòng có chút không phục, dựa vào cái gì anh mời, tôi liền phải đi? Nghĩ xong, nàng lên tiếng nói: “Thật không tiện, tôi hiện có việc.”

“Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện về việc ứng tuyển vị trí mới của cô?” Kỷ Vĩ Thần thanh âm bay tới, ánh mắt có chút cười thản nhiên.

Hạ Cảnh Diễm hơi mở mắt, vốn nghĩ kiên trì thêm, nhưng điều kiện hấp dẫn trước mắt, nàng sao không thể không cúi đầu, nàng nhú nhú mày: “Ngài đáp ứng rồi?”

“Chẳng lẽ cô nghĩ ở tại ven đường nói?” Kỷ Vĩ Thần giọng điệu không cao hứng.

Hạ Cảnh Diễm khẽ giật mình, do dự một chút, cắn môi rồi ngồi vào trong xe của hắn, xe vững vàng chạy trên đường lớn. Hạ Cảnh Diễm vụng trộm liếc mắt vài lần Kỷ Vĩ Thần đang tập trung lái xe, đột nhiên nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, nàng hay là rất lịch sự nói một câu: “Tối hôm qua cảm ơn ngài.”

“Không cần.” Kỷ Vĩ Thần kéo môi nhàn nhạt ứng một câu, thần sắc không cao hứng như vậy.

“Về phần tôi muốn ứng tuyển, tôi hi vọng Kỷ tổng có thể đáp ứng, bởi vì tôi xác thực rất muốn đổi hoàn cảnh công tác.” Hạ Cảnh Diễm khẩn cầu nói.

“Như thế nào? Ở chỗ này của tôi làm việc ủy khuất cô?” Kỷ Vĩ Thần không vui ném ra một câu.

“Không phải, bởi vì năng lực tôi không đủ.” Hạ Cảnh Diễm cứng ngắc lấy một cái lý do đi ra.

“Tôi không thích lý do qua loa tắc trách.” Kỷ Vĩ Thần cực độ không vui lên tiếng, Hạ Cảnh Diễm một chút tâm tư kia hắn đương nhiên liếc là có thể nhìn ra.

Hạ Cảnh Diễm sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức có chút không được tự nhiên, cái miệng thốt ra chính là: “Thực xin lỗi.”

“Tôi điều cô đi bên kia, công tác chức vị thực sự không phải như trong thư đăng tuyển mà cô đọc, người cô lệ thuộc trực tiếp – thủ trưởng là tôi.” Trầm tĩnh trong xe, đột nhiên Kỷ Vĩ Thần nói đến.

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, cái gì? Làm trợ lý của hắn?

Ngay khi Hạ Cảnh Diễm còn cảm giác giật mình thì Kỷ Vĩ Thần lại kéo kéo môi mỏng: “Cô cũng có thể không đi, bởi vì tôi là người an bài chuyện tuyển người.”

Hạ Cảnh Diễm cho là hắn muốn đổi ý, tranh thủ thời gian lắc đầu lên tiếng nói: “Không phải, tôi muốn đi, nhưng làm trợ lý cho ngài, tôi sợ không thể ứng phó.”

“Chuyện của cô rất đơn giản, cùng với công việc ở đây tính chất là giống nhau, làm tư liệu rõ ràng chi tiết cho tôi là được.” Kỷ Vĩ Thần vừa nói xong, xe của hắn cũng vững vàng dừng ở một nhà hàng sang trọng, Hạ Cảnh Diễm sững sốt một chút, chính là muốn nói cái gì, chỉ thấy hắn đẩy cửa xuống xe, nàng chỉ phải đi theo xuống xe, ngẩng đầu nhìn một cái nhà hàng, nàng ngờ ngác một chút.

Đi theo hắn vào những nhà hàng hoa lệ xa xỉ này, Hạ Cảnh Diễm thầm nuốt nước bọt, không khỏi lòng thầm giật mình.

Kỷ Vĩ Thần muốn một gian ghé, tầm mắt không sai, có thể trực tiếp thưởng thức cách đó không xa cảnh đêm bờ sông đẹp mê người. Nhưng loại hoàn cảnh này lại làm cho Hạ Cảnh Diễm cảm giác không được tự nhiên, bởi vì gian ghé này bố trí thập phần ưu nhã, dường như là dành cho các cặp tình nhân hẹn hò.

Chọn cơm, hai người đều có chút trầm mặc, Hạ Cảnh Diễm đem ánh mắt chuyển qua ngoài cửa sổ, trông về phía xa phong cảnh bờ sông. Nhưng suy nghĩ lại loạn lên, bởi vì nàng cảm giác được đối diện, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt không hiểu phóng trên người nàng. Nàng một mực thâm kêu, muốn dừng cảm một chút đối mặt, chính là lời nói cũng chưa nói được, khuôn mặt lại trước đỏ lên, nàng cực mất tự nhiên mím mím môi, không khí trầm mặc làm nàng hoảng hốt.

Nghĩ nghĩ, nàng nhớ tới tháng sau phải tham gia hôn lễ Lâm Lâm, vô thức lên tiếng nói: “Kỷ tổng, tháng sau tôi có thể xin vài ngày nghỉ không?”

Kỷ Vĩ Thần nhấp một miếng trà, dùng ánh mắt hỏi nàng, Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi lên tiếng nói: “Tôi có người bạn sẽ kết hôn, tôi muốn đi tham gia hôn lễ của cô ấy.”

Hạ Cảnh Diễm nguyên lai tưởng rằng hắn sẽ không đáp ứng, đã thấy hắn gật gật đầu, mở miệng đã đáp ứng: “Có thể.”

“Thật sự?” Hạ Cảnh Diễm nhìn không được có chút tung tăng như chim sẻ.

“Trong mắt cô, tôi là một người nói không giữ lời sao?” Kỷ Vĩ Thần từ tiếng nói lộ ra một chút không vui.

132. Chương 132: Không Hiểu Tim Đập Nhanh

Dùng cơm xong, Hạ Cảnh Diễm vốn định quay về nhà, nhưng Kỷ Vĩ Thần lại không cho nàng từ chối, giọng điệu làm cho nàng phải lên xe, Hạ Cảnh Diễm đành phải ngồi lên. Sau khi Hạ Cảnh Diễm nói rõ địa chỉ, lái xe tới chỗ nàng ở trọ, đứng ở dưới lầu, Kỷ Vĩ Thần nhìn lướt qua khu nhà mà không thể tin được, âm thầm có chút kinh ngạc, nguyên lai tưởng rằng Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch có quan hệ mập mờ, thì ít nhất hẳn ta phải giúp nàng ở một khu tốt hơn thế này.

Hạ Cảnh Diễm xuống xe, tranh thủ thời gian hướng hân giơ tay lên nói: “Cám ơn bữa tối của ngài, Kỷ tổng đi thông thả.”

Kỷ Vĩ Thần nhắc lên lông mày, con ngươi chậm rãi dao động, sau đó xe của hắn cũng xông ào vào trong đêm tối. Sau lưng, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn bóng xe, không hiểu ngần ngừ, không thể nói vì cái gì, đêm nay bữa cơm này nàng có chút thụ sủng nhược kinh, còn có nho nhỏ kích động.

Phụ nữ, trời sinh chính là thích suy nghĩ nhiều, Hạ Cảnh Diễm cũng vậy, khi lên thang lầu, nàng không khỏi tự hỏi, Kỷ Vĩ Thần vì cái gì đột nhiên mời mình ăn cơm? Vì cái gì vừa muốn đưa mình về nhà? Vì cái gì xế chiều hôm nay không đáp ứng mà ở lúc ăn cơm lại đáp ứng rồi chuyện nàng đổi vị trí? Liên tiếp những vấn đề, Hạ Cảnh Diễm không thể tìm được một lý do, bởi vì tâm tư Kỷ Vĩ Thần nàng gần đây đoán không ra.

Trong căn phòng an tĩnh, Đỗ Thiên Trạch đã chờ đợi suốt hai ngày, đây coi như là một phá lệ từ trước đến giờ, hẳn trước kia rất ít khi an phận đứng ở trong phòng, nhìn qua ngoài cửa sổ phong cảnh, bình tĩnh qua đi hẳn ý nguyên không cách nào tìm một lý do thích hợp thuyết phục mình gọi điện cho nàng, nhưng, đây lòng lại nghĩ, nàng bây giờ đang làm cái gì?

Tâm phiền ý loạn bĩu bĩu môi, hắn không khỏi thở dài một hơi, bắt đầu vì mình lần trước là người gây sự mà cảm thấy hối hận. Nhưng đó cũng là cực hạn của hắn rồi, nếu không hẳn không dám khẳng định mình có thể hay không nói ra những lời càng đã thương người khác..., đều nói chuyện tình yêu là khó nói, hắn hiện tại có chút hiểu biết rồi.

Trong đầu nhớ tới tối hôm qua cha đã nói..., Đỗ thị ba tháng trước ở Paris đầu tư một hạng mục mới, chuẩn bị cho hắn đi quản lý, hơn nữa nghe cha nói giọng điệu giống như đối với chuyện này rất kiên trì. Hắn suy nghĩ, thuận theo ý cha mà đi Paris cũng không tồi, chẳng những có thể giải sầu, cũng có thể sửa sang lại suy nghĩ, có lẽ công việc lu bù lên, hắn có thể điều chỉnh tốt tâm tính, một lần nữa đối mặt Hạ Cảnh Diễm. Nghĩ xong, hắn trực tiếp bấm điện thoại cho trợ lý, “Cho tôi vé máy bay buổi chiều ngày mai.”

An bài xong, hắn thật sự cảm giác thoải mái, đang muốn đứng dậy đã thấy Lâm Tiểu Dạ đẩy cửa vào. Cô giống như biết rõ Đỗ Thiên Trạch tâm tình phiền não, hai ngày này cũng rất ít xuất hiện, chỉ là ngẫu nhiên đến quan tâm vài câu, đêm nay, xem cách ăn mặc của cô, chắc hẳn lại muốn đi tham gia yến tiệc gì.

“Anh Thiên Trạch, anh muốn đi ra ngoài?” Lâm Tiểu Dạ miễn cưỡng phát giác được hướng đi của hắn.

Đỗ Thiên Trạch đứng người lên, cầm lấy chìa khóa xe chuẩn bị rời đi, thuận tiện vút lại một câu: “Đi ra ngoài giải sầu.”

Lâm Tiểu Dạ khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ, không khỏi thầm kêu, xem ra Đỗ Thiên Trạch đã đem Hạ Cảnh Diễm quên đi. Cô đương nhiên biết rõ Đỗ Thiên Trạch phiền là chuyện gì, cùng Hạ Cảnh Diễm chia tay chính là chuyện cô vui nhất, tranh thủ thời gian chạy lên thân mật giữ chặt cánh tay của hắn: “Em đi cùng anh.”

Nguyên lai tưởng rằng Đỗ Thiên Trạch sẽ vui vẻ đáp ứng, đã thấy hắn giẫy tay của cô ra, thản nhiên nói: “Không cần.”

Nhìn Đỗ Thiên Trạch rời đi, Lâm Tiểu Dạ ở phía sau tức giận dậm chân một cái, vì cái gì Thiên Trạch còn chưa có đem cô để ở trong lòng ? Lúc này, vừa vặn nghe thấy điện thoại trên bàn vang lên, cô tiếp nhận, xác thực là trợ lý Dư Thanh, Lâm Tiểu Dạ vừa nghe đến Đỗ Thiên Trạch muốn đi Paris, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng rọi, cô lập tức làm cho Dư Thanh đặt thêm vé máy bay, để điện thoại xuống, vui rạo rức bước ra.

Hừ, nên biết rằng, đi Paris chính là cô cùng Đỗ lão gia lên kế hoạch a! Đây là cơ hội Đỗ lão gia cho hai người bọn họ gần gũi hơn, Lâm Tiểu Dạ thở dài một tiếng thỏa mãn, cuối cùng có thể rời đi cái chỗ này.

Thời gian gần mười giờ tối, Hạ Cảnh Diễm thu thập xong các đồ dung cá nhân, bởi vì lúc trên bàn cơm Kỷ Vĩ Thần bảo Hạ Cảnh Diễm ngày mai đi công ty từ chức, sau đó buổi chiều ngày mai trực tiếp đi tới nơi ở mới, làm cho Hạ Cảnh Diễm không rõ chính là tại sao phải trước từ chức ? Đây chỉ là chuyển đổi vị trí, nàng trực tiếp đem hồ sơ qua là được rồi?

Khi Hạ Cảnh Diễm ở dưới lầu, một chiếc xe màu đỏ Ferrari lẳng lặng ngừng lại, trên xe Đỗ Thiên Trạch nhìn qua lầu ba, nhìn đèn vẫn sáng, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia cười yếu ớt, đáy lòng lại hiểu kỳ nghỉ, lúc này nàng trên lầu đang làm cái gì? Trong nháy mắt, hắn rất muốn chạy lên tận mắt nhìn, tuy nhiên nó có một cổ ý niệm ngăn lại hắn, chờ một tháng sau từ Paris trở về, sẽ tìm nàng!

Hạ Cảnh Diễm tồn tại, làm cho hắn cảm giác mình đã trưởng thành không ít, chưa bao giờ biết tâm tư mình sẽ rộng rãi như vậy. Hạ Cảnh Diễm làm tình nhân của Kỷ Vĩ Thần, hắn có thể không so đo, phản bội hắn, hắn tuy nhiên tức giận, nhưng tức giận qua đi, hắn y nguyên phát hiện tình yêu dành cho nàng vẫn không giảm đi, ngược lại thông qua chuyện này, làm cho hắn chuẩn xác nhận rõ lòng của mình, thế giới phụ nữ nhiều như sao, so với nàng xinh đẹp hơn cũng có, so với nàng cao quý hơn cũng có, nhưng chỉ Hạ Cảnh Diễm là độc nhất vô nhị, thế giới này không có người thứ hai có thể gây cho hắn cảm giác rung động.

Một mực ngừng lại một giờ đồng hồ, chỉ là ngẩng đầu nhìn qua phiến cửa sổ mà ngăn người, sự tình gì cũng không có làm, cuối cùng khi Hạ Cảnh Diễm tắt đèn đóng cửa, hắn mới lái xe rời đi. Mà trên lầu, Hạ Cảnh Diễm nằm ở trên giường vừa định chìm vào giấc ngủ, một tiếng xe làm cho nàng trong lòng khẽ giật mình, nàng từ đầu giường bò lên, xốc lên bức màn hướng dưới lầu nhìn một cái, chỉ thấy trong bóng đêm, một chiếc xe rời đi, nàng vô ý thức thở dài, có một giây, nàng còn tưởng rằng là Đỗ Thiên Trạch đến đây.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Cảnh Diễm sẽ làm thủ tục từ chức, sau đó lại dùng phương thức nhận phỏng vấn một lần nữa làm hồ sơ ứng tuyển, hảo hảo cùng Ngô Kiệt và hai vị hảo hữu chào hỏi. Buổi trưa, Hạ Cảnh Diễm an vị trên xe công ty, đi tới khu đô thị mới, nói xa thì không xa, nói gần thì không gần, đường xe đi muốn hai giờ. Đối với tổng bộ, văn phòng mới có vẻ yên tĩnh nhiều hơn, khu nhà của nhân viên đều là mới xây, hơn nữa hơn bốn mươi tầng nhìn rất hoành tráng.

Phòng làm việc của Hạ Cảnh Diễm tại lầu 19, nơi này là phòng Tổng giám đốc, cũng là phòng làm việc của nàng. Đường khi Hạ Cảnh Diễm ôm một đồng tư liệu đi tới thì nhìn thấy phòng làm việc rộng rãi đến dọa người, ánh mắt lơ đãng quét qua vị trí kia, trong lòng sợ hãi, có chút như nằm mơ, không thể tưởng được nàng lại cùng Kỷ Vĩ Thần làm chung một văn phòng.

Tại khu này tuy nói là mới nhưng kỳ thật đã cho vào hoạt động gần một năm, trong lúc này nhân viên đã có trên trăm người, chia thành bảy tám ngành. Đối với Hạ Cảnh Diễm mới đến đều tổ về hoan nghênh, chỉ là họ có chút kinh ngạc, tưởng rằng trợ lý mới tới của tổng giám đốc nhất định là một người khôn khéo giỏi giang, nhưng thấy Hạ Cảnh Diễm còn trẻ như vậy, hơn nữa rất dễ thân cận, cùng một nhân vật lợi hại nhiều kinh nghiệm như họ tưởng tượng thật khác xa, mà càng chủ yếu chính là, Hạ Cảnh Diễm cũng là một mỹ nữ.

Đi vào làm việc hơn một năm, Hạ Cảnh Diễm tướng mạo không thay đổi, y nguyên thanh thuần tú lệ, nhưng trên người có thêm một sự trưởng thành, khí tức thuộc về thành phần tri thức, tự tin.

Bởi vì Hạ Cảnh Diễm chức vị cao nên có chỗ ở riêng, điểm này, rất tốt để giải quyết vấn đề nhà ở của nàng. Hơn nữa gian phòng tối thiểu là hơn trăm thước vuông, có phòng bếp riêng và gia dụng thiết bị, điểm này, thật là làm cho Hạ Cảnh Diễm không thể không cảm thán, làm trợ lý của Kỷ Vĩ Thần ưu đãi thật đúng là không ít.

Chỗ ở của Hạ Cảnh Diễm cách nơi ở sinh hoạt của công ty không xa, chỉ có hơn 10 phút lộ trình, Hạ Cảnh

Điềm dễ dàng đi qua lại giữa hai bên. Ở khu đô thị mới buôn bán cũng đã phát triển cực kỳ phồn hoa, có siêu thị lớn cùng nhiều nơi vui chơi, buổi tối, nàng thường mua đồ về nấu ăn.

Ngày hôm sau, Hạ Cảnh Điềm đứng giờ đi vào văn phòng, vào cửa trong chớp mắt, đã nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần – bóng dáng vĩ ngạn đứng ở phía trước cửa sổ. Nàng sửng sốt, có chút không biết làm sao, Kỷ Vĩ Thần nghiêng đầu nhìn nàng, “Đã quen chỗ chưa?”

“Rất tốt.” Hạ Cảnh Điềm mím môi đáp.

“Pha cho tôi một ly cà phê.” Kỷ Vĩ Thần lên tiếng yêu cầu, sau đó dáng người lười biếng ngồi dựa trên ghế sofa. Hạ Cảnh Điềm gật đầu, bước chân đi về hướng phòng trà, nhanh chóng pha cà phê đem ra, đưa tới trước bàn Kỷ Vĩ Thần.

Hắn nhấp nhẹ một ngụm, lên tiếng nói: “Xế chiều hôm nay tôi sẽ đi F thị, cô chuẩn bị một chút theo tôi cùng đi.”

“Ách? Cái gì?”, F thị? Hạ Cảnh Điềm cả kinh đứng ngậy người, trời ạ! Nàng có thể trở về nhà. (Nhà chị ấy ở F thị)

Kỷ Vĩ Thần đương nhiên nhìn ra sự hưng phấn của nàng, môi mỏng kéo kéo: “Đặt hai vé máy bay một giờ chiều khởi hành.”

Hạ Cảnh Điềm có chút ảo não vì mình luống cuống, khuôn mặt đỏ lên, tranh thủ thời gian gật đầu, sau đó trở lại trên chỗ ngồi, tâm tình kích động đặt hai vé máy bay. Trời ạ! Không thể tưởng được chính mình lại có thể trở về nhà, nàng không phải là có thể trở về thăm ba mẹ? Hạ Cảnh Điềm mặc dù lòng tràn đầy vui mừng, nhưng tại trước mặt Kỷ Vĩ Thần cũng phải dè xuống.

“Theo tôi đi ra ngoài một chuyến.” Kỷ Vĩ Thần uống xong cà phê đứng dậy nói.

Hạ Cảnh Điềm ngơ ngác một chút, không biết vì cái gì, ở trước mặt hắn, nàng luôn có cảm giác chậm một nhịp, sửng sốt một chút, nàng mới lập tức gật gật đầu, “Được, ngài cần có tư liệu gì không?”

“Không cần.” Kỷ Vĩ Thần nói xong, khởi bước ra cửa, Hạ Cảnh Điềm tranh thủ thời gian lấy túi xách đuổi kịp, ở trong thang máy, Hạ Cảnh Điềm đứng bên cạnh Kỷ Vĩ Thần, nàng cảm giác hô hấp có chút dồn dập, trên người hắn không hiểu tản ra một loại khí thể bức nhân, làm cho nàng cảm thấy áp lực tập thân.

Bởi vì quan hệ công tác, Hạ Cảnh Điềm không có lo lắng mà an vị lên xe của hắn, xe chạy nhanh ra văn phòng, trực tiếp lên đường cao tốc, Hạ Cảnh Điềm tuy rất muốn hỏi đi nơi nào, nhưng muốn nghỉ, Kỷ Vĩ Thần muốn đi đâu, nàng đi theo là đúng chức vụ rồi.

Trên đường đi, bởi vì tìm không thấy chủ đề chung, trong xe không khí trầm mặc mà dè nén, Hạ Cảnh Điềm mím môi, cố gắng nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh điều tiết tâm tình. Nhưng bên cạnh tồn tại Kỷ Vĩ Thần làm cho nàng không cách nào bình tĩnh, người đàn ông này, nàng cũng không lạ lắm, thậm chí quen thuộc nên có chút sợ hãi.

Đối với Hạ Cảnh Điềm khấn trương, Kỷ Vĩ Thần ngược lại biểu lộ thông dong, vẫn ung dung lái xe. Nhưng muốn nói đến chính thức nội tâm hắn nghĩ gì, cũng không như biểu hiện bên ngoài bình tĩnh như vậy, nguyên bản hôm nay hắn chỉ là đi gặp một người bạn trên thương trường, lại vô thức muốn kéo theo nàng, mà hắn đi F thị chỉ là tham gia một hội nghị, nhưng vẫn là muốn mang nàng đi cùng. Nói tóm lại, hắn chính là muốn gặp nàng, từ đêm đó thấy nàng đi trong mưa, loại cảm giác muốn tiếp xúc nàng lại mãnh liệt như vậy.

Hắn đã từng bài xích qua ý nghĩ này, tâm tư bị một phụ nữ nhiễu loạn với hắn mà nói, thật là một việc bực bội, nhưng nếu như đối mặt với sự bài xích, thật là mệt mỏi, sao không thuận theo trong lòng cần đi? Cho nên, hắn bắt đầu không hề để ý nghĩ của mình nữa.

Nơi Kỷ Vĩ Thần muốn đi Hạ Cảnh Điềm cũng đã từng đến một lần, đó chính là nơi mà lần trước Đỗ Thiên Trạch mang nàng đã tới, là một thành phố bên cạnh buôn bán phát triển cực kỳ phồn hoa, Hạ Cảnh Điềm thật sự buồn bực bất quá, liền lên tiếng nói: “Kỷ tổng đi tham gia hội nghị đây sao?”

“Gặp một người bạn.” Kỷ Vĩ Thần mở miệng.

“A!” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng, cũng trong lòng nghĩ, hấn gặp bạn? Tại sao phải mang nàng theo?

Hạ Cảnh Diễm trên khuôn mặt nhỏ nhắn mọi biểu lộ biến hóa đều rơi vào trong mắt Kỷ Vĩ Thần, hấn nhủu mày, “Cô có phải đang nghĩ tôi vì cái gì muốn gọi cô theo?”

Không thể tưởng được tâm tư lại bị nhìn thấu, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt lập tức ửng hồng, cũng thẳm giận, xem ra cùng người đàn ông quá khôn khéo cùng một chỗ, tốt hơn nên chú ý che dấu biểu lộ, nàng chỉ là nở nụ cười, nhưng không có trả lời.

Có thể Kỷ Vĩ Thần lại lên tiếng, hơi hợt nói một câu: “Một mình quá yên tĩnh, tôi chỉ là muốn tìm người đi cùng.”

Lý do này như đá nện vào tâm như nước hồ thu của Hạ Cảnh Diễm, nàng lại một lần nữa sửng sốt, cái gì? Hấn cũng chỉ là muốn tìm người đi cùng? Mà chính mình may mắn sao? Nhưng trong chuyện này luôn luôn có gì đó làm cho tim nàng đập nhanh, nàng khuôn mặt càng đỏ lên, mắt tự nhiên, giọng điệu lại có chút trào phúng lên tiếng: “Kỷ tổng có nhiều bạn gái, vì cái gì tìm tôi?” Chỉ có những cô gái cao quý mới có thể cho hấn mặt mũi, nàng tính cái gì?

Kỷ Vĩ Thần chỉ là khinh thường nhắc lên lông mày, “Trong mắt cô, tôi là người như vậy?” Bạn gái nhiều, nàng có thể nghĩ ra cái từ này?.

Nói tới vấn đề này, Hạ Cảnh Diễm ngược lại có vẻ tự nhiên hơn không ít, nàng mím môi nở nụ cười, “Kỷ tổng không phải hay không người ta không biết, nhưng là về tin tức của ngài tôi có nghe nói không ít.”

“Nói tôi cái gì?” Kỷ Vĩ Thần kéo kéo môi, khuôn mặt tuần tú ngược lại cao hứng một chút có vẻ hiếu kỳ.

“Bọn họ nói, đã từng có nhiều cô gái vì ngài thiếu chút nữa là nhảy lầu.” Hạ Cảnh Diễm nói, trong lòng lại thẳm nghĩ, Kỷ Vĩ Thần xác thực có loại sức quyến rũ này, gặp được cô gái nào cực đoan, nói không chừng thật là có người làm được ra loại chuyện này. Không thể nói vì cái gì, chỉ cần nghĩ đến hấn bị phản đồng phụ nữ yêu mến, nàng có chút nho nhỏ không vui.

Đã thấy hấn không để ý mà còn nở nụ cười, mắt đen chuyển động, vừa vận gặp phải ánh mắt hơi có chút ghen tuông của Hạ Cảnh Diễm, nàng lại càng hoảng sợ, nhanh hít thở sâu một hơi, quay mặt chỗ khác.

Nhưng là, cảm xúc trong ánh mắt Hạ Cảnh Diễm, lại nhét vào đáy mắt Kỷ Vĩ Thần, hấn nhăn lông mày, “Tôi cũng đã nghe qua, nhưng tôi cũng không có đối với họ làm ra chuyện gì khác người.”

Loại này giọng điệu lạnh nhạt này lại làm cho Hạ Cảnh Diễm biểu lộ ngẩn ngơ, đúng a! Cho dù những cô gái kia thật đã chết rồi, trách nhiệm cũng sẽ không tính đến trên đầu của hấn, Hạ Cảnh Diễm cũng có chút ít đồng tình cùng những cô gái gốc kia, họ cũng biết, sao lại thích một vô tình như vậy, có lẽ là thiên kiếp của họ, hoặc là muốn uy hiếp Kỷ Vĩ Thần kết hôn, mà hấn thì nhất định sẽ không lưu tình chút nào mà cự tuyệt a!

Hạ Cảnh Diễm không nói gì, bởi vì trong lòng nàng cũng nho nhỏ thay mình vuốt mồ hôi, nàng cũng đã từng nghĩ cùng Kỷ Vĩ Thần ôm qua nho nhỏ ảo tưởng, là phụ nữ bình thường đều sẽ đối với hấn sinh ra ảo tưởng, nhưng đến khi tiếp xúc hấn chân thật, nho nhỏ ảo tưởng đã bị bóp diệt trong vô hình.

133. Chương 133: Âm Muội Trên Phi Cơ

Hạ Cảnh Diễm đi theo Kỷ Vĩ Thần vào một quán rượu sang trọng, bởi vì Kỷ Vĩ Thần cần một mình gặp người đó, nên Hạ Cảnh Diễm chờ ở quán cà phê trên lầu của quán rượu, lẳng lặng chờ tới sau giờ trưa, đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói cũng là một loại hưởng thụ, nghĩ đến xế chiều hôm nay có thể trở về nhà, nàng càng cảm thấy hưng phấn dâng trào.

Cứ như vậy ngồi chờ, bất tri bất giác đến 12h, cũng đến giờ cơm trưa, Hạ Cảnh Diễm có chút đói bụng, đang nghĩ nên đi ra ngoài ăn trước hay là đợi thêm lát nữa, đã thấy Kỷ Vĩ Thần cùng một nam một nữ đi tới, nam hơn 40 tuổi, một thân hàng hiệu tây trang, mà cổ tay của hấn kéo theo một cô gái dáng người thon

thả, thập phần xinh đẹp trẻ tuổi, Hạ Cảnh Diễm xem xét, đã biết cô gái kia sắm vai gì, bởi vì nam hơn 40 tuổi sẽ không có vợ còn trẻ như vậy, lại càng không phải bạn gái, từ ánh mắt của hắn ta, nàng có thể thấy được.

Kỷ Vĩ Thần thấp giọng cùng người này nói chuyện vài câu, rồi hướng Hạ Cảnh Diễm đi tới, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt không khỏi nhìn cô gái kia, đã thấy cô tay cô gái kia tuy nằm trong khủy tay người đàn ông, nhưng ánh mắt lại si ngốc nhìn Kỷ Vĩ Thần, đáy mắt truyền đến một loại ái mộ.

Kỷ Vĩ Thần đối diện Hạ Cảnh Diễm ngồi xuống, nhướn mi nói, “Đi ra ngoài ăn cơm đi!”

Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, đi theo hắn ra khỏi quán rượu, Kỷ Vĩ Thần tựa hồ đối với cái thành phố này rất quen thuộc, chỉ chốc lát sau, hai người đã dừng ở trước cửa một nhà hàng sang trọng, nhắc tới cũng thật tình cờ, dĩ nhiên là nơi lần trước nàng cùng Đỗ Thiên Trạch đã tới, Hạ Cảnh Diễm cũng không biết vì cái gì, bật thốt lên đã một câu, “Tôi hình như đã tới đây rồi a.”

“À?” Kỷ Vĩ Thần nhướn mi, ánh mắt hỏi tới.

Hạ Cảnh Diễm không biết vì cái gì, dưới ánh mắt bức người của hắn, Hạ Cảnh Diễm lại đón đầu, không chút do dự lên tiếng, “Lần trước cùng Đỗ Thiên Trạch đã tới.” Hạ Cảnh Diễm trong lòng sinh ra một loại ý nghĩ, trước khi nói nàng lo lắng qua có nên nhắc đến Đỗ Thiên Trạch, nhưng suy nghĩ một chút, tại sao phải ở trước mặt hắn giấu diếm? Không cần phải như vậy.

Nhắc đến Đỗ Thiên Trạch, Kỷ Vĩ Thần vô thức híp lại mắt, cất dấu trong mắt một chút không vui, không nói gì, hắn dẫn đầu bước vào nhà hàng, Hạ Cảnh Diễm cẩn cẩn môi dưới, đi theo sau lưng, khi ngồi xuống bàn, Hạ Cảnh Diễm héch lên môi, quay sang đánh giá gian phòng trong nhà hàng và các khách nhân.

Bữa cơm này, Hạ Cảnh Diễm ăn có chút bị dè dặt, cùng Kỷ Vĩ Thần dùng cơm luôn làm cho nàng không dám ăn tự nhiên, rất không tự tại, không có giống như lúc ở cùng Đỗ Thiên Trạch vui vẻ thoải mái, cãi nhau xong cũng rất vui vẻ, nghĩ đến, Hạ Cảnh Diễm trong ngực lại có chút buồn bã, từ lần trước làm hắn thương tâm, hắn cũng không có tới tìm nàng, nàng nghĩ, hắn nhất định sớm đã đem mình quên đi rồi! Cũng tốt, tránh cho hai người đều mệt mỏi.

Hạ Cảnh Diễm trên mặt biểu lộ có tâm sự đã lọt vào mắt Kỷ Vĩ Thần, hắn có chút không vui hỏi, “Đang suy nghĩ gì?”

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, nhàn nhạt nói dối, “Không có gì.”

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt tối sầm lại, liếc nhìn nàng, nhưng cũng không có nói cái gì, một bữa cơm vội vàng chấm dứt, nhìn đồng hồ, cách giờ ra sân bay không nhiều lắm, Hạ Cảnh Diễm có chút gấp gáp, “Kỷ tổng, tôi thấy chúng ta hẳn là nên lên đường.”

Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng, xe bắt đầu chạy, trên đường đi, Kỷ Vĩ Thần chạy cực kỳ nhanh, Hạ Cảnh Diễm ngồi run như cây sậy, cái gì suy nghĩ cũng không có, hết sức chăm chú nhìn lộ trình phía trước, có thể đã đạt đến 150km/h, có cảm giác như bay.

Đuổi tới sân bay, cách thời gian lên phi cơ chỉ kém hơn 10, Hạ Cảnh Diễm còn lo lắng không đến kịp! Lấy theo túi xách liền lên máy bay, khi đi vào khoang hạng nhất, Hạ Cảnh Diễm mới phát hiện, nàng cùng Kỷ Vĩ Thần ngồi gần nhau.

Kỷ Vĩ Thần ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Hạ Cảnh Diễm ở bên cạnh đang muốn ngồi xuống, lại nghe sau lưng truyền đến một câu mềm mại của giọng nữ, nhưng lại là nói với Kỷ Vĩ Thần, “Ồ, Kỷ tổng thật là tình cờ a!”

Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái cao gầy xinh đẹp (anh này đi tới đâu cũng gặp gái quen không vậy à =.=), xem xét tư thái chính là người trong giới người mẫu, Hạ Cảnh Diễm thấy mình thấp hơn cô ấy những mười centimet, chỉ thấy cô ta thập phần gợi cảm vũ mị, khi cười lộ lên hai bên gò má còn có lúm đồng tiền xinh xắn mê người, Hạ Cảnh Diễm giật mình sửng sờ nhìn, cũng quên ngồi xuống.

Kỷ Vĩ Thần hướng cô gái kia nhắc lên một vòng cười nhẹ, lúc này, cô gái đó mới nhìn đến Hạ Cảnh Diễm, có chút nghi ngờ hỏi, “Vị này chính là?”

“Trợ lý của tôi.” Kỷ Vĩ Thần nhướn mi đáp.

Cô gái kia nhìn Hạ Cảnh Diễm, dùng giọng nói thập phần ôn nhu nói, “Có thể phiền toái cô một chút không? Chúng ta đổi vị trí có thể chứ?”

Hạ Cảnh Diễm lần nữa ngạc nhiên, sau đó, không chút suy nghĩ, liền gật đầu, “Đương nhiên có thể.”

Cô gái chỉ một vị trí gần cửa sổ nói cười, “Đó là vị trí của tôi.”

Hạ Cảnh Diễm héch lên môi, lập tức đi đến vị trí ngồi xuống, nhưng không có phát hiện, Kỷ Vĩ Thần lông mày chau lên, trao đổi vị trí, đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói, căn bản không có cái gì tổn thất, nàng còn không nghĩ cùng Kỷ Vĩ Thần ngồi cùng một chỗ ! Nhưng là, ánh mắt của nàng lại gần không được nghiêng mắt nhìn đến đầu kia, chỉ thấy cô gái kia đang ghé vào tai Kỷ Vĩ Thần hứng thú nói cái gì, bởi vì ở quá xa, Hạ Cảnh Diễm nghe không rõ.

Có chút cảm giác chán ghét, hai người bọn họ đang nói chuyện gì thì có liên quan gì đến nàng? Hạ Cảnh Diễm bẽ môi, giả bộ như không thèm để ý, nhìn qua ngoài cửa sổ ngắm người, nhưng nàng không biết, đầu kia, Kỷ Vĩ Thần mục quang lạng lẽ phóng tới.

“Cô ấy không phải là trợ lý của anh!” Thẩm Nhã thấp giọng cười nói, trực giác của phụ nữ nói cho nàng biết, nàng nhìn ra được Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm quan hệ không bình thường.

Kỷ Vĩ Thần từ chối cho ý kiến chỉ nhường nhường mày, Thẩm Nhã cười rộ lên, ngón tay mập mờ xẹt qua lồng ngực hần rần chắc, bên tai hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Kỷ tổng khẩu vị thật sự là càng ngày càng lạ! Cũng không nên đem em quên mất chứ!” Thẩm Nhã một năm trước từng là người mẫu nổi tiếng, hơn nữa, cũng đã làm bạn trên giường Kỷ Vĩ Thần ba tháng, hai người quan hệ đã rất quen thuộc.

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú hiện lên chút vui vẻ, tay to bắt được tay cô ta, trầm thấp đáp lại nói, “Làm sao lại quên em?”

Thẩm Nhã cặp môi đỏ mọng giương cười, cười đến cực kỳ yêu mị, bên tai hần thổi khí như lan nói, “Vậy tới nay cũng đừng quên tìm em a! Em đây tùy thời chờ.” Ngực khí chọc người cực kỳ, Kỷ Vĩ Thần trầm thấp cười, “Đến lúc đó nói sau.”

Trên phi cơ rất yên tĩnh, ngồi ở đối diện, Hạ Cảnh Diễm tuy không thể nghe tinh tường bọn họ nói cái gì, nhưng là, Thẩm Nhã tiếng cười yêu mị lại thỉnh thoảng truyền đến lỗ tai, nhấm trúng Hạ Cảnh Diễm tâm tư bực bội không thôi, mỗi lần nghiêng mắt nhìn đi qua, lại chứng kiến hai người cúi đầu rù rì, hơn nữa, cô gái kia cặp môi đỏ mọng cơ hồ hôn vào gò má của hần, mà Kỷ Vĩ Thần tựa hồ cũng không bài xích, trò chuyện cực kỳ vui vẻ.

Hạ Cảnh Diễm không khỏi trong lòng thầm trào phúng, đàn ông quả nhiên là dùng hạ thân nói chuyện, chỉ cần có phụ nữ xinh đẹp tới gần, ai cũng là Tây Môn Khánh.

Ngay lúc Hạ Cảnh Diễm lại một lần nữa vô ý đem ánh mắt khinh bỉ phóng qua, vừa vặn gặp đôi mắt sâu u của Kỷ Vĩ Thần mang ý cười nhìn tới, Hạ Cảnh Diễm cũng không biết tại sao, nàng tức giận hung hăng trừng hần, sau đó, coi như không có việc gì quay đầu đi nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bị trừng, Kỷ Vĩ Thần lại vô thức chau mày, khuôn mặt tuần tú lại đột nhiên giơ lên một vòng cười không hiểu, cô gái kia coi như rất thú vị.

Chỉ cần một giờ máy bay rất nhanh đã đến, ba người đi ra sân bay thì Hạ Cảnh Diễm cố ý đi chậm lại, làm cho phía trước hai người đi trước, xe Kỷ Vĩ Thần dừng ở ngoài, lại nghe Thẩm Nhã cười đến có chút ủy khuất nói, “Kỷ tổng, xe của em còn chưa tới, có thể ngồi nhờ xe không?”

Kỷ Vĩ Thần không có ý kiến, nhắc lên lông mày, Thẩm Nhã tự nhiên là dùng thân phận nữ chủ nhân ngồi ở ghế lái phụ, mà Hạ Cảnh Diễm bất đắc dĩ chính là đi phía sau ngồi, nhưng là, nếu như có thể, Hạ Cảnh Diễm thực nguyện ý gọi taxi đi riêng.

Thẩm Nhã lần nữa nhắc tới chuyện bọn họ ở Mĩ, nói rằng cô rất nhớ một quán cà phê kỷ niệm, trò chuyện cực kỳ vui vẻ, tràn đầy hoài niệm, hoàn toàn đem Hạ Cảnh Diễm giống như người tàng hình.

Nhưng, Hạ Cảnh Diễm cũng vui vẻ phụ họa, ít nhất Thẩm Nhã sẽ không đột nhiên hỏi ra một vấn đề làm khó nàng, phải biết rằng, nàng đối những chuyện kia không có hứng thú, cũng căn bản không coi trọng, ngồi

ở phía sau, cũng có một cái chỗ tốt chính là, xuyên qua kính chiếu hậu, Hạ Cảnh Diễm có thể rất tốt chú ý tới ánh mắt thâm thúy của Kỷ Vĩ Thần.

Ngay lúc Hạ Cảnh Diễm có chút làm càn chằm chằm vào Kỷ Vĩ Thần trên kính, đột nhiên, đang chuyên tâm lái xe, ánh mắt của hắn lơ đãng cùng ánh mắt nàng chạm nhau, Hạ Cảnh Diễm có chút bối rối tránh đi, mà Kỷ Vĩ Thần cũng đem biểu lộ nàng bối rối lưu lại trong mắt.

Nhỏ hẹp trong xe, Hạ Cảnh Diễm cuối cùng có thể nghe được bọn họ nói chuyện gì, Thẩm Nhã bắt đầu nói chuyện, nói rằng lần trước Kỷ Vĩ Thần tặng cái gì vòng cổ, nghe cô ấy nói, toàn bộ thế giới chỉ có 10 cái, Hạ Cảnh Diễm còn âm thầm hâm mộ một chút, phải biết rằng, toàn bộ thế giới chỉ có 10 cái thì nhất định cực kỳ trân quý a!

Từ lần đối mặt lúc này, mỗi khi Hạ Cảnh Diễm ánh mắt liếc về phía trước thì thấy Kỷ Vĩ Thần ánh mắt tùy ý và không để lại dấu vết lướt qua nàng, giống như vô tình lại hữu ý, ngẫu nhiên sẽ vì nàng mà dừng lại một chút, Hạ Cảnh Diễm không biết tại sao phải có loại tình cảm ám áp lưu luyến này, loại đái ngộ này, giống như Thẩm Nhã cũng đều chưa được thấy qua.

Rất nhanh, đã đến chỗ của Thẩm Nhã, là một khách sạn nổi tiếng, người có thể vào ở nơi này, không phú cũng quý, giá phòng mắc đến dọa người, Hạ Cảnh Diễm trước kia thường xuyên đi ngang qua, lúc kia nàng còn muốn vô luận như thế nào cũng phải ở một đêm nhìn xem.

Đợi Thẩm Nhã xuống xe, Hạ Cảnh Diễm vẫn còn ngồi ở phía sau, sau đó, Kỷ Vĩ Thần lái xe hướng về phía công ty chi nhánh, trong lúc đi qua dãy phố của f thị, mỗi một cành cây, mỗi một chỗ đối với Hạ Cảnh Diễm mà nói đều đặc biệt có cảm tình, là nơi từ nhỏ lớn lên mà! Người khác không thể nào hiểu được.

“Kỷ tổng, chúng ta ở chỗ này bao lâu?” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng tìm hỏi, nói cái gì chắc cũng phải hai ngày mới đi a!

“Buổi chiều ngày mai rời đi.” Kỷ Vĩ Thần mở miệng.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng âm thầm may mắn, cũng may còn có thời gian đêm nay có thể trở về nhà nghỉ ngơi một chút, a, đúng rồi, nhất thời kích động, nàng lại quên gọi điện thoại về nhà, ngẫm lại, không gọi cũng tốt, chút nữa về cho ba mẹ một ngạc nhiên kinh hỉ.

Kỷ Vĩ Thần xe dừng ở cửa công ty, Hạ Cảnh Diễm đi theo hắn xuống xe, đã từng là nơi công tác qua! Nhưng lại làm cho Hạ Cảnh Diễm có loại âm thầm sợ hãi. Nàng đương nhiên buồn bực, vừa mới bắt đầu công tác, nàng đã bị lời đồn đãi quán thân, lần này, cùng Kỷ Vĩ Thần trở lại, những người quen biết nàng sẽ lại có ý kiến gì? Tránh cũng không được hay là phải đối mặt.

Cũng may, hai người trực tiếp vào thang máy chuyên dụng đến tầng hai mươi một, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần cầm một phần tư liệu hướng phòng họp kế bên đi đến, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên nghĩ đến cái gì, tranh thủ thời gian chạy lên, “Kỷ tổng, xin hỏi cần tôi làm chuyện gì không?”

Kỷ Vĩ Thần hí hí mắt, trầm ngâm một chút, “Cô trước ở văn phòng chờ tôi.”

“Nếu không có gì, tôi nghĩ về nhà một chuyến có thể chứ?” Hạ Cảnh Diễm có chút ngại ngùng mở miệng, dù sao bây giờ cũng là thời gian làm việc.

“Buổi tối đến khách sạn tìm tôi.” Kỷ Vĩ Thần buông lại lời này rồi rời đi.

Ném lại Hạ Cảnh Diễm vẻ mặt không hiểu ngượng ngùng, Kỷ Vĩ Thần vừa rồi câu kia, nếu như người không hiểu nghe nhất định sẽ hiểu lầm, liền Hạ Cảnh Diễm nghe xong cũng cảm thấy hai bên tai nóng lên, ngồi một lát, nàng cầm lấy túi trực tiếp ra khỏi, tại cửa ra vào gọi taxi bay thẳng đến nhà.

Trở lại cư xá quen thuộc, dưới lầu, Hạ Cảnh Diễm đã kích động vẻ mặt tươi cười, ở trên lầu, cùng dì hàng xóm bắt chuyện, sau đó, đứng ở cửa nhà, gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng mẹ quen thuộc, “Ai nha?”

Hạ Cảnh Diễm âm thanh trách cứ kêu lên, “Mẹ, là con.”

Hạ mẹ thoáng cái chợt nghe ra tiếng con gái, vội vàng bước nhanh đi mở cửa, khi thấy ngoài cửa thực sự đứng là con gái mình, bà mừng đến cũng không biết nói gì, nửa năm không thấy, Hạ Cảnh Diễm càng kích động ôm bà, cười hì hì hô một câu, “Mẹ, con đã trở về.”

Tiếng Hạ cha từ đại sảnh truyền đến nhưng lại nhin không được vui sướng, “Cảnh Diễm trở về à?”

Một nhà ba người cuối cùng đoàn viên rồi, Hạ mẹ lôi kéo Hạ Cảnh Diễm, ba người bắt đầu nói về nửa năm nay, chứng kiến con gái chẳng những tự tin hơn, cũng trở nên trưởng thành xinh đẹp hơn, Hạ mẹ chỉ biết có nhiều vui vẻ, Hạ Cảnh Diễm nhìn cha khí sắc khôi phục như thường, cũng mừng rỡ, lập tức, nghe được Hạ Cảnh Diễm chỉ ở nhà một buổi chiều, Hạ mẹ lập tức bận rộn lên, bắt đầu vì Hạ Cảnh Diễm làm thức ăn ngon, Hạ Cảnh Diễm cũng vào phòng bếp hỗ trợ, lại bị Hạ mẹ đẩy đi ra.

Hạ Cảnh Diễm trở lại gian phòng của mình, trong lúc đó đồ vật bên trong một chút cũng không thay đổi, y nguyên như vậy sạch sẽ chỉnh tề, đột nhiên, ánh mắt của nàng chạm được trên bàn ảnh chụp, thần sắc không khỏi ngẩn ngơ, đây là Ngô Viễn Khang đưa cho nàng, nàng nhớ rõ dấu ở dưới ngăn tủ, nhất định là mẹ trong lúc thu dọn đã đem ra đến đây.

Đối với người đàn ông này, Hạ Cảnh Diễm vẫn còn có chút cảm xúc phập phồng, nhìn qua trên tấm ảnh người nàng đã từng trả giá thiệt tình, nhớ tới hân nộ cười như ánh mặt trời, săn sóc che chở, còn có, đồng thời nhớ lại màn khó quên kia, bất quá, Hạ Cảnh Diễm hôm nay đã thấy ra, cũng hiểu được tha thứ. Có lẽ thật sự thuận theo an bài, hữu duyên vô phận a!

Trong nhà thời gian trôi qua rất nhanh, Hạ mẹ vì Hạ Cảnh Diễm làm bao nhiêu thức ăn nàng thích, cả nhà vui vẻ vượt qua một buổi chiều tốt đẹp.

134. Chương 134: Xấu hổ Ở Sân Bay

Đến khách sạn chỗ Kỷ Vĩ Thần đã gần 7h tối, tìm được gian phòng, Hạ Cảnh Diễm gõ cửa, cửa mở, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần trên thân quần một chiếc khăn tắm, khuôn mặt tuần tú tựa hồ không lộ vẻ gì, cửa bán mở nhìn bên ngoài Hạ Cảnh Diễm, sau đó, cầm trong tay chiếc thẻ ra vào đưa cho nàng, “Phòng của cô bên cạnh.”

Hạ Cảnh Diễm ngây ra một lúc, thân thủ tiếp nhận thẻ, chỉ thấy cửa phòng Kỷ Vĩ Thần đóng lại, nàng trong lòng đông một tiếng, không khỏi trầm kêu, không phải là chưa tắm xong chứ? Có cần tức giận như vậy sao? Hạ Cảnh Diễm mở cửa phòng mình đi vào, lần đầu ở khách sạn cao như vậy, Hạ Cảnh Diễm có chút kích động, trong phòng rộng rãi dạo qua một vòng, khi xúc lên màn ở cửa sổ sát đất, từ nơi cao nhìn ra xa cả bầu trời đêm rất đẹp làm cho nàng không khỏi tương môi, trời ạ, nàng là lần đầu tiên đứng ở nơi cao như vậy ngắm cảnh ở F thị, chỉ thấy một mảnh kia đèn đuốc sáng trưng, thập phần chói mắt huyền sắc, đồng thời, còn tràn đầy hương vị thần bí.

Nhìn cảnh đêm trong chốc lát, nàng đem chính mình ném vào trên sofa, thân thủ cầm qua điều khiển từ xa mở ti vi và điều hòa, lẳng lặng nhắm mắt hưởng thụ lấy hơn 10 sau, bởi vì còn sớm, nàng vừa rồi không có buồn ngủ, vốn thời giờ này nàng có thể chạy đi tìm Lâm Lâm chơi một chút, tâm sự, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm đầu óc vừa động, đúng a! Dù sao nhàm chán như vậy, hơn nữa thời gian lại sớm, Kỷ Vĩ Thần sẽ không cần yêu cầu mình phải ở trong khách sạn a! Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian đến bồn rửa mặt, thay đổi quần áo, lấy túi xách đi ra cửa.

Nhưng mà, cửa phòng nàng vừa mở một khe nhỏ đã nhìn thấy trên hành lang bay qua một hồi làn gió thơm, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn qua bóng dáng cao nhả, ngực khẽ giật mình, dĩ nhiên là người hôm nay ở trên phi cơ gặp qua – Thẩm Nhã, Hạ Cảnh Diễm còn đang hoài nghi cô ta không phải là đối khách sạn chứ? Khi nàng mở cửa vừa vặn trông thấy Thẩm Nhã đi vào phòng Kỷ Vĩ Thần, thanh âm đóng cửa gây cho Hạ Cảnh Diễm chút rung động,

Hạ Cảnh Diễm lẳng lặng đứng ở cửa ra vào, trong khoảng thời gian ngắn đầu trống rỗng, đã quên đi chỗ muốn đi, cứ như vậy nhìn qua cánh cửa đó, không có suy nghĩ, đột nhiên, một ý niệm cứng rắn đem nàng kéo trở về, nàng tự giễu cười, xoay người hướng thang máy đi đến, nhưng trong ngực lại đầy dẫy một cảm giác buồn bực, thật giống như có khối gì đó cứng rắn canh tại trong cổ họng làm cho nàng khó chịu, nhớ tới vừa rồi hình ảnh Kỷ Vĩ Thần vây quanh khăn tắm, Thẩm Nhã còn muốn vào phòng của hắn, là người

bình thường cũng biết rõ bọn họ muốn làm chuyện gì, có như vậy một cái chớp mắt, Hạ Cảnh Điềm thực sự thấy hận người đàn ông này.

Ra cửa chính quán rượu, Hạ Cảnh Điềm hít sâu một hơi không khí lạnh, mới cảm giác tâm tình bị đè nén dễ chịu một chút, xoay người đi vào bóng đêm, bay thẳng hướng nhà Lâm Lâm, xé chiều hôm nay cùng cô ấy gọi điện thoại, hiện tại vừa vặn ở trong nhà.

Một giờ sau, nàng đứng ở cửa phòng Lâm Lâm, nàng được nhiệt tình mời vào, khi chứng kiến Lâm Lâm một thân thực nữ đoan trang đứng ở cửa ra vào nghênh đón, Hạ Cảnh Điềm quả thực không thể tin được, đã từng một cô gái diên diên quái dị lại cũng có thể an tĩnh như vậy?

“Muốn ở ngoài hứng gió sao! Mau vào đi!” Lâm Lâm kéo Hạ Cảnh Điềm đang sững sờ đi vào gian phòng của cô, Lâm Lâm cũng nhện chết rồi, nửa năm qua này, cô và Hạ Cảnh Điềm cùng Lý Lan rất ít liên lạc, thiếu chút nữa buồn chết được, hơn nữa, trong lòng có thiệt nhiều lời muốn nói !

Hai người trò chuyện cho tới 11 giờ, đơn giản là Lâm Lâm đang trong ngọt ngào kể về chuyện lãng mạn của mình và bạn trai như thế nào, Hạ Cảnh Điềm ngồi ở trên giường, ôm gối nghe rất chăm chú, cũng rất hâm mộ, Hạ Cảnh Điềm thì cô độc, từng có qua vài đoạn cảm tình nhưng cũng không có gì hay để nói, bởi vì những kia chỉ có thể giấu ở trong lòng, nghe Lâm Lâm nói như vậy hằng say, Hạ Cảnh Điềm có một ý niệm trong đầu hiện lên, đó là gương mặt Đỗ Thiên Trạch.

Cũng không biết người này thế nào? Thực sự rất tức giận sao? Thực sự không để ý nàng nữa sao? Cũng phải, địa vị xã hội kém xa như vậy, vốn là không phải những người bạn, Hạ Cảnh Điềm tuy cảm thấy tiếc hận, nhưng càng nhiều là không thể làm gì được, quan hệ con người chính là phức tạp như vậy.

“Hạ Cảnh Điềm, cậu không phải nói cho mình biết, nửa năm qua này, cậu chỉ ngoạn ngoạn đi làm, không có quen qua một người bạn trai nào?” Lâm Lâm nghe Hạ Cảnh Điềm khẩu khí kiên quyết, đánh chết cũng không tin tưởng, chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

Hạ Cảnh Điềm ngậy ra một lúc, nhướng nhướng mày, kiên định lên tiếng nói, “Thực sự không có, nếu như có, mình nhất định người trước tiên thông báo là cậu.”

Lâm Lâm chép miệng, cười nói, “Ánh mắt không thật nha! Cô gái đến tuổi chúng ta rồi mà không có nói qua chuyện tình cảm thật đúng là kỳ lạ, nói, có phải là có người cậu thích rồi không?”

“Có thì thế nào? Người ta lại không thích mình.” Hạ Cảnh Điềm tức giận, dùng lời nói nửa đùa mở miệng.

“Ai a! Không phải là thâm mến thủ trưởng của cậu chứ!” Lâm Lâm hiếu kỳ, chuyện như thế này hiện nay rất nhiều.

Người hỏi vô tâm, nhưng người đáp có ý, Hạ Cảnh Điềm ngực chấn động, có chút dồn dập phản bác, “Nào có chuyện đó? Ai thâm mến anh ta? Một bọn ăn chơi đàng điếm, ánh mắt cao hơn người, sẽ để ý đến những người như chúng ta sao?” Hấn để ý, cũng chỉ có những mình tinh người mẫu, chính mình tính cái gì? Trong mắt hấn, cái gì cũng không phải.

Hạ Cảnh Điềm không có phát hiện, câu trả lời này vô tình nói trúng tâm tư của mình, Kỷ Vĩ Thần, nàng là hận không thể, yêu không được, người đàn ông nắm không tới, là cái gai trong lòng của nàng, cũng may, nàng rất tự mình hiểu lấy, biết rõ người nào có thể yêu, người nào không thể yêu.

Lâm Lâm gõ đầu của nàng một cái, tức giận kêu lên, “Nha đầu ngốc, anh ta kết hôn chưa?”

“Chưa.” Hạ Cảnh Điềm buồn bực trả lời, nàng đương nhiên biết rõ Lâm Lâm đang suy nghĩ gì, rất nhanh bồi thêm một câu, “Bất quá, anh ta có kết hôn hay không, cũng sẽ không đến phiên mình, đừng nói ra toan tính của cậu.”

“Xem ra cậu còn nghĩ đến thân phận thời bây giờ là thời đại nào rồi!” Lâm Lâm ha ha cười, ánh mắt lơ đãng bay tới đồng hồ, lập tức kêu ra tiếng, “Ai nha, mười hai giờ rồi, cậu có trở lại khách sạn không?”

Hạ Cảnh Điềm quên liếc cảnh đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, chui vào chăn, giọng điệu có chút rầu rĩ nói, “Không quay về .” Dù sao ở nơi nào ngủ chẳng được? Tại nhà Lâm Lâm, nàng còn có thể ngủ yên hơn.

Lâm Lâm cũng nằm xuống, chống cái trán chầm chầm nhìn vào nàng, không hiểu nói, “Làm sao vậy? Ai chọc giận cậu rồi?”

“Không có.” Hạ Cảnh Diễm trừng mắt nhìn, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Lâm Lâm miễn cưỡng cảm giác được Hạ Cảnh Diễm cất dấu tâm sự, nhưng là, xem cô ấy tựa hồ không muốn nói, nên chỉ phải mấp máy môi. Tắt đèn, đi theo ngủ.

Trong bóng tối, Hạ Cảnh Diễm điều chỉnh tư thế ngủ, trong lòng loạn lên, căn bản ngủ không được, mà một bên Lâm Lâm thì đã tiến vào mộng đẹp, thở hổn hển mấy ngụm, trong lòng thầm mắng, nghĩ cái gì chứ, có cái gì nên nhớ đâu? Hắn thích cùng một chỗ với ai việc gì mình phải bức, thật đáng đời mình. Nghe trong đầu ý định chối bỏ, Hạ Cảnh Diễm chua xót mắt, nhìn qua ngoài cửa sổ ngọn đèn mờ nhạt.

F thị, tại khách sạn năm sao xa hoa nhất, trong đêm yên tĩnh lẳng lặng đứng sững ở trung tâm thành thị, tại phòng 1015, tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người đã cảm thấy mỗi một, Thẩm Nhã thỏa mãn vòng quanh thất lưng Kỷ Vĩ Thần rộng lớn, an tâm đem mặt dán lên lồng ngực hắn, lẩm bẩm nói, “Thần, cùng anh quen biết lâu như vậy, anh có khi nào nghĩ tới muốn kết hôn không?”

Vấn đề này. Rước lấy Kỷ Vĩ Thần lòng mày chau căng, Thẩm Nhã chậm rãi cười, “Anh yên tâm, em không có ý bắt buộc anh, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, người giống như anh vậy, chẳng lẽ cam nguyện cả đời độc thân?”

“Còn chưa nghĩ tới.” Kỷ Vĩ Thần trầm thấp đáp lại, đã từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng đã là chuyện của một năm trước.

Thẩm Nhã cười cười, tay lưu luyến treo lên hông của hắn, “Em rất chờ mong rốt cuộc cô gái như thế nào mới có thể đem anh kéo vào gông xiềng hôn nhân?”

Đã thấy Kỷ Vĩ Thần môi mỏng quyến rũ ra một vòng cười nhạt, rất là thú vị nói, “Tôi cũng vậy muốn biết.”

Thẩm Nhã trong mắt ý cười, càng đến gần rồi ngực của hắn, nhắm mắt lại, lộ ra thỏa mãn biểu lộ, chẳng lẽ nàng thực sự không có nghĩ qua muốn trở thành vợ Kỷ Vĩ Thần sao? Không, nàng đã từng nghĩ tới, nhưng là, nàng không phải một người tham lam không biết chuyện, nàng hiểu được người như thế nào mới có thể khép lại tâm một người đàn ông, cho nên, nàng không tham lam, không so đo, cũng đang âm thầm chờ đợi.

Dưới đèn hành lang, nhìn qua trong ngực người yên tĩnh đang ngủ, Kỷ Vĩ Thần nhẹ nhàng đem tay của cô dịch khỏi người, xuống giường, đi đến ghế sofa gần cửa sổ, ngồi xuống, lẳng lặng đốt một điếu thuốc, trong sương khói hỗn loạn ngũ quan hoàn mỹ thấp thoáng u ám, thâm trầm khó dò, cặp mắt tĩnh mịch ẩn sâu mọi thứ, tựa hồ không mang theo bất luận tâm tình gì.

Đột nhiên, trong suy nghĩ trầm tĩnh, một gương mặt thanh thuần xuất hiện, biểu lộ trên mặt nàng thật lâu chiếm cứ trong óc, vô thức, hắn nhìn sang cách vách, ánh mắt ngóng nhìn sang một bên, cũng không biết cô gái kia ngủ chưa? Ánh mắt lại chạm đến bóng dáng trắng nõn trên giường, mắt hắn trầm xuống, lại tự dưng có chút cảm giác bức bối, vốn đang có một người, lại nghĩ một người khác, cảm giác này cũng không phải là lần đầu, cô gái kia khi nào thì bám chặt trong suy nghĩ của hắn?

Đêm càng sâu, bao phủ gương mặt âm u không rõ. . . Mà Hạ Cảnh Diễm tại nhà Lâm Lâm cũng từ trong mơ hồ ngủ thiếp đi, nhưng trong mộng, lại tự dưng xuất hiện hình ảnh một người, nàng ở sau người truy đuổi, lại luôn sờ không đến, bắt không được, cái loại cảm giác này làm cho nàng khó chịu cơ hồ không cách nào hô hấp. . .

Người ta nói, trong mộng phản ánh suy nghĩ, rất nhiều tâm tình bị đè nén, bị che giấu, nhưng trong mộng sẽ tồn tại một cách chân thật.

Tăng sáng một khắc, Hạ Cảnh Diễm đã tỉnh, bởi vì giấc mộng làm nàng khó chịu, nàng không nghĩ lại ngủ thêm, cảnh giác ngồi ở bờ giường, chờ tia nắng ban mai đến.

Tám giờ, cửa phòng Kỷ Vĩ Thần mở ra, Thẩm Nhã tư thái cao nhã đi ra, một bộ váy màu lam đem than hình nàng thon thả tôn lên càng quyến rũ, người đầy đặn như ẩn như hiện, hết sức mê người, tại cửa nàng vụng trộm trên mặt Kỷ Vĩ Thần ấn một cái hôn, cười nói, “Kỷ tổng, có thời gian tại gặp mặt?”

“Ừ.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt ứng một câu, đưa mắt nhìn Thẩm Nhã rời đi, đang muốn đóng cửa hết, đột nhiên nghĩ đến bộ dáng cách vách, hắn tự tay gõ cửa, nhưng mà, gõ nửa ngày lại không nghe ai lên tiếng,

hắn không khỏi nhú mày, chẳng lẽ nàng vẫn chưa có thức? Nghĩ xong, không khỏi lần nữa gõ cửa, đến khi hắn có chút không kiên nhẫn muốn rời đi, sau lưng, lại nhẹ nhàng vang lên thanh âm Hạ Cảnh Diễm, “Kỷ tổng, ngài tìm tôi sao?”

Kỷ Vĩ Thần kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Hạ Cảnh Diễm một thân quần áo màu sáng, đứng ở phía sau hắn, cặp mắt thủy linh nghi hoặc nhìn mình chằm chằm, Kỷ Vĩ Thần nhìn lối ăn mặc này của Hạ Cảnh Diễm, không vui nhượng mi nói, “Sáng sớm đi nơi nào?”

Hạ Cảnh Diễm giọng điệu thản nhiên nói, “Không có gì, tôi tối hôm qua không có ở khách sạn.”

Những lời này lại làm cho Kỷ Vĩ Thần càng cau chặt lông mày, đáy lòng là không vui tràn lan xuống, cái gì? Cô gái này tối hôm qua không ngủ ở khách sạn? Biểu lộ trầm xuống, hắn nói giọng khàn khàn, “Vậy cô ở đâu?”

Hạ Cảnh Diễm cảm giác được hắn không vui, nhượng nhượng mày, đột ngột cười nói, “Kỷ tổng không phải là lo lắng tôi không có chỗ ngủ chứ! Yên tâm, chỗ này của tôi bạn bè nhiều, ở đâu đều có thể ngủ.”

Kỷ Vĩ Thần bị Hạ Cảnh Diễm nói chặn lời, lông mày nhảy lên, không thể nói vì cái gì rất tức giận khi nghe được nàng trả lời như vậy, bởi vì việc này làm cho hắn không khỏi nghĩ đến nàng có cuộc sống cá nhân cùng sinh hoạt tùy tiện, hắn hừ nhẹ một tiếng, thấp giọng nói, “Chuẩn bị, chúng ta đi thôi!”

“Tôi không có gì cần chuẩn bị, tôi ở cửa chờ Kỷ tổng a!” Hạ Cảnh Diễm cười nói, sau đó, đứng ở cửa chờ hắn, mà Kỷ Vĩ Thần đang quần khăn tắm thì lại đi nhanh bước vào phòng.

Mười giờ bay, xe Kỷ Vĩ Thần chạy tới chỉ còn chừng mười phút đồng hồ, Hạ Cảnh Diễm đi theo Kỷ Vĩ Thần vào trạm kiểm phiếu, đúng lúc này, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên cảm thấy trước mắt có bóng lưng có chút quen thuộc, đợi nàng kịp phản ứng, đầu đã âm âm vang lên, trời ạ. Đứng ở trước mặt nàng là người đã nửa năm không gặp – Ngô Viễn Khang, chỉ thấy anh ta cầm cặp công văn, biểu lộ bình tĩnh đi lên phía trước.

Nhìn thấy Viễn Khang, Hạ Cảnh Diễm trong lòng nói không ra tư vị gì, có một nháy mắt, nàng muốn tránh, nhưng có thể trốn đến đâu? Mắt thấy muốn lên máy bay rồi, hơn nữa, rất không tình cờ hơn nữa là, nhìn phương hướng Ngô Viễn Khang đi tựa hồ là cùng chuyến bay với nàng, Hạ Cảnh Diễm bước chân chậm lại, chỉ là không muốn làm cho Ngô Viễn Khang bắt gặp nàng.

Mà đi ở bên người nàng Kỷ Vĩ Thần thì không vui nâng lên lông mày, chân dài bước nhanh hướng phía trước, sau lưng Hạ Cảnh Diễm rất nhanh cùng hắn cách nhau hơn năm thước, ngay khi Hạ Cảnh Diễm trong lòng cầu xin không nên đụng mặt Ngô Viễn Khang thì ở phía trước Kỷ Vĩ Thần lại vượt qua hắn, Ngô Viễn Khang quay đầu gặp phải Kỷ Vĩ Thần, trên mặt lập tức giương cười nói, “Kỷ tổng, trùng hợp như vậy!”

Kỷ Vĩ Thần nhìn thấy Ngô Viễn Khang, biểu lộ khê giật mình, tiếp theo nhẹ gật đầu, “Thật đúng là trùng hợp.” Nói xong, ánh mắt lại hướng sau lưng tìm kiếm Hạ Cảnh Diễm.

Ngô Viễn Khang ánh mắt cũng nhìn theo, khi thấy đứng cách đó ba thước, Hạ Cảnh Diễm biểu lộ khó coi, mặt mũi của hắn cũng đi theo biến đổi, hai cặp mắt hiện ra bối rối trên không trung đan vào nhau, Hạ Cảnh Diễm cẩn mồi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nhìn sang một bên, Ngô Viễn Khang ánh mắt rũ xuống, trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt của hắn xẹt qua một bên Kỷ Vĩ Thần, gương mặt trong phút chốc có một chút hiểu rõ, ánh mắt lơ đãng đảo qua gương mặt Hạ Cảnh Diễm, cước bộ dĩ nhiên là đi về phía trước, mà sau lưng, Hạ Cảnh Diễm ngẩn đầu, chứng kiến Ngô Viễn Khang bước nhanh đi, nàng biểu lộ sững sờ, nhưng ánh mắt trong suốt lại ngơ ngác ngóng nhìn tới.

Hạ Cảnh Diễm cùng Ngô Viễn Khang không khí trầm mặc, đứng ở một bên Kỷ Vĩ Thần đương nhiên cảm nhận được, khi thấy Hạ Cảnh Diễm ngóng nhìn Ngô Viễn Khang rời đi, biểu lộ có chút bi thương thì lồng ngực của hắn cũng đi theo bực bội, giọng điệu nhẹ rỗng hướng Hạ Cảnh Diễm lên tiếng nói, “Nhanh đi lên.”

Hạ Cảnh Diễm bị hắn nói, hít mũi một cái, bước nhanh đi theo, nhưng hình ảnh Ngô Viễn Khang lại đông cứng chiếm cứ trong óc, nếu như nói, Hạ Cảnh Diễm đối với hắn là hết hy vọng, nhưng giữa hai người đã từng có một đoạn cảm tình ai có thể chối được? Chỉ là, biến thành hoàn cảnh xấu hổ như vậy, nàng cũng không muốn.

135. Chương 135: Tuyệt Vọng Sau Khi Về Nước

Làm cho Hạ Cảnh Điềm đáng ăn mừng chính là, Ngô Viễn Khang cũng không có đi cùng một khoang, khoang hạng nhất chỉ có vài người, liếc mắt có thể nhìn thấy hết, lúc này đây, Hạ Cảnh Điềm ngồi ở bên cạnh Kỷ Vĩ Thần, lại có vẻ như người mất hồn. Vừa rồi nhìn thấy Ngô Viễn Khang làm cho Hạ Cảnh Điềm thấy hắn sống rất tốt, hơn nữa tựa hồ bề bộn nhiều việc, hắn tựa hồ không có thay đổi gì, vẫn đẹp trai phong độ, chỉ là, làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc là, vì cái gì hắn không nói một tiếng liền bước đi? Chẳng lẽ hắn sẽ không có gì nói với nàng sao?

Chính là, trái nghĩ phải nghĩ, không nói lời nào đối với ai đều tốt, nhưng, theo đạo lý, theo như tính cách Ngô Viễn Khang, phải không nên như vậy rời đi.

Hạ Cảnh Điềm không yên lòng, đã nhìn rõ trong mắt Kỷ Vĩ Thần đang một bên xem tạp chí, nàng vận lòng mày cắn môi, nhẹ thở dài, còn có lẳng lẳng ngẩn người, mọi nét mặt của nàng đều biểu hiện nàng giờ này khắc này đang suy nghĩ đến người nào đó, mà không cần đoán, nhất định là Ngô Viễn Khang! Bởi vì, Kỷ Vĩ Thần biết rõ, Ngô Viễn Khang cùng Hạ Cảnh Điềm đã từng có quan hệ người yêu.

Vốn chuyện này căn bản không liên quan đến hắn, nhưng nói không ra, vì cái gì lại chán ghét loại cảm giác này, cầm trong tay tờ báo như là trang trí, tâm phiền ý loạn hắn căn bản xem không vào, mà ngay cả tin thể thao hắn hay đọc cũng không khơi nổi hứng thú, hắn biết rõ loại cảm giác bức bối không hiểu này cùng cô gái này có quan hệ trực tiếp.

Cảm giác một mực trong lòng hơn một giờ, từ khi lên phi cơ, thẳng đến xuống phi cơ, Hạ Cảnh Điềm cũng không có cùng Kỷ Vĩ Thần nói qua một câu, mà lúc máy bay đáp xuống trong nháy mắt, Hạ Cảnh Điềm mới thu hồi suy nghĩ, giương mắt nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần sắc mặt khó coi, nàng ngẩn người, máy bay vững vàng đáp xuống, Kỷ Vĩ Thần đã trực tiếp đi về hướng cửa.

Hạ Cảnh Điềm đi theo hắn ra sân bay, đi thẳng tới cửa ra vào, xe Kỷ Vĩ Thần đã được lái đến, Hạ Cảnh Điềm đứng ở bên cạnh hắn, vốn là muốn ngồi lên đi, đã thấy Kỷ Vĩ Thần kéo xuống cửa sổ xe, hướng nàng thân nhiên nói: “Cô đi sau đi.”

Hạ Cảnh Điềm ngạc nhiên một chút, còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy xe Kỷ Vĩ Thần chói mắt chạy ra khỏi ngoài trăm thước, Hạ Cảnh Điềm trừng mắt nhìn, về sau lại nghĩ mình là cấp dưới, có cái gì có thể phàn nàn? Nàng đơn giản ngăn một chiếc taxi bay thẳng đến công ty, trên đường đi, gió mát thổi làm chuyện hôm nay gặp Ngô Viễn Khang chậm rãi bị che dấu xuống, người không thể đắm chìm trong quá khứ, suy nghĩ một chút coi như xong, nhìn xem ven đường cảnh sắc, Hạ Cảnh Điềm mới nhớ tới gọi điện thoại về nhà, bấm dãy số, Hạ mẹ nghe điện thoại, nghe được Hạ Cảnh Điềm bình an trở lại T thị, đáy lòng cũng rất yên tâm, nói chuyện điện thoại xong, đột nhiên, chỉ thấy phía trước tắc nghẽn giao thông, nghe thấy lái xe khê nguyên rửa một câu, Hạ Cảnh Điềm lộ mặt ra, nhìn thấy ven đường vây xem rất nhiều người, đương khi Hạ Cảnh Điềm chạm đến trên mặt đất hai chiếc xe máy vỡ vụn thì cả người đều hoảng sợ, chỉ thấy trên mặt đất chảy rất nhiều máu, không có người, có thể là đã đưa đi bệnh viện, Hạ Cảnh Điềm thấy tâm tình thất lạc, mà lúc này, lái xe dồn sức đánh xe nghiêng sang một bên, Hạ Cảnh Điềm mất thăng bằng, trọng tâm nghiêng một bên, điện thoại trong tay thuận thế rơi xuống ghế, mà Hạ Cảnh Điềm còn đang đắm chìm trong vụ tai nạn xe cộ, trong khoảng thời gian ngắn, lại không có phát hiện.

Rất nhanh một giờ đã trôi qua, Hạ Cảnh Điềm đã nhìn thấy công ty ở xa xa, xuống xe Hạ Cảnh Điềm trả tiền, nghiễm nhiên không có phát hiện điện thoại đã rơi lại trên xe, rất nhanh đi vào công ty.

Trở lại văn phòng, chỉ thấy hết thảy mọi vận tác bình thường, kỳ thật Hạ Cảnh Điềm làm chức vị này có chút dư thừa, bởi vì nàng đi vào văn phòng cảm giác không có chuyện gì có thể làm, nhàm chán hết sức, lên mạng tra tư liệu để giết thời gian.

Paris, một thành phố hết sức phồn hoa xinh đẹp, trong mảnh vườn của một căn biệt thự, Đỗ Thiên Trạch cỡi trần lười biếng nằm ở trên ghế dài, hưởng thụ lấy ánh mặt trời ấm áp, mà sau lưng, Lâm Tiểu Dạ một thân áo tắm gợi cảm chậm rãi bước tới, tóc xoắn vén qua một bên, gương mặt trắng nõn chất đầy vui vẻ.

“Anh Thiên Trạch, chúng ta bơi đi!” Lâm Tiểu Dạ cười lên tiếng, chuyện tình của cô đã được cơ hội này thúc đẩy, bây giờ, bọn họ chỉ cần ở đây vượt qua một tháng ngọt ngào, đối với cô mà nói là không biết có bao nhiêu hạnh phúc, bởi vì cả biệt thự, chỉ có hai người bọn họ.

“Không muốn.” Đỗ Thiên Trạch từ chối dứt khoát, đem kính mát kéo xuống che mặt.

Lâm Tiểu Dạ khuôn mặt có chút mất hứng, nhưng vẫn ý cười đầy mặt lên tiếng nói: “Anh Thiên Trạch, anh đừng có không để ý tới người ta như vậy! Thật vất vả đến đây chơi, anh nên cùng em chơi nha!”

“Em cũng đừng có làm phiền anh được không?” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu có chút không vui, nhắm mắt lại, không hề phản ứng, Đỗ Thiên Trạch mới phát hiện có loại cảm giác lên thuyền giặc, Lâm Tiểu Dạ hai ngày này làm cho hắn rất phiền, hơn nữa, thỉnh thoảng trình diễn tiết mục hấp dẫn quyến rũ, đều nhanh làm cho hắn phiền chết, hôm nay, thật vất vả mới rảnh rỗi, còn bị theo sát lấy, nếu như không phải là vì điều tiết tâm tình, hắn thật muốn ngày mai sẽ về nước.

“Nha.” Lâm Tiểu Dạ mấp máy môi, có chút ủy khuất lên tiếng, bưng một ly nước trái cây đến chiếc ghế bên cạnh nằm xuống, ánh mắt lại khao khát lướt qua Đỗ Thiên Trạch cơ ngực rắn chắc, là cô gái cô cũng cần có bạn trai an ủi âu yếm!

Không biết vì cái gì, chỉ cần nơi nào có Lâm Tiểu Dạ, Đỗ Thiên Trạch cũng cảm giác toàn thân không được tự nhiên, hắn lấy áo choàng tắm bên cạnh mặc lên liền đi ra ngoài.

Lâm Tiểu Dạ tranh thủ thời gian đứng người lên, đã nghĩ muốn theo sau, lại bị Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại một câu rống trở về, “Ngần vạn lần chớ đi theo anh, nếu không đừng nghĩ anh sẽ để ý đến em.”

“Anh Thiên Trạch, tại sao phải đối với em như vậy?” Sau lưng, Lâm Tiểu Dạ tức giận dậm chân, hoàn toàn như cô bé, không còn khí chất ưu nhã như ban đầu?

Đỗ Thiên Trạch không để ý đến cô, trực tiếp ra cửa chính lấy xe, sau đó, không chút nào lưu luyến liền xông ra ngoài.

Hắn tình nguyện đi tản bộ, tình nguyện đi quán bar, tình nguyện đi cưỡi ngựa, cũng tốt hơn phải đối mặt cô gái này, vì cái gì trên thế giới có nhiều chuyện không như ý muốn như vậy? Nếu như Hạ Cảnh Điềm như Lâm Tiểu Dạ, hắn cũng sẽ không lưu tình chút nào bỏ rơi nàng, nhưng, Hạ Cảnh Điềm hết lần này tới lần khác không như vậy, cũng chính bởi vì Hạ Cảnh Điềm không như vậy cho nên, hắn mới để ý.

Vừa lái xe, vừa mở ra điện thoại, nhìn số của Hạ Cảnh Điềm, khóe môi hắn nhắc lên một vòng cười mỉm, chỉ cần không cố đè nén, là hắn có thể nghe được tiếng của nàng, nhưng hắn không muốn, hắn nghĩ cố gắng trải qua một tháng này, hắn nghĩ đến ngày nào đó, đột nhiên hắn xuất hiện ở trước mặt nàng, cho nàng kinh ngạc, cho nàng vui sướng, cũng bởi vậy, những ngày này ở trên đường hắn gặp quà gì đẹp mắt mà không đắt lắm đều mua về để làm quà cho nàng.

Hạ Cảnh Điềm từ lần trước cùng Kỷ Vĩ Thần sau khi tách ra, thì không có gặp lại hắn, rất nhiều lần bởi vì công việc mà gọi điện qua đều là trợ lý tiếp, Kỷ Vĩ Thần người này hoàn toàn như là biến mất, điều này làm cho Hạ Cảnh Điềm mặc dù có chút quái lạ nhưng chỉ là cấp dưới, nàng không có hỏi nhiều, lần trước chuyện bị mất điện thoại làm cho nàng buồn bực rồi, cuối cùng, đành phải một lần nữa mua một cái khác, cũng may điện thoại nàng không nhiều số lắm, nên có thể nhớ được, hôm nay, nàng nhàm chán ngồi ở trong phòng làm việc không sợ người khác làm phiền, từng bước từng bước gọi tin nhắn đổi số, khi tới số của Đỗ Thiên Trạch thì nàng có chút do dự có nên gửi đi không, bởi vì Đỗ Thiên Trạch tựa hồ cũng không muốn để ý nàng, nghĩ xong, nàng đã bỏ qua, đến số của Doãn Lê Hàn, đối với người này, nàng không nghĩ quá nhiều, nên lịch sự gửi tới.

Chỉ chốc lát sau, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại Doãn Lê Hàn, Hạ Cảnh Điềm sửng sốt một chút, nhưng cũng trả lời.

“Anh là Doãn Lê Hàn, em có bận gì không?” Đối phương Doãn Lê Hàn rất lịch sự lên tiếng.

”Em biết là anh, điện thoại của em bị mất, đang nhắn tin thông báo số mới cho bạn bè!” Hạ Cảnh Điềm ha ha cười ra tiếng.

“Chuyện lần trước, thật sự là anh không cố ý.” Doãn Lê Hàn còn đang cảm thấy có lỗi, phải biết rằng, đối với một người bạn nữ chưa quá quen thuộc, chuyện lần trước có chút đường đột.

“Không có việc gì.” Hạ Cảnh Điềm mím môi cười, nàng cũng không có để trong lòng.

“Tối nay em có rảnh không?” Doãn Lê Hàn mời.

Hạ Cảnh Diễm khó hiểu hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Anh nghĩ nên mời em bữa cơm.”

“Không có gì đâu, em thật sự không nghĩ tới việc đó.” Hạ Cảnh Diễm thoái thác, bởi vì đối với nam giới quanh mình nàng rất có chừng mực, lần trước chuyện phát sinh ở buổi sinh nhật, Doãn Lê Hàn cùng nàng trong lúc đó quan hệ vẫn còn có chút xa lạ.

Doãn Lê Hàn vốn chỉ là muốn dùng việc lần trước để lấy cớ mời nàng ăn cơm, lại không nghĩ nàng nhanh như vậy đã cự tuyệt, nhưng từ lần trước đến nay, hắn đối với nàng lại nhớ sâu sắc, Hạ Cảnh Diễm tuy không phải người đẹp nhất trong những người hắn quen biết, nhưng trên người nàng lại tản ra khí chất làm hắn cảm giác rất gần gũi, lần trước bởi vì lý do chuyện không tốt kia hắn sợ quấy rầy nàng, không dám gọi điện thoại cho nàng, lần này gặp nàng gửi tin nhắn tới, làm cho hắn tìm được một chút dũng khí, không thể tưởng được cứ như vậy đã bị cự tuyệt rồi, nói thật ra, vẫn còn có chút làm cho hắn thất vọng.

“Vậy cũng được, cuối tuần này em có đi chơi ngựa không?” Doãn Lê Hàn cười hỏi.

“Em phải xem lại, nếu có thời gian sẽ đi.” Hạ Cảnh Diễm cũng không nên cự tuyệt quá rõ ràng. Chỉ phải nhàn nhạt cười.

“Được, đến lúc đó gặp lại.”

“Được.”

Xong điện thoại, Hạ Cảnh Diễm ngăn người trong chốc lát, đối với Doãn Lê Hàn, nàng cũng không nói lên được là có chút hảo cảm, nàng thích nụ cười như ánh mặt trời của hắn, thích phong thái trong sáng thật thà của hắn, nhưng Hạ Cảnh Diễm thật sự không dám gặp hắn, bởi vì trong lòng nàng còn ẩn ẩn cảm thấy chính mình không xứng với hắn, có chút tự ti!

Thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, một tháng đã nhanh qua, Hạ Cảnh Diễm không có việc làm đơn giản là cùng Lâm Đào nói chuyện với nhau, Hạ Cảnh Diễm trên danh nghĩa là trợ lý của Kỷ Vĩ Thần, nhưng từ lần trước ở phi trường tách ra, bọn họ không còn gặp mặt, tuy nhiên trong lòng có một chút nhỏ nhỏ kỳ vọng, Hạ Cảnh Diễm rất vui vẻ trải qua mỗi một ngày, trong công ty, có rất nhiều nhân viên là cùng khóa trong trường với Hạ Cảnh Diễm, nên thường xuyên tìm nàng nói chuyện phiếm, như vậy, cũng không thấy nhàm chán.

Hôm nay, giữa trưa trên đường lớn những dòng xe cộ như dẹt vãi có một chiếc xe màu đỏ chói mắt nhất, chỉ cần nó đi ngang qua, trên cơ bản đều hấp dẫn ánh mắt chủ xe, cũng không khỏi hiếu kỳ, người trong xe trông như thế nào.

Vừa về nước, Đỗ Thiên Trạch tâm tình rất tốt, lên xe, mục đích đầu tiên là thẳng đến công ty Kỷ thị, những ngày này hắn một mực nghĩ, lần trước, có phải là chính mình quá mạnh động rồi? Chẳng phân biệt được đúng sai đã ép hỏi Hạ Cảnh Diễm, hơn nữa, phải biết rằng bạn bè luôn thích nói ngược, có phải là hắn đã sai? Hơn nữa, cần thận ngẫm lại, Hạ Cảnh Diễm thời điểm phản bác luôn luôn giống như nói không rõ lời, có phải là sự tình không giống hắn tưởng tượng? Hơn nữa, hắn càng tin tưởng Hạ Cảnh Diễm không phải loại người như vậy, trừ phi có bất đắc dĩ, trừ phi là bị bắt buộc.

Ngay khi Đỗ Thiên Trạch thẳng đến văn phòng Hạ Cảnh Diễm thì thấy một cô gái lạ lẫm ngồi ở vị trí của nàng, hắn cả trái tim lạnh ngắt, không khỏi cau mày nói, “Xin hỏi Hạ Cảnh Diễm có ở đây không?”

Trợ lý mới tới nhìn Đỗ Thiên Trạch đẹp trai tuấn tú, mím môi cười, thái độ tương đối tốt, “Tiên sinh tìm Hạ Cảnh Diễm có chuyện gì sao?”

“Tôi là bạn của cô ấy, phiền cô giúp tôi gọi cô ấy xuống.” Đỗ Thiên Trạch vừa nghe, đáy lòng thầm kêu một tiếng khá tốt.

Đã thấy nữ trợ lý cười lắc đầu, dùng giọng điệu xin lỗi lên tiếng nói, “Thực xin lỗi tiên sinh, Hạ Cảnh Diễm tiểu thư một tháng trước đã từ chức rồi, công tác của cô ấy do tôi tiếp nhận.”

“Cái gì? Từ chức?” Đỗ Thiên Trạch lông mày nhăn lại, tin tức này với hắn mà nói, có thể nói là kinh ngạc, cái gì? Nàng lại từ chức rồi? Vì cái gì không nói cho hắn?

“Tiên sinh còn có câu hỏi gì không?” Nữ trợ lý nhiệt tình hỏi.

Đỗ Thiên Trạch lập tức móc ra điện thoại, vừa bấm số Hạ Cảnh Diễm vừa đi ra ngoài, nhưng đầu kia lại nghe tiếng thông báo không liên lạc được.

Đỗ Thiên Trạch trên mặt anh tuần sớm đã không có vui vẻ, hần trầm mặt, trực tiếp ra khỏi Kỷ thị, sau đó thẳng đến nhà Hạ Cảnh Diễm, nhưng kết quả lại là trong dự liệu, nàng sớm đã trả phòng chuyển chỗ, Đỗ Thiên Trạch đứng ở dưới lầu, nhìn qua nơi đã từng quen thuộc, thậm chí có chút hoảng hốt, vì cái gì? Vì cái gì nàng đi được một chút tin tức cũng không có? Chẳng lẽ thực sự là mình tổn thương nàng quá sâu? Nhưng nàng đã từ chức rồi, tiền vi ước là ai trả?

Từng câu hỏi làm hần phức tạp, Đỗ Thiên Trạch đã không có sự vui vẻ khi vừa về nước nữa, với hần mà nói, nơi tích lũy tất cả vui vẻ đều đã biến thành thất vọng, hần mới phát hiện, ngoại trừ những chỗ này, hần đối với nàng hoàn toàn không biết gì cả, nhưng đáy lòng lại có tiềm thức sợ hãi, nàng đi nơi nào? Vì cái gì ngay cả điện thoại đều đổi? Chẳng lẽ là vì tránh né mình? Người đang lo lắng thường sẽ suy nghĩ một chút chuyện xấu, Đỗ Thiên Trạch cũng tránh không được.

Đỗ Thiên Trạch thất vọng không hề che dấu, hần không thể tưởng được, chờ hần hảo hảo sửa sang lại suy nghĩ trở về, phải đối mặt lại là tìm không được nàng nữa, kết quả này làm hần sao có thể thừa nhận?

Đỗ Thiên Trạch lập tức gọi điện thoại đến bộ phận nhân sự của Kỷ thị, hần thầm nghĩ điều tra rõ ràng tiền vi ước của Hạ Cảnh Diễm rốt cuộc là ai trả, nhưng mà, bộ phận nhân sự lại có đáp án ra ngoài ý định, Hạ Cảnh Diễm từ chức là được đồng ý, cũng không cần giao bất luận tiền vi ước gì, Đỗ Thiên Trạch nghe thế trong ngực đau xót, chẳng lẽ là Hạ Cảnh Diễm lại bán thân mình cho Kỷ Vi Thần? để xóa khoản nợ đó?

Có ý nghĩ này, Đỗ Thiên Trạch tức giận đến cơ hồ phát điên, tất cả tin tưởng cơ hồ bị tan biến, hần lái xe như điên qua các con đường, mỗi nơi đều nhìn kỹ từng người để tìm nàng, nhưng mỗi lần đều thất vọng, làm cho hần cơ hồ tuyệt vọng.

Có chút buồn cười, một tháng đề nén mong đợi, đến khi về nước lại biến thành tuyệt vọng chỉ trong một ngày.

136. Chương 136: Gặp Nhau Lần Nữa

Mấy ngày nữa chính là ngày Lâm Lâm kết hôn, Hạ Cảnh Diễm vừa làm việc vừa chờ mong ngày đó đến, giống như trước đây, Kỷ Vi Thần tựa như đã biến mất, mỗi lần Hạ Cảnh Diễm gọi điện thoại thì tâm đều có chút căng thẳng, nhưng mỗi một lần nghe được lại là tiếng của Lâm Đào, điện thoại gọi Kỷ Vi Thần cơ hồ đều là phải qua Lâm Đào tiếp nghe, truyền đạt lại, điều này làm cho Hạ Cảnh Diễm không khỏi có chút thất vọng, nàng chán ghét hần, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng lại mâu thuẫn muốn gặp được hần.

Nhưng, Kỷ Vi Thần là ai chứ? Hần là tổng giám đốc, hần không giống bất kỳ một nhân viên nào ở văn phòng làm việc, hần mỗi ngày phải đi rất nhiều nơi, phải tham gia rất nhiều xã giao, những việc này thân là người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc Kỷ Vi Thần đi nơi nào? Toàn bộ thế giới đều đang tìm hần, hần lại đang ở tầng cao nhất của khách sạn ở D thị bơi lội, cơ hồ một tháng này, hần đều ở đây nghỉ, chuyện của công ty toàn bộ giao cho trợ lý quản lý, chỉ có một chút quyết định trọng yếu hần mới phải ra tay, những ngày này, hần không phải ở sân đánh Golf thì là bơi lội, cuộc sống thích ý nhàn nhã, không biết có bao nhiêu lâu, hần không có như vậy buông lỏng chính mình.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho hần công việc điên cuồng nguyện ý lãng phí thời gian mà buông lỏng? Nói đến lý do, hần đại khái cũng nói không rõ ràng lắm, chỉ biết là gần đây tâm phiền ý loạn, làm cho nhiệt tình làm việc tiến vào mệt mỏi, tự nhiên mà muốn buông lỏng, nhưng mỗi lần hần đắm chìm trong làn nước, nghe yên tĩnh bốn phía, hần biết rõ lý do cuối cùng nhất, xét đến cùng chỉ là bởi vì một phụ nữ, bởi vì một sự xuất hiện đột nhiên mà hần đã coi là râu ria bình thường trong cuộc đời.

Lần trước nhìn nàng và người đàn ông khác yên lặng thương cảm, lại đã gặp nàng bị Đỗ Thiên Trạch ôm chặt, gặp nàng cùng nhân viên công ty nói chuyện phiếm, còn có, đã gặp nàng bên người luôn vây quanh một đám người đàn ông cũng làm cho hắn cảm thấy không vui, cảm giác rất rõ ràng, đó là không vui, bởi vì một năm nay, đã có rất ít người hoặc việc gì làm cho hắn cảm thấy không vui, cho nên, đối với cô gái này cảm giác càng thêm tinh tường sáng tỏ.

Cũng không biết từ lúc nào, trong đầu hắn thỉnh thoảng hiện lên khuôn mặt tươi cười ấy, mỗi lần trở lại biệt thự, luôn có loại ảo giác gian phòng có một người đang ngủ say, mỗi lần đêm dài tỉnh giấc, hắn đều nhớ quá một ly cà phê, luôn sẽ lẳng lặng suy nghĩ đến nàng, nghĩ đến nàng trong phòng bếp bận rộn, trong công ty, ngồi ở văn phòng rộng rãi, luôn luôn quấy nhiễu suy nghĩ của hắn, mà mọi sự nặng nề của hắn đều tan rã mỗi khi nghĩ đến nàng, mà hắn muốn làm nhất dĩ nhiên là đi đến phòng làm việc của nàng, nhìn xem nàng đang làm cái gì, cho nên, gần đây không ở công ty nhưng lại hay vô duyên vô cớ ở văn phòng nàng đi ngang qua ba bốn lượt, dường như, chỉ cần nhìn thấy nàng lòng của hắn sẽ an tĩnh.

Vì cái gì? Vì cái gì một cô gái bình thường lại ở mãi trong lòng hắn? Hắn tuy tức giận vì loại suy nghĩ này, nhưng không thể phủ nhận, mỗi khi nhớ tới nàng cảm giác bình tĩnh như nước hồ thu lại dâng lên vui sướng, tựa mặt nước bị hòn đá lay động, cũng như tia nắng ban mai mỗi sáng sớm làm mình tỉnh giấc, vô luận hắn làm cái gì, trong đầu đều nghĩ đến bóng dáng của nàng, loại cảm giác này không xấu.

Nghe trợ lý Lâm Đào báo cáo tin tức của nàng, tuy tất cả đều là công việc, nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng đang ở đó, trong văn phòng ngoan ngoãn làm việc, tâm tình của hắn cũng sẽ tự động biến tốt.

Nhưng, hôm nay, hắn lại có được một tin tức, Đỗ Thiên Trạch đã từ Paris trở lại, việc này với hắn mà nói là trong vô hình sinh ra một loại cảm giác uy hiếp, luôn làm cho tâm tư khó chịu, lưỡi biếng nằm ở bên bể bơi, vừa nhắm nháp ly rượu đỏ, vừa hút thuốc, ánh mắt sâu u như biển làm cho người ta khó suy đoán, trời biết, trong suy nghĩ của hắn lại là buổi đêm cùng Hạ Cảnh Diễm triền miên, nhớ tới nàng ngọt ngào, nhớ tới nàng nghịch ngợm cùng khủng hoảng, lần đầu tiên giữ lấy nàng, nhưng khi ấy hắn có suy nghĩ hỗn loạn, lần thứ hai có được lại cảm giác nàng đẹp hơn rất nhiều, nhìn dáng nàng nằm trên giường hắn lần đầu tiên có đặc ý chậm rãi thưởng thức, loại cảm giác dần dần say mê rất tốt.

Yên tĩnh bên cạnh bể bơi, điện thoại lẳng lặng vang lên, hắn tự tay lấy ra, là trợ lý Lâm Đào, hắn ấn nút trả lời, giọng điệu hơi có chút khàn khàn, “Alo.”

“Kỷ tổng, Đỗ tổng muốn gặp ngài.” Đầu kia, Lâm Đào giọng điệu có chút gấp.

Đỗ Thiên Trạch? Kỷ Vĩ Thần nhíu lông mày, sau một khắc lại lên tiếng, “Nói cho anh ta biết tôi không có thời gian.”

Đầu kia Lâm Đào giật mình, cuối cùng vẫn lên tiếng đáp lại, “Tôi biết rồi.” Nói xong, cúp điện thoại.

Kỷ Vĩ Thần không khỏi nhíu mày, Đỗ Thiên Trạch lúc này vội vã tìm hắn vì chuyện gì? Chuyện làm ăn, không có khả năng, chẳng lẽ là vì nàng? Kỷ Vĩ Thần càng chau nhanh lông mày, ánh mắt ngay lập tức có chút sắc bén.

Tại Cao ốc Đỗ thị, Đỗ Thiên Trạch đang lo lắng chờ tin của Lâm Đào, hắn lúc này thật sự rất muốn tìm Kỷ Vĩ Thần nói chuyện về Hạ Cảnh Diễm, có dự cảm, hắn cho rằng Kỷ Vĩ Thần biết rõ nơi ở của Hạ Cảnh Diễm, lần trước hắn biết rõ Hạ Cảnh Diễm từ chức hoàn toàn là lấy cớ, lần này, Đỗ Thiên Trạch cho rằng, Hạ Cảnh Diễm nhất định có quan hệ nào đó cùng Kỷ Vĩ Thần.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Đào điện thoại lại, nghe hắn lời nói có chút thật có lỗi lên tiếng, “Thực xin lỗi, Đỗ tổng, tôi tạm thời liên lạc không được với Kỷ tổng, xin hỏi ngài có chuyện gì quan trọng sao? Tôi sẽ giúp truyền đạt.”

Cái này trả lời làm cho Đỗ Thiên Trạch không vui nhường mi, giọng điệu có chút ác liệt nói, “Không cần.” Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, Kỷ Vĩ Thần lại không gặp hắn, vì cái gì? Chẳng lẽ hắn đoán được dụng tâm của mình?

Cũng đang lúc này, chỉ thấy ngoài cửa có một đạo bóng dáng đẩy cửa vào, là Văn Bác đã lâu không gặp, chỉ thấy hắn mặt mày hơn hớn, xem ra gần đây rất vui vẻ, nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt thối hoắc, lập tức giả bộ ân cần hỏi han, “Làm sao vậy? Ai chọc Đỗ tổng rồi?”

“Cậu tới làm gì?” Đỗ Thiên Trạch không nhẫn nại nhướn mày.

“Không chào đón mình à?” Văn Bác vẻ mặt bị thương, biểu lộ thập phần ủy khuất, hắn hôm nay vừa vặn đi làm việc đi ngang qua Đỗ thị, nhưng hắn là hảo ý đi lên thăm hỏi, nói như vậy làm hắn như thế nào không thương tâm được nha?

“Có gì nói mau, mình không có kiên nhẫn.” Đỗ Thiên Trạch sắc mặt hơi trì hoãn một chút, hắn bây giờ nghe không vào bất cứ chuyện gì, thậm chí nghĩ nhanh lên tìm được Hạ Cảnh Diễm.

Văn Bác nhú mày, “Lần trước buổi biểu diễn thời trang cậu không đi thật sự là đáng tiếc, cậu không thấy được Anna biểu diễn xuất sắc như thế nào đâu, như vậy mới thật sự là yêu tinh mê người nha, ở phía sau khán đài, cô ấy một mực hỏi về cậu, hơn nữa, còn rất có hứng thú biết rõ tình hình gần đây của cậu, cậu không biết ngày nào đó cũng là sinh nhật của cô ấy, chúng mình một đám tổ chức tiệc trong biệt thự đến ba giờ sáng, cậu bỏ lỡ quá nhiều đó.” Văn bác hào hứng bưng bưng nói, nói đến đây, còn ngăn không được cười vài tiếng.

Khi hắn cho rằng đã làm Đỗ Thiên Trạch có một chút hâm mộ, nhưng không ngờ, Đỗ Thiên Trạch biểu lộ làm hắn khê giạt mình, bật thốt lên hỏi, “Lần trước Hạ Cảnh Diễm tham gia tiệc sinh nhật của ai?”

Văn Bác ngược lại bị Đỗ Thiên Trạch hỏi đến mơ hồ, nhướn nhướn mày, biểu lộ không để ý nói, “Hạ Cảnh Diễm? Ai là Hạ Cảnh Diễm?” cuộc sống của hắn tựa hồ chưa có xuất hiện qua cô bé này nha!

“Chính là người lần trước cùng mình xuất hiện trên báo.” Đỗ Thiên Trạch thật muốn cho hắn một đám, làm hắn tỉnh một chút, người này ngoại trừ gái và rượu, còn biết cái gì?

Văn Bác lúc này mới nhớ tới Hạ Cảnh Diễm là ai, lập tức nói, “A! cô gái kia a! Như thế nào? Cậu còn đang nhớ cô ấy?”

“Trả lời vấn đề của mình.” Đỗ Thiên Trạch ánh mắt lạnh thấu xương liếc mắt qua, dường như một giây sau muốn bão nổi.

Văn Bác lập tức khoát tay, biểu lộ đứng đắn một ít, “Được rồi, được rồi, là sinh nhật của thiếu gia bệnh viện Doãn thị.”

Doãn thị làm sao có thể không biết? là bệnh viện lớn và nổi danh nhất, hơn nữa trong nhiều thành phố lớn còn có chi nhánh, Doãn viện trưởng càng có tiếng tăm tốt, Đỗ Thiên Trạch nhú mày, không thể tưởng được cùng Hạ Cảnh Diễm cùng một chỗ lại là người ưu tú lớn mặt như vậy, Đỗ Thiên Trạch cảm thấy có một cảm giác nguy cơ nho nhỏ dâng lên, hắn nhướn mi nói, “Vậy anh ta hay xuất hiện ở đâu?”

“Hắn là ở bệnh viện a! Nhưng anh ta là một người rất nghiêm túc, bình thường sẽ không đi chơi bời.” Văn Bác cười hắc hắc nói, cũng trong lòng âm thầm kinh ngạc, không rõ Đỗ Thiên Trạch làm sao lại để ý đến một cô gái bình thường như vậy?

Đỗ Thiên Trạch lấy chìa khóa trên bàn, lập tức cất bước ra cửa văn phòng, sau lưng, Văn Bác không vui nhướn mày nói, “Này uy, cậu cứ như vậy đi à! Mình ngồi lâu như vậy, liền ly trà đều cũng không uống được?”

Tiếng hân phần nản bị Đỗ Thiên Trạch bỏ lại sau lưng, Đỗ Thiên Trạch một lòng chỉ muốn đi hỏi một chút tên Doãn Lê Hàn có hay không gặp Hạ Cảnh Diễm, hôm nay, chỉ cần bắt luận người nào có tiếp xúc với Hạ Cảnh Diễm, hắn cũng không nghĩ buông tha.

Trong bệnh viện, hôm nay, người đến người bèn trong đều bị khuôn mặt đẹp của Đỗ Thiên Trạch hút hết sự chú ý, rất nhiều cô gái trẻ tuổi ra vào bệnh viện ghé mắt đến, Đỗ Thiên Trạch cũng không có tâm tư coi lại phong độ của mình, hắn cước bộ dồn dập hướng đại sảnh đi đến.

“Xin hỏi, phòng làm việc của Doãn Lê Hàn ở đâu?” Đỗ Thiên Trạch hướng cô tiếp tân một nụ cười nhẹ.

Cô gái thiếu chút nữa bị điện bắn chóng mặt, liền mở miệng cũng cà lăm, “Ách. . . Doãn bác sĩ tại lầu 11.”

“Cám ơn.” Đỗ Thiên Trạch lịch sự nói xong, xoay người liền hướng thang máy đi đến.

Lầu 11, Doãn Lê Hàn đang đi về sao đột kiểm tra bệnh nhân, hần cúi đầu xem bệnh án, con mắt nghiêng nhìn thấy có người ngồi trên ghế sofa, hần còn chưa kịp liếc mắt nhìn là ai, đã lịch sự lên tiếng nói, “Xin chờ một chút.” Nói xong, hần đi đến gần tủ bên cạnh, chuẩn bị tra tư liệu.

“Doãn Lê Hàn phải không? Tôi chỉ muốn hỏi anh một vấn đề.” Đỗ Thiên Trạch khẩu khí hơi có chút chất vấn.

Nghe được sau lưng thanh âm, Doãn Lê Hàn có chút kinh ngạc quay đầu lại, khi thấy sau lưng người có phong thái cực kỳ xuất sắc, hần nhíu nhíu mày, Đỗ Thiên Trạch hần đã gặp qua, ký ức về người này hầy còn mới mẻ, là người lần trước cho mình một quyền, lần trước, bởi vì vừa về nước đã bị đánh, về nhà còn bị giữu cọt một hồi lâu, lần này, đột nhiên nhìn thấy hần xuất hiện ở trước mặt, cũng có chút ít kinh ngạc, “Tôi chính là Doãn Lê Hàn, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh hôn bạn gái của tôi, anh nói tôi tìm anh có chuyện gì?” Nhớ tới lời nói của Văn Bác..., Đỗ Thiên Trạch đến bây giờ cơn giận còn chưa tiêu, chỉ cần vừa nghĩ tới tên đàn ông đẹp mặt trước mắt này chiếm tiện nghi Hạ Cảnh Diễm, hần đã giận sôi gan.

Doãn Lê Hàn bị hỏi giống như lọt vào trong sương mù, lông mày nhăn chặt hơn, hần không hiểu nói, “Tôi nghe không hiểu anh đang ở đây nói cái gì.”

“Còn muốn không thừa nhận?” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu không khỏi phần nộ rồi.

Doãn Lê Hàn nghĩ nghĩ, mới nhớ tới bạn gái trong lời Đỗ Thiên Trạch nhất định là Hạ Cảnh Diễm, nhưng hần nói mình hôn Hạ Cảnh Diễm? Đây là chuyện gì? Nghĩ xong, hần biểu lộ giương lên, lên tiếng, “Tôi nghĩ anh hiểu lầm, tôi cùng với Hạ Cảnh Diễm chỉ là bạn bè, thực sự không phải giống như anh nghĩ.” Không sai, hần thừa nhận đối với Hạ Cảnh Diễm có cảm giác, nhưng hần cũng không có ý tứ theo đuổi.

Đỗ Thiên Trạch thấy hần một mực lảng tránh vấn đề này, cũng có chút ít không nhận được, hần ghét nhất loại người làm việc rồi không dám thừa nhận, hần nhíu mày, mới nhớ tới nguyên nhân hôm nay tới tìm hần, không khỏi cau mày nói, “Anh cùng Hạ Cảnh Diễm gần đây có liên lạc không?”

Doãn Lê Hàn không khỏi cảm giác Đỗ Thiên Trạch rất kỳ quái, đã tự xưng là bạn trai Hạ Cảnh Diễm lại tìm hần hỏi liên lạc? Nghĩ nghĩ, hần cũng tốt bụng trả lời, “Hạ Cảnh Diễm mấy ngày hôm trước nói đổi số điện thoại, chưa nói cùng anh à!”

“Cái gì?” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú tối sầm, tức giận trong nháy mắt bạo phát.

“Hạ Cảnh Diễm bị rơi điện thoại trên taxi, vài ngày trước đã đổi số, cô ấy đã nhắn tin cho tất cả bạn bè, không có nhắn cho anh sao?” Doãn Lê Hàn bất đắc dĩ nói, Đỗ Thiên Trạch loại này người khẩu khí gây sự, thật đúng là làm hần không thích.

Doãn Lê Hàn nhàn nhạt hỏi thăm, nhưng nghe vào tai Đỗ Thiên Trạch lại thay đổi ý dạng, hần biểu lộ kinh ngạc đứng lặng tại chỗ, nguyên lai mất liên lạc với Hạ Cảnh Diễm căn bản không phải trọng điểm, trọng điểm chính là, trong danh sách bạn bè đã gửi đi, vì cái gì duy chỉ không có mình? Chẳng lẽ nàng thật sự như vậy chán ghét mình?

Chờ Đỗ Thiên Trạch phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Doãn Lê Hàn đã kéo ra một trang giấy, trên giấy viết một dãy số, đưa cho hần, “Đây là số mới của Hạ Cảnh Diễm.”

Đỗ Thiên Trạch giật mình, đưa tay tiếp nhận, nhìn qua con số lạ lẫm, hần nhíu lại lông mày, trực tiếp ra khỏi phòng Doãn Lê Hàn, cũng khi đang ở cửa, không thể chờ đợi được bấm số điện thoại trong tay.

Đang đi trên hành lang, Hạ Cảnh Diễm cảm giác điện thoại truyền đến thanh âm, nàng có chút ngạc nhiên cầm lấy, nhưng nhìn qua là ba chữ Đỗ Thiên Trạch, nàng giật mình, do dự trong chốc lát, rồi nhấn nút trả lời, “Này.”

Nghe được đầu bên kia âm thanh quen thuộc, Đỗ Thiên Trạch trong khoảng thời gian ngắn lại kích động phải nói ra lời, nàng có biết hần tìm nàng nhiều vất vả lắm không, nàng có biết, vài ngày nay hần một mực nhớ nàng, trầm ngâm nửa ngày, mới nghe được tiếng Đỗ Thiên Trạch thanh âm hơi khàn khàn vang lên, hết thấy tất cả chất vấn tất cả lui ra, nhưng lại là một câu nhẹ nhàng hỏi thăm, “Gần đây sống tốt không?”

Đỗ Thiên Trạch thanh âm không biết vì cái gì làm cho Hạ Cảnh Diễm sống mũi cay cay, người này những ngày qua không xuất hiện, gọi điện thoại đến nhưng lại hỏi tình cảm như vậy, tự đứng làm nằng trong lòng chua xót, nằng nhượng mi cười, cũng dùng lời nhẹ nhàng trả lời, “Khá tốt, anh thì sao?”

“Anh. . . Cũng khá tốt.” Đỗ Thiên Trạch tiếng nói trầm thấp truyền đến.

“Như thế nào? Tôi còn tưởng rằng anh không để ý tới tôi !” Hạ Cảnh Diễm trêu ghẹo cười nói, không khí tựa hồ đã khôi phục như trước kia, những câu nói lần gặp cuối cùng đó đã bị chôn dấu.

Hạ Cảnh Diễm những lời này làm cho Đỗ Thiên Trạch trong lòng vui vẻ, dường như những tức giận từ trước đều biến mất, hần cấn cấn môi mỏng, thở dốc một hơi, mới nói, “Đứa ngốc, làm sao có thể không để ý tới em?”

137. Chương 137: Tình Cờ Chạm Mặt

Một cuộc gọi, lại làm cho cả hai tâm tìm có được điểm dừng thoải mái, Hạ Cảnh Diễm cảm điện thoại, ngăn người đứng ở trên hành lang một hồi lâu sau, cuối cùng, chậm rãi cười, thư thái cười, an tâm cười, vui vẻ mà cười, trên mặt lộ ra vẻ cười thật tươi, nằng còn tưởng rằng kiếp này cũng bởi vì lần thương tổn Đỗ Thiên Trạch đó mà có cảm giác chịu tội, hôm nay, xem ra sau cơn mưa trời lại sáng .

Không chỉ có Hạ Cảnh Diễm, đi trong bệnh viện – Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú khôi phục thần thái phi dương, hơn nữa, trên mặt thỉnh thoảng còn có thể tràn ra một nụ cười không hiểu, Đỗ Thiên Trạch sao có thể không vui? Hiện tại, hần cảm giác cả người đều có loại cảm giác bay bổng, thật giống như bước trên đám mây, cái loại cảm giác này cuộc đời hần chưa từng nếm đến, nguyên lai, tình yêu có vị ngọt ngào như thế này, nghĩ xong, hần lập tức bắt đầu vì đêm nay gặp mặt mà an bài.

Chiều tan việc, tất nhiên Hạ Cảnh Diễm đứng chờ ở cửa công ty, xe Đỗ Thiên Trạch vững vàng dừng lại, nhìn qua trước mắt tòa cao ốc, hần không khỏi nhăn lại lòng mày, vì cái gì vẫn là Kỷ thị? Vì cái gì Hạ Cảnh Diễm không thoát được cái lồng sắt này?

Hoàng hôn cảnh sắc đặc biệt đẹp, Hạ Cảnh Diễm một thân trang phục màu xám, dáng người thon thả phối hợp gương mặt nhỏ trái xoan, làm cho nằng thoát nhìn có vẻ thanh tú khác lạ, nhưng trong thanh tú lại hơi có một chút phong vận trưởng thành, Đỗ Thiên Trạch đứng ở xe, đón Hạ Cảnh Diễm đi tới, tham lam nhìn chăm chăm nằng sợ bỏ qua từng cái biểu lộ.

Hạ Cảnh Diễm nhú nhú mày, kêu lên, “Còn chưa nhìn đủ à!”

“Nhìn em, vĩnh viễn cũng không đủ.” Đỗ Thiên Trạch thốt ra.

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, bị hần chọc cho bật cười lên tiếng, một hồi lâu, biểu lộ mới có vẻ đứng đắn lên, nhìn qua cách đó không xa phong cảnh, nằng thấp giọng nói, “Lần trước, xin lỗi, tôi không nên đối gạt anh.” Trong điện thoại, Đỗ Thiên Trạch đã tâm bình khí hòa nghe Hạ Cảnh Diễm đem chuyện lần trước giải thích rõ ràng .

Một khắc này, Đỗ Thiên Trạch thực hận không thể đem tên Văn Bác kia hảo hảo đánh cho một trận, là hần không nên tin tưởng lời nói vô căn cứ, bởi vì mấy câu làm hại hần và Hạ Cảnh Diễm quan hệ vỡ tan lâu như vậy, có cơ hội, hần nhất định sẽ không bỏ qua cho Văn Bác.

“Đều là anh không tốt, đơn giản như vậy tin tưởng lời nói của bạn..., những lời của ngày đó..., em ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng.” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu có chút lo lắng nói, sợ Hạ Cảnh Diễm bởi vì lời nói lần trước của hần mà bị tổn thương.

“Tôi không có rảnh rỗi để nghĩ a! Một ngày công tác cũng đã đủ rồi mệt mỏi rồi, đâu còn có thể chứa nổi nhiều lời như vậy?” Hạ Cảnh Diễm cố ý dùng giọng thập phần nhẹ nhàng lên tiếng.

Đỗ Thiên Trạch mỉm môi cười, sáng lạn như ánh nắng chiều kia, chói mắt đến làm cho người ta nhắm mắt lại, hai người ánh mắt lơ đãng đụng một cái, đều nở nụ cười, đem hiểu lầm đặt trong nụ cười, Đỗ Thiên Trạch tay kéo ra cửa xe, lên tiếng nói, “Đi thôi! Cho anh xin lỗi, đêm nay anh sẽ mời em ăn cơm.”

“Tôi đây sẽ không khách khí, dù sao mấy ngày nay cũng không vui chơi thỏa đáng lần nào.” Hạ Cảnh Điềm cười nói.

“Em muốn ăn cái gì đắt tiền, hay xa hoa đều không quan trọng, chớ cùng anh khách sáo.” Đỗ Thiên Trạch ha ha cười nói, trong lòng thư sướng cực kỳ, chỉ cần có thể cùng Hạ Cảnh Điềm một lần nữa hòa hảo, với hắn mà nói, còn có chuyện gì so với chuyện này làm hắn để ý chứ?

“Tôi chọn chỗ.” Hạ Cảnh Điềm trong nháy mắt cười.

“Tùy em.”

Hạ Cảnh Điềm tuy ngoài miệng nói muốn ăn thật nhiều, nhưng nàng lại chọn một nhà hàng có tiếng mà không quá đắt, Đỗ Thiên Trạch đương nhiên tôn trọng ý kiến Hạ Cảnh Điềm rồi, đây cũng là nguyên nhân làm cho Đỗ Thiên Trạch thích nàng, so với những cô gái chỉ biết hưởng thụ xa hoa, thì Hạ Cảnh Điềm nhiều hơn một loại chân thành, ít nhất nàng sẽ không bởi vì muốn hưởng thụ mà trả giá cho đàn ông.

Hai người tìm được một vị trí gần cửa sổ, nhìn qua ngoài cửa sổ ngọn đèn neon đầy màu sắc, hai người không khí cũng khôi phục lại như trước, Hạ Cảnh Điềm dưới ánh đèn đánh giá Đỗ Thiên Trạch, không khỏi nường mi nói, “Nhiều ngày qua không gặp, hình như anh đen hơn nhỉ.”

“Anh mỗi ngày đều chạy bộ trên bờ biển, đương nhiên đen hơn, bất quá, anh cũng nhanh trắng trở lại.” Đỗ Thiên Trạch cười, ngẫm lại cuộc sống nhàm chán nhưng lại cảm thấy có ý vị.

“Đàn ông đen một chút tốt hơn, thoát nhìn càng có sự nam tính, trắng quá không được.” Hạ Cảnh Điềm lên tiếng phản bác.

“Được, anh sẽ mỗi ngày phơi mình dưới nắng, thẳng đến phơi thành người da đen luôn.” Đỗ Thiên Trạch phụ họa cười, khuôn mặt tuấn tú phong thái đùa cợt.

“Có thể nha! Đến lúc đó cho anh đi quảng cáo kem đánh răng.” Hạ Cảnh Điềm nói xong, đã tưởng tượng thấy những hình ảnh khôi hài mà ha ha cười.

“Này uy , không cho phép đem anh ra nói giỡn.” Đỗ Thiên Trạch giả bộ không vui kêu lên.

“Được, không nói giỡn nữa.” Hạ Cảnh Điềm thành thật kêu lên.

“Ngày mai hình như là thứ bảy, em có kế hoạch gì không?” Đỗ Thiên Trạch không thể chờ đợi được hỏi.

Hạ Cảnh Điềm mím môi nghĩ nghĩ, “Đúng a! Ngày mai là thứ bảy, tôi còn phải về tham gia hôn lễ của một người bạn, khả năng ngày mai sẽ phải về F thị.”

Đỗ Thiên Trạch ánh mắt sáng ngời, hắn rất nhanh nói tiếp nói, “Phải không? Được! Chúng ta vừa vặn cùng đường, vừa vặn ngày mai anh cũng phải về F thị một chuyến.”

“Sẽ không trùng hợp như vậy chứ!” Hạ Cảnh Điềm có chút hoài nghi nường mi.

Xác thực làm cho Hạ Cảnh Điềm đã đoán đúng, kỳ thật, Đỗ Thiên Trạch ở đâu mà phải đi F thị, chỉ là muốn làm bạn đường với Hạ Cảnh Điềm, nhieu mà, khẽ hừ một tiếng, “Đương nhiên là vậy.”

Bữa cơm này hai người ăn rất vui vẻ, thật giống như những lúc trước, coi như không có chuyện gì phát sinh, đối với Hạ Cảnh Điềm mà nói, có thể vẫn hồi lại tình bạn với Đỗ Thiên Trạch đã là yên tâm rồi, nhưng đối với Đỗ Thiên Trạch là có thể còn có cơ hội cùng Hạ Cảnh Điềm như thế này coi như là một loại phúc khí.

Buổi tối mười giờ, Đỗ Thiên Trạch đưa Hạ Cảnh Điềm về , khi thấy Hạ Cảnh Điềm lại ở trong nhà tập thể của Kỹ thị an bài, hắn không vui nường mi, “Em sao phải ở chỗ này?”

“Có phòng ở cũng không tệ rồi, còn chọn làm gì?” Hạ Cảnh Điềm khẽ cười nói.

Đưa mắt nhìn Hạ Cảnh Điềm, Đỗ Thiên Trạch không khỏi bước theo dạn dò, “Buổi tối ngủ nhất định phải khóa chặt cửa.”

Hạ Cảnh Điềm trong lòng chấn động, đương nhiên biết rõ ý Đỗ Thiên Trạch, “Yên tâm đi! Chỗ này của tôi rất an toàn .”

“Buổi sáng ngày mai, anh chờ em.” Đỗ Thiên Trạch ở sau người kêu lên.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm đi vào phòng, Đỗ Thiên Trạch ở ngoài cửa đứng một hồi lâu, mới rời đi, đối với nàng, hẳn là thật sự lưu luyến không rời, như thế nào ở chung đều cảm thấy chưa đủ.

Ngay khi xe Đỗ Thiên Trạch quay về, vừa vận cùng một cỗ xe màu đen lướt qua, mà Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt vui mừng không có nhìn thấy, cỗ xe màu đen là của Kỷ Vĩ Thần, mà Kỷ Vĩ Thần lại hoàn toàn thấy được Đỗ Thiên Trạch, hai chiếc xe tương giao Kỷ Vĩ Thần sắc mặt lập tức chìm xuống.

Chiếc xe vững vàng dừng ở cửa tòa nhà, Kỷ Vĩ Thần bóng dáng cao thẳng từ trong xe đi ra, ánh mắt của hắn trực tiếp bắn về một bên khu ký túc xá, ánh mắt đảo qua phiến cửa sổ còn đèn sáng, con người đen hiện lên một tia nói không ra táo bạo, Đỗ Thiên Trạch vẻ mặt vui sướng hiện ở trong đầu hắn, nhắm trúng cảm giác không vui của hắn, nhưng cho dù trong ngực có gì không vui lớn hơn nữa, hắn đều lẳng lặng đè nén, cước bộ đi lên.

Một đêm này, Hạ Cảnh Diễm không biết Kỷ Vĩ Thần ở gian phòng bên cạnh nàng.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Cảnh Diễm nghĩ đi đến F thị, nên sớm đã rời giường, nhìn đồng hồ, cách giờ máy bay không xa, liền ra cửa chuẩn bị rời đi, ngay khi nàng đẩy cửa ra, vừa vận gian phòng cách vách cũng đúng lúc mở cửa, hai người đi ra khỏi cửa phòng, ánh mắt chạm nhau vài giây, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc che miệng, trời ạ, người đi tới dĩ nhiên là đã lâu không gặp – Kỷ Vĩ Thần?

Kỷ Vĩ Thần thấy nàng một thân trang phục xinh đẹp, có trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên, không vui nhướn mi, “Cô hôm nay muốn đi đâu?”

Hạ Cảnh Diễm sững sốt một hồi lâu, mới có hơi kích động tìm được tiếng nói của mình, nàng cố gắng trấn định tâm tình, lên tiếng nói, “Tôi chuẩn bị trở về F thị một chuyến, còn có Kỷ tổng, lần trước tôi cũng đã đề cập qua rồi, tôi lần này trở về tham gia hôn lễ của người bạn, khả năng thứ hai không thể đi làm, có thể cho tôi một ngày nghỉ?”

“Thứ Hai tôi sẽ ở F thị, đến lúc đó cô liên lạc với tôi.” Kỷ Vĩ Thần nói xong câu đó, cả người quay đi, thân mặc quần áo thường ngày trong tay mang theo một chuỗi chìa khóa xe, hiển nhiên là ra ngoài, lúc này, nghe được dưới lầu truyền đến tiếng xe, Hạ Cảnh Diễm cả kinh, biết là Đỗ Thiên Trạch đến đây, nàng tranh thủ thời gian đóng cửa thật kỹ, vội vàng xuống lầu, cũng may, Kỷ Vĩ Thần đi là hướng về văn phòng, không cùng đường với nàng, không giải thích được, nàng không thích Kỷ Vĩ Thần biết rõ nàng cùng Đỗ Thiên Trạch cùng một chỗ.

Đang chuẩn bị lên xe rời đi, đã thấy một chiếc xe màu đen trong bãi đỗ hung hăng chạy nhanh ra, trong xe Kỷ Vĩ Thần mang kính râm, không có nhìn sang hai người bên cạnh, xe rất nhanh hất bụi mà đi.

Sau lưng, nhận ra trong xe là Kỷ Vĩ Thần, Đỗ Thiên Trạch sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, ánh mắt có chút lạnh nhạt đưa mắt nhìn Kỷ Vĩ Thần rời đi, sau đó, cũng lái xe đi khỏi.

Vừa rồi chứng kiến Kỷ Vĩ Thần, làm cho Đỗ Thiên Trạch biến thành im lặng, trong xe không khí có chút trầm mặc, Hạ Cảnh Diễm cũng không có nói gì, vừa rồi xuất hiện ở cửa trong nháy mắt, nhìn thấy bên cạnh phòng là Kỷ Vĩ Thần, nàng cũng bị dọa thật lớn rồi, nàng như thế nào cũng không ngờ được, lại sẽ cùng hắn dưới loại tình huống này gặp mặt, hơn nữa, lời của hắn cũng làm cho Hạ Cảnh Diễm nhú mày không thôi, thứ hai hắn sẽ ở F thị?

“Đang suy nghĩ gì?” Đỗ Thiên Trạch rầu rĩ lên tiếng, Hạ Cảnh Diễm không nói một lời làm cho tâm tình của hắn lại càng không an.

“Không có gì.” Hạ Cảnh Diễm khẽ thở dài một hơi, liền chính nàng cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, chỉ biết là vừa rồi khi nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, trong nội tâm có một loại kích động không hiểu, nhưng khi nghe được hắn lạnh nhạt lời nói, nàng lại cảm thấy chính mình đang làm gì sai chuyện, rốt cuộc là như thế nào?

Trên đường đi, Hạ Cảnh Diễm cùng Đỗ Thiên Trạch đều không có nói lời nào nữa, xe một đường chạy gấp hướng sân bay.

Nhưng loại trầm mặc trí mạng này là vì hai người tâm tư nghĩ đến hai việc khác, đặc biệt là Đỗ Thiên Trạch, trong ngực buồn bực làm cho hắn càng ngày càng không thoải mái, hắn rất muốn biết rõ, vì cái gì Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm là đồng thời đi ra tới?

138. Chương 138: Đêm Đoàn Chuyện

Chủ nhật, hôn lễ của Lâm Lâm được tổ chức ở một nhà hàng trung bình, người tới rất nhiều, lời chúc phúc bay đầy trời, tất cả mọi người đều đang nói lời chúc mừng, Hạ Cảnh Diễm sớm đã đi bên cạnh Lâm Lâm, hâm mộ nhìn bạn mình trong bộ váy cưới, thật sự là rất đẹp a, nhìn Lâm Lâm đang soi gương, Hạ Cảnh Diễm có chút ngơ ngẩn nhìn cô, nàng suy nghĩ, vì người yêu phủ thêm áo cưới là một chuyện thật sự hạnh phúc? Có một giây, trong đầu xẹt qua một bóng người, Hạ Cảnh Diễm có chút kinh ngạc, tại sao phải đột nhiên nghĩ đến Kỷ Vĩ Thần?

“Cảnh Diễm, có đẹp không? Có phải váy quá dài rồi?” Lâm Lâm nhìn qua mình trong kính hướng nhìn Hạ Cảnh Diễm nói.

“Không a! Rất đẹp.” Hạ Cảnh Diễm vui vẻ trả lời.

“Thật sự?” Lâm Lâm vừa cười nói, vừa thoả mãn thưởng thức mình trong kính, từ trong gương nhìn Hạ Cảnh Diễm ngẩn người, cô quay đầu lại hướng nàng trêu ghẹo nói, “Làm sao vậy? Suy nghĩ đến ai a?”

“Nào có, mình chỉ muốn nói, hôm nay cậu thật đẹp, đẹp đến ngây người.” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười, bỏ đi trong đầu ý nghĩ không thực tế.

“Hôm cậu làm cô dâu, nhất định so với mình đẹp hơn.” Lâm Lâm cười nói.

Cũng đang lúc này, một người bạn thời đại học đi vào gian phòng, trong tay cầm một phong thư lì xì, đưa cho Lâm Lâm, “Đây là Lý Lan gửi cậu.”

“Lý Lan đến rồi?” Lâm Lâm ngẩn ngơ, cùng Hạ Cảnh Diễm nhìn một cái, Hạ Cảnh Diễm biến sắc, kinh ngạc đứng người lên.

“Bất quá, cô ấy đưa lì xì rồi liền đi.” Cô bạn bồi thêm một câu.

“Cái gì? Đi rồi?” Lâm Lâm mở to hai mắt, thập phần kinh ngạc kêu lên, cô đương nhiên không biết nguyên nhân Lý Lan vội vàng rời đi, chỉ là làm bạn thân mà cô kết hôn Lý Lan cũng không đến tham gia, thực sự làm cho cô rất thất vọng.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc ngồi ở một bên, không nói gì, nhưng là, trên mặt lại hiện lên một tia khản trương, nói thật ra, vừa rồi nghe được tên Lý Lan, nàng cũng kích động lên, hôm nay, nghe nói cô ấy sẽ đến, trong lòng nàng cũng không biết có tư vị gì.

“Cô ấy nói có chuyện gấp, còn để cho mình chuyển lời xin lỗi đến cậu.”

Sau khi cô bạn đi ra ngoài, Lâm Lâm thở dài, đem lì xì bỏ vào túi, ngồi xuống hướng Hạ Cảnh Diễm nhìn một cái, mấp máy môi, không có nói cái gì nữa.

Tiệc cưới thập phần náo nhiệt, Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trong đám người, nhìn người chủ trì lên giới thiệu, chứng kiến Lâm Lâm trên mặt nụ cười hạnh phúc, chứng kiến chồng Lâm Lâm nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình, đây hết thảy, cũng làm cho làm Hạ Cảnh Diễm hâm mộ, nhưng lại càng ngay tại lúc này, trong đầu nàng lại luôn không tự giác hiện lên hình ảnh Kỷ Vĩ Thần, nàng rất muốn che giấu loại suy nghĩ này, nhưng nó cứ xông tới làm cho nàng không biết làm sao chỉ cảm thấy thống khổ.

Hạ Cảnh Diễm trên mặt cười vui vẻ, nhưng sau đó có một tia nhàn nhạt khổ sấp, thế giới này không có chuyện gì hạnh phúc hơn chuyện được sống bên người mình yêu.

Vừa mới ăn cơm, điện thoại Đỗ Thiên Trạch đã gọi đến, Hạ Cảnh Diễm vừa nghe, mới biết được hắn đã đợi ở ngoài cửa, Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một chút, cùng Lâm Lâm nói một tiếng liền đi ra ngoài.

“Tham gia hôn lễ, có cảm giác gì không?” Mới vừa lên xe, Đỗ Thiên Trạch đã hỏi thăm.

Hạ Cảnh Diễm chỉ cười không đáp, bởi vì nàng cũng không nói lên được, trong khi chúc phúc bạn thân đã nghĩ đến tương lai của mình.

“Xế chiều hôm nay cho em chọn thời gian và địa điểm, em chuẩn bị đi nơi nào?” Đỗ Thiên Trạch nhường mày, đem quyền quyết định giao cho Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm nói một cái địa chỉ, là một quán cà phê đã lâu không tới, đây là một nơi nàg cùng bạn hay lui tới, ra đi một năm, trong lúc này mùi vị cà phê vẫn ngon như vậy, có loại chút quen thuộc, hai người lẳng lặng ngồi ở trong quán, nghe Hạ Cảnh Diễm kể lại chuyện nàg học trong trường, Đỗ Thiên Trạch nghe rất chăm chú, đôi lúc cũng không quên khôi hài vài câu, yên tĩnh buổi chiều cứ như vậy đi qua.

Buổi tối, dưới yêu cầu mạnh mẽ của Đỗ Thiên Trạch, Hạ Cảnh Diễm đành phải dẫn theo Đỗ Thiên Trạch về nhà ăn cơm, ba mẹ Hạ Cảnh Diễm đã gặp qua Đỗ Thiên Trạch, hơn nữa trong tiềm thức đều cho rằng Đỗ Thiên Trạch là bạn trai Hạ Cảnh Diễm, đối với hấn thập phần nhiệt tình, Đỗ Thiên Trạch rất có lễ phép, ra dáng điềm tĩnh, hơn nữa hấn nhẹ nhàng nói chuyện rất được ba mẹ Hạ Cảnh Diễm yêu mến.

Đỗ Thiên Trạch ngồi ở trên ghế sofa, cùng Hạ cha vui vẻ trò chuyện một ít tin tức thể thao, quốc gia đại sự, những điều này là chủ đề của mấy người đàn ông, Hạ Cảnh Diễm cùng Hạ mẹ thì trong phòng bếp nấu cơm.

Hạ mẹ từ nơi cửa vụng trộm nhìn Đỗ Thiên Trạch vài lần, trở lại phòng bếp hướng Hạ Cảnh Diễm chăm chú hỏi, “Cảnh Diễm, con thành thật khai báo, con cùng cậu ta rốt cuộc tiến triển đến đâu rồi?”

“Mẹ, con cùng anh ấy không như mẹ nghĩ.” Hạ Cảnh Diễm có chút không muốn nói, và cho rằng nàg biết rõ nàg cùng Đỗ Thiên Trạch trong lúc đó không có cái gì.

“Cái gì không phải như vậy, mẹ lại cảm giác cậu ta rất tốt, con nên nắm chắc.” Hạ mẹ giọng điệu còn có chút uy hiếp, Hạ Cảnh Diễm loại biểu lộ không vội không chậm làm bà nhìn đều sốt ruột.

“Mẹ, món ăn đều nhanh khét rồi, mẹ còn không xem đi?” Hạ Cảnh Diễm buồn cười nhắc nhở, ý đồ đánh trống lảng.

“Con nên nhớ lời của mẹ, con bây giờ tuổi cũng không còn nhỏ, thừa dịp mẹ và cha còn khoẻ mạnh, sớm một chút cho chúng ta sinh cháu ngoại, chúng ta còn có thể giúp con chăm sóc nó được vài tuổi.”

Hạ Cảnh Diễm thấy mẹ tính chuyện còn xa, mím môi cười nói, “Mẹ, con thật vất vả trở về một chuyến, mẹ không nên chỉ nói mấy cái này? Mẹ cùng cha nhất định sống lâu trăm tuổi.”

Hạ mẹ yêu chiều đánh nhẹ vào trán Hạ Cảnh Diễm, nở nụ cười, đối với cô con gái này, bọn họ chính là từ nhỏ luôn chiều chuộng, làm cha mẹ, bọn họ hiện tại chỉ có một tâm nguyện, chính là nhìn xem con gái được gả vào nhà người tốt.

Trong phòng khách, Đỗ Thiên Trạch cùng Hạ cha trò chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng cười, làm cho cả gia đình không khí đều cảm giác hài hòa ấm áp.

Trên bàn cơm, Hạ mẹ một mực thúc đẩy Hạ Cảnh Diễm gấp thức ăn cho Đỗ Thiên Trạch, hơn nữa nói gần nói xa đều ở ám chỉ quan hệ hai người, mà Hạ Cảnh Diễm cũng đành chịu, chỉ phải làm con gái ngoan ngoãn, hành xử theo mệnh lệnh của cha mẹ, Đỗ Thiên Trạch ngược lại thập phần thông dong, khả năng do từ nhỏ sinh trưởng tại gia đình phú quý, cũng không câu nệ, ngược lại có vẻ rất tự nhiên.

Cuối cùng, khi Hạ Cảnh Diễm ra ám hiệu, Đỗ Thiên Trạch mới đứng dậy chuẩn bị rời đi, Hạ mẹ tranh thủ thời gian đẩy Hạ Cảnh Diễm ra cửa tiễn hấn, Hạ Cảnh Diễm lao thẳng đến cửa đẩy Đỗ Thiên Trạch cùng đi, Đỗ Thiên Trạch cũng không có lập tức rời đi, mà là cùng Hạ Cảnh Diễm bước chậm dạo bên công viên nhỏ cách đó không xa, trên đường, Đỗ Thiên Trạch rất vui vẻ lên tiếng nói, “Xem ra ba mẹ em rất thích anh.”

“Ba mẹ tôi đối với bất cứ ai đều thích.” Hạ Cảnh Diễm đem lời nói bỏ qua.

“Không giống nha! Ý của anh là nói, hai người nhìn trúng anh rồi.” Đỗ Thiên Trạch chưa từ bỏ ý định cười ra tiếng.

Đã thấy Hạ Cảnh Diễm bước nhanh đi lên phía trước vài bước, sau lưng, Đỗ Thiên Trạch tiếp tục lên tiếng nói, “Bọn họ nhất định đang suy đoán quan hệ giữa chúng ta a!”

Đi ở phía trước, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, đột nhiên xoay người lại, ánh mắt nhìn Đỗ Thiên Trạch về mặt kinh ngạc, mong muốn chân thành nói, “Có chuyện này tôi muốn cùng anh nói cho rõ.”

“Chuyện gì?” Đỗ Thiên Trạch bị Hạ Cảnh Diễm nói như vậy, cũng có chút ngạc nhiên.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng rất loạn, có thể là bởi vì hôm nay Lâm Lâm kết hôn mà kích động, cho nên, nàng cho rằng có một số việc nhất định phải rõ ràng, nếu không, nàng sẽ chỉ ngăn cản người khác có quyền hưởng thụ hạnh phúc, tựa như Đỗ Thiên Trạch, đêm nay, nàng lại hẳn không được, muốn đẩy lòng chân thật nghĩ gì nói cho hẳn biết, nhìn Đỗ Thiên Trạch ánh mắt mong chờ, Hạ Cảnh Diễm né tránh hẳn, nhìn ra xa hướng cách đó không xa, lên tiếng nói, “Kỳ thật. . . Kỳ thật tôi đối với anh cũng không có loại cảm giác này, anh hiểu không?”

Hạ Cảnh Diễm nói không rõ ràng lắm, nhưng Đỗ Thiên Trạch cả người đều cứng ngắc lại, hẳn khuôn mặt tuần tú trầm xuống, giọng điệu có chút hấp tấp nói, “Em nói cái gì? ‘

Hạ Cảnh Diễm cuộc đời không biết làm nhất chính là từ chối người khác, cho nên nàng đến bây giờ cũng không dám hướng Đỗ Thiên Trạch biểu lộ tiếng lòng, là vì nàng sợ thương tổn hẳn, nhưng vẫn chôn dấu không nói cho đến nay, nhất định sẽ lại cho hẳn tạo thành càng lớn thương tổn, Hạ Cảnh Diễm cắn răng, lớn tiếng nói, “Tôi nghĩ nói chúng ta căn bản không có khả năng, bởi vì tôi không có khả năng sẽ yêu anh.”

Đỗ Thiên Trạch trên mặt biểu lộ càng cứng ngắt, thậm chí có chút choáng váng, hẳn nheo lại mắt, có chút không cách nào tiếp nhận sự thật, nửa ngày mới lên tiếng nói, “Vì cái gì? Vì cái gì em sẽ không yêu anh?”

Đây là điều Hạ Cảnh Diễm lo lắng, nàng lo với tính tình Đỗ Thiên Trạch nghe thế nhất định sẽ truy vấn, nàng hít sâu một hơi, giọng điệu kiên định nói, “Không có khả năng chính là không có khả năng, cho nên, tôi hi vọng chúng ta chỉ làm bạn bè.”

Hạ Cảnh Diễm vừa nói xong, Đỗ Thiên Trạch cũng đã tức giận gầm nhẹ , “Anh không đồng ý, anh không đáp ứng, anh không thể chỉ làm bạn với em, Hạ Cảnh Diễm, anh không thể.” Đỗ Thiên Trạch tâm tình có chút không khống chế được, bắt lấy hai vai Hạ Cảnh Diễm loạn choạng, hẳn không cách nào tiếp nhận, cũng không thể tiếp nhận.

“Vậy anh yêu tôi sao?” Hạ Cảnh Diễm trầm thấp hỏi một câu, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy thống khổ.

Đỗ Thiên Trạch sững sờ, một giây sau, giọng điệu khẳng định nói, “Đúng, anh yêu em, thậm chí đã không có thuốc chữa, em nghĩ làm sao bây giờ? Hấp dẫn anh rồi muốn chạy trốn sao? Anh không cho phép em làm như vậy.”

“Vậy anh có thể tôn trọng cảm nhận của tôi không?” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu có chút nghẹn ngào, vì vậy mà hơi có vẻ khàn khàn.

Đỗ Thiên Trạch bị Hạ Cảnh Diễm hỏi có chút không liệu, hẳn bối rối trừng mắt nhìn, nhưng lại cái gì cũng đáp lại được.

Hạ Cảnh Diễm đôi mắt trong trẻo đột nhiên mờ mịt nâng một đạo hơi nước, nàng nhỏ giọng khẩn cầu, “Nếu như anh thực sự yêu em, có thể tôn trọng cảm nhận của em không?”

Chứng kiến Hạ Cảnh Diễm cơ hồ muốn khóc, Đỗ Thiên Trạch trong mắt hiện lên bối rối, hẳn tranh thủ thời gian buông ra nắm tay của nàng, ân cần nói, “Có phải là anh làm đau em?”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, lại nghẹn ngào nói một tiếng, “Thực xin lỗi. . .”

Những lời này phút chốc làm cho Đỗ Thiên Trạch sợ hãi, hẳn là thực sự cảm thấy sợ hãi, Hạ Cảnh Diễm vì cái gì nói xin lỗi? Thực xin lỗi hẳn cái gì? Đỗ Thiên Trạch buông ra tay, nghĩ lần nữa với lên bờ vai của nàng, nhưng tay ở giữa không trung ngừng lại, thu hồi thành quyền, hẳn thấp giọng nói, “Em rất cuộc muốn nói cái gì?” Hạ Cảnh Diễm muốn nói cái gì, Đỗ Thiên Trạch đẩy lòng đã có chút đáp án rồi, nhưng hẳn không cam lòng, cũng không hết hy vọng, hẳn càng có một loại cảm giác sợ hãi nói không ra lời.

Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, cố gắng quay đầu, ánh mắt tràn ngập xin lỗi nhìn Đỗ Thiên Trạch, “Em. . .” Nàng nói không nên lời, bởi vì, nàng nói không nên lời thương tổn hẳn, Hạ Cảnh Diễm muốn nói chính là, nàng cùng Đỗ Thiên Trạch căn bản không có khả năng yêu nhau, bởi vì quá quen thuộc, quen thuộc đến làm cho nàng chỉ có thể đem hẳn làm bạn bè, chỉ có thể là bạn, Hạ Cảnh Diễm không có chính thức yêu

qua một người, cho nên, nàng mới làm phức tạp, nàng mới hoang mang, cái gì là tình yêu? Như thế nào mới là chính thức yêu một người? Hạ Cảnh Điềm có chút mù mờ.

Không cần nghe Hạ Cảnh Điềm nói hết toàn bộ, Đỗ Thiên Trạch đã đoán được, hắn đã rất rõ ràng ý Hạ Cảnh Điềm, chỉ cần nhìn cặp mắt kia tràn ngập xin lỗi cũng đủ để nói rõ hết thấy, tình yêu thật là tàn khốc, Đỗ Thiên Trạch sau khi tỉnh mộng, một giây sau có cảm giác ngực không thở nổi, hắn đột nhiên nheo lại hai mắt, công viên vào lúc này yên tĩnh cực kỳ, yên tĩnh đến ngay có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của nhau, có chút thở gấp gấp.

Nửa ngày, Hạ Cảnh Điềm mới xoay người, hướng hắn nhỏ giọng nói, “Em đi về trước.”

“Em có phải đã có người mình thích?” Sau lưng, Đỗ Thiên Trạch đột nhiên lên tiếng.

Hạ Cảnh Điềm cước bộ dừng lại, cả người cứng ngắt tại chỗ, trong ngực cũng lặng lẽ rung động, nàng đã có người mình thích? Trong đầu rất nhanh hiện lên một bóng dáng, Hạ Cảnh Điềm có chút bối rối nhìn, hít thật sâu một hơi, không nói gì, đáp án này liền chính nàng cũng không dám thừa nhận, nhưng nàng cũng không nói gì, sau lưng Đỗ Thiên Trạch lại nhanh có đáp án.

“Em thích Kỷ Vĩ Thần?” Đỗ Thiên Trạch trong ngực trợn trợn đau nhức, khàn khàn lên tiếng, tâm tư Hạ Cảnh Điềm hắn đã đoán được bảy phần.

Hạ Cảnh Điềm nhanh quay đầu lại, rất muốn lớn tiếng nói không phải, nhưng trong cổ họng giống như có một tảng làm cho nàng không há miệng được, không ra một câu, “Em. . .” Không dám thừa nhận, lại giống như thừa nhận, loại tư vị này, đối với Hạ Cảnh Điềm mà nói, chỉ là thống khổ.

Hạ Cảnh Điềm sợ hãi đối mặt người đàn ông kia, cho nên một mực không dám nhìn thẳng vào lòng của mình, một mực bài xích tâm tình của mình trong hôn lễ sáng nay, nhưng đáp án kia lại làm cho nàng lùi bước, nàng một mực tự nói với mình không có khả năng, nhưng ai có thể lừa dối được chính mình ?

Hạ Cảnh Điềm hai tay che mặt, biểu lộ có chút kích động, nàng không dám nhìn Đỗ Thiên Trạch, không dám đối mặt thế giới này, dường như yêu Kỷ Vĩ Thần là một cái tội, xác thực, yêu người đàn ông kia thật giống như rơi xuống vực sâu.

“Em trở về đi!” Sau lưng, Đỗ Thiên Trạch bóng dáng có chút chật vật, có chút chán nản, thân người cao thẳng không che dấu bị đau thương.

Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc nhìn hắn biến mất trong đêm tối, giờ khắc này lại ngây người, sợ run, đầu óc trống rỗng, cái gì suy nghĩ đều rối loạn, bởi vì không dám đối mặt đáp án kia, Hạ Cảnh Điềm đột nhiên rất muốn khóc, chua xót đè nén phun lên hốc mắt, nàng cắn chặt môi, tùy ý để nước mắt chảy xuống gò má, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì?

Về đến nhà, Hạ Cảnh Điềm trực tiếp đem chính mình khóa vào trong phòng, tùy ý để Hạ mẹ như thế nào gọi cũng không nói không rằng, bởi vì nàng sợ nếu trả lời, sẽ nhận không được khóc thành tiếng, mà Hạ mẹ gõ cửa cũng ngừng lại, cả gian phòng an tĩnh, Hạ Cảnh Điềm ngẩn người ngồi ở bờ giường, quên sợ hãi, quên hô hấp, tùy ý cho suy nghĩ làm càn, bất lực hiện ra hình ảnh người đàn ông kia, thời gian đã từng cùng hắn ở chung một nhà.

Nguyên lai trên thế giới, chuyện thống khổ nhất không phải là em ở trước mắt anh nhưng anh lại không biết em yêu anh, đối với Hạ Cảnh Điềm, yêu người không nên yêu, biết rõ sẽ không có kết quả, mà còn muốn thiêu thân lao đầu vào lửa, mới chính là chuyện thống khổ nhất.

139. Chương 139: Trên Bãi Cỏ Mặt Hôn

Một đêm này, ba người đều không có ngủ, Hạ Cảnh Điềm trần trọc cho tới hừng đông, mà Đỗ Thiên Trạch lại ở trong quán rượu, mất ngủ một đêm, còn Kỷ Vĩ Thần thì đang trong văn phòng, yên lặng uống rượu, nheo lại ánh mắt đọc không ra tâm tình, khuôn mặt tuần tú không biểu lộ.

Trời đã sáng, ngoài cửa sổ sương sớm còn đọng trên từng chiếc lá, chiếu rọi ra ánh sáng đẹp mắt, trong phòng, Hạ Cảnh Điềm cuộn mình ngủ ở trên giường, tóc đen bóng tản ra gối, mà lông mày nhíu lại cho thấy nàng ngủ không an ổn, khóe mắt lơ mơ còn lưu lại nước mắt, đồng hồ báo thức cũng ngừng không kêu nữa,

mà ngoài cửa phòng, Hạ mẹ đã dậy nấu bữa sáng, Hạ cha xem báo, hết thấy đều có vẻ như vậy yên ổn, nhưng mọi người đều có tâm tư phức tạp khác nhau, Hạ mẹ ánh mắt sao mà lợi hại? Bà biết rõ tối hôm qua Hạ Cảnh Diễm khóc trở về, rồi cuộc một năm qua con gái bà có xảy ra chuyện gì?

Hạ cha không nói gì, lại lẳng lặng đem hết thấy xem tại trong mắt, trong lòng thương xót cho con gái.

Cũng không biết ở đâu đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng mèo kêu, Hạ Cảnh Diễm từ trong mơ màng bừng tỉnh, nàng ngẩng đầu, nhìn qua ngoài cửa sổ rải đầy ánh mặt trời, tâm tình bị đè nén cũng buông lỏng, nàng chậm rãi lộ ra một nụ cười, hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua, Hạ Cảnh Diễm cảm giác ngực đã thư giãn nhiều hơn, ít nhất, nàng không cần mang áy náy trong lòng đối với Đỗ Thiên Trạch, về phần người kia, Hạ Cảnh Diễm đã không muốn nhiều lời cái gì, trốn tránh cũng mệt mỏi rồi, hôm nay, cuối cùng đã tìm được giải phóng, yêu không đáng sợ đến mức nàng không dám đối mặt, nhưng hôm nay, nàng đã đối mặt rồi, cũng phát hiện nó không phải khổ sở như trong tưởng tượng.

Ngoài cửa, Hạ mẹ gõ cửa, “Cảnh Diễm, xuống ăn điểm tâm.”

“Con biết rồi, chờ con chốc lát.” Hạ Cảnh Diễm vui vẻ trả lời, đứng dậy, vội vàng đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, nhìn qua hai mắt y nguyên còn có chút sưng, nàng cầm khăn mặt lạnh đắp xuống, hiệu quả thật đúng là tốt, nàng nhìn mình rồi mỉm cười, tranh thủ thời gian ra phòng thay quần áo.

Khi thấy trên bàn bữa sáng phong phú, Hạ Cảnh Diễm nở nụ cười, “Oa, toàn những thứ con thích.”

“Biết rõ con thích ăn, ba của con sáng nay đặc biệt đi mua.” Hạ Cảnh Diễm nhìn mẹ vẻ mặt bình thường, cảm thấy cũng trấn an rồi, ha ha cười.

“Cám ơn cha.” Hạ Cảnh Diễm vừa cầm bánh mì gặm, vừa nói một câu nghe không rõ thanh âm.

Rước lấy Hạ cha một câu trách cứ, “Lo ăn bánh mì đi rồi nói sau! Hôm nay thứ Hai, không cần phải đi làm à?”

“Tối nay đi!” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu ra vẻ thoải mái nói.

“Không sợ trừ tiền lương?” Hạ cha ha ha cười, trêu ghẹo nói.

“Sẽ không trừ tiền lương, muốn một chút cũng không sao.” Hạ Cảnh Diễm nói ra, đáy lòng cũng đang nghĩ, không đi sẽ không đi, muốn trừ tiền lương thì trừ a! Khó được ở nhà mà.

Hạ Cảnh Diễm trong lời nói làm cho Hạ mẹ có chút lo lắng nhăn lại lông mày, dặn dò, “Lần trước ông chủ của con chỉ năm năm tiền lương trước, con còn dám lười biếng.”

Những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm sắc mặt khế giật mình, lập tức, nàng nhìn lên, mỗi bên tay cầm một thứ bánh lên tiếng nói, “Biết rồi mẹ ạ, con sẽ đi làm ngay bây giờ.” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm liền lấy túi đi ra cửa.

Khi ra cửa trong nháy mắt, Hạ Cảnh Diễm nhắm nuốt trong miệng bánh bao mà đã cảm thấy vô vị, nụ cười trên mặt cũng trở thành thờ dài, nàng bước chân chậm rãi đi xuống lầu, vừa vô thức ăn bánh mì, vừa nghĩ ngợi, hôm nay, nàng đi làm là công ty chi nhánh trước đây.

Vừa nghĩ tới phải gặp Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm không thể nói trong lòng có tư vị gì, ăn xong bánh bao, Hạ Cảnh Diễm cố gắng hít một hơi, trấn định cảm xúc rồi ngăn một chiếc taxi hướng Kỷ thị đi đến.

Nửa giờ sau, xe vững vàng dừng ở cửa công ty Kỷ thị, Hạ Cảnh Diễm từ trong xe đi ra, cất bước lên hướng thang máy mà đi, dọc theo con đường này, nàng nghĩ thông suốt, chính mình không có gì phải sợ hãi, yêu một người không thể làm chết ai, chỉ là không dám đối mặt, Kỷ Vĩ Thần có gì đặc biệt hơn người đâu, đợi nàng tìm được người hợp ý nhất định sẽ quên hẳn.

Đáy lòng có một cổ dũng khí, Hạ Cảnh Diễm trực tiếp đi lên tầng hai mươi mốt, đó là văn phòng của Kỷ Vĩ Thần, lúc này, bởi vì quá sớm, không gian im ắng, Hạ Cảnh Diễm bước vào, đẩy cửa ra, nguyên lai tưởng rằng không có ai, lại đột nhiên nghiêng mắt nhìn đến trên ghế đang nằm một dáng người cao thẳng, Hạ Cảnh Diễm tự dừng lại càng hoảng sợ, đợi nàng hoàn hồn, mới phát hiện, Kỷ Vĩ Thần đang ngủ trên ghế, mà bên cạnh sofa trên bàn đầy rẫy bình rượu trống không, hiển nhiên là uống cạn sạch, trên mặt đất vài đầu điều thuốc làm cho cái bàn thoạt nhìn rất loạn.

Hình ảnh này làm cho Hạ Cảnh Diễm cả người đứng ngây tại chỗ, con mắt chăm chú chăm chăm vào gương mặt xem ra đang ngủ say, cơ hồ đã quên hô hấp, đã quên chính mình, hần như vậy không hề phòng, hay là nàng lần đầu tiên trông thấy hần như thế, nên để mặc ánh mắt của mình tham nhìn gương mặt vô khuyết, hần nhú chặt lông mày, nhấp nhẹ môi mỏng, còn có lồng ngực hần bàn mở tùy ý.

Nhìn một phút đồng hồ, Hạ Cảnh Diễm mới bắt buộc chính mình dời đi ánh mắt, nàng bước nhẹ qua, đến bên cạnh hần, nhặt lên trên mặt đất tàn thuốc, dọn dẹp bình rượu, ngay lúc nàng bận rộn, người đàn ông phía sau phút chốc mở mắt, cặp mắt kia chăm chú dừng ở người trước mặt, tự dưng có một tia vui mừng, môi mỏng khơi gợi lên một vòng độ cong.

Hạ Cảnh Diễm không có phát giác sau lưng người đã thức, nhìn qua mấy bình rượu không mà ngây người trong chốc lát, sau đó, cầm lấy hương đến thùng rác, ngay khi nàng quay đầu lại, cặp mắt không hề có chuẩn bị đối diện con người đen láy sâu thẳm kia, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức trái tim nhảy mạnh, hạo nửa ngày, nàng mới tìm được thanh âm của mình, “Kỷ tổng, ngài đã tỉnh.”

Kỷ Vĩ Thần nhìn nàng, đứng dậy, trầm giọng nói, “Đến đây lúc nào?”

“Vừa mới.” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng, đã thấy Kỷ Vĩ Thần đứng dậy, hương phòng cá nhân của hần đi đến, sau lưng, Hạ Cảnh Diễm có chút ngượng ngùng, thừa dịp hần rời đi đem cái bàn chà lau sạch sẽ.

Nửa giờ sau, mới thấy Kỷ Vĩ Thần đi vào văn phòng, tóc còn ẩm ướt, hiển nhiên vừa mới tắm qua, một thân trang phục thường ngày đơn giản làm cho hần thoát nhìn thiếu đi một chút uy nghiêm tổng giám đốc, nhưng vẫn có thể làm cho người ta cảm thấy áp lực y nguyên tồn tại, nhìn Hạ Cảnh Diễm đứng ở một bên, tuy trong lòng vẫn còn có chút vui vẻ, nhưng chỉ cần nghĩ đến, hai ngày này nàng cùng Đỗ Thiên Trạch cùng một chỗ, tâm tình của hần lại âm trầm xuống, nhưng thân là thủ trưởng, hần lại không có quyền đi trách cứ chuyện riêng tư của nàng, loại bực bội không hiểu này làm cho hần nhướng mày, lại nuốt miệng nói một câu, “Có ăn sáng chưa?”

Hạ Cảnh Diễm cũng bị những lời này làm cho kinh ngạc, nàng đứng thẳng người, bật thốt lên nói, “Rồi.”

“Chuẩn bị cho tôi một số tài liệu này, chờ tôi trở lại sẽ họp.” Kỷ Vĩ Thần ném những lời này xong đi nhanh bước ra ngoài, chỉ cần nhìn thấy cô gái này, hần luôn tâm phiền ý loạn, không cách nào tự chế cảm xúc làm cho hần buồn bực.

Hai giờ sau, Kỷ Vĩ Thần mới xuất hiện, Hạ Cảnh Diễm đem tư liệu ôm đến phòng họp, lục tục thấy các quản lý ngành trình diện, Hạ Cảnh Diễm buông tư liệu xuống liền ra khỏi văn phòng, một lúc sau nàng bưng vào ly trà cho Kỷ Vĩ Thần, chuẩn bị đi vào phòng họp lại nghe được một câu lớn tiếng làm kinh hãi dừng chân.

“Ai bảo các người đơn giản như vậy đã quyết định? Hết thấy tổn thất của công ty do các người chịu trách. . .”

Lời nói nóng giận rơi xuống, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú tối sầm đi nhanh ra ngoài, bởi vì tình huống đột nhiên, sự xuất hiện của hần thiếu chút nữa đụng vào Hạ Cảnh Diễm, cũng may, hần kịp thời dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Hạ Cảnh Diễm, thấp giọng nói, “Cô đi theo tôi.”

Hạ Cảnh Diễm rất ít thấy hần tức giận như vậy, ngực rung mình, tranh thủ thời gian bưng nước trà theo tới, trở lại phòng làm việc của hần, đã thấy hần cầm lấy một bên chìa khóa xe, liền hướng ngoài cửa đi đến, Hạ Cảnh Diễm buông nước trà, có chút ngạc nhiên lấy túi đi theo.

Cùng hần đi vào thang máy, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt vụng trộm nhìn sang hần khuôn mặt tức giận, không có lên tiếng, thẳng đến đi vào bãi đỗ xe, lên xe của hần, Hạ Cảnh Diễm mới nhận không được hỏi, “Kỷ tổng, chúng ta muốn đi đâu?”

“Cô muốn đi nơi nào?” Lại nghe Kỷ Vĩ Thần buồn bực nói một câu, xe chậm rãi chạy nhanh hướng ngoài đại lộ.

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, trong lòng khó hiểu, hần như thế nào lại hỏi nàng muốn đi đâu? Cái này rõ ràng chính là hần muốn đi nha! Hạ Cảnh Diễm giật mình, mới thành thật lên tiếng nói, “Tôi không muốn đi đâu cả.”

Kỷ Vi Thần lông mày nhú một cái, xe chạy nhanh ra vùng ngoại ô, Hạ Cảnh Điềm cảm giác ra hấn rất tức giận, liền thức thời ngậm miệng không nói lời nào, nhìn qua con đường phía trước, mãi cho đến khi xe lái vào một sân golf cao cấp, Hạ Cảnh Điềm mới giật mình quá lạ mở to mắt, nguyên lai hấn muốn tới nơi này?

“Xuống xe.” Kỷ Vi Thần nói một câu, Hạ Cảnh Điềm bị mệnh lệnh làm theo, sau đó, trông thấy Kỷ Vi Thần đi về một khu biệt thự sa hoa, Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc không thể tưởng được Kỷ Vi Thần lại sẽ mang nàng tới đây loại thể thao cao cấp này, đi vào đại sảnh, chỉ thấy có người tiến lên nghênh đón, nghe người này nói, hiển nhiên cùng Kỷ Vi Thần rất quen thuộc.

“Kỷ tổng, ngài đã tới.” Một người đàn ông trung niên tươi cười rạng rỡ tiến lên, ánh mắt nhìn sang Hạ Cảnh Điềm, có chút tò mò nói, “Vị tiểu thư này là?”

Hạ Cảnh Điềm gật đầu cười, dùng giọng bình tĩnh lên tiếng nói, “Xin chào, tôi là Hạ Cảnh Điềm, trợ lý Kỷ tổng.”

“A, nguyên lai là Hạ tiểu thư, xin chào.” Người đàn ông cười.

Kỷ Vi Thần cùng Hạ Cảnh Điềm ngồi ở trên ghế, tiếp nhận sự nhiệt tình mời đến, vừa nhấp một miếng trà, Kỷ Vi Thần đột nhiên lên tiếng nói, “Cùng tôi chơi golf chứ!”

Hạ Cảnh Điềm vừa nghe, nhanh lắc đầu, khoát tay nói, “Không được, Kỷ tổng, tôi không biết.”

“Có thể học.” Kỷ Vi Thần giọng điệu kiên trì, nói không rõ hấn thích cảm giác có nàng bên cạnh, cho dù chỉ là nhìn thấy cũng được.

Hạ Cảnh Điềm có chút bất đắc dĩ cười cười, lại một lần nữa lên tiếng, “Tôi thực sự không biết.” Ở trước mặt hấn, Hạ Cảnh Điềm có thể rất tốt che dấu tâm tình của mình, bởi vì hấn là cao như vậy không thể leo tới, Hạ Cảnh Điềm cam tâm tình nguyện sắm vai một nhân vật cấp dưới.

Hạ Cảnh Điềm cự tuyệt, làm cho Kỷ Vi Thần không vui nhăn lông mày, khi đứng dậy trong nháy mắt, ánh mắt quét qua một vòng không để lại dấu vết, thất vọng, hấn thần nhiên nói, “Vậy cô ở chỗ này chờ tôi.”

“Được.” Hạ Cảnh Điềm mím môi cười, đưa mắt nhìn hấn rời đi, nhưng cũng lúc này Hạ Cảnh Điềm thấy thất vọng, bởi vì chính mình không dám đi tiếp cận hấn, sợ không khống chế được nổi lòng mà bộc phát, trời biết nàng có bao nhiêu muốn cùng đi, dù là chỉ là ở bên cạnh nhìn cũng được.

Uống mấy ngụm trà, Hạ Cảnh Điềm đứng người lên, lấy túi chậm rãi đi dạo trên cỏ mịn rất êm chân, nàng đi dọc theo đường đá, đi về hướng một công viên, chỗ đó có trồng các loại hoa quý hiếm, mặc dù gần trời thu, nhưng lúc này mỗi loại đều nở hoa rất đẹp, đồng loạt khoe sắc.

Chỉ chốc lát sau, có xe hướng dẫn đi qua, hỏi Hạ Cảnh Điềm có muốn đi xe không, Hạ Cảnh Điềm lắc đầu, nàng hiện tại, thậm chí đi một chút, đi ra một khúc đường dốc, nàng thấy cách một trăm mét là Kỷ Vi Thần một mình đứng ở trên cầu trường, bóng dáng cao thẳng như tùng, xem ra hấn cũng không phải là muốn thật chơi bóng, hấn cầm cây nhưng không đánh, ánh mắt trông về phía xa, phút chốc, dường như cảm giác có người nhìn mình, ánh mắt rất xa phóng tới, vừa vặn cùng nơi Hạ Cảnh Điềm đang đứng, ánh mắt chạm nhau, hai người cảm thấy đều hơi bị giật mình, Kỷ Vi Thần híp lại mắt, nhìn cách đó không xa đáng người bình tĩnh, thần thái nhẹ nhàng.

Hạ Cảnh Điềm lần này nhầm rồi, nàng tùy ý đứng ở tại chỗ bất động, ánh mắt không dời ra, cứ chăm chăm vào hấn ở ngoài trăm mét, bởi vì khoảng cách quá xa, nàng không sợ hấn sẽ đọc được trong mắt mình sự ngưỡng mộ, nhìn nửa ngày, mới thấy Kỷ Vi Thần cầm gậy golf, nhưng lại hướng nàng đi tới, cái này, đến phiên Hạ Cảnh Điềm hoảng loạn rồi, nàng tranh thủ thời gian dời đi ánh mắt, nhìn về phía phong cảnh.

Kỷ Vi Thần đi thẳng đến chỗ Hạ Cảnh Điềm, nhìn nàng có chút khẩn trương, hấn trầm thấp lên tiếng nói, “Có đồng ý đi dạo với tôi một chút không?”

“Tôi rất thích đi dạo.” Hạ Cảnh Điềm nhượng nhượng mày, cười nói, lại cười đến rất có khoảng cách, nụ cười rất có công thức.

Hai người men theo đường cỏ xanh tùy ý đi , đi chỉ chốc lát sau, Kỷ Vi Thần đột nhiên lên tiếng, “Cha cô đã khỏi bệnh rồi chứ?”

“Đã bình phục, cảm ơn Kỷ Vĩ Thần tổng quan tâm.” Hạ Cảnh Diễm trả lời.

Hai người tiếp tục đi tới, Kỷ Vĩ Thần không nói gì, mà Hạ Cảnh Diễm cũng không có nói, giữa hai người bọn họ ngoại trừ công việc tựa hồ không có chủ đề nào chung, Kỷ Vĩ Thần vì trở ngại quan hệ, hẳn không bỏ xuống được tôn nghiêm đến hỏi chuyện Hạ Cảnh Diễm, mà Hạ Cảnh Diễm là vì trở ngại địa vị xã hội, mà không dám hỏi chuyện của Kỷ Vĩ Thần, trong hai người lúc này vô hình cách một đạo khá xa.

Nơi này nhiều cây cối thoát mát dưỡng khí, đi cùng hẳn cùng một chỗ, Hạ Cảnh Diễm không thấy bị đè nén áp lực, có sự khác biệt là nàng còn thích loại cảm giác này, cùng hẳn tản bộ ! Đường như cảnh này sẽ chỉ xuất hiện trong mộng.

Hai người đang chậm rãi đi dạo, một lát sau giày cao gót của Hạ Cảnh Diễm dẫm lên một tảng đá trơn nhẵn, không xong, Hạ Cảnh Diễm cả người ngã về phía trước, ngay khi mắt thấy sắp đụng đất, Hạ Cảnh Diễm không khỏi trong lòng thầm kêu thảm, nhưng may mắn chính là, có một cánh tay hữu lực tức thời ôm eo của nàng đem nàng kéo vào một hoài bảo rộng lớn, chờ Hạ Cảnh Diễm phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện, nàng cùng Kỷ Vĩ Thần thân thể dán sát nhau cùng một chỗ, trong nháy mắt, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nàng có chút xấu hổ muốn lui về phía sau, quay người một cái, lại phát hiện tay ôm vào trên lưng nàng chẳng những không có buông ra, mà lại càng ôm chặt hơn, nàng lắp bắp kinh hãi, khí tức nam tính thuộc về Kỷ Vĩ Thần rót vào mũi nàng có chút hôn mê.

Ôm nàng mảnh khảnh eo lưng, đây là vẫn là việc hẳn muốn làm nên sao nghĩ buông tay, nhìn qua nàng khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, ánh mắt bối rối, tự dừng lại gọi lên nội tâm dự vọng của hẳn, nhìn cặp môi đỏ mọng căng hồng, hẳn không chút suy nghĩ, tay đã dời đến chiếc gáy, bắt buộc nàng đến gần hơn, môi mỏng liền hôn xuống.

Hạ Cảnh Diễm đầu óc âm âm mà tặc, mở lớn mắt, thân thể đột nhiên run rẩy, nhưng trên môi rõ ràng truyền đến cảm giác môi hẳn gặm nhấm môi nàng, phách đạo mang theo tính trừng phạt hôn, làm cho Hạ Cảnh Diễm sợ đến muốn ngất đi, thừa dịp nàng bối rối, lưỡi của hẳn linh hoạt chui vào trong miệng của nàng, lời lẽ dây dưa, dẫn nàng triền miên.

Chăm chú dây dưa, Hạ Cảnh Diễm lần đầu tiên biết rõ ngọt ngào khi hôn môi như thế, nụ hôn của hẳn thuần nồng đậm, làm cho người ta mất hồn, kỹ xảo thuần thực, tựa hồ toàn bộ thế giới đối với họ đã không còn tồn tại.

140. Chương 140: Dạ Tiệc

Hạ Cảnh Diễm đầu óc trống rỗng, như thế nào trở lại trên xe cũng không biết, ngồi trên xe của hẳn, nàng mặt đỏ tai hồng, khuôn mặt nóng lên, thật khó tưởng tượng vừa rồi, vừa rồi hẳn lại hôn nàng, đây với Hạ Cảnh Diễm mà nói, còn có chuyện gì làm cho nàng kinh ngạc hơn? Nàng không hiểu, vì cái gì hẳn muốn hôn nàng? Vì cái gì? Vấn đề rất đơn giản, trong nội tâm nàng có thể tìm nhiều đáp án, nhưng đầu cứ chóng mặt ong ong, cái gì đáp án cũng nghĩ không ra được.

Nhìn trên đường đi, Hạ Cảnh Diễm đem mặt hướng qua một bên, Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú lại gương lên một vòng cười nhạt, trên người nàng ở đâu hẳn không có sờ qua, xem qua? Hướng chỉ chỉ một cái hôn, nhưng là, vừa rồi hẳn động tác kia liền chính hẳn đều không có dự kiến, chỉ biết là, tại loại tình huống này, hẳn có ý muốn mãnh liệt muốn hôn môi nàng, hẳn chỉ là thành thật dựa theo ý nguyện của mình mà làm.

Trong xe không khí xấu hổ cực kỳ, Hạ Cảnh Diễm hít thở không thông, cảm giác được bên cạnh cặp mắt kia nóng rực đang chiếu tới, hẳn không thể kiềm một cái động để chui vào.

“Đi ăn cơm đi!” Kỷ Vĩ Thần thanh âm từ tính vang lên.

Hạ Cảnh Diễm quái lạ nhưng trong lòng cũng chỉ có một ý nghĩ, từ chối, nếu như lại cùng hẳn ở cạnh nhau, nàng không bảo đảm chính mình có thể hay không sẽ mất kiểm soát, bởi vì hẳn quá cường liệt, làm cho

Hạ Cảnh Diễm không biết phải làm sao, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác có chút ngượng ngùng nói, “Tôi không đói bụng, kỷ tổng tùy tiện cho tôi xuống chỗ nào cũng được.”

“Là vì chuyện vừa rồi?” Kỷ Vi Thần phác thảo môi, lông mày hiện lên một chút không vui.

Vừa nói đến chuyện vừa rồi, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt lại một lần nữa đỏ lên, ở trước mặt hắn, chính mình toàn thân tựa như con thiêu thân, bổ nhào vào đồng lửa, nàng không liệu nuốt một hơi, quay đầu ra nói, “Chuyện vừa rồi Kỷ tổng không cần phải nhắc lại.” Có cái gì đáng nhắc? Nàng ngày mai sẽ quên, tuy nhiên nàng rất ngạc nhiên vì lý do nào hắn hôn nàng, nhưng nàng không muốn nhắc đến.

“Làm sao vậy? Hừ đến cô?” Kỷ Vi Thần vô cùng có hứng thú khơi gợi lên nụ cười, nói thật ra, hắn là lần đầu tiên như thế chủ động hôn phụ nữ.

Hạ Cảnh Diễm thấy hắn từng bước ép hỏi, thở sâu thở ra một hơi, trấn định lại tâm tình, xoay đầu lại, vẻ mặt thành thật, “Kỷ tổng, vừa rồi ngài tại sao phải. . .” Chữ hôn nàng khó nói ra miệng, vì vậy dùng ánh mắt ép hỏi hắn.

“Tôi thích cô, lý do này đủ không?” Một câu chần vang ở trong xe, nhàn nhạt giống như bình thường, không có chút nào tâm tình phập phồng, không có một chút kích động đáng nói, thật giống như tùy ý ném ra một câu.

Nhưng Hạ Cảnh Diễm lại rung động rồi, nàng không thể tin tai mình, cái gì? Hắn thích nàng? Điều này có thể sao? Không có khả năng, hắn làm sao có thể thích nàng? Có chút mâu thuẫn, cái này rõ ràng chính là nàng hy vọng, hy vọng người đàn ông này có một ngày sẽ thích nàng, nhưng vì cái gì khi nghe vào tai lại cảm giác không thật như vậy?

Hạ Cảnh Diễm biểu lộ kích động rơi vào mắt Kỷ Vi Thần, tâm tư của Hạ Cảnh Diễm hắn cơ hồ có thể xem thấu, mà ngay cả nàng thích hắn, hắn cũng vô cùng rõ ràng, điểm này làm cho hắn không hiểu mừng thầm, xe vững vàng dừng ở một nhà hàng, Kỷ Vi Thần nhìn một cái Hạ Cảnh Diễm trong xe, mím môi nói, “Xuống đây đi!”

Trong nhà hàng, Hạ Cảnh Diễm khẩn trương bất an nhìn quanh, cố gắng che dấu chính mình đang kích động, đối diện, Kỷ Vi Thần bình tĩnh bình thường, ánh mắt nhìn qua nàng thật sự làm nàng khó thở, Hạ Cảnh Diễm nhượng nhượng mày, lộ một vòng cười giấu, bắt buộc chính mình nhìn thẳng mắt hắn nói chuyện, “Không thể tưởng được Kỷ tổng cũng lại hay nói đùa a!”

“Đùa?” Kỷ Vi Thần híp mắt hỏi.

“Người bình thường như tôi, Kỷ tổng làm sao có thể thích?” Hạ Cảnh Diễm mím môi nói, nhưng trong lòng lại ê ẩm, không phải nàng tự hạ giá trị của mình, mà là, nàng căn bản không có cái gì tự tin có thể làm cho hắn thích.

Vấn đề này lại làm cho ánh mắt Kỷ Vi Thần nhấp nháy thêm hứng thú, hắn thanh âm khàn khàn, ánh mắt rạng rỡ nhìn chằm chằm vào nàng, hỏi ngược lại, “Vậy cô cho là tôi thích cô gái có hình mẫu thế nào?”

“MC, người mẫu, diễn viên, phụ nữ có trình độ văn hóa và khí chất tố chất rất cao.” Hạ Cảnh Diễm thành thật trả lời, bởi vì đã từng cùng hắn cùng một chỗ, có người nào không phải thuộc tầng lớp thượng lưu đâu?

Hạ Cảnh Diễm vốn cho là hắn sẽ rất hào phóng thừa nhận vấn đề này, nhưng đã thấy hắn rũ xuống lông mày, trầm tư một chút, mới biểu lộ chân thật hồi đáp, “Không sai, thật sự của tôi quen biết vài người như vậy, nhưng tôi cũng không có thừa nhận tôi thích họ.”

Đây là trả lời gì vậy? Cũng đã xảy ra quan hệ, nhưng chỉ là trình độ quen biết mà thôi à? Hạ Cảnh Diễm thực sự kinh ngạc, nhưng câu phía sau kia lại làm nàng càng ngạc nhiên hơn, hắn không thích những cô gái kia? Cái này có là logic không? Bất quá, cũng khó trách, đối với đàn ông, yêu và ngủ cùng nhau là hai chuyện khác biệt, chỉ là không có ai như hắn nói thẳng ra như thế.

“Nếu như những cô gái kia biết rằng Kỷ tổng có ý nghĩ này, nhất định sẽ rất tức giận a!” Hạ Cảnh Diễm sắc mặt mặt tự nhiên đáp lại.

Đã thấy Kỷ Vi Thần vẻ mặt thẳng thắn, nhàn nhạt giương môi, thông dong trả lời, “Sẽ không, đây là quy tắc của trò chơi.” Sau khi nói xong, Kỷ Vi Thần cảm thấy có chút suy nghĩ, không rõ vì cái gì đối với vấn

đề của nàng, hần lại trả lời chân thật như vậy.

Hạ Cảnh Diễm biến sắc, có chút khó coi, đây là trò chơi của kẻ có tiền ư? Thật tùy tiện, Hạ Cảnh Diễm chỉ muốn nói những lời này, nửa ngày sau, Hạ Cảnh Diễm mới trào phúng, lên tiếng nói, “Thì ra là như vậy.” Cuộc sống của người giàu có đối với người nghèo mà nói, thật sự là theo không kịp.

Sau khi vào nhà hàng, Hạ Cảnh Diễm không có khẩu vị, tùy tiện ăn một chút, Kỷ Vĩ Thần ăn vừa phải, chính giữa cơ hồ không có lời gì để nói, sau nửa giờ, hai người ra nhà hàng, hướng văn phòng đi đến.

Đến trưa, Hạ Cảnh Diễm ở trong văn phòng Kỷ Vĩ Thần, mà hần đã ra khỏi, thẳng đến lúc tan việc mới vừa về, nhìn hần trang phục tùy ý, tựa hồ không giống đi ra ngoài làm việc, nhưng thân là trợ lý, Hạ Cảnh Diễm không có hỏi nhiều, lúc gần đi, Hạ Cảnh Diễm đã chuẩn bị xong phải về nhà, lại nghe hần nói, “Đêm nay tôi có tiệc rượu, tôi hi vọng cô cùng đi.”

Hạ Cảnh Diễm trong khoảng thời gian ngắn không nghe rõ ràng, cúi người đang muốn đi thu thập tư liệu, tay dừng lại, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, ngạc nhiên nói, “Kỷ tổng ngài nói cái gì?”

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuấn tú nổi lên không vui, cô gái này suốt ngày nay rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Vì cái gì đối với lời nói của hần không thêm để ý như vậy? Có chút không nhẫn nại lặp lại, “Đêm nay cô đi theo tôi đến một chỗ.”

Cứ như vậy? Hạ Cảnh Diễm giống như nghe được nó là tiệc rượu gì đó, nhưng Hạ Cảnh Diễm không muốn đi, chỉ thấy hần cầm lấy chìa khóa xe lên tiếng nói, “Theo tôi xuống.”

Đi theo hần vào bãi đỗ xe, ngồi vào xe của hần, Hạ Cảnh Diễm trong lòng có chút nhỏ nhen không an, hần rốt cuộc muốn đem mình đi đâu? 20 phút sau, Kỷ Vĩ Thần dừng xe ở cửa hàng thời trang sa hoa, đi vào cửa, Hạ Cảnh Diễm bị những lễ phục trước mắt làm cho hoa mắt, trời ạ! Thật là đẹp.

Lúc này, một bóng dáng xinh đẹp từ cửa đi tới, thấy Kỷ Vĩ Thần không khỏi lộ ra một vòng cười mê người, “Kỷ tổng, ngọn gió nào thổi ngài tới đây?”

Kỷ Vĩ Thần nhìn sang Hạ Cảnh Diễm dáng người ngấm chùng 1m62, lên tiếng nói, “Chọn cho cô ấy một lễ phục thích hợp.”

Cô gái kia đem ánh mắt quàng đến trên người Hạ Cảnh Diễm, trong mắt nhấp nháy kinh ngạc, cô có chút tò mò cười hỏi, “Vị tiểu thư này rất lạ mặt a! Không biết nên xưng hô như thế nào?”

“Xin chào, tôi gọi là Hạ Cảnh Diễm, trợ lý của Kỷ tổng.” Hạ Cảnh Diễm gật đầu mỉm cười một chút.

Cô gái kia lộ ra một chút vui vẻ, nhiệt tình lên tiếng nói, “Đi theo tôi!”

Hạ Cảnh Diễm ngập ngừng, quay đầu lại nhìn về phía Kỷ Vĩ Thần, đã thấy hần hướng nàng nhượng nhượng mà, ý bảo nàng cùng đi, Hạ Cảnh Diễm giật mình giống như đang nằm mơ, nàng như thế nào có chút giống cô bé lợm lợm vậy?

Một bộ lễ phục màu đen rất xứng với dáng người thon thả của Hạ Cảnh Diễm, đem đường cong hoàn mỹ của nàng bày ra vô cùng tinh tế, gương mặt thanh tú, da thịt mịn màng trong suốt, một chút trang điểm mắt khói càng làm rõ đường nét gương mặt, lông mi thật dài, trong ánh mắt lộ ra một chút lạnh lùng, tóc búi cao lập tức làm cho nàng ưu nhã cao quý, khí chất hơn người, Hạ Cảnh Diễm không dám tin nhìn qua mình trong kính, thiếu chút nữa không nhận ra chính mình, lễ phục cổ chữ V khoét sâu làm cho nàng biến thành quyến rũ, khuôn ngực đầy đặn như ẩn như hiện, phối hợp với một vòng cổ xa xỉ thì đã trở thành người của giới thượng lưu quý tộc.

Cô gái trang điểm cho nàng thoả mãn nở nụ cười, đồng thời, trong lòng âm thầm kinh ngạc, một cô gái bình thường lại ăn mặc ra hiệu quả như vậy.

“Chúng ta đi xuống đi!” Cô gái hướng Hạ Cảnh Diễm đưa tay ra.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc hết sức, rũ xuống lông mi nhẹ gật đầu.

Đang ngồi ở trên ghế xem báo chí, Kỷ Vĩ Thần nghe được sau lưng có truyền đến tiếng bước chân, vô thức nghiêng đầu, khi mới chạm đến bóng dáng quyến rũ của ai kia thì tâm đang lơ đãng như âm âm nhảy lên, Hạ Cảnh Diễm đẹp đến không chút nào che giấu, hần cũng không hiểu sao cảm thấy động tâm.

Cô gái dẫn dắt tay Hạ Cảnh Điềm đến trước mặt hắn, giọng điệu mập mờ nói, “Tôi đem cô ấy trả lại cho ngài, có hài lòng không?”

Hạ Cảnh Điềm nhướng mày cả kinh, cũng đang lúc này, Kỷ Vĩ Thần tay to nhận lấy tay của nàng, hướng cô gái nữ nhẹ gạt đầu, “Lần sau tới tìm cô uống trà.” Nói xong, kéo Hạ Cảnh Điềm đi đến xe.

Hạ Cảnh Điềm cũng không biết cái gì không đúng, nhưng nàng cảm giác, cảm thấy có vấn đề, thẳng đến bị kéo vào trong xe, nàng mới tìm được cơ hội lên tiếng, “Kỷ tổng, chúng ta đây là muốn đi nơi nào?”

Kỷ Vĩ Thần ngồi vào ghế lái, hí mắt đánh giá Hạ Cảnh Điềm, ánh mắt lơ đãng xẹt qua trước ngực hơi lộ ra của nàng, đôi mắt lập tức thâm thúy, Hạ Cảnh Điềm ý thức được chính mình đang bị nhìn, lập tức hai tay che lại, ánh mắt bối rối quay qua một bên, động tác này, rước lấy Kỷ Vĩ Thần nhắc lên lông mày cười, lập tức xe khởi động, hướng nơi có yến hội chạy đi.

Yến hội được tổ chức trong một tòa khách sạn 30 tầng mới khai trương, chờ Hạ Cảnh Điềm cùng Kỷ Vĩ Thần đi tới thì yến hội đã bắt đầu rồi, Kỷ Vĩ Thần xuất hiện hiển nhiên rước lấy mọi người chú ý, mà đồng thời, còn vẻ mặt không hiểu của Hạ Cảnh Điềm cũng đi theo trở thành mục tiêu của mọi người, đi đến nơi của giới thượng lưu Hạ Cảnh Điềm có vẻ khấn trương cực kỳ, có lẽ, trong tiềm thức có một loại cảm giác tự ti a!

Kỷ Vĩ Thần đi thẳng đến trước mặt chủ nhân tổ chức yến hội, đây là một người đàn ông trung niên, hai người đầu tiên là khách sáo một phen, sau đó Kỷ Vĩ Thần đem Hạ Cảnh Điềm đơn giản giới thiệu xong, người đàn ông ánh mắt kinh diễm đánh giá Hạ Cảnh Điềm, sau đó, hướng Kỷ Vĩ Thần ha ha nói đùa, “Kỷ tổng cô gái bên cạnh thật sự là một mỹ nữ, loại diễm phúc này thật làm cho người ta hâm mộ a!”

“Lâm tổng quá khen.” Kỷ Vĩ Thần cười nhạt một tiếng, quay đầu lại hướng Hạ Cảnh Điềm nhìn, Hạ Cảnh Điềm sắc mặt rất không tự nhiên, biểu lộ có chút cứng ngắc.

Hạ Cảnh Điềm làm sao có thể tự nhiên ? Vừa rồi người đàn ông trung niên kia nói một câu, làm cho Hạ Cảnh Điềm trong lòng tự giễu không thôi, cũng khó trách, cùng Kỷ Vĩ Thần xuất hiện, chính mình không trở thành những phụ nữ hám giàu mới là lạ, nhưng loại cảm giác này lại rất chán ghét, Hạ Cảnh Điềm cắn môi dưới, cố gắng trưng ra một vòng cười.

Cũng đang lúc này, Kỷ Vĩ Thần thanh âm trầm thấp truyền đến, “Cô trước qua chỗ đó ngồi đi.”

Hạ Cảnh Điềm nhìn một cái chỗ sô pha không người, nhẹ gạt đầu đi qua, vừa ngồi xuống, người phục vụ liền đưa tới một ly rượu, nàng thuận tay liền tiếp nhận, rất ít uống rượu, cầm lên đã uống nửa ly, một mình uống rượu giải sầu cảm giác không tồi.

Ngồi ở trên ghế sô pha, may mắn chứng kiến Kỷ Vĩ Thần trong đám người, so với những người đàn ông trung niên kia, Kỷ Vĩ Thần có vẻ rất trẻ tuổi, anh tuần làm cho hắn như hạc giữa bầy gà, hắn giơ tay nhắc chân ăn nói ưu nhã, toàn thân tản ra khí tức thành thực mê người.

Ngẫu nhiên có mấy cô gái ăn mặc khêu gợi tiến lên đi tới cùng hắn chào hỏi, mỗi khi lúc này, Hạ Cảnh Điềm thần kinh sẽ băng cứng, nhìn xem những cô gái kia có cùng hắn nháy mắt trêu chọc nhau, Hạ Cảnh Điềm ngực có chút cảm giác buồn bực, nói không ra khó chịu, mà Kỷ Vĩ Thần trên mặt lại một mực giương nụ cười nhạt, chu toàn, ánh mắt ngẫu nhiên phóng tới, cùng Hạ Cảnh Điềm chạm nhau, dừng lại vài giây, rồi sau đó không để lại dấu vết dời đi.

Loại yến hội này vốn là không thích hợp với cá tính như Hạ Cảnh Điềm, nàng lẳng lặng ngồi ở trên ghế, thỉnh thoảng cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, sau đó ánh mắt nhìn qua trai xinh gái đẹp trên mặt đều đeo nụ cười giả tạo, loại yến hội này, cơ hồ mỗi người đều mang theo mặt nạ, nói cực lực lời nịnh nọt, làm cho Hạ Cảnh Điềm cảm thấy nổi da gà.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe chủ nhân yến hội đứng trên đài chủ trì, cầm trong tay microphone, mừng rỡ tuyên bố, vũ hội đã đến giờ rồi, tiếp đó chỉ thấy rất nhiều trai lẫn gái ghép đôi thành bạn nhảy, theo âm nhạc ôm nhau tiến sân.

Hạ Cảnh Điềm trong lòng cũng lặng yên nhìn, dưới ánh đèn nhu hòa, tìm kiếm lấy một bóng dáng cao thẳng, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần cầm trong tay một ly rượu, đang cùng một cô gái nói nhỏ thì thầm, không biết đang

thảo luận cái gì, Hạ Cảnh Điềm trong lòng không khỏi có chút thất vọng, bất quá, nàng sẽ không biểu hiện ra ngoài, chỉ là, nửa mở con mắt tiếp tục chăm chăm vào các đôi trai gái trên sân.

Bỗng dưng, Hạ Cảnh Điềm rõ ràng cảm giác được trong đám người có một đôi ánh mắt lợi hại quét tới, nàng vô thức nhìn lại, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần đã đặt ly rượu xuống, đang hướng phía của nàng đi tới, Hạ Cảnh Điềm sững sờ, Kỷ Vĩ Thần đã bước đến trước mặt, hướng nàng đưa tay ra, Hạ Cảnh Điềm mở to mắt ngẩng đầu, Kỷ Vĩ Thần môi mỏng tràn cười, “Không muốn cùng tôi nhảy một khúc sao?”

Ánh mắt thâm thúy mê người, tiếng nói trầm thấp từ tính, phối với nụ cười kia làm cho người ta thần hồn điên đảo, giống như không cùng hấn khiêu vũ là một loại phạm tội, Hạ Cảnh Điềm trong lòng cũng đã dấy nguyện, sau vài giây chần chừ nàng bỏ tay mình vào trong lòng bàn tay của hắn, hắn cầm thật chặt, có chút dùng sức đem nàng kéo lên, hướng về phía sân nhảy.

141. Chương 141: Thân Mật

Khiêu vũ là một việc cực kỳ đặc biệt, cần hai người phối hợp ăn ý, Hạ Cảnh Điềm không từng khiêu vũ qua, cho nên, nàng rất khẩn trương, thân thể cứng ngắc, mà đang ôm eo nàng Kỷ Vĩ Thần cảm giác được nàng khẩn trương, nhỏ giọng tại bên tai nàng nói, “Buông lỏng một chút, đừng sợ.”

Lời nói của Kỷ Vĩ Thần làm cho Hạ Cảnh Điềm cố gắng đứng thẳng lên, eo cũng mềm mại hơn, ngẩng đầu nhìn qua dưới ánh đèn lơ lửng, hơn mười đôi trai gái chặt chẽ dán sát vào nhau, hoàn toàn không giống như là khiêu vũ, tay cô gái vòng quanh cổ của chàng trai, mà chàng trai lại ôm eo nhỏ nhắn, hai thân thể chặt chẽ sát cùng một chỗ, châu đầu ghé tai, trầm thấp nói những lời không nghe rõ, còn có đôi ở giữ mọi người không hề bận tâm hôn môi, một màn này làm Hạ Cảnh Điềm mặt đỏ tới mang tai, khuôn mặt sớm đã một mảnh đỏ bừng, thậm chí không dám ngẩng lên nhìn thẳng Kỷ Vĩ Thần.

Kỷ Vĩ Thần vô cùng thú vị nhìn Hạ Cảnh Điềm nháy lại mặt, lòng bàn tay của nàng xuất hiện mồ hôi, cho thấy nội tâm của nàng bối rối cùng khẩn trương, điều này làm cho Kỷ Vĩ Thần không khỏi cảm thấy lạ, nàng hẳn là phải thích loại trường hợp này chứ! Làm sao có thể có vẻ khẩn trương như vậy?

Kỷ Vĩ Thần khí tức nam tính mạnh mẽ đập vào mặt, bí mật mang theo một loại nước hoa đặc biệt dễ ngửi, nhẹ nhàng trên chốc xúc giác nhạy cảm của Hạ Cảnh Điềm, mà trên lưng tay nắm chặt làm cho nàng thân thể không hề phản kháng cùng hắn dán sát, Hạ Cảnh Điềm cảm giác hô hấp đã loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đựng phải lòng ngực cứng rắn của hắn, mà thân hình nhỏ nhắn của nàng đã sớm được Kỷ Vĩ Thần kéo vào trong ngực.

Trời ạ! Đây là khiêu vũ sao? Hạ Cảnh Điềm trừng lớn mắt, nhưng, trời biết, nàng đến cỡ nào tham luyện khí tức thuộc về hắn, nó đã sớm ẩn sâu trong lòng nàng, nhiệt độ nóng rực của hắn, hô hấp của hắn, hết thấy thuộc về hắn, trong mọi cử động thân mật, đều như vậy không hề che dấu hiện ra ở trước mặt nàng, Hạ Cảnh Điềm cảm giác thân thể không hiểu nóng lên, không biết có phải hay không là bởi vì uống quá nhiều rượu, nàng có chút say.

Bỗng dưng, bên tai truyền đến một cái cắn khẽ, Hạ Cảnh Điềm cả người mẫn cảm xiết chặt, Kỷ Vĩ Thần thanh âm khàn khàn vang lên, mang theo một vòng cười khẽ, “Rất mẫn cảm.”

Như thế mập mờ lời nói nghe vào tai Hạ Cảnh Điềm càng giống như trên đầu thần kinh yếu ớt của nàng, nàng trầm thấp nói một câu, “Kỷ tổng. . .”

“Hửm?” Trầm thấp ứng, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt thâm thúy tham lam chăm chăm vào khuôn mặt nàng.

Hạ Cảnh Điềm vô thức ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm đến gương mặt hoàn mỹ nhìn như đang xâm lược, giờ khắc này, nàng không cần biết đến quyền thế của hắn, tiền tài của hắn, chỉ vì hắn tướng mạo tuấn mỹ đã đủ làm cho nàng bị lạc, Hạ Cảnh Điềm mê mang chớp chớp mắt, đáp lại nàng dĩ nhiên là môi mỏng gợi cảm của hắn, một nụ hôn nhẹ mà dịu dàng che đi lên, Hạ Cảnh Điềm lặng lẽ mở to mắt, nhưng không có cự tuyệt, bởi vì cự tuyệt không được, không có cố gắng cự tuyệt, hết thấy cảm thụ đều làm người ta kích động mà huyết mạch phun trào.

Ban đầu như chuồn chuồn lướt nước, bây giờ là chăm chú không muốn chia lìa cùng dây dưa, hai người hôn đến nhập hồn, quanh thân tất cả mọi người đều cũng đang hưởng thụ lấy âm nhạc cùng ngọn đèn mang đến sự kích thích.

Thật lâu hai người mới tách ra, Hạ Cảnh Diễm đã thở hổn hển nhưng như vậy ngọt ngào thật làm cho nàng có một cảm nhận khác, nàng đột nhiên phát hiện mình thật vui vẻ, như sắp vỡ òa rồi, nhìn trước mắt người đàn ông này, đôi mắt hần thâm tình như thế, Hạ Cảnh Diễm cam nguyện trầm mê.

Điệu nhạc dừng lại, các cặp đang ôm nhau đều tự tán đi, tiếp nhận ly rượu từ phục vụ sinh tiếp tục tâm tình, mà Hạ Cảnh Diễm cũng bị Kỷ Vĩ Thần dẫn đến một chỗ ngồi, phục vụ thập phần chu đáo đưa tới thức uống, hai người đều tự cầm một ly.

Ngọn đèn lúc này sáng hơn, lui đi hôn ám, đem dục vọng cùng tâm tư đều chiếu sáng, trong ánh đèn, Hạ Cảnh Diễm không dám nhìn tới hai mắt Kỷ Vĩ Thần, bởi vì nàng sợ bị hần đọc được cảm xúc không rõ của nàng, vừa rồi hết thấy tham lam và mơ tưởng đã có được, nàng lại sẽ không lưu luyến, có được rồi nàng cũng không thêm tham vọng.

“Như thế nào? Cảm giác không thú vị sao?” Kỷ Vĩ Thần nhìn Hạ Cảnh Diễm rũ xuống đôi mắt, trầm thấp hỏi.

Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, ngẩng đầu lên nói, “Kỷ tổng, tôi có thể rời đi trước không?”

“Phải đi à?” Kỷ Vĩ Thần lông mày nhăn lại, bất quá, hần cũng không thích không khí hai mặt ở nơi này, hần ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thời gian đã gần mười giờ hơn, cũng nên rời đi, rồi hướng Hạ Cảnh Diễm trầm giọng nói, “Cô chờ một chút, khi đi tôi sẽ gọi.”

Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, nghe ra hần sẽ cùng nàng rời đi, nàng trong lòng nói không ra vui sướng, nhìn về phía chủ nhân bữa tiệc, Hạ Cảnh Diễm mê hoặc nhìn, vì cái gì đã từng đối với nàng lạnh lùng như vậy, hôm nay lại đối với nàng tốt như vậy? Là mộng sao? Cho dù là mộng, cũng không thể gây cho nàng loại cảm giác vui vẻ này! Huống chi đây là thật, hần chân thật đang ở trước mắt, Hạ Cảnh Diễm tâm tình bây giờ dồn dập mà bối rối, nàng sợ qua đêm nay, tâm sẽ lại một lần nữa trầm luân, nàng sợ yêu không dứt được, sợ rơi vào tay giặc, nhưng làm cho nàng lo lắng chính là, nàng chỉ sợ sớm đã luân hãm vào vực sâu không thể tự kèm chế.

Chỉ chốc lát sau, Kỷ Vĩ Thần đã đi tới, kéo tay nàng trong lúc mọi người đang nhìn mà rời đi, đi ra khỏi đại sảnh náo nhiệt, hành lang có vẻ yên tĩnh cực kỳ, Hạ Cảnh Diễm tận lực phóng nhẹ bước chân, điều chỉnh hô hấp, rồi đi trong trường hợp này, nàng có chút thở dài một hơi, cùng hần đi vào trong thang máy, cửa nhẹ nhàng khép lại càng làm không khí thêm yên tĩnh, Hạ Cảnh Diễm tổng cảm giác muốn nói cái gì, nhưng lại không nghĩ ra được lời nói.

“Kỷ tổng, cảm ơn ngài dẫn tôi tới loại dạ tiệc này.” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu lập tức trở nên khách sáo, hôm nay nàng cũng học được cái gì là diễn trò.

Kỷ Vĩ Thần ở dưới ánh đèn sáng chú mục gương mặt Hạ Cảnh Diễm, vừa rồi nàng tích cực đáp lại làm cho hần kìm lòng không được muốn càng nhiều, hơn nữa, khó nói lên trong lòng có chút vui vẻ, mới vài phút, nàng lại dùng lời nói tràn ngập khoảng cách, hiển nhiên làm cho hần không vui, “Chỉ cần cô đồng ý, từ nay về sau, loại yến hội này còn rất nhiều.”

Hạ Cảnh Diễm cả kinh, nhướn mày, tranh thủ thời gian khoát tay nói, “Không cần, lần sau không cần, cảm ơn.”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu làm cho Kỷ Vĩ Thần càng không vui, hần cao thẳng thân hình đi đến gần nàng, đem nàng bức đến góc thang máy, hai tay duỗi ra, đem nàng bao quanh, hần giọng điệu tức giận gầm nhẹ nói, “Cô rất thích từ chối phải không?”

Hạ Cảnh Diễm giật mình, trên người hần phát ra áp lực làm cho nàng bất an, không biết nên như thế nào đáp lại, đã thấy mắt của hần cúi xuống, bàn tay dứt khoát ôm chầm eo của nàng, đem nàng gần hơn trong ngực, môi mỏng phách đạo trừng phạt che lên.

“Ừm. . .” Hạ Cảnh Diễm la nhẹ một tiếng, cảm giác được đôi môi có thêm nhiệt độ, đầu óc trống rỗng, tay vô thức đẩy hần ra, lại phát hiện căn bản đẩy không được, muốn cự tuyệt quay đầu, bàn tay sau đầu biết

nàng muốn tránh né, dùng sức đè lại gáy nàng, làm cho nàng không cách nào cự tuyệt nụ hôn ép buộc của hắn.

Như thế thân mật, hai người có thể cách quần áo mỏng mà cảm nhận được nhiệt độ trên da thịt đối phương, Hạ Cảnh Diễm cảm giác máu trong người chảy nhanh, hận không thể muốn vượt nhanh qua tim đang đập liên hồi của mình, mà trên người hắn nhiệt độ cực nóng, một loại khí tức mập mờ vô hình chảy xuôi theo.

Hưởng thụ lấy nàng thân thể mềm mại, Kỷ Vĩ Thần cảm giác bụng dưới truyền đến cảm giác khó chịu, nếu như không phải bởi vì chỗ này không thích hợp, hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự muốn nàng, nhưng thân thể của nàng lại làm cho hắn lưu luyến không muốn buông tay, cho dù thang máy rơi xuống đất, hắn cũng không nguyện buông ra.

Cửa thang máy mở ra trong chớp mắt, Hạ Cảnh Diễm khước mắt nghiêng nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người nơi cửa, nàng cũng không biết nơi nào đến một sức mạnh, đơn giản chỉ cần đẩy hắn ra, nhanh chạy vội đi ra ngoài, mà sau lưng, Kỷ Vĩ Thần thì không thèm để ý chút nào ánh mắt của mọi người, thông dong đuổi theo.

Chạy ra cửa lớn, Hạ Cảnh Diễm đứng một bên, cố gắng điều chỉnh tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trời ạ! Đây là tình huống gì? Nhớ tới vừa rồi trong thang máy một màn, nàng đã nhanh không chịu nổi rồi, khi quay đầu lại, đột nhiên trông thấy bên cạnh mình sớm đã đứng đó – Kỷ Vĩ Thần, nàng càng hoảng loạn, nhanh nhanh quay đầu đi, đã xảy ra chuyện vừa rồi nàng không biết dùng tư thái gì đối mặt .

“Đi thôi! Chúng ta trở về.” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần thanh âm bình tĩnh truyền đến, dường như sự tình vừa rồi hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Đi chỗ nào?” Hạ Cảnh Diễm buồn bực kêu một tiếng.

“Trở lại khách sạn.” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần cười khê một tiếng, nàng bối rối trong cũng rất thú vị! Hắn đột nhiên phát hiện, so với những phụ nữ kia dịu dàng ngoan ngoãn như sũng vật, Hạ Cảnh Diễm có vẻ thú vị nhiều hơn.

Khách sạn? Hạ Cảnh Diễm đầu óc âm âm mà loạn, đã trải qua chuyện như vậy, rất khó không cho nàng nghĩ lệch đi, nàng có chút dồn dập lên tiếng nói, “Kỷ tổng trở về thì tốt rồi, tôi thuê xe về nhà.” Trời ạ! Không thể còn như vậy tiếp tục, nhất định phải nghĩ cách ngăn cản, nếu không, nàng nói không được chính mình sẽ làm ra chuyện gì .

“Về nhà? Đã trễ thế như vậy, hay là về lại khách sạn!” Kỷ Vĩ Thần thanh âm không có cương cầu, lại lộ ra một uy nghiêm làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Tuy áp lực rất lớn, nhưng Hạ Cảnh Diễm vẫn gian nan nói, “Không cần, tôi muốn về nhà.” Hạ Cảnh Diễm cự tuyệt vô cùng vất vả, nhưng trong lòng càng thống khổ, đối mặt người mình yêu thích lại muốn rời xa, lại muốn cự tuyệt, đối với nàng mà nói, không phải là một loại tra tấn sao? Hôm nay xã hội này, ai cũng có quyền lợi tìm được tình yêu, duy chỉ có nàng không thể.

Xem thấu tâm tư Hạ Cảnh Diễm, Kỷ Vĩ Thần cười nhẹ một tiếng, “Cô sợ hãi cái gì?”

Hạ Cảnh Diễm trên mặt hiện lên một vòng chặt vật, nàng kinh ngạc nhìn hắn, nhanh phản bác, “Tôi. . . . Tôi làm sao có thể sợ hãi? Tôi. . . .” Nàng đang còn muốn nói cái gì, ở trước mặt hắn, nhưng một lời cũng không nói được.

“Cô đang sợ tôi?”

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm không nói gì, chỉ phải trong lòng thừa nhận, đúng, nàng sợ hắn, cũng không phải là sợ đêm nay sẽ phát sinh cái gì, nàng sợ chỉ là từ nay về sau sẽ không dám đối mặt cảm tình, nàng sợ chính là mình mềm yếu cùng vô năng.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm gương mặt kinh ngạc, Kỷ Vĩ Thần chậm rãi cười, khàn khàn giọng điệu tới gần, “Trong mắt cô, tôi là Mạnh Hồ sao? Tôi đáng sợ vậy sao?”

Kỷ Vĩ Thần ngôn ngữ bức bách làm cho Hạ Cảnh Diễm không dự liệu được trả lời, vốn đã tâm lý yếu ở đâu còn có khí lực phòng bị, nàng lại một lần nữa không nói gì, giương lên môi, lại nói không ra cái gì, “Tôi. . . .”

Hạ Cảnh Diễm biết rõ, ở trước mặt hấn, nàng hiện tại duy nhất tất cả chính là tự tôn, nàng không thể không có tự tôn, cự tuyệt là một chuyện, nàng càng sợ bị thương, cho nên, nàng tình nguyện trúng kế khích tướng của hấn, cũng không nguyện chịu thua, nàng giương lên đầu, giọng điệu quật cường nói, “Tôi mới sẽ không sợ ngài, Kỷ tổng chớ suy nghĩ nhiều.”

Nhìn nàng như vậy, Kỷ Vĩ Thần lại nở nụ cười, nhìn nàng một cái, hấn xoay người hướng xe đi đến, sau lưng, Hạ Cảnh Diễm nghỉ chân trong chốc lát, nàng nghĩ làm rõ suy nghĩ của mình, nhưng đầu óc hỗn loạn cần bản cái gì cũng nghĩ không ra được.

Ngồi trên xe Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm ần ần bất an, không thể nói vì cái gì, đêm nay, có vẻ đặc biệt bức bối, mà bên người nàng, trong bóng đêm, hấn ngũ quan tuần tú lại càng thêm mê người, Hạ Cảnh Diễm nghĩ, khó trách có nhiều như vậy cô gái cam nguyện trầm mê ở hấn, chỉ cần hấn một ánh mắt, phụ nữ cao ngạo tới đâu đều sẽ thần phục hấn.

Xe lái vào khách sạn, Hạ Cảnh Diễm xuống xe, tại cửa ra vào nàng do dự trong chốc lát, mới đi theo hấn đi vào khách sạn, phòng của Hạ Cảnh Diễm ở bên cạnh phòng Kỷ Vĩ Thần, khi mở cửa phòng tổng nháy mắt, Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại nhìn một cái Kỷ Vĩ Thần, chỉ thấy hấn cũng mở cửa, ánh mắt nhìn nàng, sau đó đẩy cửa tiến vào, Hạ Cảnh Diễm có chút ngượng ngùng cắn cắn môi dưới, đẩy cửa phòng mình đi vào.

Hôm nay Hạ Cảnh Diễm đã không có hứng thú đi quan sát hưởng thụ gian phòng cao cấp này, nàng hiện tại thậm chí muốn một chỗ ngồi xuống hảo hảo tự hỏi hành vi của mình, có nhà mà không trở về, cùng Kỷ Vĩ Thần ở lại trong khách sạn, hơn nữa, hôm nay lại còn bị hôn môi, những chuyện kia cứ nhiều loạn suy nghĩ Hạ Cảnh Diễm, nhưng trong một trong căn phòng an tĩnh, hình ảnh hôn môi cùng cảm nhận cũng dễ dàng xông tới, loại tư vị ngọt ngào làm cho nàng say mê, nhìn thoáng qua thời gian, nhanh đã gần mười một giờ rồi, uốn mình trên ghế nghỉ ngơi trong chốc lát, nàng rót cho mình một ly cà phê, nàng hiện tại căn bản không có buồn ngủ, mở ti vi, nhằm chán xem truyền hình, nhưng hình ảnh căn bản không cách nào nhập vào trong óc, đầu óc của nàng sớm đã bị một người đàn ông chiếm cứ.

Không thể phủ nhận, nếu là lúc trước, nếu như có thể tìm được Kỷ Vĩ Thần như hôm nay, nàng thật sự là chết cũng cam nguyện, nhưng hôm nay dù có được cảm giác này, nàng cũng lo lắng, yêu là độc được, ăn vào sẽ nghiện .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hạ Cảnh Diễm thập phần chú ý động tĩnh ngoài cửa, tuy cố gắng tự nói với mình không có cái gì, nhưng gạt được chính mình sao? Chỉ là không dám thừa nhận, không dám đối mặt lòng của mình a!

Được rồi! Nàng có chút kỳ vọng, đồng thời nàng cũng sợ hãi, phức tạp mâu thuẫn làm cho nàng rất bức bối, không khỏi thiết tưởng , nếu như hấn vào được, sẽ như thế nào ? Chính mình phải như thế nào xử lý, chỉ dùng ngôn từ cự tuyệt, hay là không cho hấn vào phòng? Hoặc là, rất lớn tiếng trách cứ hấn, làm cho hấn không cần phải xăng bậy?

Hạ Cảnh Diễm uống trà, cố gắng tập trung tư tưởng xem TV, trong lòng an ủi, tùy ý là tốt rồi, tùy ý là tốt rồi, không cần cưỡng cầu.

Chứng kiến trên bàn chồng chất một đống lớn thức ăn, nàng không chút lựa chọn mở ra, dù sao cũng không cần phải trả tiền, như thế nào ăn cũng sẽ không đau lòng, hưởng chi, suy nghĩ nhiều nàng thật là có chút đói bụng.

Hạ Cảnh Diễm cứ như vậy ngồi đến hơn mười một giờ, Hạ Cảnh Diễm tưởng tượng thấy, đêm nay xem ra là an toàn rồi, Kỷ Vĩ Thần nói không chừng đã sớm ngủ, chỉ có chính mình ngu ngơ ngồi đây nghĩ lung tung, làm gì sẽ có chuyện đó? Đêm mình giống như con điên nha ? Nghĩ xong, nàng đi vào phòng tắm.

Thay lễ phục dạ hội ra, Hạ Cảnh Diễm mới giặt mình, quần áo của mình còn ở tiệm thời trang kia! Mà trong khách sạn chỉ có khăn tắm, tắm rửa xong rồi, Hạ Cảnh Diễm bất đắc dĩ vậy quanh một cái khăn tắm đi ra, tóc bởi vì ướt mà tùy ý xoa, tự dưng tăng thêm cho nàng một vòng gợi cảm, mà ngay cả Hạ Cảnh Diễm cũng phát hiện, đêm nay chính mình rất gợi cảm nha, nhưng gợi cảm cũng chỉ có thể chính mình thưởng thức.

Héch lên môi, đang chuẩn bị ngủ, ngoài ý muốn , chuông cửa cũng đang lúc này vang lên, trong phòng yên tĩnh dọa Hạ Cảnh Diễm nhảy dựng, nàng quả thực là nhảy dựng lên, chăm chăm vào cửa chừng 5 giây, nàng

mới sửa sang lại tâm tình đi qua, nho nhỏ mở ra một khe hở, đứng ở ngoài cửa rõ ràng là Kỷ Vĩ Thần, chỉ thấy hần y nguyên mặc áo sơ mi, thậm chí liền tắm cũng chưa.

“Kỷ tổng, có chuyện gì không?” Hạ Cảnh Diễm khẩn trương nuốt một hơi.

142. Chương 142: Hậu Quả Phóng Túng

Hạ Cảnh Diễm giọng điệu cứng rắn vừa dứt, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần đưa tay đẩy ra cửa phòng, bóng dáng cao thẳng đi đến, cặp mắt kia thâm thúy chân thật chiếu đến hai luồng hỏa diễm, đó là một loại dục vọng giấu ở trong lòng, Hạ Cảnh Diễm sững sờ nhìn người đàn ông đang đi vào này, sau đó, một giây, thon dài thân hình khi dễ che lên, không có dư thừa ngôn ngữ, không có dư thừa động tác, chỉ có hai người tâm tình đang bị đè nén.

Cửa hợp thời đóng lại, phịch một tiếng Hạ Cảnh Diễm trong lý trí hỗn loạn bừng tỉnh, nàng đẩy ra Kỷ Vĩ Thần, lui về sau một bước, khẽ nói, “Đợi một chút. ”

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt lộ ra cuồng dã, mày kiếm nhần lại, hần giọng điệu có chút khàn khàn, “Làm sao vậy?”

Thanh âm như thể mê người, dưới tình hình này tựa như một loại ma lực, xao kích trái tim yếu ớt của Hạ Cảnh Diễm, nàng đã không cách nào dung lý trí tự hỏi, nhưng nàng biết rõ làm như vậy là không đúng, là không thể, nàng nuốt nuốt bọt, trấn định nói, “Thỉnh kỷ tổng tự trọng, tôi muốn đi ngủ.”

Nhưng mà, sau lưng lại đột nhiên truyền đến nhiệt độ của hần, hô hấp của hần tại bên tai, nụ hôn của hần như lửa nóng khắc ở bờ vai nàng trắng nõn, hô hấp của hần trầm trọng, giọng điệu của hần khàn khàn, “Em đừng từ chối tôi, được không?”

Không, không thể, không được. . . Hạ Cảnh Diễm nội tâm la lên, nhưng trước mặt người đàn ông này nàng giống như vô lực, không, nàng cự tuyệt không được, cự tuyệt không được hấp dẫn của hần, Hạ Cảnh Diễm xoay người, gương mặt nhìn, bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt sâu u của hần, nhỏ giọng hỏi, “Vậy anh thích tôi sao?” Chỉ cần đáp án này, nàng tình nguyện trả giá chính mình.

Môi mỏng tràn một vòng cười, hần nhìn nàng trầm ngâm một chút, khẳng định đáp, “Thích.”

“Thật sự?” Hạ Cảnh Diễm vui sướng, hần nói thích nàng?

“Tôi dùng thân thể chứng minh, có thể chứ?” Kỷ Vĩ Thần mập mờ đem lời nói nhả bên tai của nàng, sau đó, tay to đem nàng bế ôm ngang trong ngực, vững bước đi về hướng giường.

Hạ Cảnh Diễm kinh hô một tiếng, ánh mắt rốt cuộc không thể rời khỏi gương mặt làm nàng si mê, trong cũng đã hạ quyết định, được, để mặc chính mình tùy hứng một lần, không cần phải suy nghĩ sai hoặc đúng, cho dù sai, nàng cũng không quản.

Trong mắt Kỷ Vĩ Thần, đêm nay Hạ Cảnh Diễm chủ động hơn làm cho hần như phát điên, có rất ít phụ nữ cho hần loại cảm giác này, vừa rồi trong phòng, hần nhiều lần tự hỏi, tâm tình bực bội, trong đầu đều là hình ảnh Hạ Cảnh Diễm, cho nên, trong sự đè nén thống khổ, hần đã lựa chọn thỏa mãn chính mình.

Vướng vúi khăn tắm bị giật xuống, trên giường hai bóng dáng quấn giao cùng một chỗ, dưới đèn mờ ảo không thể phân rõ như một khối hợp nhau . . .

Kéo bức màn ngăn lại ánh mặt trời chiếu xạ, trong lúc ngủ say Hạ Cảnh Diễm bị chói mắt làm tỉnh lại, lông mi thật dài nháy động mấy cái, nàng mở mắt ra, khi thấy chính mình không mảnh vải che thân nằm ở trên giường, mới nhớ tới tối hôm qua phóng túng, lập tức mặt đỏ tới mang tai, Kỷ Vĩ Thần y nguyên đang còn ngủ, môi mỏng khẽ gợi cong nhẹ, hiển nhiên ngủ rất ngon, Hạ Cảnh Diễm lập tức lấy tay che miệng, sợ đánh thức đến hần, lẳng lặng nhìn khuôn mặt của hần vài giây, nàng mới đi xuống giường, nhặt lên khăn tắm đem thân thể của mình che khuất, sau đó, đi vào phòng tắm.

Chờ Hạ Cảnh Diễm tắm xong đi ra, chỉ thấy Kỷ Vĩ Thần đã thức, ngồi ở bờ giường hút thuốc, nhàn nhạt vòng khói làm mặt hắn có chút mơ hồ, lồng ngực nam tính lộ rõ lại một lần nữa làm cho Hạ Cảnh Diễm xấu hổ, Hạ Cảnh Diễm vây quanh khăn tắm ngồi ở trên ghế, ánh mắt không dám nhìn hướng hắn.

Không khí trầm tĩnh, ánh mặt trời nghịch ngợm lưu luyến nơi bệ cửa sổ, chiết xạ hương vị khô ráo, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt phóng ra ngoài, trên giường Kỷ Vĩ Thần mở miệng, “Đối với chuyện tối ngày hôm qua. . .

Hạ Cảnh Diễm vừa nghe nhắc đến tối hôm qua, không biết vì sao có chút cường ngạnh, nàng giương lên đầu, cắt đứt lời của hắn, “Chuyện tối ngày hôm qua là ngoài ý muốn, tôi sẽ quên.” Tối hôm qua không có ai đúng ai sai, nàng đã trưởng thành, nàng có thể vì dự vọng của mình chịu trách nhiệm.

Lần này ngược lại đến phiên Kỷ Vĩ Thần cau mày, khuôn mặt tuấn tú có chút âm trầm, Hạ Cảnh Diễm lời nói làm hắn có chút không vui, chuyện tối ngày hôm qua là ngoài ý muốn? Không phải, hắn tinh tường biết là đó là cần, cô gái này rốt cuộc nghĩ cái gì? Dựa theo lệ cũ, đối với chuyện ngày hôm qua, hắn sẽ trả tiền, nhưng lời nói còn chưa nói đi ra, đã bị cắt đứt, hắn đành phải từ chối cho ý kiến, dứt khoát không nói.

Hạ Cảnh Diễm đan tay vào nhau, mở miệng, “Cái kia, anh có thể giúp tìm cho tôi một bộ quần áo tối đây không?”

Kỷ Vĩ Thần nhướng nhướng mày, tiện tay gọi một cú điện thoại, hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trong phòng, 20 phút sau, Hạ Cảnh Diễm đã có quần áo đưa tới, mà hai người cũng tắm xong, cùng nhau ra khách sạn, chuyện tối ngày hôm qua, hai người không còn đề cập nữa.

Buổi chiều bay trở lại D thị, Hạ Cảnh Diễm đã không có thời gian về nhà lần nữa, nên điện thoại cùng ba mẹ nói lời chào, rồi lấy túi xách đi theo Kỷ Vĩ Thần lên máy bay.

Đối với Đỗ Thiên Trạch từ ngày đó hắn vẫn chìm đắm trong quán bar, đã say rất nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần tỉnh táo lại chỉ nghĩ đến uống rượu, hắn muốn chính mình say, hắn nghĩ quên ngày đó Hạ Cảnh Diễm đã nói gì với hắn, đàn ông rất kiên cường, có thể dây chằng qua là mặt ngoài, nhưng thật sự trong tâm cũng là yếu ớt .

Hai ngày sau đó, bạn tốt của hắn đưa hắn trở về biệt thự Đỗ thị, hắn cũng trốn trong phòng ba ngày không có ra cửa.

Còn Hạ Cảnh Diễm sau khi về đến D thị cũng cố gắng quên đi chuyện đã phát sinh ở F thị, làm việc rồi tan tầm, chỉ là có những lúc ngẫu nhiên gặp người, sẽ nhớ tới gương mặt người đàn ông kia, nhớ tới lời của hắn đêm đó, rồi trên mặt thoáng hiện một nụ cười nhẹ mà chính nàng cũng không hay biết.

Nhưng Kỷ Vĩ Thần không hề giống Đỗ Thiên Trạch rảnh rỗi như vậy, từ sau khi trở lại D thị, cơ hội gặp mặt của họ cũng rất ít, một tuần lễ trôi qua, Hạ Cảnh Diễm ngoại trừ nói chuyện với hắn trong điện thoại mấy lần, cũng chưa hề gặp mặt, gần đây là mới hôm qua, ngoại trừ công việc, Hạ Cảnh Diễm nghe không ra trong lời nói của hắn có ý gì khác, bất quá, cũng đã quen hắn lạnh lùng như thế, nàng cũng không phải là một người có thể khẩn cầu người khác quan tâm.

Ngẫu nhiên nàng sẽ nghĩ tới Đỗ Thiên Trạch, nghĩ đến đêm đó đối với hắn nói những lời thương tâm, Hạ Cảnh Diễm đã không có hy vọng xa vời, chỉ hy vọng hắn có thể sống tốt, trở lại cuộc sống vốn thuộc về của hắn.

Thời gian có khi trôi qua rất chậm, nhưng đối với cuộc sống của những người có việc làm lại trôi qua rất nhanh, rất nhanh, nguyên bản cuộc sống bình thường sẽ không biến động lại bởi vì ý niệm đột nhiên xuất hiện của Hạ Cảnh Diễm mà trở nên phức tạp.

Là phụ nữ, mỗi tháng sẽ có những ngày sinh lý bình thường, mà theo Hạ Cảnh Diễm tính toán, nàng bỗng run mạnh, muộn rồi, thời gian chu kỳ đã trễ hơn mười ngày, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ giống như lần trước vì sức khỏe không tốt? Nhớ tới mười ngày trước là ngày cùng Kỷ Vĩ Thần..., Hạ Cảnh Diễm hốt hoảng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cũng không nghĩ bây giờ đang giờ làm việc, nàng trực tiếp lao xuống lầu, gọi taxi thẳng đến bệnh viện.

Vì muốn tìm đáp án chính xác, Hạ Cảnh Diễm trực tiếp đi bệnh viện Doãn thị, bởi vì nơi này là có danh tiếng nhất, Hạ Cảnh Diễm thẳng đến lầu 11, chỉ là đơn giản vài khâu kiểm tra, Bác sĩ chính xác khẳng định, “Hạ tiểu thư, chúc mừng cô, cô thật sự mang thai.”

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, đầu một mảnh trống không, rõ ràng nghe hiểu rồi, nàng lại lặp lại câu hỏi”Bác sĩ, ông nói cái gì?”

Đang báo hỉ cho Hạ Cảnh Diễm, bác sĩ thấy gương mặt kinh ngạc của nàng thì lập tức minh bạch cái gì, sắc mặt cứng đờ, cười khan nói, “Hạ tiểu thư, cô mang thai.”

Hạ Cảnh Diễm bị chấn động, cả trái tim như ngừng đập, ngây người tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bên trán mồ hôi lạnh tuôn ra, mà ngay cả thân thể cũng đang lạnh run, Hạ Cảnh Diễm liền không biết làm sao mà đi ra được khỏi bệnh viện, trong lòng nàng chỉ có một câu, không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng. . . Nhất định là lầm .

Rất không trùng hợp, Doãn Lê Hàn đang cầm vài phần tư liệu, vừa vặn từ ngoài cửa đi tới, khi thấy Hạ Cảnh Diễm như mất hồn mất vía, khuôn mặt tuần tú nhanh bước đuổi theo nàng, giọng hô một câu, “Hạ Cảnh Diễm. . .”

Hạ Cảnh Diễm sửng sốt một chút, thấy là Doãn Lê Hàn mới nhướng mày nở nụ cười, “Là anh a!”

Là bác sĩ, Doãn Lê Hàn bản năng nhìn ra Hạ Cảnh Diễm tiều tụy, đang đổ mồ hôi lạnh, lập tức ân cần hỏi han, “Em làm sao vậy?”

Hạ Cảnh Diễm thân thể run lên, nàng tranh thủ thời gian lắc đầu, “Không có. . . Không có. . . Chỉ là có chút cảm mạo.”

Doãn Lê Hàn mới sẽ không tin nàng, bởi vì rõ ràng đây chính là khoa phụ khoa, nhưng có thể là lo ngại chuyện phụ nữ nên Hạ Cảnh Diễm không trả lời, hắn không hỏi nữa, nhưng thấy Hạ Cảnh Diễm bộ dạng u sầu, liền lên tiếng nói: “Có muốn anh đưa em về không?”

“Không sao, anh cứ làm việc đi! Có thời gian sẽ tìm anh.” Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian thoái thác, bước chân vội vàng hướng phía trước mặt đi đến.

Ra tới cửa bệnh viện, cảm giác bầu trời đang nắng nhưng sao lại tối tăm đến thế, lúc này Hạ Cảnh Diễm trong đầu sớm đã thành một mảnh trống không, một mực vang vọng câu nói của bác sĩ..., “Hạ tiểu thư, tôi có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của cô, nếu như cô muốn bỏ đứa bé..., có thể liên lạc với chúng tôi, cam đoan sẽ không thương hại đến thân thể của cô.”

Con? Hạ Cảnh Diễm vô thức sờ lên bụng mình, không dám tin trong bụng của mình có một tính mạng đang tồn tại? Kích động, khẩn trương, còn có cảm giác vui sướng của người sắp làm mẹ, Hạ Cảnh Diễm trong nội tâm thật sự có đủ mọi cảm giác, không thể tưởng được lần trước tùy hứng, lại sinh ra một mầm sống, đây là trời đang trừng phạt nàng tham lam sao?

Trên đường trở về công ty, Hạ Cảnh Diễm cả người cứ mâu thuẫn, khiếp sợ qua đi, nàng phải cân tính tảo cùng lý trí, dọc theo con đường này, nàng duy nhất nghĩ đến gì dĩ nhiên là như thế nào nói với Kỷ Vĩ Thần, chẳng lẽ nói cho hắn biết, nàng có thai? Muốn hắn phụ trách? Không, nàng Hạ Cảnh Diễm tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, huống chi, Kỷ Vĩ Thần nhất định không để đứa con tồn tại trong tình huống này.

Chẳng lẽ thực sự muốn bỏ sao? Dựa vào lương tâm thì nàng sẽ không đồng ý, huống chi, chuyện có con thời bây giờ mà nói, cũng không phải là chuyện gì quá khó tiếp nhận, Hạ Cảnh Diễm thích trẻ con, từ nhỏ đã thích, mầm sống nhỏ bé là vô tội. Không biết vì cái gì, Hạ Cảnh Diễm thậm chí có một loại xúc động, muốn làm mẹ đơn thân, tự tay nuôi dưỡng con mình.

Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm trong lòng đè nén lại kích động, nhưng nàng lại khóc, nói không ra cảm giác.

143. Chương 143: Tồn Thương Lẫn Nhau

Việc mang thai triệt để nhiễu loạn cuộc sống Hạ Cảnh Diễm, làm việc không tập trung, ngồi bất an đứng cũng không vững, chỉ cần vừa nghĩ tới trong bụng có một sinh linh nhỏ, loại cảm giác kỳ diệu liền tràn ngập

trong lòng, nhưng mà, hôm nay, nàng bởi vì loại cảm xúc kích động này thiếu chút nữa bộc phát, bởi vì, khi nàng từ toilet trở về, đã gặp Kỷ Vĩ Thần ngồi ở vị trí của hắn.

Hạ Cảnh Diễm thỉnh linh giật nảy người, mở to mắt, chỉ kém là tim không nhảy ra ngoài lồng ngực, điều này làm cho Kỷ Vĩ Thần nguyên bản khuôn mặt trầm ổn không khỏi ngơ ngác một chút, hắn không vui nhú mày, “Như thế nào, nhìn thấy tôi kinh ngạc lắm sao?”

“Kỷ tổng đến đây lúc nào? Sao không thông báo.” Hạ Cảnh Diễm ổn định tâm tình, có chút trách cứ.

“Đây là công ty của tôi, chẳng lẽ tôi tới cũng phải báo một tiếng?” Kỷ Vĩ Thần không khỏi có chút buồn cười, hắn là vừa mới xuống máy bay liền lên xe về đây gặp nàng, nàng hắn là cảm thấy vui mới đúng.

Hạ Cảnh Diễm ánh mắt nhìn người đàn ông trước mắt, không khỏi có chút ngây người, phải biết rằng người trước mắt này chính là cha của đứa bé, Hạ Cảnh Diễm trong lòng suy nghĩ cuộn cuộn, nàng bối rối khẽ cười một tiếng, “Kỷ tổng, ngài đột nhiên tới nơi này, là có chuyện gì không?”

Kỷ Vĩ Thần biểu lộ lười biếng, vẻ mặt nhàn nhã mở miệng, đùa bỡn điện thoại trong tay, nhàn nhạt ném ra một câu, “Nhớ cô.”

Hạ Cảnh Diễm ngạc nhiên một chút, biểu lộ thoáng cái hoảng loạn lên, có chút dồn dập mở miệng, nhưng lại bí mật mang theo một chút chế giễu, “Kỷ tổng thật biết nói đùa, tình nhân của Kỷ tổng nhiều như vậy, làm sao lại nhớ đến tôi, một người bình thường đâu?”

“Cô so với họ thú vị hơn.” Kỷ Vĩ Thần kéo kéo môi, không che dấu chút nào mập mờ trong giọng nói, hắn đã không hề đè nén tâm tình của mình, hắn thậm chí muốn đối mặt nàng, bởi vì bị đè nén người thống khổ chỉ là chính hắn.

Đổi lại trước kia, nếu nghe được hắn không che dấu đối với mình nói yêu thích, Hạ Cảnh Diễm nhất định sẽ âm thầm vui sướng, nhưng là bây giờ, nàng đã có cảm giác muốn trốn tránh, vui sướng vẫn y nguyên có, nhưng càng nhiều hơn là bối rối, nàng thực sợ hắn sẽ phát hiện chuyện mình mang thai, nếu như bị hắn biết rõ, nàng thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn sợ run, vẻ mặt và bộ dạng u sầu, hắn nhú mày, mở miệng hỏi, “Như thế nào, cô có tâm sự?”

Hạ Cảnh Diễm nhướng nhướng mày, quay đầu ra hướng chỗ ngồi vừa đi vừa trả lời, “Không có.”

Hạ Cảnh Diễm trong lời nói có chút gấp, dường như đang trốn tránh cái gì, Kỷ Vĩ Thần âm thầm nhú mày, nhạy cảm quan sát nói cho hắn biết, Hạ Cảnh Diễm nhất định có chuyện gì gặt hái, hắn gờ tay nhìn đồng hồ, đứng lên nói, “Đêm nay cùng ăn cơm một bữa!”

Hạ Cảnh Diễm từ máy tính ngẩng đầu lên, bật thốt lên nhân tiện nói, “Không được.”

“Như thế nào? Liền cái này cũng muốn từ chối?” Kỷ Vĩ Thần trên mặt không vui biểu hiện rõ ràng, đối với bữa cơm này hắn là rất coi trọng, trong mấy ngày qua hắn cơ hồ đều ở nước ngoài, hắn mỗi lần nghĩ đến đều là nàng? Mà nàng cũng không nể tình cự tuyệt lời mời của hắn, loại cự tuyệt này làm cho hắn rất không thói quen.

Bởi vì trả lời quá nhanh nàng không kịp nghĩ lời nói của mình không tốt lắm, liền giải thích, có chút cà lăm”Không. . . Không phải vậy, tôi hiện có việc.”

“Nếu như không quá quan trọng, thì cứ để đó!” Kỷ Vĩ Thần khẩu khí không để cho nàng phản bác, ánh mắt càng làm cho người ta không thể nói không.

Hạ Cảnh Diễm còn muốn nói tiếp, đã thấy bóng dáng của hắn đi ra cửa, nàng đành phải thôi, chờ Kỷ Vĩ Thần đi, nàng dựa vào lưng ghế nở một nụ cười nhẹ, không khỏi dưới đáy lòng âm thầm nghĩ, Kỷ Vĩ Thần chẳng lẽ thực sự yêu thích nàng? Hạ Cảnh Diễm không có tự tin lắm, cho nên, nhiều khi, chính mình còn phản bác lại ý nghĩ này.

Tan việc, Hạ Cảnh Diễm trở lại ký túc, trước tắm sạch thay đổi quần áo, sau đó ngồi ở trong phòng chờ Kỷ Vĩ Thần, bảy giờ, nàng vốn định xuống dưới tùy tiện mua chút đồ ăn vặt, cũng đang lúc này, cửa phòng có tiếng gõ cửa, đứng ở ngoài cửa đúng là Kỷ Vĩ Thần.

Kỷ Vi Thần một thân áo xám, quần jean, trong trầm ỉn còn nhiều thêm một chút thư giãn, hần nhìn Hạ Cảnh Diễm đứng ở cửa, lên tiếng nói, “Đi thôi!”

“Tôi còn tưởng rằng ngài không tới.” Hạ Cảnh Diễm có chút ảo não lên tiếng. “Có một số việc phải xử lý, cho nên mới chậm.” Kỷ Vi Thần chỉ là nhú mày, nhàn nhạt giải thích. Cùng hần ăn cơm, lần này Hạ Cảnh Diễm biểu hiện rất bình thường, nhưng là, cứ hay ngăn người nhìn hần hần, ngẫu nhiên còn có thể sững sờ, chuyện mang thai giấu trong nội tâm Hạ Cảnh Diễm, loại cảm giác này rất nặng...

Cơm nước xong đã nhanh mười giờ rồi, Hạ Cảnh Diễm chuẩn bị về ký lại phòng, ngay khi Hạ Cảnh Diễm đẩy cửa tiến vào phòng, muốn đồng thời đóng lại, sau lưng, tay Kỷ Vi Thần dùng sức đè xuống cửa phòng, cùng đi theo tiến vào, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc quay đầu lại, lại căng thẳng nhìn hần, thấp giọng nói, “Kỷ tổng. . . ?”

Kỷ Vi Thần ánh mắt hơi trầm xuống, một tia lửa nóng rực thoáng hiện trong đáy mắt, hần bước đến, giọng điệu khàn khàn nói, “Đêm nay tôi ở lại được chứ?”

Cái gì? Hạ Cảnh Diễm khiếp sợ đứng ở tại chỗ, hần muốn ở lại? Chẳng lẽ hần còn muốn? Ngẫm lại lần trước, Hạ Cảnh Diễm chỉ cảm thấy đáy lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, nàng lui về phía sau một bước, giọng điệu lớn tiếng kiên trì nói, “Kỷ tổng xin ngài trở về đi!”

Kỷ Vi Thần lông mày nhú lại, môi mỏng tràn ra một tiếng cười nhẹ mị hoặc, “Làm sao vậy? Không chào đón tôi sao?”

Hạ Cảnh Diễm đột nhiên tìm không ra lý do gì cự tuyệt hần, đặc biệt trên mặt hần nụ cười làm tâm trí nàng hoàn toàn rối loạn, nàng chỉ cảm thấy sức chống cự sắp tắt, nàng lắc đầu, hấp tấp nói, “Tôi mệt rồi, muốn sớm một chút nghỉ ngơi.”

Hạ Cảnh Diễm nguyên lai tưởng rằng thái độ dứt khoát của mình sẽ làm hần rời đi, nhưng không ngờ, sau lưng đột nhiên có một đôi tay vươn ra, đem nàng kéo vào một hoài bão ấm áp, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc, quay đầu lại, không hề báo động trước liền đối diện đôi mắt đen sâu thẳm kia, Hạ Cảnh Diễm đã lạc mất hồn mình trong đó, nhưng vừa nghĩ tới đứa bé trong bụng, lý trí của nàng lập tức bị kéo trở về, nàng đưa tay đẩy ra hần, lui về sau một bước, khẩu khí lạnh nhạt nói, “Thỉnh Kỷ tổng tự trọng.”

Kỷ Vi Thần nhướng mi, lông mày hiện lên vẻ không vui, hần không rõ, vì cái gì một đêm nàng nhiệt tình như lửa, lần này lại cự tuyệt được như vậy dứt khoát, một đêm kia, hần rõ ràng cảm giác được nàng cũng cần hần, vì cái gì hiện tại nàng lại muốn đẩy hần ra? Hần có chút không cam lòng, có chút buồn bực nheo lại mắt, tiếng nói cũng trầm xuống vài phần, “Có thực sự cự tuyệt tôi?”

Thanh âm tràn đầy từ lực làm cho người ta mê say, phụ nữ nào cũng vô pháp cự tuyệt, mà Hạ Cảnh Diễm đang ở trong lòng giây dưa, nàng như thế nào nhẫn tâm cự tuyệt hần? Ngay khi Hạ Cảnh Diễm đang ngăn người, hơi thở của Kỷ Vi Thần đã tới gần, bàn tay to của hần nâng lên cằm nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngược lên nhìn hần, muốn nhìn thấu triệt trong đôi mắt nàng, hần khó nhịn lửa giận trong lòng, môi mỏng để sát vào muốn hôn lên, lại bị Hạ Cảnh Diễm lui về phía sau một bước tránh ra.

Kỷ Vi Thần có chút nổi giận, nhưng hần không có thể hiện ra mặt, cong lên khóe môi, hần lẩm bẩm, “Đêm nay cùng tôi, tôi sẽ cho cô một cái giá hợp lý.”

Nhưng mà, những lời này lại triệt để đánh tỉnh Hạ Cảnh Diễm, nàng mở to mắt, không dám tin nhìn người đàn ông trước mắt, hần đem mình cho là cái gì? Chẳng lẽ hần coi mình cũng giống như những người kia sao, tiếp cận hần là vì tiền của hần sao? Hạ Cảnh Diễm trong lòng đau xót, sắc mặt cứng ngắc, đột nhiên dâng lên một cổ lửa giận, nàng trào phúng lên tiếng, “Nói đến giá tiền, Kỷ tổng sẽ không quên một đêm kia chứ!”

Lần này ngược lại đến phiên Kỷ Vi Thần giật mình, ánh mắt lập tức thâm trầm xuống, đã thấy Hạ Cảnh Diễm ngắc ngứ, cười nhạt một tiếng, giống như châm chọc nhìn hần, “Kỷ tổng, ngài sẽ không quên quy tắc trò chơi a! Đêm hôm đó của tôi giá trị bao nhiêu tiền?”

Kỷ Vi Thần lông mày cơ hồ chau đến cùng một chỗ, hần tức cười lên tiếng nói, “Cô muốn bao nhiêu?”

Hạ Cảnh Diễm trong lòng chấn động, không thể tưởng được hần lại trả lời như vậy, ngực đau đớn, nàng hờn dỗi giống như lên tiếng nói, “Một trăm vạn.”

Hạ Cảnh Diễm rất tức giận, sau khi Kỷ Vĩ Thần nói ra câu nói kia, nàng đã tức giận, nàng hận hấn đem nàng giống như kẻ bán rẻ bản thân, nàng càng hận hấn lại không hiểu lòng của nàng, loại cảm giác bị ô nhục là không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt .

Trước đây, Hạ Cảnh Diễm trong mắt Kỷ Vĩ Thần không phải là dạng phụ nữ đó? Không thể tưởng được nàng cùng những người kia có cái gì khác nhau? Hấn thật đúng là nhìn sai rồi, cho rằng nàng đặc biệt, nguyên lai cũng chỉ là hướng về ích lợi mà đến, như vậy nàng thật là làm cho cái gì dự vọng của hấn đều tan biến hết, hấn không chút nghĩ ngợi, môi mỏng mơn một vòng cười giấu cợt, tay từ trong túi áo móc ra một tờ chi phiếu, không chút do dự ghi lên một trăm vạn, xuống ném ở trước mặt của nàng, “Cho cô.”

Nói xong, hấn không chút nào lưu luyến đẩy cửa đi ra ngoài, cô đơn lưu lại sau lưng Hạ Cảnh Diễm sớm đã ngây người tại chỗ, nhìn tờ chi phiếu bay xuống dưới chân, Hạ Cảnh Diễm chấn kinh, ngạc nhiên, trong lòng lại đau đến hít thở không thông, nàng ngã ngồi trên mặt đất, nhìn qua cửa bán mở, nước mắt lạnh lẽ ngừng tụ xuống, cảm giác đau lòng lan tràn toàn thân.

Kỷ Vĩ Thần đi, lại để lại cho Hạ Cảnh Diễm một phòng đau xót, nàng nhìn trên mặt đất một trăm vạn, tâm cũng đang lẳng lẳng nhỏ máu, một tờ chi phiếu đã ngăn nàng hướng tới tình yêu.

Từ trong phòng Hạ Cảnh Diễm đi ra, Kỷ Vĩ Thần trong ngực cũng buồn bực không thôi, một cảm giác tức giận không hiểu làm cho hấn muốn giết người, chỉ cần vừa nghĩ tới Hạ Cảnh Diễm bày ra gương mặt thực dụng, hấn đã muốn nổi giận, vì cái gì nàng cũng giống như vậy? Vì cái gì liền nàng cũng là loại người đó? Đột nhiên phát hiện tâm tư tổn hao trên người nàng giờ thật buồn cười, vốn không tin phụ nữ hấn thiếu chút nữa bị vẽ thanh thuần bề ngoài lừa bịp rồi.

Trở lại xe, muốn rời đi lại vô thức liếc nhìn về phía gian phòng còn sáng đèn, tâm phiền ý loạn chiếm cứ lồng ngực của hấn, đã không thể trầm ổn như trước nữa, lý trí cũng không biết chạy đi đâu rồi, hấn có chút buồn bực nâng trán, vừa rồi hấn ra khỏi cửa trong nháy mắt, hấn rõ ràng nhìn thấy gương mặt bi thương của nàng, nhưng phụ nữ như vậy còn có tư cách làm cho hấn thương cảm sao? Bỏ đi trong lòng một chút không nở kia, hấn không chút do dự lao xe vào bóng đêm.

Mà ở trong phòng, Hạ Cảnh Diễm lẳng lẳng nhặt lên chi phiếu, nhìn qua chữ ký quen thuộc rồi nhắm mắt lại, trong lòng cũng đã âm thầm quyết định.

144. Chương 144: Làm Người Thật Phức Tạp

Hôm nay sáng sớm, một lá thư từ chúc thư lẳng lẳng đặt ở trên bàn Kỷ Vĩ Thần, hấn đến giữa trưa mới trở lại văn phòng , khi thấy trên bàn nằm lá thư, hấn lông mày nhướng lên, vô thức cầm lên nhìn thoáng qua, khi thấy cái tên xinh đẹp, Kỷ Vĩ Thần trong lòng chấn động, hấn lập tức đi ra văn phòng, hướng cách đến văn phòng bên cạnh, Lâm Đào đang gọi điện thoại, nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần đi vào, thì giật mình, tranh thủ thời gian cúp điện thoại đứng người lên, “Kỷ tổng?”

Kỷ Vĩ Thần cầm trong tay lá thư từ chúc, lo lắng lên tiếng nói, “Cái này đưa tới từ lúc nào?”

“A! Hạ tiểu thư sáng sớm đã đưa tới.” Lâm Đào chi tiết kể, buổi sáng hôm nay Hạ Cảnh Diễm còn cố ý tới cùng hấn bắt chuyện !

“Người đâu?” Kỷ Vĩ Thần lông mày chau lên, bật thốt lên hỏi.

Lâm Đào nhíu mày, có chút không hiểu nói, “Kỷ tổng, Hạ tiểu thư cũng không nói cho tôi biết cô ấy muốn đi đâu.”

Kỷ Vĩ Thần khuôn mặt tuần tú trầm xuống, xoay người đi ra khỏi văn phòng, trong lòng không khỏi khó chịu, không kịp hiểu vì sao mình bực bội, hấn cứ trở lại văn phòng, đem thư trong tay quăng xuống bàn, cầm lấy điện thoại liền bấm số Hạ Cảnh Diễm, chết tiệt, vì cái gì vừa nghe đến nàng muốn đi, lòng của hấn lại hoảng loạn như vậy ? Loại cảm giác này rốt cuộc là vì sao?

“Thực xin lỗi, điện thoại đã tắt máy.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói tự động, Kỷ Vĩ Thần đôi mắt nhíu lại, biểu lộ phút chốc trở nên khó nhìn, trầm ổn đã không còn, vằn lông mày lo lắng, chết tiệt, dám một câu cũng không lưu lại đã đi.

Ánh mắt nghiêng nhìn đến bức thư nằm trên bàn, Kỷ Vĩ Thần không khỏi tức giận hất lên, cầm lấy trên bàn chìa khóa bước nhanh vào thang máy.

Tối hôm qua từ trong phòng nàng đi ra, Kỷ Vĩ Thần suy nghĩ rất nhiều, một đêm kia mọi suy nghĩ đều bị nàng chiếm cứ, mỗi khi nhắm mắt lại, không tự chủ được sẽ nghĩ đến ánh mắt bị thương của nàng, một lần một lần khắc vào trong lòng, làm hắn nhiều loạn khó có thể tĩnh tâm, mất ngủ, Kỷ Vĩ Thần trên thương trường nổi tiếng tinh táo lý trí cho dù có xảy ra chuyện gì, nhưng tối hôm qua không như thế. Hắn mất hết lý trí, mọi tinh táo bị hủy hết, thẳng đến khi lẳng lặng đứng ở trong biệt thự, hắn mới trở về chính mình, trong không khí yên tĩnh, hắn hồi tưởng lời nói của mình đối với nàng, mới đột nhiên phát giác mình quá đáng, tinh táo suy nghĩ lại, hắn mới ý thức được, Hạ Cảnh Điềm ngay lúc đó rõ ràng đang giận, nếu như ngay cả điểm này đều nhìn không ra, Kỷ Vĩ Thần cũng không phải là Kỷ Vĩ Thần.

Nếu như Hạ Cảnh Điềm thật là vì tiền của hắn mà tiếp cận hắn, loại tham lam đó có thể nào tránh thoát ánh mắt của hắn đâu? Nếu như nàng là vì tiền của hắn, nàng sẽ ở ngay đêm kia đưa ra yêu cầu, vì sao phải đợi cho tối hôm qua? Cho nên, hết thấy nguyên nhân đều là do lời nói của mình tổn thương nàng..., là hắn sai rồi, là hắn nhất thời nóng giận, cho rằng tất cả phụ nữ đều có thể vì tiền mà làm tất cả, mà hắn lại tàn nhẫn xem nàng là loại người như thế.

Trải qua thời gian sống chung, Hạ Cảnh Điềm đã sớm thể hiện nàng không giống họ, tuy nhiên nàng đã từng cùng Đỗ Thiên Trạch thân mật gặp nhau, cũng hay đi cùng nhiều người đàn ông khác, nhưng nàng là người đầu tiên từ chối hắn, cũng bởi vì điểm này, hắn đối với nàng đã động tâm, cho dù nàng đã từng thế nào phóng đảng, nhưng chỉ đối với nàng hắn mới sinh ra cảm giác mà chính hắn cũng khó chấp nhận, hắn cần nàng.

Sau tối hôm qua nghĩ thông suốt, hắn vốn định đi tìm nàng nói rõ ràng, có lẽ sẽ xin lỗi, nhưng cao ngạo như hắn phải như thế nào cầu xin một phụ nữ tha thứ? Hắn làm không được, hắn nguyên lai tưởng rằng nàng tức giận lập sẽ mau tiêu tan, lại không ngờ được, đối mặt hắn chỉ có lá đơn từ chức, cái này bảo hắn như thế nào không vội?

Nàng ở trước mắt, hắn lạnh nhạt, nàng không còn đó nữa, hắn mới ý thức được nàng muốn vĩnh viễn biến mất, hắn bắt đầu nóng nảy, từ đáy lòng luôn xúc động vội vàng lan tràn toàn thân.

Hạ Cảnh Điềm cầm chỉ phiếu của Kỷ Vĩ Thần cho ở trong nhà Tiểu Ngữ, hôm nay sáng sớm khi hai người biết nàng từ chức rồi, đều kinh ngạc mở to mắt, so về công tác của họ, Hạ Cảnh Điềm có vị trí rất tốt, hai người cũng không khỏi ngưỡng mộ nàng, bảo nàng nhanh lấy lại thư từ chức.

Hạ Cảnh Điềm lắc đầu, nằm ở trên giường Tiểu Ngữ không chịu đi, bởi vì nàng quá mệt mỏi, mới phát hiện cái gì gọi là giải thoát, cũng không phải giải thoát, mà là ngã vào một thảm cốc khác, nhìn Hạ Cảnh Điềm um tùm khó chịu, tâm sự nặng nề, Tiểu Ngữ cùng A Nhã mới thật sự nghiêm túc quan tâm nói, “Hạ Cảnh Điềm, có phải là có chuyện gì xảy ra không!”

“Chẳng lẽ cậu mới chuyển sang chi nhánh mới đã xảy ra chuyện gì à?”

Tiểu Ngữ linh hoạt nhớ lại thời gian gần đây, hơn nữa tư tưởng lại phong phú, lập tức nghĩ tới các chuyện hay xảy ra ở văn phòng, cả kinh kêu lên, “Chẳng lẽ là quấy nhiễu tình dục nơi công sở?”

Những lời này vừa nói ra, đã làm A Nhã nhìn chằm chằm, nàng nhướn mi tức giận kêu lên, “Cậu có biết suy luận không vậy, Hạ Cảnh Điềm là trợ lý của Kỷ tổng, cậu cho rằng Kỷ tổng sẽ đối với Hạ Cảnh Điềm làm chuyện như vậy sao? Hắn là Hạ Cảnh Điềm đối với Kỷ tổng.” A Nhã nói ra một nửa, mới phát hiện mình nói quá lời, tranh thủ thời gian bấu bấu môi ngừng lại, hướng Hạ Cảnh Điềm nói, “Hạ Cảnh Điềm, cậu nói đi! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Nằm ở trên giường, Hạ Cảnh Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc, thậm chí có chút ít tái nhợt, nàng nhướn nhướn mày, đôi mắt chăm chú nhìn vào hai cặp ánh mắt đang mong chờ, thấp giọng nói, “Các cậu thực sự muốn biết sao?”

“Muốn a! Nói mau đi! Cậu không biết chúng tôi rất lo lắng cho cậu sao?” Tiểu Ngữ kêu lên, A Nhã cũng đi theo gật đầu.

Hạ Cảnh Điềm lần này tới tìm hai vị bạn tốt, chính là muốn nói tình huống của mình cùng họ, dù sao loại

chuyện này chôn ở trong lòng quá nặng, làm cho nàng cơ hồ thừa nhận không được, mà họ, nàng tin tưởng vững chắc hai người sẽ giúp nàng, Hạ Cảnh Diễm trầm ngâm một chút, mới nói ra một tin giật gân, “Mình, mang thai.”

“A.” Hai câu thét lên trong phòng, Tiểu Ngữ cùng A Nhã không dám tin mở to mắt, trằm miệng một lời kêu lên tiếng, “Cái gì?”

Hai người chấn kinh rồi, Tiểu Ngữ lấy lại tinh thần trước, hướng Hạ Cảnh Diễm nói, “Hạ Cảnh Diễm, cậu không phải là gạt chúng tôi à! Nói đùa phải không!”

“Mình sao lừa các cậu?” Hạ Cảnh Diễm đã không có ý khôi hài, nàng lẳng lặng nằm lỳ ở trên giường cùng ánh mắt phức tạp.

“Chẳng lẽ là thật? Chuyện khi nào?” A Nhã lấy một cái ghế ngồi xuống, hỏi.

“Hôm trước mới biết.” Hạ Cảnh Diễm nói thật nhỏ, hồi tưởng lại tâm tình khi mới biết được tin tức này, đến bây giờ còn kinh hồn chưa định.

Tiểu Ngữ phản ứng cùng đầu óc nhanh hơn A Nhã, nàng trừng trừng mắt, nhỏ giọng mà dồn dập hỏi, “Này, Cảnh Diễm, đứa bé là của ai?” Nói xong, hai người tại trong đầu dùng sức nghĩ, gần đây Hạ Cảnh Diễm cùng người nào qua lại.

Hạ Cảnh Diễm trầm mặc chưa nói, bởi vì nàng không biết nên như thế nào mở miệng, càng không biết hai người bạn có thể tin tưởng hay không, ngay lúc Hạ Cảnh Diễm còn đang trầm mặc, Tiểu Ngữ tuôn ra thanh âm, “Không phải là. Không phải là Đỗ Thiên Trạch chứ!”

A Nhã hít sâu một hơi, thầm kêu một tiếng trời ạ! Sau đó, đồng thời hướng nhìn Hạ Cảnh Diễm, muốn đáp án, đã thấy Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, biểu lộ khó xử nói, “Không phải.”

“Không phải của anh ta? Này sẽ là ai?” Tiểu Ngữ rút cuộc nghĩ không ra người thứ hai cùng Hạ Cảnh Diễm có quan hệ thân mật.

“Mình nói, các cậu có tin hay không?” Hạ Cảnh Diễm nhìn trần nhà, giận dữ nói.

“Chúng tôi đương nhiên tin, nói nhanh một chút à! Mình thực sự rất muốn biết rõ.” Tiểu Ngữ vội vàng lên tiếng, trong lòng đoán rằng, ai sẽ may mắn như vậy.

Lại nghe Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới, giọng điệu giống như hời hợt, lại như là trầm trọng, nói..., ” Kỷ Vĩ Thần .”

“A.” Lại một lần nữa hai tiếng thét vang lên, hai người thiếu chút nữa bị té xỉu tạo chỗ, cái gì? Hai người các nàng như thế nào cũng không ngờ được lại là Kỷ tổng? Nếu như là trước đây, họ nhất định sẽ cười to, sau đó, rất xác định tự nói với mình, đây là chuyện tuyệt đối không thể nào, nhưng lần này, họ cười không được. Bởi vì Hạ Cảnh Diễm trên mặt đau xót, bởi vì trên mặt rõ ràng nắn lòng thoái chí, cau mày không giống như người hay nói giỡn.

“Thật là anh ta?” Tiểu Ngữ ức chế tâm không kích động, vang lên câu hỏi.

“Còn sau đó? Kỷ tổng biết cậu mang thai chưa?”

“Mình không có nói cho anh ta biết.” Hạ Cảnh Diễm thở dài, có vẻ không vui đối một tư thế nằm, nhưng trong đôi mắt thanh tịnh lại hiện lên một tia hơi nước.

Quay mắt về phía Hạ Cảnh Diễm, hai người hoàn toàn đã không có tâm tình nói đùa, nhìn Hạ Cảnh Diễm ủ rũ, bộ dạng u sầu, họ ở đâu còn cười được? Lẳng lặng nhìn Hạ Cảnh Diễm thật lâu, Tiểu Ngữ mới nặng nề thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng Hạ Cảnh Diễm, an ủi lên tiếng nói, “Cảnh Diễm. Đừng lo lắng, chuyện này sẽ có biện pháp giải quyết mà.”

“Nếu không, chúng mình nói cho Kỷ tổng biết, bảo anh ta cưới cậu.” A Nhã ở một bên nói.

Lập tức, Hạ Cảnh Diễm nguyên gốc mặt không phản chấn tranh thủ thời gian xoay người rời giường, ánh mắt vội vàng nhìn A Nhã, biểu lộ kích động không thôi, lắc đầu nói, “Không được, không được nói cho anh ta biết, không cần phải cho anh ta biết.”

“Hạ Cảnh Diễm, cậu đừng kích động, chuyện này cần phải giải quyết mà!” Tiểu Ngữ bắt đầu lên tiếng nói, tuy bình thường họ đều hoạt bát lanh lợi, nhưng chân chính đối mặt vấn đề nan giải, họ cũng cảm giác thúc thủ vô sách, hôm nay, họ thăm nghĩ thay Hạ Cảnh Diễm tìm biện pháp tốt nhất giải quyết.

Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới, biểu lộ hết sức thống khổ, đầu vùi sâu vào trong khuỷu tay, nằng thì thào lên tiếng nói, “Mình không biết, mình không biết nên làm sao bây giờ?”

“Trời ạ! Tại sao là Kỷ tổng ? Kỷ tổng căn bản chính là loại người không thể tiếp cận! Nếu để cho anh ta biết rõ Hạ Cảnh Diễm mang thai, nhất định sẽ không chút do dự bắt nàng bỏ đi, phải biết rằng bỏ đi một đứa bé là chuyện tàn nhẫn cỡ nào.” Tiểu Ngữ lý trí lên tiếng.

“Đúng a! Muốn Kỷ tổng lấy Cảnh Diễm là một việc so với lên trời còn khó hơn, có thể làm sao bây giờ? Đứa bé vô tội.” A Nhã cũng thở dài, một tay chống bên trán, mặt mũi tràn đầy buồn rầu.

Lập tức, yên tĩnh trong phòng, ba người đều không có nói chuyện, mà ngồi ở bờ giường, Hạ Cảnh Diễm càng tâm loạn như ma, bị họ nói như vậy, rất nhiều chuyện thật không ngờ bỗng lên, đúng a! Kỷ Vĩ Thần nhất định sẽ không cần đứa bé này. Hơn nữa, hẳn nhất định sẽ không lấy nàng, hôm nay, Kỷ Vĩ Thần đối với nàng nói những lời đó, quả thực chính là cơn ác mộng, tuy nhiên lại cứ nhớ nhung hân, nhưng muốn đổi mặt chuyện này nàng xác thực e sợ.

“Nếu không, trước hết để cho Cảnh Diễm cùng ở với chúng ta! Chờ nghĩ xong biện pháp giải quyết rồi nói sau.” Tiểu Ngữ lên tiếng nói.

“Còn có cái gì biện pháp, hôm nay ở trước mặt cũng chỉ có hai con đường, một là bỏ đứa bé, quên chuyện này, hai là làm một bà mẹ đơn thân, tự tay nuôi dưỡng con cái, Kỷ tổng thì cứ gạt ra đi!” A Nhã phân tích, nhưng vô luận là con đường nào, đối với hiện tại Hạ Cảnh Diễm mà nói, đều là vạn phần gian nan.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Tiểu Ngữ đồng ý nói, ánh mắt nhìn về phía Hạ Cảnh Diễm, thật sự là phân không ra hâm mộ hay là đồng tình, chợt nhớ đến Hạ Cảnh Diễm chưa từng nói gì về hâm mộ Kỷ Tổng, nhưng hôm nay chứng kiến Hạ Cảnh Diễm bộ dáng thống khổ, nàng không khỏi có chút đồng tình cùng bạn, so sánh đàn ông, bị thương tổn vĩnh viễn là phụ nữ.

Nói đến chuyện này, hai người đều lười mà xin nghỉ một ngày, ở nhà làm bạn với Hạ Cảnh Diễm, Hạ Cảnh Diễm cũng cảm tạ hai người bạn tốt nhiệt tình trợ giúp, có được họ bên cạnh nàng có vẻ kiên cường nhiều hơn.

Mà lúc này đây, Kỷ Vĩ Thần đã đi tới chỗ ở của Hạ Cảnh Diễm, chỉ thấy phòng trống không một mảnh, mọi đồ vật của Hạ Cảnh Diễm cũng không trông thấy, hẳn tìm lần cả tòa nhà, cũng không có tìm được dấu vết nào lưu lại của Hạ Cảnh Diễm, hẳn lập tức trong lòng cứng lại, thì ra nàng đi thật, đi không có một chút tin tức, không có một chút lưu luyến, Kỷ Vĩ Thần không khỏi buồn bực hơi nhếch môi, trên ghế sofa ngồi xuống, nhìn qua cửa phòng hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, hẳn không khỏi có chút hối hận, là mình quá đáng, vũ nhục tự ái của nàng, nếu như tối hôm qua hẳn có chừng mực, có lẽ không phải như thế này, sự tình tự cũng không diễn biến thành như vậy, trời biết, trên người nàng có lực hấp dẫn đặc biệt làm cho hẳn luôn muốn gần gũi, đó là điều mà những phụ nữ nhân khác không có.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, điện báo chính là Lâm Đào, sắp có hội nghị, hẳn không khỏi nói một tiếng hủy bỏ, không chút do dự, hẳn hôm nay ở đâu còn có tâm tư tham gia hội nghị?

Cho rằng Hạ Cảnh Diễm đi quá dứt khoát, ngay nơi có thể lưu luyến cũng không có mới khiến cho Kỷ Vĩ Thần cảm nhận được trống rỗng, đã không có tin tức của nàng, liền chính hẳn cảm thấy mỗi tác vuông trong người đều rối loạn, lúc này làm chuyện gì mới thích hợp đây.

Lặng lặng ở ngồi ở trong phòng một hồi lâu, gian phòng tựa hồ còn lưu lại hơi thở của nàng, trước mắt như còn xuất hiện bóng dáng xinh đẹp, gương mặt thanh thuần và ánh mắt chân thật, còn có chút vẻ e sợ xấu hổ, ngẫu nhiên lại cười, ngẫu nhiên giọng điệu trêu ghẹo, gần đây mỗi khi mỗi một hẳn đều không tự chủ được nhớ tới nàng, chỉ cần nghĩ đến nàng, trong lòng lại tràn đầy một cảm giác thoải mái, cái gì mỗi một đều biến mất.

Hạ Cảnh Diễm rời đi, tựa hồ không có mang đi cái gì, nhưng lại làm cho một người như hẳn minh bạch lòng mình, đó là tình cảm mà hẳn khinh thường không thừa nhận, tâm hồn trống rỗng đã lâu cuối cùng

cũng chạy không khỏi số mệnh đã định.

145. Chương 145: Gặp Gỡ Ngoài Ý Muốn

Thời gian nhanh chóng đã qua một tháng, không cần đi làm, Hạ Cảnh Diễm cảm giác rất rảnh rỗi, đã trải qua một tháng, trong lòng của nàng cũng đã bình tĩnh rất nhiều, không bàng hoàng như trước, ít nhất có thể sống bình thường, dưới loại tình huống này, nàng đã hạ một quyết định mà chính nàng cũng không có nắm chắc, nàng quyết định dùng tiền Kỷ Vĩ Thần đưa cho nàng – một trăm vạn, một mình nuôi dưỡng đứa con trong bụng, dù sao chuyện tình này nàng đã sớm thất vọng, nên đã không có cái gì phải bận tâm.

Hai người bạn tốt cũng đồng ý với quyết định của nàng, thời nay, làm mẹ đơn thân cũng không phải chuyện hiếm, hơn nữa chỉ cần có tiền bạc, tất cả sẽ có thể trôi qua một cách bình thường, nhưng trong lòng Hạ Cảnh Diễm cũng không có như ngoài miệng nói lạc quan như vậy, nàng vẫn cảm giác áp lực nặng nề đến từ các phương diện, để cho nàng lo lắng nhất chính là, nàng nên như thế nào nói với gia đình chuyện này? Cha mẹ sẽ có phản ứng gì? Nàng hiểu họ qua từng ấy năm, nàng đại khái biết phản ứng của họ, cho nên, đến bây giờ nàng cũng không dám mở miệng, chỉ có thể dấu ở trong lòng.

Mà đồng thời, một tháng này, cuộc sống Kỷ Vĩ Thần cũng hỗn loạn hơn trước, giống như trong sinh hoạt mất đi một cái gì quan trọng, trước kia, chỉ cần nghĩ đến Hạ Cảnh Diễm, hắn đều có cảm giác muốn đi gặp nàng, nhưng hôm nay, nàng lại hoàn toàn mất hết tin tức, như vậy rất nhiều tâm tình mà hắn trốn tránh cũng bắt đầu lộ diện, hắn mới biết rõ, nguyên lai cô gái này trong lòng mình lại có phân lượng nặng như vậy, đáng hận chính là, lý trí của hắn đi đâu? Tình táo của hắn đã đi đâu? Vô luận hắn khi hắn nghỉ ngơi, hay làm việc, chỉ cần suy nghĩ không bị cái gì chiếm cứ thì hình ảnh của nàng lại chui vào tâm thức, làm cho hắn một người chưa bao giờ lưu luyến quá khứ bị đắm chìm trong thế giới của hai người trước kia, hắn như vậy làm cho chính bản thân hắn bất an, làm cho hắn cơ hồ phát điên.

Ngày hôm qua, hắn bảo Lâm Đào đi thăm dò Hạ Cảnh Diễm có rời khỏi D thị hay không, muốn xác nhận nàng có phải là còn đang ở đây, kết quả là nàng không có đi, chưa có trở về F thị, như vậy, nàng nhất định là tránh ở đâu trong thành phố này, đáp án ngoài dự liệu này làm cho hắn rất mừng rỡ, phải biết rằng, đối với Kỷ Vĩ Thần, nếu hắn muốn điều tra ai thì điều đó rất là dễ dàng.

Hạ Cảnh Diễm đã đổi số điện thoại, điều này hắn rất không vui, chẳng lẽ nàng thực sự như vậy chán ghét hắn? Không bao giờ nữa muốn liên lạc cùng hắn? Nghĩ xong, trong lòng lại thấy buồn cười, đây là Hạ Cảnh Diễm, nếu như không làm chuyện tuyệt tình như vậy, có còn là nàng không! Đối lại những phụ nữ khác, họ đều ước gì đem số điện thoại cho hắn.

Đồng thời, giấu ở trong lòng Kỷ Vĩ Thần còn có một nỗi đau buồn bực âm thầm đó chính là Đỗ Thiên Trạch, Đỗ Thiên Trạch cũng yêu thích Hạ Cảnh Diễm, điểm này có thể xác định, hắn cũng từng làm cho người ta đi thăm dò qua hành tung hiện nay của Đỗ Thiên Trạch, bất quá, làm cho hắn không hiểu chính là, Đỗ Thiên Trạch không tại trong nước, ở một tháng trước đã xuất ngoại đi Los Angeles, cơ hồ không có tin tức, hắn cũng từng qua nhà Đỗ gia, ngay cả Đỗ lão gia đều không thể biết chỗ của con mình, như thế làm cho Kỷ Vĩ Thần có chút ngạc nhiên, bất quá, ít nhất có thể xác định một điểm, Đỗ Thiên Trạch không có đem Hạ Cảnh Diễm mang đi.

Nghĩ đến lúc Hạ Cảnh Diễm chưa rời đi, Kỷ Vĩ Thần bắt đầu nghe ngóng khi ở Kỷ thị nàng cùng ai quan hệ tương đối thân thiết, có lẽ thông qua họ có thể xác định nơi ở của nàng, Hạ Cảnh Diễm từ khi chuyển đến D thị, ngoại trừ Kỷ thị, sẽ không có tiếp xúc qua những công ty khác, cho nên, bạn của nàng hắn là chỉ có ở Kỷ thị, quả nhiên, cho Lâm Đào đi tìm hiểu, Kỷ Vĩ Thần có được hai cái tên, Tô Tiểu Ngừ cùng Lưu Nhã, đây là hai người bạn tốt của Hạ Cảnh Diễm.

Tiểu Ngừ cùng A Nhã lúc này đang tụ cùng một chỗ trong phòng pha cà phê tám chuyện, đột nhiên, trông thấy Lâm Đào-thư ký của Kỷ Vĩ Thần đi tới, mà làm cho họ cảm thấy không hiểu chính là đang đi về hướng của họ, Tiểu Ngừ cùng A Nhã đứng người lên, phải biết rằng, Lâm Đào trong Kỷ thị cũng là người có chức vị cao.

“Lâm bí thư, tìm chúng tôi sao?” Tiểu Ngữ cười nói, trong lòng bắt đầu nghĩ, nàng tháng này không có phạm cái gì sai lầm nha!

“Kỷ tổng mời các cô lên một chuyến.” Lâm Đào mỉm cười nói.

“Cái gì? Kỷ tổng?” Hai người mở to mắt, cơ hồ cùng một lúc hô lên.

Lâm Đào gật gật đầu, bất quá, trước mắt hai người có bộ dáng khấn trương, hẳn cười trấn an, “Đừng lo lắng, Kỷ tổng chỉ là muốn hỏi các cô mấy vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Tiểu Ngữ cảm giác chân đang phát run, trời ạ! Sắp gặp Kỷ Vĩ Thần, đây chính là chuyện nàng không dám nghĩ tới!

“Đúng a! Lâm bí thư, nói ra một chút đi! Để cho chúng tôi chuẩn bị sẵn sàng!” A Nhã khấn cầu lên tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc của họ cũng chưa nghĩ đến chuyện liên quan đến Hạ Cảnh Diễm, đều cho là mình phạm vào cái gì sai lầm lớn, mà chịu lấy trừng phạt, vậy đối với họ mà nói, chính là chuyện tàn khốc nhất trên thế giới, phải biết rằng đưa thân vào Kỷ thị không phải dễ dàng a!

“Không cần lo lắng, Kỷ tổng chỉ là hỏi vài chuyện có liên quan với Hạ tiểu thư.”

Nhắc đến Hạ Cảnh Diễm, hai người cũng không khỏi sửng sờ, cuối cùng, không hẹn mà cùng liếc mắt nhau mới đi theo Lâm Đào đến tầng hai mươi ba.

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt lười biếng nhìn hai người đi tới hết nhìn đông tới nhìn tây, lập tức bày ra biểu lộ thân thiết một chút, hẳn đang cần nên phải lụy một chút! Nhưng hẳn không biết, cho dù nụ cười của hắn thế nào thì đối với Tiểu Ngữ cùng A Nhã mà nói, cũng chỉ là áp lực bức người, nguy hiểm cực kỳ, bởi vì hai người rất có thể bị lún sâu trong ánh mắt hấp dẫn của hắn.

“Kỷ tổng, tìm chúng tôi có chuyện gì không?” Tiểu Ngữ lá gan khá lớn, trước tiên mở miệng.

Kỷ Vĩ Thần chỉ chỉ đối diện, mỉm cười nói, “Ngồi đi!”

Hai người sợ hãi ngồi xuống, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Kỷ Vĩ Thần, tuy bình thường ở khắp nơi nói lung tung, muốn có tình một đêm cùng Kỷ Vĩ Thần, nhưng khi chân chính đến trước mặt hắn, các nàng mới biết được, những lời này chỉ có thể nói, muốn làm, thực sự phải có đủ năng lực.

“Nghe nói các cô là bạn thân của Hạ Cảnh Diễm, các cô có biết cô ấy bây giờ đang ở đâu không?” Kỷ Vĩ Thần trầm thấp thanh âm vang lên.

Tiểu Ngữ cùng A Nhã cũng không khỏi cảm thấy thân thể xiết chặt, liếc nhau một cái, truyền đạt ngụ ý của hai người, phải biết rằng, Hạ Cảnh Diễm đã ngàn vạn lần dặn dò qua, không được đem tin tức của nàng lộ ra, nhưng vấn đề là, người nào hỏi mới không nói thì chưa có bàn luận qua nha.

Kỷ Vĩ Thần lông mày nhăn lại, ánh mắt phút chốc thâm trầm xuống, khuôn mặt tuấn tú cũng không có biểu lộ, trước mắt hai cô gái sắc mặt hoang mang, hẳn có chút thất vọng, chẳng lẽ Hạ Cảnh Diễm không có đi tìm họ?

Không biết rằng, loại biểu lộ này của Kỷ Vĩ Thần, nhìn trong mắt Tiểu Ngữ cùng A Nhã lạnh đến toàn thân đều run lên, đang cho là hắn tức giận, hai người nhìn thoáng qua nhau, Tiểu Ngữ tiến đến bên tai A Nhã, thấp giọng nói, “Nên để cho Hạ Cảnh Diễm tự giải quyết chuyện này! Có lẽ đối với cô ấy còn có chỗ tốt !”

A Nhã đồng ý gật đầu, Tiểu Ngữ mới ho nhẹ một tiếng, lên tiếng nói, “Hạ Cảnh Diễm đang ở nhà chúng tôi.”

Những lời này làm cho Kỷ Vĩ Thần lông mày lập tức nhăn lại, trên trán có chút vui sướng, hẳn trầm giọng xác thực hỏi, “Thật sao?”

“Đúng a! Bất quá, Kỷ tổng muốn tìm cô ấy sao?” Tiểu Ngữ trong nháy mắt hỏi, vừa rồi Kỷ Vĩ Thần ánh mắt rạng rỡ chói lọi còn cương quyết làm cho nàng rung động, nói rõ Kỷ Vĩ Thần rất để ý Hạ Cảnh Diễm!

“Có thể phiền toái hai cô cho tôi biết địa chỉ không?” Kỷ Vĩ Thần cười nhạt hỏi, cuối cùng đã có tin tức của nàng rồi, còn tưởng rằng đời này sẽ không thể gặp mặt !

Tiểu Ngữ cùng A Nhã giật mình, mới đưa địa chỉ cho Kỷ Vĩ Thần, bất quá, lúc hai người ra khỏi phòng, Kỷ Vĩ Thần dặn dò lên tiếng, làm cho họ tạm thời không nói với Hạ Cảnh Điềm chuyện này, cứ cho là hấn sợ, sợ nàng lại một lần nữa chạy trốn.

Mấy ngày nay, Hạ Cảnh Điềm cảm giác nôn nghén rất nghiêm trọng, nhiều lần đều là nôn khan, loại cảm giác muốn nôn mà nôn không được làm cho nàng hai mắt ứa lệ, các biểu hiện mang thai đã thể hiện đầy đủ rồi, nàng ăn cũng rất nhiều, hơn nữa, chỉ cần vừa nhìn thấy những gì đầy mỡ, nàng đã nghĩ muốn nôn.

Vừa nghe nhạc, vừa quét dọn phòng, có Hạ Cảnh Điềm ở đây phòng Tiểu Ngữ trước loạn thất bát tao cuối cùng cũng trông sạch sẽ gọn gàng, muốn Hạ Cảnh Điềm ở không một chỗ thật không quen, lúc này dọn dẹp đã xong Hạ Cảnh Điềm ngồi xuống đọc báo, ánh mắt nghiêng nhìn gương mặt quen thuộc đăng trên đó, là Kỷ Vĩ Thần đang dự họp hội nghị, trong hình, hấn đang cùng một người đàn ông bắt tay.

Nhìn người đàn ông trong ảnh, cảm xúc trong lòng lại phập phồng, có chút khó khống chế, ngăn người nhìn chăm chăm vào tờ báo một hồi lâu, ngay khi nàng cảm xúc tuôn trào, đau lòng hết sức, cửa đột nhiên có người xao động, nàng không khỏi nhú mày, vừa đi vừa nghĩ, họ hấn là chưa có tới giờ tan tầm nha! Rốt cuộc là ai? Không có nghĩ nữa, nàng đưa tay mở cửa.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt khi cửa mở một ít, người đứng ngoài đó làm cho nàng phút chốc mở to mắt, dĩ nhiên là Kỷ Vĩ Thần, trong bối rối luống cuống, nàng tranh thủ thời gian lui một bước, bởi vì vô cùng kích động, nàng cả người gần như không được run rẩy lên, mà tờ báo trong tay cũng đi theo rơi trên mặt đất.

Kỷ Vĩ Thần đứng ở cửa, nhìn Hạ Cảnh Điềm vẻ mặt kích động, hấn trong lòng cũng khó nén vui sướng, ánh mắt của hấn như bị sai khiến rơi trên tờ báo, khi thấy trên báo hình ảnh của mình, lòng của hấn tràn đầy một loại cảm giác vui sướng.

Hạ Cảnh Điềm chú ý tới hướng nhìn của hấn, khuôn mặt liền biến đổi, lập tức xoay người nhặt lên tờ báo, vò thành một cục, ném vào trong thùng rác, giọng điệu lạnh lùng nói, “Kỷ tổng không mời mà tới, có chuyện gì không?”

Hạ Cảnh Điềm hành động này làm cho Kỷ Vĩ Thần nhướng mày, bóng dáng cao thẳng tiến vào phòng, hấn tự tay đóng cửa, thanh âm trầm thấp vang lên theo, “Tôi tới tìm em.”

Không biết có phải hay không bởi vì trải qua quá nhiều chuyện, hay là đã thoát ly khỏi Kỷ thị, làm cho Hạ Cảnh Điềm đối với người đàn ông tràn ngập áp bách này có sức miễn dịch, nàng lúc này, căn bản không sợ hấn, thậm chí còn có chút căm hận hấn, đồng thời kích động vui sướng cũng mau bao phủ nàng, Hạ Cảnh Điềm cố gắng đè nén trong lòng dậy sóng, nhướng nhướng mày, “Kỷ tổng tìm tôi có chuyện gì? Hay là tiền lương tháng này ngài còn chưa trả cho tôi, nên đến đây đưa tiền?”

Hạ Cảnh Điềm trào phúng, Kỷ Vĩ Thần nghe ở trong tai, ngược lại tự dưng gia tăng thêm một tia thú vị, hấn lông mày nhăn lại, biểu lộ có chút nghiêm túc, trầm giọng nói, “Tôi thu hồi lời nói lần trước đã nói với em.”

Hạ Cảnh Điềm trong lòng chấn động, cái gì? Hấn là đến xin lỗi? Hấn muốn thu trở lại câu nói vũ nhục nàng sao? Làm sao có thể? Cao cao tại thượng như Kỷ Vĩ Thần làm sao có thể làm loại chuyện này? Trong sự kích động, Hạ Cảnh Điềm hếch lên môi, giọng điệu hơi có vẻ hấp tấp nói, “Ngài thu hồi lời của ngài, tôi cũng không trả lại chi phiếu.”

“Chi phiếu kia tôi sẽ không cần trả lại, nhưng, em phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Kỷ Vĩ Thần ánh mắt rạng rỡ nhìn gương mặt ai đang giận dữ, vài ngày không thấy, nàng tựa hồ mập thêm một chút, lại càng lộ vẻ hấp dẫn.

“Điều kiện gì?” Hạ Cảnh Điềm có chút kinh ngạc nhướng mi.

“Trở lại công ty của tôi, tiếp tục đi làm.” Kỷ Vĩ Thần khàn khàn lên tiếng, giọng điệu không có khẩn cầu, mà là mệnh lệnh.

“Tôi không phải đã từ chức sao?” Hạ Cảnh Điềm quay đầu lại ném một câu.

“Tôi không đồng ý, liền không tính.” Sau lưng, hấn giọng điệu phách đạo.

Nếu như đổi lại là trước đây, Hạ Cảnh Diễm sẽ vui vì lời nói này, nó chứng tỏ hần cần nàng, nhưng lúc này nàng lại cảm nhận rất nặng nề, nàng sao có thể trở về đi làm? Nghĩ xong, nàng đè nén nội tâm cuộn cuộn cảm xúc lên tiếng nói, “Mặc kệ ngài có đáp ứng hay không, tôi đã trình đơn từ chức, hơn nữa, tôi sẽ không trở lại Kỳ thị.” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm cảm thấy trong lòng chấn động, chua xót mờ mịt trên đôi mắt làm cho nàng cảm thấy trước mắt mờ mờ.

Kỷ Vĩ Thần cơ hồ cho là mình nghe lầm, trên con đường đến đây, hần đã nghĩ rất nhiều, trước xin lỗi sau đó làm cho nàng trở về đi làm, nhưng không ngờ, nghe được dĩ nhiên là nàng tuyệt tình như thế..., cô gái này, chẳng lẽ cũng không quý trọng dụng tâm của hần sao? Hần thậm nghĩ sẽ cho nàng đãi ngộ tốt nhất ở công ty.

Kỷ Vĩ Thần có chút kích động tiến lên bắt được bờ vai của nàng, đơn giản chỉ cần đem nàng quay về trước mặt mình, nhưng khi nhìn thấy hai mắt đầm lệ, một tia đau lòng ngay lập tức xông lên, hần không chút do dự ôm nàng, đem nàng chăm chú ôm vào trong ngực, chết tiệt, là ai làm nàng thương tâm?

Hạ Cảnh Diễm bị động tác đột nhiên này của hần làm kinh hãi, cứng ngắc thân thể tựa ở trong ngực của hần, hô hấp lấy khí tức thuộc về hần, lòng của nàng chưa từng có loạn lên như vậy, tay của nàng cũng không biết phải để đâu. Muốn ôm lấy thắt lưng của hần, nhưng nàng không dám, nàng sợ nàng thực sự sẽ tham luyến người đàn ông không thể thuộc về nàng, Hạ Cảnh Diễm ở trước mặt hần tự ti rất nhiều, địa vị xã hội cách xa làm cho nàng như thế nào tin tưởng, người này sẽ yêu mình ?

Ôm nhau thật lâu, Hạ Cảnh Diễm mới nhàn nhạt đẩy hần ra, lên tiếng nói, “Kỷ tổng uống trà không?”

Kỷ Vĩ Thần ngạc nhiên một chút, mới ngồi vào ghế, Hạ Cảnh Diễm vì hần rót một ly trà, sau đó, ở đối diện ngồi xuống, không khí trầm mặc vờn quanh cả gian phòng, Hạ Cảnh Diễm cảm giác hô hấp lập tức khó khăn, cộng thêm ánh mắt của hần nhìn nàng không nháy mắt, nàng có loại cảm giác hít thở không thông, khuôn mặt ửng đỏ, có chút bức tức kêu lên, “Ngài cũng không thể không nhìn tôi như vậy à.”

Kỷ Vĩ Thần môi mỏng cong lên, phác thảo một vòng cười nhạt, ánh mắt đánh giá gian phòng bảy tám chục thước vuông này, sau nửa ngày, hần phớt phớt mở miệng, “Nếu như em không ngại, tôi có một biệt thự trống, em và bạn em có thể cùng ở đó.”

Hạ Cảnh Diễm ngây ra một lúc, hần cái này tính cái gì? Tặng mình biệt thự? Hạ Cảnh Diễm nghĩ xong, có chút tự giễu lên tiếng, “Kỷ tổng hiểu lầm a! Tôi cùng với Kỷ tổng chỉ là người đứng, có cái gì tư cách tiếp nhận biệt thự của ngài?”

Kỷ Vĩ Thần nhăn mày, mới phát hiện, đối mặt cô gái này, tặng lễ vật cần một cái lý do, phớt phớt hần không biết nói gì, hần phát hiện, đối mặt Hạ Cảnh Diễm hần cũng có lúc không dự liệu được.

146. Chương 146: Thời Khắc Vui Vẻ

Không khí ngưng ngập, lúc này Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã nhanh gần chiều rồi, nàng mở miệng trực khách: “Kỷ tổng, thời gian không còn sớm, ngài trở về đi!”

Kỷ Vĩ Thần mất nhìn đồng hồ rồi nhìn về phía Hạ Cảnh Diễm: “Cùng đi ăn một bữa cơm đi!”

“Tôi không thích thức ăn bên ngoài.” Hạ Cảnh Diễm lắc đầu cự tuyệt.

“Em tự nấu à?” Kỷ Vĩ Thần không hiểu giương ra một vòng cười vui vẻ.

“Ừm.” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng, ánh mắt vì nụ cười của hần mà ngẩn ngơ nhìn.

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần giọng điệu lộ ra có chút nhẹ nhàng: “Vậy hôm nay mời tôi ở lại dùng cơm, thế nào?”

“Ách?” Hạ Cảnh Diễm không rõ lời của hần, trong khoảng thời gian ngắn sửng sốt.

“Hôm nay tôi muốn ăn cơm em nấu.” Kỷ Vĩ Thần lên tiếng, khuôn mặt tuấn tú xẹt qua một vòng chờ mong, ăn cơm nàng tự mình làm thật sự là một chuyện thú vị.

Cái này lại làm Hạ Cảnh Diễm ngây ngẩn cả người, nàng cau chặt lông mày, có chút bối rối nói: “Ngài?” Ở trước mặt hắn, nàng phút chốc đối với tài nấu nướng của mình có chút tự tin, mặc dù Tiểu Ngữ cùng A Nhã đều cực lực tán thưởng tài nấu nướng của nàng.

“Như thế nào? Không được sao?” Kỷ Vĩ Thần nhíu mày, mắt đen dâng lên một vòng nhân nhật thất vọng.

“Có thể, nhưng là, ngài cũng đừng hối hận.” Tuy lời nói nhân nhật nhưng trong lòng lại rộn ràng khó tả, trời ạ, nàng không thể tưởng được chính mình còn có cơ hội nấu cơm cho hắn? Cái này căn bản là một việc rất bình thường, vì cái gì trong lòng nàng lại coi trọng như vậy?

“Trước đi mua thức ăn a!” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng.

Đi xuống lầu, lại một lần nữa ngồi lên xe Kỷ Vĩ Thần, Hạ Cảnh Diễm cảm giác dễ dàng không ít, tuy nhiên, chuyện mang thai vẫn nặng nề trong lòng nàng, bất quá, nàng rất quý trọng thời gian cùng hắn cùng một chỗ, hơn 10 phút sau, xe Kỷ Vĩ Thần dừng ở một siêu thị lớn, hắn bình thường căn bản sẽ không bước vào siêu thị, hôm nay xuất hiện xác thực thật chói mắt.

Mà đang ở cách đó không xa, một chiếc xe màu đen đang lẳng lẳng chĩa máy camera vào hai bóng người vừa xuống xe.

Cùng Kỷ Vĩ Thần đi dạo siêu thị là lần đầu tiên, Hạ Cảnh Diễm có chút khẩn trương, liền bước chân cũng rất không tự nhiên, ngay khi Hạ Cảnh Diễm định lấy xe đẩy, nhưng không ngờ, Kỷ Vĩ Thần nhỏ giọng nói một câu: “Để tôi.”

Những lời này tự dưng làm cho Hạ Cảnh Diễm trong lòng cảm thấy ấm áp, khuôn mặt đỏ hồng, không biết hắn có nghĩ tới hay không, lúc này thì bọn họ rất giống một đôi vợ chồng, Kỷ Vĩ Thần đẩy xe, cùng Hạ Cảnh Diễm cùng đi tới gần khu vực thức ăn, Kỷ Vĩ Thần thường hay đến những chỗ xa hoa hiển nhiên có chút không quen, đi theo Hạ Cảnh Diễm sau lưng, lẳng lẳng nhìn Hạ Cảnh Diễm mua đồ, nhưng không có phát giác trên mặt hắn có chút dè dặt lơ đãng.

Hạ Cảnh Diễm sợ hắn ăn không quen thức ăn, nên mua nhiều loại thức ăn một chút, có cá, có xương hầm, một chút các loại thịt, bất quá, Hạ Cảnh Diễm lại không dám mua những thứ khác, sợ mình sẽ không nấu được, ngẫu nhiên một cái ý niệm trong đầu lại hiện lên, dựa vào cái gì muốn hắn có nhiều tiện nghi như vậy? Nàng nấu cái gì, hắn ăn cái đó là được.

Lúc trả tiền, Kỷ Vĩ Thần muốn trả, lại bị Hạ Cảnh Diễm ngăn lại: “Đã nói, là tôi mời.”

Xuất hiện ở cửa siêu thị, Kỷ Vĩ Thần cầm theo hai túi nhựa, mà một bên Hạ Cảnh Diễm thoải mái mang túi xách của mình, trong mắt người ngoài, cũng không khỏi đem hai người xem thành đôi tình nhân, mà Kỷ Vĩ Thần đáng người anh tuấn cũng làm cho rất nhiều cô gái liên tiếp quay đầu lại.

Ngay khi bọn họ lên xe, camera trên chiếc xe màu đen mấy lần chớp nháy.

Về tới chỗ ở, Hạ Cảnh Diễm trước hết để cho Kỷ Vĩ Thần ngồi xuống nghỉ ngơi, mà nàng thì vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm, chỗ ngồi của Kỷ Vĩ Thần vừa vặn có thể nhìn mọi động tĩnh trong phòng bếp, Hạ Cảnh Diễm bóng dáng bận rộn đối với hắn mà nói, thậm chí có một loại hấp dẫn nói không nên lời, so với những người mặc trang phục gợi cảm, thì hình ảnh nàng mang tạp dề có sức quyến rũ hơn nhiều, tóc đuôi ngựa đúng đưa, cánh tay mảnh khảnh thoăn thoắt qua lại càng làm động lòng hắn.

Hạ Cảnh Diễm trong phòng bếp một giờ, thì Kỷ Vĩ Thần cũng nhìn nàng chăm chú một giờ, ai cũng không nói gì, trong phòng lẳng lẳng chỉ nghe đến tiếng động trong phòng bếp, nhưng đã có một cảm giác an bình chỉ hiểu mà không cần diễn đạt, ngẫu nhiên Hạ Cảnh Diễm sẽ quay đầu lại nhìn Kỷ Vĩ Thần, đương khi chạm vào đôi mắt hắn sẽ luôn làm cho nàng khuôn mặt đỏ bừng không thôi.

Món ăn đã được dọn lên bàn, hai người bốn món mặn một món súp, Hạ Cảnh Diễm tuy trong cũng rất khẩn trương và chờ đợi, bất quá, nàng biểu hiện vô cùng bình thường, tựa như đang chiêu đãi một người bạn bình thường tên gọi Kỷ Vĩ Thần, chỉ là, ngẫu nhiên ánh mắt của nàng sẽ lẳng lẳng dừng lại trên gương mặt tuấn nhã của hắn.

Kỷ Vĩ Thần đối với thức ăn không có gì khó khăn, mỗi ngày đi xã giao, hắn cơ bản đều ăn ở nhà hàng, từ khi cha mẹ đi nước ngoài, hắn lại càng không có cảm giác về nhà ăn cơm, vì vậy cảm giác hiện nay của hắn

rất đặc biệt .

Hạ Cảnh Diễm tay nghề thực sự rất tốt, đã ăn quen sơn hào hải vị, mà món ăn của Hạ Cảnh Diễm cũng làm cho hấn cảm giác ngon miệng, hôm nay là một ngày rất nhiều bất ngờ, làm cho hấn cảm thấy thích cảm giác được cùng ai đó đi siêu thị, cùng nhau đẩy xe mua thức ăn, cùng nhau hưởng thụ không gian yên tĩnh, uống trà nói chuyện phiếm, nói cho cùng, Kỷ Vĩ Thần cũng chỉ là một người bình thường, chỉ là thân phận của hấn làm cho hấn không thể không sinh hoạt như bình thường, có người nói, bình thường mới là đáng quý nhất, đúng là như thế.

Khi hai người đang ăn giữa chừng, Hạ Cảnh Diễm bởi vì sợ thức ăn dầu mỡ, một mực đều không có động đến canh gà, nhưng Kỷ Vĩ Thần thấy nàng chỉ ăn thức ăn, liền đưa cho nàng một chén canh, Hạ Cảnh Diễm cự tuyệt không được, nhưng vừa uống một ngụm, nàng đã cảm giác dạ dày không ổn, cực không thoải mái, cảm giác nôn mửa lại mãnh liệt dâng lên, nàng che miệng, chạy vào toilet, nôn khan. . .

Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm như thế, biểu lộ lập tức ân cần, hấn đi vào theo nàng, nhìn người bên trong nôn khan không ngừng, trầm thấp lên tiếng nói: “Em làm sao vậy? Muốn đi gặp bác sĩ không?”

“Không. . . Không cần, sẽ lập tức khỏe thôi.” Hạ Cảnh Diễm gian nan lên tiếng, đáy lòng lại khẩn trương, trời ạ, làm sao bây giờ? Hấn chính là cha của đứa bé, làm cho nàng nên làm như thế nào?

Chỉ chốc lát sau, Hạ Cảnh Diễm từ bên trong đi ra, chỉ là đôi mắt có chút sưng đỏ, như là đã khóc, Kỷ Vĩ Thần lặng lẽ nhìn nàng, mới thử hỏi: “Em có phải ở đâu không thoải mái?”

Hạ Cảnh Diễm mạnh lắc đầu, tranh thủ thời gian gấp một khối dưa chua bỏ vào trong miệng: “Không có chuyện gì, chỉ là dạ dày có chút không tốt.”

“Thật sự không có việc gì?” Kỷ Vĩ Thần hoài nghi nhướn nhướn mày.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng chột dạ, trả lời có chút cà lăm, nàng gật gật đầu: “Thực sự. . . Không có việc gì.”

Hai người lặng lẽ ăn cơm xong, Hạ Cảnh Diễm thu dọn bát đĩa, phát hiện thời gian đã là gần tối, nhìn qua trên ghế Kỷ Vĩ Thần yên lặng hút thuốc, nàng thấp giọng nói: “Kỷ tổng, ngài chẳng lẽ không có chuyện gì phải xử lý sao?”

“Em đây là đang đuổi tôi sao?” Kỷ Vĩ Thần nhướn mày cười nhạt, không sai, thời gian của hấn gần đây không hề rảnh rỗi, buổi chiều có hai hội nghị đang chờ hấn, gần đây có công việc lại điên cuồng gọi hấn, nhưng rất kỳ quái, vì cô gái này, hấn lại có thể không đếm xỉa, vừa rồi Lâm Đào đã gọi hai cuộc điện thoại thúc giục hấn, đều bị hấn tắt máy.

Hạ Cảnh Diễm cười cười, khi ở đối diện ngồi xuống, lại nghe Kỷ Vĩ Thần đột nhiên lên tiếng nói: “Em thật sự không nghĩ đi làm lại?” Hấn vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần vừa nghĩ tới, Hạ Cảnh Diễm không còn cùng hấn có quan hệ gì, hấn lại có loại cảm giác không an toàn.

Hạ Cảnh Diễm trong lòng khê giật mình, nàng lắc đầu, nói dối: “Tạm thời không nghĩ đi làm, tự do một tháng sau rồi tính.”

“Em có thể trở lại Kỷ thị, tôi lúc nào cũng hoan nghênh.” Kỷ Vĩ Thần cũng không miễn cưỡng, hấn cũng không muốn thấy nàng quá mệt mỏi.

“Cám ơn.” Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, có chút bất an đan tay vào nhau, đang nhìn ngoài cửa sổ, lại đột nhiên cảm giác dạ dày lại một trận khó chịu, nàng tranh thủ thời gian che miệng, lần nữa chạy vào toilet, nường theo tiếng nước truyền đến tiếng Hạ Cảnh Diễm nôn khan.

Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần chau mày, chẳng lẽ đây là một chút không khỏe theo lời nàng sao? Đột nhiên, chạm được điện thoại của Hạ Cảnh Diễm đặt trên bàn, hấn cầm tới, nhá vào máy của mình rồi lưu lại số này để tiện liên lạc. (Không quang minh chính đại nha anh Thần =.=)

Từ trong toilet đi ra, Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên, tự dưng lại làm cho nàng thoát nhìn đáng yêu hơn, Hạ Cảnh Diễm sợ mình như vậy sẽ khiến hấn hoài nghi, bởi vì ai cũng biết, phụ nữ bị nôn và chuyện mang thai rất có quan hệ, cũng không biết Kỷ Vĩ Thần có loại ý nghĩ này không.

“Bệnh viện cách nơi này không xa, tốt nhất nên đi kiểm tra một chút?” Kỷ Vĩ Thần ân cần lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm sắc mặt hiện lên một chút bối rối, nàng tranh thủ thời gian rót cho mình một ly nước, lên tiếng nói: “Không cần, tôi có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, Kỷ tổng cũng có đi về được rồi?”

Lúc này đây Kỷ Vĩ Thần không có ngang ngạnh, hần đứng người lên, nhìn một cái sau lưng Hạ Cảnh Diễm, trong ánh mắt lộ ra thâm ý không hiểu, kế tiếp hần đi ra cửa, sau lưng, Hạ Cảnh Diễm biểu lộ tựa hồ nói lỏng thở mạnh một hơi, nàng đóng cửa lại trong nháy mắt, cảm xúc căng cứng làm cho nàng mệt mỏi không muốn di động, cứ như vậy dựa lưng vào cửa.

Trời ạ! Hôm nay thật là làm cho nàng không tưởng được, nhớ lại thời gian vừa rồi, từng phút đều làm cho nàng vui vẻ nở nụ cười, chưa bao giờ dám hy vọng xa vời chuyện này, hôm nay toàn bộ đều làm được, nhớ tới hần nụ cười dịu dàng, nhớ tới hần ánh mắt đưa tình, những thứ này, trước đây chỉ có trong mộng mới có thể xảy ra, thậm chí nàng cũng không biết, hần cũng có một mặt dịu dàng như thế.

Không biết nghĩ tới điều gì, Hạ Cảnh Diễm thần sắc biến đổi, nàng tranh thủ thời gian chạy đến cửa sổ, lại vừa vặn trông thấy xe Kỷ Vĩ Thần rời đi, nàng không khỏi có chút hối hận, nếu sớm một chút đi ra, có lẽ còn có thể nhìn hần nhiều hơn một chút, đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, nàng cầm lên xem, là Tiểu Ngừ.

“Này, Cảnh Diễm, thực xin lỗi! Chúng tôi thật sự không chịu nổi vẻ đẹp dụ hoặc của anh ta, cậu sẽ không trách chúng tôi chứ!” Đầu kia, Tiểu Ngừ miệng đầy nhận tội, nói rất là ủy khuất.

Hạ Cảnh Diễm bị nàng chọc cười: “Không có việc gì.” Nói thật ra, nàng còn muốn cảm tạ họ!

“Anh ta đến đây làm gì? Cậu có nói cho anh ta biết chuyện mang thai?” Tiểu Ngừ vội vàng hỏi.

Không biết vì cái gì, khi nghe đến hai chữ mang thai, nàng cả người đều trở nên căng thẳng, có chút không vui khẽ nói: “Tiểu Ngừ, cậu nói nhỏ một chút, đừng làm cho người khác nghe thấy.”

Tiểu Ngừ lè lưỡi, lập tức giọng điệu trở nên như lẩm bẩm: “Cảnh Diễm nói đi! Mình thực sự rất muốn biết rõ, anh ta có hay không đối với cậu động tay động chân?”

“Cậu nghĩ đi nơi nào vậy?” Hạ Cảnh Diễm trợn mắt, nhưng nhớ tới chuyện vừa mới phát sinh, trong lòng nàng đã nhận nhạo một cảm giác tuyệt vời.

Bên kia Tiểu Ngừ giọng điệu mập mờ, cố ý kéo dài thanh âm nói: “Nha. . . Xem ra là chúng tôi nghĩ hai người. . . thân mật lắm!”

“Mới không phải! Nhanh lên về nhà, mình nấu cơm cho các cậu ăn.” Hạ Cảnh Diễm cắt chủ đề.

“Tốt lắm, hôm nay mình muốn ăn gạo nếp chưng.”

“Biết rồi.” Hạ Cảnh Diễm cười nói, cúp điện thoại nàng mới cảm giác có chút mệt nhọc, hướng giường đi đến.

Xe Kỷ Vĩ Thần chạy về tới công ty, vừa vặn đến một cuộc hội nghị, ngồi ở trung tâm, hần cầm trong tay điện thoại, biểu lộ rất là không yên lòng, cái này có thể làm cho các quản lý ngạc nhiên, hội nghị mới đến một nửa, Kỷ Vĩ Thần đã rời đi rồi.

Trở lại văn phòng, Kỷ Vĩ Thần cảm giác chưa bao giờ nhẹ nhàng như vậy, nhếch môi mỏng thỉnh thoảng giơ lên một vòng mỉm cười chính mình cũng không phát giác, mà hình ảnh này lại vừa vặn rơi vào trong mắt Trình Thủy Tâm đang mở cửa đi vào, trong lòng của cô lập tức phát hiện nguy cơ, cô cắn cắn môi dưới, giơ lên một vòng cười ngọt ngào, nói: “Thần, có chuyện gì vui vậy?”

Kỷ Vĩ Thần nhìn thấy Trình Thủy Tâm đến, lập tức thu lại suy nghĩ, biểu lộ có chút khó chịu: “Em tới làm gì?”

“Thần, đừng như vậy! Người ta chỉ là muốn đến nói cho anh biết, đêm nay có ta triển lãm sản phẩm của em, anh tới tham gia được không?” Trình Thủy Tâm giọng điệu khẩn cầu, cô cố gắng lâu như vậy, chính là muốn ở trước mặt hần biểu hiện năng lực cùng ưu việt của mình, nếu như hần không đi, cô làm hết thảy đều không có ý nghĩa.

“Tôi hiện có việc phải xử lý.” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng, hấn căn bản đối với những chuyện kia không có hứng thú.

“Em đã hỏi qua Lâm Đào rồi, anh ta nói anh đêm nay căn bản cũng không có xã giao, anh có phải cố ý muốn tránh em?” Trình Thủy Tâm có chút yếu ớt căn môi tìm hỏi, tuy cô rất rõ ràng ý Kỷ Vĩ Thần, nhưng vô luận như thế nào cũng sẽ không buông tha.

“Ngoại trừ xã giao, chẳng lẽ tôi không có không gian cá nhân?” Kỷ Vĩ Thần không vui nhượng mi, hấn rất chán ghét người khác điều tra hành tung của hấn, điều này làm cho hấn cảm giác mình không hề tự do.

Câu trả lời này làm cho Trình Thủy Tâm sững sờ, cô giật mình, vô thức nói: “Đêm nay anh có hẹn sao?”

“Ừ.” Kỷ Vĩ Thần đáp nhẹ một tiếng, ánh mắt rơi vào ngoài cửa sổ.

“Là với phụ nữ?” Trình Thủy Tâm ức chế không được ghen tuông bắt đầu bộc phát, liền giọng nói đều nghe chua chất.

“Cái này không liên quan em.” Kỷ Vĩ Thần cự tuyệt trả lời.

“Thần, dừng... như vậy với em. . . Những ngày này em đã mệt chết đi rồi, anh biết không? Em cố gắng tất cả cũng là vì tương lai của chúng ta, anh chẳng lẽ liền nhìn cũng không nhìn một cái sao?” Trình Thủy Tâm khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập bi thương, cô làm hết thấy cũng chỉ muốn mình có tư cách xứng đôi với hấn, mà hấn lại khinh thường không chú ý, này làm sao có thể làm cho cô không đau lòng?

“Tương lai của chúng ta?” Kỷ Vĩ Thần hừ lạnh một tiếng, trong lòng dâng lên chê cười, phụ nữ nhân có thể vô năng, nhưng mà tuyệt đối không thể không hiểu chuyện như thế, nếu không, sẽ chỉ làm hấn càng chán ghét.

Trào phúng trả lời câu nói của Trình Thủy Tâm như thế, không thể nghi ngờ là một chậu nước lạnh tạt cô đến kinh ngạc nhũm mày: “Thần. . . ?” Chẳng lẽ tương lai của bọn họ, hấn cũng phủ nhận?

147. Chương 147: Chân Tướng

Màn đêm buông xuống, lặng yên không một tiếng động, duy chỉ trong khu vực trung tâm là một cảnh tượng đẹp đẽ chói mắt, nơi thiên đường mưa sấm bắt đầu hoạt động náo nhiệt.

Hạ Cảnh Diễm cùng Tiểu Ngữ, A Nhã ba người bưng một ly nước trái cây ngồi xem ti vi, đột nhiên, Hạ Cảnh Diễm nghe điện thoại vang lên, nàng có chút ngạc nhiên, lúc này là ai điện thoại tới? Cầm lên nhìn nhìn, số lạ, nàng giật mình, tiếp: “Alo. . .”

Đối diện truyền đến thanh âm trầm thấp từ tính: “Tôi đang ở dưới lầu, nhanh lên xuống đây.” Rõ ràng là Kỷ Vĩ Thần.

Hạ Cảnh Diễm cả kinh ngạc đứng người lên, thiếu chút nữa đem trong tay ly nước trái cây đổ ra, nàng trừng mắt nhìn, Kỷ Vĩ Thần làm sao có thể có số điện thoại của nàng? Nói xong, nàng chạy đến ngoài cửa sổ xem xét, chỉ thấy dưới lầu, thực đang có dừng lại một chiếc xe màu đen, nàng thấp giọng nói: “Đã trễ thế này, tôi không nghĩ đi ra ngoài.” Cùng hấn cùng một chỗ, thật rất nguy hiểm.

“Như thế nào? Còn sợ tôi ăn thịt em?” Đối diện Kỷ Vĩ Thần lười biếng lên tiếng.

“Tôi. . .” Hạ Cảnh Diễm đang muốn cự tuyệt, đã thấy Tiểu Ngữ cùng A Nhã hướng nàng nhăn mặt, đều đang mở rộng miệng lên tiếng nói: “Đáp ứng đi. . . Đồ ngốc a!”

“Tại sao không nói chuyện?” Kỷ Vĩ Thần thanh âm hơi có vẻ khàn khàn truyền tới.

“Ách. . . Chờ tôi một phút.” Hạ Cảnh Diễm đáp ứng xuống, ai nói nàng thật muốn cự tuyệt ? Để điện thoại xuống, Tiểu Ngữ đầu tiên phiết môi nói: “Nha đầu kia thật sự là quá không biết hưởng phúc rồi, là Kỷ tổng a! phải suy nghĩ cho đứa bé trong bụng chứ.”

Hạ Cảnh Diễm cầm túi dừng lại, nàng quay đầu lại nói: “Các cậu nói mình có nên nói ra chuyện mang thai cho anh ta biết?”

“Cảnh Diễm, mình cho rằng cậu không cần phải giấu Kỷ tổng, cần phải nhớ kỷ, anh ta là cha của đứa bé mà!” A Nhã loạng choạng nói trước.

“Nhưng, mình sợ anh ta sẽ không cần đứa bé.” Hạ Cảnh Diễm cau mày, giọng điệu có chút buồn bã, trời biết nàng suy nghĩ lâu như vậy, vẫn là không dám đem chân tướng nói cho hắn biết, hắn đã vì chuyện ngày đó xin lỗi rồi, hắn bây giờ nhìn giống như đối với nàng tốt hơn, mà nàng cũng đang hưởng thụ sự đối đãi này, nhưng những thứ này có nói lên cái gì? Hắn tựa hồ đối với mỗi người đàn bà đều rất tốt, đây không tính là đặc biệt!

“Cậu xuống dưới rồi nói sau, đừng làm cho người đàn ông cao quý đợi lâu.” Tiểu Ngừ liếc mắt, thúc giục nói.

Hạ Cảnh Diễm xoay người ra cửa, đi xuống lầu, nàng ra cửa trong chớp mắt, thì hai người bạn tốt cũng đồng thời tiến đến phía trước cửa sổ.

Hạ Cảnh Diễm đi đến bên cạnh xe Kỷ Vĩ Thần, cúi mắt nhìn một cái bóng dáng vĩ ngạn trên ghế lái, lại nghe Kỷ Vĩ Thần thúc giục lên tiếng: “Còn không lên xe?”

Hạ Cảnh Diễm ngồi lên, có chút mắt tự nhiên lên tiếng nói: “Chúng ta đây là muốn đi nơi nào?”

“Tùy tiện tìm một chỗ ngồi một chút.” Chỗ nào đã không quan trọng, quan trọng là, lúc này cùng ai cùng một chỗ.

Kỷ Vĩ Thần dừng xe ở một quán trà thập phần sa hoa, rất có thưởng thức, hai người chọn một vị trí ngồi xuống, gọi đồ uống, cứ như vậy ngồi trong yên lặng, Hạ Cảnh Diễm tựa hồ đã quen sự tồn tại của Kỷ Vĩ Thần, không giống như trước có áp lực nữa, nàng nhướng nhướng mày, một chút tóc rủ xuống đến trước ngực, thập phần phong tình quyến rũ, ngồi trong chốc lát, Hạ Cảnh Diễm chứng kiến đôi nam nữ cùng đứa nhỏ ở bàn bên rất hoạt bát đáng yêu, không khỏi hỏi thử: “Ngài thích trẻ con không?”

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt cũng đi theo trông qua, nhìn trong chốc lát, trầm ngâm lên tiếng: “Thích.”

Hạ Cảnh Diễm không thể tưởng được hắn lại sẽ thích, không khỏi cười cười, có chút gấp gáp hỏi: “Vậy ngài có nghĩ mình muốn có một đứa con không?”

Những lời này làm cho Kỷ Vĩ Thần ánh mắt sâu u trầm xuống, hắn khuôn mặt tuần tú nhiều hơn một chút nghiêm túc: “Trước khi kết hôn, tôi không hy vọng có đứa bé nào tồn tại.” Đây cũng là nguyên tắc của hắn, hắn mặc dù có rất nhiều bạn tình trên giường, nhưng hắn chỉ hy vọng người phụ nữ hắn yêu sinh con của hắn.

Những lời này thiếu chút nữa làm cho Hạ Cảnh Diễm đang uống nước bị sặc, nàng cắn cắn môi, đôi mắt xẹt qua một chút đau buốt, rồi lại hí mắt cười nhìn về phía cậu bé đáng yêu, giọng điệu giống như nói đùa lên tiếng: “à, Kỷ tổng luôn có nhiều cô gái vây quanh như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ trong đó một người sinh con cho ngài?”

“Nếu có, cô gái kia dám lấy đứa con ra uy hiếp tôi lấy, đó là không có khả năng, tôi chỉ thích phụ nữ thông minh.” Kỷ Vĩ Thần trả lời thập phần chắc chắn, thông minh như hắn trong thời gian ngắn cũng không có nghe được ám chỉ của Hạ Cảnh Diễm trong giọng nói, kỳ thật, Kỷ Vĩ Thần chưa bao giờ sẽ lo lắng vấn đề này, bởi vì phụ nữ ở bên cạnh hắn, đều là người thông minh, huống chi trong chuyện phòng the, hắn cũng sẽ không quên chọn lựa biện pháp đề phòng, có thể hắn quên, Hạ Cảnh Diễm là một đặc biệt.

“A, Kỷ tổng cũng là người thông minh!” Hạ Cảnh Diễm giọng điệu mang chút chế giễu lên tiếng, nhưng đồng thời, trong lòng có chút chua xót, nàng đã tìm được rồi đáp án nàng muốn.

“Em rất thích trẻ con à?” Nói đến vấn đề này, Kỷ Vĩ Thần ngược lại rất muốn biết ý nghĩ của nàng.

Hạ Cảnh Diễm quấy ly nước trong tay, ôn nhu lên tiếng nói: “Trẻ con đáng yêu như thế, tôi làm sao có thể không thích!” Nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm nói thêm: “Nếu như tôi kết hôn, tôi nhất định sẽ lập tức muốn có một đứa.”

Những lời này lại tự dưng làm cho Kỷ Vĩ Thần ánh mắt thêm trầm, khuôn mặt tuấn tú dâng lên một chút không vui: “Em cứ như vậy vội vã lập gia đình?”

“Tôi tuổi cũng không nhỏ, đã sớm nên lo lắng lập gia đình.” Hạ Cảnh Diễm nói rất đương nhiên, nhưng là, vì cái gì trong mắt của hắn lóe lên một chút không vui làm cho nàng bắt được!

“Em có bạn trai?” Kỷ Vĩ Thần đang lúc hỏi ra những lời này, trong lòng bàn tay bỗng nắm chặt, hắn lại rất để ý đáp án của vấn đề này.

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, cười không đáp, nàng nghĩ, không cần phải đem hiện trạng của mình nói cho hắn biết, Hạ Cảnh Diễm trầm mặc lại làm cho Kỷ Vĩ Thần bỗng dưng nóng nảy, sự trầm mặc của nàng trong mắt hắn chính là khẳng định, hắn lòng mày nhăn lại, trầm giọng hỏi: “Có phải là Đỗ Thiên Trạch?”

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc, nhưng không có trả lời, nàng nói đùa lên tiếng: “Kỷ tổng quan tâm tôi như vậy sao, sao không vì chính mình mà lo lắng, bên cạnh ngài nhiều cô gái ưu tú, hắn là có một người thích hợp kết hôn a!”

Điều này làm cho Kỷ Vĩ Thần có chút ngạc nhiên, mới phát hiện mình ở trước mặt nàng lộ quá nhiều cảm xúc, hắn rũ xuống lông mày: “Tôi cũng không sốt ruột.”

“Kỷ tổng không sốt ruột, nhất định có người sốt ruột.” Hạ Cảnh Diễm nghĩ tới Trình Thủy Tâm, cô gái tài giỏi và xinh đẹp kia đủ phối hợp với Kỷ Vĩ Thần, đáy lòng thậm chí có chút ít đau nhức.

“Em tựa hồ rất quan tâm chuyện của tôi.” Kỷ Vĩ Thần đôi mắt mỉm cười, nghe ra giọng chế giễu của Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm biểu lộ quần bách, tranh thủ thời gian quay chỗ khác: “Ai quan tâm ngài?” Nhưng trong lòng lại hoảng loạn rồi, tranh thủ thời gian uống xong ly nước trái cây, nàng thấp giọng nói: “Tôi đi trước.”

Kỷ Vĩ Thần đi theo đứng người lên, Hạ Cảnh Diễm cũng không có thật sự đi, chỉ là đứng ở cửa chờ hắn, Kỷ Vĩ Thần trả tiền xong, đi đến bên cạnh nàng, thâm trầm đôi mắt dừng ở nàng đang đứng trong gió đêm, hắn có loại dự cảm muốn gần gũi nàng.

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu lên, đọc và đã hiểu được cảm xúc trong mắt của hắn, bối rối, nàng mở miệng: “Kỷ tổng, tôi về trước.”

“Tôi đưa em.” Sau lưng, hắn lên tiếng.

“Không cần, tôi tự gọi taxi.” Hạ Cảnh Diễm lên tiếng nói, đêm nay nàng đối với ý nghĩ của hắn đã quá rõ ràng, làm cho nàng rất không biết làm sao, nàng càng sợ chính là bị hắn chán ghét.

Hạ Cảnh Diễm vừa muốn đi, thân thể lại bị hắn giữ chặt, trầm thấp giọng điệu lộ ra kiên trì: “Tôi đưa em.” Nhưng mà, không đợi Hạ Cảnh Diễm kịp phản ứng, hắn đã bắt nàng đi về hướng xe đỗ.

Hạ Cảnh Diễm bộ dáng sợ hãi như vậy, hắn không thích, lại tựa hồ như đối với nàng càng muốn thân mật, mỗi khi nàng muốn trốn tránh, nàng lại đột nhiên bá đạo, nhưng, hắn còn chưa có chính diện nói với nàng qua một câu, hắn thích nàng ..., thích... không phải là yêu.

20 phút sau, Kỷ Vĩ Thần đưa Hạ Cảnh Diễm đến dưới lầu, Hạ Cảnh Diễm mở cửa xe, nói một câu nói liền lên lầu: “Kỷ tổng đi thông thả.”

Ngồi ở trong xe, Kỷ Vĩ Thần nhìn qua bóng dáng biến mất ở hàng hiên, thậm chí có chút ít hoảng hốt, một hồi lâu, hắn mới lái xe xông ào vào trong bóng đêm.

Về tới biệt thự, căn phòng rộng rãi đủ để dung nạp tất cả cô đơn hư không, đàn ông đều không thích cô đơn, chỉ là thích yên tĩnh, nhưng, đợi khi ở một mình, thời gian yên tĩnh trôi qua, và khi không có ai làm bạn sẽ thành cô đơn, Kỷ Vĩ Thần lười biếng tựa trên ghế, trong tay cầm ly rượu đỏ, ánh mắt thâm thúy, miệt mài theo đuổi cái gì đó, đột nhiên, nửa đêm điện thoại lại vang lên, hắn cầm lên, trầm thấp lên tiếng: “Alo.”

Đầu kia truyền đến tiếng bác sĩ tư của Kỷ thị, có chút cấp bách: “Kỷ tổng, Kỷ phu nhân vừa mới đến bệnh viện kiểm tra, phát hiện bị xơ gan.”

Kỷ Vĩ Thần lòng mày nhăn lại: “Chuyện khi nào?”

“Vừa mới có kết quả.”

“Mẹ tôi hiện tại thế nào?” Kỷ Vĩ Thần quan tâm lên tiếng.

“Kỷ phu nhân đang truyền nước biển, đã ngủ say.”

“Được, tôi ngày mai trở lại Mĩ một chuyến, phiền ông tới trước chiều cổ.”

Sắp ngắt điện thoại thì Kỷ Vĩ Thần đột nhiên nghĩ đến Hạ Cảnh Diễm hôm nay có bệnh trạng, liền không khỏi lên tiếng nói: “Bác sĩ Lý, nếu như phụ nữ thường xuyên nôn mửa, có phải là bị bệnh gì nghiêm trọng?”

Đầu kia truyền đến tiếng bác sĩ chuyên nghiệp trả lời: “Thường xuyên nôn mửa có khả năng là dạ dày bị co rút, nhưng nếu như là phụ nữ..., trong thời gian mang thai cũng sẽ có bệnh trạng này, bình thường đối với thức ăn nhiều dầu mỡ càng thêm nhạy cảm.”

“Cái gì?” Kỷ Vĩ Thần lông mày phút chốc chau căng, hai chữ mang thai đánh vào thần kinh của hắn, làm cho hắn sửng sốt không hiểu, hắn chỉ cảm thấy đầu óc cực kỳ hỗn loạn, rất nhiều chuyện tất cả phun lên trong óc, cúp điện thoại, khuôn mặt tuần tú có chút vặn vẹo, vài giây sau, hắn đã có được đáp án, Hạ Cảnh Diễm chẳng lẽ là đang mang thai? Từ lúc thấy nàng bị nôn, cùng vấn đề đêm nay nàng hỏi hắn, hắn có thể suy đoán, chính là vì cái gì nàng không nói cho hắn biết? Kỷ Vĩ Thần nháy mắt trong lúc đó, ngược thậm chí có loại bức bối nói không ra lời.

Đây với Kỷ Vĩ Thần mà nói thật là một nan đề, cho dù lý trí trầm ổn, hắn lúc này cũng cảm giác được ngực khó chịu, chuyện có con hắn chưa từng nghĩ tới, càng đừng nói trong những người phụ nữ bên cạnh hắn sẽ có con với hắn.

Ánh mắt đột nhiên nhìn đến điện thoại trên bàn, hắn không chút do dự cầm lấy bấm số Hạ Cảnh Diễm, hắn hiện tại thậm chí xác định một việc, Hạ Cảnh Diễm có hay không mang thai, hắn không nghĩ suy đoán, càng không cho phép Hạ Cảnh Diễm giấu diếm.

Đang ngủ, Hạ Cảnh Diễm nghe điện thoại vang lên, chỉ phải ngồi dậy, tranh thủ thời gian lấy tới, để tránh làm ồn đến mọi người, họ ngày mai còn phải đi làm !

Màn hình lóe sáng cực kỳ chói mắt, Hạ Cảnh Diễm khốn đốn hết sức, căn bản không có xem trên màn hình tên ai trên điện thoại, trực tiếp nghe: “Này.”

Một câu trầm thấp truyền vào trong đầu, thanh âm nam tính này ỨC CHẾ không nổi khàn khàn: “Cô có phải đang mang thai?”

Những lời này thình lình đánh thức toàn bộ buồn ngủ của Hạ Cảnh Diễm, nàng khiếp sợ trừng lớn mắt, không thể tưởng được đối phương dĩ nhiên là Kỷ Vĩ Thần, mà lời của hắn càng làm cho đầu nàng trống rỗng, điện thoại đi theo rớt xuống mặt đất, Hạ Cảnh Diễm sợ tới mức thất kinh vượt ngực.

Mà đầu bên kia điện thoại, khi nghe được phịch một tiếng truyền đến, Kỷ Vĩ Thần dồn dập tìm hỏi: “Alo, cô làm sao vậy? Nói chuyện đi? Cô nhanh một chút trả lời đi.”

Yên tĩnh trong đêm, điện thoại truyền đến thanh âm Kỷ Vĩ Thần, giọng điệu dồn dập không hiểu, giống như là đang ép hỏi, giống như một giây sau hắn sẽ nói, để cho nàng đi bỏ đứa bé, Hạ Cảnh Diễm khiếp sợ nhặt lên điện thoại, không chút do dự tắt máy, trong đầu dâng lên một ý nghĩ duy nhất, nàng phải đi, nàng phải rời khỏi chỗ này, nàng phải đi. . . Nghĩ xong, nàng lập tức mở đèn, mà Tiểu Ngử đang trong giấc ngủ say cũng bị Hạ Cảnh Diễm đánh thức, nàng mở to mắt, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm đang thu dọn quần áo, kinh ngạc kêu lên: “Cảnh Diễm, cậu thu dọn quần áo làm cái gì a!”

Hạ Cảnh Diễm bối rối lên tiếng, lẩm bẩm nói: “Tiểu Ngử, anh ta biết rồi, anh ta biết chuyện mình mang thai.”

“A. . .” Tiểu Ngử cũng cả kinh hét lên, nhưng nàng lại tranh thủ thời gian lắc đầu: “Mình cùng A Nhã tuyệt đối chưa nói!”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, thấp giọng nói: “Mình biết không phải là các cậu, đều tại mình sơ suất quá, không nói. . .” Nói xong, Hạ Cảnh Diễm vội vàng đem quần áo đóng gói, bởi vì nàng biết rõ Kỷ Vĩ Thần đã trên đường tới.

Tiểu Ngữ cũng giúp đỡ Hạ Cảnh Diễm, hơn 10 phút sau, Hạ Cảnh Diễm cầm theo túi du lịch đi xuống, cũng may cái thành phố này sống về đêm, tuy mới rạng sáng hai ba giờ, cũng có thể gọi được taxi, lúc rời đi, Tiểu Ngữ cố gắng dặn dò Hạ Cảnh Diễm, tìm được chỗ ở, nhất định phải liên lạc với bọn họ, họ sẽ tìm nàng.

“Những ngày này phiền các cậu rồi, không có các cậu, mình cũng không biết làm sao bây giờ, cậu chuyển lời đến A Nhã, mình không có cách nào cùng cậu ấy nói lời từ biệt.” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại ôm Tiểu Ngữ.

“Được rồi, nhanh đi đừng nói nữa, Kỷ tổng đến đây thì phiền toái.” Tiểu Ngữ lên tiếng, đưa mắt nhìn Hạ Cảnh Diễm lên xe rồi đi, mà mới khoảng mười phút sau, Tiểu Ngữ vừa mới vào cửa, ngoài cửa đã truyền đến dồn dập tiếng đập cửa, Tiểu Ngữ bối rối mở cửa, Kỷ Vĩ Thần thành linh đứng đó, đã thấy hắn trực tiếp vọt đến, hướng Tiểu Ngữ ép hỏi: “Hạ Cảnh Diễm đâu?”

“Hạ Cảnh Diễm. . . cô ấy. . . cô ấy đi rồi.” Tiểu Ngữ cà lăm lên tiếng.

“Đi nơi nào?” Kỷ Vĩ Thần ánh mắt nghiêm khắc, dồn dập khẩu khí mang theo cực độ không vui.

“Tôi cũng không biết.” Tiểu Ngữ thành thật lên tiếng.

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần khê nguyên rửa một tiếng chết tiệt, vung cửa ra ngoài, Tiểu Ngữ bị phịch một tiếng sợ tới mức cả người run lên, cũng trong lòng âm thầm khẩn nguyện, trời ạ! Hạ Cảnh Diễm ngàn vạn lần đừng để người đàn ông này tìm được a! Nếu không, đứa con sẽ thảm.

Ý nghĩ Kỷ Vĩ Thần sẽ bắt nàng bỏ con dường như đó là một sự thật, bởi vì nghĩ cũng có thể nghĩ ra được, Kỷ Vĩ Thần tuyệt đối sẽ không cần đứa bé này, tựa như có một số việc cùng với cái đáp án kia nhất định là bình thường ai cũng nghĩ đến.

148. Chương 148: Khiếp Sợ

Hạ Cảnh Diễm từ chỗ Tiểu Ngữ đi ra, cũng không có trực tiếp rời khỏi thành phố, mà là thuê xe đi tới một khách sạn, trốn vào một phòng, vút xuống hành lý xong nàng chỉ cảm thấy một cổ lãnh ý đánh tới, cả người cứ ngơ ngẩn ngồi ở trên giường, nhìn qua ngoài cửa sổ ngọn đèn đường sáng lạn, Hạ Cảnh Diễm lần đầu cảm thấy lòng không biết thực sự nên làm gì.

Lời nói của Kỷ Vĩ Thần cứ vang ở bên tai Hạ Cảnh Diễm, nếu có người nào dùng đứa con uy hiếp hắn lấy, đó là không có khả năng, hắn chỉ thích phụ nữ thông minh. Đây chính là câu trả lời của hắn, dùng đứa con uy hiếp, đó là không có khả năng, lời nói cỡ nào như chém đinh chặt sắt, cỡ nào đả thương người, Hạ Cảnh Diễm trong lòng cũng thấy lạnh, nàng muốn đứa bé này, cũng tuyệt đối sẽ không cần cầu hắn lấy nàng, hãy yên tâm đi.

Vuốt ve bụng vẫn còn trơn nhẵn, Hạ Cảnh Diễm ngồi ở bờ giường, yên tĩnh nghỉ ngơi.

Một chiếc xe màu đen vội vã chạy trên đường, Kỷ Vĩ Thần một tay cầm điện thoại, một tay dồn dập nắm tay lái, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn khắp dòng người trên phố, hắn rất muốn từ trong những người kia nhìn thấy hình bóng của nàng, chết tiệt, vì cái gì muốn trốn hắn? Vì cái gì không dám gặp hắn?

Xe chạy trên đường một hồi lâu, Kỷ Vĩ Thần mới buông tha trở lại biệt thự, hắn biết rõ, Hạ Cảnh Diễm đã trốn không muốn gặp hắn, thì nhất định sẽ không gặp hắn, trở lại biệt thự yên lặng, Kỷ Vĩ Thần mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, lần đầu không cách nào không chế suy nghĩ của mình, một ít hỗn loạn cũng nhuốm lên, vì cái gì nàng muốn chạy trốn? Vì cái gì nàng không dám đối mặt hắn? Còn có một vấn đề trọng yếu hơn, hắn chợt nghĩ, đứa con trong bụng Hạ Cảnh Diễm có phải là của hắn? Chết tiệt, chỉ cần vừa nghĩ tới nàng mang con của người, hắn đã muốn nổi giận, những vấn đề này như sương mù làm lòng hắn phức tạp.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Cảnh Diễm sợ Kỷ Vĩ Thần tra ra nơi nàng đi, nàng trực tiếp ngồi xe lửa, liên lạc đến nơi ở của Lâm Lâm, nàng đi thẳng đến đó, nàng bây giờ, không dám về nhà, sợ cha mẹ sẽ lo lắng, tuy vấn đề này sớm muộn cũng phải đối mặt, nhưng nàng nghĩ muộn một chút sẽ nói cho người nhà biết.

Mà ngày hôm sau, Tiểu Ngữ cùng A Nhã đồng thời bị Kỷ Vĩ Thần gọi lên phòng làm việc, đối mặt Kỷ Vĩ Thần gương mặt lạnh băng, hai trợ lý nhỏ sợ xanh mặt rồi, cuối cùng, Kỷ Vĩ Thần câu nói đầu tiên lại làm cho họ cảm thấy nhẹ nhõm, dặn dò rằng, chỉ cần có tin tức của Hạ Cảnh Diễm nhất định phải nói cho hắn biết.

Lúc hai trợ lý đi ra khỏi phòng như muốn chạy trốn, thì Kỷ Vĩ Thần đột nhiên lại nghĩ tới một vấn đề, lập tức gọi lại họ , “Chờ một chút.”

“Kỷ tổng còn có chuyện gì sao?” Tiểu Ngữ run rẩy hỏi, trời ạ, họ chỉ là trợ lý nhỏ nhoi, họ cái gì cũng không biết a!

“Hạ Cảnh Diễm cùng các người nếu thật là bạn tốt, chắc hẳn cô ấy nhất định nói qua cho các cô biết, đứa bé trong bụng là của ai chứ!” Kỷ Vĩ Thần nói xong câu đó, ánh mắt thẳng quét đến hai người, mang theo bức bách hỏi.

Tiểu Ngữ cùng A Nhã lần này lại rất ăn ý với nhau, cùng lắc đầu, “Không có, Hạ Cảnh Diễm cũng không nói ai là cha đứa bé.”

Cái này trả lời, làm cho Kỷ Vĩ Thần hoài nghi chau lại lông mày, hắn nói giọng khàn khàn, “Các cô và cô ấy quen thân như vậy, vậy các cô có nghĩ đến ai sẽ có khả năng là cha đứa bé?”

Tiểu Ngữ cùng A Nhã đều hơi kinh ngạc, Tiểu Ngữ cả lăm lên tiếng, “Cái này. Cái này. Khó mà nói.” Trời ạ! Các nàng chắc là nhanh chóng đỡ không được .

“Các cô đi ra ngoài đi!” Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt ra lệnh, đầu đầu liền nổi lên, lần đầu tiên trong đời, hắn phát hiện mình thật không biết gì cả, đối mặt thương trường, hắn đều thành thạo, một tay khống chế, lại duy chỉ có đối với cô gái này lại thúc thủ vô sách, cho dù thân phận cao tới đâu, địa vị như thế nào, trước mặt nàng, hắn y nguyên không cảm giác có bất kỳ ưu thế nào, mỗi khi nhớ tới những cảm giác này, hắn luôn luôn có một loại cảm tức không hiểu.

Sau khi Tiểu Ngữ cùng A Nhã đi ra ngoài, ngoài cửa truyền đến gõ nhẹ, Lâm Đào trong tay cầm một phần báo chí đến gần, đặt ở trước mặt hắn, trên mặt lộ ra nụ cười mà như không cười, có chút thần bí mập mờ, khóe mắt có ý tứ cười trộm, giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Kỷ tổng, ngài xem cái này một chút.”

Kỷ Vĩ Thần vốn là đã đủ bức bối, đôi mắt không vui liếc nhìn Lâm Đào có chút thần bí cười cười, tiện tay quơ lấy tờ báo nhìn, bỗng dưng, khi ánh mắt chạm đến ảnh chụp trên đó, thì cả người hắn khê giật mình, chỉ thấy trên báo chí ảnh chụp là hắn cùng Hạ Cảnh Diễm lúc đi siêu thị, trong đó có hình ảnh họ đi từ xe xuống, Kỷ Vĩ Thần cầm hai túi to cùng Hạ Cảnh Diễm thân mật vào xe, mà trên báo chí tiêu đề viết càng mập mờ, “Người tình mới của tổng giám đốc Kỷ thị – Kỷ Vĩ Thần ?”. Mà ở một bên, trong đó lại veeys kỹ càng nói hắn đã từng cùng Trình Thủy Tâm qua lại, sau đó, lớn mật suy đoán do có sự tồn tại của Hạ Cảnh Diễm, nên đôi tình nhân không còn mặn nồng như trước? Kỷ Vĩ Thần rất ít có chuyện xấu đăng báo, lần này, chắc chắn có một giai thoại mới về hắn.

Kỷ Vĩ Thần mày kiếm nhíu chặt, bình tĩnh buông ra tờ báo, nội dung bên trong hắn căn bản không có hứng thú xem, làm cho hắn muốn nhìn duy nhất chính là nụ cười của Hạ Cảnh Diễm, khó được ngắm lại khoảnh khắc hai người bọn họ cùng một chỗ vui vẻ như thế này, Hạ Cảnh Diễm trên mặt nụ cười hạnh phúc, Kỷ Vĩ Thần nhìn một hồi lâu, mới nhớ ra Lâm Đào còn đứng ở một bên, lập tức thu lại độ cong ở khóe môi, lên tiếng nói, “Anh ra ngoài trước đi!”

Lâm Đào nhẹ gật đầu, xoay người ra khỏi , nhưng vừa xoay người, hắn không khỏi kinh ngạc, a, không thể tưởng được Kỷ tổng lạnh lùng tàn khốc từ trước đến giờ cũng có ngày này a! Ngắm lại, vị Hạ tiểu thư kia xác thực rất đặc biệt, hơn nữa, hắn rất muốn nói, trên tấm ảnh hai người xác thực rất xứng đôi a!

Kỷ Vĩ Thần lại một lần nữa cầm lấy ảnh chụp, như có điều suy nghĩ , trên tấm ảnh, Hạ Cảnh Diễm nụ cười ngọt ngào trên khóe môi cứ động lại trong óc.

Ngày này, tựa hồ cứ như vậy bình tĩnh mà trôi qua, Kỷ Vĩ Thần cần phải sửa sang lại suy nghĩ, mà Hạ Cảnh Diễm đã đi đến nơi nàng muốn đến, nhưng, nhìn Kỷ Vĩ Thần dường như bình tĩnh thế, mà ai có thể hiểu được trong lòng hắn giờ đây rất lo lắng? Hạ Cảnh Diễm đã hoàn toàn làm rối loạn suy nghĩ của hắn.

Ngày hôm sau, ở cùng một thời gian, Lâm Đào lại một lần nữa cầm lên tờ báo, nhưng lúc này đây, trên mặt hắn lại xuất hiện vẻ sầu lo, hẳn buổi sáng hôm nay khi thấy tiêu đề tờ báo liên kinh ngạc hết nửa ngày, đơn giản là nó mang tính chất quá xuyên tạc, “Tổng giám đốc tập đoàn Đỗ thị – Đỗ Thiên Trạch cùng tổng giám đốc Kỷ thị – Kỷ Vĩ Thần là thương địch hay là tình địch?” Sau đó, trên báo chí thì xuất hiện, hình ảnh Hạ Cảnh Điềm đã từng cùng Đỗ Thiên Trạch ôm nhau khiêu vũ.

Lời nói chanh chua mang ngòi nổ lớn, đều là thủ đoạn của các tờ báo giải trí, mà mới ngày hôm qua, hình ảnh của Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Điềm vừa bị đăng báo, thì có người lập tức nhảy ra lấy hình Hạ Cảnh Điềm đã từng cùng Đỗ Thiên Trạch bên nhau đem ra xác minh, cuối cùng, nhất trí xác định hai cô gái trong ảnh là cùng một người, cái này không khỏi làm cho giới báo giải trí hưng phấn, mỗi báo viết lại khác nhau một chút, có ba bốn phiên bản, mà ngay cả Đỗ Thiên Trạch đang trốn ở Los Angeles cũng bị phanh phui đi ra, tất cả đều đang suy đoán, Đỗ Thiên Trạch rời đi có phải là cùng Kỷ Vĩ Thần có liên quan? Bị từ chối tình cảm, hay là vì tình địch quá mạnh mẽ?

Trong đó, để cho họ bàn tán nhiều nhất chính là nữ nhân vật chính của câu chuyện, rốt cuộc là lai lịch ra sao? Vì cái gì dẫn tới hai vị đại tổng giám đốc vì cô mà điên cuồng? Đỗ Thiên Trạch ra nước ngoài là một minh chứng cho việc bị từ chối tình cảm, mà người trước đây chỉ lo làm việc, đấu tranh trên thương trường không nói đến tình cảm như Kỷ Vĩ Thần, lại có thể xách túi thức ăn cho một phụ nữ cũng trở thành chủ đề nóng hổi, đã có người muốn truy tìm gia thế bối cảnh của Hạ Cảnh Điềm.

Lâm Đào khi nhìn thấy tin tức này, thực sự có thể nói là kinh ngạc, cho nên, sau khi lo lắng hắn vẫn đem tờ báo đưa cho Kỷ Vĩ Thần, Kỷ Vĩ Thần đang xử lý các hạng mục kinh doanh, cũng bởi vì Hạ Cảnh Điềm rời đi, làm cho hắn trì hoãn việc trở lại Mĩ thăm mẹ, hắn đã thực sự cảm thấy bức bối cho đến khi đọc tờ báo Lâm Đào đưa đến, con người đen không khỏi trầm xuống, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên tối sầm lại, sắc mặt của hắn sớm đã đen một nửa, nhưng, người lý trí như hắn cũng không có làm ra động tác gì mãnh liệt, chỉ là đem tờ báo để ở một bên, có chút đau đầu nâng trán.

“Kỷ tổng. Đối với chuyện này, ngài có muốn trả lời.” Lâm Đào có chút lo lắng lên tiếng.

Kỷ Vĩ Thần để tay xuống, “Không cần phải quản.”

“Nhưng, chuyện này có tổn hại đến danh dự! Hạ tiểu thư đáng thương cũng bị liên lụy đến.” Lâm Đào có chút đáng tiếc lên tiếng.

Kỷ Vĩ Thần ánh mắt trông về phía xa ngoài cửa sổ, kỳ thật, khi thấy tin tức này, trong lòng hắn cũng có chút bất an, bất quá, hắn cũng không quá coi trọng, trừ phi thật sự là chuyện phong lưu tình cảm.

Trong các văn phòng của Kỷ thị, tất cả đều đang bàn luận, bởi vì Hạ Cảnh Điềm đã từng làm việc ở đây, cho nên, phần này báo chí vừa ra, trên cơ bản mọi người đều nhận ra nòng, khi thấy hình ảnh nàng cùng Kỷ Vĩ Thần trên báo, tất cả nữ nhân viên đều lộ ra hâm mộ, nhưng cũng có một ít lời nói ganh tỵ, rất nhanh có người hoài nghi, Hạ Cảnh Điềm sở dĩ có thể làm vị trí trợ lý của tổng giám đốc tiền nhiệm (là Kỷ Vĩ Hào đó các bạn), có phải là vì có quan hệ cùng Kỷ Vĩ Thần? Nói đến đây, rất nhiều nữ nhân viên đều lộ ra ánh mắt hèn mọn, một ít lời nói không chịu nổi tuôn ra, mà sự tồn tại của Đỗ Thiên Trạch trong mối quan hệ tay ba này cũng làm không ít người đổ kị cùng bất mãn, tất cả đều đang cười lạnh, Hạ Cảnh Điềm có sức quyến rũ gì có thể gây tổn thương cho đến Đỗ Thiên Trạch? Mà Đỗ Thiên Trạch đang ở nước ngoài thực sự là vì thất tình mà trốn tránh? Bởi vậy, điều này làm cho Tiểu Ngưu cùng A Nhã cũng thành mục tiêu bị ép hỏi, bởi vì rất nhiều người biết rõ họ cùng Hạ Cảnh Điềm quan hệ rất tốt.

Thời gian tờ báo này được đăng, đã gây nên chấn động lớn ở tầng lớp thượng lưu của xã hội, vì Đỗ Thiên Trạch cùng Kỷ Vĩ Thần là hai người trẻ tuổi bản lĩnh trên thương trường, cho nên cuộc sống riêng tư của bọn họ cũng rất được chú ý.

Thời điểm này, Hạ Cảnh Điềm đã đến chỗ Lâm Lâm, bởi vì Lâm Lâm vừa mới kết hôn mà ông xã đã bị phái đến nước ngoài công tác ba tháng, điều này làm cho Lâm Lâm rất là bất mãn, nhưng cũng đành chịu, công tác luôn có thật nhiều chỗ bất đắc dĩ, hôm nay, Hạ Cảnh Điềm có thể tới, đối với cô mà nói, coi như là chuyện an ủi rồi, chỉ ít có người bạn, mà Lâm Lâm cũng mới mang thai, hai người có thể có cùng chủ đề để bàn luận.

Vừa đến ngày đầu tiên, Hạ Cảnh Điềm còn không có dám nói cho cô biết mình đang mang thai, chỉ đến khi

đang ăn cơm tối, Hạ Cảnh Diễm đột nhiên nôn khan đưa tới Lâm Lâm hoài nghi, Hạ Cảnh Diễm mới bắt đầu nói chuyện của mình, cái này làm cho Lâm Lâm sợ và kinh ngạc khôn cùng, phải biết rằng, Hạ Cảnh Diễm trong mắt cô vẫn luôn là cô gái ngoan ngoãn phong kiến một chút! Càng làm cho cô kinh ngạc chính là, cha đứa bé dĩ nhiên là. Kỷ Vĩ Thần – tổng giám đốc Kỷ thị? Là một người rất được ao ước?

Kỷ Vĩ Thần nghiêm nhiên thành nhân vật mà bất cứ cô gái hiện đại nào cũng muốn được đến, hắc giàu có lại đẹp trai, tính khí trầm ổn, không hoa tâm phong lưu(đương nhiên là bởi vì Kỷ Vĩ Thần đã xử lý vô cùng tốt các chuyện phong lưu của hắn), lại có hấp dẫn của người đàn ông thành thực càng làm cho phụ nữ mê muội.

“Hạ Cảnh Diễm. Cậu được đấy, thậm chí ngay cả Kỷ tổng cũng có thể quyến rũ được, thật sự là xem thường cậu rồi!” Lâm Lâm ở một bên kinh ngạc lên tiếng.

“Cậu thấy mình vậy vui lắm sao?” Hạ Cảnh Diễm ngược lại không có vui sướng như Lâm Lâm, nhướn mày, vẻ mặt đầy tâm sự, nàng luôn luôn có cảm giác bất an, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Lâm Lâm nhướn mày, tức giận lên tiếng nói, “Này , Cảnh Diễm, cậu đại ngốc a! Có con chẳng khác nào có tài phú, nói không chừng đứa bé trong bụng cậu sẽ là người thừa kế tương lai của Kỷ thị.”

“Mình chưa từng có nghĩ tới những chuyện này, chỉ nghĩ đem con sinh ra an toàn”. Hạ Cảnh Diễm nhếch miệng, hôm nay, nàng thầm nghĩ bảo vệ được đứa con trong bụng bình an là tốt rồi, có thể là từ sự biến hóa trong thời gian mang thai, làm cho nàng phát huy cực hạn tình thương của người mẹ, tuy thai còn nhỏ, nàng lại cảm thấy hô hấp của nó, cảm giác được một tính mạng thần kỳ đang thành hình.

“Kỷ Vĩ Thần biết rõ chuyện này không?” Lâm Lâm thấp giọng hỏi, Hạ Cảnh Diễm có vẻ không vui làm cho nàng trầm xuống cảm xúc kích động.

“Biết.” Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, rầu rĩ mở miệng.

“Vậy anh ta không có nói là muốn phụ trách cái gì sao? Ít nhất nên xử lý như thế nào a! Hắn là tìm cho cậu một căn nhà...!”

Hạ Cảnh Diễm cắn môi dưới, có chút chế giễu lên tiếng, “Anh ta có thể sẽ không cần đứa con này.” Nhớ tới Kỷ Vĩ Thần lời nói tuyệt tình, khiến cho Hạ Cảnh Diễm cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

“Cái gì? Hắn ta tàn nhẫn như vậy? Ngay cả cốt nhục của mình cũng không muốn?” Lâm Lâm tức giận lên tiếng, có thể là đồng dạng đang có thai, đối với người không chịu trách nhiệm cảm thấy cảm hận.

Một đêm này, Hạ Cảnh Diễm an ổn ngủ trong phòng Lâm Lâm, cũng đang nửa đêm, bị một ác mộng làm toàn thân đổ mồ hôi lạnh, trong mộng, nàng thấy Kỷ Vĩ Thần lôi kéo nàng đi bệnh viện, mơ tới nhiều loại dụng cụ y khoa lạnh băng, đang hướng tới bụng của nàng, lúc này nàng thức giấc, đánh thức cả Lâm Lâm.

Chứng kiến Hạ Cảnh Diễm trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lâm Lâm lập tức sáng tỏ, ân cần nói, “Sao vậy? Gặp ác mộng?”

Hạ Cảnh Diễm ôm đầu gối nhẹ nhàng mà gật gật đầu, Lâm Lâm thấy bạn mình bị dọa đến mặt tái nhợt, tức giận lên tiếng nói, “Cảnh Diễm, đừng nghĩ nhiều như vậy, con là của cậu, nếu như Kỷ Vĩ Thần tìm đến, cậu hãy cùng hắn nói, con không phải là của hắn, xem hắn như thế nào? Loại đàn ông tuyệt tình như vậy có cái gì lưu luyến.”

Lâm Lâm tùy tiện một câu, lại làm cho Hạ Cảnh Diễm run mạnh, cái gì? con không phải của hắn? Có thể không? Có thể như vậy lừa gạt hắn không?

149. Chương 149: Hắn Đã Đến

Los Angeles, Đỗ Thiên Trạch bóng dáng cao ráo xuất hiện ở sân bay, trên người trang phục năng động nhàn nhã, bộ kính râm che khuất cặp mắt kia chói lọi như sao, buông lỏng túi du lịch, ánh mắt quét qua màn

hình hiển thị chuyển bay, hần trực tiếp bước hướng về phía phòng chờ, yên tĩnh trên vị trí, khuôn mặt tuần tú không có một tia biểu lộ.

Trước đó một giờ hần thấy được tin tức, chuyện tình của Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm, còn có một chút xào nấu thành chuyện tay ba liên quan đến hần, rốt cuộc thời gian rồi hần rời đi, chuyện gì đã xảy ra? Mà làm cho hần lo lắng nhất là cô gái kia thế nào? Hết thấy làm cho hần buông tha tất cả kế hoạch, nhanh chóng bay về nước.

Từ đêm đó, nghe xong câu trả lời của Hạ Cảnh Diễm, hần vài lần chìm đắm trong quán rượu, một lòng chỉ nghĩ quên nàng, nhưng một đoạn cảm tình mang đến thương tổn, không phải dễ dàng như vậy có thể quên mất, huống chi, cho dù Hạ Cảnh Diễm không thương hần, hần y nguyên không cách nào quên được nàng, tựa như lúc trước nghe nói nàng là tình nhân của Kỷ Vĩ Thần, khi đó hần vẫn là không cách nào buông tay, không cách nào trách cứ nàng, không cách nào căm hận nàng, vì cái gì? Yêu một người, có rất nhiều chuyện không thể nào dự đoán trước, mà tâm tính một người cũng sẽ chậm rãi thay đổi, chỉ có chính thức trải qua một cuộc tình, mới có thể chính xác đối mặt lòng mình.

Trên báo chứng kiến hình ảnh Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm hạnh phúc bên nhau, lòng của hần tự dưng lại đau đớn, nhưng đồng thời, trong lòng hần lại có chút ít vui mừng, hiểu được yêu một người rất khó khăn vất vả, hần không phải nên vì Hạ Cảnh Diễm mà cảm thấy vui sao? Ít nhất nàng không làm gì nhiều cũng có được tâm Kỷ Vĩ Thần, mà hần trăm phương ngàn kế cũng chỉ lấy được của nàng một câu cảm ơn và muốn làm bạn tốt.

Không cam lòng? Đúng, hần không cam lòng, hần tâm cao khí ngạo như vậy sao có thể cam tâm, hần đã lập chí phạm làm việc gì cũng phải đạt tới đích, trên mặt tình cảm cũng vậy, giống như một năm trước, hần còn là một người chơi bởi lêu lổng, chỉ biết đùa bỡn cảm tình, phong lưu đa tình, mà ở nửa năm sau, hần đã biến thành một người mà chính hần cũng không dám nhận là mình.

Bởi vì thời tiết dần dần gần tháng mười hai, đã bắt đầu trở lạnh, bất quá, ở T thị mùa đông cho tới bây giờ cũng không phải là một mùa rét lạnh lắm, trên vỉa hè mọi người vội vàng qua lại, Kỷ Vĩ Thần ở trong xe dừng ở một góc đường, căn bản không có tính đi ra ngoài, lẳng lặng chú mục vào dòng người, trong đầu lại hiện lên một bóng dáng, tóc đen tùy ý buông xõa, ánh mắt rạng ngời như nắng sớm, gương mặt thanh thuần trong sáng, đang nghĩ ngợi, đột nhiên, bên cạnh xe vừa mới đi qua một bóng người dường như quen thuộc, tâm hần rung mạnh một cái, đẩy cửa xe ra đã nghĩ đuổi theo, nhưng vào lúc này, cô bé kia quay đầu lại nhìn đằng sau một cái, gương mặt lạ lẫm đã làm hần dừng bước chân, thì ra, không phải nàng.

Loại cảm giác này với hần mà nói giống như tra tấn, chưa từng có một người phụ nữ nào làm hần điên cuồng như thế, cơ hồ khiến hần biến thành một người khác, bởi vì đã gần đến lễ đón năm mới, ở Mĩ, cha mẹ cũng đã bắt đầu thúc giục hần trở về, mà vé máy bay của hần cũng đã đặt rồi.

Hạ Cảnh Diễm sống rất tốt ở nhà Lâm Lâm, hai người cùng mua sắm cùng nấu cơm, tựa hồ trở lại cuộc sống khi còn học đại học, chỉ là càng ngày càng gần lễ mừng năm mới lại làm cho nàng có chút sợ hãi, hai ngày trước khi gọi điện thoại cho ba mẹ, ba mẹ có ý thúc giục nàng về nhà, Hạ Cảnh Diễm nghĩ nói dối là không có ngày nghỉ, nhưng lại cảm thấy không ổn, cuối cùng, mới đáp ứng mười ngày sau về nhà, Hạ Cảnh Diễm nghĩ kỹ, nhà cuối cùng cũng phải về, chuyện này cuối cùng là không thể giấu được, nếu là cha mẹ của mình, nhất định có thể hiểu được nỗi khổ tâm của mình, đây là điều Lâm Lâm đã khuyên bảo nàng, dù sao Hạ Cảnh Diễm như vậy khổ sở chống đỡ không phải là biện pháp.

Nửa tháng này, Hạ Cảnh Diễm rõ ràng cảm giác bụng có thay đổi, nàng đi kiểm tra, biểu hiện phát triển của thai nhi rất tốt, mỗi khi lúc này, Hạ Cảnh Diễm luôn sẽ nhớ đến người đàn ông mà nàng chỉ có thể chôn chặt hình ảnh ở trong lòng, không dám đối mặt, tưởng tượng thấy hần bây giờ đang làm cái gì? Trời biết nàng có bao nhiêu muốn gặp hần, mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, loại cảm giác muốn gặp hần làm cho nàng khó chịu, nhưng, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là lừa mình dối người, vĩnh viễn không thành sự thật, trong lòng lại càng thêm thống khổ khó chịu.

Mười ngày sau, đã gần tháng một, Hạ Cảnh Diễm ngồi trên xe về nhà, bởi vì mặc quá nhiều quần áo, bụng của nàng còn chưa thấy được, ngồi trên xe Hạ Cảnh Diễm trong đầu đều ở nghĩ đến phản ứng của họ, nhân sinh có nhiều chuyện như vậy không muốn đối mặt chút nào, nếu như không có phát sinh loại chuyện này, thật là tốt biết bao?

Ba giờ đi xe, Hạ Cảnh Diễm về tới F thị, đương khi đứng ở cửa thì Hạ Cảnh Diễm xúc động thiếu chút nữa rơi lệ, gõ cửa một hồi, người mở cửa là Hạ cha, khi thấy Hạ Cảnh Diễm sờ sờ đứng ở cửa, ông kinh ngạc, mừng rỡ lên tiếng nói, “Cảnh Diễm! Con về rồi à?”

Hạ mẹ từ phòng bếp đi tới, thấy Hạ Cảnh Diễm thì đôi mắt già nua lập tức tỏa sáng lên, bước nhanh đi tới cửa, đem Hạ Cảnh Diễm đánh giá một phen, mới lên tiếng nói, “Nha đầu ngọc, trở về cũng không nói một tiếng, nhanh lên vào nhà, bên ngoài lạnh lắm!”

“Ba mẹ, con nghĩ muốn làm hai người kinh hỉ một chút!” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười, cảm nhận ấm áp trong nhà, đáy lòng cảm thấy an ủi nhiều, trên thế giới này chỉ có nhà là nơi ấm áp nhất an tâm nhất.

Hạ mẹ kích động lên tiếng nói, “Đã già như vậy rồi, còn cái gì kinh hỉ! Con nói cho chúng ta biết sẽ về nhà, mẹ còn có thể chuẩn bị một chút.”

“Mẹ.” Hạ Cảnh Diễm kêu lên, sau đó đem hành lý lôi vào trong phòng, đứng ở trong phòng, Hạ Cảnh Diễm thở dài, nhìn thấy ba mẹ như vậy, nàng thật đúng là không muốn làm cho bọn họ lo lắng chuyện của mình, nhưng sự tình đã đến nước này, Hạ Cảnh Diễm chỉ có thể dùng bình thản để đối mặt, Hạ Cảnh Diễm buông hành lý, ra cửa, chỉ thấy Hạ mẹ đang trong phòng bếp loay hoay, bưng một chén súp nóng hôi hổi đi ra, đưa cho Hạ Cảnh Diễm, “Vừa mới cho cha con uống, con cũng uống một chén đi.”

Hạ Cảnh Diễm nhận lấy, sắc mặt có chút ảm đạm, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, “Ba mẹ, có chuyện này con nghĩ nói cho hai người biết.”

Hạ Cảnh Diễm rất ít khi dùng giọng điệu như vậy, làm cho Hạ cha cùng Hạ mẹ hơi bị khê giạt mình, ân cần nhìn Hạ Cảnh Diễm, lên tiếng nói, “Làm sao vậy? Có phải là có chuyện gì xảy ra rồi?”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, “Con không có gì, chỉ là chuyện này, con hi vọng cha mẹ nghe xong không nên tức giận.”

Hạ Cảnh Diễm chăm chú càng làm cho hai lão nhân gia có chút hồ đồ, Hạ mẹ ngồi ở bên cạnh Hạ Cảnh Diễm, vỗ nhẹ nhẹ vai của nàng, trấn an lên tiếng nói, “Con làm chuyện gì, chúng ta làm cha mẹ không phải đều ủng hộ con sao? Nói đi! Có cái gì ủy khuất cũng đừng giấu ở trong lòng.”

“Đúng đó! Mẹ con nói đúng, nói ra, chúng ta cùng nhau đối mặt!” Hạ cha cũng lên tiếng nói, nhưng là, sống hơn nửa đời người bọn họ lại ần ần cảm giác con gái muốn nói, chuyện đó không phải là chuyện tốt gì.

Hạ Cảnh Diễm nhìn cha mẹ như vậy yêu thương, , nhất thời xúc động, nói ra lên tiếng, “Con. con mang thai.”

Hai lão nhân gia như thế nào cũng không ngờ được dĩ nhiên là như vậy, cứ như sấm sét giữa trời quang, hai người đều chấn kinh, cũng không dám tin nhìn Hạ Cảnh Diễm đang trầm mặc, nhất thời nói không nên lời.

“Con nói cái gì? Lập lại lần nữa?” Hạ mẹ kích động bắt lấy vai Hạ Cảnh Diễm, giọng điệu kịch liệt nói, biểu lộ càng lo lắng bất an.

“Mẹ. Thực xin lỗi.” Hạ Cảnh Diễm nước mắt đi theo dâng lên, nhỏ giọng xin lỗi.

Hạ mẹ cũng đi theo nghẹn ngào, muốn nói cái gì, lại nhất thời ách tiếng, chỉ là khàn khàn mắng một tiếng, “Con, đứa ngọc này.”

Mà ở một bên, Hạ cha lại có vẻ trầm ổn nhiều hơn, ông lặng lẽ ngồi ở một bên, cũng lặng lẽ lên tiếng, “Cha của nó là ai? Làm cái gì?”

Hạ mẹ bởi vì lời nói của Hạ cha mà tỉnh táo lại, dồn dập ép hỏi: “Đúng rồi! Cha của nó là ai? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con giải thích cho mẹ xem.” Mọi cảm giác sợ hãi lo lắng đối với họ cũng đã tiếp nhận rồi, bọn họ thậm chí phải biết cha của cháu mình là ai, họ làm cha mẹ, có cái gì không thể không biết? Bây giờ không phải là có rất nhiều người chưa kết hôn mà có con sao? Tuy bọn họ không tán thành, nhưng đã lỡ phát sinh ở trong nhà mình thì cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hạ Cảnh Diễm chớp chớp hai mắt đầm lệ, quay đầu ra, lên tiếng nói, “Anh ta. anh ta.” Hạ Cảnh Diễm liên tiếp nói hai từ, nhưng không nói thêm được.

Hạ cha lên tiếng trấn an nói, “Đừng nóng vội, từ từ nói!”

Hạ mẹ nhạy cảm hơn, tóm lại, bà hiện tại muốn biết nguyên nhân chuyện này, nhưng trông thấy Hạ Cảnh Diễm ấp a ấp úng, trong đầu không khỏi dâng lên một cảm giác bất an, bà có chút khó nói, “Chẳng lẽ? Chẳng lẽ cha nó là người đã có vợ?”

Hạ Cảnh Diễm lắc đầu, nàng là thực sự không dám nói, muốn nàng nói, cha của con nàng là thủ trưởng của nàng sao? Dựa theo tính cách cha mẹ nhất định sẽ cùng hấn đi lý luận, Hạ Cảnh Diễm lo lắng nhất là điểm này, nàng có thể tâm hòa khí cùng tiếp nhận, nhưng cha mẹ lại nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ nàng, nhưng nàng càng không muốn trông thấy cha mẹ vì mình mà làm gì, nàng thầm nghĩ lằng lằng đem đứa nhỏ sinh ra, sau đó rồi mới tính cái khác.

“Con mau nói đi! Người đàn ông kia là ai?” Hạ mẹ nóng nảy, giọng điệu cũng không thoát khỏi kịch liệt, bà sống hơn nửa đời người, đối với chuyện này thật đúng là có chút không cách nào thừa nhận.

“Mẹ, sau này con sẽ nói cho mẹ biết!” Hạ Cảnh Diễm đứng dậy trở về phòng, cơ hồ là đi như chạy trốn, vào trong phòng, nàng thuận tay khóa cửa lại, mà ngoài cửa, Hạ mẹ dùng sức gõ một hồi, “Cảnh Diễm, Cảnh Diễm! con nói cho mẹ rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mở cửa nhanh, nhanh lên mở cửa!”

“Bà để cho con nó yên tĩnh đi!” Sau lưng, Hạ cha trầm tĩnh lên tiếng, nhưng đáy lòng cũng bị chuyện này làm dậy sóng, chỉ là, ông nghĩ thoáng hơn một chút.

“Ông. . . . ông như vậy mà là quan tâm con sao? Con gái rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện tình? Bị bao nhiêu ủy khuất? Ông chẳng lẽ một chút cũng không muốn biết sao?” Hạ mẹ không khỏi trút giận lên người Hạ cha.

“Cảnh Diễm hiện tại cần nhất chính là yên tĩnh tự hồi, bà cũng đừng bức nó quá.” Hạ cha vẫn bình tĩnh lên tiếng.

“Ai. . . . Đứa nhỏ này ở bên ngoài rốt cuộc gặp chuyện gì? Chuyện lớn như vậy như thế nào hiện tại mới nói? Là muốn tôi tức chết sao?” Hạ mẹ thở phì phì lên tiếng, ngồi ở trên ghế nhưng lại ngồi không yên, ánh mắt lo nghĩ chằm chằm vào cửa phòng Hạ Cảnh Diễm, gương mặt già nua tràn đầy bất an.

Mà tránh ở trong phòng, Hạ Cảnh Diễm lại yên lặng rơi lệ, nàng không muốn nhất chính là làm cha mẹ lo lắng đau lòng, nghe ngoài cửa tiếng Hạ mẹ đi tới đi lui, nàng trong lòng cũng tràn đầy thống khổ.

Ngay khi Hạ gia đang đắm chìm trong mảnh không khí nặng nề, thì chuông cửa vang lên, Hạ mẹ đi ra phía trước mở cửa, khi thấy người đứng ở ngoài thì ánh mắt bà đột nhiên vui vẻ, ai cũng không ngờ được, tìm tới tận cửa dĩ nhiên là Đỗ Thiên Trạch.

“Bác gái, Hạ Cảnh Diễm có ở nhà không?” Đỗ Thiên Trạch lễ phép lên tiếng.

“Có. . . . có! Cậu tìm Cảnh Diễm nhà tôi là có chuyện gì không?” Hạ mẹ chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt tao nhã của Đỗ Thiên Trạch, trong lòng suy nghĩ, hay là đứa con trong bụng nha đầu ngốc nhà mình và cậu thanh niên này có quan hệ!

“A, là con muốn gặp cô ấy.” Đỗ Thiên Trạch cũng có chút quần bách, nhưng khó nén trên mặt vui mừng, về nước mười ngày, hấn mới tìm được Hạ Cảnh Diễm đang ở nhà, không thể tưởng được nàng lại thực sự ở nhà.

“Vào ngồi đi! Ta đi gọi nó.” Hạ mẹ nhiệt tình bảo hấn đi vào, bà ánh mắt rất chuẩn, Đỗ Thiên Trạch đối với Hạ Cảnh Diễm có cảm tình, liếc mắt là thấy được.

“Dạ.” Đỗ Thiên Trạch đi vào, ngồi ở trên ghế Hạ cha cũng nhận ra Đỗ Thiên Trạch, liền bảo hấn ngồi xuống, mà Hạ mẹ lại vào gõ cửa phòng Hạ Cảnh Diễm, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt dõi theo, tập trung ở cửa phòng.

Hạ Cảnh Diễm trong phòng cũng nghe ra bên ngoài có động tĩnh, chỉ là nàng không biết là ai tới, lúc này, nghe được mẹ ở ngoài cửa lên tiếng, “Cảnh Diễm, nhanh lên đi ra gặp khách, có người tìm con.”

Hạ Cảnh Diễm tranh thủ thời gian lau nước mắt trên mặt, đi đến toilet rửa mặt lại, nếu không, con mắt hồng hồng làm cho nàng như thế nào gặp người? Chỉ chốc lát sau, Hạ Cảnh Diễm mở cửa, khi nàng nhìn thấy Đỗ Thiên Trạch ở phòng khách thì cả người đều kinh ngạc, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, dĩ nhiên là Đỗ Thiên Trạch.

Đỗ Thiên Trạch nhìn từ trong cửa phòng đi tới Hạ Cảnh Diễm, trong lòng cảm giác rung động y nguyên rõ ràng, vì đánh vỡ bầu không khí, hẳn trước cười nói, “Em có khỏe không?”

Hạ Cảnh Diễm lập tức cảm giác được có chút luống cuống, nàng đi tới gần, vẫn còn ngạc nhiên đứng ở trước mặt hắn, nói, “Tại sao là anh?”

“Vì cái gì không thể là tôi?” Đỗ Thiên Trạch cười cười, lại nhạy cảm phát hiện vành mắt Hạ Cảnh Diễm hồng hồng, có phải là vừa mới khóc, tâm cứ rần rần trong nháy mắt xẹt qua đau lòng.

“Đỗ tiên sinh! Chớ đứng như vậy, Cảnh Diễm, còn không chào hỏi khách khứa?” Hạ mẹ ở một bên trách cứ cười nói, nhưng ánh mắt lại chăm chú tập trung vào biểu lộ của hai người.

Lại nghe Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại hướng Hạ mẹ cười cười, “Không sao bác gái, con nghỉ cùng Hạ Cảnh Diễm đi ra ngoài một chút.”

Hạ mẹ hơi sững sờ, rất nhanh mỉm cười lên tiếng, “Được, được, đi một chút cũng tốt, các con đi đi! Nhớ về ăn cơm tối.”

Hạ Cảnh Diễm chưa hết giật mình đã bị Đỗ Thiên Trạch dẫn ra cửa, trực tiếp đi xuống lầu, tại đầu bậc thang, Đỗ Thiên Trạch thả tay Hạ Cảnh Diễm ra, chỉ tay ý bảo nàng lên xe, Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc đứng ở cầu thang, có chút bối rối nói, “Anh tìm em có chuyện gì không?”

“Rời đi lâu như vậy, chỉ là muốn tới thăm em một chút, như thế nào? Sẽ không phải là vừa thấy mặt đã chán ghét anh chứ!” Đỗ Thiên Trạch khuôn mặt tuần tú có thêm nụ cười khổ.

Hạ Cảnh Diễm mím môi mỉm cười, “Làm sao có thể ? Em chưa từng có chán ghét anh.”

“Vậy thì tốt!” Đỗ Thiên Trạch ha ha cười, đã thấy Hạ mẹ ôm một chiếc áo khoát thật dày đi xuống, bởi vì vừa mới lúc ra cửa, nhìn thấy Hạ Cảnh Diễm ăn mặc tương đối ít, lo lắng nàng cảm lạnh, tranh thủ thời gian đem áo tới.

Hạ mẹ cầm áo choàng lên người Hạ Cảnh Diễm, giọng điệu đã bình tĩnh rất nhiều, “Lúc ra cửa mặc nhiều áo một chút, đừng để mình cảm lạnh .”

“Con biết rồi mẹ.” Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại mím môi cười, trông thấy trong mắt mẹ vui mừng, nàng có chút kinh ngạc, nhưng là, ánh mắt mẹ lại một lần nữa vui vẻ quét về Đỗ Thiên Trạch phía trong xe, Hạ Cảnh Diễm lập tức hiểu rõ, trời ạ! Mẹ nhất định là hiểu lầm.

150. Chương 150: Chết Vắn Của Hắc

Đỗ Thiên Trạch nhìn qua Hạ mẹ đối với Hạ Cảnh Diễm quan tâm như thế, mím môi cười cười, nhưng Hạ mẹ tiếp theo nói một câu làm cho hắn chấn động.

Hạ mẹ trên mặt hiện lên vẻ hiền lành, đưa tay thay Hạ Cảnh Diễm kéo tốt khóa kéo, mới lên tiếng nói: “Ở bên ngoài nhớ ăn kiêng một vài thứ, mang thai không thể ăn đồ nguội lạnh gì đó, cũng không ăn quá cay, biết không?”

Hạ Cảnh Diễm cũng không nghĩ ra mẹ lại vô tình nói ra, khuôn mặt lập tức có chút hiện hồng, không dám nhìn Đỗ Thiên Trạch, có chút dồn dập lên tiếng nói, “Mẹ, con biết rồi, mẹ trở lên đi! Bên ngoài lạnh lắm.”

Trong nháy mắt khi Hạ mẹ lên lầu, Đỗ Thiên Trạch không dám tin nhìn Hạ Cảnh Diễm, trong ánh mắt đầy chất vấn cùng kinh ngạc, Hạ Cảnh Diễm mím môi, tránh đi ánh mắt Đỗ Thiên Trạch.

“Chuyện khi nào?” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu tự dưng có chút khó khăn, như đang đè nén tâm tình nào đó.

“Anh không nên hỏi .” Hạ Cảnh Diễm cũng không muốn đem chuyện này nói cho hắn biết.

“Là của anh ta.” Đỗ Thiên Trạch tức giận gầm nhẹ, đáy lòng cuộn cuộn ghen tuông, tin tức này bảo hắn làm sao có thể tiếp nhận? Vì cái gì? Vì cái gì ông trời lại như vậy đối với hắn? Mà ngay cả một chút cơ hội cũng không lưu cho hắn?

Hạ Cảnh Diễm bối rối cắn môi dưới, nhỏ giọng nói một câu, “Anh đừng hỏi.” Nói xong, xoay người trở về nhà, cánh tay lại bị Đỗ Thiên Trạch nắm lại, Hạ Cảnh Diễm cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn cho thấy vẻ khó xử, sau lưng, Đỗ Thiên Trạch hỏi, “Anh ta biết không?”

Hạ Cảnh Diễm không có lên tiếng, sắc mặt đã trở nên khó coi, đối với Đỗ Thiên Trạch, nàng vốn tồn tại cảm giác làm hắn bị thương, hôm nay, cho hắn biết chuyện này, càng làm cho nàng không cách nào đối mặt, nàng không biết nên như thế nào đối mặt chất vấn của hắn, lại không dám đối mặt chính mình trong lòng hoảng loạn.

Đỗ Thiên Trạch không khỏi có chút cả giận kêu lên, “Em vì cái gì không nói lời nào? Mau nói đi!”

Hạ Cảnh Diễm nhắm mắt lại, lời nói tràn đầy cầu khẩn, “Anh cũng không thể không hỏi được không?”

Đỗ Thiên Trạch kinh ngạc nhìn Hạ Cảnh Diễm mặt mũi tràn đầy biểu lộ đau đớn, không khỏi trong lòng rửa thắm một tiếng, kéo Hạ Cảnh Diễm vào trong xe, chốt cửa lại, nàng nghiễm nhiên đã không ý thức được mình, sững sờ nhìn Đỗ Thiên Trạch lên xe, giờ này cảm giác trong lòng loạn thất bát tao, nàng cũng không muốn về nhà đối mặt cha mẹ, cũng không muốn đối mặt Đỗ Thiên Trạch.

Trên đường đi, Đỗ Thiên Trạch không nói gì, nhưng xe lại chạy cực kỳ nhanh, mùa đông trên đường phố có vẻ vắng vẻ, xe của hắn nhanh chóng đã đạt đến một trăm km/h, Hạ Cảnh Diễm mặc dù có chút thất kinh, nhưng không cách nào lên tiếng làm cho hắn chậm lại, cuối cùng, xe của hắn đột ngột dừng ở trước một quán cà phê, hắn dẫn đầu xuống xe, nhìn Hạ Cảnh Diễm vẫn ngồi ở trên vị trí, hắn không khỏi tiến lên đem nàng kéo xuống xe.

Ngồi ở trong quán cà phê yên tĩnh, Đỗ Thiên Trạch nhìn đối diện Hạ Cảnh Diễm đang trầm mặc, trong lòng ngực cảm xúc không phát tiết được rất khó chịu, người sáng suốt đều nhìn ra được Hạ Cảnh Diễm trong nội tâm thừa nhận rồi rất nhiều áp lực, hắn như thế nào còn có thể một lần nữa gây cho nàng áp lực? Nếu như yêu một người, sẽ tự nhiên mà như vậy muốn quý trọng bảo hộ, nửa ngày, hắn mới dịu dàng một ít lên tiếng, “Em nói cho anh biết là chuyện gì xảy ra? Anh ta đối với chuyện này chẳng lẽ một chút thái độ cũng không có?”

“Giữa chúng tôi không có gì để nói.” Những chuyện không thể xác định kia, Hạ Cảnh Diễm trong lòng cũng không biết đáp án chính thức, cho nên, nàng lựa chọn không nói.

“Nói gì vậy? Trên báo chí là chuyện gì xảy ra? Giữa các người có phải là xảy ra chuyện gì?” Đỗ Thiên Trạch cơn tức không khỏi bốc lên cao, hình ảnh ngọt ngào trên báo kia, hắn đều cho rằng bọn họ đã ở cùng một chỗ rồi, nhưng bây giờ, Hạ Cảnh Diễm mang thai, mà Kỷ Vĩ Thần thì không thấy bóng dáng?

“Cái gì báo chí?” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc lên tiếng.

Đỗ Thiên Trạch nhíu mày, mới nhớ tới, Hạ Cảnh Diễm không thích xem báo giải trí, tức giận lên tiếng, “Các người đi siêu thị cùng nhau đã bị phóng viên giải trí chụp lại được.” Mà chuyện bọn họ thâm dật nên cuộc tình tay ba, hắn tính giấu diếm không nói.

Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc trừng lớn mắt, nhưng không có lên tiếng, cho dù bị chụp lại có thể nói rõ cái gì? Chỉ là tăng thêm một tin tức cho giới giải trí mà thôi, đối với nàng, đối với hắn đều không có ảnh hưởng gì.

Nhìn Hạ Cảnh Diễm vẫn trầm mặc không nói, Đỗ Thiên Trạch chán ghét loại cảm giác này, hắn thích Hạ Cảnh Diễm hay cười trước kia, yêu mến Hạ Cảnh Diễm lạc quan nhiều cảm xúc, vì cái gì nàng bây giờ trên mặt luôn tâm sự nặng nề, mà Đỗ Thiên Trạch thanh âm chậm rãi vang lên, “Em bây giờ có tính toán gì không?”

Hạ Cảnh Diễm vẫn trầm mặc, vấn đề của Đỗ Thiên Trạch nàng không cách nào trả lời. Liền chính nàng cũng không thể trả lời cho mình, lại nghe Đỗ Thiên Trạch có chút không vui kêu lên, “Em tính tự mình nuôi dưỡng đứa bé này?”

“Có cái gì không được sao?” Hạ Cảnh Diễm cuối cùng nói một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên quật cường.

“Em. . .” Đỗ Thiên Trạch không thể tưởng được nàng lại thật sự thừa nhận, đáng chết, tâm lại trong nháy mắt có chút bối rối .

“Anh ta biết chuyện này thì có phản ứng gì?” Đỗ Thiên Trạch rất muốn biết, bởi vì hắn muốn giúp nàng, vì cái gì làm chuyện ngu ngốc như vậy? Nhưng trong tình yêu, ai lại có thể chính thức có lý trí ? Hắn nắm chặt nắm tay, “Là em không dám nói cho anh ta biết? Hay là?”

Hạ Cảnh Diễm giương lên lông mày, giọng điệu khẩn cầu lên tiếng, “Anh có thể không hỏi chuyện này không? Em không nghĩ nói gì cả.”

“Em là trốn tránh sao?” Đỗ Thiên Trạch có chút trào phúng nhìn nàng, trong mắt người khác, hành động này của Hạ Cảnh Diễm thật là ngốc đến cực hạn, vì cái gì thống khổ chỉ muốn một mình thừa nhận? Vì cái gì không dám đối mặt sự thật? Vì cái gì yêu người đàn ông đó như vậy ?

“Phải” Hạ Cảnh Diễm cực kỳ dứt khoát trả lời.

“Trốn tránh có thể giải quyết gì? Đáng giá không? Em thật là đứ đờ.” Đỗ Thiên Trạch ngăn không được giáo huấn lên tiếng.

Mà Hạ Cảnh Diễm cũng không có phản bác, có lẽ hiện tại, nàng chính là cần một người để giáo huấn chính mình, tự nói với mình, cái gì là sai cái gì là đúng.

Nhưng mà, sau khi nói những lời này, Đỗ Thiên Trạch cũng không nhẫn tâm nói thêm câu nào, bởi vì nhìn ra được Hạ Cảnh Diễm đã rất khó chịu, hắn chỉ phải đem tức giận nén lại trên người, hung hăng vỗ một cái mặt bàn, hắn cực kỳ bực bội quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thật lâu mới lên tiếng nói, “Anh muốn giúp em.”

Hạ Cảnh Diễm mở to mắt, khiếp sợ nhìn hắn, “Anh nói cái gì?”

“Em không phải không dám đối mặt sao? Anh giúp em đối mặt.” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu kiên định lên tiếng, người đàn ông Hạ Cảnh Diễm không dám chọc vào, mà hắn thì đương nhiên dám trêu.

Hạ Cảnh Diễm trong một khắc thất kinh, nàng dồn dập kêu lên, “Không cần phải. . . Không cần phải. . . Anh không cần lo lắng gì cả?”

“Chẳng lẽ trở mặt nhìn em chịu tội sao? Anh làm không được.” Đỗ Thiên Trạch hầm hầm quát, vì cái gì cô gái này ngay cả quyền lợi có được hạnh phúc đều không có? Chẳng lẽ cứ như vậy tiện nghi cho tên kia? Con tức này, hắn Đỗ Thiên Trạch có thể nhẫn nhịn được sao.

Hạ Cảnh Diễm đã bị dọa đến hồng rồi, nàng trừng lớn mắt, có chút tức giận nói, “Đỗ Thiên Trạch, em không cho anh nhúng tay vào chuyện này.” Hạ Cảnh Diễm biểu lộ nghiêm túc, còn có một chút vội vàng xao động, trời ạ! Nàng thật sự không cách nào tưởng tượng Đỗ Thiên Trạch sẽ đem chuyện này biến thành cái dạng gì.

“Nếu như em dám gọi điện thoại chính miệng nói với anh ta, anh liền mặc kệ.” Đỗ Thiên Trạch cường ngạnh lên tiếng, tay lấy ra điện thoại đưa cho nàng.

“Em. . .” Hạ Cảnh Diễm biểu lộ do dự một chút, có chút sợ hãi nhìn điện thoại đưa tới, đơn giản chỉ là không dám nhận.

“Em sẽ không phải là số của hắn cũng không biết! Có muốn hay không anh giúp em gọi?” Lời nói khích tướng, nhưng không biết, những lời này làm cho Hạ Cảnh Diễm ngực âm âm mà loạn, nàng tức giận đứng người lên, đứng dậy muốn đi ra ngoài, nàng là thật sự ngồi lại không được nữa, Đỗ Thiên Trạch càng bức làm cho nàng cơ hồ muốn chạy trốn.

Đỗ Thiên Trạch hai bước hơn giữ chặt nàng, mới hạ khẩu khí, “Được rồi, anh không bức em, ngồi thêm chút nữa đi!”

Hạ Cảnh Diễm toàn thân bởi vì kích động mà run rẩy, tất cả được Đỗ Thiên Trạch cảm nhận, đó là một loại đau lòng như thế nào? Vì cái gì người đàn ông khác có thể làm nàng thương tâm như vậy? Vì cái gì tình yêu đều là thương tổn?

Một lần nữa ngồi trở lại, Hạ Cảnh Diễm càng không có lời muốn nói, nàng ánh mắt sững sờ chăm chăm vào ly trà nóng trước mắt, ngón tay bắt an đan xen, có vẻ bối rối mà không an, Đỗ Thiên Trạch ánh mắt lặng lẽ nhìn nàng, đem tất cả biểu hiện của nàng cất vào đáy lòng.

Thời gian cứ vậy mà trôi, mắt thấy trời muốn tối, Hạ Cảnh Diễm ra về buồn ngủ, hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, lại ngồi xe ba giờ đồng hồ, nàng thật sự mệt chết đi.

“Anh đưa em trở về!” Đỗ Thiên Trạch lên tiếng.

Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu, hai người thanh toán đi ra, Đỗ Thiên Trạch trực tiếp đưa Hạ Cảnh Diễm về nhà, nhìn theo bóng dáng Hạ Cảnh Diễm biến mất tại đầu bậc thang. Ngồi ở trong xe, Đỗ Thiên Trạch thật lâu không đi, cầm điện thoại trong tay, hần tìm được rồi một dãy số.

Bảy giây sau, đầu bên kia điện thoại thông, người nghe đúng là Kỷ Vĩ Thần, thanh âm trầm thấp lộ ra một chút từ tính, “Alo.”

“Tôi là Đỗ Thiên Trạch, đã quấy rầy Kỷ tổng.” Đỗ Thiên Trạch giọng điệu cứng nhắc lên tiếng, đã có chút cảm giác thiếu kiên nhẫn.

Còn bên kia, Kỷ Vĩ Thần trầm mặc vài giây, giọng điệu thập phần lịch sự lên tiếng, “Đỗ tổng, có chuyện gì không?”

“Về chuyện Hạ Cảnh Diễm.” Đỗ Thiên Trạch gọn gàng dứt khoát mở miệng.

“A?” Kỷ Vĩ Thần thanh âm tựa hồ cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

“Hạ Cảnh Diễm bây giờ đang ở nhà, nếu như Kỷ tổng có thời gian, không ngại sang đây gặp cô ấy chứ.” Nói xong, Đỗ Thiên Trạch không đợi đối diện Kỷ Vĩ Thần trả lời, liền cúp máy, khuôn mặt tuấn tú lại tối sầm khó coi, nắm tay lái thật chặt, hần ngẩng đầu nhìn một cái gian phòng của Hạ Cảnh Diễm, xoay người lái xe đi.

Mà đang ở Mỹ, Kỷ Vĩ Thần cũng buông xuống điện thoại, trên mặt biểu lộ có chút phức tạp, làm cho người ta đoán không ra, nhưng mơ hồ có thể thấy được trên môi mỏng có một chút mỉm cười, như là rất vui sướng!

151. Chương 151: Lời Nói Kinh Ngạc

Sau khi xử lý chuyện ở Mỹ, ba ngày sau, Kỷ Vĩ Thần trở về nước, tiếp tục tìm kiếm Hạ Cảnh Diễm, hần cũng không phải là không có nghĩ qua, lần trước thấy nàng thất kinh chạy trốn cho hần biết, sự xuất hiện của mình sẽ chỉ làm nàng lại trốn chạy, mặc dù biết rõ điện thoại của nàng, biết rõ địa chỉ của nàng, hần lại áp chế tâm tình của mình không có đi tìm nàng, có lẽ còn có một lý do, chính là lòng tự tôn cao ngạo.

Nhưng mà, hần biết rõ, loại thống khổ bị đè nén này càng ngày càng nặng, một tháng này, hần cơ hồ mỗi buổi tối đều mơ tới nàng, khi về nước ngày thứ ba, mẹ đã nói một câu làm thức tỉnh hần, nằm ở trên giường bệnh, mẹ hần hướng hần lộ ra gương mặt khẩn cầu, “Vĩ Thần, mau tìm bạn gái để cưới vợ đi, mẹ và cha con thân thể càng ngày càng không tốt, thật hy vọng trước khi đi có thể nhìn thấy con dâu tương lai, con cũng đừng làm cho hai chúng ta ôm hận xuống cửu tuyền a!”

Cha mẹ Kỷ Vĩ Thần đã hơn sáu mươi tuổi, bởi vì hai người lúc còn trẻ phần lớn là dành thời gian gây dựng sự nghiệp, khi sinh hạ Kỷ Vĩ Thần họ đã hơn ba mươi tuổi rồi, hơn nữa, lúc còn trẻ thân thể không có tính dưỡng tốt, đến lúc tuổi già lại bị bệnh quán thân, cha Kỷ Vĩ Thần năm năm trước đem tất cả công việc giao cho Kỷ Vĩ Thần, chỉ là vì tuổi càng ngày càng cao, thân thể lại không được khỏe, mỗi ngày đều cần có thuốc trợ giúp.

Đôi mắt lời nói của mẹ, Kỷ Vĩ Thần lúc ấy không có đáp ứng, chỉ là trầm mặc rời khỏi gian phòng, khi đứng trước cửa sổ sát đất, quan sát cả thành thị hoa lệ, mà sau lưng là đại sảnh trống trơn, hẳn có một loại cảm giác cô độc bao trùm, đột nhiên trong lúc đó, trong lòng hắn dâng lên một cổ dực vọng mãnh liệt, đột nhiên rất muốn tìm người làm bạn, mà suy nghĩ trong một giây đó lại ngưng tụ trên một cô gái, cho dù hẳn có được thành tựu cao tới đâu, nếu như không có một phụ nữ cùng hắn chia sẻ, loại cuộc sống này tính cái gì ? Ý nghĩ làm việc của hắn ở đâu? Kỳ thật, hẳn sớm đã không hề chán ghét phụ nữ, Trình Thủy Tâm phản bội làm cho hắn có một đoạn thời gian chán ghét, nhưng cô ta đã không còn tồn tại trong lòng hắn, mỗi cảm hận cũng lúc nào biến mất không hay, hôm nay thay vào đó là một phụ nữ khác.

Sống trên đài cao danh vọng, thường thấy là quyền thế danh lợi nhưng hẳn đối với loại cuộc sống cao quý này lại không có cảm xúc. Trên thương trường mang mặt nạ dối trá đã lâu, thế cho nên làm cho cả người hắn đều không cảm giác cái gì mỹ hảo tốt đẹp, chỉ có năng, năng làm cho hắn phá lệ, ở bên cạnh năng hắn chỉ biết cảm giác rất thoải mái, thỏa mãn, còn có một loại cảm giác gì đó nói không nên lời, đây là chỗ khác biệt khi bên cạnh Trình Thủy Tâm, bên cạnh cô ta đó là lúc hắn tuổi còn trẻ điên cuồng, hôm nay, tâm tính từ từ trưởng thành, hẳn muốn chỉ là có một cô gái có thể làm cho hắn nâng niu trong lòng, đưa bàn tay che chở.

Cho dù kiếm được nhiều tiền hơn nữa, cho dù công ty mở lớn hơn nữa thì như thế nào? Nhân sinh của hắn luôn cảm giác khiếm khuyết cái gì đó, là cái gì? Ánh mắt không tự giác nhìn phía phòng bếp, trên giàn bếp lẳng lặng, trống trải tịch mịch trải khắp bốn phía, thật sự quá an tĩnh, nếu như hắn bất động, gian phòng này sẽ không có thanh âm nào cả.

Đêm nay, yên tĩnh ngồi trên sofa, nâng từng ly từng ly rượu nhâm nhi mà suy nghĩ, không biết rằng cô gái kia trong lòng hắn đã dần dần chiếm một vị trí thật lớn, hôm nay năng mang thai, mà hắn lại chưa từng hoài nghi đứa bé kia không phải của hắn, rốt cuộc là cái gì thay đổi ý nghĩ của hắn? Hình như là một loại được gọi là “tin tưởng”! Hẳn bắt đầu tin tưởng năng, hẳn tưởng tượng thấy đứa bé kia chính là của mình, cho nên, còn cần gì hoài nghi?

Một đêm này trôi qua, hắn liền bay về nước, hắn đã hạ một quyết định, một quyết định cứng rắn, hắn đã định năng rồi, lúc này đây hẳn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Từ khi cùng Đỗ Thiên Trạch ra ngoài về nhà, Hạ Cảnh Diễm đã tránh ở trong phòng không có đi ra, năng sợ mẹ sẽ hỏi quan hệ của năng cùng Đỗ Thiên Trạch, đang lúc dùng cơm, rất kỳ quái, Hạ mẹ nấu bữa tối rất phong phú, mà ở trên bàn cơm, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là quan tâm đến sức khỏe của con gái, điều này làm cho Hạ Cảnh Diễm rất kinh ngạc, nhưng chạm đến ánh mắt hiền hậu của mẹ, Hạ Cảnh Diễm thiếu chút nữa cảm động rơi lệ, người thân của mình so với ai đều tốt hơn cả.

Hai ngày sau, đã càng gần đến cuối năm, từng nhà đã thêm nhiều náo nhiệt, thanh âm chúc tết vang lên không trung, một bầu không khí vui vẻ háo hức, Hạ Cảnh Diễm cũng bị cảnh tượng náo nhiệt này hấp dẫn, năng lại nghĩ tới khi còn bé, thời gian trôi qua nhanh như vậy, bụng cũng dần dần to hơn, cũng may, Hạ Cảnh Diễm mặc quần áo dày nên không ai biết. Nhưng là, sớm muộn đều biết đến, Hạ Cảnh Diễm rất rõ ràng cha mẹ cũng là không muốn mất mặt, cho nên, chuyện này năng cũng cảm thấy khó xử.

Đối với Hạ Cảnh Diễm, tiền đồ đã rất mù mịt, thấy không rõ phương hướng, mà trong tay mặc dù có một trăm vạn của Kỷ Vĩ Thần năng còn chưa có động đến, năng suy nghĩ, chờ mình có năng lực, nhất định đem tiền này trả lại cho hắn, lấy lại tôn nghiêm của mình.

Tâm tư Hạ Cảnh Diễm không ai có thể hiểu rõ, mỗi khi nhìn hình ảnh các đôi vợ chồng dắt tay nhau đi dạo, mỗi khi nhìn thấy họ dựa sát vào nhau mà đi qua người, Hạ Cảnh Diễm không biết có bao nhiêu hâm mộ, lại chỉ có thể ở trong lòng tưởng tượng, nhưng nghĩ như thế nào, đều chỉ nghĩ đến gương mặt âm trầm của Kỷ Vĩ Thần, làm hại năng liên nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mấy hôm trước, có mấy bạn thời đại học tìm đến nhà năng thăm hỏi, bất quá, phần lớn bên người họ đều có một người đàn ông của mình, có người đang bàn chuyện cưới hỏi, có người vừa mới quen nhau, trên bàn cơm nhìn bọn họ dành cho nhau nụ cười ngọt ngào, Hạ Cảnh Diễm trong lòng không biết có bao nhiêu hâm mộ, mỗi khi lúc này, năng có chút tự giấu, một nửa khác của mình còn không biết ở nơi nào ! Về sau lại mang theo một đứa bé nhất định sẽ càng gian khổ.

Thời tiết mùa này khí trời thường âm u, hôm nay khó được lộ ra một chút ánh nắng ấm áp, Hạ Cảnh Diễm

nhân nhả mang theo bao tay ra trong phơi nắng, cùng trò chuyện với người dì hàng xóm, một bên bác một bên cháu vui vẻ nói chuyện, không khí rất là hòa hợp, mà Hạ Cảnh Điềm không nhìn thấy chính là, trước mặt nàng khoảng mười mét, lẳng lặng dừng lại một chiếc xe, trên xe, Kỷ Vĩ Thần bình tĩnh nhìn nụ cười trên môi Hạ Cảnh Điềm, môi mỏng của hắn giơ lên một vòng cười nhẹ, nhìn Hạ Cảnh Điềm nói chuyện, khi thì mỉm môi mỉm cười, khi thì chu môi rất đáng yêu, đúng là bầu trời có một ít ánh nắng cũng làm tan đi tuyết đọng trong lòng của hắn.

Dì hàng xóm vui vẻ mời Hạ Cảnh Điềm đi vào nhà dì uống trà, trong nhà đáng nấu súp rất ngon bảo nàng nhất định phải đi uống một chén, Hạ Cảnh Điềm chỉ là mỉm môi mỉm cười từ chối, khi một mình ngồi ở trong hoa viên, ánh mắt nhìn tới cách đó không xa một đứa bé đang học đi, đại khái hơn một tuổi, thấp phần đáng yêu, đang được mẹ dắt tay đi, từng bước một đi lên phía trước, mà trên mặt non nớt cười rất thoải mái, có thể là do mình đang mang thai nên Hạ Cảnh Điềm càng cảm thấy yêu thích trẻ nhỏ, trong lòng khát vọng, nếu như mình cũng có một tiểu bảo bối như vậy, không biết sẽ như thế nào.

Lúc Hạ Cảnh Điềm ngóng nhìn có chút xuất thần, nàng không có phát hiện sau lưng có tiếng bước chân trầm ổn của Kỷ Vĩ Thần, thẳng đến một câu thanh âm trầm thấp từ phía sau vang lên, mới hoán trở về ý thức của nàng, “Nhìn gì mà say mê thế?”

Thanh âm quen thuộc làm cho Hạ Cảnh Điềm cả người chấn đứng tại chỗ, nàng không dám tin ngẩng đầu, nhìn qua chính là khuôn mặt tuần tú đến chói mắt, nàng khẽ nhếch môi, đầu trong lúc này trống rỗng, đã quên trốn, đã quên hô hấp, trời ạ. . . Là hắn. . .

Kỷ Vĩ Thần chỉ là bên cạnh nàng ngồi xuống, có chút buồn cười nhìn nàng ánh mắt khiếp sợ, lên tiếng nói, “Nhìn thấy tôi đây sao kinh ngạc vậy?”

Lời của hắn làm Hạ Cảnh Điềm lấy lại ý thức, nàng có chút dồn dập đứng lên, không nói hai lời đã nghĩ chạy đi, lại bị sau lưng một câu gọi đã ngừng lại bước chân, “Không cần phải đi, tôi sẽ không làm gì tổn hại đến em.”

Hạ Cảnh Điềm giật mình nhưng quay đầu lại, sắc mặt lập tức nhấp nháy phòng bị, nàng khẩu khí lạnh nhạt nói: “Kỷ tổng tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi không có nơi để mừng lễ năm mới, có thể đi nhà của em không?” Sau lưng, Kỷ Vĩ Thần cười nhạt lên tiếng, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Ngài. . .” Hạ Cảnh Điềm lại một lần nữa kinh ngạc, người đàn ông này rốt cuộc đang nói cái gì? Vì cái gì nàng cái gì cũng nghe không hiểu?

“Không chào đón tôi?” Kỷ Vĩ Thần có chút thất vọng chau mày, đứng dậy liền muốn rời đi, mà sau lưng Hạ Cảnh Điềm lại luống cuống, nói giọng khàn khàn, “Ngài chờ một chút.”

Kỷ Vĩ Thần xoay người, ánh mắt sâu lộ ra một chút mừng rỡ, làm cho Hạ Cảnh Điềm lập tức có chút choáng váng, nàng bình tĩnh nhìn người trước mặt, giọng điệu có chút không liệu mở miệng, “Ngài rốt cuộc muốn làm gì?”

“Có thể mời tôi đi nhà của em ngồi một chút không?” Kỷ Vĩ Thần yêu cầu .

Hạ Cảnh Điềm kinh ngạc, nhưng không có quên từ chối, “Không được, ngài có chuyện gì, trực tiếp nói ở đây là được rồi.” Nàng sao có thể làm cho hắn vào nhà nàng? Nếu như hắn nói với cha mẹ quan hệ của hai người, thì nàng chẳng phải xong rồi?

“Đừng sợ, tôi chỉ muốn gặp cha mẹ vợ tương lai.” Kỷ Vĩ Thần hơi hột lên tiếng, cực kỳ thú vị nhìn biểu cảm trên mặt Hạ Cảnh Điềm.

Hạ Cảnh Điềm hoàn toàn giật mình, nàng a một tiếng, có chút thẹn quá hoá giận khẽ nói, “Ngài rốt cuộc đang nói bậy bạ gì đó?” Người đàn ông này, chẳng lẽ muốn cho nàng ở trước mặt hắn luống cuống sao?

Kỷ Vĩ Thần đến gần một bước, đưa tay lên nắm tay của nàng, chăm chú giữ trong lòng bàn tay, ghé sát vào nàng, tại bên tai nàng nhẹ nói ra một câu, “Đứa con cần có cha.”

“A. . .” Hạ Cảnh Điềm lần nữa bị dọa lùi ba bước, nhưng có chút không xong, thiếu chút nữa té ngã, cũng may Kỷ Vĩ Thần đưa tay rất nhanh, kéo nàng vào trong ngực, làm cho hai người tư thế có chút mập mờ.

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt đỏ lên, muốn đẩy ra hắn, lại bị hắn ôm chặt vào trong ngực, mà xem ra gương mặt tuần nhả cũng tràn đầy vui vẻ, đã bắt được, hắn sẽ không lại làm cho nàng đào tẩu.

Mà Hạ Cảnh Diễm khi chạm đến tình cảm trong đáy mắt hắn, cả người đều kinh ngạc, trời ạ! Nàng thật sự muốn hôn mê, đây hết thấy đều tới quá nhanh quá đột ngột, vì cái gì hắn lại xuất hiện? Vì cái gì hắn muốn nói những lời kia? Còn có? Cái gì cha của đứa con? Nàng cảm giác đầu sắp nổ tung, vui sướng tới quá nhanh cơ hồ khiến nàng không cách nào thừa nhận.

152. Chương 152: Tâm Tư Đã Rất Rõ Ràng

Kỷ Vi Thần xuất hiện triệt để làm rối loạn cuộc sống Hạ Cảnh Diễm, nàng không có dẫn hắn về nhà, mà là cùng hắn đi đến một quán cà phê cách đó không xa, Hạ Cảnh Diễm trong lòng hoàn toàn phòng bị, nàng hi vọng nếu có bất kỳ việc gì cũng chỉ để nàng đối mặt, nàng không muốn hắn đến quấy rầy cha mẹ của mình, đi vào quán cà phê ngồi xong, Hạ Cảnh Diễm nhìn người đàn ông đối diện, trong ánh mắt có chút si mê, bỏ qua cảm giác vui mừng trong lòng, nàng bình tĩnh mở miệng nói, “Ngài rốt cuộc tới đây vì chuyện gì?”

“Chỉ là muốn tới thăm em một chút.” Kỷ Vi Thần không có che dấu ánh mắt sáng rõ, trầm thấp lên tiếng.

Những lời này nói Hạ Cảnh Diễm như thế nào tin tưởng? Hắn chỉ là đến thăm nàng? Thật sự là buồn cười, Hạ Cảnh Diễm hoài nghi mục đích hắn có gì khác, nghĩ xong, Hạ Cảnh Diễm có chút giấu cợt hếch lên môi, ra vẻ lạnh lùng nói, “Việc của tôi và ngài tôi không muốn làm cho cha mẹ biết, ngài có lời gì cứ nói thẳng!”

Hạ Cảnh Diễm muốn giấu cha mẹ làm cho Kỷ Vi Thần có chút ngạc nhiên, không thể tưởng được nàng có suy nghĩ này, xem ra sự xuất hiện của hắn xác thực làm nàng sợ hãi, hắn cau lại lông mày, ánh mắt nhìn thẳng Hạ Cảnh Diễm, “Xem ra giữa chúng ta cần phải hảo hảo nói chuyện.”

Kỷ Vi Thần lời nói này làm Hạ Cảnh Diễm cả kinh, nàng chỉ biết hắn tới nơi này là có mục đích đó, Hạ Cảnh Diễm biểu lộ có chút ngoài dự đoán, giọng điệu cũng đi theo nóng nảy, nàng cắn răng nói, “Giữa chúng ta không có gì để nói.” Nếu như hắn muốn nói, bảo nàng đi phá thai, vậy hắn có thể rời đi.

Kỷ Vi Thần nhướng mày, không thể tưởng được nàng còn có như thế quật cường, không khỏi trầm thấp nở nụ cười, “Hôn sự của chúng ta, em cho rằng không cần phải bàn sao? Cũng cần biết ý kiến của em chứ?”

Hạ Cảnh Diễm đang nóng nảy đến khó thở, nghe được câu này, toàn thân chấn động, nàng quay đầu, ánh mắt không dám tin nhìn gương mặt tươi cười của hắn, nửa ngày, mới nhỏ giọng nói: “Ngài nói cái gì?”

“Anh nói rồi, con của anh cần có cha.” Kỷ Vi Thần y nguyên cười đến mê người, ánh mắt sáng ngời có thần.

Cái này, ngược lại đến phiên Hạ Cảnh Diễm chấn kinh, nàng mở to mắt, nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần, lời nói của Kỷ Vi Thần tựa như quả bom ném vào lòng nàng, làm cho nàng không cách nào tự hỏi, không cách nào hô hấp, đã nói rất dễ hiểu..., rất rõ ràng mà sao trong nàng vẫn nhiều lần đặt câu hỏi, lời của hắn là có ý gì? Hắn rốt cuộc đang nói cái gì? Vì cái gì nàng nghe không hiểu? Ngay người hỏi lâu, nàng cắn môi dưới, hỏi, “Ngài rốt cuộc đang nói cái gì?”

Đối với phản ứng của cô gái ngốc nghếch trước mặt, Kỷ Vi Thần cũng có chút nhức đầu, rốt cuộc nàng muốn hắn nói mấy lần? Nàng mới có thể hiểu được? Tuy hắn không ngại nói lại nhiều lần, nhưng phản ứng của nàng cũng quá không phối hợp đi! Kỷ Vi Thần bắt đầu cau lại lông mày, gợn gờng dờn khoát lên tiếng, “Anh muốn em gả cho ta, nghe hiểu không?”

Nghe xong những lời này, lại giống như đại lực đánh trực tiếp làm Hạ Cảnh Diễm muốn ngất xỉu. Nàng đè lại ngực, đè nén cái gì cái gì trong lòng đang mãnh liệt muốn bật ra, nàng cố ý dùng trào phúng nhìn hắn, “Ngài đang nói đùa à!”

Làm sao mặt trời có thể mọc ở hướng tây, heo mẹ có thể trèo cây, hắn đang cầu hôn nàng à? Đánh chết nàng cũng không tin.

“Muốn anh như thế nào chứng minh?” Kỷ Vi Thần cảm giác sức chịu đựng của mình sắp hết.

Cái này, Hạ Cảnh Diễm từ trong mơ hồ tỉnh lại, nàng trừng mắt nhìn, giọng điệu có chút lắp bắp nói, “Anh không phải đang đùa tôi sao?”

“Anh cũng chưa nói đùa với ai bao giờ.” Kỷ Vĩ Thần trong giọng nói lộ ra một kiên định.

“Nhưng. . .nhưng. . . Anh không phải chán ghét tôi sao?” Hạ Cảnh Diễm thập phần không tự tin hỏi, phụ nữ trời sinh tính hay đa nghi mà.

“Anh có nói sao?” Kỷ Vĩ Thần nhướn mi nhớ lại.

“Anh không phải là không thích trẻ con sao?” Hạ Cảnh Diễm dồn dập hỏi, tay vô thức vuốt bụng.

“Còn phải xem là ai sinh.” Kỷ Vĩ Thần nhin không được cười lên, nghe nàng hỏi những vấn đề này, ngược lại có chút thú vị.

“Nhưng anh. . . người yêu của anh không phải Trình Thủy Tâm sao?” Hạ Cảnh Diễm từng bước từng bước hỏi ra, trời biết, nàng chỉ là muốn xác định mình ở đâu trong suy nghĩ của hắn.

“Trước khi trả lời những vấn đề này của em, em hẳn là nên học cách hiểu anh.” Kỷ Vĩ Thần khéo môi phác thảo một vòng cười.

Nói đến đây, Hạ Cảnh Diễm không khỏi tức giận, nàng tức giận giương giọng nói, “Anh mỗi ngày một bộ cao cao tại thượng, nghiêm khắc lạnh lùng, bảo tôi làm sao hiểu ?”

Kỷ Vĩ Thần ngược lại sững sờ, không thể tưởng được nàng thật đúng là thú vị, bất quá, hắn cũng không có cho là mình lạnh lùng và cao cao tại thượng, khả năng là góc nhìn không giống nhau, nhận thức thái độ cũng sẽ không giống! Hắn mỉm môi cười cười, sau đó, trầm thấp lên tiếng nói, “Mấy tháng rồi?”

“Cái gì?” Hạ Cảnh Diễm nhất thời bị hắn hỏi như mộng.

“Con của chúng ta.” Kỷ Vĩ Thần tức cười lên tiếng, trong lòng cũng có chút vui mừng kỳ quái, không thể tưởng được hắn có con.

Hạ Cảnh Diễm khuôn mặt đỏ lên, dùng thanh âm như muỗi kêu nói, “Ba tháng.”

“Năm nay có thể theo anh trở về Mỹ một chuyến không?” Kỷ Vĩ Thần lên tiếng yêu cầu, hắn lo lắng có bệnh tình của mẹ, cho nên, lần này trong lễ mừng năm mới, hắn muốn cho bà một kinh hỉ.

“Nhưng ba ngày nữa là lễ mừng năm mới .” Hạ Cảnh Diễm kinh ngạc nói, trong lòng hạnh phúc sắp bùng nổ.

“Thời gian còn rất nhiều.” Nói xong câu đó, Kỷ Vĩ Thần nhú mày, “Em bây giờ không dám để cho anh gặp cha mẹ không?”

Hạ Cảnh Diễm nhướn nhướn mày, lại ra vẻ rất lớn tiếng nói “Cái này. . . Cái này có cái gì không dám , bất quá, anh một lát không nên nói lung tung là được.”

“Anh chỉ nói những gì nên nói.” Kỷ Vĩ Thần lên tiếng, hắn cũng muốn gặp mặt cha mẹ Hạ Cảnh Diễm, nói với họ giao con gái họ cho hắn.

Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần hướng về nhà, nhưng từ lúc ra quán cà phê, dọc theo con đường này, Hạ Cảnh Diễm trong lòng còn có cảm giác bay bổng, vừa rồi tình cảnh giống như là nằm mơ, nếu như không phải nàng âm thầm cắn mu bàn tay, còn có bên người nàng là hình ảnh chân thật của hắn, nàng thật sự hoài nghi mình đang nằm mơ.

Tại đầu bậc thang, Hạ Cảnh Diễm quay đầu lại nhìn Kỷ Vĩ Thần, nhắc nhở lên tiếng, “Nhà của tôi rất đơn sơ, anh có thể sẽ không quen.” Hắn quen ở biệt thự , nhất định sẽ không quen .

Lại nghe Kỷ Vĩ Thần tiếng nói vang lên, cũng không có gì không thích ứng, “Không quan trọng.”

Đi đến lầu ba, Hạ Cảnh Diễm mở cửa, tại cửa ra vào, nàng thay đổi giày đi trong nhà, sau lưng, Kỷ Vĩ Thần tiến đến, mà Hạ mẹ vừa lúc ở trong phòng bếp làm cơm tối, Hạ cha thì đang xem báo chính trị, cảm giác được có người đi vào, từ tờ báo ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy con gái của mình dẫn theo một người đàn ông lạ đi tới, trong lòng không khỏi khê giật mình.

Hạ Cảnh Diễm có chút không được tự nhiên chỉ chỉ một bên sofa, kêu Kỷ Vĩ Thần, “Ngài trước ngồi một chút a.” Nói xong, mới hướng Hạ cha mở miệng, “Cha, đây là thủ trưởng của con” Hạ Cảnh Diễm trong

khoảng thời gian ngắn không biết như thế nào mở miệng, nói là bạn trai? Đánh chết nàng cũng không dám nói, sững sốt nửa ngày, đơn giản chỉ nói ra hai chữ thủ trưởng.

Điều này làm cho Kỷ Vĩ Thần vừa mới ngồi xuống nâng lên lông mày, nhìn nàng, sau đó, mỉm cười hướng Hạ cha giới thiệu, “Bác trai xin chào, con gọi là Kỷ Vĩ Thần, là bạn trai Hạ Cảnh Diễm.”

Những lời này lập tức đưa tới sự chú ý của Hạ mẹ trong phòng bếp, bà bước nhanh đi tới, khi thấy người đàn ông cao lớn ngồi ở trên ghế, không khỏi cả kinh, mà Hạ Cảnh Diễm cũng đứng ở tại chỗ, không thể tưởng được lời nàng không dám mở miệng nói..., hần lại nói?

Hạ cha khê giật mình, nhìn nhìn con gái, lại nhìn một chút Kỷ Vĩ Thần, ông có chút hồ đồ, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, hướng cha mẹ thấp giọng nói, “Anh ta là cha của đứa bé, bạn trai. . . của con”

Những lời này kéo hai ông bà Hạ ra khỏi những suy nghĩ hỗn loạn, chỉ là làm cho họ kinh ngạc một chút, bạn trai Hạ Cảnh Diễm không phải anh tên là Đỗ Thiên Trạch sao? Tại sao lại chạy đến một người ưu tú hơn người như vậy

Hạ mẹ nhiệt tình mời Kỷ Vĩ Thần uống trà, sau đó, lôi kéo Hạ Cảnh Diễm đi vào phòng bếp, vừa mới vào, đã vội vàng hỏi, “Con nói thật sự? Người đó chính là cha của đứa con trong bụng con?”

“Dạ.” Hạ Cảnh Diễm thành thật gật đầu.

Hạ mẹ vừa vui vừa giận lên tiếng, gõ một cái lên đầu Hạ Cảnh Diễm, trách cứ, “Con, nha đầu ngốc này, vừa mới bắt đầu vì cái gì không nói, con muốn làm tức chết mẹ à? Mẹ và cha con, hai lão già khom này có thể chịu được con xoay qua xoay lại sao.” Nói xong, ánh mắt không khỏi nhìn Kỷ Vĩ Thần đang cùng Hạ cha nói chuyện, dựa theo ánh mắt của bà mà nói, người phong thái hơn người, tuyệt đối không phải con nhà người thường.

Đêm nay, trong nhà Hạ Cảnh Diễm có phần náo nhiệt, khi biết con rể đến thăm làm hai lão nhân gia trong lòng nổi lo được giải trừ, tuy bọn họ ngoài miệng không nói, nhưng nghe được Hạ Cảnh Diễm chưa kết hôn mà có con trong lòng cũng rất đau , nhưng là con gái của mình, cho dù đau thế nào cũng không thể trách cứ, hôm nay, nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần xuất hiện, hơn nữa, con rể tương lai lại ưu tú hơn người như vậy, làm cha mẹ họ còn có cái gì lo lắng nữa đâu?

Trên bàn cơm, Hạ mẹ không khỏi quan tâm gia thế bối cảnh của Kỷ Vĩ Thần, lại nghe Kỷ Vĩ Thần rất khách sáo nói mình và Hạ Cảnh Diễm là đồng sự, đây cũng là điều Kỷ Vĩ Thần lo lắng, hần tạm thời còn chưa muốn nói ra gia thế bản thân, hơn nữa, hần cảm giác được, sự xuất hiện của mình đã cho người nhà này quá nhiều kích động.

Dùng xong cơm tối, bởi vì nhà Hạ Cảnh Diễm không có dư phòng cho khách, Kỷ Vĩ Thần chỉ có thể trở lại biệt thự của hần ở thành phố này, bất quá, Hạ Cảnh Diễm nhớ lại, hần trở lại biệt thự chỉ có có một mình, đành phải đi cùng hần.

Mùa đông, khắp nơi đều tỏa ra hơi lạnh, Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm về biệt thự, nhanh chóng mở hệ thống sưởi ấm, chỉ sợ nàng lạnh, đóng cửa, hai người yên tĩnh ngồi ở trong phòng khách, uống ấm trà, ngồi bên cạnh hần Hạ Cảnh Diễm trên khoe môi thỉnh thoảng hiện lên nụ cười ngọt ngào, hai mắt nhắm nghiền, lẩm bẩm nói, “Thật giống như nằm mơ.”

Kỷ Vĩ Thần tay ôm Hạ Cảnh Diễm thật chặt, ánh mắt rơi vào gương mặt thanh tú của nàng, cúi đầu hôn xuống, cảm giác da thịt trơn bóng, làm cho hần có chút kì lòng không được muốn càng nhiều.

Lại nghe Hạ Cảnh Diễm có chút thở dài nói, “Em cho tới bây giờ chưa có hy vọng xa vời qua anh sẽ thích em, căn bản là không dám hy vọng, em nghĩ anh chán ghét em, hận em. . .”

“Cho nên, cứ như vậy không thể chờ đợi mà trốn tránh anh?” Kỷ Vĩ Thần nhỏ giọng lẩm bẩm, ánh mắt say đắm nhìn xuống.

Nhớ tới thời gian mình như bị tra tấn, Hạ Cảnh Diễm trong lòng không khỏi phun lên chua xót, nước mắt cũng đi theo lăn dài, những buổi đêm kia, nàng cơ hồ mỗi đều khóc lén lút, hôm nay, tâm tình bị đè nén rốt cuộc không chế không nổi, nàng đã không cách nào hình dung chính mình sẽ có được hạnh phúc này.

Chứng kiến nước mắt trong suốt tuôn ra, Kỷ Vĩ Thần hốt hoảng, tay hấn lau đi lau đi nước mắt của nàng, nói, “Tại sao khóc?”

Hạ Cảnh Diễm không cách nào dừng lại, một đầu nhào vào trong ngực của hấn, ôm chặt lấy hấn, than thở rung động nghẹn ngào, không nói nên lời, cũng nói không ra gì cả, chỉ là ôm hấn, nghe hơi thở của hấn, yên tĩnh khóc, đem tất cả ủy khuất cùng nước mắt đều chảy hết.

Kỷ Vĩ Thần nhìn thân thể mảnh mai trong ngực mình, ánh mắt cũng thâm thúy hơn, rốt cuộc là thương tổn như thế nào, làm cho nàng dè dặt khổ cực như vậy, nhưng trong mơ hồ, hấn tựa hồ biết rõ, Hạ Cảnh Diễm thương tâm là do mình tạo thành, là mình quá ích kỷ, làm bất cứ chuyện gì đều không có bận tâm cảm nhận của nàng, là của mình sai, ngay cả cảm tình của mình cũng không thể đối mặt, nếu như hấn lúc trước thừa nhận tình cảm của hấn, hấn tuyệt đối sẽ không như vậy thương tổn nàng, hết thấy sai đều là do hấn.

Hấn vỗ nhẹ lưng Hạ Cảnh Diễm, không nói gì, chỉ là đem thân thể của nàng ôm thật chặt, sau này, không bao giờ nữa sẽ làm tổn thương nàng, hấn trong lòng âm thầm thề.

Khóc hồi lâu, Hạ Cảnh Diễm mới có hơi chật vật từ trong lòng ngực của hấn thoát ra, nhưng hai mắt hồng hồng làm cho nàng không dám đối mặt hấn, thanh âm càng nghẹn nói không ra lời, nhưng thân thể lại bị hấn kéo lại, làm cho nàng hai mắt sưng đỏ nhìn thẳng hấn, trong mơ hồ, nàng thấy được yêu thương nơi đáy mắt đó, thấy được lòng của hấn đau đớn, còn có thâm tình, Hạ Cảnh Diễm cắn cắn môi dưới, lại một lần nữa dựa vào trong ngực của hấn, thế này tự nhiên hưởng thụ lấy nhiệt độ thuộc về hấn.

Nhìn nàng trong lòng, Kỷ Vĩ Thần cũng cảm thấy bình tĩnh cùng thỏa mãn, nhìn đồng hồ, đêm đã rất khuya rồi, vì để cho nàng nghỉ ngơi tốt, hấn lên tiếng, “Chúng ta lên lầu nghỉ ngơi đi!”

Tắm rửa xong, Hạ Cảnh Diễm nằm chết dí trên giường, nàng đã mệt mỏi thật sự, không bao lâu đã đi vào giấc ngủ, gương mặt thanh tú đang ở trước mắt, Kỷ Vĩ Thần cẩn thận vuốt ve da thịt nàng, lưu luyến ôn nhu, đến thời khắc này, hấn mới hiểu được, nguyên lai, một người đàn ông cẩn thận cũng không phải thân thể, những thứ kia chỉ làm cho hấn cảm thấy chết lặng, còn chân chính muốn chính là có một người chính mình muốn yêu thương bảo hộ bên mình, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, nhìn gương mặt trầm tĩnh này đã là đủ.

Nhẹ nhàng đem Hạ Cảnh Diễm ôm vào trong ngực, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dán lồng ngực của mình mà ngủ, nhìn nàng cau mày ngủ, hấn cảm thấy giết mình, nàng ngủ không được an ổn sao? Ngón tay thon dài vì nàng vuốt lên mi tâm, sau đó, khẽ cười đi vào mộng đẹp.

Mùa đông không quá lạnh, đơn giản là vì có một tình yêu tại lặng lẽ sinh sôi, nhưng có người hạnh phúc cũng sẽ có người khác đau thương, Đỗ Thiên Trạch yên tĩnh dựa vào ghế, trước bàn chất đống vỏ chai rượu, mà trong tay hấn cũng đốt cháy một điếu thuốc, nhàn nhạt sương phiêu lãng trước mặt hấn, hiện ra chán nản, hai đầu lông mày sớm không có chút nào thông thả, tĩnh mạch trong đáy mắt, rõ ràng đau nhức đang bị tận lực che giấu.

153. Chương 153: Trở Lại Mỹ

Một ngày trước lễ mừng năm mới, tại phi trường quốc tế, Kỷ Vĩ Thần một thân quần áo nhàn nhã thoải mái, kính râm che đôi mắt sâu như hồ thu, Hạ Cảnh Diễm cũng ăn mặc giản dị, trên cổ buộc một cái khăn quàng, đầu đội mũ lưỡi trai, kéo thấp sát mặt, cơ hồ đem mặt mũi của nàng che khuất, được Kỷ Vĩ Thần nắm tay đi vào sân bay.

Ba mẹ Kỷ Vĩ Thần định cư ở Newyork, khi về đến nhà, trong nhà đã nấu xong bữa cơm tất niên, cả Kỷ gia đều đoàn tụ náo nhiệt, hai vị lão nhân, cùng hai người phục vụ, mà ngay cả Kỷ Dịch Hạo luôn ở bên ngoài cũng quay trở về, đương khi hai lão nhân gia đang lo lắng đứa con lớn còn chưa trở về thì xe Kỷ Vĩ Thần đã lái vào hoa viên, đi từ trên xe xuống còn có Hạ Cảnh Diễm.

Hạ Cảnh Diễm hoàn toàn bị nước Mỹ xinh đẹp mê hoặc, dọc theo con đường này, nàng luôn tỏ vẻ kinh ngạc, còn bên cạnh, Kỷ Vĩ Thần chỉ là thú vị nhìn nàng mở to mắt, khuôn mặt tuần tú lộ ra yêu chiều vui vẻ.

Dẫn đầu đi ra nghênh đón chính là hai người bảo vệ, nhìn thấy Kỷ Vĩ Thần, đều lễ phép gọi một câu, “Cậu chủ đã trở lại.” Khi thấy Hạ Cảnh Diễm nhút nhát e lệ đứng ở sau lưng Kỷ Vĩ Thần, họ cũng không khỏi giật mình, cũng không biết như thế nào xưng hô, mà lúc này, Kỷ Dịch Hạo cũng đã bước đến, chứng kiến đứng ở bên cạnh Kỷ Vĩ Thần là Hạ Cảnh Diễm, khoe môi nhắc lên một vòng cười thú vị, lớn tiếng nói, “Đây là vợ cả của Kỷ đại thiếu gia.”

“A. . .” Hai bảo vệ cũng không khỏi cả kinh, che miệng lập tức có chút luống cuống, rồi sau đó, rất nhanh chào hỏi, “Mợ cả.”

Hạ Cảnh Diễm đâu chịu nổi dãi ngộ như vậy, rất nhanh cúi đầu đáp lại, “Cứ gọi tôi là Hạ Cảnh Diễm là được rồi.”

Kỷ Vĩ Thần nhìn một cái Kỷ Dịch Hạo, cau mày nói, “Em còn biết trở về?”

“Không trở về, em liền biến thành kẻ nghèo sao, cha sẽ đóng băng tiền của em !” Kỷ Dịch Hạo rất vô tội lên tiếng, ba năm trước vào lễ mừng năm mới hẳn không ở nhà, lần này cha sử dụng tuyệt chiêu, hẳn không trở lại thì không xong rồi.

Hạ Cảnh Diễm nghe được Kỷ Dịch Hạo ra vẻ đáng thương lên tiếng, không khỏi bật cười, lập tức đưa tới Kỷ Dịch Hạo một cái liếc mắt, “Gọi cô một tiếng chị có chút không được tự nhiên a! Nói như thế nào, cô cũng nhỏ hơn tôi hai tuổi.”

“Gọi tôi Hạ Cảnh Diễm thì tốt rồi.” Hạ Cảnh Diễm ha ha cười.

Kỷ Vĩ Thần trừng Kỷ Dịch Hạo, quay đầu lại ánh mắt ôn nhu nhìn Hạ Cảnh Diễm rồi kéo tay của nàng lên tiếng nói;”Đi gặp ba mẹ đi!”

Hạ Cảnh Diễm thân thể không khỏi xiết chặt, biểu lộ hiện lên bối rối, trời ạ! Làm cho nàng như thế nào không biết xấu hổ? Có thể là vì xem phim nhiều bị ảnh hưởng, cảm giác những “thái thượng hoàng” kia đều là bộ dạng rất uy nghiêm, nàng thật đúng là không dám đối mặt, bất quá, mẹ Kỷ Vĩ Thần ngược lại rất hòa ái .

Kỷ Vĩ Thần nắm chặt tay Hạ Cảnh Diễm, bên tai nàng trấn an;”Không cần khẩn trương, ba mẹ rất vui vẻ.”

Anh đương nhiên cho là như vậy rồi, nhưng Hạ Cảnh Diễm vẫn là sợ, nhưng cũng muốn gặp , đành phải chuẩn bị sẵn sàng đi theo hẳn vào đại sảnh sáng đèn, lọt vào trong tầm mắt đúng là bàn ăn cực lớn nơi đại sảnh. Phía trước đang ngồi hai vị lão nhân, tựa hồ đang nói chuyện, Hạ Cảnh Diễm trong lòng không khỏi có chút quái lạ, tuy bộ đèn chùm trông rất xa hoa hiện đại, nhưng nhìn kỹ, trong phòng có rất nhiều đồ vật kiểu cổ! Bất quá, cũng thập phần mỹ quan.

Hai người vừa đi vào, hai vị lão nhân đồng thời ngẩng đầu lên, Hạ Cảnh Diễm ánh mắt rụt rè chạm vào mặt Kỷ lão gia, chỉ là ánh mắt của ông xác thực rất hữu thần, làm cho người ta có cảm giác uy hiếp, chỉ là một ánh mắt, Hạ Cảnh Diễm liền không dám nhìn thẳng, cúi xuống đôi mắt, mà hai người đều chứng kiến Kỷ Vĩ Thần nắm tay Hạ Cảnh Diễm, đều ngạc nhiên, lại nghe Kỷ Vĩ Thần cười một tiếng chào, “Ba, mẹ.”

Kỷ phu nhân nhìn chằm chằm vào Hạ Cảnh Diễm, không khỏi đứng lên, chớp chớp con mắt nói: “A, vị tiểu thư này rất quen mặt a!”

Hạ Cảnh Diễm ngước lên khuôn mặt, có chút quần bách lên tiếng nói;”Kỷ phu nhân, con là Hạ Cảnh Diễm.”

Kỷ phu nhân lập tức nhớ tới, bởi vì Hạ Cảnh Diễm đã từng là bạn gái Kỷ Dịch Hạo, cho nên bà đặc biệt nhớ kỹ, bà vui mừng cười;”Nha. . . Nguyên lai là Hạ Cảnh Diễm a! Khó trách ta thấy quen mặt như vậy!” Nói xong, Kỷ phu nhân ánh mắt nhìn qua Kỷ Vĩ Thần tay cầm thật chặt tay Hạ Cảnh Diễm, lập tức khẽ giật mình, quan sát Hạ Cảnh Diễm, lại nhìn nhìn Kỷ Vĩ Thần, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Kỷ Vĩ Thần nhú mày cười, mới lên tiếng giới thiệu nói;”Mẹ, đây là con dâu tương lai của mẹ, bạn gái của con – Hạ Cảnh Diễm.”

“Cái gì? !” Bà trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn Kỷ Vĩ Thần, đây là có chuyện gì? Cô bé này không phải là bạn gái Dịch Hạo sao? Làm sao lại trở thành bạn gái của đứa con lớn của bà rồi?

“Mẹ, mẹ cũng đừng nghi ngờ, lần trước là con nhờ Hạ Cảnh Diễm giả bạn gái của con gạt mẹ.” Sau lưng, Kỷ Dịch Hạo cầm tay vào túi quần, khuôn mặt tuần tú gương cười ra tiếng.

Kỷ phu nhân giật mình sững sốt một hồi lâu, mới kịp phản ứng, lập tức, lần lượt trách cứ bằng ánh mắt, sau đó, mới mừng rỡ hướng Kỷ Vĩ Thần dò hỏi; “Nó nói đều là thật sự?”

Kỷ Vĩ Thần mím môi cười; “Dịch Hạo nói là thật, chỉ là mượn Hạ Cảnh Diễm lừa mẹ thôi.”

“Nhưng đêm kia. . .” Kỷ phu nhân vẫn còn có chút ký ức, đêm hôm đó, Kỷ Dịch Hạo cùng Hạ Cảnh Diễm biểu hiện rất thân mật a!

“Yên tâm đi! Đêm hôm đó, vào phòng của chị dâu là anh cả!” Kỷ Dịch Hạo ha ha cười, hướng Kỷ Vĩ Thần lần lượt nhảy mắt.

Kỷ phu nhân thật sự là không biết nên làm thế nào mới tốt, tròng mắt liếc Kỷ Dịch Hạo, sau đó, mới mừng rỡ dặt tay Hạ Cảnh Diễm. “Hạ Cảnh Diễm, có thể nhìn thấy con thật là cao hứng.” Bà là thật sự cao hứng, kể từ sau khi gặp Cảnh Diễm, bà còn một mực thúc dục kỷ Dịch Hạo mấy lần, bảo hắn nhanh lên cưới nàng về nhà, hôm nay, con thứ hai không có tin tức, trông thấy con lớn có người yêu, bà như thế nào không cao hứng?

“Bác gái.” Hạ Cảnh Diễm rụt rè gục đầu xuống, nàng không biết có bao nhiêu xấu hổ.

Cũng đang lúc này, Kỷ Vĩ Thần nói một câu làm cả nhà ai cũng tròn mắt, “Mẹ, Hạ Cảnh Diễm đã mang thai.”

Đang nắm tay Hạ Cảnh Diễm, Kỷ phu nhân biểu lộ chấn động, không dám tin vào tai mình, biểu lộ có chút dồn dập hướng nhìn Hạ Cảnh Diễm xác thực hỏi, “Phải không? Mấy tháng rồi?”

“Ba tháng.” Hạ Cảnh Diễm cười nhẹ, cười đến rất dịu dàng.

“Thật tốt quá.” Kỷ phu nhân vui mừng lộ rõ trên nét mặt, quay đầu lại hướng Kỷ lão gia lên tiếng nói, “Thế Tuyên, chúng ta có cháu rồi.”

Chỉ thấy cha của Kỷ Vĩ Thần cười ha hả đứng người lên, đi đến trước mặt Hạ Cảnh Diễm, ánh mắt hiền lành đánh giá nàng vài lần, mới hướng nhìn Kỷ Vĩ Thần cùng Kỷ Dịch Hạo cười nói; “Hai tiểu tử này, cuối cùng làm cha mẹ mãn nguyện.” Nói xong, dùng lời nói thân thiết hướng Hạ Cảnh Diễm nói. “Con gọi Hạ Cảnh Diễm phải không?”

“Đúng vậy, bác trai.” Hạ Cảnh Diễm cười lên tiếng, vừa mới bắt đầu khi thấy Kỷ lão gia, còn tưởng rằng ông là một người rất nghiêm, nhưng cũng thật hiền hòa như cha nàng.

“Đến đây. Ngồi đi, đứng ở đây sẽ bị gió thổi lạnh, chú ý đừng để bị cảm.” Kỷ phu nhân thân mật lôi kéo tay Hạ Cảnh Diễm đi đến bàn ăn, sau đó, lên tiếng dặn dò nói; “Dì Lưu, mau đem súp hâm nóng, Hạ Cảnh Diễm không thể ăn thức ăn nguội được, trước ba tháng nhất định phải thật kỹ lưỡng, đứa nhỏ mới có thể phát triển khỏe mạnh.”

Dùng qua cơm tối, người một nhà bắt đầu bàn về hôn sự của bọn họ, cuối cùng, quyết định đầu năm sẽ tổ chức, nhưng lo lắng cho Hạ Cảnh Diễm đang mang thai, kết hôn là đại sự nhưng cũng là một chuyện rất mệt mỏi, cho nên, quyết định đầu năm hai người trước đính hôn, sau đó, chờ nàng thuận lợi sinh con xong sẽ cử hành hôn lễ, tất cả mọi người đều đồng ý quyết định này.

Buổi tối, Hạ Cảnh Diễm bị Kỷ phu nhân kéo vào phòng của bà, bà trước vẫn lủi thủi có một mình, lúc này có một cô con dâu cũng không biết có bao nhiêu phần kích, hơn nữa, lôi kéo Hạ Cảnh Diễm ngồi trên ghế xong, bà bắt đầu ân cần hỏi tình trạng thai nhi, hỏi vô cùng cẩn thận, hơn nữa, còn dạy cho Hạ Cảnh Diễm rất nhiều chuyện cần chú ý khi mang thai, Hạ Cảnh Diễm gật gật đầu chăm chú lắng nghe, ngay khi nàng gọi bác gái, Kỷ phu nhân lập tức cười trách cứ, “Còn gọi bác sao?”

Hạ Cảnh Diễm lúc này mới rụt rè gọi một tiếng “Mẹ”, thì ra một tiếng mẹ này đã gọi được vào lòng Kỷ phu nhân, bà thoả mãn gật đầu, bà rất yêu mến cô con dâu này. Bởi vì, bởi vì bà cũng là người xuất thân bình thường, không thích những cô gái trang phục đẹp đẽ cao sang, nhiều lần, Kỷ Dịch Hạo dẫn loại phụ nữ đó trở về, bà sẽ có sắc mặt hoàn toàn khác như thường ngày, còn đối với Hạ Cảnh Diễm dịu dàng thuần khiết

thì khác, quan trọng nhất là Hạ Cảnh Diễm trên người lộ ra cảm giác tươi mát làm cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Sau khi nói chuyện xong, nàng trở về phòng mình, Hạ Cảnh Diễm ngồi ở trên giường, Kỷ Vĩ Thần đã mặc đồ ngủ đi tới, nhìn nàng đang có chút ngẩn người, không khỏi ân cần nói, “Làm sao vậy?”

“Quá vui, ngủ không được.” Hạ Cảnh Diễm nhướn mày cười, lần đầu tiên đến Mi! Nàng không biết có rất nhiều phần khích, đến ngủ không được cũng là chuyện đương nhiên .

Kỷ Vĩ Thần ngồi lên giường, nhéo nhẹ đầu mũi của nàng, yêu chiều lên tiếng nói, “Ngốc.”

Hạ Cảnh Diễm mấp máy môi, tươi cười rạng rỡ nhìn dưới ánh đèn thân hình hoàn mỹ nam tính bên cạnh, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, có chút vội vàng xao động, khuôn mặt hơi có chút nóng lên, Kỷ Vĩ Thần ánh mắt hơi trầm xuống, một vòng cười hiển hiện trên khóe miệng, hần tới gần, nhẹ nhàng hôn lên tai nàng, Hạ Cảnh Diễm cả người run động, đỏ hồng hai gò má, quay đầu, chỉ thấy dưới ánh đèn Kỷ Vĩ Thần so với bất luận cái gì đều mê người hơn, hần lúc này, khuôn mặt tuấn tú không lạnh lùng, mà là một loại ôn nhu làm cho người ta mê muội, loại ánh mắt nóng rực cơ hồ đem hủy diệt Hạ Cảnh Diễm, làm cho nàng không chút nào phản kháng say mê.

Mà Hạ Cảnh Diễm lúc này buông xõa tóc dài, da thịt trắng nõn được ngọn đèn soi như lưu ly trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ càng lộ vẻ vũ mị, làm cho môi Kỷ Vĩ Thần không tự kìm chế được chiếm hữu cặp môi đỏ mọng kiều diễm của nàng, Hạ Cảnh Diễm không có cự tuyệt, ngược lại có can đảm cùng hần lời lẽ dây dưa (nụ hôn kiểu pháp nhé J), Hạ Cảnh Diễm nhiệt liệt đáp lại, càng làm cho Kỷ Vĩ Thần muốn ngừng mà không được, lúc này này, nếu như không phải lo lắng đến Hạ Cảnh Diễm đang mang thai, hần thật muốn muốn nàng.

Ham muốn khó nhịn ham muốn làm cho hai người đều khó chịu, cuối cùng, vẫn là Hạ Cảnh Diễm đẩy ra Kỷ Vĩ Thần, hai thân thể ấm áp chỉ ôm nhau, nhưng lại ai cũng ngủ không được, dựa sát vào nhau, cảm giác hạnh phúc lặng lẽ dâng lên. . .

154. Chương 154: Đầu Đường, Một Bức Tranh Đẹp

Ngày hôm sau, Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm đi du ngoạn các thắng cảnh của nước Mi, Hạ Cảnh Diễm hưng phấn như đứa trẻ, thời tiết mùa đông không lạnh lắm mà ôn hoà, thật sự là thời cơ du lịch, hai người một thân trang phục thoải mái đi bên nhau, nam cao lớn anh tuấn, nữ nhỏ nhắn xinh xinh, thật là làm cho người ta hâm mộ.

Bất quá, Kỷ Vĩ Thần chỉ một mực lo lắng đến sức khỏe của Hạ Cảnh Diễm, lúc ra cửa, Kỷ phu nhân vẫn dặn dò hần phải chú ý, đừng cho Hạ Cảnh Diễm quá mệt mỏi, nhưng nhìn nàng hiếu kỳ nhìn mọi thứ, hần thật đúng là không đành lòng bắt nàng quay về!

Đi một hồi lâu, hai người vào một quán cà phê tương đối cao cấp, ngồi ở bên cạnh cửa sổ, uống trà sữa, nhìn mọi người đến và đi ngoài kia, phối hợp với không khí ấm áp bên trong, thực sự là một loại hưởng thụ, hưởng chi, cùng người mình yêu mới là một loại cực hạn hưởng thụ.

Tại Mi thời gian vui vẻ cũng qua nhanh, còn có một số chuyện trọng yếu hơn đang chờ bọn họ, chính là mười ngày sau về nước sẽ làm lễ đính hôn, lo lắng nên về nhà cùng cha mẹ nói qua một tiếng, liền năm ngày sau đó, Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Diễm về nước trước.

Đương khi nghe tin Hạ Cảnh Diễm cùng Kỷ Vĩ Thần muốn đính hôn, thật sự làm hai lão nhân gia vui mừng quá độ, những ngày qua, mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại, nhưng hai người vẫn có chút không dám tin ! Hôm nay, chứng kiến con gái cùng con rể đứng ở cửa nhà mình, bọn họ mới dám tin là thật, nhưng vẫn còn có chút khó hiểu, thì phải là gia thế của Kỷ Vĩ Thần, bọn họ chỉ biết là đồng nghiệp của Hạ Cảnh Diễm, còn chưa kịp gặp qua cha mẹ của hần, cái này làm họ cảm giác thật khó hiểu.

Buổi trưa, Kỷ Vĩ Thần bởi vì có việc phải đi ra ngoài một lúc, để lại Hạ Cảnh Diễm ở nhà, chờ Kỷ Vĩ Thần vừa đi, Hạ mẹ sắc mặt nghiêm trang lôi kéo Hạ Cảnh Diễm ngồi trên ghế, bắt đầu hỏi thăm, “Cảnh Diễm, con nói với mẹ xem, rốt cuộc gia thế của cậu Kỷ Vĩ Thần như thế nào? Vì cái gì nói đính hôn là đính hôn ? Không khỏi quá mau a.”

Hạ Cảnh Diễm cũng không muốn gạt cha mẹ, hôm nay, chứng kiến cha mẹ như vậy muốn biết, nàng nở nụ cười, lên tiếng nói, “Ba mẹ, kỳ thật anh ấy chính là ông chủ của con, cũng là người lần trước giúp đỡ gia đình ta năm mươi vạn.”

“Cái gì?” Hạ cha và Hạ mẹ đồng thời lên tiếng, Kỷ Vĩ Thần dĩ nhiên là ông chủ của con gái họ, cái này. . .báo bọn họ như thế nào tin đây? Bất quá, Kỷ Vĩ Thần khí chất và phẩm vị không tầm thường, bọn họ không thể không tin tưởng.

Hạ mẹ không khỏi trách cứ đánh nhẹ Hạ Cảnh Diễm, “Nha đầu ngốc này, như thế nào hiện tại mới nói? Muốn cấp chết hai ông bà già này à!” Nhưng sau khi nói xong, Hạ mẹ lại nở nụ cười, Hạ cha trên mặt cũng lộ ra mỉm cười, không thể tưởng được con rể của bọn họ dĩ nhiên là một nhân vật như vậy, làm cho bọn họ sao có thể không kích động ?

Kỷ Vĩ Thần hẹn Lâm Đào tại một nhà hàng cao cấp gặp mặt, Lâm Đào thật là cảm thấy không hiểu, hiện tại cũng không có công tác gì gấp, ông chủ như vậy vội vã hẹn hẳn đi ra vì chuyện gì ? Nhưng nghe tới Kỷ Vĩ Thần muốn hẳn cung cấp cho báo giới một tin tức thì hẳn chấn kinh thật rồi, cái gì? Kỷ tổng đính hôn? Cái này thật đúng là đại sự a! Mà đính hôn là với . . Hạ Cảnh Diễm? Hẳn giống như đã nằm trong dự liệu của mình, lại giống như ngoài dự liệu, bởi vì xác thực tin này có chút chấn động!

“Kỷ tổng, chúc mừng ngài! Chuyện này tôi nhất định sẽ đi làm thật tốt.”

“Không nên nói nhiều lời.” Kỷ Vĩ Thần dặn dò.

“Cái gì là không nên nói?” Lâm Đào có chút nghe không hiểu.

Kỷ Vĩ Thần môi mỏng giơ lên một vòng cười, “Cô ấy có thai.”

Lâm Đào lập tức hiểu và cười vui vẻ, không thể tưởng được Kỷ tổng còn có chuyện giấu giếm, đại sự như thế này mà cũng có thể kín không kê hở, bất quá, hẳn thật đúng là mừng rỡ ! Kỷ tổng kết hôn, phiền phức của hẳn cũng ít, điện thoại của hẳn sẽ không bị những cô gái không quen biết gọi suốt ngày, đương nhiên, cái ý nghĩ này hẳn cũng không dám nói, nhưng để cho nhất hẳn vui mừng chính là, Kỷ tổng cuối cùng tìm được người mình thật sự yêu thương, phải biết rằng, làm việc bên cạnh Kỷ tổng cũng có năm sáu năm, chuyện tình cảm của Kỷ tổng hẳn cũng là ở một bên nhìn thấy hết, thời điểm Kỷ tổng coi thường tình cảm thì liền hẳn cũng nghĩ rằng, Kỷ tổng cả đời này không muốn lấy vợ, ha, xem ra, sự tình luôn luôn có hai mặt .

Lúc chiều, Kỷ Vĩ Thần về tới Hạ gia, vốn muốn mời cả nhà ra ngoài ăn một bữa, nhưng Hạ mẹ đã chuẩn bị xong thức ăn, cùng nhau dùng bữa, ra cửa thì trời đã sắp tối, hai người trở lại biệt thự của mình.

Đến nhà, hai người vui vẻ hưởng thụ thế giới riêng, Hạ Cảnh Diễm đi vào phòng bếp vì hẳn pha cà phê và trà nóng, lúc này đây, đứng bên cạnh Hạ Cảnh Diễm là Kỷ Vĩ Thần, nhìn nàng chăm chú, cặp mắt trong suốt tỏa sáng, làm cho người ta cảm thấy triu mến.

Hạ Cảnh Diễm ngẩng đầu nhìn hẳn, chạm được ánh mắt thâm tình không khỏi có chút lạc xấu hổ đẩy hẳn ra, “Anh trước đi ra ngoài. . . Không cần phải quấy rầy em.”

Kỷ Vĩ Thần nhú mày, khoe ra nụ cười mê người;”Anh làm gì quấy rầy em?”

“Anh đứng ở chỗ này, sẽ làm em phân tâm .” Hạ Cảnh Diễm cười nói, hẳn đứng bên cạnh, nàng sao có thể chuyên tâm làm việc?

Kỷ Vĩ Thần chẳng những không đi, ngược lại từ phía sau ôm lấy nàng, “Em dạy anh đi, nhưng không được dạy cho ai khác.”

Hạ Cảnh Diễm có chút phách đạo lên tiếng nói;”Chuyện này ngoại trừ em, ai cũng đừng nghĩ làm cho anh.”

Nhìn vẻ phách đạo đáng yêu của nàng, trong lòng hẳn tràn đầy vui vẻ hạnh phúc, bên mặt nàng hôn trộm một chút, hẳn mới ra khỏi phòng bếp, Hạ Cảnh Diễm giật mình nhưng trên mặt lại hiện lên nụ cười vô cùng

hạnh phúc.

Ngay khi Hạ Cảnh Diễm đem cà phê đến trước mặt Kỷ Vĩ Thần, chuông cửa đột nhiên vang lên, Hạ Cảnh Diễm buông ly xuống, nói; "Để em mở cửa."

Hạ Cảnh Diễm vừa mở ra cửa đại sảnh, đã thấy từ hoa viên đi đến một người bộ dạng gấp gáp, xa xa nhìn lại, Hạ Cảnh Diễm nhận ra cô gái này đúng là Trình Thủy Tâm, Hạ Cảnh Diễm nhướn mày, không biết đã trễ thế cô ấy tới nơi này làm gì.

Mà vừa mới vào cửa, Trình Thủy tâm liếc mắt liền thấy đứng ở cửa là Hạ Cảnh Diễm, cảm giác oán hận cơ hồ tàn phá cô, trước kia xem tin tức trên báo cô đã cơ hồ nổi điên, buồn cười, công tử Đỗ thị cùng Thần tranh đoạt cô gái này? Xem hết tờ báo kia một khắc, cô thật sự nở nụ cười, bởi vì thật sự rất buồn cười! Một cô gái bình thường như vậy, không có chút thu hút nào, lại có sức quyến rũ lớn như vậy sao?

Nhưng hôm nay, cô cũng rất cuộc không cười được, thật vất vả từ chỗ Lâm Đào nhận được tin tức, Kỷ Vĩ Thần từ Mỹ trở về, hơn nữa sẽ ngụ ở biệt thự ở F thị, cô vốn định đến hưng sư vấn tội, nhưng thời điểm chứng kiến người đang đứng ở cửa, cô ngây dại, vì cái gì cô gái này luôn như âm hồn bất tán xuất hiện ở trước mặt cô ?

Bước chân càng ngày càng gần, Trình Thủy Tâm nhìn Hạ Cảnh Diễm bằng ánh mắt đe dọa, vốn tưởng rằng nàng sẽ sợ hãi, nhưng vẫn thấy nàng bình tĩnh đứng đó, trên mặt không có một chút bối rối cùng luống cuống, Trình Thủy Tâm ngẩng cao đầu, mắt nhìn xuống nhìn nàng, thấp giọng phần nộ quát, "Vì cái gì lại là cô? Cô rất cuộc không biết xấu hổ sao?"

Trình Thủy Tâm đã từng đánh nàng, cho nên đối với cô gái này Hạ Cảnh Diễm càng ghi khắc trong lòng, khả năng trọn đời không quên, nàng nhún mày, thản nhiên nói; "Tôi như thế nào không biết xấu hổ?"

"Cô còn dám mạnh miệng?" Trình Thủy Tâm đã gần như phát điên, cũng không biết ở đâu xuất hiện một cổ cảm tức, cô giơ lên bàn tay muốn tát Hạ Cảnh Diễm, mà bàn tay còn đang giữa không trung liền bị một bàn tay hữu lực bắt được, sau đó tức giận gạt tay cô, Trình Thủy Tâm sửng sốt, khi thấy bên cạnh Hạ Cảnh Diễm là Kỷ Vĩ Thần, cô hoàn toàn ngây dại, không thể tưởng được Kỷ Vĩ Thần lại bảo vệ cô ta?

"Ai cho cô động đến cô ấy?" Kỷ Vĩ Thần vẻ mặt cuồng nộ, ánh mắt bức người quét về phía Trình Thủy Tâm.

"Thần, anh rất cuộc như thế nào? Vì cái gì cùng cô ta cùng một chỗ? Các người rất cuộc là quan hệ gì?" Trình Thủy Tâm có chút điên loạn gào lên, Kỷ Vĩ Thần chưa từng có dùng như vậy, dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, cũng không có hướng cô quát lên, vì cái gì vì cô gái này, hấn lại cam lòng như vậy thương tổn cô?

Hạ Cảnh Diễm còn thật sự có chút đồng tình với cô gái trước mắt này, chỉ lặng yên nhìn, chợt nghe thấy bên người, Kỷ Vĩ Thần nhàn nhạt ném ra một câu, "Quan hệ của chúng tôi, cô sẽ thấy trên báo vào ngày mai." Nói xong, dặt tay Hạ Cảnh Diễm đi vào đại sảnh, cửa cũng được đóng lại.

Mà đứng tại cửa, Trình Thủy Tâm hoàn toàn ngây ngốc, nhìn qua cánh cửa khép chặt, nguyên bản tâm đã lạnh càng băng thiên tuyết địa, chính là cô không hiểu, cô không hiểu tại sao là Hạ Cảnh Diễm? Tại sao là người cô chán ghét nhất? Vì cái gì?

Nổi giận bùng bùng chạy ra biệt thự, Trình Thủy Tâm trốn vào trong xe, nhưng trong ánh mắt oán hận không có bớt đi, cô hận, cô là thật sự hận, vì cái gì cô cố gắng như vậy vì hấn làm hết thấy, hấn lại kính thường không chú ý? Vì cái gì cô vậy cố gắng như vậy vẫn hỏi đoạn tình cảm này, mà hấn căn bản liền nhìn cũng không nhìn cô? Vì cái gì? Cô không cam lòng, không cam lòng mình lại sẽ thua bởi một người bình thường như vậy, cô chưa nói cho hấn biết chính là cô đã được đến giải nhất trong cuộc thi kế quốc tế, hôm nay cô đã có thể cùng hấn xứng đôi, nhưng lòng của hấn vì cái gì đã cho người khác?

Nắm tay đang run rẩy chặt tay lái, Trình Thủy Tâm biểu lộ điên cuồng, sẽ không, cô sẽ không như vậy đơn giản nhận thua, nhất định còn có chút tình xưa cũ, nghĩ xong, cô đạp chân ga, trực tiếp lái vào đêm tối, bởi vì tâm tình quá mức kích động, xe của cô đột nhiên đâm vào một cây đại thụ, mà cô cũng ngất đi, may mắn có túi khí an toàn bảo vệ, cô mới không có ngoại thương, chỉ là ngất đi.

Mà cô sau khi tỉnh lại, đã là buổi sáng của ngày hôm sau rồi, nằm ở trong bệnh viện, mà khi cô tỉnh lại, điều trước tiên là tìm báo chí như nổi điên, vừa vặn cửa mở, Quý Hạo (bạn của Kỷ Vĩ Thần và Trình Thủy

Tâm ở mấy chương đầu J) trong thấy cô hành động điên cuồng, lập tức ngăn lại, nhỏ giọng dò hỏi, “Thủy Tâm, em muốn làm gì?”

“Em muốn xem báo. . . Em muốn xem tờ báo nói gì về Thần. . .” Trình Thủy Tâm khóc lên tiếng, trên mặt kiên cường sớm đã không còn, có chăng chỉ còn lại kinh hoàng của tối hôm qua cùng tình yêu thất bại không trong dự liệu, Quý Hạo đã ở chỗ bác sĩ biết được tình trạng của cô, may mắn không có việc gì, nếu không, hẳn thật đúng là không biết nên làm sao bây giờ, mà đúng lúc này, vì ngăn cản Trình Thủy Tâm mất kiểm soát, hộ lý cố ý tìm tờ báo hôm nay đưa cho cô “Trình tiểu thư, đây là các tờ báo hôm nay, cô còn cần không?”

Trình Thủy Tâm run lên, lập tức đoạt lấy, lật vài tờ, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nội dung làm cô đứng sững, tổng giám đốc tập đoàn Kỷ thị vào ngày 12 tháng này sẽ đính hôn, mà ở phía dưới còn xuất hiện lần nữa tấm hình Kỷ Vĩ Thần cùng Hạ Cảnh Điềm trước kia cùng đi siêu thị, tin đính hôn giống như là với Hạ Cảnh Điềm.

Trình Thủy Tâm cơ hồ lần nữa muốn ngất đi, cũng may Quý Hạo rất nhanh tay tiếp được cô, ôm đưa về trên giường, nhìn Trình Thủy Tâm yên lặng không lên tiếng, Quý Hạo chỉ phải ngậm thở dài, rốt cuộc cô đối với Vĩ Thần tình cảm sâu đậm bao nhiêu?

Đang ngồi trong hoa viên nhà mình, Đỗ Thiên Trạch xa xa chỉ thấy quần gia đưa tới một chồng báo hôm nay, vốn hứng thú không lớn, căn bản là chẳng muốn đi xem, hẵn y nguyên nhắm mắt, hưởng thụ lấy nắng sáng sớm khó được, trong đầu không biết suy nghĩ cái gì. Bởi vì gió quá lớn, khi quần gia rời đi, chồng báo bị gió thổi bay, có một tờ bị thổi rơi trên mặt đất, Đỗ Thiên Trạch nhàn nhạt liếc nhìn, mà ánh mắt ngoài dự đoán không rời mấy chữ to cực đại trên đó, Kỷ Vĩ Thần tổng giám đốc tập đoàn Kỷ thị 12 tháng này đính hôn.

Đỗ Thiên Trạch thể xác và tinh thần đều chấn động, hẵn quơ lấy yên lặng xem xong, môi mỏng cũng tung một vòng cung, lộ ra ý tứ không rõ, hẵn tự tay giương lên, tờ báo trong tay bay ra lên không trung, bay về phía xa xa, thật giống như xua tan đoạn tình cảm chôn sâu ở đáy lòng, mất đi rồi, liền đã không còn.

Tầng hai mươi bệnh viện Doãn thị, Doãn Lê Hàn một thân áo trắng đi trên hành lang, hẵn tựa hồ thấy được bóng người quen thuộc khi ánh mắt hẵn vừa lướt qua một phòng khám, mà trước mặt có một nữ hộ lý đang chăm chú xem báo, hoàn toàn không có nhìn đường, hai người cứ như vậy không hề phòng đụng vào nhau, nữ hộ lý đáng người nhỏ nhắn, bị đụng ngã nhào trên sàn, mà Doãn Lê Hàn cũng bị kinh ngạc, tờ báo của nữ hộ lý cũng rơi xuống, Doãn Lê Hàn lập tức có chút áy náy nói, “Thực xin lỗi.”

Nữ hộ lý trông thấy người bị đụng ngã là cậu chủ Doãn gia, biểu lộ càng bối rối không thôi, tranh thủ thời gian lắc đầu, khoát tay, “Không sao, không sao. . .”

Doãn Lê Hàn nhìn cô không cần mình đỡ, liền khom người nhặt lên tờ báo dùm cô, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào đầu đề báo chí, còn có mấy tấm hình, hẵn biểu lộ sững sờ, kinh ngạc cầm trong tay đọc kỹ, mà đứng ở một bên, nữ hộ lý sớm đã chạy không thấy bóng dáng.

Hạ Cảnh Điềm sắp đính hôn? Hơn nữa đối tượng còn là tổng giám đốc Kỷ thị? Doãn Lê Hàn trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười chúc phúc, nhưng, nội tâm còn mơ hồ có chút cảm giác thất lạc.

Cơ hồ là cùng một ngày, tất cả người quen biết Hạ Cảnh Điềm đều biết được tin tức này, Ngô Viễn Khang, Tiểu Ngử, A Nhã, Lâm Lâm, Lý Lan, còn có rất nhiều bạn học khác.

Đương khi người khác còn đang kinh ngạc khó tin, Hạ Cảnh Điềm lại yên tĩnh nằm ngủ trong ngực Kỷ Vĩ Thần, mang thai nặng cảm giác đặc biệt mệt mỏi, Kỷ Vĩ Thần cũng không có rời giường, mà lẳng lặng nằm bên nàng, nhìn nàng đáng yêu ngủ, hẳn thật đúng là không bỏ đi được.

Ngày 12, họ cử hành nghi thức đính hôn, ngày đó, rất nhiều thân bằng quyến thuộc, còn có phóng viên, cha mẹ Hạ Cảnh Điềm và cha mẹ Kỷ Vĩ Thần vừa gặp nhau đã nói chuyện rất vui vẻ, nhìn lên bực cao đôi trẻ hạnh phúc đó cũng là niềm hạnh phúc của bậc làm cha mẹ như họ...

....

Hai năm sau, trên một con đường ở Mĩ, bé trai hướng nhìn người phụ nữ ưu nhã bên cạnh, thanh âm non nớt tràn đầy khẩn cầu, “Mẹ. . .con muốn ăn kem.”

“Không được, coi chừng mẹ đánh mông con!” Người phụ nữ dùng ánh mắt thương yêu nhìn con trai, nhưng giọng điệu lại nghiêm khắc .

Gương mặt nho nhỏ trắng mịn, mắt to sáng lóng lánh, môi phồng nộn, tuổi còn nhỏ đã nhìn ra được vẻ tuấn tú hơn người, bé trai chép miệng, có chút đáng thương nhìn hình ly kem rồi quay đầu, sau đó, lập tức bị cách đó không xa một bóng dáng cao thẳng hấp dẫn, nó mở ra cánh tay nho nhỏ, rất nhanh chạy qua, thanh âm tràn đầy hưng phấn, “Ba ba. . . .”

Người đàn ông anh tuấn lập tức đem đứa bé ôm vào trong lòng, hôn một chút khuôn mặt phồng nộn, sau đó, vươn tay tới người phụ nữ xinh đẹp, hai tay đan vào nhau, ba người ẩn vào trong dòng người, bầu trời xa xăm thật trong veo và tươi mát, mà trong đám người bóng dáng của họ cũng đã biến mất, nhưng lưu lại một định dạng củacái gọi là hạnh phúc...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-choi-cua-tong-tai>